NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Edit: Zinny

NhĩNghiên

Truyện được đăng tải tại: https://zinnysweetie.wordpress.com

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người, ắt phải rèn giũa ý chí, khổ luyện gân cốt*.

Trước kia, mỗi khi ta không nghĩ ra vì sao cuộc sống của ta lại khác xa những đứa trẻ khác, Trương đại nương thường mang cơm đến cho ta sẽ dùng câu ngạn ngữ này dạy bảo ta, nói ta là người làm việc lớn, vì thế không nên phiền muộn mấy chuyện vớ vẩn này.

Ta nghĩ, phải có ý chí sắt đá và sức chịu đựng cứng cỏi cỡ nào, mới có thể nhẫn nhịn cái loại phiền muộn của mười bốn năm ròng bị nhốt trong một cái cũi chỉ có bốn vách tường này?

Mà một cô nương như ta, vai không thể vác tay không thể xách, đã không thể dẫn binh đánh giặc, cũng không thể vào triều làm quan. Chuyện duy nhất có thể làm, chính là mỗi ngày đối mặt với một khối ngọc như ý được xưng là thánh vật "Phượng Khấp Huyết", khẩn cầu trời cao phù hộ cho dân chúng trong vịnh Tấn Vân hàng năm được mùa màng bội thu, thân thể khỏe mạnh.

Lâm đại thẩm thường tới nói chuyện giải sầu với ta cũng sẽ tốt bụng an ủi ta, rằng người dân trong vịnh hiền lành biết bao, một vu nữ như ngươi nếu ở nơi khác ắt sẽ bị đánh chết, còn nói gì tới sống tốt hay không, ngươi nên biết thế nào là đủ, huống hồ lúc trước cái mạng nhỏ này của ngươi là do trưởng vịnh liều mạng giữ lại, báo đáp là chuyện đương nhiên phải làm, dù sao còn tốt hơn nhiều so với bảo ngươi gả cho ông ta làm tiểu thiếp có phải không?

https://thuviensach.vn

Tân thánh thượng của nước Thanh Hành không phải người tín thần phật, ông ta kiên quyết chủ trương khoa học mới là tiêu chuẩn duy nhất của thời kỳ tiến bộ. Để phòng kẻ xấu mượn thuyết thần phật lôi kéo lòng dân tạo phản, ông ta hạ lệnh khắp nơi đều có thể tùy ý tàn sát những kẻ truyền bá thuyết quỷ thần. Đó quả thực là tai họa trước nay chưa từng có, trong vòng một đêm, trước cổng tường thành treo đầy đầu của các loại vu nữ và thầy pháp.

Ta vùi đầu suy nghĩ, lời này có lý.

Thế là vỗ đùi một cái, lại an tâm ở lại trong hang núi này, không ngại cực khổ cầu phúc cho vịnh Tấn Vân thêm hai năm.

Mười bốn cộng hai là mười sáu, nhưng lễ cập kê năm nay, ta chỉ nhận được một gói mơ khô của Lâm đại thẩm, một hộp mứt táo của Trương đại nương, một cái ná của Tiểu Ngưu Lang, và một quả trứng vịt muối của trưởng vịnh...

Ta là vu nữ, tuy rằng không biết định nghĩa vu nữ này thể hiện thế nào trên người ta, nhưng từ trước đến nay ta luôn là một cô gái ngoan tuân theo phép tắc, cho nên dân trong vịnh nói ta là vu nữ, thì ta chính là vu nữ.

Nghe nói, khi ta còn nhỏ luôn có một luồng khí thoát trần xoay quanh người, trưởng vịnh mời chuyên gia xem qua, nói là thiên phú dị bẩm, thời buổi này khó gặp được người có phúc, cần phải trọng dụng. Hơn nữa, trong số tất cả mọi người, chỉ có máu của ta nhỏ lên "Phượng Khấp Huyết", nó mới phát ra ánh sáng chói mắt đỏ như máu, đó quả là kỳ lạ. Trưởng vịnh sáng tỏ thông suốt, nhốt ta trong sơn động, tích phúc cho vịnh Tấn Vân, hàng năm ngoại trừ tham gia cúng tế vào tiết Thanh Minh và Đoan Ngọ, thời gian còn lại không được bước chân ra ngoài.

Khéo cái là, ngày thứ hai sau khi ta bị nhốt, vịnh Tấn Vân hạn hán mấy năm lại đổ một trận mưa tầm tã, từ đó về sau, rốt cuộc không còn thảm

https://thuviensach.vn

cảnh thất thu hạt thóc cũng không có mà ăn nữa.

Hôm qua, ta đắc ý nhắc lại việc này với Tiểu Ngưu Lang lần thứ tám mươi tám, cuối cùng hắn không nhịn được nữa trợn mắt khinh bỉ, miệng không ngừng nói ta đần.

”Ngươi cho rằng đó là thật sao? Ta lén lút nói cho ngươi biết sự thật vậy, để ngươi khỏi phải mỗi ngày tự cho là mình làm việc cao thượng gì đâu. Cha mẹ ngươi từng là người trong vịnh chúng ta, sau này theo con đường làm quan, lại học theo lão tiên đế chó đội lốt người của bọn họ làm chuyện xấu, hình như hại chết rất nhiều người, cha mẹ ngươi trốn về trong vịnh, còn mang theo ngươi và viên đá Phượng Khấp Huyết chẳng biết trộm được từ đâu. Tiếc là trời xanh có mắt, có điều năm đó cha mẹ ngươi mắc bệnh ngủm mất tiêu, còn báo ứng liên luỵ tất cả mọi người trong vịnh, cho nên bây giờ xem như ngươi giúp cha mẹ chuộc tội thôi.”

Ta nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không tin.

Dù sao tên Tiểu Ngưu Lang này vẫn ghi hận vụ ta ăn vụng gà nướng nhà bọn hắn cúng tổ tiên vào lễ cúng tế năm ngoái, chúng ta có hiềm khích từ trước, không chừng hắn bịa chuyện dọa ta khó chịu một chút thì sao?

Thế là liền ngây ngốc ngồi đợi đến hôm sau Trương đại nương đưa cơm tới để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng quá giờ ngọ bà ta vẫn chưa tới.

Dù ta đã thấu hiểu lý luận trời giao trọng trách* gì đó rồi, nhưng để bụng lép kẹp* cũng quá không có đạo nghĩa rồi đấy?

* Nguyên văn lời Mạnh Tử: 天將降大任於是人也, 必先苦其心志, 勞其筋骨, 餓其體膚 - Trời định giao phó trọng trách cho người đó, thì trước hết làm khổ tâm chí, khiến cho nhọc gân cốt, để cho đói thân xác.

https://thuviensach.vn

Lại đợi thêm nửa canh giờ, cuối cùng ta không nhịn được, đang chuẩn bị tru tréo thảm thiết một phen, bên ngoài liền vang lên một chuỗi tiếng bước chân, một giây sau khuôn mặt bê bết máu của trưởng vịnh đột nhiên xuất hiện trước mắt ta.

Ta sợ tới mức không dám nhúc nhích, mở mắt trừng trừng nhìn ông ta gian nan mở khóa cho ta, sau đó liền xua tay gọi ta: “Chạy mau!”

Ta kéo trưởng vịnh vào trong, vừa khóa cửa lại vừa nói: “Đừng đừng, khóa vào là an toàn rồi.”

Trưởng vịnh đá văng cửa, sau đó phun một bãi máu ra đất, run rẩy khom người quỳ trên mặt đất. Bấy giờ ta mới phát hiện ông ta đã bị chém vài nhát kiếm, chẳng qua xưa nay ông ta đều mặc đồ màu đen, cho nên không nhìn rõ lắm.

”Ngươi mau chạy đi, ta đã hứa với cha mẹ ngươi sẽ bảo vệ ngươi bình an! Ngươi hãy lặng lẽ đi luồn ra sau núi, nhất định không được đi đường phía tây...” Nói xong liền ngã xuống đất không ngóc dậy nữa.

Ta nhìn gương mặt dữ tợn mà cứng ngắc của ông ta, đau lòng không nói nên lời. Ông ta giam cầm ta nhiều năm, nếu nói trong lòng ta không hề oán trách, thì thật chẳng khác nào một câu “Ta đang nói xạo”, nhưng kỳ thật ông ta không hề bạc đãi ta, ít nhất còn tốt hơn nhiều so với những người khác trong vịnh, ta cũng thật lòng coi ông ta như người cha thứ hai. Ta chỉ xoắn xuýt một lát, rồi nhặt khối “Phượng Khấp Huyết” đã bầu bạn với ta nhiều năm bị rơi ở một bên lên, bỏ chạy.

Đã muốn lánh nạn, đương nhiên phải dắt díu con cái, mà thân nhân duy nhất của ta, sợ rằng chỉ có khối ngọc lạnh như băng này mà thôi.

Khi đứng trước cửa động, ta căng đầu suy nghĩ, hướng tây là hướng nào? Sau núi lại là ở đâu? Không thể phân biệt phương hướng cũng là một loại bệnh nan y.

https://thuviensach.vn

Đối với giác quan thứ sáu của mình ta vẫn có một lòng tin bất diệt, bởi vì ta từng dựa vào giác quan thứ sáu chuẩn xác này, trong vòng ba mươi giây chôm chỉa được hai củ khoai to nhất trong cả sọt khoai lang to tướng đỏ sậm mà dân vịnh dâng cúng. Ta có cảm giác mãnh liệt, nên đi bên trái.

Đi khoảng nửa khắc, ta mới thấy thấp thoáng bóng dáng vài ngôi nhà.

Nhưng vừa đến gần nhìn, trên mặt đất la liệt những xác chết...

Trương đại nương, Lâm đại thẩm, và Tiểu Ngưu Lang... Những người khác, ta cũng không biết rõ lắm, có điều mười mấy nhân khẩu trong vịnh, không ai may mắn thoát được.

Bước chân ta như bị dây leo quấn lấy, trong chớp mắt đầu óc ta trống rỗng. Ý nghĩ đầu tiên nảy ra từ chỗ trống là:

Vừa nãy lẽ ra phải đi đường khác!

Khắp thôn nồng nặc mùi máu tanh, cộng thêm làn sương mù phủ kín cả vùng vịnh, khiến ta cảm thấy khó thở, chân cũng không nhấc lên được.

Cách đó không xa, chậm rãi có tiếng động.

Ta biết phản ứng đầu tiên hẳn là quay đầu bỏ chạy, nhưng không biết dũng khí từ đâu ra thôi thúc ta cắn chặt răng, bước lên phía trước vài bước. Với tính tình hết lòng vì nghĩa như ta, cho dù chết cũng muốn chết cùng một chỗ với dân chúng trong vịnh, hơn nữa, đằng nào cũng chết, không bằng cứ nhìn cho rõ diện mạo tên hung thủ giết người này, sau khi chết còn hóa thành ác quỷ ngày ngày đến ám hắn.

Trong mơ hồ, ta chỉ có thể nhận ra có người đứng cách ta mười thước.

Lúc này, vầng mặt trời bị mây đen che phủ lộ ra tia nắng nhẹ, như vạch ra một tia sáng giữa làn sương mù dày đặc. Tia sáng rơi trên người nọ,

https://thuviensach.vn

phản chiếu ra màu đen thẫm như mực khiến người ta sợ hãi.

Gã đàn ông đó, mang tấm mặt nạ da mềm màu nâu nhạt, tay áo phấp phới, thần bí ngạo nghễ.

Đầu kiếm của hắn vấy máu, trên người lại sạch sẽ không nhiễm bụi trần, dường như hắn cũng đang nhìn ta chằm chằm.

Lúc nghe được tiếng máu nhỏ giọt từ đầu kiếm của hắn, lá gan ta nhất thời co lại, đang muốn nói với hắn rằng tiên sinh à ta chỉ đi ngang qua, hắn liền nhún người nhảy tới trước mặt ta.

Đôi con ngươi màu hổ phách dò xét tỉ mỉ, sau đó mở miệng nói:

”Thẩm Thế Liên?”

Ta gật đầu.

Khóe miệng hắn nhếch lên thành độ cong kỳ dị, thanh kiếm gác trên vai, cực kỳ tiêu sái.

”Trốn nhiều năm như vậy, hắn là sống đủ rồi.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nghe xong lời này, ta vốn tưởng rằng vịnh Tấn Vân này lại sắp có thêm một cái xác nữa rồi. Thôi vậy, sống cũng thế, chết cũng thế, cả đời này coi như trọn vẹn, dù sao cha mẹ ta đã mất cả, không có xe cũng chẳng có nhà, chết cũng không có gì vướng bận. Nào ngờ hắn lại thu kiếm, xoay người bước đi.

Ta kinh ngạc, chẳng lẽ hắn vẫn còn lương tâm, thấy ta khổ sở đáng thương nên không đành lòng tiễn ta lên đường? Đang muốn xoay người co cẳng chạy trốn, hắn lại ung dung nói vọng tới một câu: “Đuổi cho kịp, muốn chạy sẽ chết ngay tại chỗ, cầm Phượng Khấp Huyết cho chắc, nó mà có sơ suất gì, cũng chết.”

Ta phẫn nộ xoay người lại, hắn cũng vừa lúc dừng bước, hơi nghiêng mặt sang, dường như mỉa mai:

“Huống hồ, ngươi chạy được à?”

Gã này, có thể nói là đã hung ác tới một cảnh giới nào đó, giết người như ngóe mũi kiếm liếm máu. Ta tính toán sơ sơ, nếu như mỗi ngày ta xách một thùng tắm đi theo hắn, như vậy bình quân một dặm là có thể hứng được một thùng máu chứ chẳng chơi.

Ta tuy thấy chết không sờn, nhưng mỗi lần thấy hắn rút kiếm vẫn kinh hồn bạt vía.

Dù sao chết là một chuyện, sống không bằng chết lại là chuyện khác.

https://thuviensach.vn

Có điều đi theo hắn ba ngày, ta đã hoàn toàn quen với cuộc sống trong bóng đao ánh kiếm. Ví dụ như bây giờ, vừa gặm đùi cừu nướng vừa đếm mấy cánh tay đầm đìa máu bay ngang qua mặt đã hoàn toàn trở thành chuyện cơm bữa đối với ta.

Hắn làm việc tùy theo tâm trạng, ngông nghênh hay khiêm nhường hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc, lý do giết người hay không giết người cực kỳ kỳ quái, nói đơn giản, chính là xem tâm tình xem thời tiết.

Ví dụ như, hôm trước đi qua kênh Âm Phong, bị một đám thổ phỉ không biết trời cao đất rộng chặn đường, hắn giả đò không biết võ mặc cho bọn chúng cướp sạch tiền trên người, chỉ còn sót lại Phượng Khấp Huyết trong ngực ta. Phải nói chỉ số thông minh của đám thổ phỉ kia quá khiến người ta đau buồn, nhìn huyết ngọc trong ngực ta, chỉ nói một câu cục đá bỏ đi này thì đáng mấy đồng, rồi thả ta ra, không biết rằng thứ đó mới là hàng thật vô giá, chẳng trách bọn chúng hành cái nghề lắm tiền tới mức chảy mỡ như vậy mà ăn mặc còn rách nát hơn đám ăn mày.

Ta cảm thấy ngạc nhiên, cất giọng khinh bỉ nói: “Hiếm khi gặp phải tình huống như thế mà tay ngươi không nhuốm máu, ta có nên khen ngươi một câu nhân tính chưa mất không nhỉ?” Trong lòng còn nghĩ, chọc giận hắn đi chọc giận hắn đi, cho ta sung sướng một phen.

Ánh mắt hắn biếng nhác, làm như chẳng thèm để ý đến ta, “Thời tiết quá ẩm ướt, trơn tay.”

Lại ví dụ như, ngày hôm qua đi qua sườn núi, ven đường gặp một lão nông dân say rượu thượng cẳng chân hạ cẳng tay với vợ trước mắt bao nhiêu là người, một đám người đứng chung quanh, lại không có ai tiến lên khuyên giải hay giúp đỡ, bọn họ chen chúc khiến con đường núi nhỏ hẹp chật như nêm cối, hắn đợi một lát, rồi rút kiếm nhanh như gió, nhảy vọt qua đám người chém bay đầu lão nông dân kia.

https://thuviensach.vn

Mọi người sợ run nửa ngày không kịp phản ứng, ta còn oán thầm, ô kìa, lại còn thấy việc nghĩa hăng hái làm cơ đấy. Nào ngờ một giây sau hắn liền mở miệng:

“Chắn lối.”

Nói xong lại chém bay đầu người nào đó, mọi người bấy giờ mới phản ứng kịp, nhất thời hoảng loạn thét chói tai chạy tứ tán.

Có một ông bác thấy ta đứng bất động, vừa chạy vừa gào lên bảo ta, “Cô nhóc chạy mau!”

Ta ngượng ngùng không nỡ cự tuyệt, liền gào lên với cái bóng lưng của bác ta: “Ta kính già yêu trẻ, mọi người cứ chạy trước, ta sẽ theo ngay __”

Lại lại ví dụ như, ngày hôm nay, chúng ta nghỉ chân tại một quán trà nhỏ nằm sâu trong núi, là loại quán lộ thiên căng vải bạt, gian nhà đắp bằng gạch bùn xiêu vẹo lung lay. Ta lén suy đoán xem quán trà này so với chuồng bò nhà Tiểu Ngưu Lang cái nào xập xệ hơn, kết quả chẹp chẹp miệng, không nhắc tới cũng thế.

Ta quay đầu lại nhìn thoáng qua tình cảnh phía sau, lại liếc nhìn tiểu cô nương ánh mắt hốt hoảng quần áo xộc xệch đang co ro trốn bên cạnh cái ghế một cái. Không nhịn được bùi ngùi một trận.

Trình độ quái đản của hắn, quả thực là càng ngày càng tăng, giờ đã đạt tới độ cao mà ta vĩnh viễn không thể nào hiểu nổi.

Tiểu cô nương kia là chủ quán trà này, dáng vẻ thanh tú, mấy lãng khách đi ngang qua nhìn thấy liền nổi tâm địa xấu, kéo đàn kéo lũ xông lên chòng ghẹo.

https://thuviensach.vn

Ta tha thiết nhìn chòng chọc vào cái gã ngồi trước mặt nửa buổi, hắn lại chẳng mảy may phản ứng.

Thôi, trông cậy vào hắn còn không bằng trông cậy vào một đàn chim ưng khổng lồ bay qua nhả phân đè chết mấy gã lưu manh này.

Kết quả, quần áo của tiểu cô nương đã bị xé mất mấy mảnh, rốt cuộc không nén nổi khóc toáng lên, sau mấy tiếng thét "á á á", bàn tay cầm chén trà của hắn khựng lại, làu bàu một tiếng: "Ồn quá."

Sau đó bóng dáng lóe một cái, rút kiếm đâm tới.

Dáng vẻ này của hắn lại khiến ta nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp hắn ở vịnh Tấn Vân ngày hôm đó, bản tính khát máu của hắn, xem chừng là tích lũy từng chút một qua năm này tháng nọ, sợ rằng đã ngấm vào máu thâm căn cố đế khó mà hóa giải. Lúc giết người thì mí mắt cũng không thèm chớp một cái, nhân tính e là đã chết lặng rồi.

Nghĩ đến đây ta liền hối hận, sớm biết thế đã không cả tin lời trưởng vịnh mà ra khỏi hang núi, tự mình lắc lư chạy đến trước mặt người ta, chỉ sợ tên đao phủ mặt lạnh này không tìm được mình, giờ thì hay rồi, ngày ngày treo đầu trên mũi kiếm của hắn, chỉ sơ sảy liền đầu một đằng thân một nẻo. Nói đi nói lại cũng chỉ trách mình, lẽ ra nên tỉnh ngộ ngay từ lúc biết trưởng vịnh tin lời đồn nhảm, vì muốn sinh con trai mà ăn cháo trộn nước tiểu chuột suốt một tháng trời, sau đó liên tục đi tả mười ba ngày, trưởng vịnh chính là loại sinh vật không đáng tin, vào thời khắc mấu chốt lại càng không thể tin cậy được.

Chiêu thức của hắn nhanh tới mức khiến người ta hoa mắt, đợi ta bình tĩnh nhìn tới, đám lãng khách đã ngã la liệt không dậy nổi, nằm bò dưới đất còn cố ú ú ớ ớ một câu: "Ngươi là hắc kim liệp thủ*…"

*Liệp thủ: săn đầu người

https://thuviensach.vn

Hắc kim liệp thủ, nghe có vẻ rất lợi hại.

Ta xen mồm vào hỏi một câu: “Hắc kim liệp thủ là cái gì vậy?”

Hắn lườm ta, “Chính là một loại sát thủ.”

Ta lắc đầu, “Không hiểu lắm, ngươi có thể…”

Hắn không hề nể nang ngắt lời ta: “Không cần hiểu.”

Khốn kiếp tính tình gì kỳ vậy hả!

Có điều… Trong khoảnh khắc ta chợt cảm thấy, hắn cũng không đến nỗi máu lạnh như vậy, suy cho cùng nếu hắn thật sự bực bội vì tiếng ồn, thì trực tiếp giết tiểu cô nương kia có phải là rảnh nợ rồi không.

Hắn thu hắc kiếm lại, quay sang hờ hững bảo tiểu cô nương kia: “Trà nguội rồi, đổi nước, trong vòng nửa nén hương mà không xong thì ngươi sẽ nằm ở đó.” Nói xong hất hất cằm về phía đám xác chết kia.

Từ đó về sau, ta không bao giờ phát biểu bất kỳ quan điểm gì về hành động của hắn nữa.

Lại qua hai ngày nữa, đã đến hàn lộ*, hồng tước bay về phía nam, cúc vàng nở rộ. Nếu là trước đây, Lâm đại thẩm sẽ mang áo khoác dày hơn một chút tới cho ta, còn có cả bánh nhân thịtnóng hổi của Trương đại nương, bánh đường mía của Tiểu Ngưu Lang, ngay cả trưởng vịnh luôn lù đù không tinh ý cũng sẽ mang mấy gói táo chua tới thăm ta, tuy rằng ông ta hễ đặt mông ngồi xuống là sẽ ăn sạch hơn nửa gói táo của ta, nhưng tốt xấu gì cũng là tấm lòng chân thật.

*Hàn lộ: một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 8 hay 9 tháng

https://thuviensach.vn

10 dương lịch khi kết thúc tiết thu phân và kết thúc vào khoảng ngày 23 hay 24 tháng 10 khi tiết sương giáng bắt đầu.

Thân thể ta bị gió lạnh thổi run lẩy bẩy, trong lòng cũng thê lương vô cùng, đi đường không để ý liền đụng phải cái gã đang đi phía trước tự nhiên dừng lại đột ngột kia. Ta lảo đảo, hắn duỗi tay ra giữ chặt cánh tay ta. Hắn quanh năm cầm kiếm, lực tay mạnh tới mức có thể bóp nát xương cốt, ta nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt.

Dường như hắn nhíu nhíu mày, sau đó kéo ta tới gần hơn một chút, sau đó vạch cổ áo ta ra, rũ mắt tỉnh bơ liếc một cái, "Ăn mặc phong phanh quá."

Ta nhất thời khí huyết dâng trào, định vùng ra khỏi hắn, nhưng khốn nỗi sức hắn thật sự là quá mạnh, "Đồ dê xồm nhà ngươi! Lại dám tùy tiện vén đồ lót của con gái nhà người ta! Ta…" Ta ra sức vung cánh tay kia, định cho hắn một cái tát, hắn lại vừa đúng lúc khẽ buông ra, ta liền ngã nhào ra đất.

Tiêu rồi, vừa rồi gần như dùng hết sức lực từ khi bú sữa mẹ đến nay, phen này thể nào cũng tróc mất một lớp da mặt cho coi. Mà trong chớp mắt sau đó, hắn liền vươn tay giữ được eo ta.

Hắn dựa vào rất gần, ta hầu như có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ ở sau lưng.

Nam nữ thụ thụ bất thân, ta bị nhốt mười sáu năm, ngay cả Tiểu Ngưu Lang thân thiết nhất cũng chưa từng chạm vào một cọng tóc của ta đâu. Vốn tưởng rằng ta sẽ xấu hổ và giận dữ không thôi sau đó lại vung tay tát cho hắn một cái, nhưng trên người hắn có một mùi hương thoang thoảng xa xăm, trong nháy mắt liền khiến ta bình tâm lại.

Mùi hương trên người hắn quá kỳ diệu rồi, lại có thể an thần bình tâm, lẽ nào hắn mỗi ngày đều không nổi giận là vì thứ này?

https://thuviensach.vn

Con người một khi đã bình tĩnh lại, sẽ dễ dàng nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt đẹp. Ví dụ như vừa rồi ta nghĩ rằng, hắn nhanh tay lẹ mắt ôm lấy ta như vậy, khẳng định là lo lắng cho ta, khi nãy hắn cũng là vì quan tâm mới vạch ngực ta, nhìn thì cũng nhìn rồi, hơn nữa, mi có thể làm gì cơ chứ? Chịu thiệt cũng là cái phúc.

Rất nhanh chóng, giọng nói của hắn liền từ phía sau truyền tới, chấn động khiến lưng ta run lên, nghe xong ta quả thực không nhịn được trợn mắt trắng dã.

Hắn nói là: "Ngươi ngã bằng tư thế này Phượng Khấp Huyết sẽ bị va đập, lần sau lúc muốn ngã, nhớ phải xoay người."

Một búng máu của ta đã phọt lên đến ngực, lại nghe thấy hắn nói tiếp:

"Ăn mặc phong phanh như thế, nhỡ bị nhiễm phong hàn, lại phí tiền thuốc men."

Ta xì mũi khinh bỉ, bọn hắn làm cái nghề này, còn thiếu mấy đồng bạc hay sao? Cứ dựa vào số đầu mà tính tiền thưởng, giết một người đủ ăn một năm, tiền thừa còn có thể nuôi chó nuôi mèo nuôi gà. Người ta vẫn nói càng có tiền càng keo kiệt, đây chắc chắn là chân lý, trưởng vịnh nhiều tiền như vậy chẳng phải ngày nào cũng sang nhà người ta ăn chực đấy sao? Ăn tới mức mỡ núc ních cả người, vậy mà còn ngày ngày vừa lắc lư khắp vịnh vừa kêu nghèo kêu khổ.

Khốn kiếp, chẳng lẽ số ta phải gắn liền với cái cảnh vắt cổ chày ra nước thật ư? Hết kẻ này đến kẻ khác thi nhau vắt cổ chày ra nước.

Ta nhảy ra khỏi lồng ngực hắn, "Ta sống dai lắm, từ nhỏ đến lớn chưa từng mắc bệnh gì đâu, không cần ngươi lo."

Hắn lướt qua ta, đi thẳng về phía trước, "Phía trước là huyện Cảnh Châu, tới đó sẽ mua áo khoác lông cho ngươi."

https://thuviensach.vn

“Này –”

Nghe tiếng ta gọi, hắn quay đầu, vẫn như cũ không nhìn ra nét mặt.

Ta cân nhắc một hồi, muốn hỏi rất nhiều chuyện. Ví dụ như, ngươi định đưa ta đi đâu? Giữa chúng ta rốt cuộc có thù sâu oán nặng gì? Vì sao lại giết nhiều người vô tội trong vịnh Tấn Vân như vậy? Ngươi nói câu “Trốn nhiều năm như vậy” là có ý gì? Rõ ràng muốn giết ta, vì sao còn chăm sóc ta đủ đường? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định hỏi một vấn đề tương đối thực tế.

“Ngươi định bao giờ thì giết ta?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đường nét hắn tuấn tú, làn môi mỏng, bình thường trừ lúc nói chuyện ăn cơm thì vẫn luôn duy trì một góc độ lạnh như băng, bây giờ nghe câu hỏi của ta lại nhếch lên một độ cong không nhỏ vô cùng kỳ diệu, làm như nghe được mẩu truyện tiếu lâm hài hước nhất trần gian, "Ta sẽ không giết ngươi."

Đây là lần đầu tiên ta thấy hắn có biểu cảm rõ rệt như vậy, nhìn mà nổi hết cả da gà.

Trong ký ức, đã từng xảy ra một chuyện mà ta không tài nào lý giải nổi, Tiểu Ngưu Lang ăn roi vọt của trưởng vịnh mà lớn lên, da dày tới mức ngã từ nóc nhà xuống cũng có thể tạo ra một cái hố. Ta cảm thấy cách giáo dục đúng đắn không phải là dùng bạo lực, trưởng vịnh nghe ta nói thế cảm thấy chí phải, lần sau Tiểu Ngưu Lang lại mắc lỗi, trưởng vịnh liền dùng tình dùng lý để phân tích cho hắn hiểu. Ta vốn tưởng rằng mình làm được việc tốt, kết quả sau đó Tiểu Ngưu Lang uất ức suốt cả một tháng, lý do không ngờ là nhìn khuôn mặt hiền hòa giả tạo của trưởng vịnh quả thực còn đau khổ hơn bị quất cho một trận.

Giờ cuối cùng ta đã hiểu… Thế là ta lặng lẽ cầu nguyện trong lòng, cơ mặt của hắn vẫn nên bị liệt đi, nhìn hắn cười như thế quả thực còn đáng sợ hơn cả trông thấy con sói đói nhếch mép nhe răng nanh ra nữa.

Có điều nghe hắn nói thế, ta vẫn bất giác thở phào một hơi. Ta bứt rứt bất an là vì chẳng biết lúc nào sẽ đi đời nhà ma, bây giờ nghe được lệnh đặc xá tạm thời như thế, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

https://thuviensach.vn

Khi trước ta thấy chết không sờn, suốt ngày lảm nhảm trêu chọc hắn, bây giờ vẫn nên hạn chế giẫm vào đuôi hắn đi thôi, bằng không với cái tính tình quái gở của hắn, ngộ nhỡ không nhịn được lại quyết định giết ta thì thật đúng là chẳng đáng.

Hắn thấy ta có vẻ vui mừng, hiển nhiên tâm trạng rất tốt, thế là quay đầu tiếp tục bước về phía trước.

“Muốn giết ngươi có khối người, đừng gấp.”

“…”

Đến huyện Cảnh Châu, hắn đi lòng vòng, cuối cùng tìm đến một nhà nông kín đáo. Một bà lão đang ngồi bên bờ rào lặng lẽ xe vải, trông thấy hắn thì lập tức mừng rỡ ra đón, gọi một tiếng “Tiểu Thủ”, rồi chuyển mắt nhìn sang ta, sau đó hơi ngẩn người, “Vị cô nương này là…”

Ta nghe được câu “Tiểu Thủ” kia, không kìm được liếc mắt nhìn hắn, đoán chừng đó không phải là tên thật, những kẻ tính mạng treo trên lưỡi đao mũi kiếm như bọn hắn, hành tẩu giang hồ đều có trăm ngàn danh hiệu. Chỉ có điều, trong mắt ta, danh hiệu của gã này tối thiểu cũng phải là Sát gì đó, Huyết gì đó, hay Lãnh Sương gì gì đó… cái tên Tiểu Thủ này đặt cùng một chỗ với hắn, chẳng khác nào một đóa hoa yêu kiều cài trên đầu con sư tử, kệch cỡm chết đi được, chậc chậc.

Vị Tiểu Thủ nọ kéo ta tới chỗ bà lão, nói: “Chăm sóc nàng giúp ta, ta vào thành tẩy điểm, khoảng chừng ba ngày.”

Bà lão cười ha ha nắm tay ta, “Yên tâm đi, Thang bà bà ta nhất định sẽ bảo vệ tiểu nương tử bình yên vô sự.”

Hắn mới đi được mấy bước, lại quay đầu dặn ta: “Đừng có chạy lung tung, nếu không hậu quả ngươi biết rồi đấy.”

https://thuviensach.vn

Xí!

Sau khi hắn mất dạng, Thang bà bà kéo ta tới chỗ trồng rau, nói là trong nhà đã lâu không có người đến, hiếm khi có khách, đêm nay phải ăn một bữa thật ngon, làm một chút rau hẹ trứng gà, một ít nấm xào, cải dầu cải cúc vân vân.

Ta cười ha ha, được rồi được rồi, coi như hôm nay ăn bữa cơm rau dưa giảm béo, dù sao cũng có trứng gà không phải sao?

Thang bà bà dường như rất có hứng thú đối với ta, vừa nhổ rau vừa nói lan man chuyện này chuyện nọ. Có phút chốc ta chợt sinh ra ảo giác, chỉ cảm thấy bóng lưng này, cực kỳ giống với Trương đại nương vẫn mang cơm tới cho ta, thế là bà ta nói gì ta cũng hào hứng hùa theo.

“Ta sống bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy Tiểu Thủ đưa cô nương nào đi cùng, giờ rốt cuộc không còn gì tiếc nuối nữa rồi.”

Ta ngồi xổm ở một bên nhổ cỏ dại, nghe thấy câu đó hơi khựng tay lại một chút, lúng túng giật giật khóe miệng, “Có lẽ, hắn thích đàn ông?”

Thang bà bà cười ha ha, “Tiểu nương tử thật thích nói đùa.”

Ta cũng ha ha cười gượng, ta đang nghiêm túc đó chứ. Ngẫm nghĩ ta liền tiện mồm hỏi: “Tiểu Thủ có phải tên thật của hắn không?”

Thang bà bà chăm chú chia rau thành từng bó, “Ta chỉ biết cậu ta họ Phượng, người quen đều gọi cậu ta là A Thủ, cậu ta là người vai dưới, già này tự nhiên gọi một tiếng Tiểu Thủ thôi.”

Phượng? Ta nhướng mày, cảm thán thật là một cái họ chấn động lòng người. Trong ấn tượng của ta, cái họ kỳ quái này không phải là tộc người cổ thì chính là kỳ môn dị sĩ, hắn rốt cuộc có lai lịch gì?

https://thuviensach.vn

Bà lão này cũng thật chẳng sáng tạo tẹo nào, nếu sớm biết hắn họ Phượng, ta liều mạng cũng phải gọi hắn một tiếng Tiểu Phượng Tiên, nghe mới vang dội làm sao.

*Hoa phượng tiên, hay còn gọi là hoa bóng nước:

Ta thấy Thang bà bà tốt bụng, lo bà ta bị Tiểu Phượng Tiên lừa gạt, liền nhắc nhở một câu: “Thang bà bà, bà có biết hắn làm nghề gì không?”

Thang bà bà không mấy để ý vẫn tiếp tục loay hoay với đám rau, “Biết, trước kia ta cũng là sát thủ.” Bà ta thấy ta trợn tròn mắt, liền nhanh chóng vỗ vỗ vai ta cười nói: “Tiểu nương tử, chút kích thích ấy còn không chịu được, làm sao lại đồng hành cùng Tiểu Thủ?”

Ta liền rầu rĩ, ai muốn đi cùng hắn chứ? Lời này chỉ dám nghẹn trong miệng, nghe cách nói chuyện của Thang bà bà thì rõ ràng bà ta là cơ sở ngầm của Tiểu Phượng Tiên, những lời không nên nói vẫn nên hạn chế nói thì hơn.

Sau khi cơm nước xong, ta dọn dẹp cùng Thang bà bà, nếu không phải đã biết Thang bà bà có quan hệ mật thiết với Tiểu Phượng Tiên, e rằng ta cũng chỉ coi bà ta như một bà lão bình thường mà thôi.

“Hôm nay trời lạnh, tiểu nương tử không có áo khoác phải không?”

Ta đang lơ đãng rửa bát, câu nói tiếp theo của bà ta lại khơi cho ta hứng thú mãnh liệt.

“Già này biết xe vải, nhưng lại không có bông và kim chỉ, hay là ngày mai cô vào thành một chuyến, mua một ít về đi.”

Ta nghe thế, lập tức hớn hở, nhưng vừa nghĩ tới lời dặn dò của Tiểu Phượng Tiên, liền xụ mặt xuống. “Hắn không cho ta ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

Thang bà bà gian xảo bảo ta: “Cậu ta đi tẩy điểm, không về nhanh được đâu, cô chỉ đi chuyến này, còn có thể đi lạc hay sao? Nhất định là bình thường Tiểu Thủ quản cô chặt quá, vợ chồng son quấn nhau quá cũng không được.”

Ta cũng lười giải thích, liền thuận theo đề tài của bà ta mà nói: “Tẩy điểm là ý gì? Hắn sẽ không về giữa chừng chứ?”

“Tẩy điểm là tiếng lóng trong nghề, sát thủ lấy đầu người tính tiền thưởng, cho nên cũng gọi là liệp đầu (săn đầu). Làm nghề này nếu muốn nổi danh thì không tránh khỏi cảnh ngươi tranh ta đoạt chém giết lẫn nhau. Nhận nhiệm vụ săn đầu người gọi là tiếp điểm, nếu đầu người này bị kim chủ khác mua, bán cho liệp đầu khác thì gọi là chàng điểm, mà mỗi người đều vì chủ riêng ai làm việc nấy, chỉ khi nào lấy được đầu người mới xem như giao dịch hoàn thành, cho nên tẩy điểm chính là đi giết sạch tất cả liệp đầu mà kim chủ khác an bài. Cho nên ngày mai cô cứ yên tâm đi đi.”

Ta nghẹn họng trân trân, chuyện không liên quan đến mình, vốn định không nhiều lời, nhưng bản năng khiến ta không thể không lên án một câu: “Nếu như lúc chàng điểm, thấy khó mà lui cũng không được sao?” Chẳng lẽ sát thủ ngoại trừ rút kiếm không có cách giao lưu nào khác hay sao?

“Đây là luật lệ, nếu tiếp điểm mà không lấy được đầu người, thanh danh hủy hết thì còn làm ăn gì được nữa? Hơn nữa liệp đầu đều lệ thuộc vào tổ chức, một khi gặp thất bại, cấp trên tất sẽ thanh lý môn hộ để đảm bảo danh dự cho tổ chức.”

Ta nhìn vẻ mặt bất lực của Thang bà bà, lại đột nhiên cảm thấy thế giới này còn có những chuyện không thể lý giải đến vậy ư? Quả nhiên ta bị nhốt trong sơn động quá lâu, tách rời cùng với thế giới quan mất rồi?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng bây giờ ta vẫn vô cùng hi vọng ý đồ tẩy điểm của Tiểu Phượng Tiên bị tẩy ngược lại… Nhưng e ngại Thang bà bà

https://thuviensach.vn

hình như rất có cảm tình với hắn, ta chỉ đành trái lương tâm lo lắng nói: “Bà xem… Liệu có khả năng, hắn chàng điểm cùng một tuyệt thế cao thủ không? Ôi chao như vậy không được không được, Tiểu Phượng Tiên phong độ tao nhã anh tuấn tiêu sái lương thiện hòa nhã biết bao, ngộ nhỡ hắn hương tan ngọc nát, ta biết đi đâu tìm được một đóa hoa vừa lòng đẹp ý như thế đây.”

Thang bà bà thấy ta biểu cảm xuất thần, liền tốt bụng an ủi ta: “Tiểu nương tử chớ lo lắng, tuy già không biết rõ năng lực của Tiểu Thủ, nhưng cậu ta là hắc kim liệp đầu, phàm là kim chủ có thể mời nổi cậu ta, nhất định sẽ thông cáo khắp giang hồ, hơn nữa với thân thủ của cậu ta, cơ bản chỉ có thể là cậu ta giết người khác thôi.”

“…”

Mồm quạ đen cũng là bệnh nan y.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngày hôm sau, ta không phụ kỳ vọng của Thang bà bà, cầm một xâu tiền bà ta đưa, khí thế hùng dũng tiến vào thành. Trước khi đi ta suy nghĩ mấy lần, vẫn quyết định đem Phượng Khấp Huyết theo, ta dám khẳng định trong mắt Tiểu Phượng Tiên cục đá này có giá trị hơn ta nhiều, ta ra ngoài một mình nhỡ như gặp phải chuyện bất trắc, hắn nhất định sẽ không đến cứu, mang cục đá này theo, cho dù không tình nguyện chắc chắn hắn cũng sẽ tới. Thế là ta tìm một cái hộp gỗ đào sơn đen bỏ nó vào, lại buộc chặt lên người, mới an tâm ra cửa.

Nhìn vào mức độ cũ kỹ của cửa thành huyện Cảnh Châu, đây hẳn là một thành trấn nhỏ xa xôi an nhàn. Ta hoang mang rồi, một hắc kim liệp đầu như hắn, chốn này có nhân vật quan trọng nào cần phiền hắn động tay hay sao?

Khả năng nhận biết phương hướng của ta bị ảnh hưởng từ quá trình trưởng thành, hơi kém cỏi một chút, hỏi thăm mười tám người qua đường mới tìm được cửa hàng vải vốn chỉ cách ta có hai con đường.

Khiến cho ta không chấp nhận nổi là, chủ cửa hàng kia thế mà lại là đàn ông.

Không thể chấp nhận nhất là, chủ cửa hàng mặc vải gấm thêu tinh xảo màu sắc sặc sỡ, tai to mặt lớn, da mặt bóng loáng, trong kẽ răng còn giắt mấy cọng rau xanh. Khi ông ta mời chào ta “Cô nương cô nương”, ta thiếu chút nữa bị giọng điệu ngả ngớn và hơi thở bốc mùi kia dọa cho chết

https://thuviensach.vn

ngoẻo, tiếc thay cho một thành trấn to như vậy mà lại có cái mặt tiền cửa hàng thêu thùa thế này.

Ta nhẫn nhục tiến vào cửa, nín thở, tiện tay chỉ gói bông và kim chỉ muốn mua, khua tay ý bảo ông ta nhanh chóng bọc lại.

Ông ta là người làm ăn, ấy thế mà đếm tiền cũng không lưu loát, cầm tiền xu của ta đếm qua đếm lại không dưới tám lần, mỗi lần đều không giống nhau! Đến khi ta tức đến mức thiếu chút lật bàn, ông ta mới tươi cười nói đếm xong rồi, không thiếu một xu.

Tuy đầu của ông ta không dùng được, nhưng lỗ mũi lại rất thính, trong chớp mắt ta xoay người liền vội vàng gọi ta lại.

“Cô nương dùng thứ son phấn gì vậy?”

Ta âm thầm thở dài, làn da thô ráp tự nhiên của ta, nhìn thế nào mà ra dùng son phấn?

“Ta không dùng son phấn.”

Dường như ông ta rất kinh ngạc, vẻ mặt rõ ràng viết “Thời này còn có cô nương không dùng son phấn mà dám vác mặt ra đường”, thấy mặt ta đen một nửa, ông ta lại nịnh nọt nói: “Vậy là cô nương mang túi hương phải không? Xin thứ cho Trần mỗ mạo muội, mùi hương trên người cô nương rất đặc biệt, tươi mát thoát tục, độc đáo thanh nhã, đứa con gái nhà ta có biết chế hương, biết thêm một hương liệu cũng là cái tốt.”

Ta hít hà tay áo và bờ vai, chợt phát hiện còn lưu lại mùi hương kỳ bí trên người Tiểu Phượng Tiên, đoán chừng là ở bên cạnh hắn lâu, ít ít nhiều nhiều cũng nhiễm một chút rồi. Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng ta khoát tay áo, “Đây không phải mùi hương trên người ta, mà là của Tiểu Phượng Tiên, ta cũng không biết hắn dùng hương liệu gì, bao giờ hỏi được sẽ quay lại nói cho ông.”

https://thuviensach.vn

Ta cảm thấy ông ta hơi kỳ quặc, thế là gấp gáp bỏ đi, không chú ý đến vẻ âm u trong mắt ông ta.

Chủ cửa hàng vội gọi một gã sai vặt tới, kề sát vào tai hắn nói nhỏ: "Mau đi thông báo, nói là tìm được rồi."

Không lâu sau, gã sai vặt kia vội vàng ra khỏi cửa hàng vải, chạy về một hướng khác, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong đám người…

Ta vốn định đi loanh quanh đây một lát, dù sao tính ra, đây mới là lần đầu tiên ta thật sự được tự do. Thậm chí nhìn dân chúng xung quanh cò kè mặc cả tới mức mặt đỏ tai hồng ta cũng thấy khoan khoái lạ.

Đương nhiên, ta cũng không phải không nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng nếu Thang bà bà đã lên tiếng bảo ta đi, thì chắc hẳn đã có kế sách trông chừng ta tuyệt đối rồi, hơn nữa ngộ nhỡ ta bị Tiểu Phượng Tiên bắt được, phỏng chừng chết là kết cục tốt nhất. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Ta mua mấy cái bánh bao, đang ăn thì nhìn thấy rất nhiều người xúm vào dưới tường thành, ta nổi lòng hiếu kỳ, liền đi qua ngó thử, kết quả ngó một lần lại muốn ngó hai lần, ngó hai lần lại muốn ngó ba lần…

Đầu tường mới dán một tờ bố cáo, là lệnh treo thưởng, còn là hoàng cáo do kinh thành phát xuống.

Nội dung đại khái là, gần đây trọng thần trong triều liên tiếp bị tặc nhân Phượng Thất Thiềm làm hại, thủ đoạn tàn nhẫn, coi thường pháp luật, khiến cho lòng dân kinh hoàng, phủ nha các nơi cần phải tra xét nghiêm ngặt. Người nào biết chuyện cung cấp thông tin, nhiều nhất có thể thu được tiền thưởng mười vạn lượng.

Bên dưới bố cáo vẽ một bức chân dung, nét mực tuy rất cẩu thả mơ hồ, giống như là căn bản không thấy rõ tướng mạo mà chỉ lung tung nguệch

https://thuviensach.vn

ngoạc cho ra bộ dạng mà thôi. Khéo cái là, gã này lại cũng họ Phượng…

Phượng Thất Thiềm?

Cho dù không truy xét đến ngũ quan chi tiết, nếu như gã này thật sự là Tiểu Phượng Tiên, thì kẻ vẽ bức chân dung này thật đúng là nên bị kéo ra ngoài quất một trăm lần, một phần vạn thần vận cũng không vẽ ra nổi, làm sao hắn có thể mang cái dáng vẻ thật thà chất phác mặc cho người ta xâu xé như vậy cơ chứ?

Ta nhẫn không được lầu bầu: “Bức vẽ này, cũng quá…” đề cao hắn rồi.

Bác gái đứng một bên lập tức tiếp lời ta: “Không giống đúng không?” Ta đang do dự có nên đáp lời hay không, bác gái kia đã nói tiếp: “Nhân vật trong lời đồn như vậy – Phượng Thất Thiềm, nhất định không phải là dáng vẻ tục tằng như thế này được, chắc chắn là có khí chất khác.”

Ta ngây ra, “Lời đồn gì?”

Bác gái kia dùng ánh mắt không tin nổi nhìn ta, “Phượng Thất Thiềm! Cô không biết sao? Phượng Minh Cô Thành thì chắc cô biết chứ? Hắn chính là thành chủ đương nhiệm thứ bảy của Phượng Minh Cô Thành, tất cả những sát thủ nổi danh nhất trên giang hồ hiện nay đều đến từ Phượng Minh Cô Thành, hắn đã là thành chủ, thì cũng chính là thủ lĩnh của đám sát thủ đó.”

Ta nghĩ không thông, “Nhưng ta nhớ thiên hạ đệ nhất sát thủ không phải là nữ sao?” Gọi là gì nhỉ… Trước kia Tiểu Ngưu Lang luôn thích nghe mấy cái thứ gọi là chuyện lạ giang hồ mà các chú bác ra khỏi vịnh đi buôn bán kể lại, nghe được cái gì cũng tìm ta lải nhải, nhưng mấy chú bác kia vốn kiến thức không nhiều lắm, Tiểu Ngưu Lang cũng chỉ chọn chọn lựa lựa kể lại cho ta, chuyện về thiên hạ đệ nhất sát thủ ta vẫn có chút ấn tượng, còn Phượng Minh Cô Thành này đích xác là lần đầu tiên ta nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Mọi người bên cạnh cũng nghe không nổi nữa, liên tục trừng mắt nguýt ta, có vẻ cực kỳ ghét bỏ ta kiến thức hạn hẹp.

“Phượng Thất Thiềm thân phận cao quý như vậy, sao có thể tùy tiện ra khỏi thành? Thân thủ của hắn chưa có ai được chứng kiến, nhưng đã là thành chủ, có thể khiến cho dân chúng trong thành tâm phục khẩu phục, võ công ắt cũng phải xuất thần nhập hóa cao thâm khó lường. Thiên hạ đệ nhất sát thủ mà cô nói hắn là Cầm Đoạn phải không? Tạm thời không bàn tới việc nàng ta cũng lệ thuộc Phượng Minh Cô Thành, hai năm trước nàng ta đã quy ẩn khỏi giới liệp đầu rồi, làm sao còn là đệ nhất được?”

Phượng Minh Cô Thành, có vẻ như rất lợi hại.

Nếu nói Tiểu Phượng Tiên là sát thủ có chút danh tiếng, ta còn tin. Thành chủ khí phách bá đạo như vậy, hắn là không thể nào đâu… Trọng điểm là ta cảm thấy ta nào có phúc được tiếp xúc với nhân vật trong truyền thuyết như vậy chứ.

Vừa nghĩ thế, ta liền thoải mái, ôm Phượng Khấp Huyết và một gói bông men theo đường cũ quay lại nông trại của Thang bà bà.

Thang bà bà vừa khéo không ở đây, ta liền đặt gói bông bên cạnh cái máy dệt, bấy giờ mới chợt nghe thấy trong phòng truyền tới tiếng bước chân kỳ quái.

Ta gọi một tiếng bà bà, lại không ai trả lời.

Không lẽ nào, nếu bà lão có nhà, cũng nên đáp lại ta một tiếng, nếu không có nhà, vậy tiếng bước chân kia ở đâu ra?

Ta cau mày đi qua, thuận tay cầm cái ván giặt quần áo ở một bên, vừa mới đẩy cửa ra, một bàn tay của đàn ông đột ngột vươn tới bịt miệng ta kín mít.

https://thuviensach.vn

Ta chưa kịp kêu lên, đã cảm thấy sau gáy bị đập mạnh một cái.

Ý thức mơ hồ, ta dường như nghe thấy một giọng quen thuộc khẽ nói:

“Tin ta đi, đúng là cái mùi này, hiện nay ngoại trừ người kia, không có ai dùng loại hương liệu này đâu, con bé này nhất định không đơn giản…

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đến khi tỉnh lại, ta đã bị gông cổ bỏ tù rồi.

Cái chỗ nha môn này ta đã từng nghe qua, không phải là dùng để giam giữ tội phạm đấy sao?

Hai tay ta bị khóa bằng một cái xích rất nặng, ta cố gắng giãy thoát, nha dịch bên ngoài nhà giam liếc ta một cái, cực kỳ khinh thường nhướng mày, vừa gặm chân gà vừa nói: “Đừng làm trò ngu ngốc, đó là Khóa Vạn Đỉnh được đúc từ hàn thiết ngàn năm và vàng nung chảy, bình thường chỉ dùng để giam trọng phạm võ nghệ cao cường, ngươi gặp may đấy.”

Ta mím miệng, cũng bày ra dáng vẻ rất khinh bỉ đáp lễ hắn, “Vinh hạnh thì vinh hạnh rồi, nhưng cho ta hỏi một câu, ta phạm vào tội gì mà các ngươi phải dùng trang bị cao cấp thế này để giam giữ ta?” Thật đúng là quá coi trọng ta rồi nha.

Mấy tên nha dịch nghe ta nói thế thì cười bò ra, “Biết thân biết phận đi, sáng mai Huyện lão gia thẩm tra ngươi là biết ngay ngươi phạm tội gì thôi mà.”

Đúng là kỳ quái, một lương dân năm tốt như ta, tam quan chính thống, không trộm cắp không lừa đảo, chuyện duy nhất được cho là tội trạng, chẳng qua chỉ là bao che cho tên hắc kim liệp đầu giết người không chớp mắt Tiểu Phượng Tiên kia, nhưng nói thật lòng, nếu có thể đưa hắn ra trước công lý thì ta đã sớm làm rồi, chẳng lẽ trong đầu Huyện thái gia này toàn là mỡ gà thôi sao?

https://thuviensach.vn

Chân ta gập lại đã tê rần, vừa cáu lên liền ra sức duỗi ra, ai biết vừa vươn chân ra lại bất cẩn đạp phải một cái đệm thịt mềm mềm. Ta sợ hãi lập tức núp vào một bên, cái đệm thịt kia ở khuất trong đống rơm rạ, hình như rên rỉ một tiếng, rồi không có động tĩnh gì nữa.

Ta cảm thấy kỳ quái, lại dùng chân giẫm một cái. Sao lại không rên nữa nhỉ? Ta rón rén bò tới gần, gạt lớp rơm rạ khô ra, một bóng người nằm co ro xuất hiện trước mắt ta. Ta bị dọa nhảy dựng lên, hắn là một người đàn ông, áo dài màu lam rách rưới đã bị máu nhuộm thành màu đen, trên người có khá nhiều vết thương da tróc thịt bong, gần như không có khoảng da nào nguyên vẹn, mặt đầy bụi đất không nhìn rõ hình dạng, nhưng ngón tay thon dài sạch sẽ, nhìn thế nào cũng là một người trí thức.

Gã nha dịch gặm chân gà kia chẳng biết đã xách một thùng nước tới đây từ lúc nào, đổ ào vào người hắn. Ta đứng không gần lắm, không bị hắt vào mấy, mà cái người vốn đang thoi thóp kia lại cực kỳ thống khổ rên lên vài tiếng, sau đó toàn thân bắt đầu co giật không ngừng.

“Thích cứng đầu cứng cổ hả! Đã tới nơi này rồi thì đừng mơ ra ngoài được, tốt nhất là mày nhận tội đi, ông đây có mười tám loại thủ đoạn để đối phó với loại lừa ưa nặng như mày.”

Ta vội bò lại gần người đàn ông kia một chút, thấy vết thương của hắn lại chuyển từ màu đen sang màu đỏ rớm máu, ta liền nổi giận.

“Hắn đã bị thương thành như vậy, ngươi còn dám dùng nước muối!”

“Ô, lại gặp được một kẻ thích chõ mũi vào chuyện người khác, ta khuyên ngươi đừng nên lo chuyện bao đồng, tới chỗ này thì phải biết lo thân mình đã, nghĩ cách giữ được cái mạng quan trọng hơn đấy.”

Ta vừa định cãi lại, cổ tay liền bị người ta kéo nhẹ. Ta cúi đầu nhìn người đàn ông vết thương chồng chất đang nằm co ro trên mặt đất kia, đôi

https://thuviensach.vn

mắt hắn hơi hé ra, con ngươi đen kịt phản chiếu ánh đèn lờ mờ nhìn ta, hờ hững mà cứng cỏi.

Ta không đoán được ý hắn, nhưng ước chừng là không muốn ta tranh cãi với gã nha dịch này. Nhìn ánh mắt trong trẻo như vậy ta có chút chột dạ, bởi vì ta vốn đang định mắng gã nha dịch kia một câu không biết xấu hổ. Ta nhanh chóng nhặt một ít rơm rạ đặt ngang trước mặt hắn, "Ngươi cứ ngủ trước đi đã."

Gã nha dịch kia lại xách một thùng nước muối nữa từ đâu đến, tư thế này phỏng chừng lại muốn trút lên người hắn. Ta phát hiện ra tay hắn đang run rẩy, hơn nữa còn nắm lại thật chặt, vừa nhìn là biết hắn đang chuẩn bị gồng mình chịu đựng.

Dáng vẻ này của hắn, thật sự khiến người ta không đành lòng.

Ta cắn răng một cái, liền chắn trước người hắn, hứng cả xô nước thay hắn. Nước hắt rất mạnh, những chỗ bị hắt tới trên người ta đều vừa đau vừa ngứa như bị phỏng.

Gã nha dịch kia sướng tai vui mắt phun ra một tràng "ha ha ha", sau đó bên ngoài có người réo gã đem giao khẩu cung của Từ Sinh, gã liền lập tức chạy đi.

Ta kéo kéo y phục trên người, vừa ướt vừa dính dớp, còn có mùi khó ngửi, ta đoán chừng đám nha dịch đã đổ thêm thứ gì vào trong đó, nhất thời nôn khan một trận.

Người nằm trên đất bỗng nhiên mở miệng, giọng nói khàn khàn trầm thấp, dường như nói chuyện cũng rất gian nan, "Liên luỵ cô nương rồi."

Ta quay đầu nhìn hắn, trên trán hắn rịn đầy mồ hôi lớn cỡ hạt đậu. Giờ toàn thân hắn hắn là đau đớn như bị hỏa thiêu, nhưng hơi thở vẫn mỏng nhẹ, vô cùng ẩn nhẫn, ta không khỏi sinh lòng bội phục.

https://thuviensach.vn

Ta sán lại một chút, “Đau thì cứ kêu lên, ta không cười ngươi đâu.”

Môi hắn đã khô nứt, nhưng vẫn gượng gạo lộ ý cười, “Vẫn chịu đựng được.”

“Ngươi gây ra tội ác tày trời gì mà bị đối xử phi nhân tính như vậy?” Nhìn kỹ lại, chân của hắn còn có chút vặn vẹo không thẳng, những miệng vết thương bị vỡ rỉ ra chất lỏng dính dớp màu đen. Ta đảo mắt nhìn các loại hình cụ trong lao ngục, nghĩ thầm cái tên này hắn là loại nào cũng chịu qua một lần rồi.

Giọng hắn rất thấp, nói rất chậm, ta cũng không hề mất kiên nhẫn, chỉ cảm thấy ngữ điệu của hắn khiến người ta thư thái thả lỏng.

“Tiểu sinh họ Từ… Là tú tài năm trước của Cảnh Châu, bọn hắn bắt ta, chẳng qua là muốn dùng ta làm con tin để dụ rắn ra khỏi hang thôi…”

“Dụ ai?” Ta nghe mà thổn thức, nhìn hắn hắn là một tú tài hành vi đoan chính, vô tội mà bị liên luỵ, huyện nha này còn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy hành hạ hắn. Thế giới bên ngoài sơn động, người xấu xấu xa đã đành, người tốt còn không được yên thân…

Hắn bất đắc dĩ cười, “Dụ… vợ của ta.”

Ta lập tức sửng sốt, khi còn ở vịnh Tấn Vân, Lâm đại thẩm thường xuyên đem mấy lời kịch trên phố đến cho ta giải sầu, trong đó thường nói nhà nào đó làm quan lại cướp cô nương nhà nào đó về làm thiếp, sau đó anh hùng hào kiệt nào đó ra tay tương trợ, cuối cùng trúng tình yêu sét đánh với cô nương vân vân.

Quả nhiên là nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống.

“Vậy là… Huyện thái gia, muốn cướp vợ của ngươi hả?”

https://thuviensach.vn

“Vợ ta đang bị quan phủ truy nã, nàng trốn chui trốn lủi, cũng không biết có sống tốt hay không…” Hắn dè dặt liếc ta một cái, ngữ khí có phần cầu khẩn, “Cô nương có thể giúp tiểu sinh một việc được không?”

Ta giúp hắn phủi sạch rơm rạ trên người, sau đó gật đầu.

Hắn mừng rỡ, rút một chiếc trâm vàng phượng ngậm châu từ trong ngực, đưa tới trước mặt ta, “Ta không còn nhiều thời gian, kiếp này sợ là không có cách nào gặp mặt nàng lần cuối, nếu cô nương có cơ hội trốn đi, xin hãy giúp ta đem cây trâm này đặt trong sân viện số một trăm lẻ sáu hẻm Thủy Kiều, nếu vợ ta trở về, sẽ có thể nhìn thấy…”

Ta thầm nghĩ tên Từ Sinh này thật là ngu xuẩn, hắn đã bị bắt làm con tin, đương nhiên tin tức sẽ được truyền đến tai vợ hắn, nếu trong lòng vợ hắn còn thương nhớ, tại sao lại để mặc hắn chịu giày vò mà không tới cứu? Từ Sinh còn sẵn lòng nhận hết khổ hình vì nàng ta, nàng ta ngay cả lộ diện cũng chẳng thèm hay sao? Người ta cứ bảo đàn ông trên thế gian này đều bạc bẽo, các cô nương giác ngộ cũng đâu có cao cơ chứ.

Ta nhận cái trâm hắn đưa, “Mong sao nàng còn có thể nhớ kỹ thâm tình của ngươi, để ngươi khỏi phải uổng phí tính mạng.”

“Tiểu sinh biết cô nương có nghi ngờ, nhưng… nàng cũng có nỗi khổ tâm… Chúng ta chung quy là hữu duyên vô phận.” Hắn đột nhiên ho dữ dội, vết thương bị lôi kéo khiến trán hắn túa đầy mồ hôi lạnh. Ý thức của hắn trở nên rất mơ hồ, ta cuống lên liền vỗ vào mặt hắn bôm bốp mấy cái, thấy hắn không phản ứng, ta quyết định liều mình!

“Khốn kiếp, cây trâm này bao giờ ngươi sống lại thì tự đi mà đưa!” Ta mím môi, cầm cây trâm cứa vào lòng bàn tay mình, trong chớp mắt máu liền trào ra, ta nhỏ từng giọt máu vào những vết thương trên người hắn, nhưng miệng vết thương của hắn thật sự nhiều không đếm xuể, máu chưa

https://thuviensach.vn

nhỏ qua hết một lần, vết cắt trong lòng bàn tay ta đã bắt đầu khép miệng, ta hạ quyết tâm, lại cứa một vết sâu hơn.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Miệng vết thương đau tới mức ta ứa nước mắt, nhẫn nhịn nhỏ máu lên vết thương cuối cùng của hắn xong, ta liền nhìn hắn chòng chọc.

Nhất định phải có hiệu quả, nhất định phải có hiệu quả…

Quả nhiên, những vết rách đầm đìa máu tươi tựa như loài hoa ăn thịt người đang ngoác miệng bắt đầu chậm rãi khép lại, có vết thương nhỏ đã khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu.

Ta hưng phấn ra sức lay hắn dậy, “Từ Sinh, mau tỉnh lại, ngươi xem này!”

Từ Sinh tỉnh rất nhanh, dường như cũng cảm thấy không thích hợp, hắn động động ngón chân, sau đó kinh ngạc nhìn ta, “Cô nương… Cô, làm cái gì vậy?”

Nói ra thật xấu hổ, lúc còn nhỏ ở trong hang núi ta vô tình phát hiện được một con chim sơn ca từ bên ngoài bay vào, đến khi muốn bay ra ngoài nó đâm đầu vào vách tường mấy lần, lần cuối cùng bị va đập rất mạnh, rất có xu thế không thành công thì thành nhân*, kết quả là bị gãy cánh, nhìn vừa tức cười vừa đáng thương. Ta với nó sống nương tựa lẫn nhau mấy ngày, ngày đó tay ta bị mỏm đá nhọn cứa đứt một vết nhỏ, máu nhỏ vào người nó, nó đập cánh phành phạch vài cái, không hề lưu luyến muốn bay đi, kết quả lại bắt đầu chu kỳ tuần hoàn đâm đầu vào tường rồi lại đâm đầu vào tường…

*hy sinh vì lý tưởng, xả thân vì chính nghĩa.

https://thuviensach.vn

Lúc đó ta mới biết máu của mình có thể chữa trị cho chim.

Thật không ngờ, còn có thể chữa cho người…

Ta không dám để cho hắn biết khi nãy ta thuần túy là đánh liều chữa trị cho hắn, thế là tùy tiện cười ha ha: “Ta có linh đan diệu dược, vừa mới cho ngươi ăn một viên đó.”

Hắn phản bác: “Tiểu sinh tuy mất ý thức, nhưng hắn là chưa hề nuốt viên thuốc nào cả…”

Ta thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng vẫn cười hì hì nói: “Ngươi có nuốt mà, trí nhớ kém quá.”

“Ta nhớ là không có…”

“Khốn kiếp, ta nói ngươi có thì chính là có!” Gặp phải cái loại nói năng chẳng ăn nhập gì, ta liền không nhịn được chửi thề.

Vốn định trả lại cây trâm cho hắn, nhưng nghĩ lại, chắn chắn hắn không thể thoát được, trả cho hắn cũng chẳng được tích sự gì. Nếu muốn cứu hắn ra, trừ phi…

Ta nhét cây trâm vào trong túi áo, rồi tháo cái hộp gỗ buộc chặt ở sau lưng xuống, lấy Phượng Khấp Huyết ra, nhét vào trong lòng hắn, dặn dò: “Quy củ giang hồ, có qua có lại, ngươi đưa ta cây trâm ta đưa ngươi huyết ngọc không ai nợ ai nhé, thứ này ngươi giữ cho chắc, ngàn vạn lần không thể sai sót nửa phần được đâu! Nếu không ta khó mà giữ được cái mạng nhỏ này!” Ta cảm thấy lá gan của mình lại lớn thêm một vòng rồi.

Hắn vốn không muốn, bị ta quát nạt đành lặng lẽ nhận lấy.

Đánh cuộc một lần này, sống hay chết, đành xem số trời thôi…

https://thuviensach.vn

Sớm tinh mơ hôm sau, Huyện thái gia đã lôi ta lên công đường, Từ Sinh ngủ rất say, ta đoán chừng bình thường hắn bị những vết thương kia giày vò chưa từng được yên giấc. Hắn ôm Phượng Khấp Huyết rất chặt, ta vẫn thấy không yên tâm, thế là đem rơm rạ phủ kín mít lên người hắn mới hài lòng thoả dạ ra khỏi nhà lao.

Lão Huyện thái gia kia đội mũ cánh chuồn, búi tóc rất cao, vuốt râu mép nhìn ta, đường nét khuôn mặt tinh tế cũng không che giấu nổi khí chất dung tục.

Bọn hắn ấn ta quỳ trên mặt đất, ta cũng không phản kháng, cũng không phải vì ta nhu thuận, mà thật sự là tối hôm qua tốn nhiều máu cho Từ Sinh quá, thật sự rất mệt, một buổi tối không đủ để ta khôi phục nguyên khí, nếu không với tính tình ương ngạnh của ta thế nào cũng phải đá lại một cước, đá được hay không tạm thời chưa nói đến, tối thiểu ta có lòng là được.

Huyện thái gia kia thấy ta biết điều như vậy, ánh mắt lập lòe chẳng mấy tốt lành, “Ngươi là gì của Phượng Thất Thiềm?”

Ta lắc đầu, “Không quen.”

Lão ta đập kinh đường mộc xuống bàn, “Trên công đường, há lại cho phép ngươi biết chuyện mà không khai báo! Nếu như ngươi không quen biết hắn, tại sao lại nhiễm mùi tử tước anh túc trên người hắn? Cho dù Phượng Thất Thiềm có bản lĩnh lớn thế nào, tiếng tăm trên giang hồ vang dội bao nhiêu, triều đình muốn bắt hắn, hắn cũng chỉ là con chim trong lồng còn bay đi đâu được nữa? Cô nương vẫn nên thành thật khai ra đi, bao che cho trọng phạm sẽ bị xử tội như nhau.”

Ta nghĩ bụng, lão khẳng định ta quen biết Phượng Thất Thiềm như thế, ta cứ thuận theo ý lão thì hơn, thế là ta khéo léo trả lời, “Ta… hình như là không quen.” Ai ngờ lão vẫn không hài lòng, tuy ta không hề cố ý đắc tội

https://thuviensach.vn

quan viên triều đình, nhưng cũng không biết là cách diễn đạt của ta không đúng hay là bọn hắn không chịu hiểu, vừa nghe ta nói xong Huyện thái gia liền bắt đầu dựng râu trừng mắt, tình thế vô cùng không ổn. Bọn hắn lạm dụng uy quyền bức bách, ta cũng đành bất chấp tình cảm. “Tuy ta không biết Phượng Thất Thiềm, nhưng ta xin khai báo một kẻ tên Tiểu Phượng Tiên, liệu có thể được khoan hồng không?”

Huyện thái gia lại hung hăng đập kinh đường mộc, chỉ vào ta lớn tiếng nói: “Gia hình! Ả ta dám bỡn cợt công đường.”

Ta vừa thấy bọn hắn bê cái kẹp ra, vội vàng xin tha: “Có việc gì cứ từ từ nói, có việc gì cứ từ từ nói! Ta, ta có quen Phượng Thất Thiềm –”

Huyện thái gia kia rốt cuộc vui vẻ ra mặt, ta không nhịn nổi trừng mắt khinh bỉ nhìn lão. Thời đại này, trẻ nhỏ trung thực không sống nổi, nói dối cũng đều là vì bị ép buộc mà ra! Đã bịa chuyện, vậy thì sợ gì mà không bịa chuyện lớn một chút.

Ta hắng giọng một cái, bắt đầu nói bậy nói bạ, “Chúng ta là vợ chồng, chàng yêu ta, ta yêu chàng, phu thê tình thâm không rời không bỏ, nếu một ngày không gặp được ta chàng ắt sẽ phát điên, các người dùng thủ đoạn hèn hạ bắt cóc ta, chàng nhất định sẽ liều lĩnh tới tìm ta…” Nói được một lúc chính ta cũng thấy ngại ngùng, cái da mặt dày mất bao nhiêu năm học theo trưởng vịnh mới tu luyện được của ta cũng không chịu nổi ta bôi nhọ Phượng Thất Thiềm như ngựa thần lướt gió tung mây như thế, dù sao cái danh hiệu thành chủ Phượng Minh Cô Thành manshow* như vậy chính là lợi điểm bán hàng, các cô nương có ý dâm ô hắn có đầy đường, chỉ mong hắn đại nhân đại lượng… “Cái đó, các ngươi chờ xem, chớ có động vào một sợi lông tơ của ta.”

*Manshow chỉ những người bề ngoài tỏ vẻ lạnh lùng ít nói để che giấu cảm xúc và suy nghĩ thật sự trong lòng.

https://thuviensach.vn

Huyện thái gia kia nghe ta nói thế thì nửa tin nửa ngờ, xoa cằm hỏi quân sư đứng bên cạnh, “Con ả ăn mày này có tin được không? Không phải là chúng ta bị lão Trần lừa cho một vố đấy chứ?”

Quân sư cầm quạt lông che miệng, giọng nói lại lớn tới mức cả công đường đều nghe thấy, “Bằng không thì gọi lão Trần tới hỏi thử xem? Ta thì thấy, nếu Phượng Thất Thiềm có thể coi trọng ả, Nhị A Đản bị trúng gió ở cách vách cũng có thể đi tuyển tú được rồi.”

Huyện thái gia kia cảm thấy có lý, lại nổi giận, lần thứ ba đập kinh đường mộc, “Gia hình! Ả ta lại dám bỡn cợt công đường!”

Ta nhất thời bừng bừng lửa giận, hận không thể vả hai cái vào miệng hai tên cặn bã kia, tra hỏi nửa ngày, trắng đen gì ta cũng khai tuốt rồi mà vẫn còn muốn gia hình, gia gia gia, gia cái đầu ngươi!

Ta trơ mắt nhìn cái kẹp lồng vào tay mình, nỗi ưu thương coi cái chết nhẹ tựa lông hồng lại xuất hiện, ta nhắm tịt mắt không dám nhìn, đúng vào lúc này chung quanh bỗng phảng phất một mùi hương quen thuộc, phía sau ta dường như còn có tiếng bước chân đáp xuống đất nhè nhẹ.

Công đường đột nhiên im ắng lại, ta cảm thấy khó tin, trên tay cũng không có cảm giác đau đớn kéo tới như dự đoán. Thế là lặng lẽ mở một bên mắt, chỉ thấy một bóng dáng cao ráo đen như mực xuất hiện trước mắt như ma quỷ.

Giờ khắc này ta mới cảm thấy Tiểu Phượng Tiên đáng yêu biết bao nhiêu, ngay cả chiếc mặt nạ của hắn cũng đáng yêu đến lạ.

Tiểu Phượng Tiên vung một nhát kiếm chém đứt tay của đám nha dịch đang bắt giữ ta, cùng với tiếng gào thét long trời lở đất của đám nha dịch, máu phút chốc văng tung tóe lên người ta, ta nhìn hai bàn tay rơi ngay trước mặt, lập tức ôm đầu không biết sống chết gào lên: “Ngươi không thể

https://thuviensach.vn

dịu dàng một chút được à…” Gào xong ta cũng cạn kiệt sức lực, nhanh chóng ngậm miệng.

“Ngươi bịa chuyện rất đặc sắc, ta vốn định quan sát thêm một lát.”

Ta ngẩn người, ngẩng đầu nhìn hắn, ý hắn là, hắn đã quan sát được một lúc rồi? Thấy chết mà không cứu được một lúc rồi?

Hắn vỗ vỗ bụi bặm trên người, thấy ta biểu cảm như vậy, liền nói: “Xà nhà trơn quá, nhất thời không bám chắc.”

Đóa Phượng Tiên Hoa này thật sự quá chọc giận người khác rồi! Ta trừng mắt đang định mở miệng, hắn liền xoay người lại, quay sang Huyện thái gia và tên quân sư đang trợn mắt ngây người, cũng không biết do khí phách hắn quá mạnh mẽ, hay là biểu cảm quá mức đáng sợ, cằm của hai kẻ kia đã rớt xuống hai phân.

Tiểu Phượng Tiên nói: “Tìm nàng có việc gì?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Huyện thái gia ho khan vài tiếng, chỉ vào Tiểu Phượng Tiên hùng hổ mắng: “Ngươi, ngươi là ai? Dám cả gan sát hại nha dịch công đường, ngươi có biết đã phạm phải tội gì không!”

“Nghe nói các ngươi đang truy nã ta nên ta đến xem thế nào.” Thanh kiếm của Tiểu Phượng Tiên rất thần kỳ, vừa mềm dẻo lại vừa đen, trên bề mặt nhuốm đầy máu, hắn chỉ tiện tay vẩy một cái, thân kiếm lại sạch sẽ bóng loáng như mới, “Mặt mũi ta thế nào các ngươi còn chẳng biết thì truy nã sao được?”

Quân sư khiếp sợ dựng quạt lông lên che miệng, nhưng giọng nói vẫn cứ oang oang: “Ngươi là Phượng Thất Thiêm?!”

Hắn nhảy vọt lên bàn xét xử của Huyện thái gia, đâm thẳng kiếm về phía đầu của lão ta, động tác nhanh tới mức dường như có thể vạch ra một đường sáng trong không trung. Ngay khi ta cho rằng đầu của Huyện thái gia sắp nở hoa đến nơi, đầu kiếm của hắn chợt ngừng lại trên trán Huyện thái gia, chỉ thiếu chút xíu nữa là đâm vào, lúc này tất cả mọi người đều nín thở.

Huyện thái gia cũng là loại nhát chết, sợ tới mức lập tức ướt quần, cuống đến nỗi nói năng lộn xộn: “Thành chủ đại nhân tha mạng! Thành chủ đại nhân tha mạng! Bản quan chỉ, chỉ mời nương tử của ngài tới uống chén trà, không có ác ý! Không có ác ý đâu ạ!”

Ta thấy rõ ràng tay của Tiểu Phượng Tiên khẽ run lên, miếng vải đen quấn trên mu bàn tay cũng hơi hằn lên gân xanh. Lão quan huyện ngu ngốc

https://thuviensach.vn

này, sao lại nói đúng vấn đề nhạy cảm vậy hả! Có điều, cái gã này… thật sự là Phượng Thất Thiềm sao?

Hắn im lặng một lát, sau đó thở dài, “Ta không giết ngươi.” Nói xong đường kiếm khẽ chuyển, rạch một vết rất to trên trán Huyện thái gia, Huyện thái gia nhất thời ôm trán ngã xuống đất lăn lộn.

“Tặng ngươi món quà này, thứ nhất là trừng phạt ngươi tội nói năng xằng bậy, thứ hai,” Tiểu Phượng Tiên bước tới, từ trên cao nhìn xuống ta, “Đáp trả ý tốt mời nàng tới uống trà của ngươi.”

Ta thấy hắn dường như rất nghiêm túc, liền hỏi nhỏ: “Ngươi đúng là Phượng Thất Thiềm thật hả?”

Mặt hắn vẫn lạnh tanh, “Không phải.”

Ta há hốc miệng, không ngừng cảm thán, quả là trường phái biểu diễn. Sau đó lập tức đổi sắc mặt, hùng hồn lên án: “Ngươi là đồ lừa đảo!”

Hắn nhướng mày, “Như nhau cả thôi.”

Ta đứng phắt dậy, hắn nhạy cảm ngửi được thứ mùi trên người ta, mặt sa sầm xuống, sau khi phát hiện quần áo trên người ta còn hơi ẩm ướt, hắn lập tức hiểu ra ta đã gặp phải chuyện gì, thế là túm lấy vạt áo ta, giật phăng ra trước mắt bao nhiêu người.

Đầu óc ta trống rỗng nửa khắc, chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, vừa cúi đầu, liền thấy chỉ còn lại lớp áo lót mỏng manh và cái yếm trắng…

Ôi trời ơi… Không ngờ ta lại có thể trần trụi ngay giữa chốn công đường?

Mọi người nghẹn họng trân trân nhìn ta và hắn, ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cởi áo choàng đen trên người, trùm lên người ta. Sau đó ôm ta

https://thuviensach.vn

vào trong lòng, vững vàng bảo vệ thân thể ta.

Ta nghe thấy giọng nói của hắn từ trong lồng ngực truyền tới, rung động khiến cho đầu ta nổ vang một mảnh.

“Tuy nàng chỉ là cái tay nải của ta, các ngươi cũng không được phép đối xử như vậy.”

*tay nải ở đây còn có nghĩa là gánh nặng, cái của nợ.

Ta rúc trong lòng hắn, nghe thấy tiếng kiếm va chạm kim loại và đủ loại tiếng xin tha, tiếng thét chói tai, ta không thấy rõ hắn giết người như thế nào, khi được hắn bế ra khỏi huyện nha, ta liếc nhìn bên trong một cái, chỉ thấy thi thể nằm la liệt dưới đất, máu chảy lênh láng một tầng dày, chỉ còn lại mỗi mình Huyện thái gia chưa hết hoảng hồn ngồi ở trên ghế, xem chừng bị dọa không nhẹ.

Không ngờ hắn lại là người nói lời giữ lời, nói không giết thì sẽ không giết…

Sau khi cởi áo choàng, hắn ăn mặc cũng phong phanh, chỉ thừa lại một lớp áo trong cũng đen như mực, ta dựa vào hắn có thể cảm giác rõ ràng nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn. Ta vươn tay túm chặt góc áo hắn, hiếm khi dịu dàng nói: “Kỳ thật bọn hắn không làm gì ta cả.”

Tiểu Phượng Tiên hơi sững lại, cúi đầu nhìn ta một cái, con ngươi màu hổ phách không nhìn rõ cảm xúc gì, một lát sau hắn mới chần chừ nói: “Chẳng lẽ ngươi tự rơi vào hố xí?”

Có một vài người, thực sự là không thích hợp mở miệng nói chuyện, vừa mở miệng là toàn bộ thiện cảm đều tan vỡ, Tiểu Phượng Tiên chính là tiêu biểu.

https://thuviensach.vn

Hắn mang theo ta, dùng khinh công nhảy vèo vèo mấy cái, không lâu sau đã trở lại ngôi nhà nông của Thang bà bà. Thang bà bà từ trong nhà đi ra, thấy dáng vẻ chật vật của ta cũng hơi lộ vẻ lo lắng, sau đó vẫy tay về phía ta: "Mau lên mau lên, nước tắm pha xong rồi."

Ta "ồ" một tiếng, chuẩn bị nhảy ra khỏi lòng hắn, kết quả là hắn trực tiếp bế ta vào nhà. Ta quay đầu lại liếc Thang bà bà, bà ta cười đến là sung sướng, vẻ mặt kia thần sắc kia, chỉ thiếu nước vỗ tay bôm bốp khen hay nữa mà thôi.

Trong phòng sương khói mịt mù, ta chẳng nhìn rõ thứ gì, liền theo bản năng túm chặt hắn, hắn lại tỏ ra rất chán ghét, chẳng nể nang gì mà hất phăng tay ta, sau đó ném ta vào thùng tắm rất lớn, bọt nước phủ khắp bốn phía, chân ta không đứng vững, vừa trượt một cái liền chìm ngỉm vào trong nước, ta giãy dụa bò ra, mặt nóng rần lên, cũng không biết là do sặc nước hay vì bị hơi nước này hun nóng.

Hắn chống hai tay lên mép thùng tắm, "Tắm nhanh lên, tắm xong rồi lên đường."

Ta đứng cũng không vững, khò khè khò khè nói cái gì hắn cũng nghe không rõ, hắn nhìn không nổi nữa rốt cuộc quyết định vươn tay vớt ta lên, ta ho không ngừng, vừa nói chuyện vừa phun nước lên mặt hắn, hắn chỉ cau mày lùi lại mấy bước.

"Khụ khụ… Ngươi… Ngươi… đi ra ngoài… Ngươi…" Ngươi cái đồ không có đạo đức!

Uổng công ta vừa mới vì hành động anh hùng cứu mỹ nhân của hắn mà cảm động một phen, còn tạm thời định không so đo việc hắn làm việc ác với ta trước mặt bao nhiêu người, tuy rằng có định so đo thì nhiều nhất ta cũng chỉ dám so đo trong lòng, nhưng giờ nhìn lại, ta đúng là bị ngu mới có ý nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn lại thả tay để mặc ta quẫy đạp trong nước, sau đó đi đến trước tủ quần áo lấy ra một cái áo khoác dệt bông mềm mại, còn đính một cái mũ rất to, thoạt nhìn chất vải cực dày. Hắn tiện tay ném ở trên giường.

"Tắm xong thì mặc vào, chỗ này không thích hợp ở lâu, nhớ cầm Phượng Khấp Huyết cho chắc."

Tim ta lộp bộp chìm xuống, tiêu rồi tiêu rồi, quên khuấy mất vụ này! "Ngươi… giúp ta cứu một người được không?"

Tiểu Phượng Tiên hoàn toàn không thèm để ý đến ta.

Con bà nó, bà đây liều! "Ngươi mà không đi cứu hắn, là không gặp lại cục đá kia được đâu."

Lúc xoay người lại, ánh mắt của hắn dọa ta nhảy dựng cả lên, lạnh lẽo như sương, âm u sắc bén, tựa như ngàn vạn tảng băng, muốn xé rách sinh mạng người ta. Ta bám vào mép thùng tắm, nhìn hắn lom lom.

Nói không sợ, thì đúng là lừa chó…

"Ngươi nói gì?"

Ta kiên định, cố nén nhịn không để lộ dấu vết run rẩy. "Ta đưa cục đá kia cho một người tên là Từ Sinh rồi, nếu ngươi muốn thì đi cứu hắn ra đi, hắn đang ở trong nhà lao huyện nha đó." Hắn nổi giận thật rồi, toàn thân đều toát ra hơi thở nguy hiểm. Có lẽ là bị ta uy hiếp nên trong lòng khó chịu, hoặc là rất khinh bỉ mấy thủ đoạn cỏn con của ta, hoặc giả cảm thấy ta quá được đằng chân lân đằng đầu, không biết trời cao đất rộng.

Đôi mắt hắn hơi nheo lại, "Ngươi không cân nhắc tới việc, sau khi cầm được huyết ngọc, ta sẽ giết hắn ư?"

https://thuviensach.vn

Ta thở không ra hơi, nhưng cũng cố gắng khiến chính mình thoạt nhìn không đến nỗi chột dạ như vậy. “Không đâu, ngươi không thể chạm vào Phượng Khấp Huyết, đương nhiên cần mang theo một người sống.”

Giờ thì ta đã tin, hắn đã nói không giết ta thì sẽ không giết ta, cho nên có sợ hơn nữa, cũng chỉ là sợ mà thôi. Ta cũng nhìn ra được, hắn cực kỳ quý trọng khối huyết ngọc kia, dựa theo tính nết của sát thủ mà nói, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng hắn trước giờ không tự mình chạm vào Phượng Khấp Huyết, cả đoạn đường chỉ bảo ta cầm nó, quả là kỳ quặc. Ta táo bạo suy đoán phải chăng vì một nguyên nhân gì đó mà hắn không thể chạm vào khối huyết ngọc kia.

Vừa thấy hắn hơi sững sờ, ta thở phào một hơi. Thật đúng là tổn mẹ nó nửa cái thọ rồi! Ta thề, sau này trừ phi đầu óc ta bị bò đá, nếu không nhất định sẽ không làm loại chuyện nhổ răng cọp như thế nữa!

Vốn tưởng rằng Tiểu Phượng Tiên sẽ thẹn quá hoá giận, nhưng phản ứng của hắn lại nằm ngoài dự liệu của ta.

Hắn dựa vào cạnh cửa, khoanh tay nhìn ta, ra chiều suy nghĩ. “Xem ra đầu óc cũng sáng ra rồi đấy, chỉ một lần này thôi đấy, lần sau không được thế nữa.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ta nghĩ, dựa vào võ nghệ cao cường của hắn, cứu người hắn là phẩy tay một cái là xong, kết quả hắn đi chuyến này, đi liền ba ngày, một tin tức cũng không có.

Ta vừa lo lắng vừa sốt ruột, Thang bà bà dường như rất yên tâm về ta, nói đi nói lại một câu: “Lo lắng thì đi xem thế nào nha.”

Ta thật sự không có sức chống cự đối với loại người ngốc tự nhiên như vậy, ta không tin sau khi ném ta lại Tiểu Phượng Tiên không trách móc bà ta, ấy vậy mà bà ta vẫn ngây thơ thế này…

Thôi thôi, không nên phụ lòng tốt của người ta.

Thế là ta choàng thêm áo khoác rồi lại hùng dũng đi ra cửa.

Còn chưa vào thành ta đã trông thấy một đám người đang xúm xít ở chỗ dán bố cáo dưới tường thành. Ta ở bên ngoài tìm đủ mọi cách chen lấn xô đẩy, đem hết sức lực bú sữa mẹ ra cũng chỉ có thể lởn vởn bên ngoài rìa. Nhưng từ tiếng xì xào bàn tán của đám dân chúng vẫn loáng thoáng nghe được một ít tin tức có ích.

Tổng kết lại, chính là: Bố cáo lại đổi mới rồi, về cơ bản cũng giống như lệnh truy nã Phượng Thất Thiềm khi trước, nhưng lại có thêm tội trạng càn rỡ cướp ngục.

Ta vừa nghe thế, quả tim thấp thỏm liền nuốt xuống bụng.

https://thuviensach.vn

Nếu hắn đã cướp, vậy chắc chắn có thể thành công, ai nha cái gã Tiểu Phượng Tiên này, cuối cùng cũng làm được một việc ra dáng người rồi đấy.

Chưa đợi ta rút khỏi đám người, bên vòng trong lại truyền tới một câu than thở dài thườn thượt:

"Từ Sinh tính tình ngay thẳng, đứng đắn nho nhã, danh tiếng vô cùng tốt, sao có thể ngấm ngầm cấu kết với loạn đảng được?"

Viên đá này làm gợn ngàn tầng sóng, trọng tâm thảo luận của mọi người chuyển hướng về phía Từ Sinh.

"Đó chỉ là lời lẽ của quan phủ để che dấu tai mắt mọi người thôi, thế mà ngươi cũng tin! Nghe nói vợ của Từ Sinh là trọng phạm triều đình, bọn họ lùng bắt một năm nay vẫn không thu được tin tức gì, nên mới bắt giam Từ Sinh, chính là để dụ người ra."

"Từ Sinh? Có phải cái người bị treo cổ ở cửa thành Tây sáng ngày hôm qua đấy không?"

Chân ta nhất thời như bị trói chặt vào mặt đất, không nhấc lên nổi dù chỉ một bước.

Đây là… có ý gì? Treo cổ? Từ Sinh chết rồi ư? Chẳng phải Tiểu Phượng Tiên đi cứu sao? Hơn nữa bố cáo cũng đề rõ tội trạng rồi, sao lại không cứu được chứ?

Ta túm lấy một bà chị bên cạnh, hỏi thăm phương hướng cửa thành Tây rồi vội vàng chạy tới đó, nghe nói chỉ cần quẹo trái quẹo trái rồi lại quẹo trái là tới cửa thành Tây, ta lại luồn lách những chín khúc mười tám ngã rẽ, đợi tới khi chạy đến nơi, đã qua hai canh giờ rồi…

Ta thực sự cảm thấy mình chính là một nhân tài, trình độ tìm đường ngày ngày đều được nâng cao.

https://thuviensach.vn

Chiều tà đã buông mà cửa thành Tây còn có khá nhiều dân chúng túm tụm hóng chuyện không chịu tản đi, trước hình đài bị quan phủ quây thành một cấm khu, không cho bất kỳ ai tới gần, xác của Từ Sinh được treo trên cọc gỗ cao cao.

Chung quanh có khá nhiều quan binh sẵn sàng đón địch, nhìn tư thế này, giống như đang ôm xác đợi thỏ vậy.

Ánh chiều tà chiếu vào những vệt máu loang lổ của Từ Sinh, khuôn mặt hoàn toàn không còn sức sống, có vẻ cực kỳ thê lương. Cổ tay của hắn bị dây thừng thô ráp siết thành vết thương đáng sợ, trên lớp áo dài rách rưới vẫn là từng vết từng vết rách do roi quất.

Ta rõ ràng đã giúp hắn trị thương rồi mà, sao bây giờ lại là dáng vẻ thảm thương thế này…

Trong lòng ta không thoải mái, con mắt nóng phát xót. Cho dù là lúc tận mắt nhìn thấy dân chúng trong vịnh Tấn Vân chết la liệt, hay khi chứng kiến Tiểu Phượng Tiên tự tay giết bao nhiêu tính mạng vô tội ngay trước mắt mình, ta cũng chưa từng xót xa như vậy.

Ngày trước ở trong hang núi, ta cô đơn tịch mịch, chẳng có ai để nói chuyện, nếu không tìm chút hy vọng có thể giúp ta sống sót, e là ta đã sớm đi đời nhà ma rồi. Hy vọng này, chính là do trưởng vịnh bố thí. Ông ta luôn kể cho ta, thế giới bên ngoài hang núi tươi đẹp thế nào hạnh phúc bao nhiêu, đáng để người ta mơ ước cả một đời. Khi đó ta còn nhỏ, giá trị quan chưa thành hình, tin thì cứ tin thôi, sau khi hiểu chuyện thì để sống cho tốt, cũng không thể không bắt chính mình phải tin.

Chẳng phải tục ngữ có câu ba người nói dóc thành hổ đấy sao, nói thêm vài lần, thì giả cũng thành thật thôi.

Càng huống chi ta đã tự thôi miên tâm tưởng của mình những mười sáu năm.

https://thuviensach.vn

Gặp phải Tiểu Phượng Tiên, là chuyện ngoài ý muốn. Hắn là sát thủ, coi thường sinh mệnh trân quý, ta không thể trách hắn. Thế nhưng, ngay cả cái chỗ quan nha đại biểu cho chính nghĩa cũng có thể xem mạng người như cỏ rác. Ta còn mong đợi cái gì đây…

Cảnh tượng trước mắt quả là hung hăng đánh thẳng vào mặt ta. Giống như một bàn tay vô hình, đem nhổ tận gốc tín ngưỡng đã ăn sâu bén rễ của ta, một mảnh trống rỗng mờ mịt cứ thế mạnh mẽ đáp xuống lòng ta, bao phủ toàn thân ta.

Ánh nắng gay gắt đến vậy, ta cũng không hề cảm thấy ấm áp.

Bên cạnh có một đứa nhóc tóc để chỏm, nhìn tình cảnh này, khóc đến tức tưởi rồi nhào vào lòng mẹ, “Mẹ ơi, sao tú tài ca ca lại chết?”

Mẹ con bé che mắt nó, vẻ mặt bất lực, dỗ dành: “Không đâu, tú tài ca ca chỉ bay lên trời làm sao sáng thôi nha, mọi người đều chúc phúc cho ca ca đó.”

Con bé mở to đôi mắt ngấn nước, “Nhưng ca ca nói huynh ấy muốn xem con gấp hạc giấy mà, sao huynh ấy nói mà không giữ lời hả mẹ?”

“Bé cưng, nếu mỗi ngày con gấp một ít, đến rất lâu rất lâu sau này, huynh ấy sẽ thấy…”

“Thật hả mẹ? Vậy con nhất định sẽ gấp thật nhiều thật nhiều vì tú tài ca ca! Tú tài ca ca là người tốt, nhất định sẽ gặp điều lành!”

Đám con nít xung quanh nghe thế, cũng nhao nhao hùa theo, nói xong liền ngồi xuống đất, không biết lấy đâu ra khá nhiều giấy hoa nhiều màu, bắt đầu nghiêm túc ngồi gấp.

Ta nhìn bọn chúng vụng về hý hoáy tay chân, không khỏi buồn cười, sau đó ngồi xuống giúp con nhóc tóc để chỏm kia gấp một con hạc giấy

https://thuviensach.vn

màu đỏ. Ta vẫy vẫy cánh con hạc giấy, nói: “Ngươi xem, gấp thế này, hạc giấy liền có thể bay, có thể mang theo lời chúc phúc của ngươi, bay tới trong lòng tú tài ca ca…”

Nhìn những con hạc giấy la liệt trên mặt đất, ta không nén nổi bùi ngùi, trên đời này, người thiện lương chung quy vẫn còn nhiều đấy chứ.

Lúc đứng lên, ta chợt cảm thấy trong ống quần rất ngứa, ta lần mò vào túi quần, mới phát hiện ra là cây trâm vàng phượng ngậm châu mà Từ Sinh đưa cho ta…

Con nhóc tóc để chỏm kia nhiệt tình, nghe ta nói muốn tìm nhà của Từ Sinh, liền tự mình dẫn ta đi một chuyến. Nhà của hắn, là một đình viện nho nhỏ nhưng phong nhã độc đáo. Ngoài dự liệu của ta chính là, trên ván cửa và ghế mây không có lấy một hạt bụi, trên mặt đất cũng sạch sẽ như vừa được quét tước, ngay cả hoa hồng trồng trong vườn cũng vừa được cắt tỉa, vết cắt trên cành còn lưu lại vết tích sền sệt.

Lẽ nào có người đã tới đây?

Ta tiến vào đại sảnh xem thử, thì phát hiện một cái hộp màu đen quen thuộc nằm trên bàn, vừa mở ra xem, Phượng Khấp Huyết an an ổn ổn nằm ở bên trong, tựa như một đứa trẻ đang say ngủ, phát ra ánh sáng mơ hồ màu đỏ nhạt.

Là ai ta không dám chắc, có điều đoán chừng cũng là người quen mà Từ Sinh tin tưởng… Cái tên ngốc Từ Sinh kia, phỏng chừng đã sớm biết chính mình sắp chết, nên đã suy tính chu toàn, giao khối Phượng Khấp Huyết này cho người khác giữ.

Ta đặt cây trâm xuống, ôm cái hộp đen rồi dắt tay đứa bé tóc để chỏm, vừa bước ra khỏi nhà Từ Sinh, liền trông thấy Tiểu Phượng Tiên xuất hiện ngay đầu ngõ, hắn nhắm mắt dựa vào tường, hơi thở sâu dài mà an tĩnh.

https://thuviensach.vn

Phản ứng đầu tiên của ta chính là nhanh chóng đuổi tóc để chỏm đi, hắn tốn công tốn sức vào nhà lao cứu người, không cứu được người cũng không tìm được Phượng Khấp Huyết, tâm tình không chừng rất tệ. Đứa nhóc này đơn thuần là có lòng tốt dẫn ta tới, không thể vì chuyện đó mà vô tội gặp tai ương đổ máu.

Tóc để chỏm lại ngây ngốc nhìn Tiểu Phượng Tiên, hưng phấn hỏi ta: "Thím nhỏ, đó là con trai của thím à?"

Một ngụm máu trong họng ta suýt thì phun ra. Tốt xấu gì lão nương cũng là một nhành hoa đang tuổi xuân mơn mởn, chỉ hơi lôi thôi lếch thếch một chút, gọi ta là thím đã đành, kiếp trước ta phải giết cha hắn Phật tổ mới có thể an bài cho ta một thằng con như vậy. Ta lập tức giơ ngón tay ra hiệu con bé im lặng, dọa nạt: "Không phải không phải, ngươi mau về nhà đi, không là bắt ngươi cho bà ngoại sói ăn thịt đó!"

Nó không chịu bỏ qua, giương cao khuôn mặt tươi tắn hồn nhiên không hiểu sự đời, "Ồ, cháu biết rồi nhé, đó là phu quân của thím hả? Thím nhỏ à thím trâu già gặm cỏ non nha."

Ta nhẫn nhịn… "Đúng đúng đúng, hắn trẻ, ta già, sau này chờ ngươi lớn lên, ta sẽ gả hắn cho ngươi làm tướng công."

"Thật sao?" Mắt nó sáng lóe lên, sau đó nhào tới thơm ta một cái, "Thím nhỏ phải nói lời giữ lời đấy nhé!" Nói xong nó lướt qua ta chạy tới chỗ Tiểu Phượng Tiên, mắt Tiểu Phượng Tiên chợt mở to, tay theo phản xạ nắm chặt chuôi kiếm. Mặt ta xoạt một cái tái mét, vội lao tới trước mặt Tiểu Phượng Tiên ôm chặt eo hắn, trưng ra khuôn mặt nhăn nhó như quả mướp đắng vừa lắc đầu vừa nhìn hắn như thể van nài.

Mắt hắn tràn ngập vẻ khinh thường, may thay động tác rút kiếm vẫn ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Tóc để chỏm đứng trước chúng ta, cung cung kính kính cúi chào hắn một cái, “Vừa nãy thím nhỏ nói sẽ cho huynh đính hôn với muội, bao giờ muội lớn ca ca nhớ quay về lấy muội nha.” Nói xong liền thẹn thùng chạy biến.

Tiểu Phượng Tiên nhíu chặt mày, “Ta đã từng nói sẽ không giết ngươi, nhưng ta rất dễ nuốt lời.”

Ta khẽ làu bàu: “Nuốt lời mà còn ra vẻ, rõ ràng đã đồng ý với ta sẽ cứu Từ Sinh, kết quả thì sao…”

Mắt hắn âm u, rất nhanh đã khôi phục lại màu hổ phách trong veo, “Người này, không cứu được.”

“Vì sao?”

“Nếu có thể cứu, người đó đã sớm ra tay rồi.”

Ta không hiểu nổi, hỏi tiếp hắn cũng không đáp lời, chỉ nói một câu “Giữ Phượng Khấp Huyết cho chắc, còn làm mất nó, ta sẽ rút lại câu nói không giết ngươi.” rồi đi xa xa phía trước.

Ta ngớ người một lát, “Sao ngươi biết tìm được cục đá đó về rồi?”

Hắn ngừng bước, ánh mắt khẽ liếc về một hướng bí ẩn, giọng nói có chút vui vẻ. “Ta còn biết, là ai trả về nữa cơ.”

Ta xiên xiên vẹo vẹo đuổi theo, hoàn toàn không chú ý trong một góc khuất u ám bên cạnh ta, có một đôi mắt sáng long lanh như làn nước thu, đang chăm chú quan sát từng hành động của chúng ta.

Cho tới khi ta và Tiểu Phượng Tiên hoàn toàn biến mất tại hẻm Thủy Kiều, người đó mới chậm rãi bước ra, một cơn gió thổi qua, lay động cành

https://thuviensach.vn

liễu chung quanh, trong không khí như mơ hồ có tiếng đàn du dương vang vọng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cây trâm vàng phượng ngậm châu trên bàn đã biến mất…

Ngày hôm sau chào từ biệt Thang bà bà, chúng ta lại lên đường, đi tới đâu đi về hướng nào ta cũng không biết, chỉ có thể lẽo đẽo theo mông. Dù sao ta hỏi Tiểu Phượng Tiên cũng không đáp, nếu có đáp thì hơn phân nửa ta hoàn toàn không hiểu.

Chỉ có điều khi đi qua thành Cảnh Châu, nghe dân chúng lại nhao nhao bàn tán, trọng điểm có hai điều.

Thứ nhất, xác của Từ Sinh treo ở cửa thành Tây biến mất, Huyện thái gia cực kỳ tức giận.

Ta thầm nghĩ, cũng tốt, dù xác có ở đâu, cũng tốt hơn ngày ngày hứng gió thổi nắng chiếu nhiều lắm.

Thứ hai, Phượng Thất Thiềm ngông nghênh giá lâm thành Cảnh Châu, huyết tẩy huyện nha, bên cạnh còn có một cái cục nợ ngốc nghếch.

Vài lần ta định xông vào giữa đám người mà mắng: Ngươi mới là cái cục nợ, cả nhà ngươi đều là cục nợ!

Kết quả đều là bị Tiểu Phượng Tiên xách về, lạnh lùng cảnh cáo vài lần…

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đối với tuyến đường, ta vẫn hoàn toàn mù tịt, chỉ biết đại để vẫn là đường núi hoang dã như trước, mấp mô vô cùng. Cũng may hắn là tay tìm đường lão luyện, luôn có thể tìm ra lối tắt bằng phẳng hơn một chút.

Dọc đường đi ta xem từng cái từng cái bảng chỉ đường, mới biết đích đến của Tiểu Phượng Tiên là Kinh Châu.

Lần trước đi Cảnh Châu hắn là tiếp điểm, đầu người là ai ta cũng không định hỏi. Trông thấy hoàng cáo, lại thông qua tiếng xì xào bàn tán của dân chúng, ta mới lờ mờ cảm thấy, dạo gần đây không ít người có địa vị cực cao toi mạng, nếu không triều đình cũng không điều động binh lính rầm rộ đến mức đó.

Cái gã Phượng Thất Thiềm này, giết nhiều người như vậy làm chi?

Ta hiếu kỳ, liền thuận miệng hỏi: “Ta nghe Thang bà bà nói, ngươi cũng họ Phượng, ngươi cũng là người Phượng Minh Cô Thành hả?”

Hắn phớt lờ ta, ta liền tiếp tục nói: “Thành chủ của các ngươi, sao lại giết nhiều quan viên thế hả?”

Lúc trước dù hắn chẳng màng đến ta, ít nhất cũng sẽ dùng một câu “Câm miệng” để bịt miệng ta, hôm nay hắn lại khác thường.

Ta nhìn trời, mây đen dày đặc, không khí cũng bị đè nén ngột ngạt, phỏng chừng không quá mấy khắc sẽ đổ mưa to. Tâm tình của Tiểu Phượng

https://thuviensach.vn

Tiên cùng thời tiết chính là thân thích nhà đối diện, vui thì cùng nhau vui, đen thì cùng nhau đen, hôm nay vẫn nên ít trêu chọc hắn đi thôi.

Hắn đi phía trước không bao lâu, liền quay đầu lại nhìn ta, vốn môi đã mỏng, hắn còn mím vào nữa thì thật không thể nhìn nổi.

”Có mưa to, ngươi tìm sơn động trú đi.”

Ta đã quen hắn bảo sao nghe vậy, ngơ ngác ờ một tiếng rồi dợm bước đi, đi mấy bước mới nhớ ra hỏi một câu: “Ngươi thì sao?”

”Tìm củi đốt.” Hắn toan xoay người, đột nhiên nghĩ đến cái gì lại âm u liếc mắt bảo ta: “Đừng có chạy lung tung đấy.”

Ta tìm một cái hang gần nhất, bên trong hơi ẩm ướt, ở chỗ sâu thường vọng tới tiếng nước nhỏ giọt, vị trí cũng không dễ thấy. Quan trọng nhất là, động thạch nhũ không khô ráo không ẩm thấp như thế này bọn dơi rắn gì đó sẽ không ưa, cũng không thích hợp để đám dã thú như mèo rừng gấu đen trú lại, tương đối an toàn.

Thấy chung quanh có một ít cành khô có thể sử dụng, dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, ta liền tiện tay lượm khá nhiều, chưa tới thời gian nửa chén trà nhỏ, đột nhiên mưa đổ xuống như trút nước, trời cũng tối sầm xuống, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Trong hang động quá u ám lạnh lẽo, ta cứ lo ngay ngáy sau lưng sẽ đột nhiên nhảy ra mấy thứ kỳ quái tệ hại nào đó, nhấp nhỏm ngồi không yên liền chuyển tới cửa hang. Nước mưa phủ thành một lớp màn dày đặc, gần như có thể che khuất tầm nhìn trước mắt ta hơn hai thước. Ta thầm nghĩ nguy rồi, thế mưa như vậy, ta với Tiểu Phượng Tiên không lạc nhau mới lạ đó... Ngộ nhỡ hắn không tìm được ta, cho rằng ta tự ý chạy trốn thì biết làm sao!

https://thuviensach.vn

Ta còn đang mải nghĩ ngợi, trên trời bỗng nhiên nổ sấm, tia sét xém chút là đánh vào đỉnh đầu ta, ánh chớp lóe lên khiến xung quanh sáng như ban ngày, dọa cho ta nhịn không được thét lên một tiếng ông nội ngươi, sau đó liều mạng trốn vào bên trong.

Khi còn bị nhốt trong hang núi ở vịnh Tấn Vân, ta không sợ rắn, côn trùng, chuột, kiến, chỉ sợ những đêm mưa gió bão bùng như thế này thôi. Ta ôm đầu nép vào một góc, không ngừng run lẩy bẩy, ai ngờ sau một khắc ta liền bị một đôi tay nhấc bổng lên, bế vào trong hang. Ta vội ngước mắt, trong bóng tối, chỉ nhìn thấy gò má của người trước mặt liên tục rỏ nước, tại nơi không có lấy một tia sáng như này, lại tỏa sáng lấp lánh trong veo.

Mùi hương kỳ quái trên người hắn bị xối nước mưa tản đi không ít, nhưng hơi thở đặc biệt khiến người khác an tâm như vậy, vẫn có thể khiến ta khẳng định, là Tiểu Phượng Tiên.

Tuy rằng sớm biết hắn có ác ý đối với ta, nhưng ta vẫn cảm thấy vào thời khắc mấu chốt Tiểu Phượng Tiên vô cùng đáng tin.

Ta đang thật lòng tán thưởng hắn, hắn liền tiện tay ném ta sang một bên, mặc cho ta lăn mấy vòng, giọng hắn cứng ngắc mà lạnh buốt: “Đứng ở cửa hang làm cái gì? Sợ sét đánh không trúng ngươi hả?”

Trên người ta bị trầy da, cũng bắt đầu bực dọc, “Không phải lo lắng lão nhân gia ngài không tìm được ta sao?”

Ban ngày ban mặt ta còn chẳng nhìn ra vẻ mặt hắn, càng huống chi là trong hang động âm u tối tăm này, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp hơi bất ổn, hắn im lặng ta liền cho rằng hắn tự nhận mình đuối lý, tâm tình nhất thời tốt hơn nhiều, thế là đắc ý nói: “Sao hả? Củi ướt hết rồi chứ gì?”

Hắn vẫn không nói năng gì, ta liền cứ thế bô bô tự diễn: “May mà ta chu đáo nhé.” Ta men theo vách tường bới đống cành khô vừa thu gom được, sau đó tự mãn bày ra trước mặt hắn hí hửng tâng công.

https://thuviensach.vn

Có cái cục nợ nào thông minh như thế này không? Có không, có không hả? Ta hứ.

Tiểu Phượng Tiên không biết lấy đâu ra cái đánh lửa, động tác lưu loát nhóm lửa, trong phút chốc hang động vừa sáng vừa ấm áp hẳn lên. Ta thấy hắn mặt lạnh tanh ngồi ở một bên, môi tái nhợt không có lấy một chút huyết sắc, chẳng lẽ vừa bị mắc mưa phát sốt rồi sao?

Trước nay ta vẫn cảm thấy cái thân thể nữ nhi này thật sự không bao bọc được tính tình hào sảng tràn đầy chính nghĩa của mình, thế là ngoáy ngoáy lỗ mũi, tằng hắng nói: “Nếu ngươi muốn hong khô quần áo thì cứ nói một tiếng, ta xoay người không nhìn, vậy là được chứ gì.”

Hắn thoáng liếc ta một cái, khóe miệng giật giật, vẫn giữ vẻ mặt khinh khỉnh ghét bỏ, dường như rốt cuộc đã dấy lên hứng thú muốn tranh cãi cùng ta, “Muốn nhìn thì cứ nói thẳng.”

Hắn luôn có thể chỉ dùng một câu nói mà khiến ta tan tác, ta ra sức khinh bỉ lườm hắn, “Ngài cứ che đi, nghìn vạn lần chớ có cởi, cởi ra là sinh con không có lỗ đít đâu đấy.”

Hắn bật cười, rồi bỗng nhiên ho khan, sau đó ngửa đầu dựa vào vách động, lông mày cau chặt lại. Hắn vừa ho là ho không dứt, ta nghe mà hãi hùng khiếp vía, nghiêm trọng đến mức khiến ta cảm thấy như hắn muốn ho ra cả lục phủ ngũ tạng vậy.

Ta lấy cành cây chọc hắn, “... Ngươi không sao chứ?”

Hắn thở xuôi rất lâu mới dịu đi được, sau đó gắt gao nhắm nghiền mắt, không trả lời ta. Cũng không biết trải qua bao lâu, ngay lúc ta cho rằng hắn đi đời nhà ma rồi, đang muốn mon men lại gần để xác nhận hơi thở, hắn mới thong thả mở miệng: “Nếu không muốn chết, thì cách xa ta một chút.”

https://thuviensach.vn

Hắn he hé mắt, sau đó nhìn ta, thấy ta trợn tròn mắt chẳng hiểu mô tê gì, mới thở dài giải thích: “Ta trúng kỳ độc, gặp đêm mưa sẽ bị độc phát, chỉ cần ngươi chạm vào ta một chút, cũng khó mà tránh khỏi.”

Ta thầm kinh ngạc, mặt ngoài lại không biến sắc. Một tên sát thủ như hắn, thời thời khắc khắc đều thận trọng, loại chuyện này đem tiết lộ ra tương đương với vạch trần nhược điểm của chính mình, hắn hoàn toàn không lo lắng ta sẽ uy hiếp hắn, hay là tự cho mình là đỉnh cao chẳng có gì phải sợ, hay có khi bị độc váng đầu rồi? Ta đảo mắt một vòng, “... Nếu vậy, công lực của ngươi há chẳng phải cũng bị ảnh hưởng sao? Vậy thì nguy hiểm lắm nha.”

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư ta, “Phải, đại khái chỉ còn lại ba thành, có điều, giết ngươi thừa đủ.”

Ta âm thầm xí hắn một tiếng, thật không phải là người dễ gạt.

”Ngươi là người sắp chết, biết những chuyện này cũng không sao.”

Ta nhíu mày, “Ta không muốn chết một cách không minh bạch, giữa chúng ta rốt cuộc có oán thù gì vậy?” Ta bị cầm tù, căn bản không thể nào kết thù kết oán với hắn, nếu thật đúng là có thù, sợ rằng là đến từ đời trước. Đối với chuyện cha mẹ, trưởng vịnh hoàn toàn không đề cập tới, ta chỉ có thể nghe từ Tiểu Ngưu Lang lắm mồm một vài chuyện xưa linh tinh vụn vặt. “Có liên quan tới cha mẹ ta phải không?”

Hắn cúi đầu, “Cha mẹ ngươi nợ thì ngươi phải trả.”

Đêm hôm ấy, từ sau câu nói đó, hắn rốt cuộc không lên tiếng nữa.

Ta cũng không có lòng dạ nào hỏi chuyện khác.

Mưa xuống rào rạt mãnh liệt, mưa tạnh cũng vội vội vàng vàng, buổi sáng ngày hôm sau, chúng ta liền giẫm trên nền đất ướt rượt một lần nữa

https://thuviensach.vn

lên đường.

Thành Kinh Châu lớn hơn thành Cảnh Châu một chút, đời sống của dân chúng gần như sánh bằng tầng lớp trung lưu, trên đường gặp không biết bao nhiêu nét mặt rạng ngời áo gấm ngọc ngà, so ra, bộ áo vải bố cộng thêm cái áo khoác bông mềm của ta trông vô cùng nhếch nhác.

Đương nhiên, Tiểu Phượng Tiên tuy rằng cũng nhếch nhác, nhưng tốt xấu gì người ta còn có tư thế oai hùng hiên ngang, khí chất xuất chúng, lấy mạnh bù yếu cũng không đến nỗi chướng mắt, cuối cùng ngược lại chỉ có ta là lạc loài.

Loại ưu thương này thật sự khó mà an ủi, dù sao tướng mạo là nhân tố bẩm sinh, không đề cập tới đã đành, nhưng khí chất khi trưởng thành lại không tu dưỡng ra được, thật là nghiệp chướng mà.

Lần này hắn hào phóng, quyết định nghỉ chân tại khách sạn cơ đấy. Ta nghe mà quả thật lệ rơi đầy mặt, khi trước hắn không để ta sinh bệnh để khỏi phải tốn tiền thuốc men, ta liền cho rằng hắn nghèo túng, đã chuẩn bị sẵn tâm lý vào ở trong miếu hoang rồi, hắn đột nhiên xoay ngoắt như vậy, khiến lòng ta sục sôi cảm xúc.

Xem ra ở Cảnh Châu này hắn tiếp được điểm ngon, lấy một cái đầu quý báu lắm đây.

Người ta vẫn nói thành trấn càng sung túc dân chúng càng bợ đỡ, cổ nhân thật không lừa ta.

Tiểu Phượng Tiên vẻ mặt hung thần, phàm là thể loại mềm nắn rắn buông gặp hắn đều nhã nhặn nhún nhường, lúc đi cùng hắn, ta còn miễn cưỡng được thơm lây. Sau đó hắn ra ngoài lấy tin tức, chỉ còn lại một mình ta, bi kịch của ta liền bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Ta đợi cả nửa ngày, đói tới mức ngực dán vào lưng, thấy hắn vẫn chưa về, liền cầm theo một ít bạc hắn để lại rồi đi ra phố.

Tiểu nhị xưa nay có hoả nhãn kim tinh, hắn trông thấy ta từ trên lầu đi xuống, liền vội vàng sán tới, “Cô nương muốn ra cửa đấy à?”

Ta gật đầu.

Hắn vung khăn trải bàn lên vai, đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen, nghếch lỗ mũi lên trời nhìn ta, “Vừa rồi vị gia kia muốn thuê phòng, nói là muốn ở lại vài ngày, lại chỉ thanh toán tiền thuê một ngày, hôm nay chưa trả bạc bọn ta cũng không tiện vào sổ, qua ngày mai, nhỡ có vị khách quý khác tới ở trọ, cũng chỉ đành mời các người đi thôi.”

”Sao vừa nãy ngươi không đòi hắn?”

Tiểu nhị hùng hồn đáp, “Vị gia kia đi rất gấp, còn chưa kịp nói, huống hồ... Các người cô nam quả nữ, chỉ thuê một gian phòng, chắc hẳn cũng là vợ chồng, ai trả mà chẳng như nhau?” Hắn nói cực kỳ lớn giọng, rất có tư thế cố ý tìm khán giả, “Tổng cộng ba lượng bạc, nếu không có, bọn ta cũng không hầu hạ nữa đâu.”

Cái tên mắt chó nhìn người thấp này, cố tình chọn quả hồng mềm để bóp, không phải là lo lắng chúng ta không trả tiền phòng sao? Nói vòng nói vo cũng không che đậy được một thân toàn mùi tiền thúi hoắc, ta nhổ vào.

Ta lục lọi trong túi tiền, nhưng cũng chỉ có gần năm tiễn bạc, hắn thấy ta khó xử, liền cười cợt chỉ chỉ cái hộp đen trên người ta, “Thứ này trên người cô, xem chừng ngược lại là của quý đấy, tạm thời đặt cọc cũng không phải không được, nếu không nữa thì...” Hắn sán lại gần ta một chút, “Dáng vẻ cô nương cũng coi như thanh tú, ông chủ của bọn ta cực thích thể loại này đấy.”

https://thuviensach.vn

Tính hung bạo của ta thực sự không nhịn nổi nữa, “Cút...” Lời nói còn chưa mắng xong, giữa chúng ta chợt bị một cây đàn tranh bọc kín bằng vải tơ lụa mạnh mẽ tách ra.

Tên tiểu nhị vừa quay đầu, sắc mặt vốn hơi giận dữ nhất thời trở nên hớn hở khó kìm nén.

Ta nhìn người tới, lại là một cô gái, hơn nữa... Là một cô gái xinh đẹp dung mạo lộ rõ vẻ lạnh lùng trong trẻo mà quyến rũ.

Nàng mặc một bộ váy dài thướt tha màu tím nhạt bên trong, cổ áo lông cáo dệt gấm thoạt nhìn vô cùng lộng lẫy, bên ngoài lại khoác một chiếc áo choàng bằng vải thô màu trắng thường dùng ở vùng đại mạc xa xôi. Bàn tay ôm đàn tranh quấn một lớp vải xô trắng, cũng không biết là bị thương hay làm sao.

Cô gái đặt một thỏi vàng vào tay tên tiểu nhị, tiểu nhị lập tức hiểu ý, sau đó cúc cung nịnh bợ nói: “Là tiểu nhân có mắt không tròng, lại không biết vị cô nương này cùng Tần tiểu thư là chỗ quen biết, mạo phạm quá mạo phạm quá mà.” Nói xong liền lui xuống đi mời chào khách khứa.

Bầu không khí trên dưới khách sạn vì sự xuất hiện của cô gái này mà bỗng nhiên trở nên rất khác lạ, kẻ nào kẻ nấy mắt sáng lòe lòe nhìn chòng chọc vào nàng, có vài kẻ hầu như hận không thể dán luôn tròng mắt lên người nàng nữa chứ.

Ta ngẫu nhiên nghe thấy có người bàn tán: “Nàng chính là Tần Sơ Ước đấy à? Quả nhiên là xinh đẹp không gì sánh được, trăm nghe không bằng một thấy.”

Nàng tháo mũ trên áo choàng xuống, xoay người đi khỏi khách sạn.

Nếu ta không nhìn lầm, khi nàng xoay người, quả thật đã khẽ mỉm cười với ta, dáng vẻ bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Đợi tới khi ta đuổi theo ra, nàng đã biến mất trong đám người.

Tần Sơ Ước? Nghệ kỹ đệ nhất kinh thành nổi danh khắp cả nước Thanh Hành đấy ư?!

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đúng vào lúc ta đang cho rằng thói đời bạc bẽo, ngay cả tên tiểu nhị cũng ỷ thế hiếp người, hơi có chút nản lòng thoái chí, thì từ đâu lại nhảy ra một cô Tần Sơ Ước giúp ta giải vây. Ta lại giác ngộ một phen, thế giới này, ông nội nó vẫn còn cứu được!

Nếu như lòng tốt có thể dùng tiền để tính toán, vậy thì lòng tốt từ một thỏi vàng của Tần tiểu thư kia quả thực chiếu rọi mù luôn mắt chó của ta rồi.

Tiếc là… Nghe nói nàng là một người câm.

Nữ Oa nặn người lúc nào cũng không chịu làm cho trọn vẹn, cho nàng dung mạo hơn người như thế, tất nhiên phải cướp đoạt một thứ gì đó của nàng.

Mà sao vẫn chưa thấy được sở trường của ta đâu nhỉ? Sốt ruột ghê.

Bố cáo ở đây cũng chẳng có gì khác so với Cảnh Châu, cùng là lệnh truy nã, truy nã cùng một người, có điều hết tờ này đến tờ khác được dán lên, tội trạng ngày một tăng, cũng không thấy vụ án có tiến triển gì.

Có thể bắt được Phượng Thất Thiềm đồng nghĩa với việc thăng quan tiến chức một bước lên mây, ai nấy đều muốn cắn lên miếng thịt béo ngậy này, dù chỉ là một ngụm, cũng đủ để nửa đời sau cơm áo không lo.

Nghe đâu trong quan phủ từ Tri phủ Huyện lệnh, cho tới tên sai dịch gác cổng, ngay cả lúc ăn cơm cũng lăm lăm cầm bức chân dung Phượng

https://thuviensach.vn

Thất Thiềm nhìn lia lịa, hận không thể bộc lộ tài năng, một lần nổi danh thiên hạ.

Có điều, đã là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh như vậy, há lại dễ dàng bắt được như thế? Dần dà, mọi người gần như coi đây là trò cười.

Không ít người đùa bảo: "Mười vạn lượng hoàng kim này có thể cho quan phủ dùng để kê góc nhà được đấy, đằng nào treo giải thưởng cũng chẳng ai đoạt được, bụi bặm tích đầy trên đó, gió thổi một cơn là có thể tạo thành bão cát rồi ấy chứ."

Nơi náo nhiệt nhất của Kinh Châu là phố Phong Tụ, ở đó có tiệm mì hơn trăm năm tuổi nức tiếng xa gần, ta chọn đại một bát mì Dương Xuân, rồi ngồi chờ hóng chuyện vỉa hè.

Chọn ăn cơm ở đây đương nhiên là có lý do, cửa tiệm lâu đời kiểu này thích hợp nhất để dân chúng vừa ăn vừa tán gẫu. Ta đã phải chịu đựng nỗi khổ thui thủi ăn cơm một mình mười sáu năm trời, nay có cơ hội, không nghe chút chuyện để hun đúc tình cảm, thì thật sự là ăn không vô.

Nói trắng ra là, ta chính là không chịu nổi cô đơn ấy mà…

Giọng nói rù rì của các bác các thím vô cùng thân mật, thi thoảng còn có mấy gã đàn ông xáp lại mở lời với ta, thấy ta quá mức thờ ơ liền phẫn nộ bỏ đi.

Kỳ thật cũng không phải ta thận trọng ra vẻ thâm trầm gì, nếu như dáng vẻ của bọn hắn hơi hơi bình thường một chút, không chừng trái tim thiếu nữ của ta cũng rung rinh, đằng này mấy gã đàn ông đó nếu không phải méo miệng thì chính là lác mắt, còn có một gã răng hô như Đấu Chiến Thắng Phật*, nước bọt từ miệng bay tán loạn quả thật là gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ, thứ cho ta nói thẳng, nói bọn hắn là dưa méo táo nứt còn là giày xéo thiên nhiên nữa đấy.

https://thuviensach.vn

*là Tôn Ngộ Không.

Vừa nghĩ lại liền bi ai, từ khi mình sinh ra tới nay, chưa bao giờ có cơ hội tình đầu ý hợp với vị công tử nào, đàn ông bên cạnh không có lấy một mống bình thường!

Bậc bề trên như trưởng vịnh thì không nằm trong vòng cân nhắc rồi, đương nhiên, cho dù bỏ qua tuổi tác của trưởng vịnh, cái thói tính toán chi li bất kể việc lớn hay nhỏ của ông ta cũng nhất định phải cho thẻ đỏ. Tiểu Ngưu Lang, quần áo lụa là trăm năm như một, ngày ngày chỉ mơ mộng viển vông làm thi tiên phong lưu như Lý Bạch, vì thế ta còn từng tận tình móc mỉa hắn: “Lý Bạch? Chính là ảo tưởng chính mình là cao thủ võ lâm, mỗi ngày ở trong thành Trường An tìm người để so bệnh tâm thần đấy sao?”

Tiểu Phượng Tiên…

Che nửa gương mặt, thần bí quái đản, sáng nắng chiều mưa, trọng điểm là, giữa chúng ta, dường như còn có mối thù oán gì đó mà ta không biết.

Ta thở dài.

Không có khả năng.

Ta đang say sưa suy nghĩ, tiếng buôn chuyện ở phía sau lưng càng lúc càng lớn, hung bạo cắt ngang tâm tình tự oán của ta.

“Mấy hôm trước Cảnh Châu đưa tin tới, rằng Phượng Thất Thiềm độc ác tàn bạo, giết người không chớp mắt, những người từng nhìn thấy hắn đều chết cả, chỉ giữ lại mạng của Huyện thái gia thôi. Đấy là hắn còn mang mặt nạ đấy nhé, nếu hắn gỡ mặt nạ ra, những người trà trộn xung quanh cũng chẳng kẻ nào bắt được hắn.”

https://thuviensach.vn

“Người càng lợi hại càng có nhược điểm, người ta chẳng nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân đấy thôi, tìm một mỹ nhân tuyệt thế dung mạo khuynh thành đi quyến rũ hắn cũng không hẳn là không thể.”

“Năm đó chẳng phải rộ lên tin đồn Phượng Thất Thiềm chung tình với Cầm Đoạn đấy sao? Nghe nói sau khi Cầm Đoạn vì người trong lòng mà phản bội Phượng Minh Cô Thành, Phượng Thất Thiềm liền nản lòng thoái chí không yêu ai nữa, hàng năm còn sai người truy sát Cầm Đoạn, thật đúng là yêu nhau lắm cắn nhau đau mà.”

“Tin tức chẳng nhanh nhạy gì cả thế? Trên bản tin mới nhất, bên cạnh Phượng Thất Thiềm có một vị cô nương rồi, hắn chính là nổi giận vì hồng nhan mới huyết tẩy huyện nha Cảnh Châu đấy, việc này được lan truyền khắp cả nước Thanh Hành rồi.”

…

Ta âm thầm nghe cả buổi, mới chẹp chẹp miệng, hết hứng thú bỏ đi.

Cũng chẳng có tin gì mới mẻ, xào qua xáo lại đều là mấy chuyện này, chỉ có thêm một đoạn phong hoa tuyết nguyệt của Cầm Đoạn với Phượng Thất Thiềm.

Trong thiên hạ này không ngờ còn có cô gái chẳng thèm ngó ngàng gì đến hắn? Cái cô Cầm Đoạn này thật là không đơn giản…

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là người Kinh Châu so ra thì văn minh hơn dân Cảnh Châu nhiều, ít nhất cũng không há mồm ngậm miệng đều là cục nợ này cục nợ nọ.

Được, giờ thì hay rồi, chờ xem kết cục của Tiểu Phượng Tiên thế nào thôi. Tội danh giả mạo thành chủ Phượng Minh Cô Thành không nhỏ đâu nhé, ấy vậy mà hắn còn đường hoàng hiên ngang giả mạo như vậy, tin đồn bay tới bay lui kiểu gì cũng lọt vào tai Phượng Thất Thiềm, không chừng

https://thuviensach.vn

đến lúc đó Phượng Thất Thiềm đương cơn giận dữ sẽ thật sự một chưởng đập hắn thành một đóa phượng tiên rực rỡ.

Có vẻ như… Thế cũng không tệ.

Tưởng tượng xong tâm tình ta rất tốt, xem như ta nổi lòng từ bi, mua cho Tiểu Phượng Tiên một ít bánh bao dưa chua. Ta chạy đến khu chợ ngoài phố, tìm quán bánh bao vừa mắt nhất, chủ quán là một thiếu niên vẻ ngoài trung thực, da mặt đen nhẻm, còn bị hơi nước trong lồng hấp hun lên một tầng nước mỏng. Ta cầm mười cái bánh bao, đưa hắn một đồng bạc, trông dáng vẻ hắn cau mày vụng về tính phải trả cho ta bao nhiêu tiền, ta liền không nhịn được phì cười.

Ta lấy khăn tay trong ngực đưa cho hắn, “Lau đi này.”

Hắn xoắn xuýt nhìn ta rất lâu, cũng không biết vì sao vẻ mặt chợt biến đổi, mới vội vàng dúi lại một đồng bạc cho ta, nói: “… Cô nương cô mau đi đi, ghi nợ trước vậy, tạm thời không có tiền lẻ.”

Ta nhận lại tiền, bảo hắn chờ một chút, để ta đi mua thứ khác, ai biết vừa quay người lại, liền phát hiện túi tiền đã biến mất, ta ngước mắt liền trông thấy có một gã đứng cách ta có vài bước, đang lén lút định nhét túi tiền của ta vào trong ngực.

Ta chạy tới túm được tay hắn, “Tên trộm kia, trả túi tiền lại cho ta!”

Tên trộm sửng sốt nhìn ta, lại liếc sang chủ quán bánh bao, thoắt cái sắc mặt trở nên bình tĩnh, “Cô nương, phải chăng có hiểu lầm gì? Ta vừa mới đi ngang qua đây, đâu có cầm túi tiền của cô.”

Ông nội nó chứ, giữa ban ngày ban mặt trộm gà bắt chó còn giả bộ ngây thơ vô tội!

https://thuviensach.vn

Ta rút phăng túi tiền trong ngực hắn ra, “Cái này là của ta!” Túi tiền này là Thang bà bà đưa cho Tiểu Phượng Tiên trước khi đi, dưới đáy thêu hoa văn mây lành trên nền gấm đen, phía góc có một cái dấu hình cụm mây. Ta còn hỏi Thang bà bà vì sao lại thêu một cái hoa văn tiên khí xuất trần như thế, hoàn toàn chẳng hợp với khí chất đẫm máu của Tiểu Phượng Tiên chút nào. Thang bà bà nói, đã từng vô tình thấy thấp thoáng dưới vạt áo trong của Tiểu Phượng Tiên có hoa văn như vậy, nên cũng muốn thêu một cái.

Ta chắc chắn sẽ không nhận lầm.

Tên kia giật túi tiền lại, hung dữ nói: “Của cô? Cô gọi mọi người đến mà xem, con gái con đứa ai lại dùng cái túi tiền thế này? Cô nương, cô cướp tiền cũng quá mức trắng trợn rồi đấy.” Nói xong liền giơ cao túi tiền đi một vòng chung quanh, dẫn tới không ít người bu vào xem.

Ngờ vực, khinh thường, đồng tình, đủ loại ánh mắt dồn vào khiến ta rất khó chịu, cảm thấy chính mình như bị vây trong một bầu không khí ngột ngạt tối tăm. Lòng ta chùng xuống, quay đầu lại chỉ vào cậu thiếu niên bán bánh bao, “Cậu ta có thể làm chứng, túi tiền này đích thực là của ta mà.”

Khi nãy lúc trả tiền, ta đã lấy túi ra, thứ đồ quái dị như thế thiếu niên bán bánh bao nhất định nhớ kỹ.

Ta nhìn chằm chằm vào hắn, hi vọng hắn có thể đứng ra nói giúp ta một câu, nhưng ngoài dự liệu chính là, hắn chỉ hoảng sợ chớp chớp mắt, run rẩy nói một câu: “Túi tiền đó… là, là của vị tiểu ca kia, cô nương… cô hắn là nhận lầm rồi…”

Đám người chung quanh đều sán lại gần ta, vài gã đàn ông cùng tên trộm dẫn đầu chỉ chỉ trỏ trỏ vào ta, mấy ông bác bà bác đi ngang qua cũng lắc đầu ngao ngán bỏ đi, thở dài tỏ vẻ trẻ con khó dạy.

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta chỉ có một ý nghĩ, thiếu niên kia, vì sao lại muốn bôi nhọ ta như thế?

Ta thấy tên trộm đắc ý hả hê, cầm túi tiền định chuồn đi, cơn giận vọt lên não, liền chạy tới túm tay áo hắn, hắn lại hung hăng hất ra, chân ta chao đảo, vấp phải một hòn đá, ngã xuống đất đau điếng người, ta muốn đứng lên nhưng thật sự chẳng còn sức lực.

Người qua đường hai bên thấy thế cũng chỉ đứng nhìn, những tiếng bàn tán tuy nhỏ, nhưng cũng chậm rãi truyền đến tai ta:

“Cô bé này mới đến đây, gặp phải chuyện này cũng xui ghê…”

“Tụi nó hành nghề trộm cắp quanh đây, quầy bánh bao kia chính là mồi câu, thừa dịp khách không để ý là ra tay ngay, đừng mơ lấy được túi tiền về.”

Ta nhìn thiếu niên bán bánh bao, cười khẩy, “Có câu lòng dạ thế nào thì diện mạo thế đó mà nhỉ? Thoạt nhìn thì thật thà trung thực, sao có thể làm cái việc bỉ ổi như thế chứ…”

Tên trộm kia tưởng là ta đang nói hắn, sải một bước dài tới túm ta dậy, vẻ mặt hung ác như thể muốn ăn thịt ta.

Ta cho rằng hắn muốn xử lí ta, liền theo bản năng ôm đầu, nhưng qua một lúc lâu, cũng không thấy đau đớn như trong dự liệu. Chỉ nghe thấy chung quanh chợt vô cùng an tĩnh, tiếng tên trộm hít thở trở nên vừa nặng nề vừa dè dặt.

“Ta chỉ đi có nửa canh giờ, ngươi đã chuốc vạ vào thân rồi à?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ta vừa nghe, trong lòng liền bình tĩnh lại. Thanh nhuyễn kiếm đen sượt qua gò má ta, quấn lên cổ tên trộm, chỗ bị lưỡi kiếm siết ứa ra máu, tựa như chỉ cần hơi dùng sức, là có thể khiến cho hắn đầu lìa khỏi cổ, dưa chín rụng cuống…

Vẻ mặt tên trộm cực kỳ hoảng sợ, mắt trợn trừng trừng nhìn phía sau ta, môi không kìm được mà run rẩy, nước miếng chảy cả ra cằm.

Giọng nói của Tiểu Phượng Tiên vang lên sau tai ta, vẫn lạnh lùng như thường, “Bẩn, buông tay.”

Chớp mắt sau tên trộm buông lỏng tay, ta rơi vào trong lồng ngực Tiểu Phượng Tiên. Tiểu Phượng Tiên cực kỳ mạnh mẽ nắm ngang eo ta bằng một tay, chân ta chới với không chạm đất, chỉ có thể bất đắc dĩ để hắn xách như vậy.

“Của nợ thì nên an phận.” Tiểu Phượng Tiên liếc ta một cái, “Lấy lại đồ đi.”

Ta ngượng ngập móc tay vào túi áo tên trộm, tên trộm cũng không dám manh động, bắt đầu ngoạc miệng van nài.

Mọi âm thanh xung quanh đều lặng đi, đột nhiên có người tinh mắt nhận ra phong cách thời trang quá mức phô trương của hắn, thì thầm: “Hắc Mãng quỷ kiếm, mặt nạ da mềm, cùng một vị cô nương… Hắn không phải là Phượng Thất Thiềm đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Lời này vừa nói ra, mọi âm thanh càng thêm im bặt, tên trộm kia nghe thế liền nước mắt tung hoành, nói năng lộn xộn.

Ta thấy Tiểu Phượng Tiên nhíu mày, tay rục rịch, có vẻ bực mình muốn sát sinh.

Ta cũng không biết lòng tốt từ đâu trỗi dậy, vươn tay khoác lấy cánh tay hắn, "Đi thôi, là chính ta đáng đời, đi một ngày đàng học một sàng khôn, chưa rành chuyện đời chịu chút thiệt thòi là đúng lắm."

Ta cũng chẳng trông mong hắn có thể nghe lời ta, nhưng gã này quả thực là đầu óc thiếu gân mà, cũng không biết giả bộ cân nhắc một chút, mà ngay lập tức một kiếm chém chết tên trộm kia, còn nhanh như cắt chém mấy kẻ đồng lõa của tên trộm ngã lia lịa, chẳng thèm cho nữ nhân vật chính ta đây tí mặt mũi nào.

Mặt ta thuỗn ra.

Thôi thôi, một gã liệp đầu mặt lạnh khát máu điên cuồng như hắn, ta tự đề cao bản thân mình quá nên mới có ý nghĩ như vậy.

Tiểu Phượng Tiên cứ thế xách theo ta tách khỏi đám người đang thét chói tai, ta nằm úp trên vai hắn, thoáng liếc qua thiếu niên bán bánh bao đang ngây ngốc ôm thi thể của tên trộm.

Hắn trợn trừng hai con mắt đỏ bừng nhìn Tiểu Phượng Tiên, chắc hắn trong lòng đang hừng hực căm thù.

Bấy giờ ta mới tin tưởng, hắn với đám người kia đích xác là cá mè một lứa, giờ này hắn rất căm hận Tiểu Phượng Tiên, cũng rất căm hận ta.

Thiếu niên bán bánh bao giận quá hóa liều, nhặt được một con dao mổ lợn của đầu bếp nhà nào vừa đứng hóng chuyện bỏ lại ở ven đường, lao thẳng tới chỗ chúng ta, ngay vào lúc lưỡi dao sắp chạm tới bờ vai của Tiểu

https://thuviensach.vn

Phượng Tiên, Tiểu Phượng Tiên liền xoay người đâm một kiếm vào ngực của thiếu niên bán bánh bao, máu lập tức tuôn ra xối xả.

Tiểu Phượng Tiên híp mắt đầy nguy hiểm, dáng vẻ ung dung khinh người, "Thấy ngươi vừa rồi động lòng trắc ẩn với nàng, ta mới tạm tha cho ngươi, sao lại không biết cảm ơn cơ chứ?" Dứt lời liền rút kiếm về, trơ mắt nhìn thiếu niên bán bánh bao ngã xuống trong vũng máu, không còn hơi thở, hắn mới xoay người bỏ đi, "Không biết tốt xấu như thế, giữ ngươi lại có ích gì?"

Hắn mang ta về khách sạn, tư thế tay xách nách mang này dọa cho đám người trong khách sạn nhảy dựng lên, sau đó không biết hắn lấy đâu ra một đống thuốc chữa thương, vừa thoa vừa ngâm, cái cổ chân sưng phù của ta mới chậm rãi tiêu bớt, nhưng ta bị thương đến gân cốt, cho nên đi lại vẫn còn bất tiện.

Buổi tối hắn lại ra ngoài, ta ăn bữa tối tiểu nhị đưa tới rồi đi ngủ. Đương mơ mơ màng màng, dường như nghe thấy tiếng nhạc cực kỳ du dương uyển chuyển, cứ văng vẳng bên tai.

Ai lại đàn hát nửa đêm thế nhỉ?

Ta lơ mơ mở mắt, tựa hồ thấy một bóng người lung linh đứng trước giường ta, xung quanh bóng dáng kia tỏa ra vầng sáng mơ hồ, như mộng tựa ảo, nhưng không thấy rõ hình dạng, chỉ là có phần quen thuộc…

Sau đó, mặt ta liền được nựng nựng nhẹ nhàng.

Bên tai thoáng qua một giọng nói êm tai như tiếng sơn ca:

"Ân tình chàng nợ cô, hãy để ta báo đáp…"

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tiểu Phượng Tiên đã về, hắn ngồi bên cạnh bàn trà, cầm một dải lụa ra chiều suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Ta ngửi thấy trong không khí có mùi máu tanh nhàn nhạt, liền biết đêm qua hắn lại đi giết người rồi. Ta khá tò mò, cái gã này lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần làm như bận lắm ấy, mấy ngày nay thời gian nghỉ ngơi cộng lại không đến hai canh giờ, sao trông hắn vẫn sảng khoái thoải mái thế nhỉ?

Lẽ nào hắn đeo mặt nạ là để che quầng thâm mắt?

Ta đang mải miết nghĩ thì hắn liếc qua một cái, sau đó giơ dải lụa trắng kia lên rồi hỏi: “Tối hôm qua, ngươi gặp những ai?”

Ta ôm chăn ngẫm nghĩ một hồi, “Tiểu nhị.”

Hắn đã biết tỏng hỏi ta coi như bằng thừa, đáy mắt lóe lên vẻ bất đắc dĩ, như thể hối hận vì đã hỏi một câu quá ngu.

Ta chợt giật mình, vội lần mò cái hộp đen để bên gối đầu, sau đó mới thở phào một hơi. Xem phản ứng của hắn thì rất có thể tối qua có khách không mời mà đến, còn ngạo nghễ bỏ lại một dải lụa khiêu khích. Thôi chết, lẽ nào là hái hoa tặc gì đó? Tim ta ta lộp bộp một tiếng, vô ý thức chậm rãi lật chăn lên…

Lâm đại thẩm từng nói, con gái mà gặp phải hái hoa tặc thì đời này coi như hỏng, trinh tiết rõ ràng còn đáng giá hơn tính mạng. Ta còn ngây ngô hỏi làm sao biết được đã bị hái hay chưa, Lâm đại thẩm đáp, nếu thấy phần dưới cơ thể đổ máu tức là đã bị hái rồi.

Khi thấy một đốm màu đỏ chói mắt trên đệm, ta sợ tới mức quẳng cả chăn đi, trong đầu trống rỗng…

Tiểu Phượng Tiên thấy vẻ mặt ta khác thường, nhíu mày bước tới, khi trông thấy đệm giường nhuốm máu hắn cũng thảng thốt.

https://thuviensach.vn

Ta ôm cột giường, tim lạnh buốt, lẩm bẩm nói: “Ta bị hái rồi…” Tuy rằng rất nhanh ta sẽ cưỡi hạc về tây, nhưng mà trước khi chết còn gặp phải cảnh ngộ này, ông trời ơi sao ông nỡ lòng nào chứ…

Hắn ngồi xuống mép giường, túm lấy ta quan sát từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận không có vết thương xong, hắn cũng nghi ngờ một hồi, sau đó cau mày hỏi: “Bên dưới có đau không?” Hỏi đến là bình thường, không có mảy may lúng túng, như thể hắn vừa hỏi ta đã ăn cơm chưa vậy.

Ta hơi hơi cảm nhận một chút, “Không có… Nhưng bụng dưới thì hơi…” Hắn vừa nghe thế liền xốc áo ta lên, ta chỉ cảm thấy rốn chợt lạnh, một bàn tay lạnh ngắt cứ thế dán vào bụng dưới của ta, ta lập tức mắt hoa mày choáng, đến khi kịp phản ứng lại thì mặt ta đã thành đít khỉ rồi.

Sau khi xác nhận không có vết thương, hai ta đối mặt nhìn nhau rất lâu, cuối cùng đưa ra một quyết định gần như hủy mất thanh danh một đời anh hùng của hắn, khiến hắn hối hận cả đời – đi tìm đại phu.

Khi hắn vẻ mặt u ám đứng ở một bên, nghe ta khóc lóc kể lể với đại phu ta có thể đã bị hái hoa tặc hái, ta cảm thấy hắn đang muốn quẳng ta đi lắm rồi… Gân xanh trên tay hắn hằn lên thật rõ quá mà.

Đại phu sáng sớm còn chưa mở hàng đã bị đóa phượng tiên cáu kỉnh kia đập cửa, vẻ mặt ngái ngủ nhìn ta, sau đó ngáp một cái, hỏi: “Có phải là đến kỳ rồi không?”

Ta không ngại khiêm tốn học hỏi: “Đến kỳ là cái gì?” Tiểu Phượng Tiên bên cạnh cũng nhướng mày.

Đại phu thở dài, “Cô nương bình thường từ đậu khấu tới cập kê* đều sẽ dậy thì, hàng tháng đến kỳ sẽ chảy máu, đó chính là nguyệt sự, phu nhân thân thể gầy yếu, có lẽ là thể chất không tốt nên mới dậy thì muộn. Giờ đã có nguyệt sự, có nghĩa là từ nay phu nhân có thể mang thai rồi đó.” Ông ta còn uể oải lườm Tiểu Phượng Tiên đứng bên cạnh một cái, có lẽ là vì ý

https://thuviensach.vn

thức vẫn lơ mơ, mới to gan lớn mật đề nghị: “Có điều, tôn thê thoạt nhìn còn nhỏ tuổi quá, mới dậy thì, việc phòng the vẫn nên trì hoãn thì hơn.”

*Người Trung Quốc xưa thích dùng cách gọi khác để nói về tuổi tác, “đậu khấu” là chỉ thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, “cập kê” chỉ con gái mười lăm tuổi.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tiểu Phượng Tiên rõ ràng cứng đơ người, ta vốn không hiểu chuyện phòng the là có ý gì, cũng không biết sao hắn lại phản ứng như vậy, chỉ cảm thấy mới mẻ, liền hỏi: “Thế là tháng nào cũng phải đổ máu hả? Không được… Thể chất của tôi kỳ lạ, máu quý báu lắm!” Có thể chữa cho chim, còn có thể chữa cho người, đương nhiên là quý rồi!

“Aizzz, xem ra phu nhân không hiểu lắm, chẳng lẽ lệnh đường chưa từng nói những điều này cho phu nhân ư?” Đại phu lại ngáp một cái, “Đây là việc mà cô gái nào cũng phải trải qua, nhìn cô máu huyết không đủ, sau này hàng tháng đều dùng chút dược tẩm bổ thân thể nhé, còn nữa, mỗi khi đến kỳ đều phải dùng vải nguyệt sự…”

Ta “ồ” một tiếng rõ dài, “Thế còn chuyện phòng the…”

Còn chưa nói dứt lời, Tiểu Phượng Tiên đã bỏ một đồng bạc lên bàn, kéo ta ra ngoài.

Hắn không nhịn nổi dẫn ta tới dưới một bóng cây râm mát, “Mẹ ngươi chẳng lẽ chưa từng nói cho ngươi mấy chuyện này sao!”

Chân ta còn chưa khỏi hẳn, liền lảo đảo ngồi vào một bên, “Cha mẹ ta bị bệnh lao ngỏm củ tỏi từ mười lăm năm trước rồi, ta từ nhỏ đã bị cầm tù, ở đâu ra người nói cho ta biết mấy việc đó chứ?”

Hắn nhìn chòng chọc ta một hồi lâu, vẫn là cái vẻ mặt lạnh tanh thèm đòn đó, ta cũng thà rằng hắn cứ lạnh mặt như vậy đi, chứ ngộ nhỡ hắn mà

https://thuviensach.vn

lộ ra ánh mắt thương hại, thể nào ta cũng cảm thấy chán ghét. Ấy, mà đời nào hắn lại thương hại ta chứ, chỉ thấy ta đáng đời thì có.

Ta giật giật chân, cảm thấy đỡ hơn một chút, liền đứng lên khoát khoát tay với hắn, "Thân phận của ngươi đặc thù, chờ ta một lát là được, ta đi mua vải nguyệt sự."

Hắn kéo ta lại, "Ngồi yên đây, ta đi." Sau đó liền lách mình vài cái, biến mất khỏi tầm mắt của ta.

Tiểu Phượng Tiên tuy khó ưa, nhưng không thể không thừa nhận, đối với cục nợ này hắn cũng săn sóc quá đấy chứ.

Có điều… Ta vỗ đùi đánh bốp một phát. Nếu trời xanh có thể cho ta cơ hội chứng kiến tận mắt cảnh hắn mua vải nguyệt sự, ta chết cũng cam lòng!

Khi hắn sầm mặt thuật lại cho ta cách dùng thứ vải nguyệt sự thao tác lằng nhằng này, ta suýt thì không nhịn cười nổi. Hắn thấy ta đần độn không hiểu, liền gượng gạo cầm vải nguyệt sự tự ướm lên người mình, ta tức khắc cười phá lên, ha ha ha suýt thì chết sặc mất thôi.

Đợi tới khi ta chật vật từ trong nhà xí đi ra, sắc mặt hắn mới hơi tốt hơn một chút.

Đích đến kế tiếp của hắn là trấn Ngọc Lương, còn hẻo lánh hơn ta tưởng tượng. Lúc ra khỏi cửa thành, ta trông thấy nha dịch đang cầm bố cáo mới chuẩn bị dán lên tường thành.

Ta lại bắt đầu lầu bầu: "Thành chủ của các ngươi giết nhiều trọng quan triều đình như thế, ta có thể cho là kim chủ đứng sau hắn là một vị quan còn to hơn thế, sợ mấy người đó ngáng đường làm quan của lão, nên giết luôn cho rảnh nợ. Nhưng phú thương Lưu Chi Nhai ở Cảnh Châu, rồi thì địa chủ Ngô Nghiệp ở Kinh Châu, chẳng phải đã từ quan từ lâu rồi sao? Có

https://thuviensach.vn

phải là chết quá kỳ lạ rồi không?" Thấy hắn chẳng ừ hử gì, ta không ngừng cố gắng: "Ngươi nói xem, có phải ngươi đang theo dấu thành chủ của bọn ngươi không vậy? Chẳng lẽ không nắm được chút tin tức gì à?"

Tiểu Phượng Tiên dừng bước nhìn ta, "Muốn biết hả?"

Ta gật đầu như giã tỏi.

"Ta cũng thế."

Ôi chao cái gã tiện nhân này! Cái tính tiện của hắn sao có thể đường hoàng như vậy chứ, ông nội hắn!

Cái trấn Ngọc Lương này, tựa như ở trong hang cùng ngõ hẻm vậy, tuy không đến nỗi hẻo lánh như vịnh Tấn Vân, nhưng quả thật cũng không dễ tìm. Theo ta thấy, nếu không phải vì lẩn trốn kẻ thù, sống ở cái nơi hoang sơ lạc hậu này thật sự là không sáng suốt.

Tiểu Phượng Tiên hỏi người đi đường trấn Ngọc Lương đi lối nào, mất bao nhiêu thời gian, sau khi biết được câu trả lời hắn liền dẫn theo ta tập tà tập tễnh nghỉ tạm trong rừng cây nhỏ bên đường.

Hắn kéo ống quần của ta, cúi mặt xuống, tựa hồ như đang tính toán. Còn chưa đợi ta hỏi, hắn liền đột ngột xông ra giữa đường, ta mù mịt nhìn hắn, đợi một hồi lâu, mới nghe thấy tiếng xe ngựa vang lên lộc cộc.

Hắn thấy xe ngựa lao thẳng tới cũng không chịu tránh, khiến gã đánh xe tức tới mức chửi rủa luôn mồm, hận không thể vung roi quất vào người hắn. Mặt hắn vẫn lạnh tanh, khi xe ngựa còn cách vài thước thì tung mình nhảy đến bên cạnh gã đánh xe, một tay giật dây cương, một tay rút kiếm kề bên cổ gã, chớp mắt đã cứa ra một vết thương sâu.

Gã đánh xe hoảng hồn lập tức dừng xe lại, nhảy xuống đất dập đầu, khóc lóc sướt mướt.

https://thuviensach.vn

Ta đang nghĩ, Tiểu Phượng Tiên muốn làm gì? Kết quả hắn liền lạnh như băng nhả một câu: “Xe ngựa không tệ.”

Ta ngây ra nửa buổi mới hiểu, à, thì ra hắn đang cướp xe ngựa.

Hắn quay đầu yên lặng liếc nhìn ta, sau đó vẫy vẫy tay, ta vừa được lệnh liền lập tức ôm Phượng Khấp Huyết lết tới. Gã đánh xe kia thấy tình thế này liền nhanh chóng xin ta giúp đỡ, khóc gào mấy câu khiến ta hãi hùng khiếp vía.

Cái gì mà “Đại hiệp phu nhân tha mạng”, rồi thì “Nhìn là biết phu nhân là người lương thiện”, “Xin phu nhân tích phúc vì hài tử sau này” vân vân.

Gã đánh xe này mà xem hoàng lịch, có lẽ sẽ biết rằng hôm nay không nên động thổ, không nên chuyển nhà, càng không nên đi xe ngựa, lại càng không nên nói lung tung. Lời này của gã, quả thực là đem đầu nhét vào thùng thuốc nổ của Tiểu Phượng Tiên, quá chán sống rồi.

Tiểu Phượng Tiên nhíu mày, bàn tay cầm kiếm vừa buông xuống, gã đánh xe kia đã đầu lìa khỏi cổ.

Lời xin tha của ta còn chưa nói ra miệng, máu đã văng tới tay ta, nóng ran. Phỏng chừng tên này còn canh cánh trong lòng lời đại phu nói ban sáng đây mà.

Hắn vén rèm xe ngựa, ta cũng lọ mọ chui vào bên trong, lại phát hiện một đứa trẻ khoảng chừng đầy tháng, nó còn đang ngủ, cái miệng nhỏ khi đóng khi mở phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Hắn sửng sốt, sau đó suy nghĩ một thoáng, lại giơ kiếm lên.

Ta quýnh lên, vội nhào tới bắt lấy cánh tay hắn, “Ngươi làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Hắn thành thật đáp, “Giết người.”

Bản năng người mẹ chói lọi nhất thời che lấp mắt ta, huyết khí trào dâng tận óc. Về sau nghĩ lại, cái thứ huyết khí này thật chẳng tốt lành gì. Heo biết leo cây là kỳ tích, lá gan của ta đã to tới mức có thể đè chết một con heo biết leo cây, đó mới là kỳ tích trong kỳ tích.

Ta nói: “Trẻ sơ sinh mà ngươi cũng giết? Có biết xấu hổ không vậy?” Dù đây không phải lần đầu tiên ta ngăn cản hắn giết người, nhưng là lần đầu tiên ta ăn nói hùng hồn chính nghĩa như thế, đến cả ta cũng suýt bị chính mình cảm động.

Hắn làm như không nghe thấy, tiếp tục hạ kiếm. Trong đầu ta liền vọt ra một ý nghĩ: Bà nội nó, bà đây liều! Sau đó xông lên nắm chặt mũi kiếm của hắn.

Lòng bàn tay bị lưỡi kiếm sắc bén cứa vào đau buốt, thanh Hắc Mãng này của hắn rất thần kỳ, như một vật sống ra sức rạch toạc bàn tay ta. Ta tuy đau, nhưng không chịu buông tay. Ánh mắt của hắn vẫn lạnh lùng như trước, lần này rốt cuộc giằng co với ta.

Máu từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đứa bé, đứa bé bị kích thích mở mắt ra, kết quả một ít máu loãng thấm vào mắt nó, nó chỉ chớp vài cái, cũng không khóc nháo, tựa hồ rất hứng thú với đôi tay máu chảy đầm đìa và mũi kiếm sắc bén trước mắt, thậm chí còn vươn cẳng tay tròn lẳn sờ sờ mũi kiếm, kết quả bị cứa rách ngón tay, nhưng kỳ lạ là, đứa bé vậy mà không khóc.

Tiểu Phượng Tiên nhìn đứa bé một lát, lại nhìn ta một hồi, cuối cùng thu kiếm, vẻ mặt khinh bỉ, “Ngươi đến thân mình còn lo chưa xong, còn muốn mang một cục thịt theo nữa à?”

Ta tiếp tục hùng hồn chính nghĩa, “Trẻ em là tương lai, là đóa hoa của tổ quốc, ta là đang cống hiến cho nước Thanh Hành.”

https://thuviensach.vn

Hắn nghe ta nói xong, độ cong khóe miệng lại trễ xuống, thoạt nhìn âm u mấy phần. “Cha mẹ ngươi làm chó săn cho nước Thanh Hành, tư tưởng này, ngươi kế thừa không thiếu một phần đấy nhỉ.”

Mặc dù ta chẳng có chút ấn tượng nào về cha mẹ, nhưng hai từ cha mẹ này ở trong lòng ta vẫn là thiêng liêng bất khả xâm phạm, nếu bị người khác động chạm đến, thì giống như trước cửa nhà mình bị hắt nước bẩn vậy, ít nhiều cũng có chút bất mãn, nhưng ta cũng không dám lên tiếng, bởi vì ngay cả đứa bé kia cũng nhận ra tâm tình của hắn đang tụt dốc, chỉ an an tĩnh tĩnh nhìn chúng ta, loại tiểu dân như ta sao dám lỗ mãng.

Lời nói mếch lòng này tối đa chỉ xem như bị chó cắn một ngụm thôi. Ta xòe bàn tay, chờ vết kiếm trên đó chậm rãi khép lại, chỉ trong chốc lát, tay ta đã hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ thừa lại bàn tay đầy máu.

Không nên lãng phí.

Thế là ta nắm ngón tay bị thương của đứa bé kia, bôi máu lên miệng vết thương, chỉ chốc lát sau, đã không thể nhìn ra vết tích bị thương.

Đứa bé kia vừa chạm vào tay ta liền nắm thật chặt, trong nháy mắt ta thậm chí cảm thấy, ánh mắt nó đang khẩn cầu ta cho nó một con đường sống.

Ta nhéo má đứa bé, nó lại rất nể tình cười rộ lên.

Ta ngẩn người nhìn hàm lợi hồng hồng của đứa bé, còn chưa kịp tỉnh táo lại đã cảm thấy tay bị người ta kéo, ta mất trọng tâm, ngã vào một lồng ngực.

Mặt Tiểu Phượng Tiên kề gần sát, gần tới nỗi hắn vừa chớp mắt, ta có thể cảm giác được hàng mi hắn quét ra gió. Đôi con ngươi màu hổ phách tràn đầy vẻ ngỡ ngàng, bờ môi mỏng mím thành một góc rất đẹp, ta nhìn mà không chịu thua kém, mặt đỏ rần lên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi là người Ngọc Lan Già ư?”

Dù ta có ngu lâu dốt bền thế nào chăng nữa, cũng biết vài điều về tộc Ngọc Lan Già này, bởi vì Tiểu Ngưu Lang trước kia cực kỳ sùng bái thị tộc này, chỉ toàn mơ tưởng ngày nào đó chính mình có thể trở thành một thành viên của thị tộc như tiên giáng trần đó.

Tộc Ngọc Lan Già theo lời đồn là một hệ tộc thần bí ở Bồng Lai tiên đảo, nghe nói tổ tiên bọn họ từng uống máu của phượng hoàng dục hỏa, từ đó về sau được chân truyền thần huyết, nhưng chỉ có giới nữ trong tộc mới có thể kế thừa. Những người nữ có được máu này, vĩnh viễn bách độc bất xâm, kéo dài tuổi thọ. Cho nên máu của bọn họ cũng là thánh dược chữa thương, bất kể vết thương nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần một giọt liền có thể khép lại. Nhưng trăm năm trước, hoàng đế Tề Khang nước Thanh Hành ôm mộng trường sinh bất lão, liền lùng sục người Ngọc Lan Già khắp nơi, tộc Ngọc Lan Già chưa từng bị bức hại như thế, đã gần như tuyệt hậu.

Người Ngọc Lan Già vốn là chủng tộc tôn quý vô thượng, dòng chính tông trong đó lại càng vinh hiển hơn nữa.

Ta nghĩ… Ta hẳn không có cái số sang quý vậy đâu. Lui một vạn bước mà nghĩ, nếu như đúng thế thật, với cái tính tham tiền hơn mạng kia, trưởng vịnh đã sớm bán ta cho đạo sĩ tu tiên làm thuốc dẫn rồi, cũng không đến mức để cả Vịnh Tấn Vân quanh năm không thoát khỏi cảnh nghèo mà phát triển lên xã hội trung lưu như vậy chứ.

Thế là ta lắc lắc đầu, cực kỳ quả quyết nói: “Không phải.”

Hắn đảo đảo mắt, cúi đầu lẩm bẩm, “Không thể nào, nếu như ngươi đúng là người Ngọc Lan Già, thế thì mẹ ngươi nhất định cũng thế, bà ta đã là người Ngọc Lan Già, thì sao lại chết sớm vì bệnh lao được?”

Ta vỗ đùi, có lý.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn ta, mãi cho đến khi nghe thấy đứa bé phía sau cất tiếng nức nở, mới chịu thả ta ra khỏi lồng ngực hắn.

Hắn rất cẩn thận mà nhạy bén, lật lật cái áo bông quấn trên người đứa bé, suy nghĩ một lát, rồi dứt khoát vươn tay rút một cái khóa trường mệnh màu vàng ra từ trong bọc tã lót cho trẻ sơ sinh, nhân lúc hắn lật đến mặt sau ta liền liếc nhìn.

Mạch Thiên Vân? Là tên của đứa bé này sao? Vậy hắn là bé trai rồi.

Tiểu Phượng Tiên liếc xéo ta một cái, sau đó ném cái khóa trường mệnh vào tay ta, “Nó là dòng giống của Mạch Ưng hộ quốc đại tướng quân nước Thanh Hành, cho ngươi hai lựa chọn, một, ta giết nó, hai, ngươi giết nó.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Kết quả cả hai cái ta đều không chọn.

Quá trình giao chiến là...

Ta: Ấy đừng nên giết, kiếp này làm việc thiện tích đức, kiếp sau mới có thịt ăn.

Hắn chẳng thèm để ý đến ta, leo luôn lên xe ngựa dắt dây cương.

Ta: Ngươi nghĩ mà xem, ta mang đứa bé này theo chúng ta có thể ngụy trang thành một nhà ba người, ngươi cũng tiện hành động, hoàn toàn là đôi bên cùng có lợi mà! Ngươi phải dùng ánh mắt tích cực để nhìn nhận vấn đề...

Hắn vẫn không thèm đếm xỉa đến ta, nhưng thoạt nhìn đã hơi mất bình tĩnh.

Ta: Nó ngoan chưa này, không khóc không quấy, cũng không chiếm diện tích, vừa nhìn liền biết là một thiếu niên dũng cảm đối mặt với cuộc sống đối mặt với cô độc!

Cuối cùng, hắn nghiến răng nghiến lợi nói với ta hai chữ – trật tự, rồi quẳng ta vào trong xe ngựa, vung roi quất ngựa lên đường.

”Oa oa – oa oa – “

Ta kinh hồn bạt vía ôm Mạch Thiên Vân ngồi trong cỗ xe ngựa xóc nảy, tim đập loạn xạ, chỉ sợ một giây hắn không nhịn nổi liền đem ta với

https://thuviensach.vn

thằng bé đang khóc oang oang trong lòng kia xử lý luôn cả thảy...

Bầu không khí quỷ dị lúc này thật là đáng sợ, nhìn bóng lưng lạnh như băng của hắn, ta cũng cảm thấy dữ tợn.

Lại đúng vào giờ phút này, bánh xe lăn qua một hòn đá to, ta bị nghiêng ngả dữ dội, bất cẩn trượt tay, đứa bé liền bay ra giữa không trung, ta hãi hùng vội vươn tay ôm lấy nó, kết quả đứa bé này càng không khách khí gào toáng lên.

Thật đấy, đó không phải là khóc, mà là gào thét...

Nghe đồn Mạch Diên đại tướng quân trời sinh giọng nói sang sảng vang dội, quát hô binh lính tiếng nào ra tiếng ấy, quả nhiên là cha nào con nấy.

Tiểu Phượng Tiên đột ngột ghìm cương ngựa, dừng xe ngựa ở một bên, ta tưởng rằng hắn muốn động thủ diệt khẩu, đang chuẩn bị lựa lời, liền thấy hắn ngẩng đầu lên huýt sáo một tiếng, cánh tay vừa nhấc lên, một con diều hâu trên đầu có dấu hoa văn hình cụm mây màu trắng liền đậu vững chắc trên tay hắn, thi thoảng còn đập đập cánh, cực kỳ oai phong xinh đẹp.

Hắn rút cuộn thư dưới móng con diều hâu ra, mở ra xem một lát, sau đó vung tay thả con diều hâu đi.

Xem chừng hắn vừa nhận được tin tức hoặc tín hiệu gì đó, cái bản mặt tư lự u ám thế kia, tám phần mười không phải là tin tức tốt lành gì.

Tiểu Phượng Tiên đột nhiên quay phắt lại dùng roi ngựa chỉ vào thằng bé họ Mạch, “Ném nó đi, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận.”

Ta ôm thằng bé họ Mạch rụt người vào bên trong, “Ngươi không giết nó, ta sẽ không hối hận.” Đúng vào lúc đang giằng co gay cấn, thằng bé họ Mạch kia lại không thức thời oa lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

Thấy hắn nhíu chặt mày, ta nhanh chóng cười hi hi làm lành, “Đừng nóng giận đừng nóng giận, chắc là nó đói đấy thôi...”

”Vậy thì cho ăn đi.”

Ta lập tức phấn khởi bừng bừng nói: “Được được, lấy cái gì cho nó ăn đây?”

Ánh mắt hắn từ trên mặt ta trượt xuống bộ phận tế nhị nào đó, thằng bé họ Mạch kia cũng cực kỳ phối hợp vươn tay tới trước ngực ta.

Mặt ta dài thuỗn ra.

Ông nội nó chứ.

Không khéo là, lúc này mây đen bắt đầu chậm rãi tụ lại trên bầu trời, xem chừng lại sắp có một trận mưa to. Xe ngựa đi chưa được vài bước, cách đó không xa liền xuất hiện một quán trọ khuất nẻo, ngọn đèn trước cửa chập chà chập chờn, trông rất đáng sợ.

Tiểu Phượng Tiên gặp phải ngày mưa e là lại bị độc phát, nếu có thể tìm quán trọ trú tạm, ngược lại cũng an toàn. Tiểu Phượng Tiên đánh xe tới, khi khoảng cách còn chừng hơn mười thước thì ngừng lại, sau đó chậm chạp không đi tiếp.

Hắn do dự cũng có lý, quán trọ này trông vô cùng kỳ quái, trước cửa cắm một lá cờ đen viết hai chữ Tri Mệnh rất to. Bậc thềm bằng gỗ đào lỏng lẻo sắp rụng, hai cái đèn xếp dán giấy trước cửa thì một sáng một tối, ọp ẹp cực kỳ, nói là quán trọ, chẳng thà nói là cái nhà hoang.

Ta giật giật tay áo Tiểu Phượng Tiên, e dè hỏi: “Liệu có phải là hắc điếm không vậy?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên vẫn không thèm đáp lời ta, chỉ hỏi một câu “Hôm nay mùng mấy?”

Ta ngẫm nghĩ, đáp chắc nịch: “Mùng tám, tháng mười.” Thật ra trong lòng ta đang lo ngay ngáy, ta nào có nhớ hôm nay là mùng mấy chứ? Chỉ nhớ mấy hôm trước thấy không ít gia đình làm tiệc lập đông, cân nhắc tính toán thì hẳn là thời gian này. Nhưng chẳng mấy khi hắn mở miệng hỏi ta điều gì, ta mà không trả lời cho ra vẻ một chút thì mất mặt quá.

Hắn nhìn mặt trăng, giống như đang xác nhận mặt trăng này còn cách mười lăm trăng tròn bao nhiêu. Ta vừa nhìn liền biết hắn đang tính ngày, rõ là không chịu tin ta, thế là tốt bụng nhắc hắn: “Đêm nay nhiều mây đen, không nhìn ra ngày được đâu.”

Lông mày hắn nhíu chặt lại, “Hắc điếm có luật lệ, ngày chẵn làm ăn minh bạch, ngày lẻ làm chuyện phi pháp, sau tiết lập thu treo cờ trắng là ăn chay, treo cờ đỏ là ăn mặn, nếu ngươi nhớ lầm ngày, coi như dâng đầu tới cửa biếu không cho bọn chúng.”

Ta đang ngồi nghiêm chỉnh, bất giác rụt rụt cổ, “Thế... Treo cờ đen, là có ý gì?”

”Đó là cờ chiêu hồn, “ Giọng hắn càng trở nên trầm thấp, dường như còn ẩn chứa vẻ giễu cợt, “Đoán chừng... Là vừa tóm được con dê béo đợi làm thịt, mời đám người đồng đạo tới chia một bát canh.”

Ta thấy hắn do dự, liền biết quán trọ này quá mức nguy hiểm, hơn nữa hắn tự có tính toán, cứ để mặc hắn quyết định, không nhiều lời nữa.

Sau một lúc lâu, mưa to trút xuống, hạt mưa to bằng hạt đậu thùng thùng táp xuống nóc xe ngựa, ta nghe mà càng thêm hoang mang. Lại nhìn sang Tiểu Phượng Tiên, hắn đã bắt đầu khó chịu, sắc môi tái nhợt phát sợ, bàn tay nắm cương ngựa cũng bất giác siết chặt.

https://thuviensach.vn

Thằng bé họ Mạch bị bỏ đói nửa ngày, lại bắt đầu khóc quấy, dỗ thế nào cũng không được. Tiểu Phượng Tiên quay lại liếc thằng bé một cái, nhảy xuống đất, “Đi theo.”

Lúc đẩy cửa đi vào, ta bị một thứ mùi gay mũi sộc thẳng vào mặt khiến cho phát sặc, không ngừng ho khan, trước mắt mơ hồ một hồi, mới có thể nhìn rõ lại.

Trong quán trọ khói đen lượn lờ, sau một trận mây mù mờ ảo, bài trí bên trong mới dần hiện lên trước mắt. Trang hoàng rất cầu kỳ xa hoa, không hề tan hoang như vẻ bề ngoài, khác xa với hắc điếm trong tưởng tượng của ta.

Song không hiểu vì sao, vẫn luôn cảm thấy đầu óc mê man nặng trĩu... Ta liếc mắt xem thử Tiểu Phượng Tiên, tình trạng của hắn còn tệ hơn, mồ hôi lạnh rịn ra đầy trán.

Đột nhiên, không biết từ đâu chạy ra một gã bồi bàn lùn dí dị, mặt tươi cười xởi lởi mời chào bọn ta. Nếu không phải nhìn ra gã cứ liếc cái mặt nạ và thanh Hắc Mãng bên hông Tiểu Phượng Tiên liên hồi, ta cũng hoàn toàn không cảm thấy gã có gì bất thường.

”Xin hỏi khách quan nghỉ chân hay là ở trọ?”

Tiểu Phượng Tiên liếc thằng bé nhà họ Mạch, ném cho gã bồi bàn lùn hai thỏi bạc, “Hai gian phòng tốt, mang một ít thức ăn tới phòng nàng, cả sữa dê nữa.”

”Dạ, dạ, dạ.” Gã bồi bàn lùn bỏ tiền vào trong túi, quất quất khăn lau đưa bọn ta lên lầu. “Tiểu nhân đãng trí quá, ngoài kia mưa to như thế, hai vị đường xa mà tới, tất nhiên là muốn nghỉ trọ, có điều, tối nay có nhiều khách quá, nếu không thể ở phòng liền kề, mong hai vị thông cảm cho nhé.”

https://thuviensach.vn

Ta chậm rãi đi sau bọn họ, bám vào tay vịn đi thật chậm, chỉ sợ không chú ý liền trượt chân. Ta bất giác nhìn quanh bốn phía, thật không hiểu nổi...

Rõ ràng trong không khí nồng nặc mùi thối rữa và chua chát, trước mắt lại là vẻ nguy nga lộng lẫy như vậy...

Khi rê tay trên tay vịn, một mẩu gỗ nhọn đâm vào tay ta. Ta bị đau lập tức rụt tay lại, chỉ thấy trên ngón tay xuất hiện một cục nhọt máu, không lớn không nhỏ, tròn vành vạnh.

Lúc này, ý thức của ta nhất thời tỉnh táo hơn, hình ảnh trước mắt lại hoàn toàn thay đổi.

Ta sợ tới mức tay phát run, suýt nữa không ôm nổi đứa bé...

Mặt tường vốn sáng láng sạch sẽ trở nên ẩm ướt u tối, trong khe nứt còn nhuốm màu đỏ nhạt, vết máu khô lắng lặng bám trên mặt tường, hình dạng tựa như một đôi tay giương nanh múa vuốt. Trên mặt đất la liệt những phần thân thể cụt và xương trắng của rất nhiều người, ở chỗ vốn treo ngọn đèn dầu trên cây cột nham nhở đã biến thành một cái đầu lâu, ánh lửa trong hốc mắt chập chờn lay động. Góc tường bò đầy những con nhện khổng lồ, nước dãi còn nhỏ lòng thòng bên miệng. Trong chỗ tối dường như có rất nhiều bóng người, còn đang phát ra những tiếng cười quỷ dị.

Ta cúi đầu nhìn cái thang dưới chân mình, vết nứt chạy dọc từ trên xuống dưới, mềm xốp chênh vênh, ta khẽ động chân, còn có thể nghe thấy tiếng kẽo kẹt. Trên tay vịn mọc một lớp rêu xanh dày, rất nhiều giòi bọ hình dạng dữ tợn đang bò lúc nhúc ở trên.

Toàn thân ta run lên, muốn hét toáng lên, song lại không thể phát ra âm thanh nào...

”Phu nhân, còn ngẩn ngơ gì thế? Mau lên nào.”

https://thuviensach.vn

Ta hoảng hốt ngẩng đầu, mặt gã bồi bàn lùn kia đã hoàn toàn thay đổi, khăn lau trong tay đổi thành một tấm da người, trên mặt gã chằng chịt những vết sẹo đan xen, mắt đỏ ngầu, cái mũi như đã bị thẻo mất, khóe miệng ẩn chứa ý cười xảo trá.

Mà Tiểu Phượng Tiên, hai mắt đờ đẫn nhìn ta, hoàn toàn mất đi vẻ sắc bén thường ngày.

Bà nội nó! Đây là chuyện gì vậy trời!

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Bấy giờ ta mới để ý thấy, chỗ cửa vào có đặt một lư hương, làn khói lượn lờ nhanh chóng lan tỏa khắp nơi.

Chắc hẳn là thứ huyễn hương (hương tạo ảo giác) cực kỳ lợi hại.

Mà phía sau cánh cửa treo một bản lịch, trên đó khoanh tròn ngày mùng chín tháng mười, ta nhìn thấy mà tim vỡ tan tành.

Ta lập tức đưa ra quyết định, tuyệt đối không thể để gã bồi bàn lùn này phát hiện ra sự khác thường của ta, bằng không ta sẽ mười phần chết chín. Chẳng dễ dàng gì run run rẩy rẩy sống đến bây giờ, nếu cùng với Tiểu Phượng Tiên bỏ mạng tại hắc điếm này, thì thật là không đáng. Bất kể thế nào ta cũng phải đánh thức Tiểu Phượng Tiên khỏi huyễn hương mới được.

Ta gắng sức giữ vẻ trấn định, đầu óc xoay như chong chóng, trả lời: “Chân ta đi lại hơi bất tiện, thông cảm nhé.” Nói đoạn ta liền nhanh chóng đuổi kịp, sau đó kéo gã bồi bàn lùn kia sang một bên, cố nén cơn buồn nôn trước bộ mặt đầy hoa văn mấp mô của hắn mà nói: “Có thể tìm giúp ta một gian phòng hơi chếch, có cửa sổ được không, thứ nhất là bệnh trên chân ta có thể truyền nhiễm, sợ sẽ ảnh hưởng tới khách nhân khác, thứ hai, vết thương này khi thay thuốc phải để thoáng khí, không thì cái chân chảy mủ thối rữa lâu ngày này sẽ phế mất.” Ta vừa nói vừa để ý phản ứng của gã bồi bàn lùn, trong mắt gã có một thoáng chần chờ, sau đó nhìn thoáng qua chân ta, cười ha ha chỉ vào gian phòng bên trong cùng.

“Vậy thì lấy gian kia đi.”

https://thuviensach.vn

Mắt thấy gã định đưa Tiểu Phượng Tiên đến bên kia, ta lập tức túm chặt tay Tiểu Phượng Tiên, trong lúc cuống quít lại bắt đầu bịa chuyện: “Phu quân ta thích yên tĩnh, nhưng đứa bé lại khóc suốt, cho nên chàng mới đặt hai gian phòng, nhưng ta đi đứng bất tiện, mấy việc vặt như thay thuốc, đi nhà xí vân vân cũng phải nhờ chàng giúp, tóm lại là một bước cũng không rời chàng được, sắp xếp cho chúng ta ở gần nhau một chút được không? Nếu không được, e là chúng ta sẽ phải tìm quán trọ khác vậy.”

Đôi mắt màu hổ phách của Tiểu Phượng Tiên mờ đục, nghe ta nói xong, cũng không có phản ứng gì rõ rệt.

Ta thầm nhủ không xong rồi, hắn đang u mê hay là ngốc thật luôn rồi? Bình thường ta mà nói mấy lời nhảm nhí này, thể nào cũng rước phải mấy câu châm chọc của hắn. Cái dáng vẻ thuần lương này là vì sao?

Huyễn hương kia có thể mê hoặc thị giác, chẳng lẽ còn có thể phá hỏng tâm trí?

Gã bồi bàn lùn lần chần mãi, đối với kiến nghị cực kỳ hợp lý không ai nỡ cự tuyệt của ta còn nửa tin nửa ngờ, một lát sau, hắn mới thở dài nói: “Thôi được, bên trái căn phòng kia còn có một gian, vốn là để làm nhà kho chứa mấy thứ lặt vặt, tiểu nhân sẽ dọp dẹp cho ngài, chờ chút.” Nói xong liền khúm núm vung vẩy tấm da người đi qua, trên đường còn quay đầu lại nhìn bọn ta hai lần.

Ta thừa dịp hắn vào phòng, vội vàng quan sát kỹ Tiểu Phượng Tiên. Sắc môi hắn nhợt nhạt hơn vừa nãy nhiều, đáy mắt hắn lên tơ máu loang lổ, ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt. Ta cuống lên, “Ngươi không nhìn ra được chút nào sao?!”

Chuyện còn khiến người ta khiếp hãi hơn giờ mới xảy ra. Hắn vươn tay nhéo nhéo mặt ta, còn cười cưng chiều, vô cùng dịu dàng thắm thiết nói: “Nhìn ra mà, phu nhân không muốn cách xa ta quá.”

https://thuviensach.vn

Ta vừa nghe xong lời hắn liền lạnh lòng, xong rồi xong rồi, gã này không cứu được rồi.

Hiện giờ công lực của hắn giảm còn ba tầng, nội độc tích phát, lại thêm huyễn hương nữa, cho dù hắn võ nghệ cao cường bản lĩnh thần thông tới đâu, e chừng cũng không chống đỡ nổi. Ta không khỏi sinh lòng tiếc nuối, bình thường mà gặp được dáng vẻ ngu đần này của hắn, ta nhất định phải giày vò cho thống khoái!

Nhưng với bản tính hết lòng vì nghĩa của ta, nhất định phải lấy đại cục làm trọng.

Ta túm tay hắn, không thèm hỏi trước mà cắn phập một nhát, cắn tới mức trong miệng ta đầy mùi máu tanh, răng cũng tê rần. Vốn tưởng rằng như vậy hắn có thể bình thường trở lại, ai ngờ hắn cũng không rút tay về, ánh mắt cũng chưa hề thay đổi.

Hắn còn đặc biệt Thiên Ngoại Phi Tiên bảo ta một câu: “Nếu có thể làm nàng hết giận, cắn thêm vài nhát cũng không sao.”

*Cụm từ Thiên Ngoại Phi Tiên (天外飛仙) xuất xứ từ bộ tiểu thuyết võ hiệp “Lục Tiểu Phượng Truyền Kỳ” của Cổ Long, là tên một chiêu kiếm của Diệp Cô Thành, cũng là một loại tuyệt thế võ công phổ biến trong phim ảnh. Đây cũng là tên một bộ phim thần thoại ra mắt năm 2006 kể về chuyện tình đẹp đẽ của chàng Đổng Vĩnh và nàng tiên nữ bướng bỉnh Thất công chúa Tiểu Thất, một trong những câu chuyện tình đẹp nhất của Trung Quốc.

Mắt ta trợn trừng tí thì lòi ra. Cái gì thế này… Sao lại có cảm giác như ta mới là kẻ đang u mê vậy nhỉ?

Ngay tại lúc ta đang chuẩn bị xắn tay áo cho Tiểu Phượng Tiên mấy cái bạt tai, thì gã bồi bàn lùn ló đầu ra, vẫy tay gọi chúng ta.

https://thuviensach.vn

“Thu dọn xong rồi, mời qua bên này.”

Mắt thấy Tiểu Phượng Tiên đờ đẫn lê chân vào phòng, trong lòng ta càng thêm hoang mang khủng hoảng.

Đừng vậy mà, ta chỉ bị đứt ngón tay một chút đã giải được độc, ta cắn mạnh như vậy, gần như dốc ra toàn bộ căm hờn từ trước đến nay, tại sao hắn vẫn mang cái dáng vẻ ngu ngốc như ở trên mây thế kia?

Cứ tiếp tục thế này thì nguy mất, hắn không hề có sức chống cự huyễn hương kia, thân thể còn suy yếu như vậy, nhỡ mà hôn mê thì càng hỏng bét. Nếu giờ cứng rắn bỏ đi, sợ rằng còn chưa chạy tới cửa đã bị người trong điếm này lấy mạng. Không thì… Ban đêm chính mình lén lút chạy trốn? Dựa vào sức ta, thì phần thắng gần như bằng không.

Ta mặt ủ mày chau, thằng bé họ Mạch cũng khóc gay gắt, đang phiền lòng, trước cửa liền vang lên một tràng tiếng gõ.

“Phu nhân, tiểu nhân mang đồ ăn lên cho ngài đây.”

Là gã bồi bàn lùn đó.

Làm thế nào bây giờ làm thế nào bây giờ, xem biểu hiện của gã khi nãy thì khẳng định đã bắt đầu nghi ngờ ta. Ta nhìn thằng bé họ Mạch một chút, bóc tã lót của nó ra, sau đó ngó vào lớp tã, quả nhiên có một đống bài tiết nó vừa thải ra, trông xanh nhớt, còn loáng thoáng bốc lên mùi tanh.

Ta hạ quyết tâm, vén quần của mình lên, cầm miếng tã lót di qua di lại trên bắp chân mình mấy lượt… Cho đến khi tự khiến chính mình buồn nôn không chịu nổi, ta mới gọi với ra ngoài: “Vào đi.”

Gã bồi bàn lùn bưng cái khay, xếp một chồng bát xuống, khi trông thấy bắp chân ta, bản mặt cười tủm tỉm tức khắc cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Ta giả bộ đau đớn nhoài người bên cột giường, “Ái da ái da, thật mạo phạm quá.”

Gã lùi về sau một bước, sắc mặt không được tự nhiên lắm hỏi: “Đây là thứ bệnh gì vậy? Sao lại… nghiêm trọng thế.”

Tới rồi tới rồi, ta phải vắt hết óc nghĩ ra một căn bệnh phức tạp có chút nội hàm mới được, tốt nhất là xưa nay chưa từng ai nghe chưa từng ai thấy, “Cái chân này của ta ấy à, đại phu nói là cái gì mà bị nhiễm khuẩn Đơn Bào Đồng Lục Giả*, mưng mủ lở loét, hình như đã thối rữa vào đến xương rồi.”

(bị nhiễm khuẩn đơn bào màu xanh gỉ đồng giả mạo =)))

Gã nghe xong liền trợn trừng mắt, ấp a ấp úng nói một câu chú ý thân thể, rồi lui ra ngoài.

Gã đã bị ta hù dọa, trong chốc lát hẳn sẽ không quay lại. Ta tiến lên ngó thử chỗ thức ăn gã vừa đưa tới. Toàn là thịt, thịt kho hấp chưng luộc đầy đủ cả, còn thêm một bát sữa dê thoạt nhìn hơi bình thường chút.

Ta rút khăn tay trong ngực bịt lên mũi, sau đó vừa đút sữa dê cho thằng bé họ Mạch vừa xử lý đống bài tiết trên chân, thằng bé xem chừng không chịu nổi vào thời khắc ăn cơm tươi đẹp này, trong không khí lại thoang thoảng mùi phân, nên liều mạng duỗi chân đạp ta.

Ta rót qua loa một ngụm sữa vào miệng nó, “Đừng có õng ẹo, phân là mi thải ra đấy, hiểu chưa?” Mệnh thiếu gia trời sinh, khó hầu hạ quá.

Dỗ nó ngủ xong thì đêm đã khuya. Ta rón rén vén vạt áo đi ra ngoài, sợ đánh thức tiểu tổ tông này. Lặng lẽ mở cửa, mò tới căn phòng bên trái của Tiểu Phượng Tiên, rồi lại lén lút lẻn vào, động tác liền mạch, bốn phía vẫn yên tĩnh như địa ngục.

https://thuviensach.vn

Trong phòng không thắp đèn, một khoảng tối đen như mực, ta vịn vào ván tường gỗ ẩm thấp đi vào bên trong, chưa được hai bước đã vấp phải thứ gì đó, ta vội rụt chân lại, sau khi mắt thích ứng mới phát hiện có người nằm trên đất.

Tiểu Phượng Tiên co quắp nằm đó, không hề nhúc nhích.

Ta sợ ngây người, đây quả thực là lần đầu tiên ta thấy dáng vẻ hắn chật vật như vậy. Ta lập tức nhào tới, đỡ hắn dậy, nhưng trên thân gã này toàn là bắp thịt rắn chắc, nhìn thì gầy mà nặng như trâu, "Tỉnh lại đi, này! Phượng Tiên Hoa!"

Ý thức của hắn mơ hồ, nghe tiếng ta liền hé mắt, tóc trên trán ướt đẫm mồ hôi. "Thẩm Thế Liên?"

Ta vội gật đầu, "Là ta là ta."

Hắn đột nhiên vươn tay kéo ta xuống, ta bùm một cái nằm vật xuống trong lòng hắn, giọng hắn trầm thấp tản ra bên tai ta: "Im lặng." Hắn gian nan thở từng hơi dài, ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đảo mắt một vòng mới nhỏ giọng hỏi: "Có người nhìn lén hả?"

Thế là hắn sớm đã có cảnh giác? Vậy khi nãy hắn gọi ta là phu nhân gì đó, là đang diễn trò ư? Thật đúng là trường phái biểu diễn cố chấp, sao không đi làm con hát, để phí hoài cả tư thái này.

Cho đến khi xác định đã an toàn, hắn mới buông ta ra, sau đó lại ho khan không ngừng.

Ta luống cuống không biết làm thế nào, từ trước tới nay ta luôn coi hắn là chỗ dựa vững chắc, bây giờ chỗ dựa vững chắc này ngã xuống, ta hoang mang tột độ. Nhìn hắn ho hồi lâu, ta cuối cùng không đành lòng, vươn tay vỗ nhẹ lưng hắn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên ngừng một chút, sau đó ngước mắt nhìn ta, đôi mắt màu hổ phách khép hờ mơ hồ có ánh sáng nhu hòa, chốc lát sau, hắn mới dời tầm mắt, nhìn ra màn mưa tầm tã ngoài cửa sổ, "Khoảng chừng giờ sửu, bọn chúng sẽ tới bắt ta. Cơn mưa này lớn hơn tưởng tượng, tạm thời ta chưa thể khôi phục được, nếu như nửa canh giờ sau ta vẫn chưa về, ngươi hãy chờ cơ hội mang Phượng Khấp Huyết chạy đi, nhớ lấy."

Giờ mới biết muốn ta chạy trốn, ngay từ đầu không cho ta đi cùng có phải hơn không, ta giận… Ta thừa dịp chung quanh tối mò, hắn không nhìn thấy, liền trừng mắt khinh bỉ hắn mấy lượt, "Với cái chân ngắn của ta thì trốn thế nào được, cùng lắm thì chúng ta cùng bị làm thành bánh bao thịt, gặp lại nhau trên bàn cơm thôi." Nói xong ta còn chưa hả giận, thấp giọng lẩm bẩm: "Biết rõ nguy hiểm còn nhất định đi vào, lần này tự đeo gông vào cổ chắc khó mà giữ mạng nhỉ?"

Hắn mặc dù lý trí không tỉnh táo, nhưng cái miệng độc địa vẫn không thay đổi: "Nếu bọn chúng muốn giết ngươi, ngươi cứ thử nói hôm nay mùng tám, lịch của các ngươi treo nhầm rồi, hắc điếm phá luật lệ sẽ bị mọi người khinh thường, xem bọn chúng có tha cho ngươi một mạng không."

Đóa phượng tiên này lúc nào cũng giỏi trò đánh rắn dập đầu, một câu đã đánh trúng điểm yếu của ta. Ta tự biết mình đuối lý, nhưng vẫn không nhịn được âm thầm nguyền rủa hắn trăm ngàn lần, mồm miệng độc địa sẽ không được chết tử tế đâu!

Những kẻ bụng dạ nhỏ nhen đều giỏi tính toán. Giờ sửu vừa mới qua, một tràng tiếng bước chân liền vang lên trong hàng lang vắng vẻ, trong đó còn xen lẫn vài câu nói vụn vặn, tiếng kéo lê rồi lại một tràng tiếng bước chân, sau đó tất cả lại chìm trong sự yên tĩnh đáng sợ.

Ta trốn trong phòng nghe ngóng, cực kỳ cẩn thận ôm thằng bé họ Mạch đang ngủ say, trong lòng tuyệt vọng vô cùng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên bảo ta chờ nửa canh giờ, nhưng ta biết rõ, nếu cơn mưa này không ngừng, còn đợi nữa, e rằng sẽ không còn ngày gặp lại.

Đang rối rắm, ngoài cửa sổ lại mơ hồ truyền tới một điệu nhạc du dương, giống y như tiếng nhạc ta nghe thấy trong giấc mộng khi trước… Cũng không biết là do ảo giác hay vì lý do gì khác, nhưng nghe tiếng nhạc êm ái này, cũng khiến lòng ta bình tĩnh hơn nhiều.

“Máu, máu của cô.”

Ta hoảng sợ đứng bật dậy, nhìn bốn phía. Gian phòng này trừ ta và thằng bé họ Mạch ra thì không còn ai khác, tiếng nói này mông lung xa xôi, rồi lại giống như ở ngay trước mặt, thầm thì bên tai.

Máu… Phải rồi, máu của ta có thể chữa thương, nói không chừng, còn có thể giải độc.

Vừa nghĩ vậy trong lòng ta liền nhẹ nhõm hơn hẳn, ít nhất còn chưa đến nỗi ngồi chờ chết. Ta phải đi tìm hắn, dù thế nào cũng phải thử liều một phen, nếu máu của ta không có tác dụng, đó là số trời đã định đêm nay ta phải bỏ mạng tại đây, nếu vậy ta cũng thà chọn chết dưới lưỡi kiếm của Tiểu Phượng Tiên!

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Vốn định cùng thằng bé nhà họ Mạch đồng sinh cộng tử, nhưng ngộ nhỡ nửa đường nó khóc ré lên gây sự chú ý, sẽ không tiện cho ta hành động. Ta cẩn thận đặt thằng bé lên giường, nghiêm túc cầu xin nó: “Sống chết đều có số cả, mi phải kiên cường lên nhé.” Dứt lời liền dứt khoát anh dũng xông pha trận mạc.

Ta nhón chân rón rén đi ra hành lang, không thể tránh khỏi phát ra tiếng gỗ gãy răng rắc, ta nghe mà sợ hết hồn, nhịp thở cũng không nhớ rõ, mấy lần nín thở tới mức suýt ngất xỉu mới nhớ phải thở ra.

Chung quanh tối đen như mực, không có lấy một tia sáng, ta lần mò từng bước men theo bậc thang xuống dưới, chỉ cảm thấy luồng gió lạnh thấu xương luôn vây kín chung quanh, khiến ta nổi da gà khắp người.

Bên trái sảnh quán trọ có một hành lang uốn khúc sâu hun hút, đứng tại đầu hành lang, luồng khí lạnh phả vào mặt đau nhói như kim đâm vào da thịt, hơn nữa, phảng phất có một mùi hương quen thuộc trộn lẫn trong mùi máu tanh nồng nặc.

Đó là mùi hương trên người Tiểu Phượng Tiên.

Quá đặc biệt.

Ta không dám dựa vào tường, chỉ dùng ngón tay chạm nhẹ một chút, liền bị cảm giác dinh dính dọa sợ vội rụt về. Cảm giác này giống như từng lớp từng lớp máu đọng lại thành một lớp màng dày, khiến cho bức tường cũng chất chứa đầy oán hận.

https://thuviensach.vn

Không biết đi bao lâu, qua bao nhiêu khúc quẹo, ánh mắt nhạy cảm của ta mới bắt được một tia sáng rất nhỏ. Quán trọ này cũng không lớn, nên khi ta men theo hành lang tới gần nguồn sáng, đẩy cửa ra trông thấy Tiểu Phượng Tiên, ta cũng không quá kinh ngạc.

Hai tay hắn bị trói trên dây thừng, thân thể hơi đổ về phía trước, cảnh tượng này rất giống với hình ảnh bức cung ta được chứng kiến trong lao ngục Cảnh Châu, điểm khác biệt duy nhất là, quần áo của hắn vẫn hoàn chỉnh, ngay cả mặt nạ cũng không bị tháo xuống, có vẻ như hắn không hề bị ngược đãi.

Ta nhìn quanh bốn phía, giật mình phát hiện bị nhốt dưới đây không chỉ có mình hắn. Tổng cộng có chừng bốn năm cái cũi sắt, bên trong nhốt mấy người mặc trang phục thị vệ và nô bộc, mà trong cái cũi to nhất, lại chỉ có một người đàn ông trung niên mặc bộ quan phục dệt gấm tím thêu vân hạc, đội mũ cánh chuồn. Ông ta nhắm nghiền mắt, ngồi xếp bằng, khóe miệng có vết sưng, nhưng nhìn qua không hề khép nép quỵ lụy cũng chẳng hống hách kiêu ngạo, mà rất có khí phách. Nhìn vào trang phục thì có thể thấy ông ta nhất định là một ông chủ giàu có cao sang.

Mà phía sau cũi sắt cũng là quang cảnh đầy máu tanh, la liệt trên mặt đất là những phần thân thể cụt, da người và xương trắng hếu, các loại dao, móc câu, lưỡi hái nằm im lìm trên giá, thoạt nhìn giống như những bóng ma đang cười không lộ răng.

Ta đợi một hồi lâu, phát hiện không có bất kỳ động tĩnh khả nghi nào, mới rón rén lết đến trước mặt Tiểu Phượng Tiên. Hắn nghe thấy tiếng vang, liền khẽ giương mắt, sau khi thấy người đến là ta, đáy mắt hắn lóe lên một cảm xúc khó diễn tả, giống như ngạc nhiên, không hiểu nổi, lại càng giống như một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Không chỉ có hắn, mà tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú với con người bỗng từ đâu chui ra là ta đây, tới tấp phóng ánh mắt cầu xin về phía

https://thuviensach.vn

ta.

Ta chẳng có lòng dạ suy đoán tâm tư của Tiểu Phượng Tiên, thừa dịp hắn chưa mở miệng lải nhải, ta nhanh chóng bước tới gỡ dây thừng buộc trên tay hắn, mãi tới khi cọ trầy một lớp da ta mới lẩm bẩm chửi một câu ông nội nó, hắn ngẩn người, sau đó cúi đầu bất đắc dĩ bật cười.

“Cười cái rắm, ta đang cứu ngươi đấy.”

Hắn thấy ta xụ mặt, mới nghiêm chỉnh lại, sau đó ra hiệu ta nhìn về bên phải.

Ta mới phát giác, thanh Hắc Mãng của hắn đang treo chính giữa mặt tường, hoàn toàn lạc loài so với đống đồng nát sắt vụn xung quanh, mơ hồ ẩn giấu khí phách ẩn nhẫn như chủ nhân của nó.

Người ta bảo đồ vật dùng lâu sẽ tự sinh ra linh khí, ta vốn không tin, vừa hay có một lần, vì muốn lừa được chút cống phẩm cúng tế ngon lành hơn để tự tổ chức sinh nhật mười bốn tuổi cho mình, ta nói dóc rằng vì người dân trong vịnh không đủ thành tâm nên Phượng Khấp Huyết đang dần vẩn đục, trưởng vịnh quỷ kế đa đoan bắt ta phải lấy Phượng Khấp Huyết ra để chứng minh là thật cho bằng được, ta vốn định bố trí mấy thánh vật người phàm không thể thấy để lấy cớ lừa gạt cho qua, ai ngờ trưởng vịnh vì muốn thể hiện chính mình bụng dạ hẹp hòi, đã tiến quân thần tốc đến hang núi để tận mắt kiểm tra Phượng Khấp Huyết. Kỳ quái là, Phượng Khấp Huyết lại thực sự bị bẩn một đốm không nhỏ.

Ta không nén được thở dài, đi theo một gã chủ nhân như Tiểu Phượng Tiên, Hắc Mãng cũng vô tội luyện ra tính nết ngạo mạn thúi hoắc, sau này kiếm của cô nương nào thích nổi nó đây?

Đang định vươn tay ra lấy, bả vai liền bị túm chặt. Động tác của ta cứng đờ, sau cổ có thể cảm nhận rõ ràng có luồng hơi thở khò khè. Trên vai

https://thuviensach.vn

bỗng nhiên lan ra cảm giác ươn ướt nhớp nháp, ta liếc nhìn qua khóe mắt, sau đó mỗi tấc da thịt toàn thân đều căng lên như sắp nứt ra.

Đó là một … cái tay thú… ta không biết dùng từ nào để miêu tả cho chính xác…

Chỉ nhìn thấy huyết sắc mơ hồ, hình dạng tương tự như thằn lằn, chỉ có bốn ngón, lớp da thô nhám xù xì.

Bốn phía chung quanh chậm rãi nổi lên những tiếng cười quỷ quái, giống y như ta nghe được lúc trước, đáng sợ là, tràng cười này vọng từ xa đến gần, hiện tại dường như đang vang lên ngay sau gáy ta, từ loáng thoáng mơ hồ càng trở nên rõ ràng.

“Vốn định giải quyết ngươi sau, nhưng lá gan của ngươi cũng không nhỏ.”

Giọng nam khàn khàn, tuy đáng sợ, nhưng cũng khiến ta hơi nhẹ nhõm, là người là tốt rồi, là người là tốt rồi.

Ta nhắm tịt mắt lại, ôm chặt Hắc Mãng, rụt vai lại giãy khỏi sự kiềm cặp của hắn. Ta đứng chắn trước Tiểu Phượng Tiên, tập trung nhìn kỹ, khá nhiều bóng dáng dần bước ra khỏi bóng tối, ngọn đèn dầu được kẻ dẫn đầu thắp sáng trong nháy mắt, hình dạng của bọn chúng liền càng thêm rõ ràng.

Bọn chúng có sáu nam một nữ, kẻ nào cũng có dị tật, tên mù, tên thọt, gã què ngồi xe lăn, gã bồi bàn lùn, còn có một gã không có lỗ tai, người nữ duy nhất trong đó mặc bộ váy đỏ, tiếng cười the thé, dường như là kẻ điếc.

Mà nổi bật nhất là gã đô con cầm đầu, gã để kiểu tóc húi cua gọn ghẽ, lưng hùm vai gấu, cực kỳ hung hãn. Cánh tay phải của gã quấn vải dày cộp, bàn tay lộ ra chính là một cái tay thú, trên móng vuốt còn dính máu tươi. Gã khoác một lớp da thú dày nặng, trong đó bắt mắt nhất là một đôi ủng

https://thuviensach.vn

lông dài vân báo, còn kèm thêm làn da màu đồng, xem ra, anh trai này đi theo phong cách gợi cảm.

Trên mặt bảy người bọn chúng đều có dấu vết bị lửa đốt, tạo thành hoa văn hình cụm mây vô cùng quen thuộc, đây chẳng phải biểu tượng trên cái túi tiền kia sao?

Chẳng lẽ giữa bọn họ có mối liên hệ gì đó?

Ngoài ra ta còn sực nhớ tới một việc, lúc Tiểu Phượng Tiên hỏi thăm về trấn Ngọc Lương, có người tốt bụng nhắc rằng trên đường Hoa Nam có một gian hắc điếm nức tiếng, đặc điểm lớn nhất của bảy vị đương gia chính là, không phải cụt tay què chân thì chính là tai điếc mắt mù, người trên đường xưng là Tuyệt Mệnh Thất Quỷ, bảo chúng ta có thể tránh thì nên tránh, đi đường thủy Hoa Bắc ấy. Lúc đó ta còn cảm động trong lòng, bảy người thân tàn mà chí chẳng tàn, kinh doanh một cửa tiệm lớn như vậy, thật là không dễ dàng. Giờ nhớ lại thật bùi ngùi khôn nguôi, đã bảo Tiểu Phượng Tiên biết rõ Hoa Nam có quỷ, còn khăng khăng đi lối này, thấy ta mù đường nên ăn hiếp phải không? Đi Hoa Nam đã đành, lại còn nhất định chui vào cái chỗ này, đây chẳng phải là đầu óc chứa toàn phân thì là gì?

Ta quay đầu lại nghiến răng nghiến lợi lườm Tiểu Phượng Tiên một cái, hắn lại hoàn toàn không để ý tới nỗi niềm bất mãn của ta, chỉ nhìn chòng chọc bàn tay đang nắm Hắc Mãng của ta, sau đó nghi ngờ nhìn ta một chút, tâm tình trong mắt ta vẫn nhìn không thấu.

Đúng lúc này gã thủ lĩnh tay thú cười khà khà lên tiếng:

“Đúng là một tiểu nương tử tình thâm ý trọng, vì ái lang mà dũng cảm xông vào hang hổ, Phượng Thất Thiềm, tiểu tử ngươi có phúc thật.”

Tiểu Phượng Tiên nhíu mày, yếu ớt ho khan.

https://thuviensach.vn

“Đường đường thành chủ Phượng Minh Cô Thành, dáng vẻ đáng thương này thật khiến người ta phải bóp cổ tay, cảm giác muốn nói mà nói chẳng nên lời, ức không hả?” Nói xong gã thủ lĩnh tay thú kia liền cười ha hả, mấy tiểu đệ còn lại cũng cười ồ lên theo.

Không khí vốn bị bọn chúng làm cho rất căng thẳng, nhưng đoạn đối thoại tiếp theo thật khiến người ta ngã ngửa:

Tên thọt: Oa, lão đại biết dùng thành ngữ kìa!

Gã què: Đương nhiên rồi, dạo này lão đại đang xem Nhi Ca Tam Bách Thủ đấy. (Tên bộ sách dịch ra là Tuyển Tập Ba Trăm Bài Hát Thiếu Nhi =.=)

Gã thủ lĩnh: Ấy, phải khiêm tốn, khiêm tốn, ây dà, tự nhiên lại buột miệng dùng thành ngữ.

Sau đó lại là một tràng ha ha ha ha…

Ta vội kéo tay áo lên che mặt, kẻo bị phát hiện đang cười bọn chúng lại tưởng ta chán sống rồi thì nguy.

Thiếu não cũng là bệnh nan y, còn nguy kịch hơn cả bệnh mù đường nữa đó.

“Lão đại, đừng dài dòng với hắn làm chi, một đao giải quyết luôn đi! Nhớ hồi đó hắn đuổi chúng ta ra khỏi thành, chúng ta chịu biết bao nhiêu sỉ nhục! Món nợ này nhất định phải tính cho sòng phẳng.” Dứt lời gã chột kia liền vung đao định tiến lên.

Gã thủ lĩnh tay thú duỗi tay ngăn gã lại, sờ sờ vết sẹo trên mặt, trong mắt lóe lên vẻ tàn độc, “Nói nhảm! Nợ nần đương nhiên phải tính, nhưng tính thế nào, lão tử còn phải suy xét thật kỹ lưỡng, một đao giết luôn, há chẳng phải quá hời cho thằng khốn này à.”

https://thuviensach.vn

“Lăng trì thành một ngàn tám trăm mảnh, làm thành nhân bánh bao thịt đi!” “Nửa chưng nửa rán!” “Thiến cho chó ăn!”…

Cả lũ nhốn nháo, Tiểu Phượng Tiên vẫn không thay đổi sắc mặt, ngược lại ta bị dọa cho hãi hùng.

Ta lén liếc hắn một cái, bụng nghĩ, hắn đào mộ tổ tiên mấy gã này hay là cướp tình nhân nhà người ta đây…

Tiểu Phượng Tiên nhếch khóe miệng, nói: “Cũng chỉ dám dùng mấy mánh khóe bẩn thỉu, bị ta tống cổ ra khỏi thành là đáng lắm.” Giọng nói của hắn đã hoàn toàn biến đổi, hệt như một ông lão gần đất xa trời.

Lòng ta như cuộn trào ngàn cơn sóng, sau đó chậm rãi bình tĩnh lại, bọn chúng cho hắn dùng thuốc câm…

Đã vào tình cảnh này, hắn còn chết vì sĩ diện cho khổ thân ra chứ.

Thủ lĩnh tay thú cũng là loại nóng tính, vừa nghe hắn nói thế liền tức điên người, xắn tay áo định xông lên, ta cũng không biết bị chập cái dây thần kinh nào, tiến lên chắn trước mặt Tiểu Phượng Tiên, hiên ngang lẫm liệt quát: “Muốn giết thì giết ta trước!”

Thật ra ta muốn nói là, nếu như bọn ngươi định giết cả hai bọn ta, thì hãy giết ta trước đi, chứ nếu bắt ta phải chứng kiến bọn ngươi dùng hết các loại thủ đoạn hành hạ hắn, e là cảnh tượng sẽ rất kinh tởm… Còn nếu bọn ngươi chỉ giết hắn mà không giết ta, thì cứ giết hắn ta không có ý kiến gì nhiều. Có điều hiện tại không có đủ thời gian để ta trình bày đầy đủ lập trường, đành phải chọn nói ra cái tư tưởng gần cốt lõi nhất vậy.

Gã bồi bàn lùn vừa thấy ta xông lên, liền lập tức túm chặt vạt áo của gã thủ lĩnh tay thú, cuống quít la lên: “Chân con bé này có bệnh hiểm nghèo, còn dễ lây nhiễm, lão đại phải cách xa nó ra một chút!”

https://thuviensach.vn

Gã thủ lĩnh tay thú thấy thế liền thu lại vẻ mặt dữ tợn, nhìn ta từ trên xuống dưới một lượt, rồi chợt túm cổ tay ta, kéo ta tới trước mặt gã, sau đó quặp ngang eo ta xách lên, thình lình vén ống quần ta lên, bầu không khí chợt trở lên tĩnh lặng.

Nghe thấy gã bồi bàn lùn nhỏ giọng chửi một câu "Con bé thối tha này lại dám lừa ta", ta những tưởng chỉ một giây sau mình sẽ bị gã thủ lĩnh tay thú này giết ngay tại chỗ, ai ngờ hắn lại nâng ta lên cao hơn một chút, nắm chân ta quan sát một hồi lâu, sau đó thỏa mãn cười ha hả.

"Ta tìm kiếm bấy lâu, cuối cùng cũng tìm được một cô ả có vết bớt đỏ trên lòng bàn chân rồi! Ha ha ha."

Đám người kia đầu tiên ngẩn ra, sau đó ngơ ngác nhìn nhau, tiếp đó lại là một tràng cười đinh tai nhức óc. Đủ các lời ca tụng bay khắp sảnh, chắt lọc ra mấy lời có ý nghĩa thì đại khái là: Có một thầy bói xem quẻ cho gã thủ lĩnh tay thú, nói người phụ nữ có vết bớt màu đỏ trên chân có thể giúp ích cho đường tài vận của gã. Quán trọ này còn tên là Tri Mệnh nữa chứ, xem ra bảy người bọn chúng cực kỳ tin vào chuyện đó.

Gã thủ lĩnh tay thú ngắm nghía ta kỹ lưỡng một lượt, "Dù bộ dạng như thế này, lão tử cũng tạm chấp nhận ngươi vậy, tối nay liền viên phòng!" Nói xong liền vùi vào cổ ta hít một hơi thật sâu, gã rất khỏe, bàn tay thú kia tóm chặt eo ta, ta giãy không ra, nước mắt chẳng biết từ lúc nào đã tí tách rơi xuống đất.

Không phải ta làm bộ, mà thật sự là móng vuốt của gã nghiến vào da thịt ta, đau tới nỗi ta muốn lôi cả tổ tông của gã ra mà chửi!

Tiểu Phượng Tiên cũng là lần đầu thấy ta khóc, hình như hiểu lầm hàm ý trong đó, đôi mắt trước giờ luôn ung dung phẳng lặng lại lóe lên ánh sáng khác thường, hắn cố gắng giãy thoát xiềng xích, gã chột thấy thế liền bước tới nện hắn một cú, máu bắn lên bờ tường bên cạnh, ta nhìn mà cũng

https://thuviensach.vn

thấy đau. Tiểu Phượng Tiên vẫn muốn giãy ra, gã chột liền bắt đầu đá đấm hắn túi bụi.

Tiểu Phượng Tiên lúc này, rất ra dáng đàn ông.

Đã như thế, ta cũng muốn đàn ông một chút…

Ta hít một hơi thật sâu, quát lên: “Ta có thể làm phu nhân của ngươi, nhưng ta còn một tâm nguyện chưa thành, chúng ta nói chuyện trước đã!”

Gã thủ lĩnh tay thú buông ta xuống, nghiền ngẫm quan sát ta, “Dự là ngươi cũng chẳng làm được trò trống gì đâu, nói đi.”

“Phượng Thất Thiềm là phu quân ta, chúng ta đã từng bái đường giao bôi dưới sự chứng kiến của trời đất, uống máu thề nguyện, nếu muốn ta cùng hắn từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng nhất định phải lấy máu làm chứng.” Ta vừa nói vừa bước từng bước nhỏ về phía Tiểu Phượng Tiên, đám người đều nhìn ta chòng chọc, ngay cả người đàn ông trung niên bị nhốt một mình một chỗ cũng liếc về phía ta.

Ta âm thầm cảm khái, may mà quanh đây không có gương đồng, chứ nếu tận mắt nhìn thấy vẻ mặt giả bộ thâm tình của mình, ta nhất định sẽ cười phá lên mất.

Chuẩn bị cảm xúc xong, ta khẩn khoản nói: “A Thủ, kiếp này chúng ta hữu duyên vô phận, kiếp sau nếu có thể gặp lại chàng, ta nguyện sống chết cùng chàng.” Sau đó ta hung hăng cắn một ngụm lên tay mình, máu lập tức xộc vào trong miệng. Ta bước nhanh tới, ôm lấy hắn rồi hôn, bất chấp tất cả đẩy máu vào miệng hắn.

Từng nghe vị Trương tài tử nào đó hát rằng, thiếp và chàng trao nụ hôn ly biệt, trong màn đêm vô tận.

Thật hợp với tình hình.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tiểu Phượng Tiên chỉ sững sờ trong thoáng chốc, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn khép hờ mắt nhìn ta, do dự một lát, cuối cùng vẫn nuốt máu trong miệng xuống.

Xác định hắn đã uống máu của ta xong, ta hết sức vui mừng, còn giúp hắn lau vết máu dính trên khóe miệng. Trong lòng than thở, nếu hắn phun ra ngay tại chỗ thì cái mặt mo này của ta biết giấu vào đâu, còn lãng phí máu quý của ta nữa chứ.

Ta bày ra dáng vẻ thê lương bi thảm, "Trước khi chết cũng không được nhìn mặt chàng một lần, thật đáng tiếc."

Vẻ mặt của hắn khi đó, phải nói rằng, cho đến rất lâu sau này ta vẫn nhớ y nguyên.

Về sau ta vẫn luôn không thể nghiền ngẫm rõ tâm tư của mình, rốt cuộc là bắt đầu rung động với hắn từ khi nào, dù ta không muốn thừa nhận, để tránh cho bản thân có vẻ quá phóng khoáng, nhưng tính đi tính lại, có lẽ chính là vào lúc này.

Tính ta hèn mọn không tim không phổi, lại thêm điều kiện trời sinh không cha không mẹ, thật sự chưa từng mơ tưởng, trên đời này sẽ có người nói với ta…

"Ta sẽ không để ngươi chết."

https://thuviensach.vn

Trong lòng ta nhất thời ấm áp, tuy đáy lòng biết rõ hắn hơn phân nửa là đang dỗ ta, cho dù phen này chúng ta đều may mắn sống sót, giữa chúng ta còn có mối oán thù gì đó mà ta không biết, cũng không phải chỉ một câu hứa hẹn như vậy là có thể phủi sạch. Càng huống chi, chúng ta căn bản không thể nào may mắn.

Gã thủ lĩnh tay thú thấy chúng ta chàng chàng thiếp thiếp đủ rồi, tiến lên một tay khiêng ta lên, cười to đi ra ngoài. Vừa cười vừa dặn bảo: "Hắn liền giao cho chúng bây xử trí, muốn làm gì thì làm, ngàn vạn đừng có kiêng dè gì cho lão tử!"

Gã thủ lĩnh tay thú này cực kỳ to cao, lúc đi trong hành lang uốn khúc, đầu gã gần đụng tới trần nhà, ta bị gã vác trên vai, mới đầu giãy dụa toàn bị va vào đầu, nếm mùi đau khổ nhiều ta liền an phận.

Gã thấy ta nhu thuận, vừa lòng vỗ vỗ mông ta, "Thế mới đúng, làm đàn bà của lão tử là việc hạnh phúc biết bao nhiêu, đảm bảo ngươi có rất nhiều thịt ăn!"

Cảm giác tự thấy mình tốt đẹp của gã này thật khiến người ta phát điên, ta xí một tiếng, "Ăn thịt người sẽ chết cả nhà."

"Ha, mồm miệng ghê gớm nhỉ." Gã nghiêng đầu híp mắt nhìn ta, xem chừng là muốn bày ra vẻ mặt đầy quyến rũ, nhưng đống sẹo trên mặt gã co rúm lại một chỗ thật sự giống y chang cái ruột heo, "Tiểu mèo hoang, xem lát nữa lão tử xử nàng thế nào."

Gã sải bước nhanh chóng lên lầu, tấm ván gỗ bị gã giẫm sụt xuống vài miếng. Dọa ta kêu oang oác: "Ông nội ngươi đi nhẹ thôi!" Gã lại cứng đầu cứng cổ quay đầu nhìn chỗ mình vừa đi qua một chút, sau đó sờ sờ gáy sốt ruột nói: "Biết rồi biết rồi, hỏng thì sửa lại là được mà."

Vừa lên đến lầu hai, gã liền đứng khựng lại, sau đó giật giật lỗ tai, "Có tiếng trẻ con khóc." Sau đó vô cùng chuẩn xác đi tới phòng ta, vẻ hưng

https://thuviensach.vn

phấn không ngừng lóe lên trong mắt gã, lạnh thấu xương như sư tử thấy con mồi. “Lâu lắm chưa ăn thịt trẻ con rồi!”

Gã đá văng cửa phòng ta, thằng bé họ Mạch bị dọa sợ, khóc càng đứt hơi khản tiếng, gã quẳng ta xuống đất, chạy thẳng tới chỗ thằng bé họ Mạch, ta phản ứng chậm nửa nhịp, lúc muốn chạy tới giành lại thì gã đã giơ thằng bé lên cao. Ánh mắt gã giờ khác hẳn lúc nãy, khát máu, tàn bạo, nguy hiểm, hưng phấn. Tâm ta lạnh một nửa, chạy đến trước mặt gã, đưa tay lên cao, sợ gã run tay làm thằng bé rơi xuống.

“Đứa bé vô tội, ngươi đừng giết nó!”

Gã cười gian xảo, thậm chí còn mang theo chút khinh bỉ, “Chậc chậc, khẩn trương thế, chắc đây là con của ngươi với Phượng Thất Thiềm chứ gì?”

Ta vừa định nói không phải, gã đã vung tay lên, ném thằng bé vào cánh cửa. Một tiếng bịch trầm đục, khiến ta vội nhắm tịt mắt. Gian phòng vốn bị tiếng khóc của thằng bé họ Mạch lấp đầy, đột nhiên trở nên an tĩnh lạnh lẽo, không còn một hơi thở.

Một lúc lâu sau, ta mới kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ta đi tới chỗ thằng bé họ Mạch, cái chân bị trẹo cũng không còn cảm giác. Ta ngồi xổm xuống trước thằng bé, muốn vươn tay ôm nó lên, lại không biết nên đặt tay vào đâu, phải chạm vào đâu nó mới không đau?

Nó thở yếu ớt, mắt mở rất to, miệng khép mở như muốn thở ra, nhưng lại không có sức, chưa đến nửa khắc, cả người nó liền cứng ngắc, thân thể cũng bắt đầu lạnh dần.

Gương mặt trắng trẻo hồng hào của thằng bé dần tái đi trước mắt ta, ta trơ mắt nhìn một sinh mệnh nhỏ bé cứ thế mà biến mất.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải số ta ương ngạnh, bị nhốt trong hang núi ẩm thấp âm u mười sáu năm, còn lay lắt sống, có lẽ ta cũng là kết cục thế này…

Ta thật không dễ dàng, cứu nó dưới mũi kiếm của Tiểu Phượng Tiên, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh này, thật là tạo hóa trêu người. Thế nhưng ta cũng không thấy đau buồn là mấy, bởi vì ta vốn không phải người lương thiện, chỉ cảm thấy tiếc nuối mà thôi.

Còn không đợi ta bùi ngùi xong, thân thể liền bị người ta bế bổng lên, ta thầm nghĩ nguy rồi, vừa rồi xuất thần quá, bây giờ biết làm thế nào đây!

Gã thủ lĩnh tay thú ném ta lên chiếc giường lung lay sắp sập, nằm đè lên, vươn tay xé rách quần áo ta. Chỉ trong phút chốc, áo khoác của ta đã bị xé nát tươm.

Ta căn bản không biết gã định làm gì, chỉ cảm thấy phản cảm, bị Tiểu Phượng Tiên vạch áo cũng không phản cảm đến thế.

Hôn lễ đối với ta mà nói quá mức xa lạ, ta mới chỉ chứng kiến một lần ở vịnh Tấn Vân, là thằng con trai ngốc nghếch của trưởng vịnh với nha đầu xinh xắn thôn bên cạnh, dù thế nào vẫn là thằng ngốc, trưởng vịnh cho là mệnh số của nó thiếu phúc khí, nên đặc biệt thả ta ra dự lễ thuận tiện làm lễ cầu chúc luôn. Nhưng hiện trường thành thân chỉ cho xem bái thiên địa và làm tiệc mừng, sau khi vào động phòng liền không được xem, bà mối thấy ta hồ đồ, còn nhắc rằng, chuyện vợ chồng rất sảng khoái, sau này cô nương sẽ hiểu.

Ta túm chăn che lên người mình, liều mạng trợn mắt lườm gã, “Ngươi muốn làm gì?”

Mặt gã đã trướng lên đỏ rần, giọng nói còn khàn hơn khi nãy, giống như đang nhẫn nhịn cái gì. “Đương nhiên là động phòng.” Nói xong liền dùng sức tách hai chân ta ra, ta xương cốt cứng rắn mà cũng bị gã kéo đau phát thét lên. Gã chen vào giữa hai chân ta, bắt đầu cởi quần ta.

https://thuviensach.vn

Đầu óc ta trong nháy mắt liền nổ tung, gã đang muốn làm chuyện mà bọn hái hoa tặc thường làm ư? Cướp đoạt trinh tiết của người ta sao?

Ta rốt cuộc bắt đầu sợ hãi, cả đời chưa từng sợ như thế. Tuy không rõ nguyên do, nhưng trong lòng mơ hồ biết gã muốn làm hành động xấu xa nào đó, ta liều mạng giãy thoát khỏi sự kiềm giữ của gã.

Gã đã đoán trước ta sẽ phản kháng kịch liệt, chỉ dùng một tay đã kìm chặt ta. Gã ra tay cực nhanh, chỉ chốc lát sau ta đã gần như không còn một mảnh vải che thân. Gã ép sát tới, hôn cổ ta, cả người ta run lên, một cảm giác khác thường cuộn lên vùng bụng dưới, thân thể cũng trở nên vô cùng khô nóng. Gã hôn dần xuống dưới, khi hôn tới ngực thì ta rốt cuộc khóc òa lên.

“Đừng, đừng mà… Cầu xin ngươi…”

Không thể… Không thể…

Tới cùng là vì sao không thể, ta cũng không rõ, trong lòng chỉ không ngừng vang lên một giọng nói, không thể…

Dưới thân ta chợt lạnh, liền cảm thấy có thứ gì đó nóng đến đáng sợ đang cọ trên đùi ta, ta vừa tuyệt vọng vừa không biết làm sao, chỉ không ngừng run rẩy.

Đột nhiên, gã thủ lĩnh tay thú trầm giọng gào lên một tiếng, từ trên người ta ngã vật khỏi giường. Ta chưa hết hoảng hồn, sau khi lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên là nắm mảnh vải trong tay che lên cơ thể.

Tiểu Phượng Tiên thở hổn hển đứng trước giường, trên mặt dính đầy những đốm máu nhỏ, con ngươi màu hổ phách trở nên u ám sâu thẳm. Áo choàng đen như mực bị nhuốm máu loang lổ màu đỏ sậm, tay hắn nắm Hắc Mãng, vung nhẹ một cái, toàn bộ máu trên thân kiếm đều hắt cả lên tường.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn không nhúc nhích nhìn bộ dạng thảm hại của ta, sau đó quay đầu lại, chĩa mũi kiếm về phía gã thủ lính tay thú đang quay cuồng trên mặt đất.

Trên ngực gã thủ lĩnh tay thú không ngừng tuôn máu, mặt gã vì đau đớn mà co rúm lại, khiếp đảm run sợ. Gã thấy Tiểu Phượng Tiên tới gần, toan gượng dậy bò đi, lại bị Tiểu Phượng Tiên một kiếm chém rụng cả hai tay.

Máu từ cánh tay thú của gã bắn lên tay áo Tiểu Phượng Tiên, màu sắc dị thường, xanh đen như màu nước sông vẩn đục, mùi càng hôi tanh. Mỗi khi cảm thấy ghê tởm, Tiểu Phượng Tiên sẽ hơi nhếch miệng, nhưng giọng hắn vẫn như lúc bình thường, “Các huynh đệ của ngươi vào sinh ra tử vì ngươi, vậy mà nguyên nhân thực sự bị đuổi ra khỏi thành khi đó ngươi cũng giấu diếm không nói ra, còn có mặt mũi xuống hoàng tuyền gặp lại bọn chúng hay sao?”

Gã thủ lĩnh tay thú mắt đỏ ngầu, thở hổn hển, “Ngươi! Ngươi… Là ngươi bất nhân bất nghĩa… Bày kế hại ta! Ta mới biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này! Phượng Minh Cô Thành các ngươi nói thì hay lắm, thu nạp tất cả những người lưu vong không chốn dung thân, thật ra toàn là một đám tiểu nhân giả nhân giả nghĩa ra vẻ đạo mạo, ta nhổ vào!” Bởi vì gã quá kích động, máu từ vết thương càng tuôn ra không ngừng, gã cũng càng thêm đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Tiểu Phượng Tiên ngoại trừ không có kiên nhẫn với ta, đối với những người khác tính tình lại rất tốt, nghe mấy lời đó vào tai cũng không thấy lông mày hắn nhúc nhích, mặt lộ vẻ tức giận tí nào, nếu là ta thì đã sớm phát điên lên rồi. Thật đúng là phân biệt đối xử.

Đương nhiên, hắn tính tình tốt là một chuyện, thủ đoạn tàn nhẫn lại là chuyện khác. Tiểu Phượng Tiên giết người không cho thương lượng, cho

https://thuviensach.vn

nên giờ phút này, nên giơ kiếm thì vẫn giơ kiếm, chớp mắt đã chém bay cặp chân của gã thủ lĩnh tay thú.

Gã thủ lĩnh tay thú kia không cam tâm ngã gục trên đất, hơi thở mong manh nói: “Không thể nào… Không thể nào… Rõ ràng bọn ta đã lấy túi dược tử tước anh túc trên người ngươi xuống, ngươi không thể nào đứng lên được!”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mắt Tiểu Phượng Tiên lóe lên tia sáng lạnh, nhanh chóng cắm phập kiếm vào cổ gã, gã chỉ ư ư một hồi, rồi hoàn toàn an tĩnh lại.

Trái tim treo lơ lửng của ta rốt cuộc được chạm đất, sức cùng lực kiệt ngồi phịch xuống, quệt nước mắt.

Mưa đã nhỏ dần, không biết là do máu của ta kịp thời có tác dụng, hay là hắn đã khôi phục một ít công lực, tóm lại… bình an là tốt rồi.

Tiểu Phượng Tiên cũng khẽ thở ra, hắn xoay người lại, tập tễnh bước tới, ngồi xuống mép giường. Mắt hắn đầy tơ máu, trên người còn có rất nhiều vết thương mới, xem chừng hắn vừa trải qua một trận đấu quyết liệt. Hắn nhìn ta từ trên xuống dưới một hồi lâu, tựa hồ không biết nên nói thế nào cho phải.

Từ tối qua đến giờ ta vẫn luôn ép mình giữ thần kinh căng thẳng, giờ mọi chuyện kết thúc, ta lại cảm thấy trong lòng mệt mỏi, thế là rất tự nhiên cúi đầu dựa lên vai hắn, “Lần này, ta bị hái thật rồi… có phải không?”

Hắn nhìn vết máu trên giường, im lặng rất lâu mới lên tiếng: “Ngươi đã là người sắp chết, cũng đừng quá để ý tới chuyện trinh tiết…”

Ta bật cười, hắn thật không phải là người biết an ủi, ta cũng không định cho hắn biết vết máu kia là từ vết thương vừa bị gã thủ lĩnh tay thú cào ra, chẳng qua ta có thể chất đặc thù, miệng vết thương có thể khôi phục như cũ trong nháy mắt, giải thích thì phiền toái, ta cũng lười chẳng muốn nhiều

https://thuviensach.vn

lời. Cho nên chỉ tiếp lời hắn oán hận một câu: “Nếu sớm biết thế này, ta thà đem trinh tiết cho ngươi còn hơn.”

Đây là lời nói thật, khách quan mà nói, chỉ cần mắt không mù, ai cũng sẽ chọn Tiểu Phượng Tiên.

Người hắn cứng đờ ra, sau đó kéo tấm chăn bên cạnh lên bọc ta lại, “Đi thôi.”

Ta chỉnh trang lại chính mình, sau đó theo hắn ra ngoài, lúc đi qua thi hài của thằng bé họ Mạch, ta thuận tay ôm lên. Dù thế nào, cũng nên tìm một chỗ yên tĩnh chôn nó.

Ta vốn tưởng Tiểu Phượng Tiên sẽ trực tiếp ra khỏi quán trọ, nào ngờ hắn lại men theo cái hành lang ngoằn nghèo u tối kia quay trở về căn phòng tối nhốt hắn lúc trước. Ta hỏi hắn còn quay lại làm gì, hắn thản nhiên đáp: “Săn đầu.”

Thì ra là thế.

Ta sớm nên nghĩ ra mới phải, hắn biết rõ nguy hiểm, còn khăng khăng bước vào quán trọ Tri Mệnh này. Trừ công chuyện, không còn lý do gì khác. Cái gọi là dê béo đợi làm thịt, hắn mới là người muốn nhất.

Quanh phòng tối la liệt những phần thân thể đứt rời của đám Tuyệt Mệnh Lục Quỷ còn lại, nhìn vẻ mặt vô cùng kinh hoảng của bọn chúng trước khi chết, cũng khiến ta thổn thức. Tiểu Phượng Tiên cũng thật tàn nhẫn, ta chỉ biết hắn sẽ chặt đầu đoạt mệnh, không ngờ rằng hắn cũng sẽ trăm phương ngàn cách hành hạ người dưới kiếm. Tiểu Phượng Tiên đi tới trước cái cũi sắt lớn nhất, vung kiếm chém đứt xiềng xích, đi vào.

Người đàn ông trung niên bên trong không nhìn hắn, mà lại ngạc nhiên nhìn thoáng qua ta, cái nhìn này, cũng không biết có phải là ta đa nghi quá hay không, chỉ cảm giác có thâm ý khác.

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên kề kiếm trên đầu người đàn ông trung niên, “Ngươi là người cuối cùng.”

Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, không hề sợ hãi, “Muốn giết cứ giết, Tiết Trường Hân ta còn sợ đám loạn thần tặc tử các ngươi hay sao?”

Ta đứng một bên nhìn, nghe ông ta nói liền bĩu môi. Tiết Trường Hân? Chẳng phải đại thừa tướng đương triều kiêm đô đốc toàn quân đấy sao?

Mắt Tiểu Phượng Tiên lộ ra vẻ mỉa mai, “Nếu đã thế, đại nhân cớ gì phải suốt đêm trốn khỏi kinh thành, rồi lại rơi vào hắc điếm này mặc cho người ta mổ xẻ?”

“Ta mà không chạy, người đàn bà thuê ngươi tới, chẳng phải có thể an nhàn hưởng hết vinh hoa nửa đời sau này hay sao? Ta thà bị bọn chúng làm thành nhân bánh bao thịt, cũng tốt hơn chết dưới lưỡi kiếm của ngươi.” Tiết Trường Hân cười điên cuồng, vẻ khinh thường hiển hiện rõ, “Ả tính toán rất kỹ càng, lợi dụng chúng ta xong, lại muốn đuổi tận giết tuyệt, chẳng qua là sợ chúng ta phơi bày sự việc năm đó, nhưng may thay ông trời có mắt, chuyện ả sợ nhất cuối cùng vẫn xảy ra! Ha ha ha −”

Tiếng cười đắc ý vừa dứt, ánh mắt của ông ta liền dán lên người ta, lắc đầu nói: “Ả làm chuyện trái với lương tâm như vậy, chỉ để bảo vệ cho chính mình và đứa con gái ruột của ả, cho nên, dù ngươi có giết bao nhiêu người cho ả, ả cũng sẽ không giao người mà Phượng Minh Cô Thành các ngươi muốn ra đâu, đừng ngây thơ…”

Tay Tiểu Phượng Tiên hơi khựng lại, thuận theo ánh mắt của ông ta nhìn ta, trong mắt lan ra vẻ hoang mang khó hiểu, sau đó hỏi ông ta: “Ngươi đã biết những gì?”

Tiết Trường Hân đứng lên, phủi phủi cẩm bào trên người, “Giao dịch giữa các ngươi, ta đều biết. Ngươi là người thông minh, khẳng định cũng

https://thuviensach.vn

đoán ra trong đó có ẩn tình khác, nếu không sao ngươi lại lén điều tra âm thầm? Ả ta hận Phượng Minh Cô Thành các ngươi thấu xương, sao có thể như các ngươi mong muốn?"

Tiểu Phượng Tiên thu kiếm về, lông mày nhíu chặt, phảng phất lâm vào trầm tư, lẩm bẩm như đang tự nhủ: "Bà ta không dám."

"Trên đời này còn có chuyện gì mà ả không dám? Ả ta ngay cả…" Tiết Trường Hân còn chưa nói hết, đã bị một cây ngân châm mảnh nhọn từ ngoài cửa sổ bắn trúng tim, ông ta thở hắt một hơi, rồi che ngực ngã vật xuống đất, mặt nghẹn đến đỏ bừng, tựa như bị ngạt thở, Tiểu Phượng Tiên vừa thất thần, tới khi phản ứng lại thì chỉ kịp ngăn hai cây ngân châm tiếp tục bắn vào ông ta. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khi tầm mắt của ta chuyển từ cửa sổ trở lại trên người Tiết Trường Hân, ông ta đã thoi thóp, trước khi chết vẫn nhìn chằm chằm vào ta, lặp đi lặp lại chữ ngươi, rồi tắt thở.

Ta bị ánh mắt trước khi chết của ông ta dọa sợ, đứng ngây ra đó, không biết phản ứng ra sao.

Tiểu Phượng Tiên không có ý truy đuổi, dù sao trên người hắn còn đang trọng thương. Hắn cầm ngân châm, vẻ mặt lạnh lùng, giống như không cam lòng. Bàn tay dùng sức, cây châm kia liền tan thành bụi.

Lòng ta chùng xuống, hỏng bét, tâm tình hắn lại không tốt rồi.

Sau khi ra ngoài, ta tìm một chỗ phong thủy đẹp chôn thằng bé nhà họ Mạch, để lại trên người nó cái khóa trường mệnh màu vàng kim. Nếu có duyên, có lẽ còn có thể trả lại cho người nhà của nó, làm lưu niệm.

Ra khỏi quán trọ, không ngờ xe ngựa của chúng ta vẫn còn đây, hơn nữa con ngựa hình như đã được cho ăn, tinh thần hăng hái, tâm tình ta đang không tốt, lòng hiếu kỳ cũng bị những chuyện xảy ra trong hắc điếm đè nén còn nhỏ xíu. Bỏ đi, coi như chúng ta có quý nhân tương trợ đi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên bị thương nghiêm trọng hơn ta tưởng, hắn một bên đánh xe ngựa, máu trên bụng liền chảy đầy đường. Cảnh giới tàn nhẫn tối cao chính là tàn nhẫn với cả bản thân mình, bảo hắn tàn nhẫn nhất quả là hoàn toàn xứng đáng. Mà ngay trước mắt ta, chuyện tàn nhẫn nhất mà hắn làm với bản thân, vừa mới diễn ra…

Bàn tay cầm dây cương của hắn bỗng buông lỏng, sau đó cả người liền thẳng tắp rơi khỏi xe ngựa, lăn vài vòng trên mặt đất. Ta nhanh tay lẹ mắt chồm người tới kéo dây cương, sau đó nhảy xuống xe đi xem hắn, Tiểu Phượng Tiên luôn cường tráng hơn bò Tây Tạng, bất tỉnh nhân sự rồi.

Ai bảo ngươi cậy mạnh, ai bảo ngươi ra vẻ hả, gục rồi chứ gì? Đáng đời!

Cũng may không xa phía trước có một ngôi miếu hoang. Ta kéo hắn tới, quả thật tốn bao nhiêu sức lực của ta. Không có gì ngoài cái yếm đã bị xé rách và tiết khố, cả người ta lạnh run, chỉ có thể quấn cái chăn bông mang ra từ quán trọ, chân vẫn đau âm ỉ, cho nên cả quá trình vô cùng gian khổ.

Ta học theo cách hắn đánh lửa trong hang núi, chật vật nhóm lửa, sau đó ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn hắn.

Kỳ thật ban nãy đích xác là thời cơ chạy trốn tốt nhất, lẽ ra, ta phải một đao giết hắn, sau đó đánh xe ngựa chạy đến một địa phương còn hẻo lánh hơn cả vịnh Tấn Vân, sống tạm bợ một đời. Nhưng tưởng tượng đến dáng vẻ hắn mặt bê bết máu đứng trước mặt ta và gã thủ lĩnh tay thú, rõ ràng bị trọng thương kiệt sức không chịu nổi, còn gấp gáp chạy tới cứu ta, ta liền mềm lòng.

Lúc ở quán trọ, ta mới phát hiện ra, chúng ta thực sự là châu chấu trên một sợi dây thừng, đồng sinh cộng tử. Với cái tính xả thân vì nghĩa của ta,

https://thuviensach.vn

khi đó hắn không để ta chết, bây giờ, ta đương nhiên cũng không để hắn chết.

Thế là ta lặp lại chiêu cũ, dùng máu của chính mình chữa trị vết thương cho hắn. Ta sờ sờ cánh tay hắn thì phát hiện cả người hắn lạnh ngắt, ta cũng không do dự mà cởi sạch quần áo hắn ra, sau đó mở cái chăn đã được ta ủ ấm trùm lấy hắn từ phía sau.

Cũng bởi vậy, ta phát hiện ba sự thật.

Thứ nhất, vóc người hắn thật không phải tốt bình thường, chỉ có điều đủ loại sẹo trên đó gần như có thể vẽ thành một bức Hà Đồ.

Thứ hai, trên lưng hắn, có một hình xăm Quỷ Thiềm (con cóc quỷ) vừa cầu kỳ vừa đồ sộ.

Với gu thẩm mỹ dung tục của ta, cũng cảm thấy hình xăm này sinh động như thật, khí thế bức người.

Bấy giờ ta mới hoàn toàn tin rằng, cái người muốn lấy mạng ta, rồi lại từng cùng ta đồng sinh cộng tử này, quả thật là đương kim thành chủ thứ bảy của Phượng Minh Cô Thành − Phượng Thất Thiềm.

Thật ra ta đã hoài nghi Tiểu Phượng Tiên đang gạt ta từ lâu rồi, nói chính xác thì ta chưa từng cảm thấy hắn nói thật với ta chuyện gì, ngoại trừ đề tài về oán thù giữa chúng ta.

Thứ ba… Cũng không biết có phải do mũi ta mất thính rồi không, ta cảm giác, mùi hương thần kỳ trên người hắn đã biến mất.

Ta gác cằm trên bờ vai dày rộng của hắn, không có ai trò chuyện, chỉ chốc lát sau ta liền buồn ngủ, mà chỉ thoáng chốc sau khi buồn ngủ, ta đã không phụ mong đợi mà mộng du đi gặp Chu Công.

https://thuviensach.vn

Tối hôm sau tỉnh lại, ta hoàn toàn không nhớ ra, chúng ta làm thế nào mà từ tư thế khi trước, đổi thành ta bị hắn ôm vào trong ngực…

Ta mở hé mắt, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy, chính là cái cằm lún phún râu, và đường gò má xinh đẹp của hắn.

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, ta giật mình phát hiện ta còn bị một tay hắn ôm lấy, hơn nữa chúng ta vẫn trần truồng như trước, tay kia của hắn còn cực kỳ nhàn nhã khều đống lửa.

Hắn cảm thấy ta đang nhìn hắn, bèn cúi đầu, đôi mắt màu hổ phách phản chiếu ánh lửa bập bùng, nhìn không ra suy nghĩ.

“Tỉnh rồi à?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ta vừa muốn từ trong ngực Tiểu Phượng Tiên ngồi dậy, hắn liền ôm ta chặt hơn một chút, còn nhấc tay sờ trán ta, “Thân thể của ngươi rất lạnh.”

Lời nói của hắn vang trên đỉnh đầu ta, có lẽ là bởi vì ánh lửa màu vàng ấm bao trùm bốn phía, ngay cả giọng nói xưa nay lạnh lùng của hắn cũng trở nên ôn hòa hơn nhiều.

Ta xoa xoa cánh tay mình, đúng là rất lạnh. Ngày hôm qua rõ ràng vẫn tốt, vừa ngủ một giấc đã thành ra bệnh, Tiểu Phượng Tiên hôm qua còn thoi thóp, bây giờ đã mặt mũi hồng hào. Thể chất giữa nam và nữ, quả nhiên là có chênh lệch vĩnh hằng, haizzz.

Ta còn hơi lơ mơ, xoa xoa mặt, “… Có thể là do mất máu nhiều quá.”

Hắn cho thêm củi vào đống lửa, động tác vươn tay vì lời ta nói mà khựng lại, giống như muốn nói gì đó, cuối cùng hỏi ta một câu giống như đang lẩm bẩm một mình: “Cha mẹ ngươi, rốt cuộc là ai?”

Ta sảng khoái đáp: “Thẩm Hòa và Băng Nương.” Cái tên này là ta thừa dịp trưởng vịnh uống say mới hỏi được ra.

Hắn nhíu mày, lại rơi vào trầm tư.

Ta cũng không để ý, nhưng có một chuyện khiến ta rất hiếu kỳ, ta ra sức hít hà trong ngực hắn, cho đến khi xác định chắc chắn mới nói: “Mùi hương trên người ngươi biến mất rồi, vì sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Hắn im lặng một hồi, đại khái là đang do dự, cân nhắc xem khoảng cách giữa hai chúng ta liệu đã tới mức thành thật với nhau chưa, nhưng ngoài dự liệu của ta là, hắn vẫn mở miệng đáp: “Đó là mùi túi dược.”

Suy nghĩ của ta chệch khỏi quỹ đạo mất nửa khắc, sau khi tiêu hoá xong lời hắn nói, ta cực kỳ muốn cười nhạo hắn một câu: Ngươi anh minh uy vũ như thế, lại còn mang túi dược theo người hả? Nói đùa cũng đừng đùa quá trớn chứ… Nhưng hạng tiểu dân như ta, bản tính hèn mọn mọi việc chỉ cầu bình an đã thâm nhập vào cốt tủy, mấy lời bất kính ta cũng chỉ dám nghĩ trong lòng. Nói ra khỏi miệng vẫn là lời có quy có củ: “Mang theo thứ đó làm gì? Để chơi à?”

“Dược trong túi chính là tử tước anh túc, có thể áp chế độc tính trên người ta, có điều vào ngày mưa tử tước anh túc sẽ giảm tác dụng, cho nên mỗi khi đến ngày mưa độc trong người ta sẽ phát tác. Bây giờ độc đã được máu của ngươi giải, đương nhiên là không cần nữa.”

Nói đến đây, ta mới đột nhiên tỉnh ngộ, đúng rồi, hắn đã từng nhắc việc này, lúc thấy hắn bị độc phát ta rất hiếu kỳ, đây là độc dược lợi hại tới cỡ nào mới có thể khiến cho một kẻ nội lực thâm hậu như hắn cũng không chịu nổi? “Độc gì vậy?”

Hắn khẽ thở ra, nhìn ta một lát, tròng mắt đảo sang bên kia, hơi hơi lộ ra lòng trắng. Vẻ mặt này của hắn ta thật ông nội nó lạ gì, chính là sáu chữ to tướng rõ rành rành: Có nói ngươi cũng chẳng biết.

Hừ, ta đã sớm tìm ra tuyệt kỹ tất sát để đối phó với loại phản ứng này của hắn rồi. Ta nhìn hắn lom lom, giả bộ ngu si đần độn vô cùng khát khao học hỏi, cho ngươi khinh bỉ, lão nương cứ coi như nhìn không thấy xem không hiểu đấy.

Hắn nhíu mày, tựa hồ không nhìn nổi nữa, mới miễn cưỡng đáp: “Hoa Hỏa Phong Liệt.” Biết ta sẽ còn hỏi tới, hắn liền nói một lèo, “Cỏ Hoa Hỏa

https://thuviensach.vn

trộn với rết Phong Liệt tinh luyện, tỉ lệ khác nhau sẽ cho ra chất độc khác nhau, cho nên nếu không biết được tỉ lệ bào chế, trên đời không có thuốc nào giải được."

Mắt ta sáng lên, "Ngươi đã không cần thì cho ta túi dược đó nhé." Nghe chừng rất quý báu, giữ lại bán lấy tiền cũng tốt.

Tiểu Phượng Tiên không đáp lời ta, tự nhiên lại vạch bàn tay phải của ta ra, nhìn cả buổi rồi hỏi: "Lúc cầm Hắc Mãng, không bị bỏng à?" Ta cố nhớ lại, lắc lắc đầu, ngoại trừ cảm thấy nó cực kỳ nặng, thì không còn gì khác.

Hắn ngẫm nghĩ một lát, sau đó rút túi dược từ trong túi áo khoác ném vào lòng ta, thấy ta ngắm nghía đến là sung sướng, không có gì khác thường, hắn liền để mặc cho ta cầm.

Ta cất kỹ túi dược bảo bối, điềm tĩnh nói: "Ngươi làm thành chủ, nhất định là chuyên chế bạo ngược quá chứ gì, không thì sao lại bị người ta căm hận, hạ loại độc tinh vi này được?" Để ý thấy mắt hắn thoáng hiện vẻ u ám, trực giác ta mách bảo lúc này nên ngậm ngay miệng lại, nhưng nếu hắn phát hiện ra rằng ta đã phát hiện ra sự khác thường của hắn, với tính tình kiêu ngạo của hắn nhất định sẽ chẳng nể nang gì mặt mũi của ta đâu. Bỏ đi, giả ngu thôi mà, ai mà không biết chứ?

Thế là ta tiếp tục ba hoa: "Ngươi nhìn Tuyệt Mệnh Thất Quỷ mà xem, sau khi bị ngươi đuổi ra nhất định là lâm vào bước đường cùng, mới lầm đường lạc lối đi mở hắc điếm, thủ hạ của ngươi không biết có bao nhiêu người che giấu tâm tư với ngươi, minh thương dễ tránh, ám tiễn mới khó phòng. Nói đi nói lại, tính tình của ngươi không thể tốt một chút được sao?" Tuy sát thủ cũng không phải người lương thiện, tốt xấu gì cũng quang minh lỗi lạc hơn kinh doanh hắc điếm nhiều, hơn nữa vĩnh viễn không lo thiếu tiền, dù sao từ sau khi quen biết Tiểu Phượng Tiên, ta liền cảm thấy sát thủ chính là nghề nghiệp lý tưởng kiếm tiền nhanh chóng.

https://thuviensach.vn

Hắn không giải thích, đáy mắt khôi phục vẻ ung dung phẳng lặng, cuộc nói chuyện liền dừng tại đây.

Tiểu Phượng Tiên chính là một miếng bông thấm nước vắt một cái thì nhỏ ra một giọt, ta không hỏi, hắn tuyệt đối không nói thêm một lời, kể cả khi ta hỏi, hắn cũng phải có hứng thú mới chịu nói một chút. Hôm nay hắn hơi kiên nhẫn đối với ta, mới nói được mấy câu trên mười từ, xem chừng là thấy ta tận tâm tận lực cứu hắn, hơn nữa còn tìm được đường sống trong chỗ chết một cách đầy ngoạn mục, nên mới không cay nghiệt với ta như thế.

Tiếp đó, đến trấn Ngọc Lương, nghe ông lão kể chuyện trong quán trà nói, ta mới biết chuyện về Tuyệt Mệnh Thất Quỷ là như thế nào.

Tuyệt Mệnh Thất Quỷ trước đây là đám cướp sông cướp biển giết người vô số, thủ đoạn hung ác, bản tính tàn bạo. Nước Thanh Hành phái đi rất nhiều chiến sĩ dũng mãnh mới bắt được bọn chúng về quy án, nhưng vào đúng ngày hành hình ngũ mã phanh thây theo như phán quyết, đám ngựa lại bồn chồn không yên, đánh mắng thế nào cũng chỉ hí vang mà không chịu động chân, cuối cùng bão cát nổi lên, bọn chúng thừa dịp hỗn loạn trốn thoát, sau khi không còn chốn dung thân mới gia nhập Phượng Minh Cô Thành.

Gã thủ lĩnh đô con của Tuyệt Mệnh Thất Quỷ cao ngạo ngông cuồng, không cam lòng làm thủ hạ của Phượng Thất Thiềm quanh năm bế quan không thấy mặt, sinh lòng phản bội, mưu đồ chiếm đoạt địa vị. Gã cho rằng võ công không thể tinh tiến là bởi vì gã bẩm sinh chỉ có một tay, sau đó bị người ta bỏ bùa mê, liền tu luyện cấm thuật.

Sau khi biết chuyện, để khiến gã tự lộ bộ mặt thật, Phượng Thất Thiềm sai người lan truyền tin tức: Nếu như tu tập cấm thuật, dùng rượu chế từ độc thằn lằn đốm, có thể tiết kiệm công sức mà hiệu quả hơn nhiều. Gã thủ lĩnh đô con bị lợi ích làm cho mê muội, cuối cùng bị lừa, kết quả là

https://thuviensach.vn

mọc ra một cái tay thằn lằn kinh dị, trên người mọc đầy vảy, nhìn cực kỳ kinh khủng. Sau đó nữa, Tuyệt Mệnh Thất Quỷ bị trục xuất khỏi Phượng Minh Cô Thành, từ đó thanh danh trong giới liệp đầu bị tổn hại, không còn ai biết tung tích.

Ta vuốt cái hộp đen có chứa Phượng Khấp Huyết, cực kỳ khó hiểu, thế là giơ tay hỏi tiên sinh: "Vậy gã thủ lĩnh đô con kia bị ai mê hoặc mới đi luyện cấm thuật?"

Lão tiên sinh cảm thấy ta hỏi quá lạc đề, cho nên đáp qua loa: "Ta chỉ thu nhặt những lời đồn trên giang hồ để kể lại cho mọi người, chuyện riêng tư như thế, ai mà biết được?"

Ta liếc cái bảng hiệu mà lão tiên sinh lúc nào cũng khư khư bên mình, trên đó đề mấy chữ to tướng "Bí Mật Không Thể Nói", bĩu môi, "Vậy chẳng phải ông đang tự đập vỡ bảng hiệu của mình đó sao? Chuyện đó mà cũng không nói được thì sao đáng được thưởng tiền?"

Lão tiên sinh nguýt ta một cái, "Ngươi đã thưởng tiền cho ta bao giờ hả? Ngày nào cũng đến đây nghe chực, còn dám trách móc ta."

Ta đứng thẳng dậy, phản bác: "Đấy là do ông nói không hợp ý ta, có bao giờ ta hỏi mà ông trả lời được đâu!"

Lão tiên sinh nổi giận, lom khom bước về phía ta, làm bộ gõ gõ cái bàn bên cạnh ta, "Con nhóc này! Cũng không tự nhìn xem ngươi hỏi những gì? Ngươi hỏi ta Cầm Đoạn sau khi mai danh ẩn tích lấy tên là gì, hỏi ta có phải người Phượng Minh Cô Thành lén gọi Phượng Thất Thiềm là Tiểu Phượng Tiên không, hỏi ta làm sao giải được độc Hoa Hỏa Phong Liệt, hoang đường nhất là, lúc nghe chương Bí mật chốn cung đình, ngươi còn hỏi ta hoàng đế mặc quần lót màu gì!" Ông ta bắt đầu đuổi ta, "Ngươi ngươi ngươi, cút mau!"

https://thuviensach.vn

“Đừng đừng! Ta thưởng bạc cho ông!” Ta cao giọng hô, thấy ông ta dừng tay ta mới nói tiếp: “Ta cũng không phải muốn làm khó ông, chỉ cần ông nói được ngọn nguồn gốc gác của Phượng Minh Cô Thành, ta sẽ thưởng bạc cho ông.”

Những tin đồn nhảm kia, còn có thể nghe ngóng từ Tiểu Phượng Tiên một chút, nhưng công năng sàng lọc của miệng hắn quá mạnh mẽ, chỉ cần ta hỏi đến Phượng Minh Cô Thành, hắn liền câm như hến.

Tiên sinh hoài nghi nhìn ta một cái, cho đến khi ta móc từ trong ngực ra một đồng bạc, ông ta mới tươi cười vui vẻ trở về bàn, gõ vang trống rồi nói:

“Nhắc tới Phượng Minh Cô Thành, thì có chuyện để nói rồi. Phượng Minh Cô Thành là một tòa thành độc lập nhiều đời, nằm sâu trong khu rừng Hổ Nhĩ ngoài biên giới nước Thanh Hành, ngoài dân trong thành biết được đường vào thì không ai có thể tìm ra được, rất nhiều người trước đây đi tìm cuối cùng đều mất tăm mất tích. Phượng Minh Cô Thành thu nhận những người đáng thương không chốn dung thân, đối với đào phạm lưu vong, tội phạm trọng hình họ cũng không cự tuyệt một ai. Nhưng một khi trở thành thành viên trong thành, phải tuân thủ nghiêm ngặt một quy tắc duy nhất: Không được vấy máu nữa.” Lão tiên sinh dùng sức vỗ vỗ bàn, “Nhưng, có một nhóm người ngoại lệ.”

“Tất cả bọn họ đều phải trải qua sàng lọc khắt khe, huấn luyện nghiêm khắc, uống rượu phượng huyết ăn thề: sống làm người Cô Thành, chết làm quỷ Cô Thành, trọn đời trọn kiếp bảo vệ Phượng Minh Cô Thành cùng hàng vạn hàng nghìn thành dân. Mỗi người bọn họ đều có tài nghệ tuyệt vời, nắm giữ đủ loại vũ khí kỳ diệu, xuất thành săn đầu người để kiếm sống.”

“Giới sát thủ có hai bảng xếp hạng nổi danh nhất, phân biệt là bảng xếp hạng Đầu người cùng bảng xếp hạng Sát thủ đắt giá nhất. Một trăm vị

https://thuviensach.vn

trí trước đều bị sát thủ của Phượng Minh Cô Thành chiếm trọn, đám Tuyệt Mệnh Thất Quỷ khi trước, gần như là những con dê đầu đàn trong đám sát thủ của Phượng Minh Cô Thành, tiếc thay, một lần sảy chân để hận nghìn đời."

"Thật ra, trong lịch sử truyền kỳ của Phượng Minh Cô Thành, đã từng xảy ra một chuyện vô cùng bi thảm, nghe kể rằng, chuyện đó xảy ra vào lúc thành chủ đương nhiệm thứ sáu Phượng Lục Tỳ Hưu nắm quyền, ông ta có hai tâm phúc là tả hữu sứ. Ngờ đâu tả hữu sứ kia phản bội, cấu kết với triều đình, thâu đêm dẫn quan binh treo cổ hơn ngàn người Phượng Minh Cô Thành từ trên xuống dưới. Triều đình căm hận đám liệp đầu thấu xương, nhưng trong trận tàn sát này, người chết đa số là thành dân vô tội, nói tới cũng thật đáng thương. Phượng Lục Tỳ Hưu xả thân vì thành, dẫn bọn quan binh vào chỗ dây leo ăn thịt trong rừng Hổ Nhĩ, đồng quy vu tận."

Người nghe bên dưới cũng xúc động, nhao nhao hỏi tả hữu sứ về sau thế nào.

Lão tiên sinh thở dài, "Tả hữu sứ kia lẩn trốn suốt đêm, đến nay không ai biết được tung tích của bọn họ."

Ta chỉ cảm thấy cả người chấn động, phảng phất như có thứ gì đó trong lòng ta vỡ tan thành từng mảnh, đâm vào da thịt, đau đến tận xương tủy. Ta run giọng, hỏi lão tiên sinh: "Vậy tả hữu sứ kia, tên họ là gì…"

Lão tiên sinh dường như rất vui mừng, bởi vì cuối cùng ông ta cũng có thể trả lời được một trong những câu hỏi oái oăm của ta. Ông ta vuốt vuốt chòm râu, "Tả sứ là một người đàn ông, hình như họ Thẩm tên Hòa, hữu sứ là một người phụ nữ, tên thì… Ta không nhớ rõ nữa."

Cha mẹ ta… Đã từng làm chuyện táng tận lương tâm như vậy sao?

Nếu như Phượng Lục Tỳ Hưu là cha của Tiểu Phượng Tiên, vậy cha mẹ ta, há chẳng phải kẻ thù giết cha của hắn sao? Há chẳng phải tội nhân

https://thuviensach.vn

của cả Phượng Minh Cô Thành hay sao?

“Muốn giết ngươi có khối người, đừng gấp.”

Tiểu Phượng Tiên nói câu này, ta cuối cùng cũng hiểu thấu rồi. Hắn muốn đưa ta về Phượng Minh Cô Thành, để các thành dân xử trí…

Ôi chao, thật là một cặp cha mẹ tốt, đã qua đời, bỏ lại ta một thân một mình, còn để lại một “lễ vật” nặng đến vậy, để ta gánh chịu cả đời…

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lúc ta đang thương xuân bi thu, khó nén nỗi lòng, quán trà dưới lầu chợt vang lên một tiếng gọi lanh lảnh, là giọng của một cô gái, hơn nữa người đang bị réo, chính là ta…

“Thế Liên cô nương − Thế Liên cô nương − chủ tử gọi người về ăn cơm − “

Ta vừa nghe thấy thế, tim liền nảy cái thịch, lông tơ trên lưng dựng đứng cả lên, tuy trực giác mách bảo tám chín phần mười là cô nàng đang lừa ta, nhưng vẫn không khỏi kinh hoảng. Ta trèo ra ban công ngó xuống, quả nhiên phát hiện Tiểu Đàm đang mở to đôi mắt thiết tha trông ngóng, nàng ta tinh mắt phát hiện cái trán ta thò ra, lại gào lên: “Thật đấy, lần này nô tì tuyệt đối không lừa cô nương − “

Cô nương xinh xắn mặc bộ váy lụa dài màu hồng cánh sen dưới lầu, đang ngửa đầu nhìn ta tên Tiểu Đàm, là gián điệp thu thập tin tức Tiểu Phượng Tiên sắp xếp tại trấn Ngọc Lương, lúc trông thấy ta nàng ta phản ứng không khác Thang bà bà là mấy, chỉ là nàng còn trực tiếp hơn, lập tức gọi ta một tiếng “Phu nhân”.

Gặp ánh mắt thiết tha của Tiểu Đàm, ta lập tức bị dọa sợ, sải chân chạy vèo xuống dưới lầu.

Sao Tiểu Phượng Tiên lại về đột ngột như vậy, ta còn chưa tiêu dao đủ đâu! Ông nội hắn!

https://thuviensach.vn

Lão tiên sinh nhanh tay lẹ mắt tóm được ta, muốn đòi ta thưởng bạc, ta vội ném đồng bạc vừa lấy ra vào túi, lại móc ra mấy đồng xu, dúi vào tay ông ta, thừa dịp lão tiên sinh ngớ ra liền chạy trốn mất dạng.

Ta đi theo Tiểu Phượng Tiên bấy lâu nay, thói quen tốt thì không học được, chỉ riêng cái thói keo kiệt này lại học được không kém một ly. Lần trước đi qua phố Trường Tư, trông thấy một tên ăn mày đang hành nghề, ta không nói hai lời lập tức móc ra một đồng bạc, ném vào bát hắn. Hai mắt hắn sáng lên, sau đó lập tức tỏ ra càng thêm tội nghiệp, cố gắng kích thích lòng thương cảm của ta thêm lần nữa. Ngờ đâu ta chỉ chẹp chẹp miệng, nói: "Ta định cho ngươi hai xu, nhưng trên người không có xu, một đồng bạc này ngươi thối lại được không?"

Tên ăn mày sa sầm mặt, tức khắc vắt chân chữ ngũ, cất tiền đi, cầm cái bát mẻ quạt gió, "Cô nương à, Cái Bang muốn duy trì hoạt động cần nhiều kinh phí lắm, cô xem bây giờ ai nấy đều bố thí hào phóng, bỏ vào bát của ăn mày ít hơn nửa xâu tiền còn ngại mất mặt đấy."

Ta ngẩn ra, bình tĩnh lấy lại tiền từ tay hắn, "Ta không bố thí nữa."

Con nhóc đứng bên cạnh đang liếm xâu mứt quả cứ ngây ra nhìn ta, đến tận khi nước mũi chảy vào trong miệng mới quay đi tìm mẹ, vừa chạy vừa gọi: "Mẹ ơi, ở đây có một tỷ tỷ không biết xấu hổ, đang cướp tiền bố thí của ăn mày nè!"

Lúc nói với Tiểu Đàm chuyện này, còn bị nàng ta khinh bỉ một chặp, tuy nàng xem thường loại hành vi này của ta, nhưng vẫn tốt bụng nhắc nhở ta: "Thời thế đổi thay, phòng trộm phòng cướp phòng ăn mày." Lời này đến nay vẫn được ta coi là luận điểm thần thánh.

Lúc chạy vội tới trước mặt Tiểu Đàm, phía sau ta còn léo nhéo tiếng mắng nhiếc của lão tiên sinh. Ta kéo tay nàng ta chạy tóe khói về phía

https://thuviensach.vn

trước, than vãn: “Nghe kể chuyện mà cũng không được yên thân, ôi chao cái số của ta!”

Nàng ta phì cười, “Thế Liên cô nương, cô nương nghe chực của người ta bao nhiêu ngày như thế, trả phí khổ cực cũng là đúng thôi, học chủ tử cái gì mà không được? Lại đi học cái tính bủn xỉn này.”

“Ta cho rồi đấy chứ, năm xu, tiền thừa mua dược bổ huyết đều cho hết đấy, ấy thế mà ông ta còn không hài lòng.” Ta chậc chậc hai tiếng, đột nhiên nghĩ đến chính sự, nhất thời đau khổ dạt dào, thế là bước nhanh hơn. “Xong rồi xong rồi, chủ tử nhà ngươi lại quát nạt ta cho mà xem.”

Tiểu Đàm cười càng thêm vui vẻ, sau đó kéo ta lại, “Chủ tử tới đêm mới về, đừng vội. Hôm nay là ngày đặc biệt, nô tì chỉ sợ cô nương lại giả bộ không nghe thấy, không chịu xuống thôi.” Nàng ta thấy ta thở phào nhẹ nhõm, cười trêu: “Chủ tử rời nhà mấy hôm nay, ngày nào cô nương cũng ra ngoài, nô tì còn tưởng cô nương chẳng kiêng dè gì ngài ấy, thì ra cũng bị phu quân quản lý nghiêm đấy nhỉ.”

Nghe lời này, ta sững người rất lâu, tâm tư tranh cãi bị lời lão tiên sinh kể chuyện vừa nói mài cho chẳng còn mấy. “Ngươi… cũng là người Phượng Minh Cô Thành sao?” Thấy nàng ta gật đầu, ta liền hỏi tiếp: “Chủ tử của ngươi, chưa nói cho ngươi thân phận của ta à?”

Tiểu Đàm híp mắt sán tới, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.”Chuyện đó mà phải phiền chủ tử thông báo sao? Nô tì nhìn ra được mà.” Âm cuối còn dí dỏm ngân cao lên.

Trong lòng ta trở nên cực kỳ không thoải mái, gượng gạo cười đáp ha ha. Tiểu Phượng Tiên không nói, tự nhiên là có suy tính của hắn, nếu nàng ta biết ta chính là con gái của Thẩm Hòa và Băng Nương, liệu còn có thể thân thiện với ta như này nữa chăng… Sợ là hận thấu xương ấy chứ. Ta thầm thở dài một hơi, đột nhiên bắt lấy tay nàng, thành khẩn nói:

https://thuviensach.vn

“Tiểu Đàm muội tử, về sau nếu ngươi phát hiện ta làm chuyện gì có lỗi với ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt thế nào cũng được, đừng khách khí với ta nhé!”

Nàng ta bị biểu cảm nghiêm túc của ta dọa sợ, sau đó ngữ khí trở nên âm trầm, “…Thật sự là thế nào cũng được hả?”

…

Lúc ngồi trước bàn ăn ở trong phòng, lòng ta ân hận không thôi, cái đầu cứ thi thoảng lại giở chứng động kinh của ta đúng thật là nên chữa trị.

Tiểu Đàm bưng món cuối cùng lên xong thì chống eo, lau mồ hôi, vẻ mặt rất có thành tựu, “Thế Liên cô nương, hôm nay mà người không biểu hiện cho tốt, thì thật có lỗi với nô tì đấy.”

Ta cúi đầu kéo kéo cổ áo và eo váy của mình, cái yếm với tiết khố bên trong là Tiểu Đàm vừa bắt ta mặc khi nãy, màu sắc thì đỏ hồng xanh liễu, kiểu dáng thì ta hoàn toàn không có cách nào hiểu nổi, tương đối kinh tâm động phách.

Tiểu Đàm dùng hai tay giữ đầu ta, tỉ mỉ kiểm tra một lượt, quyết định tô lại lông mày cho ta thêm lần nữa, “Hôm nay là sinh nhật chủ tử.”

Ta run run khóe miệng, “Cho nên ngươi đang muốn dọa hắn chết khiếp sao? Như thế không hay lắm đâu.”

Hình ảnh ta trong tấm gương đồng, trải qua một hồi trang điểm tỉ mẩn của Tiểu Đàm… Ừm, còn khiến người ta không dám nhìn thẳng hơn cả lúc để mặt mộc không trang điểm nữa… Trên người còn quấn mớ trang phục mà nàng ta coi như bảo bối giấu dưới đáy hòm, ta thật sự không hiểu nổi, Tiểu Đàm hận hắn tới nông nỗi nào mới muốn tặng hắn một “niềm vui bất ngờ” như vậy.

https://thuviensach.vn

“Trang điểm trên mặt thì đã đành, mấy thứ bên trong này hắn cũng đâu có nhìn thấy, ăn mặc thế này…” Ta đắn đo chọn từ, “Ăn mặc quyến rũ như thế này làm gì?” Ta còn tận lực kéo cổ áo trễ xuống để nàng ta nhìn thấy hiệu quả của cái yếm trên người.

“Cái yếm này gần chùng xuống dưới ngực luôn rồi, không che được ngực thì còn gọi gì là yếm nữa?”

Tiểu Đàm nhíu mày, xoa cằm giúp ta điều chỉnh tới điều chỉnh lui vẫn không vừa ý, thật sự không hiểu vì sao thứ này mặc trên người ta lại thành ra lôi thôi như thế, “… Cái này là nô tì trộm từ chỗ chị Tường ở cách vách đấy, chị ta mặc quyến rũ lắm mà, sao cô nương mặc lại như quấn cái khăn trải bàn thế nhỉ…” Mắt nàng ta sáng ngời lên, chọt chọt ngực ta, “Nô tì hiểu rồi, chỗ này của cô nương cằn cỗi quá, không căng ra được.”

Ta khinh bỉ, bụng nghĩ nhất định không trông chờ gì vào Tiểu Đàm muội tử này được.

Chị Tường to cao uy mãnh, có lần một con ruồi liều lĩnh bay vào rãnh ngực chị ta liền bị kẹp chết nhăn răng, cái yếm mà bộ ngực như thế mới nâng lên nổi, mặc lên gò núi nho nhỏ của ta còn có thể có hiệu quả gì đây?

“Cho nên, ngươi bắt ta mặc cái khăn trải bàn này để làm gì?”

“Sinh nhật chủ tử, cô nương không định làm gì đó cho chủ tử vui lòng sao?” Nàng nháy mắt ra hiệu với ta, “Ngài ấy đã ngăn cách với bên ngoài gần hai mươi năm, cô nương là người phụ nữ đầu tiên của ngài ấy, tối nay, cô nương phải tỏ ra dịu dàng với chủ tử một chút nhé.”

Ta ngẩn người, vẫn không hiểu rõ ý nàng ta, nhưng có một câu chọc trúng lòng hiếu kỳ của ta, “Người phụ nữ đầu tiên? Người phụ nữ đầu tiên của hắn, chẳng phải là Cầm Đoạn sao?”

https://thuviensach.vn

Từ cửa bỗng thổi tới một trận gió mát, dường như còn mang theo vị gió bụi dặm trường, ta bị cát bay vào mắt, đang dụi dụi, liền nghe thấy trong không khí lạnh lẽo truyền tới một câu:

“Cầm Đoạn, thật là cái tên quen thuộc.”

Ta và Tiểu Đàm đều giật bắn mình, Tiểu Đàm lập tức khom người lùi sang một bên, nói một câu “Nô tì đi chuẩn bị nước ấm” liền hậm hực đi ra ngoài, trước khi đi còn đánh mắt ra hiệu cho ta mấy lần, giống như muốn cảnh tỉnh ta, thấy ta không hiểu, nàng dùng khẩu hình nói một câu gì đó, ta suy đoán, hẳn là: Chớ nhắc tới người này.

Hắn với Cầm Đoạn thật sự có chuyện nhập nhằng gì sao?

Quần áo đen trên người Tiểu Phượng Tiên bị cát bụi phủ lên một lớp màu vàng mờ nhạt, hắn vừa cởi áo choàng vừa sầm mặt nhìn ta, “Mặt làm sao thế kia?” Không đợi ta giải thích, hắn liền trông thấy cái yếm bị ta kéo ra bên ngoài, hàng mày càng ép xuống thấp hơn.

Đã là sinh nhật hắn, theo như nguyên tắc quan tâm người khác, ta vẫn nên nhu thuận một chút thì hơn.

Ta ráng nặn ra nụ cười tự nhiên nhất, “Nghe nói hôm nay là sinh nhật ngươi, nên ta tùy tiện trang điểm một chút.”

Hắn đi tới ngồi xuống, nhấc đũa gắp một miếng thức ăn, “Phải là rất tùy tiện mới đúng.”

Trong nháy mắt ta suýt thì bùng phát, ông nội hắn cái đóa Phượng Tiên độc mồm độc miệng này, tại sao không có lão Pháp Hải không hiểu tình yêu nào đè chết hắn đi! Ta không nhịn nổi quắng luôn vẻ mặt ôn tồn hòa nhã, lầu bầu nói: “Ta biết ngươi đang muốn cười ta, cười thì cứ cười, nam tử hán đại trượng phu, giả vờ giả vịt sẽ bị sét đánh đấy.”

https://thuviensach.vn

*Pháp Hải là tên một nhân vật trong “Truyền Thuyết Bạch Xà”, có tư tưởng bảo thủ, cho rằng tất cả yêu tinh đều nên bị thu về cửa Phật, cố ngăn cản tình duyên giữa Hứa Tiên và xà tiên Bạch nương tử. “Pháp Hải người không hiểu tình yêu” là tên một bài hát của ca sĩ Cung Lâm Na.

Tiểu Phượng Tiên cười thật, có điều khóe miệng chỉ cong lên rất nhẹ, ta nhìn mà lửa giận đột nhiên vơi đi một nửa.

Bản chất của con người chính là tiện, ta bị cái mặt lạnh của hắn đày đọa đã lâu, giờ chỉ cần hắn hơi có chút biểu cảm với ta, bất kể là vui hay giận, trong lòng ta đều bất giác nhẹ nhõm hơn một chút, vui vẻ hơn một chút, có cảm giác thành tựu một chút.

Chí ít, bởi vì sự tồn tại của ta, có người đã có thay đổi, dù chỉ là thay đổi nhỏ nhoi không đáng kể, cũng khiến cho ta cảm thấy chính mình sống hơi có chút ý nghĩa.

Ta thở dài, “Ngươi cười nhiều lên một chút, nhìn ngươi cười ta cũng thấy vui.”

Hắn sững người, đôi mắt màu hổ phách dường như sâu thẳm hơn nhiều. Thật ra nếu nhìn gần, đôi mắt Tiểu Phượng Tiên cực kỳ mê người, đường nét nhu hòa, không hề lạnh lùng như cảm giác hắn mang lại.

Đồ ăn bày la liệt trên bàn khiến cho ta rất cảm khái. “Những kẻ không biết thỏa mãn là đáng ghét nhất, ngươi xem, ngươi đón sinh nhật còn có người hao hết tâm tư muốn ngươi vui vẻ, ta thì đến cả một món quà sinh nhật cũng chưa từng có đây này.”

“Khỏi phải hâm mộ, ta cũng là lần đầu tiên.”

Lời nói của Tiểu Phượng Tiên ẩn chứa vẻ cô đơn, hắn như thế này đối với ta mà nói thì thật là mới mẻ. Trong mắt ta hắn luôn vô địch lại ngạo nghễ, nhưng ta biết rõ, chịu được cái khổ cùng cực thì mới là kẻ vượt trên

https://thuviensach.vn

mọi người, nuôi dưỡng ra tính tình như vậy, e là hắn đã phải nếm trải đau khổ mà người bình thường không tài nào chịu nổi. Tới nay, bên cạnh hắn hắn còn ẩn giấu đầy rẫy những kẻ lòng đầy toan tính như Tuyệt Mệnh Đại Quỷ, còn có kẻ đã xúi giục Tuyệt Mệnh Đại Quỷ tu tập cấm thuật, hơn nữa độc trên người hắn, không chừng chính là do người thân tín ra tay.

Lúc Phượng Lục Tỳ Hưu chết, hắn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bốn năm tuổi chứ mấy, từ đó trở đi, phải chăng vẫn luôn phải đề phòng kẻ địch bốn bề?

Vừa nghĩ như thế, ta liền mềm lòng. Ta vỗ vỗ vai hắn, "Yên tâm, sau này có cả đống cơ hội vui vẻ đón sinh nhật, lần sau ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một niềm bất ngờ còn thú vị hơn nữa. Nếu như một năm sau, ta còn sống…" Ta ngoắc lấy ngón út của hắn, "Ta nhất ngôn cửu đỉnh, thật đấy."

Hắn không hề ghét bỏ rút tay về, nhưng lại che giấu biểu cảm trên gương mặt, ra vẻ khinh bỉ nói: "Cho nên, ngươi ăn mặc thế này, chính là muốn tạo bất ngờ cho ta?"

Ta luống cuống nhét cái yếm vào bên trong, "Tiểu Đàm cứ bắt ta ăn mặc thế này, còn nói ta là người phụ nữ đầu tiên của ngươi, bảo ta đêm nay phải dịu dàng với ngươi một chút, ta thật chẳng hiểu nổi, thấy thế này ngươi có bất ngờ vui vẻ gì không chứ?" Ta thấy bàn tay cầm tách trà của hắn đột nhiên nổi mấy sợi gân xanh, tuy không biết lời này rốt cuộc giẫm phải quả mìn nào của hắn, ta vẫn sợ tới mức lập tức nói lảng sang chuyện khác, "Cầm Đoạn mới là người phụ nữ đầu tiên của ngươi chứ, ta có là cái cọng hành gì, ha ha ha."

Trong lòng ta âm thầm phỉ nhổ chính mình, chuyển đề tài kiểu này… rõ là ngu si đần độn!

Giọng Tiểu Đàm chợt vọng từ xa tới, hô rằng nước nóng chuẩn bị xong rồi. Hắn vốn định mở miệng nói gì đó, cuối cùng chỉ kéo áo choàng

https://thuviensach.vn

đứng dậy, “Ngươi mà còn qua lại với nàng ta, ta chắc chắn sẽ giết nàng ta.”

Ta trợn tròn mắt, ta nào có qua lại với nhân vật hô mưa gọi gió như vậy bao giờ? Vừa định lên tiếng phản bác hắn liền ném một dải lụa trắng ra. Ta vừa nhìn đã nhận ra, thứ này là lúc còn trọ trong khách sạn ở Kinh Châu, không biết là ai bỏ lại… Ta nhặt dải lụa trắng lên, nhìn kỹ thì quả thật có chút ấn tượng, nhưng cụ thể là từng thấy vào lúc nào, vì sao ta không thể nhớ được?

Hắn đi tới bên cửa, rũ mạnh áo choàng, cát bụi bám trên áo choàng bị gió đêm cuốn vào trong phòng, mắt ta lại dính cát thêm lần nữa.

“Ông nội nó! Ngươi…” Ta còn chưa mắng dứt câu, liền nghe thấy hắn nói ra một câu khiến cho ta thấp thỏm suốt cả buổi tối:

“Đêm nay tới phòng ta.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Kỳ thật, đối với câu "Đêm nay tới phòng ta" này ta cũng không suy nghĩ nhiều lắm, vậy nhưng vị nào đó bên cạnh lại cuống quít tới mức nhảy loi choi, đi qua đi lại trước mặt ta không dưới mười tám lần, cả buổi chỉ lẩm bẩm "Làm sao bây giờ, Thế Liên cô nương, cô nương còn chưa tắm gội kìa!"

Mắt ta đảo trái đảo phải theo bóng dáng Tiểu Đàm, "Một tuần trước ta mới tắm rồi mà." Nói rồi gãi gãi lưng, "Còn chưa ngứa lắm thì tắm làm gì?"

Mặt Tiểu Đàm cứng đờ ra, ra chiều không thể tin nổi, "Hôm qua rõ ràng nô tì đã ném cô nương vào bồn tắm…"

"Ta lại trèo ra…" Hầy, ưu điểm của ta đều không được thanh tao cho lắm, đáng để khoe ra nhất thì hẳn là tiết kiệm nước. Kỳ thật hoàn cảnh tạo nên tính cách quả là chân lý, ta bị nhốt mười sáu năm, đều là đến tiết thanh minh đoan ngọ lúc làm lễ cúng tế mới có cơ hội chạm vào nước, dần dà tần suất liền cố định thành nửa năm tắm một lần. Sau khi ra khỏi vịnh Tấn Vân, thì gặp phải Tiểu Phượng Tiên, muốn sống tao nhã một chút cũng không được như nguyện, chỉ có thể ngày ngày đi theo hắn dãi nắng dầm mưa, ở sơn động vào hắc điếm, thực ông nội nó đau lòng.

Nàng bị ta dọa cho hoảng hốt, sau đó lắc đầu nguầy nguậy, "Không thể nào, chủ tử của chúng ta mắc bệnh sạch sẽ, khẳng định sẽ không khoan dung cho cô nương như vậy đâu!"

https://thuviensach.vn

Ta khinh bỉ xòe hai tay, đi về phía phòng Tiểu Phượng Tiên, “Thật uất ức cho hắn quá.”

Đến trước cửa phòng Tiểu Phượng Tiên, cách lớp cửa sổ giấy cũng có thể cảm giác được trong phòng hắn mịt mù hơi nước. Ta gọi nửa ngày hắn vẫn không đáp, ta liền dán mặt vào trước cửa hắn, thấp giọng tiếp tục gào rú.

Trời quá lạnh, ta khoác tấm áo bông vải nhung to đùng Thang bà bà làm mà vẫn có thể cảm thấy hơi lạnh ngấm vào xương, dựa vào cửa rất ấm áp, nỗi mệt nhọc bôn ba cả ngày như phá vỏ trứng mà ra, ta gào rú một hồi rồi dần mệt mỏi, thanh âm cũng nhỏ dần, mí mắt trĩu xuống suýt thì trượt ngã.

Đột nhiên, cửa mở ra, ta đứng không vững ngã nhào về phía trước, hoảng hốt giật mình tỉnh táo lại. Hai tay ta khua loạn xạ, cũng may bám được vào vai Tiểu Phượng Tiên, hắn cũng đúng lúc đưa tay đỡ ta, lúc này mới may mắn thoát nạn.

Ta ngẩng đầu liền đối mặt với lồng ngực rắn chắc của hắn, từng hơi thở sâu dài đều phả lên người hắn, động tác của hắn cứng đờ ra, dường như có chút khó chịu, liền cách xa ta ra một chút. Trên thân hắn toàn là bọt nước nhỏ li ti, bờ vai ta chạm phải cũng ướt sượt.

Không biết vì sao bầu không khí cực kỳ quái dị.

Hắn đỡ ta đứng vững, lọn tóc bết nước dán trên gò má và cổ hắn, lại thêm mấy phần mị hoặc.

Thân hình này, trước sau như một vẫn thật đẹp, săn chắc mạnh mẽ, rất ra dáng đàn ông.

Xưa nay ta ngắm sắc đẹp của hắn chưa từng che che giấu giấu, nước miếng nhỏ đến bên mép, ta liền tiện tay chùi đi, còn cực kỳ mặt dày vô sỉ

https://thuviensach.vn

chỉ vào hắn mà nói: “Ngươi cái đồ biến thái, thích trần truồng.” Tuy rằng phần dưới có mặc.

Hắn lôi xệch ta vào trong, khép cửa lại, thản nhiên nói: “Cũng chẳng phải lần đầu nhìn thấy.”

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng chậu hoa vỡ choang, cùng với tiếng bước chân nhỏ vụn.

Trong lòng ta cảm thán, đạo hạnh Tiểu Đàm như thế này, làm sao lăn lộn với Tiểu Phượng Tiên được nhỉ?

Trong phòng hơi nước mù mịt, cái thùng gỗ lớn để chính giữa vẫn đang bốc lên từng đợt hơi nước, ta đặt mông ngồi xuống ghế dựa, bốc điểm tâm trên bàn lên ăn, đang định hỏi hắn gọi ta tới phòng hắn làm gì, hắn đã mở miệng trước:

“Cởi quần áo ra.”

Miếng điểm tâm mắc nghẹn trong cổ họng ta, đang ho đến long trời lở đất, liền nghe thấy bên ngoài lại truyền tới tiếng động còn lớn hơn, cùng với tiếng thét chói tai kêu đau đau đau của Tiểu Đàm.

Còn chưa đợi ta mở miệng mắng hắn lưu manh, hắn đã kéo ta đến bên giường, thoăn thoắt cởi áo ta ra, kéo cổ áo phía sau gáy ta xuống, sau đó liền không tiếp tục, cả quá trình lưu loát như mây bay nước chảy, lần này đánh chết ta cũng không tin rằng gã này chưa luyện qua tay. Cởi quần áo người ta lưu loát như thế, vậy mà Tiểu Đàm còn ngu ngốc cho rằng chủ tử nhà nàng ngây thơ thanh thuần biết bao nhiêu.

Ta muốn kéo quần áo lên, hắn lại trầm giọng nói câu đừng nhúc nhích, Tiểu Phượng Tiên tốt xấu gì cũng là thành chủ, trời sinh phong phạm vương giả, biết dùng ngữ điệu thế nào để khiến người ta bất giác nghe lệnh, ta cũng ngoan ngoãn dừng tay, chờ hắn nghiên cứu lưng ta.

https://thuviensach.vn

Đợi cả buổi, hắn chỉ trầm mặc không nói, ta không nhịn được nữa, hỏi: “Ngươi đang đếm mụn trên lưng ta đấy à?” Có điều, ta bị suy dinh dưỡng, dầu mỡ không nhiều, ngay cả vào thời kỳ cập kê, tối đa cũng chỉ có một cái…

“Này…” Ta sốt ruột gọi, đột nhiên phát hiện tay hắn đang áp lên vai trái của ta, nhẹ nhàng vuốt ve. Da gà của ta như bùng nổ, soàn soạt nổi lên khắp người, tay hắn cũng khựng lại. Bụng ta nhủ không hay rồi, ông nội hắn!

Hắn im lặng một chốc, quả nhiên cười thành tiếng, “Ngươi thẹn thùng cái gì?”

Lý trí của ta nhất thời thắt nút, lắp ba lắp bắp giải thích: “Ngươi đột nhiên làm như thế, ai mà chịu nổi? Như ta là phản ứng sinh lý bình thường hiểu không hả, đồ thất học!”

Nói xong đến ruột gan ta cũng thấy hối hận… Cái vẻ thẹn quá thành giận này của ta, thật đúng là chỉ sợ hắn không biết trong lòng ta quẫn bách… Ông trời ơi, ông mau chóng mang con đi đi.

Hắn thu tay về, khoác lại y phục cho ta, không cười nhạo ta nữa. Ta quay đầu lại nhìn thì phát hiện ánh mắt hắn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết trong đêm đen có thứ gì kỳ lạ khiến cho hắn để ý, một lúc sau hắn mới chuyển mắt về.

Ta muốn nhìn xem trên lưng mình có cái gì, thế nhưng ngoài da thịt trắng phau thì chẳng thấy gì khác, ta ngẩng mặt lên định hỏi Tiểu Phượng Tiên trên lưng ta có cái gì, hắn lại đột nhiên khom người xuống, kéo ta qua rồi hôn.

Môi Tiểu Phượng Tiên thật lạnh, hơi thở lại rất ấm, hai tầng cảm giác khác thường khiến ta không khỏi rùng mình. Ta trợn mắt nhìn hắn rất lâu, đôi con ngươi màu hổ phách kia vẫn trong veo lạnh lùng, nhưng sau khi

https://thuviensach.vn

thấy ta chớp chớp mắt, mắt hắn bất chợt cong thành một đường cong xinh đẹp, giống như ánh mắt hắn lộ ra mỗi khi bất đắc dĩ không còn cách nào với ta.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ có tiếng gió phần phật, cành lá lắc lư. Một cây ngân châm bắn thẳng vào trong phòng, sắc mặt hắn trầm xuống, buông ta ra, vươn tay kẹp lấy cây ngân châm mảnh dài.

Ta sợ tới mức lập tức ôm chặt cột giường, lúc ngẩng đầu lên, tất cả đã khôi phục vẻ gió êm sóng lặng…

Tiểu Phượng Tiên cầm ngân châm đứng trước cửa sổ, ánh trăng chiếu lên gò má hắn, vạch ra một khoảng tối đen, nhìn không ra vẻ mặt.

Cây ngân châm kia, giống y như cây ngâm châm ở quán trọ Tri Mệnh.

Chẳng lẽ có người theo dõi hành tung của chúng ta tới tận đây?!

“Ngươi về phòng trước đi, ta có khách.”

Lòng ta cảm thấy không ổn, sau đó chỉnh lại áo xống rồi nhanh chân chạy thẳng. Ẩn ý của hắn, hắn là: Ta muốn đại khai sát giới, ngươi tìm chỗ trốn đi.

Tiểu Đàm ở ngay ngoài cửa, ta vừa đi ra nàng liền vội vã đỡ ta về phòng, thấy nàng vẻ mặt u ám, chốc lát lại quay đầu nhìn vào rừng cây sâu hút, ta liền hỏi nàng người tới là ai, nàng chỉ lắc đầu, không hé miệng một lời.

Ta nằm trên giường, rúc ở trong chăn, suy nghĩ nếu có đánh nhau, cũng phải có chút động tĩnh chứ? Nhưng hiện nay im lìm không hề nghe thấy tiếng người, khung cảnh cực kỳ êm ả hòa bình, phải chăng là hơi quá bất thường rồi…

https://thuviensach.vn

Cái gã Tiểu Phượng Tiên, động tay động chân với ta ngày càng tự nhiên rồi…

Lần sau, nhất định phải chuyển thủ thành công…

Nhất định phải…

Ngẫm nghĩ một lúc, ý thức dần mơ hồ, chẳng lâu sau đã thiếp đi.

Trí óc mơ hồ, ta cũng không biết là cảnh trong mơ hay là đêm đã càng về khuya, chỉ cảm thấy nửa đêm rét buốt, định đi tìm Tiểu Đàm để lấy thêm chăn, đi vòng vèo thế nào mà lại tới phòng gỗ, cửa phòng gỗ vẫn để mở, ánh trăng sáng rọi qua cánh cửa mở rộng rải đầy phòng, trên mặt đất in một cái bóng rất to, ta thuận theo cái bóng nhìn lên trên, mới phát hiện Tiểu Phượng Tiên đang ngồi trên bậc thềm bên ngoài phòng gỗ vuốt ve thanh kiếm, gió đêm dịu nhẹ hất bay mấy sợi tóc trên trán hắn, bóng lưng hắn nặng trĩu tâm sự.

Trong không khí có tiếng đàn tranh êm ái, khiến cho tâm hồn bất giác trở nên an bình.

Ta quả nhiên là đang mơ rồi, Tiểu Phượng Tiên mà lại ôm kiếm ngắm trăng nghe đàn? Một khung cảnh kỳ dị biết bao…

Hắn để mặc tiếng đàn vang lên được nửa khắc, mới không nóng không giận nói: “Lá gan của ngươi lớn thật, lệnh phong sát ngươi ta còn chưa rút lại, ngươi còn dám ba lần bảy lượt xuất hiện trước mặt ta.”

Âm điệu của tiếng đàn lập tức biến đổi, nhịp điệu khác hẳn khi nãy, ta còn chưa nghe ra lề lối gì, liền nghe thấy Tiểu Phượng Tiên lẩm bẩm như độc thoại: “Ngươi bám theo cả quãng đường, vẻn vẹn chỉ vì muốn báo ơn thay Từ Sinh sao?”

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn đột nhiên ngưng lại, rất lâu sau mới tiếp tục, có điều âm điệu trầm hơn một chút.

Ta nheo mắt, trong lòng nghĩ, đây là… Dùng tiếng đàn thay cho lời nói đấy sao?

“Thẩm Thế Liên có phải hay không, ta tự khắc điều tra rõ ràng, hơn nữa…” Ngón tay Tiểu Phượng Tiên gõ gõ lên thân kiếm, Hắc Mãng uốn thành một vòng cung trong không khí rồi quấn vào eo hắn, “Món nợ ngươi giết Tiết Trường Hân, đợi ta về thành rồi tính.”

…

Buổi sáng ngày hôm sau, ta tỉnh lại thấy đầu óc choáng váng, thân thể còn lạnh hơn cả khi còn ở miếu hoang, có lẽ là do nguyệt sự lấy của ta không ít máu, mấy ngày gần đây càng ngày càng mệt mỏi.

Tối hôm qua… Tối hôm qua có phải là ta mộng du không nhỉ? Vì sao nghe xong câu nói cuối cùng của Tiểu Phượng Tiên, ta không thể nào nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra…

Bám vào tường đi tới cửa, ánh nắng bên ngoài chiếu vào mắt, khiến ta lập tức tỉnh ngủ nửa phần. Đợi mắt làm quen với ánh sáng mãnh liệt, mới trông thấy Tiểu Phượng Tiên đang ngồi trên sườn dốc cách đó không xa, vẫn dáng vẻ một bầu tâm sự lúc trước.

Tiểu Đàm bưng cháo từ phòng gỗ đi ngang qua, nhìn thấy ta liền kích động chạy tới, “Ơn trời, Thế Liên cô nương cuối cùng cũng chịu dậy rồi, giờ là giữa trưa rồi đấy, chủ tử sai nô tỳ ninh cháo chờ cô nương dậy, nhưng mãi mà cô nương chưa dậy nên nô tỳ cứ phải đun đi đun lại bát cháo này đấy.” Nàng đặt bát cháo vào tay ta, “Cô nương bị thiếu máu, ngủ mê mệt lâu lắm rồi. Ba ngày nay hôm nào cô nương cũng ra cửa, lấy cớ đi mua thuốc bổ, chưa có lần nào là thật sự ra hiệu thuốc phải không? Chủ tử vừa mới mắng nô tỳ một trận, cô nương lần sau đừng tùy hứng nữa nhé.”

https://thuviensach.vn

Ngủ mê mệt à, xem ra đúng là mộng du rồi.

Ta ngẫm nghĩ, “Vậy hôm nay ta đi nhé?”

Tiểu Đàm trợn mắt tròn xoe, “Không dám để cô nương đi nữa đâu, không phải lạc đường thì là gây rắc rối, không biết chừng nửa đường lại vòng đến quán trà nghe kể chuyện cũng nên. Để nô tỳ đi mua, nhưng cô nương phải giúp nô tỳ một việc.”

Ta thành khẩn thề thốt nhận lời, nhưng nếu sớm biết chuyện mà nàng muốn nhờ ta, là dắt trâu đi cày dưới trời nắng chang chang, ta thà lặn lội nghìn dặm xa xôi lên phố một chuyến còn hơn.

May mà còn có một thằng bé chăn trâu tên A Anh đi cùng. Nói tới cũng là duyên phận, thằng bé này tuy chỉ chừng mười tuổi, dáng vẻ lại hao hao Tiểu Ngưu Lang, mày rậm mắt to, hiển nhiên chính là Tiểu Ngưu Lang phiên bản nhỏ. Vừa nghĩ vậy, ta liền không nén nổi buồn thương.

A Anh nói ngày thường Tiểu Đàm có rảnh đều giúp nó cày cấy làm ruộng, bởi vì nó mồ côi cha mẹ, chỉ có thể làm thuê cho lão địa chủ ở đây kiếm miếng cơm ăn, trong nhà chỉ có một con bò già làm bạn, nghe thật đáng thương.

Nhưng nó đối với người khác lại rất vui vẻ nhiệt tình, lúc cười rộ lên mắt híp lại không nhìn ra khe hở. Nó sợ ta mệt, nên chỉ cho ta đẩy cái cày sau mông con trâu, nó thì tự dắt trâu đi đằng trước.

A Anh với ta cày được một mẫu đất, sau đó nó đánh mắt ra hiệu cho ta, nói: “Tỷ tỷ, đại ca ca ở dốc núi bên kia cứ nhìn chòng chọc tỷ nãy giờ, huynh ấy thích tỷ lắm phải không?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ta phì cười, “Đệ mới tí tuổi đầu, nghiên cứu yêu đương trai gái gì chứ? Nhìn chòng chọc tỷ thì chính là thích tỷ sao? Đệ cũng đang nhìn chòng chọc tỷ đấy.” Nó không chút thẹn thùng cười rộ lên, “Đúng thế, đệ thích tỷ tỷ lắm.”

Nụ cười trong sáng của nó ngợp trong ánh nắng vô cùng chói mắt, nét thơ ngây trẻ con lộ rõ, đứa trẻ đáng yêu như vậy mà đã sớm mất đi cha mẹ thương yêu, thật khiến người ta thương tiếc.

Ta quay đầu nhìn lên sườn dốc, bắt gặp ánh mắt xa xăm của Tiểu Phượng Tiên, hắn cũng không hề né tránh, cứ thế nhìn chằm chằm vào ta. Ta nhướng mày nghĩ, liệu có thể nào, hắn thật sự có hơi hơi… thích ta không nhỉ? Đang nghĩ, ta đột nhiên phát hiện trên nóc căn nhà gỗ trên sườn dốc có một người đang ngồi.

Người đó cách quá xa, còn trùm một cái áo choàng liền mũ màu đen, không thể nhìn rõ dáng vẻ, nhưng nhìn vóc dáng thì chắc chắn là một cô gái. Trong lòng nàng đang ôm thứ gì đó, lẳng lặng ngồi trên nóc nhà, giữa lúc hoảng hốt, ta lại cảm thấy dường như nàng đang mỉm cười với ta.

“Tỷ tỷ, tỷ đang nhìn gì thế?”

Nghe A Anh gọi, ta quay đầu “à” một tiếng, đến lúc nhìn lại thì nóc nhà đã không có một bóng người.

Ta chỉ lên nóc nhà, “Bên kia… vừa nãy hình như…” Ta còn chưa dứt lời, một nhóm người cao to vạm vỡ đã đi tới trước mặt, trong số đó có một

https://thuviensach.vn

gã béo phệ nệ đeo vàng bạc đầy người, xem chừng chẳng còn trẻ trung gì, mặt đầy nếp nhăn, đội một cái mũ cao màu vàng, vuốt chòm râu dài, từng bước một đi về phía chúng ta.

A Anh vừa trông thấy bọn họ, nháy mắt tiếp theo đã bị gã vạm vỡ đi đầu xách lên, nó chỉ có thể khua khoắng ở trên không.

Lão béo kia cười tít mắt đến trước mặt A Anh, nhéo mặt A Anh một cái, "A Anh à, năm trước ngươi còn nợ ta mười gánh thóc, ngươi định bao giờ mới trả?"

"Ông Lý, năm trước hạn hán, mùa màng thất thu, ông châm chước cho con, để sang đầu năm rồi tính có được không ạ?"

Họ Lý à… Cái lão Lý này chính là địa chủ ở đây rồi.

"Ta đã khoan dung cho ngươi nhiều ngày rồi, nợ nần năm trước thì năm nay nên thanh toán cho sớm, nếu hôm nay ngươi không giao thóc ra được, vậy thì hai mẫu đất quý này ta sẽ giao cho người khác quản lý."

A Anh bối rối suy nghĩ, "Vậy… Có thể tính tiền bán thóc còn khất của con khi trước được không ạ…"

Lý địa chủ lập tức nguýt xéo mắt, "Con sói mắt trắng vô ơn bội nghĩa này, ta chưa so đo với ngươi thì thôi, ngươi lại tính toán chi li quá nhỉ, tí tiền bán thóc cỏn con của ngươi còn chẳng đủ trả phí môi giới của ta đâu!"

Lửa giận chợt phừng phừng bùng lên trong lòng ta, đúng là khinh người quá đáng. Ta cẩn thận để ý tới phản ứng của Tiểu Phượng Tiên, thấy hắn vẫn ngồi xa quan sát, không có ý xoay người bỏ đi. Xem chừng… Hắn là ngầm đồng ý cho ta lo chuyện bao đồng rồi?

Trong lòng ta đã có chỗ dựa, liền tiện mồm gọi lão Lý béo kia một câu, "Lão béo chết bầm kia, ngươi mang tiếng là đại địa chủ, lại đi ức hiếp

https://thuviensach.vn

một đứa bé như thế, thật đúng là không phụ cái mặt trơ tráo của ngươi. Mảnh đất này của A Anh ai mà không nhìn ra là đã khai khẩn cày cấy bao nhiêu năm rồi, vừa không phì nhiêu vừa khó dẫn nước, thêm vài ba năm nữa là phải cải tạo lại rồi, còn có thể thu hoạch gì được nữa. Một năm mà thằng bé nợ ngươi mười gánh thóc? Ha ha, đất này một năm có thể trồng ra hai mươi gánh thóc ta sẽ theo họ ông nội ngươi liền!”

Lão Lý béo tức đỏ cả mặt, nhìn ta mãi lâu, cuối cùng vẫn cứng rắn nhịn xuống, lão đến gần ta mấy bước, xoa xoa cằm, vẻ mặt bỉ ổi, “Không chịu nộp thuế thì nộp người cũng được, ta vừa khéo đang thiếu một bà dì mười ba đây.” Lão quay đầu liếc A Anh một cái, “Không ngờ ngươi còn có một tỷ tỷ thanh tú đáng yêu thế này, khà khà khà.”

A Anh quát lên: “Tỷ tỷ chạy mau! Lão có tiếng là lưu manh dâm dục đấy! Làm hại rất nhiều cô nương trong sạch rồi!”

Gã vạm vỡ đang túm A Anh giáng cho nó một cái bạt tai, A Anh nhất thời hoảng hốt, ta toan chạy tới xem nó thế nào, song lão Lý béo đã tiến lên mấy bước, vươn tay định nhéo mặt ta.

Trong nháy mắt tay lão sắp chạm tới mặt ta, thanh Hắc Mãng giống như âm hồn quấn lấy cổ tay lão.

Lão Lý bị cảm giác lạnh buốt dọa cho mặt mày tái nhợt, ta đã từng chạm vào quỷ kiếm Hắc Mãng, cái cảm giác như có dòng máu lưu động trong thanh kiếm cực kỳ đáng sợ, nói sâu xa hơn một chút, thì nó cứ như có sinh mệnh vậy…

Tiểu Phượng Tiên cầm kiếm, khẽ kéo kéo, tay lão ta liền rịn ra tia máu nhỏ, lão Lý kia hét toáng lên, cũng không dám manh động, chỉ quay lại cầu cứu mấy gã vạm vỡ ở phía sau, ngoạc miệng ra gào: “Mau giết thằng nhãi ranh này! Nó muốn cắt đứt tay ta đây này!”

https://thuviensach.vn

Mấy gã vạm vỡ lại trù trừ không động thủ, mặt vã mồ hôi lạnh đứng nhìn, ngơ ngác nhìn nhau một chốc, một gã trong đó vọt lên, Tiểu Phượng Tiên dùng một chân chặn ngang lồng ngực gã, gã đó phun ra một búng máu, sau đó mũi chân hắn hơi dùng sức, gã đó liền bắn ra thật xa.

Mấy gã còn lại thấy thế liền vội vàng đỡ gã bị thương kia chạy mất dạng.

Lúc này chỉ còn lại bốn người, Tiểu Phượng Tiên, lão Lý béo, A Anh và ta…

A Anh trợn mắt há mồm, trừng trừng nhìn Tiểu Phượng Tiên, có lẽ là bị dáng vẻ này của hắn dọa sợ, ta gọi nửa ngày nó vẫn chưa hoàn hồn.

Lý địa chủ thấy không còn hy vọng, lập tức van nài, khóc lóc tới mức cả mặt lem nhem toàn dầu với nước mắt.

Lúc Tiểu Phượng Tiên giết người, ta thường không lên tiếng, đằng nào chả phí hơi, còn phải xem lão nhân gia hắn hôm nay tâm trạng tốt hay xấu, có muốn giết hay không. Nhưng A Anh không biết thói quen của Tiểu Phượng Tiên, cho nên nó nói: “Đại hiệp, tuy lão ta tội ác tày trời, nhưng bà cụ nhà lão rất tốt bụng, giết lão bà cụ sẽ đau lòng.”

Tiếng đại hiệp kia ta nghe mà cũng phải trừng mắt mấy cái.

Tiểu Phượng Tiên hiển nhiên không nghe vào tai, ngón tay nhúc nhích. Ta thật sự lo hắn giết người trước mặt thằng bé sẽ để lại bóng ma tâm lý, thế là cũng nhỏ giọng lầu bầu: “Giết lão, còn bẩn kiếm, tội gì…”

Hôm nay tâm trạng hắn hiển nhiên tốt lắm, bất ngờ thu kiếm lại, sau đó giơ kiếm đến trước mắt, nhìn vết máu dính trên đó, thản nhiên nói: “Toàn là mỡ.”

Hắn… lại chịu nghe lời ta nói kìa…

https://thuviensach.vn

Lão Lý béo được thả ra liền vắt chân lên cổ mà chạy, vừa chạy vừa quay lại nhìn chúng ta, xác nhận chúng ta không đuổi theo, tốc độ lại tăng hơn khá nhiều.

Từ ánh mắt của A Anh, ta liền biết bây giờ nó quả thực sùng bái Tiểu Phượng Tiên đến thảm rồi.

A Anh kéo vạt áo ta, thì thầm hỏi: "Tỷ tỷ, đệ có thể theo ca ca này học võ được không?"

"Không được."

"Vì sao?"

"Chính là không được."

Nó nhíu mày, lướt qua ta định nói chuyện với Tiểu Phượng Tiên, ta nhanh tay lẹ mắt bịt miệng nó, nở một nụ cười cứng nhắc với Tiểu Phượng Tiên.

Xa xa, Tiểu Đàm đã mua dược trở về, nàng bước nhanh về phía chúng ta, vẻ mặt luống cuống, tới trước mặt chúng ta còn thở hổn hển, nàng bối rối nhìn ta và A Anh một cái, sau đó đưa ánh mắt thăm dò về phía Tiểu Phượng Tiên.

Ta nghĩ, có nên thức thời một chút dắt A Anh tránh đi không nhỉ, đang cân nhắc nên viện cái cớ nào cho tốt, Tiểu Phượng Tiên liền thờ ơ nói: "Không ngại, nói đi."

"Chủ tử, vừa nhận được tin tức vân điêu truyền tới, người đàn bà kia… muốn ngài lấy thêm một cái đầu nữa, hơn nữa phải chờ tin tức của bà ta, báo cho ngài khi nào thì ra tay, khi nào ra tay lần nữa, bà ta còn nói, nếu cần thiết, cả gia đình đó không cần giữ lại."

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên có vẻ đã dự liệu từ trước, vẩy sạch máu trên thân kiếm, “Mạch Hữu Phong, Mạch gia.”

Tiểu Đàm trợn mắt, “Chủ tử đã biết rồi ạ?” Nàng tức tối thở dài, “Người đàn bà đó thật quá đáng, rõ ràng nói Tiết Trường Hân là người cuối cùng, bây giờ lại tăng giá, bà ta như thế là nuốt lời! Chủ tử dứt khoát đừng đi nữa, Mạch Hữu Phong đã từng là quốc sư, Mạch Diên con trai của ông ta lại là hộ quốc đại tướng quân đương triều, canh phòng nghiêm ngặt, quả thực không dễ xuống tay đâu.”

“Bà ta đập nồi dìm thuyền, nếu không giết những người đó, bí mật của bà ta sẽ không giữ được.” Tiểu Phượng Tiên có thâm ý khác nhìn ta một cái, dường như muốn nhìn ra gì đó từ trong mắt ta, nhưng rất nhanh đã chuyển tầm nhìn. “Vị trí quý phi này, quả đã khiến bà ta vấy một thân máu tanh.”

Tiểu Đàm không nhận ra sự khác thường của chủ tử của nàng, nói không ngừng: “Vì mấy mạng người này, bà ta đem cả đứa con gái ruột của mình ra giao dịch với ngài, bà ta không muốn chịu tội, lại nhẫn tâm để con mình chịu, bất kể vì nguyên do gì, đều là bà ta ích kỷ mà thôi, người như thế làm sao xứng có được dòng máu thánh của tộc Ngọc Lan Già!”

Tiểu Phượng Tiên cúi đầu suy nghĩ một chút, hỏi tiếp: “Con gái của bà ta, Thanh Giác công chúa, phải chăng đã đính hôn với người ta?”

“Gần đây mọi người đều kháo nhau chuyện này, hẳn là Mạch Diên tướng quân không lẫn vào đâu được.”

Hắn đột nhiên cười khẽ, “Thật đúng là một người đàn bà mưu tính sâu xa.”

Chuyện bọn họ bàn bạc, ta nghe còn chẳng hiểu, càng huống chi là A Anh kiến thức còn hạn hẹp hơn ta.

https://thuviensach.vn

Ta vẫn nghĩ tộc Ngọc Lan Già chỉ là truyền thuyết, chẳng lẽ lại có thật? Lần này kim chủ của Tiểu Phượng Tiên là nữ thì ta biết rồi, nhưng người đàn bà này không ngờ lại là người Ngọc Lan Già, còn là người nữ được kế thừa thần huyết, kinh hãi nhất là… Bà ta còn là quý phi.

Mạch Hữu Phong?

Sau khi biết Mạch Thiên Vân là con trai của Mạch Diên, Tiểu Phượng Tiên đã không do dự muốn diệt khẩu, lẽ nào khi ấy hắn đã biết mục tiêu kế tiếp của mình sẽ là Mạch gia?

Gã đàn ông này… Tại sao cảm giác trên đời này không có việc gì mà hắn không liệu được cả?

Ta đang suy tư, Tiểu Phượng Tiên liền liếc qua, bảo ta một câu: “Lấy hộp đen với thuốc bổ đi, bây giờ xuất phát.”

“Đi đâu?”

“Kinh thành.”

Thấy hắn xoay người lệnh cho Tiểu Đàm đi lấy xe ngựa tới, ta vội gọi hắn lại, sau đó kéo tay A Anh qua, “Ngươi giúp đỡ thu xếp cho nó một chút được không? Ngươi làm việc nghĩa thì nên làm đến cùng, nó đâu còn nhà để về nữa.”

Mặt Tiểu Đàm tái xanh, dường như không thể tin nổi mình vừa nghe thấy mấy chữ làm việc nghĩa. Ta thấy hắn nhíu mày, lập tức đề nghị: “Thế này chẳng phải phù hợp với tiêu chuẩn nhận người của Phượng Minh Cô Thành các ngươi còn gì?”

A Anh tuy chẳng hiểu ta đang nói gì, nhưng cũng gật lấy gật để.

https://thuviensach.vn

Tiểu Đàm cũng muốn giúp, nhưng thấy nét mặt chủ tử của nàng không tốt nên cũng không dám nói đỡ cho chúng ta, liền đáng thương nói: “Thế Liên cô nương, trong thành nhận người, phải do sứ giả ra ngoài mang về…”

Tiểu Phượng Tiên nhìn A Anh một chốc, rồi quay sang bảo Tiểu Đàm: “Bao giờ ngươi về thành thì dẫn nó theo.” Nói xong liền quay người đi, lúc đi hình như còn liếc ta một cái, lẩm bẩm một câu “Được đằng chân lân đằng đầu”.

Tiểu Đàm bị bất ngờ há hốc miệng, nhưng vẫn cực kỳ hào hứng đáp: “Rõ!”

Tâm trạng ta nhất thời vui phơi phới, không sợ chết gào lên sau lưng hắn: “Phượng Tiên Hoa vạn tuế!”

Hắn như vậy, mới ông nội nó có mị lực!

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lúc ngồi trên xe ngựa, ta liên tiếp quay đầu nhìn Tiểu Đàm với A Anh, bọn họ không ngừng vẫy tay với ta, nhìn bóng dáng họ ngày càng xa, nỗi luyến tiếc của ta cũng dần trào dâng.

Sau đó A Anh hét bảo ta một câu gì đó, ta chỉ nghe được vài chữ, chờ rồi cưới gì đó, cũng không hiểu lắm, nhưng thấy Tiểu Đàm đột nhiên cốc đầu nó một cái, sau đó chỉ chỉ ta với Tiểu Phượng Tiên, lấy tay ngoặc thành dấu đồng tâm kết, vẻ mặt A Anh liền ỉu xìu.

Ta cảm thấy hiểu lầm này có phần nghiêm trọng, thế là vươn người ra, định hô một tiếng ta cùng hắn không phải một đôi, giọng nói Tiểu Phượng Tiên liền thủng thỉnh truyền tới:

“Ngồi yên.”

Thoắt cái, bánh xe liền lăn qua một tảng đá không nhỏ, cả khoang xe lắc lư, ta bị nẩy lên, đầu đập cái rầm vào khung cửa xe cứng đơ, ta liền váng đầu hoa mắt ngã về chỗ ngồi.

Nhất định là cố ý! Thực ông nội nó đau…

Trấn Ngọc Lương tuy hẻo lánh, nhưng cách kinh thành cũng không xa, đường được làm cũng rất đẹp, có lẽ đã khoanh vùng chỗ này chờ khai phá, nhưng mới mở núi sửa đường, chưa tiến vào kiến thiết.

Đi xe chưa tới bảy ngày, chúng ta liền đến nơi được đồn là trái tim của nước Thanh Hành − đô thành An Kinh.

https://thuviensach.vn

Lúc vào thành sắc trời đã tối, nhưng vừa khéo gặp đúng dịp tết thủy đăng mười năm mới có một lần, khắp phố xá đều là thiếu niên thiếu nữ đúng độ nụ tình chớm nở, chen chúc tới mức xe ngựa nhích nửa bước cũng khó.

Tiểu Phượng Tiên chọn quán trọ, là cái quán xập xệ nhất mà ta thấy từ khi vào thành. Tạm chưa nói đến trong quán vẻn vẹn chỉ có một chưởng quầy kiêm luôn thủ quỹ, một tạp dịch kiêm luôn bồi bàn cộng thêm một đầu bếp hậu đậu có thể làm ra đồ ăn cháy khét, ngay cả xe ngựa cũng phải tự mình dắt vào chuồng ở sân sau rồi cho ăn, nước nóng chỉ cung ứng trong thời gian giới hạn, phòng chữ thiên hảo hạng chính là một cái sạp kèm thêm hai cái chăn, còn không có cửa sổ…

Làm ta oán niệm nhất là, trong này vị trí hẻo lánh, không nhìn thấy chợ phiên náo nhiệt phồn hoa, không thấy được cảnh thả hoa đăng tỏ tình đầy ái muội.

Ta đứng sau lưng Tiểu Phượng Tiên, nhìn hắn nghiêm túc cho ngựa ăn, chải lưng ngựa, hình tượng một thành chủ cao quý chí tôn người người kính trọng nứt toác tan tành. Vị thành chủ dũng mãnh dựa vào giết người mà nuôi sống cả một thành trì thế ngoại, sao có thể sống tạm bợ ở một nơi xập xệ như này, còn keo kiệt như thể chuyện đương nhiên phải thế nữa chứ.

Ta buồn thúi ruột dùng mũi chân vẽ vòng tròn, nhỏ giọng lầu bầu: “Ta muốn ra ngoài chơi.”

“Không được.”

“Ta thật sự chỉ đi một lát thôi cũng không được à?” Ta chạy đến trước mặt hắn, dùng ánh mắt chân thành nài nỉ ngóng nhìn hắn. Hắn lại chẳng thèm liếc ta lấy một lần, vẫn là một câu không được.

Ta thật hận không thể cạy đầu hắn ra nhìn xem bên trong có phải chỉ có một sợi gân hay không, đóa hoa này ngang ngược làm người ta ghét

https://thuviensach.vn

nhất! “Người với người sao lại khác nhau thế không biết? Ngươi bế quan nhiều năm chưa ra khỏi cửa, ta bị nhốt nhiều năm cũng chưa ra khỏi cửa, gặp được dịp lễ tết mười năm mới có một lần mà ngươi một chút hiếu kỳ cũng không có.” Ta ủ ê dùng cọng rơm khô đánh mông ngựa, con ngựa này lại hất đuôi vào mặt ta, thể xác và tinh thần đều bị tổn thương, ta đứng lên định rửa ráy rồi đi ngủ.

“Một canh giờ sau trở về, mặc quần áo nam.”

Ta đứng sững lại, ánh mắt xám xịt tức khắc sáng lên, quay lại nhìn Tiểu Phượng Tiên, hắn vẫn chăm chú chải lông ngựa, một lúc sau, phát hiện ra ta vẫn đứng ngây tại chỗ, còn toét miệng cười ngu hồi lâu, hắn rốt cuộc bất mãn, nói: “Đang chờ ta đổi ý hả?”

Lời này vừa nói ra ta liền nhanh chân chạy biến.

Tìm gã bồi bàn mượn một bộ đồ nam bình thường, khoác thêm áo ngoài có đai lưng màu xám kèm thêm một cái mũ lông to tướng, ta liền hăng hái ra khỏi cửa.

Thành thị lớn đúng là khác hẳn trấn nhỏ, kiểu dáng quần áo của mọi người cực kỳ theo trào lưu, dạo gần đây hình như đang thịnh hành họa tiết hoa bỉ ngạn, dễ thương hay quyến rũ, mạnh mẽ hay tinh tế, trên áo ngoài của rất nhiều cô nương đều có, nhưng màu sắc thì mỗi người mỗi khác, kim tuyến chỉ bạc quấn quanh, làm nổi bật lên vẻ yểu điệu xinh đẹp. Áo dài của nam thì đang thịnh hành đường viền tường vân thêu bằng chỉ màu nhạt ở măng sét và tay áo, nho nhã dịu dàng, cũng rất thu hút ánh nhìn.

Lễ thủy đăng bắt nguồn từ truyền thuyết thời cổ, tại thời đại thiên thần, từng có vị thiên tiên cùng phàm nhân đem lòng yêu nhau, nhưng thiên giới không đồng ý, còn đày thiên tiên vào cung Thiên Hà, để nguôi ngoai nỗi nhớ, hàng năm thiên tiên đều thả một ngọn thủy đăng vào dòng Thiên Hà, nhưng một ngày trên trời bằng một năm dưới trần gian, thủy đăng theo

https://thuviensach.vn

dòng Thiên Hà mà xuống, tới khi bay xuống nhân gian đến được tay phàm nhân thì đã mất mười năm ròng rã, tuy rằng yêu rất đau khổ, nhưng hai người chưa từng từ bỏ, cho đến cuối cùng phàm nhân chết đi, sau khi biết tin, thiên tiên cũng hóa thành một làn khói xanh.

Chuyện xưa tuy đau khổ, nhưng trong mắt người đời lại là một mối tình kinh thế xúc động lòng người. Nghe nói sông An Kinh là một nhánh của sông Thiên Hà, thế là người dân đô thành An Kinh cứ mười năm lại tổ chức lễ thủy đăng một lần, nói trắng ra là, chính là một lễ hội xem mắt long trọng.

Các cô nương thả thủy đăng vào dòng An Kinh, thiếu gia nhà ai tìm được cô nương mình vừa ý, sẽ nhặt đèn của người đó.

Nhưng thời điểm càng náo nhiệt thì trị an càng kém, chỉ trong vòng nửa canh giờ, hai bên bờ khúc sông An Kinh đông người qua lại nhất đã xảy ra hai trận ẩu đả…

Đêm đầu đông rất tối, nhưng tối nay khắp nơi đều là đèn lồng rực rỡ sắc màu giăng bốn phía, kinh thành sáng rực gần như ban ngày. Ta hứng chịu ánh mắt kỳ quặc của bà cụ bán đèn, bắt chước các cô gái mua một ngọn thủy đăng không quá bắt mắt, thả xuống một chỗ khá hẻo lánh trên sông An Kinh.

Mong người chỉ một lòng bạc đầu chẳng xa nhau gì gì đó, ta chẳng cầu nguyện đâu, chẳng thực tế tẹo nào. Dù sao ta cách ngày chết chẳng còn xa, chẳng thà nguyền rủa Tiểu Phượng Tiên sau này lấy phải một bà vợ vừa không hiền lành không xinh đẹp lại còn thích sinh sự, nguyền rủa hắn cả đời không gian dối được, không thể tam thê tứ thiếp trái ôm phải ấp!

Vừa tưởng tượng ra thế, ta liền sung sướng trong lòng, ngửa đầu cười ha ha điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Kết quả vừa mới ha ha được mấy tiếng, liền trông thấy Tiểu Phượng Tiên đứng trên nóc nhà đối diện nhìn ta, vẻ mặt thèm đòn đúng kiểu đang nhìn đứa ngu.

Ta bị hắn dọa sợ nghẹn một hơi, sau đó vờ như không có việc gì sờ sờ gáy, ho khan khụ khụ.

Hắn xuất hiện như vậy, ta biết ngay là hắn muốn giục ta trở về, sau đó hắn nhảy vút một cái, lại biến mất trong bóng đêm. Ta thở dài, cúi đầu tìm ngọn thủy đăng ta vừa thả, phát hiện nó đã trôi lềnh bềnh ra thật xa, chẹp chẹp miệng, đang định lùi lại thì chợt phát hiện bờ bên kia có mấy cô gái xinh đẹp thướt tha đang bước tới, nhìn cách ăn mặc của đa số bọn họ, tuy lộng lẫy nhưng không xuất trần, dường như là gái chốn trăng hoa. Bọn họ cầm khăn tay che miệng, cười hi hi ha ha, dáng vẻ ai nấy đều cởi mở hào sảng.

Chắc là ngọn đèn vừa thả đã được công tử nhà ai ái mộ vớt lên, tâm tình đang phơi phới đây mà.

Làm ta kinh ngạc là, người đi cuối cùng, không ngờ lại là nghệ kỹ đệ nhất mà ta từng có duyên gặp một lần − Tần Sơ Ước.

Nàng đứng ở nơi đó, như tách rời khỏi nhân thế, thanh tao thoát tục, không nói một lời, nếu không phải nàng quá mức diễm lệ, thì khó có người lưu ý tới nàng.

Ánh mắt nàng lướt trên dòng An Kinh, sau đó bước chân thoáng ngừng, dường như phát hiện ra thủy đăng của ta.

Ngọn thủy đăng của ta cũng hám sắc, mắt cũng cực kỳ tinh, tự động trôi tới gần con người xinh đẹp nhất kia.

Tần Sơ Ước ngồi xổm xuống, vươn tay vớt thủy đăng của ta lên, trên bàn tay kia, vẫn quấn chặt lớp vải xô trắng như lúc trước.

https://thuviensach.vn

Mấy cô gái khác thấy nàng nhặt đèn, đều cười rộ lên, nói ngươi đêm nay đèn thì chẳng thả được cái nào, lại còn nhặt một cái.

Nàng sóng mắt mênh mông, ngẩng đầu chuẩn xác bắt được ánh mắt ta, ta vẫn đứng ngây ra nhìn nàng, thấy nàng khe khẽ mỉm cười, chẳng hiểu sao ta lại đỏ mặt, sau đó chạy trối chết.

Sau lưng truyền tới tiếng cười của bọn họ, còn ơi ới gọi ta công tử chớ đi, Sơ Ước cô nương vừa ý chàng rồi.

Một cô gái như vậy, quả thực chính là yêu nghiệt! Ngay cả một cô gái trong ngoài đều thuần khiết như ta đây còn bị một ánh mắt thoáng qua của nàng câu mất hồn, nói chi là đám đàn ông… Thân thể nàng từ trên xuống dưới khiến cho người ta đã gặp qua là không quên được, nhất là đôi tay quỷ dị kia, chẳng lẽ là thật sự bị thương?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, ta vội móc dải lụa trắng trong ngực ra, sau khi Tiểu Phượng Tiên vứt cho ta vẫn luôn giữ nó bên người, chỉ cảm thấy nhìn nó rất quen thuộc, nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi đã từng thấy ở đâu.

Bây giờ nhìn thấy Tần Sơ Ước, ta mới nghĩ đến, vải xô quấn trên tay nàng giống y như đúc với dải lụa màu trắng này.

Chẳng lẽ Cầm Đoạn và Tần Sơ Ước có quan hệ gì đó?

Hôm sau, lúc ta tỉnh lại trên cái sạp, Tiểu Phượng Tiên đã đi mất dạng. Nghe kế hoạch của bọn họ cũng hiểu được lần này hắn là cực kỳ nguy hiểm, hắn không dặn ta đừng chạy lung tung, ta liền coi như hắn ngầm đồng ý cho ta tự do đi lại.

Đương nhiên, với tính tình không than phiền là không vui của ta, vẫn phải oán trách hắn một câu: Đám tai mắt của hắn đều được sắp xếp ở

https://thuviensach.vn

những chốn hẻo lánh như trấn Ngọc Lương hết hả, một mình ta mấy ngày này nên tìm trò vui gì mới có thể giải nỗi cô đơn đây.

Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng ta tự đặt ra cho mình hai nhiệm vụ, thứ nhất, trước tiên đem bán túi dược tử tước anh túc, dù sao những hiệu thuốc am hiểu về dược trong trong kinh thành cũng khá nhiều; thứ hai, Mạch phủ ở ngay trên phố lớn giữa kinh thành, cái khóa trường mệnh màu vàng này… vẫn nên trả lại thôi.

Khi đứng trước cổng lớn của Mạch phủ, ta lại phải cảm thán khả năng nhận đường tệ hại của mình lần nữa. Rõ ràng ta vừa hỏi hiệu thuốc lớn nhất kinh thành… Tìm vòng vèo suốt một canh giờ, theo lời chỉ dẫn của người qua đường, thế quái nào lại tới được chỗ này.

Thật đúng là trời đã định ta phải làm việc tốt trước.

Mạch phủ to tới mức khiến người ta líu lưỡi, song canh gác nghiêm ngặt, thoạt nhìn thì nguy nga lộng lẫy, nhưng lại ngột ngạt đầy áp lực. Cảm giác phủ đệ của trọng quan như vậy giống như một bàn tay tượng trưng cho quyền lực, hô mưa gọi gió không gì không làm được.

Ta còn chưa bước lên thềm đá trước cửa chính của bọn họ, đã có mấy cái đầu thương chỉa tới, ta lập tức tỏ rõ lập trường, nói rằng mình biết tung tích của tiểu thiếu gia Mạch phủ của bọn họ.

Một tên thị vệ trong số đó từ đầu tới cuối vẫn nhíu mày, dường như không tin ta.

Ta rút cái khóa trường mệnh màu vàng kim từ trong ngực ra, nâng cao lên, ráng bày ra vẻ mặt nghiêm túc tiếc nuối, “Tiểu thiếu gia của các ngươi lúc ở trấn Ngọc Lương, đã bị Tuyệt Mệnh Thất Quỷ sát hại… Ta đã chôn cất cẩn thận rồi, còn mang cái này về, mong nén bi thương.”

https://thuviensach.vn

Tên thị vệ cẩn thận tiếp lấy, sau khi xác nhận liền trợn mắt rõ to, sau đó mời ta chờ, rồi chạy vào trong. Không lâu sau, bên trong truyền tới tiếng bước chân huyên náo, ta thận trọng nhìn lên, thấy đám nha hoàn đang đỡ một người phụ nữ vận áo gấm thêu hoa chầm chậm chạy ra.

Đôi mắt nàng ta đã đỏ hoe, thấy thị vệ chỉ về phía ta, nàng liền bất chấp tất cả chạy tới.

Bọn nha hoàn phía sau nàng rối rít dìu đỡ, miệng hô từng tiếng: "Ngọc phu nhân chú ý thân thể!"

Vị phu nhân đó rất có thể là mẫu thân của thằng bé Mạch, vẻ mặt nàng tiều tụy, có lẽ đã lo lắng mất ngủ mấy ngày nay, vốn tưởng rằng sẽ ngóng được tin tức của con, nay coi như sấm sét giữa trời quang, thật khiến người ta không nén nổi xót xa.

Khuôn mặt nàng trong sáng, vẻ ngoài rất xinh đẹp, rưng rưng khóe mắt nhìn ta, "Cô nương… Những gì cô nói là thật ư?" Ta gật đầu, nàng gần như muốn ngất lịm, ta lập tức đỡ lấy nàng, bọn nha hoàn cũng ba chân bốn cẳng bu lại.

Quản gia của Mạch phủ bước tới mời ta vào trong, bảo ta chờ ở Thiên điện, bọn hắn đi mời đại phu xem bệnh cho Ngọc phu nhân, dự đoán một lát nữa là có thể tỉnh, Ngọc phu nhân hẳn là có chuyện muốn hỏi.

Ta nghe bọn nha hoàn đàm luận, mới lờ mờ biết, Ngọc phu nhân là vị tiểu thiếp duy nhất của Mạch Diên tướng quân, đã ở trong phủ hầu hạ ba năm, vẫn không có con, hai tháng trước mới sinh được Mạch Thiên Vân thiếu gia, đều là nhờ Ngọc phu nhân cầu khẩn Bồ Tát, khổ cực cúng bái Quan Âm Tống Tử mới có được. Tới khi đầy tháng, Ngọc phu nhân đưa con trai về lại mặt, không ngờ trên đường đi bị bọn giặc cướp bắt đi, sau đó mất tăm mất tích.

Thì ra gã đánh xe ngày đó cũng là phường cướp bóc.

https://thuviensach.vn

Bọn họ còn rỉ tai nhau, Mạch Diên sắp cưới ngũ công chúa Thanh Giác của đương kim hoàng đế làm chính phu nhân, Ngọc phu nhân lại mất con vào đúng lúc này, há chẳng phải là mặc cho người ta ức hiếp hay sao.

Ta bĩu môi, mấy thứ tranh đấu chốn nhà giàu này, trong kịch cũng thường có, chẳng phải mới mẻ gì. Chỉ có điều nhìn dáng vẻ đau lòng tuyệt vọng của Ngọc phu nhân khi nãy, hẳn cũng là thật lòng thật dạ, dù sao cũng là đứa con mình rứt ruột đẻ ra mà.

Qua chừng nửa nén hương, liền có nha hoàn tới gọi ta, nói là phu nhân đã tỉnh, muốn gặp ta. Ta theo nó vào phòng, Ngọc phu nhân nằm ở trên nệm, sắc mặt tái nhợt, nước mắt giàn giụa.

Ta không để ý tới vẻ trợn mắt há mồm của bọn nha hoàn sai vặt, tự ngồi xuống bên giường nàng, nắm lấy tay nàng mà an ủi: “Bọn Tuyệt Mệnh Thất Quỷ đó đã gặp báo ứng, ta cũng tìm một nơi phong thủy đẹp chôn cất thằng bé rồi, phu nhân hãy yên lòng.”

Nước mắt nàng lại bắt đầu trào ra, nắm lại tay ta thật chặt, “Nói cho ta nghe chuyện là thế nào được không…”

Ta một năm một mười kể lại, cũng không giấu diếm, chỉ duy nhất không nói tới việc Tiểu Phượng Tiên đã từng có ý giết người. Nàng nghe dường như kinh tâm động phách, cho tới khi nghe đến đoạn con trai bị ném chết, cuối cùng không kìm được khóc đứt hơi khản tiếng.

Ta giúp nàng lau nước mắt, còn khuyên nhủ có bài có bản: “Nói thật cho cô nghe, ta là vu nữ, cho nên đối với chuyện sinh tử luân hồi, cô phải nghe ta.” Mỗi lần ta bịa chuyện là câu chữ lại tuôn ra dạt dào, “Chuyện này chứng tỏ nó với cô hữu duyên vô phận, nếu như lần này nó không chết, có nghĩa là sau này sẽ gặp phải tai nạn còn lớn hơn, nếu cô cứ khóc sướt mướt thế này, chỉ có thể hình thành chấp niệm quấn lấy hồn phách nó, khiến nó nhập lục đạo* xong cũng không yên, làm sao mà an lòng đầu thai được? Cô

https://thuviensach.vn

còn trẻ, hông tuy rằng hơi nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng sinh đẻ được, hơn nữa Mạch Diên tướng quân dũng mãnh như thế, còn sợ không có con hay sao?”

*lục đạo: sáu cõi luân hồi, theo đạo Phật, con người sau khi chết sẽ đầu thai vào sáu cõi trong cuộc đời mới, gồm:

Cõi trời

Cõi thần

Cõi người

Cõi súc sinh

Cõi ngạ quỷ

Cõi địa ngục

Nàng nghe ta nói mà sững sờ, cuối cùng bật cười thành tiếng, “Cô nương nói chuyện tuy thẳng đuột, nhưng lại rất có lý… Hơn nữa, trên người cô nương, có mùi hương rất dễ chịu, có thể khiến người ta an thần bình tâm.”

Ta chợt nhớ ra trên người có mang tử tước anh túc, khẽ cắn răng, sau đó hào phóng tháo túi dược xuống, đeo vào người nàng, “Thứ này rất quý báu, tặng cho phu nhân đấy!”

Nàng sờ sờ túi dược, ngước đôi mắt ướt rượt nhìn ta, chân thành nói: “Sau này, cứ gọi ta là Ngọc nương đi, chẳng hay cô nương tên gì?”

Ta nhớ mãi, ánh mắt nàng nhìn ta khi đó, cùng với ý cười trong mắt.

Ta chưa từng gặp một cô gái dịu dàng thân thiện như nàng, nàng cũng không vì cách ăn mặc mà lộ vẻ ghét bỏ ta. Ta tự nhận rằng mình rất biết

https://thuviensach.vn

nhìn người, cho nên chỉ cần một ánh mắt, là đủ biết cô gái này thiện lương thuần khiết. Có điều, nỗi tiếc nuối nàng mang lại cho ta, mãi đeo bám ta một đời một kiếp, chưa từng phai nhạt.

"Thế Liên, Thẩm Thế Liên."

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Có lẽ là vì Ngọc nương tin tưởng ta hết mực, cho nên từ trên xuống dưới Mạch phủ, chưa từng có lời đồn nào truyền ra. Ta vốn tưởng rằng, chuyến này nếu gặp phải những kẻ ngang ngược không hiểu chuyện, nói không chừng sẽ coi ta là chỗ để trút giận thay kẻ giết thằng bé Mạch, nhưng may mà sự thật không phải vậy.

Ngọc Nương coi ta như ân nhân, đối xử đầy lễ độ, còn mời ta ở lại phủ thêm mấy ngày, lấy lí do là vừa trải qua nỗi bi thương để tang con trai, mong có người ở bên cạnh khuyên nhủ, nàng với ta mới gặp mà như đã quen biết từ lâu, nếu có thể nói thêm mấy lời tri âm, có lẽ còn có thể xua đi chút mây mù trong lòng vân vân.

Ta không muốn ở quán trọ, hơn nữa ta quả thật có cảm tình với thằng bé Mạch, nghe nói bọn họ sẽ đưa thi thể thằng bé về cố hương, làm lễ siêu độ vong linh, ta cũng hi vọng ít nhiều có thể góp chút công sức ít ỏi, dù gì ta cũng là vu nữ, không nhiều nhặn gì cũng đã từng làm lễ cầu khẩn và cầu phúc, loại việc này cũng không đến mức không làm nổi đâu nhỉ.

Mà nghe được tin trưởng tôn qua đời, vị gia chủ địa vị tối cao của Mạch phủ đã chạy thâu đêm từ vùng khác trở về, thế là ngày thứ ba sau khi bước vào Mạch phủ, ta liền gặp được vị tiền quốc sư của nước Thanh Hành nghe đồn nghiêm nghị không biết cười đùa − Mạch Hữu Phong.

Nghe nói, sau khi biết tin trưởng tôn mất tích, ông cụ tự mình dẫn người đi tìm, trong cơn giận dữ còn tiêu diệt rất nhiều hang ổ thổ phỉ, chắc hẳn là một người ông yêu cháu như mạng.

https://thuviensach.vn

Ông ta ngồi trên ghế Đại đường chủ, y phục trang trọng, dáng vẻ lại cực kỳ tiều tụy, tóc mai lấm tấm hoa râm, chỉ có phần chân tóc vừa chuyển sang màu bạc, hẳn là mấy ngày gần đây mới sinh ra. Ngọc Nương dẫn ta vào, trông thấy ta, một ánh nhìn lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt ông ta, nhưng nhanh chóng biến mất trong thoáng chốc, ông ta có vẻ hơi nghi ngờ ta, nhưng thấy dáng vẻ ta lôi thôi lếch thếch, lại có phần kém cỏi bất tài, mới xua tan sự nghi ngờ.

Mạch Hữu Phong nói: “Đa tạ cô nương đã cứu tôn nhi của ta, chẳng hay cô nương có việc gì muốn nhờ bản phủ?”

Trong lòng ta giận dữ, nhưng nghĩ đang ở trên địa bàn của người ta, biết thức thời mới là hảo hán, lão nương không thèm chấp với ông. Thế là hắng giọng một cái rồi đáp: “Mạch lão gia lo nghĩ nhiều rồi, ta chỉ tới để trả đồ thôi.”

Ngọc Nương thấy mặt ta sa sầm, vội bước lên nói đỡ cho ta, “Thế Liên cô nương hành hiệp trượng nghĩa, mặc dù cuối cùng không kịp cứu Thiên Vân, cũng là do Thiên Vân mệnh bạc phúc mỏng, con vì muốn đáp tạ Thế Liên cô nương nên mới giữ nàng ở lại trong phủ.”

Ông lão họ Mạch kia tuy ăn nói độc địa với ta, lòng nghi ngờ chồng chất, nhưng lại rất ôn hòa với Ngọc Nương, thấy con dâu mình lên tiếng, liền ngầm đồng ý cho ta ăn nhờ ở chực.

Có chút kỳ quặc là, lúc đi ra ngoài, dường như ông ta thoáng dừng lại bên cạnh ta một chút, ta ngẩng đầu lên nhìn, ông ta mới cuống quít thu ánh mắt, sau đó bảo ta: “Cô nương ở lại đây lâu một chút cũng tốt, mấy ngày nữa khuyển tử sẽ về phủ, với tính nó thì nhất định sẽ muốn gặp mặt tạ ơn cô.”

Trong lòng ta nghi ngờ, nhưng cũng vâng dạ đáp lời.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng, ông ta đã phát hiện điều gì đó trên người ta… Không thì sao thái độ lại xoay ngoắt đến chín khúc cong mười tám ngã quẹo thế chứ?

Mấy ngày nay vì lo liệu tang sự của tiểu thế tử, cả Mạch phủ chìm trong không khí nặng nề, trong phủ treo đầy đèn cúng màu trắng, nhìn khá ngột ngạt, vì muốn giúp ta giết thời gian, Ngọc Nương dẫn ta đi loanh quanh trong phủ.

Ta đi theo sau nàng, với cái gu thẩm mỹ vừa dung tục vừa thô bỉ của ta, thật sự không tài nào hiểu nổi nghệ thuật cắt sửa đám hoa hoa cỏ cỏ này, chỉ nghe nàng tỉ mỉ giới thiệu cho ta chỗ này là chậu cây hoa được hoàng thượng ban thưởng, dưới núi giả chỗ đó là khóm hoa và cát mịn mang về từ đại mạc, trong ao cá chép đằng kia là trân phẩm được tiến cống từ Tây Vực xa xôi. Ta chỉ ậm ừ đáp lời, hoàn toàn không có hứng thú.

Ngọc Nương cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội không biết quan sát vẻ mặt người khác, cái này là bất hạnh không tránh được, ta nhịn.

Nàng rốt cuộc kêu mệt, cầm cây kéo để bên vườn, chăm chút cắt tỉa mấy chạc cây chỉa ra bên cạnh, thi thoảng lại vuốt ve lá bùa giấy màu trắng trên đó, mặt mày buồn tủi. Hồi lâu sau, nàng mới ổn định lại tâm trạng, hỏi ta: “Cái hộp kia cô luôn mang bên người như hình với bóng, chẳng lẽ có bảo bối gì à?”

“Cô thích thì cho cô đấy.” Ta vỗ vỗ cái hộp đen, cố tỏ ra lưu manh một chút, nàng chỉ cười cười, không hỏi gì thêm nữa. Ta thấy bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng hỏi một câu: “Cô không phải là cơ thiếp sao, sao ông cụ lại cư xử khách sáo với cô thế.”

“Cha ta từng có ơn với Mạch công, sau khi ông qua đời ta liền đến nương tựa Mạch phủ, Mạch công quả thật rất yêu thương ta.” Dứt lời nụ cười trên mặt Ngọc nương dần tắt, vẻ mặt trở nên ảm đạm, “Ta địa vị thấp kém, có thể trở thành cơ thiếp của tướng quân đã là đại phúc tu được từ

https://thuviensach.vn

kiếp trước, bây giờ khó khăn lắm mới có thể kéo dài hương khói cho Mạch phủ, lại gặp phải tai họa như vậy, ta thật thấy thẹn với kỳ vọng của Mạch công."

Ta thấy nàng đau khổ, nên muốn an ủi một chút, thế là vỗ vỗ mông nàng, "Cái mông này của cô nhìn là biết sẽ sinh được con trai, lo lắng cái mốc gì?"

Ngọc Nương buông thõng bờ vai, im lặng rất lâu mới nói: "… Cô nương không biết đấy thôi, có lẽ, thằng bé chết như vậy, mới là phúc của nó…" Nàng xoay người lại, trong mắt mờ mịt một tầng hơi nước, "Tướng quân mặc dù vẫn làm trọn đạo vợ chồng với ta, nhưng mỗi khi xong việc đều muốn ta uống canh nghệ tây, nếu không phải dịp đại thọ của Mạch công lần trước chàng uống say, cái bụng này của ta, sợ rằng cả đời cũng không có động tĩnh gì."

Nghệ tây thì ta biết, chẳng phải là thuốc phá thai trong tử cung đấy sao? Ẩn ý của nàng, là nói tướng công của nàng Mạch Diên tướng quân không muốn có con? Ta lập tức vỗ đùi, "Đồ khốn, Ngọc nương cô gặp phải một tên cặn bã rồi."

Thân là phận đàn bà con gái, không nề hà cực khổ mà nguyện lòng nối dõi tông đường cho y, y còn làm chảnh không thèm cảm kích. Vả lại chưa bàn đến hành vi cặn bã chỉ biết sướng thân mình mà không để ý đến cảm nhận của người khác của y, chỉ riêng cái tội cho người đàn bà của mình uống nghệ tây thôi, cũng đủ để lôi y ra quất trăm triệu lần rồi. Nghệ tây hoạt huyết hóa ứ, thông mạch sơ gân, phụ nữ dùng lâu ắt chỉ có một kết cục – không thể sinh con được nữa.

"Chỉ cần tướng quân vui vẻ, đều có đáng gì…" Ngọc nương thấp giọng tự trách: "Nhưng Mạch công tuổi tác đã cao, trong lòng mong ngóng được ôm cháu, ta mới ra hạ sách này… Tướng quân hẳn là quá tức giận, mới chủ động xin đi trấn giữ biên cương nơi quan ngoại, đi một mạch nửa

https://thuviensach.vn

năm. Ta cũng không đành lòng, khiến cho Thiên Vân vừa ra đời đã thiếu tình thương của cha, huống chi… Thanh Giác công chúa còn sắp gả vào trong phủ…”

Ta không nén được giận dữ, “Mạch Diên chỉ có vẻ ngoài là giống con người thôi phải không?” Thật ra chỉ là một con chó khoác da người chứ gì.

Mà sinh vật ngu nhất trên đời này là đàn bà, người đàn bà ngu nhất tên là Ngọc Nương.

Thế mà nàng còn cười bảo ta: “Nếu có một ngày, cô cũng yêu một người đàn ông, cô sẽ hiểu.”

Ta thật không thể nào tưởng tượng nổi, có một ngày mình sẽ vẫy đuôi nịnh nọt một gã đàn ông nào đó, nếu mà có, ta…

Ta sẽ khoác da heo làm gia súc luôn! Đi ông nội nó.

Sau giờ ngọ, Ngọc Nương thân thể yếu đuối muốn nghỉ ngơi, ta không ngồi yên được, lòng bồn chồn không yên, nhỡ đâu Tiểu Phượng Tiên giết người xong quay lại quán trọ, phát hiện ta không ở đó thì cũng phiền toái, hay là để lại tờ giấy báo cho hắn một tiếng nhỉ? Mà lại sắp đến nguyệt sự rồi, còn phải mua dược bổ huyết nữa.

Lúc ta ra khỏi phủ, người Mạch phủ cũng không ngăn cản, xem chừng là ông cụ Mạch đã có lời để cho ta đi lại tự do.

Ta một mạch đi tìm hiệu thuốc, tìm một thứ gì đó đối với ta mà nói thật sự là một chuyện lớn lao, tìm được một lúc ta liền sốt ruột phát điên lên, chẳng lẽ bác nông dân vừa rồi lại lừa ta! Không thì sao cái hiệu thuốc bảo là quẹo trái đến đầu phố thứ hai lại quẹo phải rồi đi thẳng chừng một trăm thước là đến cuối cùng lại thành ra cái tửu lâu chứ!

https://thuviensach.vn

Tìm người khác hỏi lại vậy, vừa khéo có một ông cụ bán xâu mứt quả đi ngang qua, ta định tiến lên gọi ông cụ, ông cụ lại đột nhiên bị một gã quan binh đẩy ra thật xa, sau đó ngã chỏng trơ trên mặt đất, mứt quả rơi vãi tung tóe.

Ta ngẩng đầu lên xem, không biết từ đâu nhảy ra khá nhiều quan binh mở đường, chèn ép xô đẩy dân chúng xung quanh, miệng hô rằng Thanh Giác công chúa tới miếu thành hoàng dâng hương tạ thần, đội ngũ xe ngựa đi trước mở đường thông hành, lệnh cho người dân mau chóng tản đi.

Ông cụ bị ngã hành động rất chậm chạp, nhặt từng xâu mứt quả nát bét trên mặt đất, gã quan binh kia thấy ông cụ không chịu đi ngay, xông lên định túm cổ áo ông cụ, ta vội vàng chạy tới dìu ông cụ, thuận tay nhặt mấy xâu mứt quả rồi đưa ông cụ ra khỏi phạm vi mở đường của bọn họ.

Ông cụ tiếc chỗ mứt quả mãi, ta móc mấy đồng bạc vụn cuối cùng trong túi, xua ông ta đi.

Ta lặng lẽ trốn trong đám người bu xung quanh, muốn nhìn xem phong thái của nàng Thanh Giác công chúa này thế nào. Mấy ngày nay ở Mạch phủ luôn nghe được rất nhiều lời đồn liên quan tới nàng ta, đồn rằng nàng mặt mày như họa, xinh đẹp động lòng người, nét quyến rũ tuyệt đối không thua gì vị mẫu thân phong hoa tuyệt đại của nàng − Hòa Nhan quý phi.

Đám người hai bên đường thừa dịp đội ngũ xe ngựa của Thanh Giác công chúa chưa tới, đều ríu rít chuyện trò, nội dung đều xoay quanh một chủ đề:

Công chúa sắp xuất giá, phò mã chưa xác định, Hòa Nhan quý phi tìm đủ cách làm mai với Mạch Hữu Phong, Mạch Hữu Phong vẫn từ chối khéo.

Nếu Mạch Diên có thể làm phò mã, cả Mạch phủ cũng hiển vinh theo, một bước thăng cấp lên hoàng thân quốc thích, tại sao ông cụ Mạch lại cự

https://thuviensach.vn

tuyệt nhỉ?

Ta đang nghĩ ngợi, nơi xa liền truyền tới một tràng tiếng vó ngựa và tiếng chuông vang.

Mọi người đều nín thở trông về phía xa, hi vọng có thể chiêm ngưỡng tư thái thiên nhân của công chúa. Ta cũng nghển cổ lên ngó, đội ngũ xe ngựa từ xa mà đến, mang theo một trận gió thơm. Hơn trăm nàng thị nữ tay bưng cái khay tròn, đi ngay ngắn giữa đường, ở giữa là một cỗ kiệu vòm ngang lộng lẫy xa hoa, gió thổi qua vén góc mành hồng, cô gái nằm nghiêng trong kiệu thấp thoáng xuất hiện trong mắt mọi người.

Ta không thấy rõ, chỉ có thể mở mắt trơ trơ nhìn cái kiệu kia đi ngang qua mặt, đám người la hét hỗn loạn, cầu xin công chúa hé lộ dung nhan.

Lại một cơn gió lay động tấm mành, ta cũng chỉ nhìn thấy gót chân trần của nàng.

Lòng bàn chân của nàng, cũng có một vết bớt màu đỏ… Ta bất giác cười cười, tới cùng là vận số may tới mức nào, mới có thể có một điểm chung với cô công chúa được hưởng hết ngàn vạn sủng ái này đây.

Đột nhiên, đám người trở nên nhốn nháo, có một người phụ nữ ôm con lao vọt ra, chạy tới trước cỗ kiệu vòm ngang của công chúa, phịch một tiếng quỳ xuống, chắn ngang con đường phía trước của đội ngũ xe ngựa.

Người phụ nữ kia mặc chiếc áo tang rách mướp bằng vải thô, đôi mắt đỏ hoe, vẻ mặt tuyệt vọng. Chị ta đặt đứa con xuống đất, không ngừng dập đầu trước Thanh Giác công chúa.

“Công chúa! Xin ngài phù hộ cho con của dân phụ! Dân phụ đã cùng đường rồi – ”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thị vệ bên cạnh lập tức tiến tới, hung dữ quát chị ta: “Dã phụ to gan! Sao dám quấy nhiễu công chúa!” Nói xong túm người phụ nữ ra xa, một quan binh khác định ôm đứa con của chị ta lên, nhưng vừa tới gần nhìn thoáng qua liền sợ hãi rụt lùi vài bước.

“Là bệnh sốt ban đỏ!”

Lời vừa nói ra mọi người đều lấy đứa bé làm trung tâm dạt ra thành một vòng tròn.

Người phụ nữ đẩy gã quan binh đang lôi kéo mình ra, tiếp tục quỳ xuống khóc than: “Xin công chúa rủ lòng thương, đại phu đã không còn cách nào chữa được bệnh cho con dân phụ, nghe đồn ngài thiên phú dị bẩm, chỉ cần ngài đồng ý cầu phúc cho con dân phụ, con dân phụ nhất định có thể gặp dữ hóa lành mà khỏe lại!”

Bệnh sốt ban đỏ, là bệnh dịch mới bùng phát cuối tháng trước, những người nhiễm bệnh này toàn thân đỏ bừng, da nổi mẩn, sốt cao không hạ, lây lan cực nhanh. Những bệnh nhân tình trạng tốt còn có thể chữa trị, nếu bệnh đã nặng, chỉ trong một tháng sẽ mất mạng. Giờ nghe nói những người dân mắc bệnh đều bị nhốt trong một khe núi, quan binh canh gác, không cho ra ngoài để tránh bệnh dịch lây lan, nếu đến cuối vẫn không thể khống chế căn bệnh này, sẽ chôn sống những người dân đó.

Ta chẹp chẹp miệng, đứa trẻ nhỏ như thế đã nhiễm phải bệnh này, cũng thật đáng tiếc.

https://thuviensach.vn

Thanh Giác công chúa vén tấm mành, gương mặt khẽ ngước lên, quả thật là dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, có điều vẻ chán ghét trong mắt kia hết sức rõ ràng, gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng. Nàng dùng tay che mũi, liếc nhìn đứa bé kia, vẻ tức giận và sợ hãi hiển hiện trên gương mặt, "Ả dã phụ này, muốn lan truyền bệnh dịch này cho hoàng thất hay sao? Đúng là chẳng biết trái phải, mau mang cái thứ này đi!" Nói xong giơ tay ra hiệu cho một người bên cạnh, ý bảo đi mau.

Đám quan binh không kẻ nào dám chạm vào đứa bé, thế là đội ngũ xe ngựa liền vòng qua mà đi.

Người phụ nữ nước mắt giàn giụa, vẫn dập đầu lia lịa trên mặt đất, trán đã rớm máu cũng không ngừng. Trong miệng không ngừng van nài xin ngài ôm nó xin ngài cứu nó với, trông rất đáng thương.

Nàng công chúa kia nếu thật sự có thiên phú dị bẩm, tùy ý cầu nguyện là có thể tiêu tai giải nạn, há còn e sợ đứa trẻ này như thế? Hàng ngàn vạn bệnh nhân kia cũng không đến mức chịu khổ như vậy, người phụ nữ này đúng là khờ thật.

Lại nói, lập đàn làm pháp, cầu chúc cầu nguyện là chuyện của vu nữ, chưa bàn tới chuyện thuật pháp phù thủy là tối kỵ của nước Thanh Hành, nàng là một công chúa, không thể nào làm loại chuyện hạ thấp địa vị của bản thân vì đám dân đen như vậy được.

Vẫn có khá nhiều dân chúng đứng vây quanh người phụ nữ và đứa bé, nhưng không có ai tiến lên. Ta do dự một lát, chịu đựng ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đi thẳng tới trước mặt đứa bé kia, vươn tay bế nó lên.

Mặt nó đỏ bừng, ta sờ trán nó, nóng ran.

Người phụ nữ kia bị hành động của ta dọa sợ, không dập đầu nữa, vẻ mặt ngỡ ngàng. Mọi người cũng đều nín thở nhìn ta chăm chăm, ngay cả

https://thuviensach.vn

đội ngũ xe ngựa đã đi xa cũng có mấy người thị nữ quay lại mấy lần, sau đó thì thầm bàn tán.

Ta lấy Phượng Khấp Huyết ra khỏi cái hộp đen, áp lên lồng ngực nó, bởi vì hòn đá kia lạnh buốt, trên người nó lại nóng ran, nên hình như nó thấy hơi thoải mái, không khóc mếu nữa.

Ta cắn ngón tay, đút vào miệng nó, nó còn nhỏ, cho cái gì vào miệng nó cũng mút. Nhưng dường như không thích hương vị này lắm, chỉ mút hai cái đã ngoảnh mặt sang chỗ khác.

“Ái chà, kén chọn ra phết đấy.” Ta phì cười, quay sang người phụ nữ đang ngơ ngác, “Sau này, con trai tỷ khó hầu hạ lắm đấy.”

Người phụ nữ lại rơi nước mắt, “Con ta còn có sau này hay sao?”

Ta nắm tay chị ta, đỡ chị ta dậy, “Nó còn phải báo hiếu tỷ, không có sau này là thế nào?”

Chị ta đón lấy đứa bé từ trong ngực ta, thấy sắc mặt nó dần chuyển từ đỏ sang trắng, che miệng không biết là khóc hay cười, chị ta đột nhiên siết chặt tay ta, “Ngài… Ngài là…” Giọng của chị ta ép xuống rất thấp, “Vu nữ?”

Ta nhướng mày, ra hiệu “suỵt”. Sau đó ngẩng đầu nhìn về hướng đội ngũ xe ngựa đã đi xa, đúng lúc Thanh Giác công chúa cũng vén rèm ngó ta, đầu mày cau chặt, vẻ mặt rất bất mãn.

“Không phải là hưng quốc công chúa vang danh khắp chốn sao? Không phải là mang theo mây chín tầng trời phượng loan đầu tường mà giáng sinh sao? Cả tính mạng của lê dân bách tính cũng chẳng thèm ngó tới, nào có tư cách được bách tính bái lạy sùng kính?”

https://thuviensach.vn

Một gã thị vệ đứng bên còn chưa đi liếc xéo, quát ta một tiếng tiện dân láo xược, liền xông tới.

Ta còn muốn oai hùng bất khuất rống một tiếng, nhưng vẫn xót mạng ôm chặt đầu. Tục ngữ nói quân tử động khẩu không động thủ, gã này sao lại vô sỉ như thế chứ! Nói đến cùng cũng phải trách mình, chỉ biết nói cho sướng mồm, sướng cái đầu ngươi!

Bỗng chốc một trận gió dữ xẹt qua, ta nghe rõ tiếng roi quất vang ngay bên mặt, trấn tĩnh nhìn lại, trước mắt xuất hiện một con ngựa, ngồi trên ngựa là một người đàn ông uy phong lẫm liệt, tay nắm ngọn roi dài, đầu kia của roi đang quấn chặt bàn tay định rút đao của gã thị vệ.

Người đàn ông kia khẽ nheo đôi mắt phượng, con ngươi đen như mực vẫn nhìn chăm chăm vào ta, dưới tấm áo choàng đen là lớp chiến giáp dài. Y thuận tay kéo một cái, gã thị vệ kia liền chật vật ngã nhào ra đất.

Có tên sai vặt dắt ngựa cho y, ta nhận ra tên sai vặt này, hắn là người hầu ở sảnh trước của Mạch phủ, thái độ đối với ta cũng coi như tốt. Hắn liếc xéo gã thị vệ kia một cái, nói: “Vị cô nương này là khách quý của Mạch phủ, còn không lui xuống.” Nói rồi vỗ vỗ cổ ngựa bảo ta: “Cô nương, sao cô lại ở đây? Vừa nãy Ngọc phu nhân sốt ruột lắm, chẳng biết cô đi đâu đấy.”

Ta ậm à ậm ừ, chẳng biết giải thích thế nào, chẳng lẽ nói ta tìm hiệu thuốc mất một canh giờ? Quá là mất mặt.

Trong lòng đang ưu sầu, dân chúng chung quanh chợt rầm rập quỳ sụp xuống, miệng lớn tiếng hô: “Tham kiến hộ quốc đại tướng quân, chúc mừng đại tướng quân chiến thắng trở về.”

Nhìn vào trang phục ta cũng có thể đại khái đoán ra y chính là Mạch Diên, chẳng qua không ngờ y sẽ xuất hiện nhanh như vậy, hơn nữa… Sau lưng còn không có binh mã đi theo, hắn không phải là một kẻ ưa sĩ diện.

https://thuviensach.vn

Dù ngựa xe mệt nhọc, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng tới thần thái của y chút nào. Tư thế oai hùng hào sảng từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng hơi nhếch lộ vẻ ngạo nghễ, thoạt nhìn chính là cái ngữ cậu ấm cô chiêu, chẳng qua là một cậu ấm đẹp trai hơn người, công cao quyền trọng mà thôi.

Ta đang định quỳ xuống, y bỗng nhiên mở miệng.

"Cô chính là Thẩm Thế Liên cô nương?"

Giọng y lạnh căm, khiến người ta nghe mà khó chịu. Thấy ta gật đầu, y khẽ nhếch khóe môi, quay mặt nhìn theo hướng Thanh Giác công chúa rời đi, dáng vẻ thờ ơ lãnh đạm, "Họa từ miệng mà ra, hiểu không?"

Tiêu rồi tiêu rồi, đó chính là phu nhân tương lai của y mà! Ta thở dài muôn phần thống khổ, rất có giác ngộ đáp: "Đã hiểu…"

Y nhướng mày, có vẻ rất hứng thú trước phản ứng của ta, ý cười cũng càng lộ rõ, "Hiểu cái gì?"

Hăm dọa người khác thật sự không phải thói quen tốt, gã này chẳng phải loại tử tế gì đâu.

"Cô nương ăn ngay nói thật sẽ không được yên thân." Ta xoay người lấy lại viên Phương Khấp Huyết trên người đứa bé kia, cất vào hộp đen, người phụ nữ cảm kích hết mực, dập đầu vái ta mấy cái liền.

Lúc quay người lại, ta bắt gặp ánh mắt đánh giá khó hiểu của Mạch Diên, y quang minh chính đại xoi mói cái hộp đen trong lòng ta, vẻ mặt nghiêm trọng. Bị ta bắt quả tang, y cũng không biết ngại ngùng, mặt dày đến thế là cùng.

Ta vội giấu cái hộp ra sau lưng, ho hai tiếng, "Ta có mạo phạm tới vị chính phu nhân tương lai của ngài, nhưng giang hồ luôn nêu cao một nụ

https://thuviensach.vn

cười xóa tan thù hận, ta cười với ngài một cái, chuyện vừa rồi ngài không được tính toán nữa nhé.” Nói xong ta nhanh chóng nhếch miệng cười, sau đó thu nét mặt, xoay người toan đi.

Tên sai vặt gọi ta lại: “Thế Liên cô nương − cô không về phủ ạ?”

Ta khoát tay, “Tìm hiệu thuốc đã, nhân tiện mua vải nguyệt sự luôn.”

Còn đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, ta quay đầu lại, trước mắt là một cái đầu ngựa đang dần phóng đại, ta hét lên một tiếng, người đã bị người ta xách lên, ngay sau đó ta liền ngồi phía trước Mạch Diên.

Ta cách y quá gần, gần như là dán vào lồng ngực y.

Đám người đứng hóng chuyện đều hít hà, thế là hiện trường ngân vang một chuỗi “khịịịịịịịịịt”.

Ta lần đầu ngồi trên ngựa, rũ mắt nhìn xuống, cơ thịt trên mặt lập tức nhăn nhúm hơn cả cái khăn bị vắt kiệt. Đúng lúc này con ngựa đạp vó, mũi thở phì một tiếng, ta không ngồi vững chỉ biết ra sức ôm chặt eo y.

Ta định bày ra vẻ mặt dữ tợn nhất chất vấn y muốn làm gì, vừa mới ngẩng đầu, y liền tủm tỉm cúi người xuống, tay từ phía sau vươn tới vuốt ve cổ ta, giữa chúng ta chỉ còn một xíu nữa là chóp mũi đụng chóp mũi.

Ta bị hành động của y dọa cho hoảng hốt, trong ánh mắt y còn mang vẻ nghiền ngẫm, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc vang bên tai ta.

“Mùi hương trên người cô, ta thích lắm.”

Ta xí một tiếng, tiện thể mắng y một câu đê tiện, sau đó định ôm cổ ngựa chậm rãi trèo xuống… Khổ nỗi chân đạp tới đạp lui vẫn không chạm

https://thuviensach.vn

được tới bàn đạp, thế là ta cứ thế lơ lửng giữa không trung với một tư thế kỳ quặc, khiến cho cả đám người chung quanh đều câm nín.

Mạch Diên rất không nể tình cười một tiếng, “Đã không xuống nổi ngựa, thì bớt phí sức đi.” Nói xong lại xách ta lên ngồi nghiêm chỉnh, sau đó quay sang bảo tên sai vặt: “Về phủ.”

Mặt của y cũng thay đổi với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, vừa mới còn bộ dáng cợt nhả dâm tà, vừa quay đầu đã chuyển sang tư thế tướng quân nghiêm túc bệ vệ. Khả năng diễn kịch này so với Tiểu Phượng Tiên có thể nói là không phân cao thấp, hai người mà hợp thành một đội một kẻ diễn vai nam một kẻ diễn vai nữ chẳng phải cả nhà đều vui sao? Đương nhiên, nếu Tiểu Phượng Tiên dáng vẻ xấu xí, y không ghét bỏ là được.

Ta đột nhiên nhớ ra còn phải đi mua đồ, “Ấy! Chờ chút đã!”

Y nhìn ra ngay nỗi bận tâm của ta, ôm ta chặt hơn một chút, nói: “Trong phủ cái gì cũng có.” Sau đó ngừng một chốc, “Bao gồm cả vải nguyệt sự.”

…

Lúc về đến phủ, đám nha hoàn sai vặt lớn lớn nhỏ nhỏ đều đứng đầy bên ngoài Mạch phủ, thấy Mạch Diên với ta cùng cưỡi một con ngựa thì đều kinh ngạc, nhưng vẫn rất nghiêm chỉnh kính cẩn khom người hành lễ chào Mạch Diên.

Ta vừa muốn nhảy xuống khỏi ngực y, Ngọc Nương và ông cụ Mạch đã xuất hiện ở sau cửa, Ngọc Nương một thân áo trắng đi trước bậc thang, vẻ mặt từ vui mừng biến thành ngạc nhiên, như thể không hiểu nổi vì sao ta và phu quân của nàng lại ôm ấp nhau như thế.

Ta nhủ thầm, tiêu rồi.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, tới tận khi ăn xong bữa tối, Ngọc Nương vẫn chẳng thèm nói chuyện với ta, chỉ thờ ơ hỏi một câu hôm nay đi đâu, sau khi ta thành thật trả lời, nàng liền xoay người đi tới phòng bếp chuẩn bị món điểm tâm sở trường của nàng cho Mạch Diên.

Xem thái độ lạnh lùng này của nàng, nhất định là đã nghe vào tai mấy lời đồn nhảm của đám người trong phủ, rồi nghi ngờ ta bụng dạ khó lường, vào phủ là để cám dỗ tướng quân của nàng. Ta theo nàng đến phòng bếp, giúp nàng một tay, chỉ chốc lát sau nàng đã không nhịn được, liên tục giục ta đi ra ngoài.

Ngọc Nương thấy ta vẫn không nhúc nhích, liền giận dỗi mím miệng, "Đến cả làm điểm tâm cô cũng muốn tranh giành với ta sao? Xem ra là thích tướng quân thật rồi…"

Giải thích thế nào cho vừa nhanh vừa hiểm lại vừa chuẩn đây nhỉ? Ta ngẫm nghĩ một chút, à ra rồi… "Ta không thích đàn ông."

Nàng nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bất đắc dĩ phì cười.

Ta nhìn liền biết nàng đã hết giận, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, liên tục cảm thán đàn bà ơi là đàn bà.

Trước kia Trương đại nương đã nói cho ta biết, giữa đàn bà chính là như thế, cho dù quan hệ có tốt đến đâu, nếu đã có hiểu lầm, ngươi không chịu lên tiếng mà chỉ trông mong đối phương sẽ tin tưởng ngươi, căn bản là chuyện trên trời. Có lẽ đối phương không cần ngươi thao thao bất tuyệt giải thích, chỉ cần ngươi cười một cái, đều có thể tiêu tan hết thảy.

Ta vốn còn không tin, bây giờ thì thấy, quả thực là không lừa ta, chậc chậc.

Ngọc Nương đang cười, đột nhiên bật ho, tỳ nữ đi qua thấy thế lập tức bước tới đỡ.

https://thuviensach.vn

“Ngọc phu nhân, dạo gần đây hình như thân thể người suy yếu hơn trước, có cần mời đại phu tới xem không ạ?”

Nàng lắc đầu, dặn ta đừng chạy lung tung nữa, muốn ra ngoài cũng phải tìm người dẫn đường, sau đó lau mồ hôi bên trán, bưng khay đựng điểm tâm ra khỏi phòng bếp.

Hình như là, sắc mặt nàng xấu đi thì phải? Quả thật còn nhợt nhạt hơn ngày đầu tiên gặp… Chỉ vì không chịu đựng nổi nỗi đau mất con sao?

Ta buồn chán bước vào hoa viên, phía sau hoa viên là phòng của Ngọc Nương, trước kia mỗi khi cảm thấy ngột ngạt ta còn có thể đi quấy rầy nàng, bây giờ tướng quân của nàng đã trở về, e là nàng chẳng có lòng dạ nào mà để ý đến ta đâu.

Nghe nói ngày kia thi thể thằng bé Mạch sẽ được chuyển đến, ta vẫn nên mau chóng rời đi thôi.

Ánh mắt gã Mạch Diên kia nhìn Phượng Khấp Huyết không được bình thường, sợ là đã biết nguồn gốc của hòn đá ấy, có tính toán gì đó. Nếu ta không đi mau, chỉ sợ sẽ phát sinh biến cố.

Ta vừa đảo mắt vu vơ, liền trông thấy khá nhiều gã sai vặt đang bám vào bờ tường, dáng vẻ còn giống như đang xô đẩy nhau, đang rình mò trò hay gì chăng? Ta chậm rãi đi qua, kiễng chân lên cũng chẳng nhìn thấy gì, thế là không ngại khiêm nhường nói: “Các ngươi đang xem gì thế?”

Mấy gã sai vặt rõ ràng không rảnh đáp lại ta, chỉ có một gã có lòng tốt trả lời qua quít: “Xuân cung sống.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 25

“Xuân cung sống là cái gì?” Gã sai vặt bên trong cùng bực mình, “Tự xem chẳng phải là biết ngay à!” Trong nháy mắt quay lại trông thấy ta, gã sợ tới mức lăn lông lốc khỏi tảng đá, đám còn lại cũng tới tấp quay đầu nhìn ta, sau đó đều đỏ bừng mặt chạy biến.

Đột nhiên, bên kia tường truyền tới tiếng Ngọc Nương, tiếng kêu “ư ư a a” mềm nhũn ta nghe mà da gà rụng đầy đất, hơn nữa còn xen giữa thanh âm bịch bịch bịch… Ngọc Nương với Mạch tướng quân đang vật lộn chăng? Hay là Ngọc Nương gặp cảnh bạo lực gia đình? Ôi chao không được nha, nhìn cái cánh tay cẳng chân nhỏ xíu của Ngọc Nương, thể nào cũng chịu thiệt cho coi.

Ta vội sáp lại, trèo lên tảng đá đệm chân, nghển cổ nhìn, thế nhưng cửa phòng Ngọc Nương khép kín, chỉ có thể từ bóng nến hắt xuống lờ mờ nhìn ra hai người hình như đang quấn lấy nhau.

Ta hít sâu một hơi, đang chuẩn bị hô: Ông nội ngươi, đường đường hộ quốc đại tướng quân, lại không biết xấu hổ đi đánh đàn bà con gái! Đáng tiếc vừa mới mở miệng, đã bị người ta bịt kín.

“Im lặng.”

Cái giọng này… Tiểu Phượng Tiên?! Bên ngoài đều nói phòng vệ và giới nghiêm ở Mạch phủ là hàng đầu, Tiểu Phượng Tiên lại ở trong Mạch phủ được xưng là phòng giới nghiêm ngặt đi lại tự do như chỗ không người, quả thực là giẫm lên mặt Mạch phủ mà…

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, trong thiên hạ không có mặt ai mà hắn không dám giẫm.

Ta chỉ chỉ bên trong, ra sức đưa mắt ra hiệu, hắn nhìn ta với vẻ khá bất đắc dĩ, dường như biết ta muốn nói cái gì, sau đó xoay người ôm ta, khẽ nhảy một cái, rời khỏi hiện trường.

Hắn đáp xuống một đình viện hẻo lánh nào đó, thả ta xuống xong, còn quay đầu xem có bị phát hiện hay không.

Ta vừa chạm chân xuống đất liền muốn chạy ngược trở lại, mới chạy mấy bước đã bị hắn túm được cổ áo.

"Tên họ Mạch kia, đánh phụ nữ đánh cơ thiếp đấy! Có khuynh hướng bạo lực!"

"Cho nên ngươi muốn đi liều mình làm việc nghĩa?" Hắn gật đầu buông tay ra, "Phu nhân y sẽ không biết ơn ngươi đâu."

Ta chớp mắt mấy cái, "Vì sao?"

Tiểu Phượng Tiên có chút dở khóc dở cười, khoanh tay nhìn ta, "Ngươi không biết bọn họ đang làm gì thật à?" Thấy ta ngây ngốc lắc đầu, hắn nói với vẻ mặt lạnh tanh: "Làm lễ Chu Công."

Lễ Chu Công… Ý là…

Suy nghĩ có nửa khắc chệch khỏi quỹ đạo, đợi ta nghiền ngẫm ra rằng lễ Chu Công cũng cùng nghĩa với chuyện vợ chồng hoan ái, mặt ta xoạt một cái hết chuyển từ trắng sang đỏ rồi lại thành đen, cả người trở nên cứng ngắc.

Hắn thấy ta ngây ra như phỗng, cười cười, sau đó đi đến bên bậc thềm ngồi xuống, "Gan lớn nhỉ, ta có bảo là ngươi được ra khỏi quán trọ không nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Ta nắn bóp cái mặt đang nóng ran, ngượng ngùng không dám đối mắt hắn, lầu bầu: “Ngươi cũng có nói là không được đâu. Tìm cái quán trọ xập xệ như thế, ngươi còn không biết ngượng mà cấm túc ta.” Ta nhìn cảnh trí xung quanh một lượt, hình như là một khu vườn bỏ hoang, gian phòng tuy tồi tàn, nhưng cũng không bẩn thỉu lộn xộn. Ánh trăng vừa vặn chiếu chung quanh ta, trên mặt đất trống trải còn có tuyết mai đang nở rộ, lại thành ra tao nhã thanh lịch.

Khung cảnh này khiến cho ta suy nghĩ vẩn vơ một trận.

Lễ Chu công, đó là chuyện mà Tuyệt Mệnh Đại Quỷ cùng ta làm ngày đó sao? Nghe tiếng kêu của Ngọc Nương, thật giống như vừa thống khổ lại vừa hưởng thụ, chuyện vợ chồng này cho dù không sảng khoái như lời bà mối nói, cũng hẳn là cảm giác rất đặc biệt, nhưng nhớ lại hôm đó ta với Tuyệt Mệnh Đại Quỷ… Hình như, đâu có cảm giác đặc biệt gì nhỉ…

Lẽ nào có, nhưng sau đó ta đãng trí nên không nhớ được? Ông nội nó… Lần đầu tiên mà không nhớ kỹ.

Ta nghĩ đến xuất thần, Tiểu Phượng Tiên đột nhiên hỏi một câu:

“Ngươi thích tên họ Mạch đó à?” Giọng hắn trầm thấp, giọng điệu còn âm u hơn thường ngày. “Nếu không sao lại vì thế mà chán nản?”

Lúc này ta sợ tới mức run khóe miệng, đùa gì kỳ vậy?

Nửa người Tiểu Phượng Tiên khuất trong bóng tối, khuông mặt vốn đã khó nhìn ra biểu cảm càng thêm không sáng tỏ. Ta xụ mặt, đi qua ngồi vào cạnh hắn, trịnh trọng nói: “Ai chán nản vì y hả? Ai nói ta thích y?” Ta giật mình, lúc ta với Mạch Diên ở trên ngựa lôi lôi kéo kéo, lẽ nào Tiểu Phượng Tiên ở nơi nào đó nhìn thấy, thế là vội vã giải thích: “Lúc chiều, là y tự dưng ôm ta lên ngựa, ta rất vô tội có được không?”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng, hiển nhiên không tin lí do của ta, ta giậm chân, cả giận nói: “Nếu như ôm một chút chính là thích, ngươi phải thích ta nhiều lắm nhỉ?”

Hắn không phản bác, cũng không lộ vẻ chán ghét, chỉ cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó điềm nhiên thì thào gì đó, ta nghe không rõ lắm, hình như là “Có lẽ thế”, đương nhiên, dựa vào hiểu biết sâu sắc của ta về hắn, “Mơ giữa ban ngày” thì có khả năng cao hơn.

Hắn nhìn mặt trăng một lát, chắc là đang tính thời gian, sau đó thủng thỉnh nói: “Nếu ngươi thật sự thích y thì nhìn nhiều thêm một chút, kẻo sau này sợ là không còn cơ hội nữa đâu.”

Lòng ta chùng xuống, đột nhiên nghĩ tới mấy lời Tiểu Đàm bẩm báo với hắn, nếu Mạch phủ may mắn, sẽ chỉ có ông cụ Mạch mất mạng, nếu không may, e là sẽ bị Tiểu Phượng Tiên huyết tẩy cả nhà… Ngọc Nương chẳng phải cũng khó tránh khỏi kiếp này sao?

“Nếu như kim chủ của ngươi muốn ngươi giết toàn Mạch phủ, ngươi không giết không được sao?”

“Muốn xin thay à?”

Ta gật đầu cái rụp, tới gần hắn thêm một chút, hắn thấy ta ân cần, đột nhiên cười rộ lên.

Ta giật mình, bất giác để ý tới đường cong dưới cằm và cổ hắn, da hắn trắng, được ánh trăng chiếu sáng càng thêm tinh tế, đoán chừng là bế quan hai mươi năm mới dưỡng được làn da như vậy. Nếu không phải khắp mình chi chít toàn những vết sẹo gai mắt, nhất định hắn sẽ là một chàng trai trẻ trắng trẻo khiến người ta không nhịn nổi muốn chà đạp.

Nghĩ tới nghĩ lui, ta liếm liếm khóe miệng. Xong rồi xong rồi, mệt ta bình thường vẫn tự xưng là cô nương tốt trong sáng thuần khiết, bây giờ

https://thuviensach.vn

đến cả loại mặt hàng như Tiểu Phượng Tiên mà ta cũng dám mơ tưởng, tám phần mười là ngại chết không đủ nhanh đây mà.

Ta hắng giọng một cái, "Ngươi… gần đây hình như rất thích cười." Dạo gần đây xem chừng tâm tình hắn rất tốt, động một tí là cười híp mắt, ta nhìn mà nhộn nhạo trong lòng… Ngộ nhỡ đây là sự yên tĩnh trước cơn bão, nói không chừng chớp mắt sau hắn liền rút kiếm đoạt mất cái mạng nhỏ của ta. Tuy rằng ta từng nói rất thích nhìn hắn cười, nhưng cười nhiều thế thì đáng sợ quá, một con cọp mỗi ngày đều nhếch miệng với ngươi, ai mà chịu nổi chứ?

Hắn chậm rãi thu lại ý cười, trong mắt lắng đọng chút cảm xúc khó hiểu, "Ta muốn giết y, ngươi không nỡ à?"

Ta giơ lên ba ngón tay, "Ta không thích y thật mà, ta thề."

"Thế thì tốt." Tiểu Phượng Tiên cụp mắt, hàng mi rung rung, ta nhìn mà ngây ngẩn. "Ngươi không thể, cũng không nên thích người đàn ông khác."

"Hả?" Thật ra ta đã nghe rõ, nhưng vẫn muốn xác nhận lại một lần, nếu không phải tai ta có bệnh, vậy thì chính là đầu hắn bị mối gặm rồi, lời nói ái muội kiểu này, là hắn nói ra sao?

Hắn lườm ta một cái, đứng lên, nhảy vài cái ra xa rồi biến mất trong bóng đêm. Chỉ bỏ lại một câu "Mau trở về quán trọ" vang vọng mãi trong không khí.

Chậc, ngươi muốn ta về thì ta phải về hả? Không phải ỷ vào bây giờ ta hơi có chút cảm tình với ngươi thôi sao…

Ta khinh bỉ lườm hắn một cái xong, đột nhiên chú ý tới quang cảnh xung quanh cực kỳ xa lạ, ta thầm gào rú: mẹ nó cả nhà ngươi cả thôn cả thành ông nội ngươi! Không biết lão nương mù đường à –!

https://thuviensach.vn

Thế là đêm trăng khuất gió lặng hôm đó, ta ở trong một góc hẻo lánh của Mạch phủ gần như rộng gấp hai lần vịnh Tấn Vân, đi lòng vòng hai canh giờ, mới tìm được một người sống, dẫn ta về phòng.

Đối với hành vi bẩn thỉu bỏ lại ta một mình của hắn, ta cũng không bực tức lắm, ta tự cho rằng khi đó hắn bất cẩn thổ lộ tấm lòng, nhất thời xấu hổ không chịu nổi nên phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng rất lâu về sau ta bới móc chuyện này với hắn, đóa Phượng Tiên Hoa này chỉ im ỉm nhìn ta, mặt tỉnh bơ nói: “Phòng của ngươi ở ngay phía sau, ngươi còn đi lạc hả?”

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Hôm sau, ta còn đang mơ ngủ thì bị Tiểu Mai nha hoàn thân cận của Ngọc Nương tới dựng dậy, ta mơ mơ màng màng rửa mặt mặc áo, chỉ nghe nàng ta gấp gáp nói quý phi gì đó dẫn cô công chúa gì đó giá lâm quý phủ, muốn toàn phủ quỳ lạy bái kiến.

Mi mắt ta còn đang díu vào nhau, hết sức nghi ngờ, “Ta không phải người Mạch phủ mà cũng phải đi hả?”

Trán Tiểu Mai rịn đầy mồ hôi lạnh, xem chừng rất khẩn trương, vừa giúp ta xử lý đám tóc xác xơ vừa giải thích: “Quý phi nương nương nghe tin tiểu thế tử gặp nạn nên đặc biệt đến thăm, còn nói thẳng muốn gặp cô nương một lần, để bày tỏ lòng cảm tạ.”

Ta càng thêm nghi ngờ, “Tiểu thế tử cùng vị quý phi nương nương này có quan hệ gì hả?”

Tiểu Mai vừa nghe thế liền lộ vẻ mặt khinh thường, dựng ngược hàng mày nói: “Chuyến này quý phi nương nương tới, ai mà không nhìn ra có ý đồ gì chứ? Mạch lão gia không đồng ý hôn sự giữa Thanh Giác công chúa và tướng quân đại nhân, bà ta liền vin vào cái cớ thương tiếc tiểu thế tử, tự mình tới nói chuyện với Mạch lão gia, thật đúng là mặt dạn mày dày, bây

https://thuviensach.vn

giờ đòi gặp cô nương, đương nhiên là để diễn trò cho trọn, cô nương cứ ứng phó vài câu qua loa là được.”

Mấy việc linh tinh giữa đám hoàng thất và quan lại này, người trong cuộc tỏ, người ngoài cuộc mê, khó bề phân biệt được. Nhưng ta vẫn không tài nào nghĩ ra, vì sao ông cụ Mạch lại không đồng ý, cho dù ông ta phản đối cũng chỉ là giãy dụa vô nghĩa thôi mà. Nghe đâu vị Hòa Nhan quý phi này rất được sủng ái, nói mấy lời bên gối hoàng đế thì việc hôn sự này chẳng phải là chuyện ván đã đóng thuyền rồi sao? Tội gì ông ta phải thế?

Lẽ nào, giữa bọn họ có ân oán không muốn người khác biết?

Ta được Tiểu Mai dẫn tới từ đường ở trung điện, một đám người đang cầu khấn trước quan tài của thằng bé Mạch, mấy vị Phật sống Lạt Ma thoạt nhìn khá chuyên nghiệp đang ngồi thiền niệm kinh trước bàn cúng, một vài hòa thượng cầm tịnh bình* đứng bên ngoài đoàn người vẩy nước tẩy trần, miệng lẩm nhẩm xóa sạch tiền trần, chớ niệm kiếp này, mau chóng bước đi không quay đầu lại, đều là mấy trình tự ta đã quen thuộc.

*là bình đựng nước cam lộ của Quan Thế Âm Bồ Tát.

Ở giữa gian phòng, người đàn bà quỳ trên đệm cói đang chắp tay nhắm mắt, ăn vận tuy thanh lịch, trang điểm cũng nhẹ, nhưng vẫn không giấu được thần thái sang quý xinh đẹp.

Ông cụ Mạch là chủ nhà, nhưng quý phi ở đây, ông ta cũng chỉ có thể đứng bên cạnh, vẻ mặt trang nghiêm, Mạch Diên cùng Ngọc Nương vận áo cúng màu trắng, đứng bên quan tài của thằng bé Mạch, mắt Ngọc Nương sưng húp, còn không ngừng rơi lệ. Mà Thanh Giác công chúa đứng ở cạnh ông cụ Mạch, thi thoảng lại liếc nhìn Mạch Diên, sau đó lại vội cúi thấp gương mặt xinh đẹp, xem chừng cực kỳ thích y.

Ta nhỏ giọng hỏi Tiểu Mai thi thể tiểu thế tử được đưa về khi nào, Tiểu Mai nói giờ mão ba khắc hôm nay. Ta không nhịn nổi nghĩ thầm, Hòa

https://thuviensach.vn

Nhan quý phi này tin tức cũng thật nhanh nhạy, công chúa nhà bà ta phải đói khát tới mức nào đây.

Ông cụ Mạch tinh mắt, phát hiện ra trong phòng có thêm người đầu tiên, ông ta liếc nhìn ta, sau đó khom người nói với người đàn bà đang ngồi ở giữa phòng: “Nương nương không phải muốn gặp Thế Liên cô nương sao? Chính là vị này đây.”

Hòa Nhan quý phi không nhanh không chậm nhìn về phía ta. Ta lập tức cảm thấy toàn thân như bị một dòng nước ấm chảy qua, máu khắp người cũng bắt đầu không an phận chảy rần rật, giống như bị một lực lượng thần bí nào đó hấp dẫn.

Càng kỳ quái là, ta không thể nào nhìn rõ mặt mũi của bà ta. Giống như có vầng ánh sáng dịu nhẹ xoay quanh người bà ta, như thần tiên đọa phàm, không nhiễm bụi trần. Nhưng cố tình một người đàn bà siêu phàm thoát tục như vậy, lại có địa vị sang quý ngọc ngà như thế, quá không thích hợp.

Bà ta cũng nhìn ta hồi lâu, sau đó từ từ đi tới, “Thẩm Thế Liên, Thẩm cô nương?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ta ngẩn ngơ gật đầu, sau khi thấy rõ khuôn mặt trước mắt, lại cảm thấy hơi quen thuộc, giống như đã từng gặp ở đâu.

Thanh Giác công chúa nhìn không quen quát lên: “Điêu dân to gan, gặp mẫu phi ta mà không hành lễ?”

Ta đối mắt với nàng ta một cái, nàng liền lập tức nhận ra ta, sau đó bước tới kéo tay Hòa Nhan quý phi, ý muốn bà ta cách xa ta một chút, chỉ vào ta lải nhải: “Ta đã từng thấy ả điêu dân này, lần trước nó bế một đứa bé bị bệnh dịch ở trên đường, nói không chừng cũng nhiễm bệnh rồi, sao các người dám để một người như thế ở lại trong phủ? Sao không đưa ngay tới khu dịch bệnh hả?”

Mạch Diên vẫn một mực yên lặng, đợi công chúa dứt lời y mới thờ ơ mở miệng nói: “Khởi bẩm công chúa, nếu nàng cũng nhiễm bệnh thì hẳn đã phát bệnh rồi, bây giờ nàng khỏe mạnh, đương nhiên là phải giữ lại trong phủ, huống hồ ngày đó chính thuộc hạ tự mình đưa nàng về phủ, nếu xảy ra vấn đề, cũng do thuộc hạ gánh vác, không phiền công chúa phí tâm.”

Ta thầm thấy không ổn, y nói lời này hoàn toàn có ý bao che, quả thực là rước lấy oán thù cho ta. Phản ứng đầu tiên của ta là nhìn về phía Ngọc Nương, Ngọc Nương đứng ở một bên không lên tiếng, chỉ cúi đầu, tay lại khẽ siết vào mấy lượt.

Song Hòa Nhan quý phi lại rất dửng dưng, vỗ vỗ tay Thanh Giác công chúa, ra hiệu cho nàng ta lui xuống. Thanh Giác công chúa vốn còn muốn

https://thuviensach.vn

nói thầm gì đó, lại bị Hòa Nhan quý phi lạnh nhạt liếc một cái, ngượng ngập lui lại mấy bước.

Nghe Thanh Giác công chúa gọi Hòa Nhan quý phi là mẫu phi, như vậy bà ta hẳn là người đàn bà mà Tiểu Phượng Tiên và Tiểu Đàm nhắc tới. Bà ta là con gái chính dòng của tộc Ngọc Lan Già, đương nhiên là không sợ bệnh dịch cỏn con này, chẳng trách lại tỏ vẻ điềm nhiên như thế.

Bà ta bước tới cầm tay ta, nét cười như hoa dương liễu tháng ba, trong sáng thanh nhã. “Cõi đời rối ren như bây giờ, người dũng cảm hành hiệp trượng nghĩa như Thẩm cô nương thực là ít ỏi.”

Đây chính là người tộc Ngọc Lan Già mà Tiểu Ngưu Lang luôn tâm tâm niệm niệm, ta ngẫm nghĩ, vẫn nên ghi nhớ cho kỹ dáng vẻ của bà ta, bao giờ xuống lỗ còn đem ra khoe khoang với Tiểu Ngưu Lang nữa.

Vẻ ngoài của bà ta rất đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn bà có đôi mắt đào hoa sóng sánh như thế, ta không nhịn được nghĩ tới chính mình. Ầy, sao một đôi mắt quyến rũ xinh đẹp như vậy không mọc trên người ta nhỉ?

Thấy bà ta nói nghiêm túc, ta cũng không nỡ phá đám, thật ra ta nên đáp rằng ta không cứu được tiểu thế tử, không dám mang cái mũ hành hiệp trượng nghĩa. Nhưng lời nói ra miệng lại là đâu có đâu có, ta chỉ là đánh bậy đánh bạ mới đi theo con đường hiệp nghĩa thôi mà.

Thói quen sĩ diện này của ta, thật là dai dẳng như chó không bỏ được thói ăn phân.

“Thẩm cô nương, nghe Ngọc phu nhân nói, cô cũng không phải lẻ loi một mình, sao không mời cả người nhà cùng tới?” Nói xong Hòa Nhan quý phi lộ ra vẻ mặtchâm chọc, liếc ông cụ Mạch và Mạch Diên một cái, “Không phải là Mạch phủ bủn xỉn, tiếc của không chịu tiếp đãi đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Mạch Diên có chút hiếu kỳ "ồ" một tiếng rõ dài, nhìn chăm chăm vào ta, không hề che giấu ánh mắt đánh giá, "Thuộc hạ chưa hỏi kỹ chuyện này, chỉ bảo Ngọc Nương thu xếp, nói như vậy, là Ngọc Nương sơ sẩy?"

Ngọc Nương nghe thế, nỗi ấm ức vụt hiện trong mắt, vội tiếp lời y nói: "Thiếp thân từng đề cập với Thẩm cô nương, nhưng…"

Nàng còn chưa dứt lời đã bị Mạch Diên phũ phàng cắt ngang, giọng y lạnh căm, khiến Ngọc Nương không khỏi im bặt.

"Thẩm cô nương có ân với bản phủ, há có thể thất lễ? Thẩm cô nương đã ở bản phủ nhiều ngày, sợ là người nhà lo lắng, không bằng đón người ta tới đây luôn, cô thấy thế nào?"

Ta nhíu mày.

Ta không thích thái độ thờ ơ của y đối với Ngọc Nương, cũng không thích thái độ hăm dọa của y đối với ta. Gã họ Mạch này đầu mày âm hiểm sắc bén, cả người tản ra luồng khí khiến người ta không rét mà run, đôi mắt càng như muốn nhìn thấu người ta.

Ta chẳng qua chỉ ngẫu nhiên không cứu được con trai y, tính đúng ra, ta chỉ làm được việc tốt nửa chừng. Nếu ta thật sự đưa tiểu thế tử bình bình an an về trước mặt y, ta còn có thể đường đường chính chính nhận sự tiếp đãi của bọn họ, giờ y và ông cụ Mạch đều nhiệt tình như vậy, ngược lại khiến lòng ta thấp thỏm bất an… Phải chăng là hơi quá kỳ quặc?

Có đôi khi đầu óc không tỉnh táo, ta sẽ hoang tưởng tới việc cầu xin Mạch tướng quân giúp ta thoát khỏi sự giam cầm của Tiểu Phượng Tiên, nhưng y và ông cụ Mạch nhìn thế nào cũng không đơn thuần, đôi mắt hồ ly sáng lập lòe, ta vẫn nên quên đi thì hơn.

Mà nói đi cũng phải nói lại… Tiểu Phượng Tiên võ công sâu không lường được, trong tay còn quản lý một đám sát thủ khát máu võ công cũng

https://thuviensach.vn

đều sâu không lường được, huyết tẩy nơi này chỉ là chuyện trong nháy mắt, Thẩm Thế Liên ngươi vẫn nên chăm chỉ tích đức đi.

Vả lại Tiểu Phượng Tiên đã giục ta rời khỏi đây, thi thể của thằng bé Mạch cũng đưa về rồi, vẫn nên tìm cơ hội cáo biệt thôi.

Ta đáp qua loa: “Ta… đúng là có một người nhà, nhưng hắn có việc ra ngoài rồi, cám ơn ý tốt của tướng quân. Ta đã quấy rầy quý phủ nhiều ngày, chỉ vì muốn đợi thi thể của tiểu thế tử được đưa về, cầu chúc cho tiểu thế tử xong rồi đi, duyên khởi duyên diệt, ta chỉ cầu làm cho trọn vẹn.”

Hòa Nhan quý phi nghe xong, hỏi một câu: “Chỉ có một người nhà… Chắc hẳn Thẩm cô nương cùng lệnh đường hoặc lệnh tôn sống nương tựa vào nhau, kham khổ lắm phải không?” Bà ta vỗ nhẹ tay ta, vẻ mặt vừa yêu thương vừa xót xa, “Cô thân thể gầy yếu, nhìn là biết đã phải chịu khổ nhiều.”

Ta nghĩ thầm, dù cho Hòa Nhan quý phi gặp ta chỉ vì muốn diễn trò cho trọn, cũng không khỏi diễn sâu quá rồi, nhìn biểu cảm của bà ta ta cũng không nhịn được mà nghĩ, mười sáu năm qua của ta có coi là bị ngược đãi không nhỉ? Ừm, chắc là có đấy.

Ta không chịu nổi người khác tỏ vẻ thương hại, cho nên cố gắng bày ra dáng vẻ không hề gì nói: “Cha mẹ ta qua đời lúc còn trẻ, vị người nhà kia là…” Ta hơi ngập ngừng. Ầy, cũng chẳng phải lần đầu tiên bịa đặt chuyện này, Tiểu Phượng Tiên lần này chắc không thể nào từ đâu nhảy ra phá bĩnh ta đâu. Thế là yên tâm thoải mái nói: “Là phu quân của ta.” Nói là phu quân, sẽ có vẻ không đáng thương lắm. Dù sao cha chết thì theo chồng, có người để dựa dẫm, còn tốt hơn là bảo với bọn họ Tiểu Phượng Tiên là con trai ta.

Vẻ mặt Mạch Diên và ông cụ Mạch đều thoáng sững sờ, Ngọc Nương cũng cực kỳ kinh ngạc, còn mặt Hòa Nhan quý phi cứng ngắc ra cả buổi.

https://thuviensach.vn

Phản ứng của bọn họ khiến ta không hiểu nổi, phải chăng… ta nói sai gì rồi? Không có tin tức phản động gì đấy chứ…

“Cô nương… thành thân rồi ư?” Hòa Nhan quý phi thấy ta gật đầu, rất nhanh đã khôi phục lại nét cười hiền hòa, sau đó rút từ tay áo một chiếc trâm ngọc tinh xảo đặt vào tay ta.

Kiểu dáng của trâm ngọc ta không hình dung ra, từa tựa đóa hoa, cũng giống con chim, ai mà biết được? Đối này loại trang sức của đàn bà con gái này, ta ít khi tiếp xúc, mắt tàn thật sự không thể phân biệt được.

Bà ta nói: “Cô nương hẳn đã qua lễ cài trâm rồi, trên người bản cung không có trâm, nhưng lại có một chiếc thoa cài đầu phượng về tổ rất phù hợp, tặng cho cô vậy.”

Ta còn chưa lên tiếng, Thanh Giác công chúa đã ngúng nguẩy.

“Mẫu phi, đó là thứ người mang bên mình đã nhiều năm, sao có thể tùy tiện cho người khác?”

Ta nghe thế tay run lên, định trả lại song Hòa Nhan quý phi lại ấn chiếc thoa ngọc vào tay ta, nghiêm mặt bảo Thanh Giác công chúa: “Làm càn, bản cung thấy Thẩm cô nương thân thuộc, muốn tặng đồ cho nàng mà ngươi cũng muốn nói ra nói vào hay sao?”

Thanh Giác công chúa khó hiểu nhìn ta một cái, sau đó không dám hó hé gì nữa.

Ta cảm thấy bà ta tác phong mạnh mẽ, đưa đi đẩy lại thì đúng là không chừa mặt mũi cho bà ta, ở chốn đông người này vẫn nên biết điều một chút thì hơn.

Thế là ta nhận chiếc thoa ngọc, thấp thỏm nói tạ ơn.

https://thuviensach.vn

Những chuyện tiếp theo cũng đơn giản. Ta theo gót vị Lạt ma niệm Đại Tạng Kinh trước quan tài thằng bé Mạch, lúc kết thúc lễ tế, ai nấy đều phải đốt chút gì đó cho thằng bé Mạch coi như chúc phúc, ta nhìn bọn họ đưa ra nào là vàng bạc châu báu, nào là quần áo, kiệu giấy, liên tục cảm thán kẻ có tiền đúng là xa xỉ.

Ta nghĩ mất nửa ngày, vốn muốn ra tay hào phóng một chút, móc đi móc lại trong ngực, lại chỉ còn mỗi dải lụa trắng quỷ dị kia. Thế là cuối cùng, ta dùng dao nhỏ nạo một khối nhỏ từ cạnh cái hộp đen chứa Phượng Khấp Huyết, bọc lại trong dải lụa trắng, ném vào chậu vàng.

Vừa nhìn ngọn lửa cháy hừng hực vừa thầm khấn: Bé Mạch ơi là bé Mạch, dải lụa trắng này giúp mi cả đời sau đều được đại mỹ nhân như Tần Sơ Ước bu quanh, mẩu gỗ kia dính linh khí của Phượng Khấp Huyết, giúp mi thăng tiến vèo vèo một bước lên mây phát triển trường tồn nhé…

Đám tỳ nữ đứng bên rõ ràng chưa từng gặp loại vu nữ thầy pháp đẳng cấp cao đích thực, thấy ta rì rà rì rầm, nhao nhao cảm thán ôi chao đúng là vu nữ có khác, tặng đồ cũng đặc biệt, chắc chắn là có ý nghĩa sâu xa, sau này chúng ta cúng bái tổ tiên cũng đốt mảnh vải trắng với một khối gỗ hoa lê đi.

Thế là từ đó trở đi, từ đô thành An Kinh truyền bá ra tập tục, lúc cúng bái mà không có vải trắng cùng với gỗ hoa lê thì chính là bất nhân bất nghĩa bất hiếu bất trung, không chu toàn, không may mắn, sẽ bị tổ tiên mời đi uống trà nói chuyện.

Ta nghĩ, đại khái đám bói toán lừa đảo nổi danh, lúc đầu chắc cũng chỉ là loại ô long như ta thôi.

Ngày đó nghe đám nhàn rỗi trong phủ buôn chuyện, hình như Hòa Nhan quý phi cùng ông cụ Mạch thương lượng không vui vẻ mấy, ông cụ Mạch không đồng ý hôn sự, nói rằng tiểu thế tử vừa ra đi, không thích hợp

https://thuviensach.vn

làm tiệc mừng, sợ sẽ thu hút tà khí. Hòa Nhan quý phi dụ dỗ đủ kiểu vẫn không thuyết phục được ông cụ Mạch, mặt mày xám xịt dắt công chúa Thanh Giác rời đi.

Mọi người đều sôi nổi bàn luận, trong phủ có lẽ sẽ nổi lên một trận bão táp.

Ta nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, Hòa Nhan quý phi đã lén lút muốn giết ông cụ Mạch, thậm chí còn định diệt cả Mạch gia, vì sao còn muốn gả con gái mình vào Mạch gia? Ý đồ gì đây?

Hơn nữa lời nói của Tiết Trường Hân trước khi chết cũng kỳ quái, gì mà mọi việc bà ta làm đều là để bảo vệ cho chính mình và đứa con gái ruột… Bà ta quả thực là đẩy con gái mình vào hố lửa đấy chứ, thế mà là bảo vệ sao? Bà ta là quý phi, lại có thù sâu oán nặng gì với Phượng Minh Cô Thành chứ?

Nghĩ mới thấy, cô Thanh Giác công chúa kia cũng đáng thương ghê, không biết chính mình bị mẹ ruột sắp đặt cho một mối hôn sự đẫm máu.

Ta vừa nghĩ lung tung, vừa thu dọn đồ đạc của mình, vừa mới buộc cái hộp đen vào sau lưng, Tiểu Mai lại hớt ha hớt hải chạy tới, nói rằng Ngọc Nương bị ngất xỉu, đại phu cũng bó tay, giống như là trúng độc, nhưng lại không tìm ra nguồn độc, có thể là cổ thuật, gọi ta đi xem thử.

Ta chợt cảm thấy không ổn, dạo gần đây thân thể nàng càng ngày càng yếu, bây giờ lại còn ngất xỉu nữa ư?

Lúc ta cùng Tiểu Mai vội vã chạy tới phòng Ngọc Nương thì nàng đã tỉnh, mặt mày tái nhợt nằm ở trên giường, thấy ta liền cười dịu dàng rồi nói: “Cô nói làm xong lễ tế cô sẽ đi, ta vốn định tiễn cô một đoạn đường, khốn nỗi thân thể không khỏe, sơ suất rồi…”

https://thuviensach.vn

Câu sơ suất này của nàng rõ ràng là còn để ý lời của gã họ Mạch khi nãy, cũng không muốn để cho ta dễ chịu đây mà. Ta nhìn kỹ hai bên má nàng, vừa tái nhợt vừa hơi có sắc đen, môi hơi tím tái.

Vu cổ đều cần vật dẫn, cũng đều là những vật rất dữ, kiểm tra trong phòng nàng cũng không phát hiện gì khác thường, huống hồ xác suất gặp được cổ thuật tại Trung Nguyên cực nhỏ, phần lớn là ở mấy nơi hung hiểm như Miêu Cương Tây Vực, nếu nàng thật sự bị người ta hạ cổ, chắc chắn phải là liệt cổ, cho nên hẳn là không có khả năng này. Ngược lại khả năng trúng độc cao hơn một chút… Nếu là trúng độc, thì cũng dễ giải quyết.

Ta đi tới bên bàn, bưng chén thuốc lên, cắn đầu ngón tay trích một giọt máu nhỏ vào chén, sau đó đưa cho Tiểu Mai, Tiểu Mai sửng sốt nhìn ta, định hỏi gì đó nhưng bị ta chặn họng, bảo nàng ta mau chóng cho Ngọc Nương uống thuốc.

Ta mút ngón tay mình, nhìn chung quanh một lượt rồi hỏi: “Mạch tướng quân đâu? Không tới thăm phu nhân à?”

Tiểu Mai bất đắc dĩ đáp: “Mạch tướng quân… đưa Thanh Giác công chúa về hoàng cung, đã đi hai canh giờ rồi ạ.”

Đúng là một tên cặn bã!

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 27

May mà tuy Ngọc Nương chỉ nhấp một ngụm thuốc, sắc mặt của nàng cũng tốt hơn lúc trước nhiều. Ta dặn Tiểu Mai tuyệt đối không được để lộ chuyện ta nhỏ máu vào chén thuốc, nàng ta thấy chủ mình uống thuốc xong đỡ hơn hẳn thì vô cùng cảm động, gật đầu lia lịa bảo ta: "Vâng vâng vâng, chỉ cần Ngọc phu nhân khỏe mạnh, nô tì tất nhiên sẽ không để lộ một chữ."

Ta vừa lòng vỗ vỗ đầu nàng, quay đầu nhìn thoáng qua Ngọc Nương đã ngủ thiếp đi, rồi bước ra khỏi phòng.

Lúc đi ra, nắng chiều đã ngả về tây, những tia sáng ấm áp giăng khắp trời chiếu vào trên mặt, khiến ta giật mình trong khoảnh khắc. Tới khi quầng sáng trước mắt dần mờ đi, ta cúi đầu, trông thấy Mạch Diên đứng ở hành lang uốn khúc cách đó không xa.

Y đã thay một bộ áo dài eo bó tay thụng màu trắng ngà, phần eo rắn chắc đeo một khối ngọc bội đường vân giao long xanh biếc, những sợi tua rua màu lục chập chờn theo gió, tay áo tung bay nổi bật bên cột trụ hành lang màu đỏ, y đứng chắp tay sau lưng, khóe miệng khẽ nhếch đầy dịu dàng, hoàn toàn không còn vẻ phong lưu như lần đầu gặp. Nói thật, nếu chỉ nhìn khuôn mặt, y quả thật là một chàng trai đẹp tựa Phan An.

Chắc là y đã nhận được tin, nên tới xem Ngọc Nương thế nào.

Ta chẳng muốn chạm mặt với y, song muốn ra khỏi viện thì phải đi qua chỗ y đứng. Ta nghiến răng, thầm nổi trống lấy dũng khí trong lòng, coi như không thấy y đi! Nghĩ thì đến là hay, nhưng thực tế thường xảy ra

https://thuviensach.vn

rất nhiều biến cố, ví dụ như ta vừa mới đến trước mặt Mạch Diên, đang muốn lướt qua, y đột nhiên mở miệng nói: “Ngọc nhi thế nào rồi?”

“Đến rồi thì tự vào mà xem.” Ta liếc y một cái, không hề tức giận.

Đường cong gò má y nhu hòa tuấn tú, nhưng khóe mắt hơi nhếch lên, lúc này còn mang nét cười nhàn nhạt, thoạt nhìn cực kỳ gian xảo.

“Cô đã ra ngoài, thì hẳn là nàng ngủ rồi, việc gì phải quấy rầy giấc ngủ của nàng?”

Ta không nhịn được cúi đầu trợn mắt khinh bỉ. Tên họ Mạch này từ đầu tới đuôi có chỗ nào giống võ tướng đâu, ai cũng bảo võ tướng tứ chi phát triển đầu óc đơn giản. Y tuy vừa cao vừa gầy, thoạt nhìn hào hoa phong nhã dễ đẩy ngã, nhưng thực tế toàn thân đều toát lên vẻ khôn khéo tinh ranh.

Rõ ràng không vào trong, còn đứng lì ra đây, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, ta phải bình tĩnh đối phó mới được.

“Vậy Mạch tướng quân cứ tự nhiên nhé, ta đi đây.” Ta khụ khụ, lễ độ cúi người chào y, vừa đi vài bước giọng y đã vang lên: “Mạch mỗ cố ý tới tìm cô nương.”

Ruột nóng như cào, ta chỉ muốn bịt tai lại, câu này chính là câu ta không muốn nghe thấy nhất. Ta quay đầu lại nhìn y, vẻ mặt ước chừng đen như than gỗ, y cũng vừa vặn quay người lại nhìn ta, chúng ta giằng co tới mức đầu mày ta nhíu lại phát mỏi rồi, y mới thở dài rồi nói: “Nàng biết ta vì sao mà đến, còn giả bộ bỏ đi, haizz, phiền chán ta đến thế sao?”

Giọng điệu này của y khiến ta rùng mình ớn lạnh, thứ nhất, sao y lại xưng hô nàng nàng ta ta nghe như thể quen thuộc lắm như thế? Thứ hai, y quả thực đang bày ra dáng vẻ cô vợ nhỏ bị ruồng rẫy đầy ấm ức, y thích

https://thuviensach.vn

diễn vai cô vợ nhỏ là chuyện của y, nhưng oán hận ta làm gì chứ, phải chăng là mắc chứng mù mặt?

Ở cạnh Tiểu Phượng Tiên lâu, ngoài cái tính keo kiệt, ta còn học được môn kỹ năng thứ hai – giả ngu, đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Ta cười ha ha, "Ngại ghê, ta ngu ngốc chưa suy xét kỹ, có chuyện gì nói mau đi, phu quân ta đang chờ ta về ăn cơm."

Y nhíu mày, bước từng bước về phía ta, tới khi còn cách ta nửa bước, y mới dừng lại, khom người kề sát vào mặt ta.

"Nhóc con lừa đảo." Mạch Diên cười như tắm gió xuân, "Trên người nàng làm gì có mùi đàn ông lưu lại? Rõ ràng là còn trong sạch."

Ta hùng hồn phản bác y: "Ta bị người ta cưỡng hiếp rồi, con mắt nào của ngươi thấy ta trong sạch hả?" Thằng cha tự cho mình là đúng này, lại trở lại với bản chất phong lưu vô lại rồi đấy.

"Cần ta xem sao?" Khóe miệng y khẽ nhếch, cười còn tươi thắm tà mị hơn hoa bỉ ngạn, ta chưa kịp phản ứng ra y có ý gì, tay y liền vươn tới ôm ta vào lòng.

Y cúi đầu khẽ hít một hơi bên tai ta, nói: "Nàng không thoa phấn cũng không mang hương, trên người lại có một mùi hương cực kỳ thanh nhã, cũng đủ để khiến đàn ông suy nghĩ vẩn vơ rồi."

Ta ngửi ngửi nách, ông nội nó đây chẳng phải là mùi tử tước anh túc sao! Ta đã tháo nó ra nhiều ngày rồi mà, sao vẫn ám mùi xua đi không được như u hồn vậy nhỉ? Ta định đẩy y ra, y lại nhanh như chớp ôm ta càng chặt hơn, còn để lại một dấu hôn đỏ sậm trên cổ ta.

Đúng vào lúc này, Tiểu Mai từ trong phòng Ngọc Nương đi ra, ngước mắt nhìn thấy hình ảnh ái muội này, nàng ta sững sờ, sau đó trở về phòng

https://thuviensach.vn

với ánh mắt hoảng loạn. Ta bừng tỉnh đẩy Mạch Diên ra, vẻ mặt y vẫn như lúc bình thường, vẻ giảo hoạt và ý cười trong veo hiển hiện trong mắt, không nhìn ra chút ngượng ngùng nào.

Thằng cha cặn bã này, hoàn toàn là cố ý.

Ta chùi mạnh chỗ bị y hôn, "Bẩn khiếp đi được."

Y thản nhiên thờ ơ nói: "Thẩm cô nương vẫn nên ở lại thêm vài ngày nữa đi, Ngọc nhi đang mang bệnh, còn hiểu lầm quan hệ giữa cô nương và Mạch mỗ, nếu không giải thích rõ ràng thì tình tỷ muội này e sẽ rạn nứt cả đời mất thôi."

Mặt trời chiều dần lặn xuống bên kia núi, ánh nắng dần tắt, vẻ mặt y cũng chầm chậm ẩn sau ánh sáng âm u, không còn thấy rõ.

Ta quay người bỏ đi, đi vài bước thì quay đầu nhìn y một cái, bóng dáng cao gầy của y đứng dưới ánh đèn đang dần sáng lên, ánh mắt vẫn dõi theo từng bước chân ta.

Gã họ Mạch này rốt cuộc đang âm mưu gì? Y cố tình làm những chuyện khiến người ta chê trách, chẳng lẽ chính là để khiến ta ở lại lâu hơn một chút? Ta ở lại thì có lợi gì chứ?

Có điều, những gì y nói, quả thật khiến người ta để tâm…

Với tính tình dịu dàng yếu đuối của Ngọc Nương, cho dù trong lòng có hoài nghi ta, nàng cũng sẽ không mở miệng oán trách. Nhưng dù nàng không nói, ta cũng không thể không để ý. Phiền toái nhất là, bệnh của nàng còn chưa tìm ra được, nếu giờ mà ta bỏ đi, nàng lại phát bệnh thì biết làm thế nào?

Nhức đầu ghê.

https://thuviensach.vn

Tới lúc dùng bữa tối, ta cố tình tới phòng bếp kiểm tra lại bữa tối của Ngọc Nương, xác định không có vấn đề, mới tự mình bưng ra, nhưng mới đi tới cửa, Tiểu Mai đã chặn ở ngoài, vẻ mặt lạnh lùng nói Ngọc Nương vừa dùng cơm xong, bây giờ đã ngủ, xin đừng quấy rầy.

Ta hỏi nàng ta đã kiểm tra đồ ăn chưa, nàng ta lại lạnh nhạt châm chọc, nói kháy ta đâm dao sau lưng người ta. Ta thấy thái độ nàng ta như vậy, cuối cùng hỏi câu bây giờ thân thể Ngọc Nương có đỡ chút nào không, thấy nàng ta miễn cưỡng gật đầu, ta mới yên lòng rời đi.

Liên tiếp nhiều ngày sau Tiểu Mai đều không cho ta đến gần phòng của Ngọc Nương, luôn thấy đủ kiểu đại phu ra ra vào vào gian phòng, từ vẻ mặt họ cũng không nhìn ra được tình trạng nàng có lạc quan hay không, Mạch Diên từ đầu tới cuối có trở về hai lần, thấy ta ở bên ngoài ngó nghiêng đầy tha thiết, cũng không dắt ta vào trong, khiến cho ta càng thêm sốt ruột.

Một sáng nọ, ta còn đang đứng trước cửa phòng Ngọc Nương chờ nàng rời giường, xem có thể nhân lúc Tiểu Mai không có ở đây mà lẻn vào hay không. Ta đang lên kế hoạch, ngoài trung đình liền truyền tới tiếng huyên náo.

Thích góp vui là một thói xấu không sửa được của ta, giờ nghe được động tĩnh này, ta liền co cẳng chạy ra ngoài, nghển cổ lên ngó nghiêng, thì ra là Thanh Giác công chúa giá lâm.

Nàng vẫn ăn vận lộng lẫy quý phái, khắp mình châu bảo ngọc trụy*, mỗi bước đi cuốn theo làn gió cùng tiếng lách ca lách lách. Nàng đá văng cục đá ở trong hoa viên, mặt mày sưng sỉa tới nỗi phấn son thượng hạng cũng không che đi được.

*là mặt dây chuyền bằng ngọc

https://thuviensach.vn

Ta vội rụt cổ, hôm nay nàng tới nhất định là để phát triển gian tình với gã họ Mạch, khốn nỗi lại không đúng dịp, hôm nay gã họ Mạch vào triều sớm chưa về.

Vị tổ tông này, tốt nhất là ít chọc vào thôi.

Ta vừa định đi, ai dè nàng giống như mọc ra hoả nhãn kim tinh bắt được ngay cái đầu đang ló ra của ta. Thế là xong, giờ động tác rút lui của ta cứng ngắc giữa chừng, chân vươn ra không được rụt lại cũng không xong.

Con mắt Thanh Giác công chúa đảo qua đảo lại, sau đó mừng rỡ chạy về phía ta, đột nhiên chộp lấy tay ta.

Ối trời ơi, sợ chết dân nữ rồi! Ta trợn trừng mắt nhìn nàng ta, trong lòng nảy ra một ý nghĩ lặp đi lặp lại vạn lần: Con nhóc này hôm nay không uống thuốc à?

Nàng cười ha ha, "Mấy hôm trước là ta mạo phạm, mẫu phi ta đã thích ngươi, ta cũng nên thích ngươi, Mạch Diên ca ca thích ngươi, ta càng nên thích ngươi mới phải."

Ta không hiểu được thứ lập luận này, "Ngươi nhìn thế nào mà ra Mạch cặn bã thích ta?"

Nàng nũng nịu mắng ta một câu: "Đừng có được lợi mà còn khoe mẽ nhé, ta muốn được Mạch Diên ca ca thích như thế mà huynh ấy chẳng động lòng với ta chút nào, ta ghen tị với ngươi lắm đó…"

Ta thở dài, nghĩ tới chuyện nàng còn ngây thơ chưa biết chính mình bị mẫu thân sắp đặt một mối hôn sự long trọng đẫm máu, nỗi chán ghét nàng tạm thời bị ném đến mây trời xa xôi.

Thanh Giác công chúa nhìn quanh quất, sau đó tiến đến trước mặt ta, e dè nói: "Tâm trạng ta đang không tốt, ngươi đi dạo phố với ta nhé, nghe nói

https://thuviensach.vn

phố Thiên Phương bên cạnh sông An Kinh mới mở một quán rượu, tụ tập không ít người kể chuyện rong về những danh nhân, gần đây nghe đâu có đề cập tới Phượng Thất Thiềm đấy!”

Ta không nói gì, suy nghĩ của nàng thay đổi xoành xoạch thì cũng phải cho ta chút thời gian thích ứng chứ, đối với loại người đổi nhà xí cũng bị táo bón năm ngày liền như ta mà nói, thật là quá ông nội nó phiền muộn rồi.

Nàng thấy ta im lặng, liền nhướng cao hàng mày liễu, dương dương tự đắc nói: “Nhìn bộ dáng quê mùa của ngươi, chắc chẳng biết Phượng Thất Thiềm là ai chứ gì. Hắn chính là thành chủ của Phượng Minh Cô Thành, danh kiếm khát máu vang danh thiên hạ, nghe nói vẻ ngoài của hắn đẹp như người trời, cảm thấy hứng thú chứ hả?”

“Ồ, à há.” Thật ra cả câu này là: Ối mẹ ơi Tiểu Phượng Tiên mà như người trời? Như người trời thì bịt mặt nạ làm quái gì chứ? Há há há đám người ngưỡng mộ Phượng Thất Thiềm đầu óc bị trét cứt cả rồi phải không? Ta bối rối xoa xoa gáy, “Ta vô cảm với hắn ta, ngài cứ tự nhiên.”

Thanh Giác công chúa tưởng ta ngại thừa nhận chính mình quê mùa, thế là kéo ta ra khỏi cửa, để dễ bề hành tẩu, nàng còn cố ý tìm tùy tùng lấy hai bộ quần áo nam.

Ta cầm quần áo suy nghĩ, dù sao trong thời gian ngắn Ngọc Nương cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, vậy nên ta tạm thời thả lỏng cảnh giác một ngày chắc cũng không sao đâu. Hơn nữa cô công chúa này nhìn là biết còn rắc rối hơn ta, tính tình cũng không hiền lành, nếu có thể thì cứ chiều lòng nàng ta vậy.

Sau khi thay quần áo ra khỏi Mạch phủ, nàng liền nghiêm nghị xua đuổi đám nha hoàn tùy tùng bên cạnh, sau đó dẫn ta đi lòng vòng, tới cái

https://thuviensach.vn

nơi mà nàng gọi là quán rượu mới ở trên phố Thiên Phương cạnh sông An Kinh.

Quán rượu kia quy mô lớn vô cùng, trên bảng hiệu khổng lồ viết ba chữ cực lớn: Thanh Thủy lâu.

Mấy cô gái ăn mặc lả lơi cầm khăn thơm, đứng trước quán rượu cao giọng mời chào, các loại câu từ phóng đãng vang không dứt bên tai, nào là "Khách quan vào đây đi nào", rồi thì "Các cô nương đã nằm sẵn rồi đây", "Cô nương đứng đầu bảng hôm nay bán đêm đầu" vân vân.

Thanh Giác công chúa chỉ vào quán rượu kia, lộ vẻ thần bí, "Đây chính là thanh lâu lớn nhất kinh thành hiện nay."

Ta giật mình hiểu ra, cái từ thanh lâu này ta rất có ấn tượng. Có một lần nghe đám thương nhân ra ngoài làm ăn trở về nhắc tới từ này, ta không hiểu bèn hỏi trưởng vịnh, trưởng vịnh nói là hương hoa khắp vườn thiên thượng nhân gian, hỏi Lâm đại thẩm, thì bà ta đáp đó là chốn kỹ viện mà bọn đàn ông có ba chân không an phận nhìn thấy trên đường chắc chắn sẽ tạt vào. Bọn họ giải thích quá trừu tượng, ta hỏi sâu hơn, bọn họ đều nhất trí gõ đầu ta, nói ta tuổi còn nhỏ đừng có tò mò quá.

Bây giờ được gặp, thật là xúc động khôn cùng.

"Đây là nơi đàn ông tầm hoa vấn liễu, đàn bà con gái không được vào." Nàng đánh mắt ra hiệu cho ta, "Có dám cùng ta vào dạo một vòng không? Nhìn xem đám hồ ly lẳng lơ kia là loại mặt hàng thế nào, mà có thể khiến bọn đàn ông nườm nượp kéo vào như thế."

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ta khiếp hãi, kéo nàng lại, “Ngươi là đàn bà con gái, đi chơi gái gú cái gì chứ?” Không ngờ cô công chúa này lại tốt miệng, khẩu vị nặng như thế.

Nàng giữ ta lại, vẻ mặt khinh bỉ, “Hôm đó trông thấy ngươi bế thằng bé mắc bệnh kia, còn tưởng ngươi can đảm gan dạ thế nào, thì ra cũng là con rùa đen rụt đầu, đã tới đây không vào trong một lần thì chẳng phải đáng tiếc sao?”

Nói xong nàng liền kéo ta vào Thanh Thủy lâu, ta sức yếu hơn nàng, đánh tới đánh lui ba hiệp vẫn bại trong tay nàng. Vừa bước tới cửa liền có hai cô gái đong đưa eo thon đi tới, dán sát vào người bọn ta.

Thanh Giác công chúa bình thường trang điểm diễm lệ, hôm nay không dùng son phấn vẫn không phụ cái danh quốc sắc thiên hương, thanh tú xuất chúng, nhìn kỹ thì giống như một thư sinh nho nhã da mịn thịt mềm. So ra thì ta nhếch nhác hơn nàng nhiều, trên mặt còn bôi chút bụi than, cho nên càng không khiến người ta hoài nghi, chỉ có điều thân hình quá gầy bé làm cho cô gái chốn phong trần bên cạnh trêu đùa một trận.

Ta gần như là bị lôi xệch vào Thanh Thủy lâu, cô gái thanh lâu lôi kéo ta tên Tú Bình, vừa ấn ta vào chỗ ngồi, nàng liền cười hi hi rót trà cho chúng ta, hỏi chúng ta muốn mời vị hoa nương nào, có muốn thuê phòng hay không. Thanh Giác công chúa liếc liếc bản danh sách hoa nương dựng cạnh cửa lớn của Thanh Thủy lâu, giả bộ vu vơ hỏi: “Mới vừa nghe cô nói, hôm nay bán đêm đầu của cô nương đầu bảng phải không? Cô nương đầu bảng của các cô là vị tuyệt sắc nào vậy?”

https://thuviensach.vn

Tú Bình che miệng cười, “Công tử cũng bị cái mánh lới ấy lừa đến hả? Hoa nương đầu bảng còn trong trắng của Thanh Thủy lâu bọn thiếp thì có nhiều lắm, hôm nay xung phong là nghệ kỹ đệ nhất thiên hạ Tần Sơ Ước.”

Nghe thấy thế, ta lắc lắc chén trà trong tay, bất giác hỏi: “Tần Sơ Ước đã là nghệ kỹ, tại sao lại bán mình?”

Thanh Giác công chúa cũng rất tò mò, “Tần tiểu thư không phải là vai chính của Họa Mãn Cư à? Chẳng lẽ đổi nghề rồi?”

Tú Bình cười càng thêm tươi, “Không dám gạt công tử, Thanh Thủy lâu bọn thiếp tuy rằng mới làm ăn, nhưng chủ nhân phía sau bí ẩn khó lường, có chút tài năng, câu trộm đầu bảng của các đại thanh lâu khác có thể nói là hạ bút thành văn, bây giờ khá nhiều người mới có chút tiếng tăm trong nghề đều là từ Thanh Thủy lâu của bọn thiếp mà ra, cho nên các chàng coi như là đến đúng chỗ rồi đấy. Về phần Tần tiểu thư…”

Nàng thở dài, phất phất khăn tay về phía sân khấu trung tâm, “Nàng là ngoại lệ, trong số những cái tên đầu bảng đêm nay chỉ có nàng là muốn chuộc thân, nàng chính là một miếng thịt béo, giá bán cao ngất ngưởng, Lý ma ma đâu nỡ để nàng đi, nhưng nàng xưa nay thanh cao, tính tình cũng bướng bỉnh, Lý ma ma cũng đành buông xuôi. Tuy nói nước mắt mỹ nhân mồ chôn anh hùng, nhưng trong thiên hạ này thực sự nguyện ý gạt bỏ gió bụi chốn trăng hoa có chăng được mấy người?”

Lòng ta thổn thức, Thanh Giác công chúa lại cảm thấy rất thú vị cười rộ lên, vỗ bàn nói: “Ta mới chỉ nghe tên nàng, nhưng chưa gặp bao giờ, nếu dáng vẻ nàng vừa ý ta, ta sẽ đưa nàng đi.”

Tú Bình nghe thế mặt mày hớn hở, luôn miệng gọi khoản gia ơi khoản gia à*, lễ độ cung kính hỏi chúng ta ăn thức ăn gì uống rượu gì, Thanh Giác công chúa chỉ bừa mấy món ăn giá cắt cổ trên tờ thực đơn, rồi phất tay bảo nàng lui ra.

https://thuviensach.vn

*cách gọi tôn quý những người có tiền, hào phóng.

Thanh Giác công chúa cắn hạt dưa, “Này, ngươi tới chỗ danh sách xem xem đội hình hoạt động hôm nay thế nào, ta lo sẽ có hoàng thân quốc thích tới đây, ngộ nhỡ nhận ra ta thì hỏng bét.”

Ta nhận lệnh, đi tới trước danh sách giương mắt nhìn.

Bên trên treo mấy cái thẻ trúc màu lục ngay ngắn chỉnh tề, trên đó viết tên của những hoa nương khác nhau, thẻ của Tần Sơ Ước treo ở vị trí đầu cực kỳ nổi bật, trên thẻ còn quấn một vòng hoa đỏ rực và lục lạc. Sau nàng có mấy vị Trại Chiêu Quân, Bạch Hà, và Nguyệt Cô, cũng không biết là ta kiến thức hạn hẹp hay là bọn họ chưa nổi danh, tóm lại ta không có lấy nửa phần ấn tượng.

Theo cách nói của Tú Bình, những người này được coi là nhân tài mới xuất hiện đấy ư? Nếu là đúng, đội hình này hẳn không lớn lắm. Có điều chỉ cần dựa vào một mình Tần Sơ Ước đã có đủ lực hấp dẫn, cho nên rốt cuộc liệu có thể có hoàng thân quốc thích tới xem hay không, thật sự khó mà phỏng đoán.

Ta yên lặng ghi nhớ mấy cái tên rồi quay lại, nhưng lại bị đám khách khứa lục tục kéo vào chen ở bên ngoài, ta nghển cổ tìm cả buổi mới nhìn thấy vị trí của chúng ta. Vừa khéo, Thanh Giác công chúa cũng nhìn về phía ta mấy lần, sau đó quơ quơ chén rượu mà Tú Bình vừa bưng lên, ngửi ngửi vài lần, mới tươi cười thỏa mãn đặt xuống.

Lúc ta băng qua đám người nhốn nháo về đến chỗ, nàng treo lên nụ cười ngây thơ vô tội, hỏi: “Thế nào rồi?”

“Cũng bình thường thôi, trừ Tần Sơ Ước, những người khác ta đều không nhận ra.”

https://thuviensach.vn

Nàng nhướng mày "ồ" một tiếng, cũng không hỏi tiếp mấy cái tên đầu bảng mà ta không nhận ra là những ai. Sau đó đưa chén rượu tới trước mặt ta, "Đây chính là Vạn Hoa Hồng ủ trong hầm hai mươi năm, rượu tiến cống trong cung cũng không thơm được thế này, nếm thử xem?" Dứt lời nàng cũng nâng chén của mình uống một ngụm, khen ngợi vài tiếng.

Ta chưa từng uống rượu, Tiểu Phượng Tiên cũng không thích rượu, nghe đâu cái thứ này có thể mê loạn tâm trí, cũng không biết là thật hay giả… Thanh Giác công chúa thấy ta do dự, hàng mày cau lại, nói: "Đây là do ta tự mình rót cho ngươi, kẻ khác còn chưa có cái phúc này đâu, thế nào? Không muốn uống à?"

Ta rối rắm, nghĩ tới vấn đề tương đối thực tế, ngộ nhỡ lát nữa say, bị người ta sàm sỡ thì khổ biết bao? Nhưng e sợ ánh mắt gườm gườm của nàng, ta chỉ đành miễn cưỡng bưng chén rượu nhấp nhấp một chút.

Rượu này vào miệng cay xè, môi lợi lập tức cảm thấy đau xót như bị kim châm, chỉ dùng đầu lưỡi liếm cũng sặc dữ dội, khoang miệng còn lan ra vị đắng chát khó mà diễn tả. Ta chỉ mới nuốt một ngụm đã ho khan không dứt, mắt ầng ậc nước.

Ông nội nó, lão nương thà uống nước đái ngựa còn hơn phải đụng đến cái thứ này!

Nàng thấy ta thất thố thì phá lên cười, thi thoảng vuốt vuốt lưng cho ta, "Mấy ngày nữa sẽ có tuyết rơi, khí trời lạnh, uống thứ này có thể làm ấm người," nàng ghé đầu sát vào ta, đè giọng xuống rất thấp, "Có cảm thấy nóng ran cả người lên không?"

Ta thở ra một hơi thật sâu, một ngụm rượu vào bụng quả thật ấm lên nhiều. "Rất ấm, có điều ta uống không quen, ta chính là số nghèo khổ, không uống được đồ ngon rồi."

https://thuviensach.vn

Thanh Giác công chúa ngồi thẳng lên một chút, đánh giá ta từ trên xuống dưới, “Ngươi… không cảm thấy khó chịu à? Không cảm thấy phía dưới khác thường à?” Thấy ta lắc đầu, nàng kéo chén rượu của ta sang, miệng lẩm bẩm: “Rõ ràng bỏ xuân tình hiệu dụng gấp ba lần rồi mà, sao lại không có tác dụng nhỉ?”

Vì hoạt động của Thanh Thủy lâu sắp bắt đầu, tiếng người xung quanh ồn ào huyên náo, ta không nghe rõ, liền hỏi nàng một câu, nàng nhìn ta mấy lần với ánh mắt kỳ quái, lạnh lùng nói không có việc gì.

Ta không suy nghĩ nhiều, chỉ coi như tính tình nàng kỳ quặc giống như Tiểu Phượng Tiên, đến giờ phát bệnh mà thôi.

Đúng lúc này, xung quanh rộ lên tiếng huyên náo.

Lý ma ma là tú bà của Thanh Thủy lâu, là một người đẹp hết thời, nhưng vẫn giữ được nét quyến rũ thướt tha, bà ta phe phẩy quạt lụa uốn a uốn éo từ trên lầu đi xuống sân khấu trung tâm, cao giọng tuyên bố: “Để đáp lại sự ủng hộ to lớn của các khách quan, hôm nay Thanh Thủy lâu đặc biệt tổ chức một buổi yến tiệc hoa khôi, các hoa nương của Thanh Thủy lâu chúng tôi đều là những tiểu mỹ nhân xinh tươi như nụ hoa chớm nở, ai có thể chiếm được đêm đầu của mỹ nhân, hãy để đồng tiền định đoạt.” Dứt lời, liền lôi kéo được một tràng pháo tay nhiệt liệt của mọi người. Bà ta ra hiệu cho mọi người dừng lại, sau đó bắt đầu giới thiệu những cô gái sắp lên đài.

Nếu Tần Sơ Ước không phải người thứ nhất, vậy chắc chắn sẽ là người cuối cùng. Ta thầm nghĩ tiêu rồi, nếu muốn đợi đến nghệ kỹ đệ nhất này, ít nhất phải mất hai canh giờ, chuyến này đi ra ngoài với Thanh Giác công chúa quả nhiên đầu óc ta bị thắt nút rồi.

Mấy gã đàn ông tới chơi gái hào hứng hẳn lên, tung tẩy ngân phiếu hoặc vàng thỏi trong tay, hi vọng có thể nhận được một cái liếc mắt của mỹ

https://thuviensach.vn

nhân đang xướng khúc trên đài. Lần lượt từng cô gái đều thuận lợi được bán ra. Ta nhìn đám đàn ông ra giá cuối cùng ở dưới khán đài, rồi bi ai nhìn hoa nương thanh lâu bán đêm đầu, đại để là toàn tổ hợp người đẹp và quái vật.

Ta càng xem càng sốt ruột, mấy lần thúc giục Thanh Giác công chúa dẹp đường về phủ, nàng lại thờ ơ như không, nhất định muốn gặp mặt Tần Sơ Ước.

Thế là nhìn ngang nhìn dọc, cuối cùng cũng chờ hết hai canh giờ.

Khi Tần Sơ Ước bước từng bước từ trên lầu xuống, ánh mắt mọi người đều sáng ngời lên. Nàng vẫn vận bộ trang phục mộc mạc xuất trần, áo lông cáo cổ tròn, lớp lông trắng như tuyết ôm gọn cả người nàng, lại sinh ra vẻ thần bí ung dung.

Nàng là người câm, nghe mọi người điên cuồng hò hét nàng cũng chỉ cười nhợt nhạt, không lộ vẻ mặt gì. Nàng yên lặng lấy chiếc đàn từ trong bọc vải lụa ra, đứng trên ghế dài trên sân khấu, đôi tay nàng, vẫn quấn chặt một lớp lụa trắng.

Ta hết sức tò mò, bất tri bất giác lẩm bẩm thành tiếng: “Tay của Tần tiểu thư bị làm sao vậy nhỉ? Tay như thế thì gảy đàn sao được?”

Thanh Giác công chúa nguýt ta một cái, vẻ mặt hiện rõ ba chữ đồ quê mùa rất to, “Chưa nghe lời đồn về nàng ta bao giờ à?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Chưa nghe lời đồn về nàng ta bao giờ à?"

Ta vốn đang ủ rũ, liền lập tức phấn chấn lên, "Lời đồn gì thế?"

Thanh Giác công chúa sáp tới gần ta, gần như phải gào lên ta mới nghe được nàng đang nói gì, "Tần Sơ Ước có thể được coi là nghệ kỹ lập dị nhất mà ta từng thấy, nàng ta ru rú trong nhà, cực ít khi biểu diễn, nhưng mỗi lần biểu diễn thì khách khứa chen đầy cả sảnh đường. Nàng ta nổi tiếng từ hai năm trước, thân phận tới nay vẫn không ai tra rõ, tay nàng ta thì càng đặc biệt hơn, đến nay chưa từng có ai được nhìn thấy. Nghe đồn tài đàn của nàng xuất sắc, là bởi vì đã từng trải qua huấn luyện vô cùng khắc nghiệt, nhưng bởi vì vẻ ngoài của nàng xinh đẹp hơn người, nên bị kẻ đố kỵ hạ độc, bàn tay thối rữa chỉ còn trơ ra xương trắng, bây giờ nàng gảy đàn đều phải dựa vào móng giả."

Ta nghe mà trợn trừng mắt há hốc mồm, Thanh Giác công chúa thấy ta bị dọa, liền bật cười thành tiếng, "Thế mà ngươi cũng tin? Ngươi bị ngốc hả?" Nàng lại uống một hớp rượu, "Mấy lời đồn đại trên giang hồ đó chẳng tin được đâu, nếu như hai tay của nàng ta đã mất hết da thịt, há chẳng phải tương đương với tàn phế còn gì? Làm sao mà gảy đàn được nữa?"

Ta nhìn về phía trên đài, Tần Sơ Ước đang chậm rãi gảy dây đàn, gương mặt nàng khẽ đung đưa theo giai điệu, thỉnh thoảng một cơn gió thổi qua lớp áo, kéo theo một làn hương thấm đượm lòng người. Tiếng nhạc du dương vờn quanh bốn phía, ngay cả tiếng hít thở của mọi người cũng trở nên im ắng.

https://thuviensach.vn

Một khúc kết thúc, ta còn chưa nghe ra cái gì, chỉ thấy đám đàn ông bị sắc làm mờ mắt kia học đòi văn vẻ hô hay cho một khúc Trường Tương Ức, thêm một khúc Khuyết Hoa Luyến Điệp nữa đi.

Lý ma ma thấy thế vội bước lên đài, xoa dịu sự phấn khích của mọi người.

"Các vị khách quan, nếu các vị có thể mua được Tần tiểu thư, sau này muốn nghe bao nhiêu thì nghe bấy nhiêu."

Đứng dưới đài là một gã đàn ông đang gặm móng heo, gã ta quệt mỡ bên mép, lớn tiếng hỏi: "Muốn vui vẻ với Tần tiểu thư cũng được chứ?"

Đám người lập tức cười ồ lên.

Lý ma ma cũng cười ha hả, "Chuyện đó là đương nhiên, tùy các vị muốn làm gì thì làm. Chỉ có điều…" Bà ta liếc mắt về phía túi tiền bên hông gã đàn ông kia, "Ông chi được đủ bạc để mua Tần tiểu thư chứ?"

Gã đàn ông kia bị chọc giận, quẳng luôn cái móng heo, vỗ ngực bôm bốp mắng: "Con mẹ nó ngươi khinh lão tử hả?" Sau đó móc mấy thỏi vàng ròng từ trong túi ra đặt lên bàn, "Lão tử có rất nhiều tiền!"

Lý ma ma tính sơ sơ, sau đó lộ ra một nụ cười khẩy, "Chút tiền cỏn con kia của ông, còn không đủ mua nước rửa chân cho Tần cô nương đâu."

Ta bị dọa nhảy dựng lên, không nén nổi bi thương trong lòng. Đống vàng thỏi sáng lấp lánh kia ít cũng phải đến hai mươi lượng, nhiêu đó đủ để ta ăn bánh rán hành với cháo loãng cả đời, vậy mà còn không mua nổi nước rửa chân của Tần Sơ Ước… Là nàng quá cao sang hay là ta sống quá thô bỉ rồi? Quả nhiên là hoàn cảnh trưởng thành quyết định nên số phận.

Sau khi gã móng heo kia bị mọi người xua xuống, các vị khoản gia chân chính như hổ rình mồi lại bắt đầu chà tay ra giá. Mười vạn, trăm vạn

https://thuviensach.vn

hoàng kim cứ thế tăng vèo vèo, ta nghe mà hãi hùng khiếp vía.

Bây giờ nghĩ đến dải lụa đốt cho thằng bé Mạch ta hối hận chết đi được, nếu như dải lụa đó đúng là của Tần Sơ Ước, bán đi không chừng có thể mua cả một thôn trang to xấp xỉ vịnh Tấn Vân ấy chứ, ông nội nó nếu mà như thế thì ta đổi đời làm địa chủ rồi còn gì!

Thanh Giác công chúa cũng nóng lòng muốn thử, đôi mắt nàng lập lòe theo bảng giá của mọi người, thi thoảng cũng gào theo một câu.

Ta thắc mắc hỏi nàng: "Đàn ông mua nàng về đã đành, ngươi góp vui cái gì?" Chẳng lẽ mua về làm nha hoàn để sai làm việc nặng? Phung phí của trời sẽ bị sét đánh đó nha.

"Nàng ta có tài đàn xuất chúng, giữ nàng ta lại để chỉ dạy cho ta, hơn nữa, một cô gái xinh đẹp như thế, giữ lại cũng vui tai vui mắt, lúc cần thiết còn có thể tặng nàng cho người khác làm tình nhân."

"…"

Ta vốn còn cảm thấy chuộc thân là chuyện tốt thoát khỏi biển khổ, giờ đột nhiên ngộ ra, nếu Tần Sơ Ước thực sự bán mình, dường như cũng chẳng tốt hơn cuộc sống hiện tại là mấy, quả thực là từ ổ sói nhảy vào hang gấu.

Cho đến cuối cùng hai trăm tám mươi vạn lượng hoàng kim không còn ai trả giá cao hơn nữa, Thanh Giác công chúa mới vỗ bàn đứng lên.

"Ta ra năm trăm vạn lượng!"

Lời này vừa nói ra, mắt của đám người còn trợn trừng hơn cả khi nhìn thấy Tần Sơ Ước.

https://thuviensach.vn

Gặp tuyệt thế mỹ nhân khiến người ta sửng sốt, gặp tuyệt thế khoản gia càng khiến người ta tặc lưỡi hơn, huống chi là tuyệt thế khoản gia da mịn thịt mềm như vậy. Nếu như mọi người biết thân phận thật của nàng là tuyệt thế phú bà, chắc là tròng mắt cũng phải rơi ra ngoài ấy chứ.

Cũng không biết Thanh Giác công chúa học đâu ra điệu bộ đàn ông, ngụy trang cực kỳ giống, nàng giẫm một chân lên ghế, hất hất cằm về phía Tần Sơ Ước, "Mỹ nhân, nàng theo ca nhé, ăn sung mặc sướng muốn gì có nấy."

Miệng Lý ma ma quả thực đã sắp trễ xuống cổ, bà ta vội quay đầu hỏi ý Tần Sơ Ước ra sao. Vượt ngoài dự liệu của mọi người, Tần Sơ Ước nhìn chòng chọc Thanh Giác công chúa trong thời gian gần một chén trà, mới mỉm cười lắc lắc đầu.

Thanh Giác công chúa từ nhỏ sống trong nhung lụa, chưa từng bị cự tuyệt trước mặt mọi người bao giờ, bây giờ mặt nóng dán vào cái mông lạnh*, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nhưng vướng thân phận hiện tại nên không tiện phát tác. Nàng hậm hực ngồi xuống, khinh khỉnh nguýt Tần Sơ Ước một cái, nói: "Không có mắt, đẹp mấy thì cũng chỉ là gái làng chơi thân phận thấp hèn, chừa mặt mũi cho mà còn õng ẹo."

*thái độ nhiệt tình không được người ta đáp lại, giống như bị giội một gáo nước lạnh vào mặt.

Ta nhíu mày, quả thật nghe không lọt tai mấy lời cay độc của nàng. "Ta lại cảm thấy nàng rất có mắt nhìn đấy chứ."

Nàng lập tức trừng mắt, nhìn ta đầy bất mãn, xem dáng vẻ này hẳn là muốn dạy dỗ ta một bài, khốn nỗi giọng nói của nàng lập tức chìm ngỉm trong tiếng huyên náo vừa rộ lên, một nửa chữ ta cũng không nghe thấy, xoay quanh tai toàn là mấy câu hỏi bức thiết của đám đàn ông:

"Tần tiểu thư, nàng thích đàn ông kiểu gì?"

https://thuviensach.vn

“Phải đấy, nhỡ bọn ta ra giá mà nàng không bằng lòng, há chẳng phải toi công bận rộn à.”

“Nàng thích người đàn ông nào thì đưa tay chỉ một cái là được, chỉ cần là người nàng vừa ý, táng gia bại sản cũng nhất định sẽ đưa nàng đi!”

Lý ma ma không chịu nổi đám người ầm ĩ, xoay người rỉ tai Tần Sơ Ước mấy câu, Tần Sơ Ước nghe xong, ánh mắt chuyển một vòng, giống như bắt đầu tìm kiếm trong đám người. Ánh mắt nàng di chuyển rất chậm, từng tấc từng tấc, lướt qua gương mặt của mỗi người, ánh mắt dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước kia tựa như một mồi lửa uyển chuyển, đi qua mỗi nơi đều làm dấy lên ngọn lửa ngùn ngụt. Tới khi ánh mắt nàng ngừng lại trên người ta, tim ta bắt đầu đập thình thịch loạn cả lên.

Không phải chứ…

Kết quả, nàng nhìn ta một hồi lâu, khẽ nâng cánh tay, chỉ về phía ta.

Ta lập tức cảm nhận được sát khí mãnh liệt từ bốn phương tám hướng… Mọi người không hẹn mà cùng chuyển hướng vào ta, mắt lộ ra tia sáng lạnh.

Ta quả thực muốn khóc rồi. Tần tỷ tỷ à, ta vừa khen cô có mắt nhìn xong, cô thế này chẳng phải là đập vào mặt ta sao!

Thanh Giác công chúa có vẻ cực kỳ khó hiểu, nàng giận điên người, “Nàng? Ngươi xác định là nàng? Tần tiểu thư, tay ngươi đã tàn, mắt cũng phế luôn rồi sao?”

(phiên âm “nàng” và “hắn” tiếng Trung đọc giống nhau, chỗ này mọi người vẫn nghĩ Thanh Giác công chúa nói là “hắn”.)

Tần Sơ Ước dọn đàn đi lên lầu, đi được nửa đường còn quay đầu lại nhìn ta.

https://thuviensach.vn

Lý ma ma phấn khởi chạy tới, đẩy ta đi lên lầu, “Vị gia này thật có phúc, mau đi hưởng thụ đêm xuân đáng giá nghìn vàng đi!”

Trong lúc cuống quít ta kéo luôn cả Thanh Giác công chúa theo cùng, kết quả hai người bọn ta bị Lý ma ma nhốt trong một nhã gian.

Trong nhã gian đốt nến tỏa huân hương nồng đậm, màn che trướng rủ, đèn đỏ mành ngọc. Thảm mềm trải trên đất giẫm chân lên cũng thấy quá áp lực. Ta ngượng ngập ngồi, ngón tay xoắn tới xoắn lui, giống như một tên trộm đang chờ phán quyết, lòng lo ngay ngáy.

Thanh Giác công chúa chờ một lát thì không chịu nổi nữa, bảo ta muốn ra ngoài hít thở không khí, còn nói người Tần Sơ Ước muốn hẹn là ta, dặn ta phải hưởng thụ cho đã đời. Ta muốn về Mạch phủ, song bị nàng ngăn cản, khuyên ta rằng hiếm khi mới tới đây một lần, phải chơi cho thỏa thích, tiền nàng sẽ chi, hơn nữa bây giờ mà đi thì khác nào không chừa mặt mũi cho Tần Sơ Ước, quá là làm mất giá nghệ kỹ đệ nhất của người ta. Ta cảm thấy có lý, liền trơ mắt nhìn nàng đóng cửa mà đi.

Ai ngờ qua chừng nửa khắc vẫn chưa thấy ai tới, đương lúc ta đẩy cửa định ra ngoài ngó nghiêng, mấy người vạm vỡ liền phá cửa mà vào, Lý ma ma đi cuối, tay chống nạnh đứng trước mặt ta, sắc mặt đen sì, bà ta bất chợt vươn tay kéo cái mũ lông của ta xuống, mái tóc dài của ta liền theo gió xõa tung ra.

Ta vội vàng trùm lại cái mũ lông lên đầu, thầm nghĩ tiêu rồi, sao bà ta lại biết ta là nữ nhỉ!

Lý ma ma híp mắt lại, quan sát ta kỹ lưỡng một hồi, “Anh trai ngươi nợ tiền rượu, ngươi phải trả thôi.”

“Anh trai nào? Ta làm gì có anh trai.”

https://thuviensach.vn

Bà ta cười khẩy, “Anh trai ngươi đem bán ngươi rồi, ngươi còn giả bộ ngây thơ vô tội gì nữa hả?” Dứt lời đưa mắt ra hiệu cho mấy gã vạm vỡ kia, “Anh trai nàng nói nàng là xử nữ, mang nàng tới phòng kín dưới lầu tìm Nam bà kiểm tra thử đi, xem có còn trinh trắng hay không.”

Bọn chúng xông lên kiềm chặt ta, ta không giãy ra được, chỉ đành lớn tiếng giải thích: “Bà bắt nhầm người rồi, lát nữa vị công tử đi cùng ta sẽ trở lại tìm ta!”

“Vị công tử đó tự xưng là anh trai ngươi, dẫn ngươi tới chỗ này, chính là muốn bán ngươi cho Thanh Thủy lâu. Các ngươi còn nợ tiền một vò Vạn Hoa Hồng, cứ khấu trừ từ tiền tiếp khách lần đầu của ngươi đi.” Lý ma ma bước tới sờ nắn mặt ta, “Làn da còn tạm được, cũng coi như trắng trẻo, chịu khó kiếm tiền vào nhé, con gái ngoan của ta.”

Ta như được cảnh tỉnh, giờ mới hiểu ra, Thanh Giác công chúa đã bỏ ta lại đây? Còn bán cho thanh lâu nữa! Ta ra sức giải thích với Lý ma ma, nhưng bà ta trưng ra vẻ mặt thờ ơ trào phúng:

“Các ngươi rốt cuộc có quan hệ hay không, ta không quan tâm, hắn đã bán ngươi, thì ngươi là của ta. Muốn chạy trốn, thì chỉ có đường chết.”

Sau đó trước mắt bao nhiêu người ta bị áp giải tới căn phòng tối ở tầng chót, Nam bà mà bọn họ vừa nhắc tới nhanh thoăn thoắt cởi quần ta, kéo chân ta nhìn một hồi, rồi vứt ta lại trong căn phòng kia, một mình đi ra ngoài báo cáo thành quả với Lý ma ma.

Ta loáng thoáng nghe thấy Lý ma ma ở ngoài cửa nói là còn nguyên vẹn là tốt rồi, không thì chẳng đáng tiền. Còn nguyên vẹn… Tức là xử nữ ấy hả? Ta hoảng hốt, ta vẫn là xử nữ ư?

Bọn họ rì rà rì rầm bên ngoài một hồi, tiếng bước chân càng lúc càng xa, cuối cùng tất cả lại chìm trong yên lặng. Ta bước tới giật cái khóa sắt mấy lần, kêu gào rách cổ họng cũng không ai thèm để ý. Nhìn sắc trời

https://thuviensach.vn

ngoài cửa mái tối dần, không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo, ta bất tri bất giác nản lòng thoái chí.

Ta dựa vào tường ngồi xuống.

Coi như chết rồi đi.

Trưởng vịnh à ông đúng là lão già đạo đức rơi xuống đũng quần, lừa gạt ta rằng thế giới tốt đẹp lắm, tốt đẹp cái đầu quỷ ông ấy… Kiếp sau mà có cơ hội làm vợ của trưởng vịnh, ta nhất định ngày nào cũng phạt ông ta quỳ xích sắt, cộng thêm xát nước ớt cay luôn.

Cũng không biết qua bao lâu, cái khóa trên cửa đột nhiên giật giật, ta quay phắt lại, nhất thời ngơ ra tại chỗ.

Tần Sơ Ước cầm một cái kim dài nhỏ, chọc ngoáy cái khóa mấy cái, chỉ nghe khóa lách cách một tiếng, mở ra. Nàng bước vào cửa, ánh mắt sáng ngời như đuốc, váy dài quét trên mặt đất dính một khoảng bụi mù.

Ta phủi mông đứng lên, “Tần tiểu thư… Cô muốn cứu ta sao?”

Nàng giữ vẻ mặt không đổi kéo tay ta đi ra ngoài. Ta đi theo nàng, không biết nên phản ứng ra sao, tim đập thình thịch, trong đầu chỉ có một ý nghĩ:

Đừng bảo nàng thích ta thật rồi đấy nhé? Ta làm đàn ông lại có sức hấp dẫn đến thế cơ à?

Ta theo nàng đi vòng vèo trong một con đường ngầm tăm tối, vẻ mặt nàng thản nhiên, giống như một người mẹ đang dẫn đứa con lạc đường đi vậy. Ta thấp thỏm bảo nàng: “Lý ma ma sẽ tìm cô gây phiền toái, cô cứ dẫn ta quay lại thì hơn.”

https://thuviensach.vn

Tần Sơ Ước quay đầu nhìn ta một cái, nắm tay ta thật chặt, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng như sẵn sàng đón địch của ta, nàng bật cười, tiếp tục dẫn ta đi vòng vèo trên còn đường tối, chẳng mấy chốc, liền đi tới cuối đường ngầm.

Đường ngầm này thông ra một cánh rừng, chúng ta đang đứng trên một sườn núi không cao. Ta ngẩng đầu nhìn ra xa, bên kia đèn đuốc sáng trưng, hẳn là chợ đêm trên đường lớn. Ta cân nhắc mấy lượt trong lòng, cũng không biết bình thường cánh đàn ông nói chuyện bằng giọng điệu gì, thế là chỉ học theo dáng vẻ thường ngày của Mạch Diên, chắp tay khom người bảo nàng: “Tần tiểu thư, đại ân đại đức của cô, Thẩm mỗ suốt đời khó quên, xin từ biệt tại đây, sau này hẹn gặp lại chốn chân trời góc biển.”

Ta vừa xoay người, ống tay áo đã bị kéo lại. Ta không hiểu quay đầu nhìn Tần Sơ Ước, nàng mím môi, ánh mắt lấp lánh. Vẻ mặt có vẻ hơi lo lắng, dường như rất không yên tâm. Ta sờ sờ mặt nàng, cười nói: “Ta phúc lớn mạng lớn, tiểu thư chớ lo lắng.”

Dứt lời liền xuống khỏi dốc núi, men theo đường nhỏ đi tới trước bức tường vây quanh nội thành, lúc xoay người, ta nhìn nàng một cái, kết quả nơi đó đã không có bóng người.

Vốn định chạy trốn luôn, nhưng nghĩ lại, phải gặp Ngọc Nương một lần cuối mới có thể hoàn toàn an tâm, thế là ta vẫn là lộn trở lại hướng Mạch phủ.

Lúc lượn một vòng quay lại Mạch phủ, ánh lửa chói mắt bập bùng bên trong, từng hàng từng hàng đuốc xuyên suốt hành lang, mọi người qua lại vội vã, tiếng bước chân hỗn loạn nện vào lòng khiến cho tâm trạng nặng nề không rõ nguyên do càng thêm ứ đọng.

Phải chăng… đã xảy ra chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Ta vội chạy vào phủ, túm đại một gã sai vặt trong biển người, hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Gã sai vặt lau mồ hôi bên trán, “Lão gia và Ngọc phu nhân… bị kẻ gian hãm hại, mất rồi.”

[ký sự vô đạo đức của chị em]

Cục nợ: Sơ Sơ, lại đây lại đây nào, nghe một cô nàng vô đạo đức tên Nhĩ Nghiên đến từ mấy ngàn năm sau nói, thứ này có thể tránh thai, ta nghiên cứu cả tối nay mà vẫn không hiểu thứ này dùng như thế nào, cô nghiên cứu giúp ta xem.

Sơ Ước: 0. 0

Cục nợ: Thứ này, mềm mềm nhũn nhũn, dùng thế nào nhỉ?

Sơ Ước: =. = [Nhìn nhìn, sau đó bình tĩnh đút ngón tay vào bên trong]

Cục nợ (đơ ra một hồi): (РДq.)·.’ Chỉ số thông minh của cô quá khủng rồi Sơ Sơ à… [nàng thật lòng sùng bái những người chỉ nhìn một cái là biết phải dùng như thế nào]

==========

Cục nợ: Phượng Tiên Hoa, thứ này… Lần sau người đeo đi!

Tiểu Phượng Tiên (nhíu mày): Tránh thai?

Cục nợ: (РДq.)·.’˚ Chỉ số thông minh của ngươi cũng quá khủng rồi… [nàng sùng bái người chỉ cần nhìn là biết phải dùng như thế nào, nhưng còn sùng bái người chỉ cần nhìn là biết dùng để làm gì hơn]

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mất rồi?

Ông cụ Mạch chết còn có thể lý giải… Ngọc Nương thì sao có thể? Lẽ nào Tiểu Phượng Tiên thấy Mạch Diên có vợ nên sinh lòng đố kị, không nhịn nổi bèn giết cho hả dạ? Lý do hắn giết người tuy rằng kỳ quái, nhưng thế này cũng không khỏi quá là kỳ quái rồi!

Ta thuận theo dòng người chạy vào phòng lớn, một đám người đang đứng lô nhô bên ngoài phòng, có thị vệ có gia bộc, vây kín gian phòng tới nỗi con kiến không chui lọt. Ta chen chúc qua bức tường người, vào đến tầng trong cùng mới nhìn thấy hai người nằm giữa phòng, đều bị vải trắng toát trùm kín, trong đó người có vóc dáng to hơn hẳn là ông cụ Mạch, tư thế của ông ta có vẻ hơi co quắp, vải ở chỗ cổ loang lổ vết máu, nhuốm từng đốm đỏ như chùm hồng mai, trước khi chết hẳn là rất đau đớn. Mà thân người kia nhỏ xinh hơn một chút, hẳn là Ngọc Nương rồi… Tiểu Mai đang quỳ bên cạnh xác chết, khóc thất thanh.

Mạch Diên đưa lưng về phía cửa, đứng giữa hai người, đôi tay còn cầm một bức thư, nhăn nhăn nhúm nhúm, giống như vừa mới bị vo nát rồi lại mở ra, khá nhiều quan binh cùng một ngỗ tác* đứng xung quanh, bầu không khí vô cùng ngiêm trọng.

*người khám nghiệm tử thi trong quan phủ thời xưa.

Chỉ chốc lát sau, giọng nói lạnh nhạt của Mạch Diên truyền tới:

“Nghiệm.”

https://thuviensach.vn

Tên ngỗ tác được lệnh, nơm nớp lo sợ cúi người, lật mảnh vải trắng trùm trên thi thể ông cụ Mạch lên, xoay cằm ông cụ Mạch qua một chút, một vết kiếm đột nhiên lộ ra, tên ngỗ tác lại kiểm tra khắp người ông cụ Mạch, mới nói: “Mạch lão gia là bị người ta một kích lấy mạng, máu phun ra không ngừng mà chết. Da thịt quanh miệng vết thương trên cổ tuy bị lật ra ngoài, nhưng cũng không dữ tợn, chứng tỏ vết thương này được gây ra khi còn sống, hơn nữa, miệng vết thương mịn và tinh tế, vị trí chuẩn xác, hẳn phải do một vũ khí sắc bén gây ra, nếu thuộc hạ đoán không nhầm, hung thủ ắt hẳn là một tay kiếm giỏi.”

“Tiếp tục.”

Tên ngỗ tác lau mồ hôi trên mặt, đi tới bên cạnh thi thể Ngọc Nương, khoảnh khắc vải trắng được lật lên, ta không kìm nổi quay đầu đi.

Lần này hắn tốn rất nhiều thời gian, thở gấp liên tục, dường như vô cùng khó hiểu, dùng kim bạc loay hoay trên người nàng rất lâu vẫn không có kết quả. “Ngọc phu nhân… Ấn đường nhuộm đen, mặt và môi tái xám, móng tay cũng không hề có huyết sắc, nhìn vẻ ngoài thì rất giống trúng độc, nhưng kỳ quái là, trên người không có chỗ nào thử ra độc tính.” Tên ngỗ tác hỏi Tiểu Mai: “Gần đây Ngọc phu nhân có dùng đồ ăn gì kỳ lạ, hoặc là tiếp xúc với đồ vật gì khác thường không?”

Mạch Diên xoay người lại, hơi ngước mắt liền nhìn thấy ta đang đứng trong đám người, có điều y chỉ thoáng liếc qua rồi chuyển ánh mắt.

Ánh mắt của y cũng giống như Tiểu Phượng Tiên, khó mà đoán ra ý tứ, chỉ có điều, tuy không thể nhìn ra trong mắt người khác là tình cảm gì, nhưng ta luôn phân biệt được trong mắt họ có tình cảm hay không. Đôi mắt hờ hững hơi xếch của y, nào có chút đau khổ buồn bã mảy may?

“Ngươi là tỳ nữ hầu hạ bên cạnh Ngọc nhi, có gì hãy khai ra hết, nếu có giấu diếm, chém đầu ngay lập tức.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Mai bị dọa không nhẹ, nước mắt ầng ậc trong vành mắt, dập đầu lắp ba lắp bắp đáp: “Từ sau khi tiểu thế tử qua đời, Ngọc phu nhân vẫn u uất không nguôi, thân thể vẫn chưa điều hòa tốt… Sau đó có đỡ hơn một chút là nhờ có Thẩm Thế Liên cô nương…” Nàng ta ngập ngừng một chút, sau đó nhìn về phía ta, nghĩ ngợi một hồi lâu, mới nói tiếp: “Nhưng… Thẩm Thế Liên cô nương… Từng tặng cho Ngọc phu nhân một cái túi thơm, còn nữa, lúc thân thể Ngọc phu nhân không khỏe nằm nghỉ trên giường, nàng ta còn bỏ một thứ kỳ quái vào chén thuốc của Ngọc phu nhân…”

Tất cả mọi người ở đây đều hít vào một hơi, ta đột nhiên giật mình, ông nội nó, thế này là mũi nhọn xem như chĩa vào ta hả?

Mạch Diên hỏi: “Thứ gì?”

Tiểu Mai lại liếc ta một cái, “… Chính là máu của nàng ta.”

Mảnh thư trong tay Mạch Diên lại bị y vo nát trong lòng bàn tay, tiếng sột soạt khiến mọi người đều run lên.

Tên ngỗ tác đi về phía ta, yêu cầu ta duỗi tay cho hắn lấy máu để kiểm tra, ta ngu ngơ nhìn hắn đâm cây kim bạc vào đầu ngón tay ta, hắn dùng kim xoay một vòng trong giọt máu vừa ứa ra, qua nửa khắc, kim bạc vẫn không hề biến đổi, hắn chà chà giọt máu, nhìn qua rồi lắc đầu nói không có gì khác thường, sau đó quay đầu bảo Tiểu Mai lấy cái túi dược ta tặng cho Ngọc Nương ra.

Tim ta vốn đã chìm xuống, lại vì cái nhíu mày của tên ngỗ tác lúc cầm túi dược mà treo ngược lên. Đối với máu của mình ta thực sự không nắm chắc, dù sao với những người khác nhau hiệu quả sẽ khác nhau cũng không phải không có khả năng, nhưng túi dược này, trăm triệu lần không thể có chuyện gì được.

https://thuviensach.vn

Tên ngỗ tác mở túi dược ra xem, lập tức trợn trừng mắt, tay run rẩy đánh rơi túi dược xuống đất, những mẩu vụn tử tước anh túc được phơi khô trong túi đổ hết ra. Hắn vội dùng vải trắng vun những cánh hoa lại, sửng sốt nhìn ta.

"Vị cô nương này… Trong tay cô, sao lại có tử tước anh túc?"

Phản ứng của hắn khiến lòng ta càng thêm bất an, "Thứ này là người khác cho ta… Có gì không thích hợp sao?"

Vẻ mặt Mạch Diên hết sức lạnh lùng, dáng vẻ nghiêm nghị cau mày giống hệt tu la, "Phu quân của ngươi chứ gì?" Khóe miệng y nhếch lên lạnh lẽo, còn đáng sợ hơn cả vẻ mặt vô cảm của Tiểu Phượng Tiên, "Tử tước anh túc, chính là loại hoa chỉ mọc duy nhất ở rừng Hổ Nhĩ, từ cành cây cho đến hoa lá đều chứa kịch độc, nơi trồng hoa này vạn vật đều khô héo, hiện nay ngoài người dân của Phượng Minh Cô Thành thì nào có ai có được? Phu quân của ngươi, thân phận e là không đơn giản rồi. Mà ngươi, lại đem túi dược tặng cho Ngọc nhi, dụng ý như vậy quả thực ác độc."

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường xôn xao.

Tên ngỗ tác thận trọng bỏ cánh hoa vào một cái bình sứ, đốt diêm ném vào trong, còn sai người đem bình sứ chôn sâu dưới đất.

Ta hoàn toàn không tin, "Không thể nào, túi dược này ta vẫn luôn mang theo bên mình, nếu như có độc, ta…" Nói được một nửa, ta liền nghẹn ứ trong họng. Ta hiểu ra rồi, máu của ta có thể trừ độc, cho nên ta vẫn bình yên vô sự. Tiểu Phượng Tiên mang thứ này chỉ là để áp chế độc tính của Hoa Hỏa Phong Liệt, ta chỉ coi nó là dược liệu, hoàn toàn không ngờ tới đạo lý lấy độc trị độc.

Đúng vào lúc này, tên ngỗ tác lại lên tiếng: "Miệng vết thương của Mạch lão gia cực kỳ giống với các vương công đại thần liên tiếp chết mấy ngày trước, có lẽ là do một kẻ gây nên."

https://thuviensach.vn

Mọi người bừng tỉnh ngộ, sau đó nhặng xì ngậu cả lên, ba chữ "Phượng Thất Thiềm" cực kỳ vang dội bay khắp phòng.

Mạch Diên híp đôi mắt phượng, nếu quan sát kỹ, sâu thẳm trong mắt lại thấp thoáng vẻ giảo hoạt và giễu cợt. "Phu quân của ngươi, là Phượng Thất Thiềm phải không? Hắn giết cha ta, ngươi hại cơ thiếp của ta, phân công đâu ra đấy quá nhỉ."

Y vừa dứt lời, quan binh đứng bên liền kìm chặt ta, ấn ta quỳ trên mặt đất.

Cảm giác hoảng loạn nổ tung trong đầu ta, đúng là ta hại chết Ngọc Nương ư…

Ta giãy dụa vài cái, giải thích: "Ta không biết thứ này có độc, nếu như ta thật sự muốn hại chết nàng, ta tặng túi dược xong là có thể chạy lấy người, tội gì phải ở lại đây để các người ngờ vực?"

Mạch Diên bước mấy bước dài tới trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống, "Chỉ trách Mạch mỗ lúc trước không biết nhìn người, bây giờ, ngươi còn muốn chối tội à? Cấu kết với trọng phạm triều đình, há chỉ một chữ chết là xong." Y khoát tay áo, sai người dẫn ta đi chờ xử lý.

Lúc ta bị áp giải đi, y hơi rũ mắt, hờ hững lườm ta một cái.

Vẻ mặt của gã họ Mạch này, quá khiến người ta nghi ngờ rồi. Chẳng phải y nên phẫn nộ sao? Nên hối hận vì đã dẫn sói vào nhà sao? Nên nghiến răng nghiến lợi hận không thể giết ta sao? Vì sao lại tỏ vẻ thản nhiên và xem thường như vậy, như thể tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát?

Sau khi bị ném vào đại lao của Mạch phủ, ta nhìn quanh một vòng, không nhịn được cảm thán.

https://thuviensach.vn

Đây là lần thứ mấy ta bị tống vào tù rồi nhỉ? Không tới năm sáu bảy tám lần, thì cũng phải một hai ba bốn lần rồi đấy? Đại lao Mạch phủ khá hơn hầm giam ở Cảnh Châu nhiều, ít nhất cũng không có gián chuột thình lình nhảy ra gặm ngón chân ta.

Chỉ có ở một nơi như thế này, ta mới có thể suy nghĩ rõ ràng, mới có thể từ những việc vụn vặt tổng kết lại mọi việc từ đầu đến cuối.

Giờ chỉ cần nhắm mắt lại, ta sẽ nghĩ đến vẻ mặt không còn chút huyết sắc của Ngọc Nương, cùng nét an tường mà cứng ngắc trên gương mặt nàng. Nghe nói Ngọc Nương chết rất đột ngột, chỉ nói muốn nghỉ ngơi một lát, tới khi Tiểu Mai vào giục uống thuốc, nàng đã không còn hơi thở.

Ta đến nay cũng xem như đã từng thấy vô số thi thể, luôn có người nói, người bị chết lúc đang ngủ, thoạt nhìn chỉ giống như đang thiếp đi, lời này chính là chó má, nhìn kỹ sẽ thấy hai dáng vẻ căn bản khác nhau một trời một vực.

Người đã chết, mặt sẽ chuyển màu tái xám, từng đường gân bắp thịt đều dừng lại trong khoảnh khắc đó, thậm chí ngay cả đầu lông mày khẽ nhướng cũng sẽ được thời gian lưu lại, nhìn như yên ả nhưng thực tế lại là một loại vặn vẹo khó nhận ra.

Khuôn mặt kiều mỵ như hoa của Ngọc Nương, hôm nay cứng ngắc như như bị tô vẽ một lớp sáp loạn xạ. Cũng không biết… Trước khi chết nàng có oán hận ta hay không.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Diên một mình xuất hiện trong nhà lao, vẫn vận một bộ áo bào trắng tinh, dịu dàng như ngọc. Y đuổi hết thủ vệ trong nhà lao ra ngoài, chỉ còn hai người ta và y.

Y bước qua cửa, môi mỏng khẽ mở: “Ngủ ngon giấc không?”

Ta vùi đầu ngồi xổm trên mặt đất, không thèm để ý đến y.

https://thuviensach.vn

Mạch Diên cũng không cáu giận, đi đến phía trước ta, túm ta kéo dậy, “Không muốn biết ngươi sẽ bị xử lí thế nào à?” Ánh mắt của y ẩn chứa nét hung ác, “Làm người đàn bà của Phượng Thất Thiềm, phải chăng đã sớm lên tinh thần chờ chết rồi?”

Ta giãy mấy lần không ra, dứt khoát để mặc y kìm kẹp, “Tướng quân sao nỡ để ta chết? Người chết, còn có giá trị lợi dụng gì nữa?”

Y quan sát ta tỉ mỉ, đột nhiên ép ta vào tường, khoảng cách giữa chúng ta chỉ còn chút xíu, thậm chí ta có thể ngửi ra mùi hương bạch lan trong hơi thở của y. Nghe nói tên khốn này cực kỳ thích ăn bánh hoa tuyết bạch lan do Ngọc Nương tự tay làm, thì ra cũng không phải tin đồn vô căn cứ…

“Ngươi giết cơ thiếp của ta, còn dám nói năng lỗ mãng, thú vị thật.”

Nếu không biết bản chất xấu xa của y, ta quả thực sẽ bị dáng vẻ thâm tình khẩn khoản của y làm cho cảm động tới mức tự sát vì hổ thẹn luôn rồi. Ta lườm y một cái, “Người giết nàng, là ngươi.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 31

"Ngươi và ông cụ Mạch đã sớm phát hiện mùi hương khác lạ trên người ta, ngươi nghi ngờ ta có liên quan tới Phượng Thất Thiềm, mới trăm phương ngàn kế giữ ta lại Mạch phủ… Thậm chí không tiếc cả tính mạng Ngọc Nương, cũng muốn đổ tội lên đầu ta, quả thực ác độc vô cùng."

Mùi hương lưu lại trên người ta, y còn có thể nhạy cảm nhận ra được, sao có thể không phát hiện ra mùi hương trên người Ngọc Nương? Y đã biết, còn để mặc Ngọc Nương chết đi như vậy, nói y là hung thủ căn bản không oan chút nào.

Ánh sáng trong mắt ta càng lúc càng khó mà hội tụ, mơ hồ nhìn người cao hơn ta một cái đầu ở trước mắt, thì thào nói: "Tướng quân đã thích bánh ngọt Ngọc Nương làm, vì sao không giữ cho nàng một mạng? Nàng yêu ngươi, cam nguyện sống chết vì ngươi, lại không đổi được chút xíu lòng trắc ẩn của ngươi hay sao?"

Khóe môi y cong lên càng rõ ràng hơn, "Ngươi cũng chẳng ngốc đâu nhỉ." Y ép sát vào ta hơn, "Ngọc nhi là cô gái tốt, sớm đi đầu thai một chút, cũng tốt hơn theo ta hoài phí cuộc đời này, làm như vậy, chẳng phải là suy nghĩ cho nàng hay sao?"

Ta cho rằng Tiểu Phượng Tiên đã là kẻ lập dị quái đản nhất mà ta từng gặp, nhưng gã đàn ông tự phụ cao ngạo trước mắt này còn xứng đáng với cái danh này hơn hắn. Đây là cái lập luận loạn xì ngậu gì vậy? "Không ngại nói cho ngươi hay, giữa ta và Phượng Thất Thiềm có huyết hải thâm cừu, ngươi định bắt ta để uy hiếp hắn, vẫn nên tỉnh lại đi."

https://thuviensach.vn

Mạch Diên ném ta sang một bên, giọng nói lạnh buốt thấu xương, “Đừng quá coi nhẹ tầm quan trọng của ngươi đối với hắn, tóm lại mạng của hắn, ta muốn chắc rồi.”

Đầu ta va vào song gỗ, đau không nhịn nổi, nhìn y phẩy tay áo trắng như tuyết rời khỏi nhà lao, thật muốn nhổ bãi nước bọt vào bóng lưng y, tiếc là giằng co với y đã tốn hơn nửa sức lực của ta, lại cộng thêm cảm giác đau nhức choáng váng mê man ập vào đầu lúc này, chưa tới nửa khắc sau, ta liền ngất lịm.

Ngày hôm sau, ta gần như bị tiếng huyên náo xung quanh đánh thức. Vừa mở mắt ra, mấy tia nắng mãnh liệt liền rọi vào khóe mắt, ta lấy tay chặn lại, đợi ý thức tan rã hoàn toàn khôi phục lại, ta phát hiện ra mình đang ở một nơi vừa hoang vu vừa xa lạ.

Ta nằm dựa bên sườn núi, ánh mắt đảo quanh một vòng, trừ cát vàng và núi đá dốc đứng, thì toàn là người với người nhốn nháo. Có người nằm dưới lều vải, nhìn như thoi thóp, có người bận rộn chạy xung quanh, vận chuyển nước và đồ đạc, mặt đầy cát bụi.

Nơi này… Giống như một thung lũng trong khe núi? Những người này, là xảy ra chuyện gì đây…

Gượng chống người đứng dậy, một bác gái bên cạnh lập tức tới đỡ ta.

Trên đầu bác ta quấn một cái khăn trùm đầu rất dày, ăn mặc cũng kín mít, giờ đang là cuối đông, đã vào tháng hai, tuy sắp nhập xuân, nhưng vẫn luôn có tuyết rơi gió bấc, thật khiến người ta rét run.

“Cô nương, mới tới phải không?”

Môi miệng ta khô khốc, cũng không biết bao nhiêu ngày chưa được uống nước rồi, bác ta thấy ta có chuyện mà không nói nên lời, rất tinh ý gọi

https://thuviensach.vn

người bưng chén nước tới, ta vội vàng tiếp lấy, uống một hơi cạn sạch, sau đó luôn miệng cảm ơn bác ta.

"Đây là nơi nào ạ?" Ta lau nước đọng bên mép, ho khan vài tiếng rồi hỏi.

Bác gái rất kinh ngạc, "Nơi này là khu bệnh dịch cấm, dùng để bố trí cho những dân chúng mắc bệnh sốt ban đỏ, chẳng lẽ cô nương không phải là nhân công mới tới?"

Lồng ngực ta như tuôn ra một luồng khí nóng, hết sức khó chịu, nơi đây chính là khu vực truyền bệnh nghiêm trọng nhất, thân thể phải chống lại nguồn mầm bệnh hung hãn như vậy, quả thật là mệt nhọc. Ta bám vào bác gái đứng lên, hỏi ra mới biết bác gái này họ Hứa, mọi người đều gọi bác ta là mẹ Hứa. Người trong khe núi này chia làm ba loại, một loại là bệnh nhân, một loại là người nhà tự nguyện tới chăm sóc bệnh nhân ở đây, còn một loại, là triều đình sai tới làm giúp, trợ giúp cộng đồng người nhà bệnh nhân trông nom việc ăn uống thường ngày và bệnh tình của bệnh nhân, trong số những nhân công này có người chủ động xin đi, cũng có người bị ép buộc, dù sao một khi đã vào khe núi này, mắc bệnh sốt ban đỏ chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mẹ Hứa đưa ta đến một góc an tĩnh, còn gọi một đại phu đang bắt mạch cho bệnh nhân, đại phu kia liếc sang chỗ chúng ta một cái, sau đó thu dọn hòm thuốc rồi chạy chầm chậm tới đây.

Đại phu là một chàng trai trẻ tuổi, trên mặt vẫn chưa hết nét thơ ngây, cao gầy thanh tú, bộ quần áo màu tím trên người bám không ít bụi vàng.

Mẹ Hứa thấy mặt cậu ta lấm tấm mồ hôi, liền kéo tay áo lên lau cho cậu ta, "Nếu khổ cực quá thì nghỉ ngơi đi, đại phu chưa ngã xuống ở nơi này chỉ còn mỗi cậu, cậu mà không chăm sóc bản thân, chúng ta biết dựa vào ai?"

https://thuviensach.vn

Cậu chàng cười ha ha, hào sảng nói một câu không sao đâu.

Lúc này, dưới lều bệnh nhân có người gọi mẹ Hứa tới giúp, trước khi đi mẹ Hứa giới thiệu với ta rằng đại phu này họ Chu, một tháng trước mới vào khe núi, rất nhiệt tình với mọi người, y thuật cao siêu. Bác ta còn vừa đi vừa quay đầu đưa mắt ra hiệu cho ta, khiến ta nhìn mà tức nghẹn trong ngực, suýt thì ngất lịm.

Nếu như ta không nhìn lầm, ánh mắt của mẹ Hứa ý là: Khó tìm được một người đàn ông tốt có ba chân, hai đứa mau kết hợp kết hợp nào.

Trên mặt ta có khắc hai chữ "đói khát" sao?

Chu đại phu kéo tay ta qua, bấm bấm mạch, nói: "Cô chỉ là khí huyết hư nhược, chịu khó nghỉ ngơi vài ngày là khỏe, trong này thiếu thốn thuốc men, nếu có cũng phải để lại cho dân chúng nhiễm bệnh, cho nên cô phải tự mình chậm rãi điều dưỡng thôi."

Ta vừa muốn rụt tay lại, hắn đột nhiên giữ chặt, tỉ mỉ bắt mạch cho ta thêm lần nữa, nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm: "Sao lại không thích hợp nhỉ…"

Ta cúi xuống nhìn, phát hiện trên mu bàn tay hắn có một hoa văn hình mây khói quen thuộc, hắn vừa muốn hỏi gì đó thì bị ta mở miệng cắt ngang: "Ngươi là người của Phượng Minh Cô Thành hả?"

Hắn sợ hãi hất vội tay ta ra, ta bị hắn hất ngã văng ra đất, khớp xương đập vào tảng đá bên cạnh, đau tới nỗi ta hét lên một tiếng. Ta vốn định mắng hắn một câu, nhưng thấy hắn bị ta dọa sợ tới mức mặt mày tái nhợt, ta liền hiểu ra, sau đó vặn vặn khớp xương cổ tay, tỉnh bơ đả kích hắn: "Xem cái vẻ này của ngươi, còn vô dụng hơn cả ta."

Chu đại phu ôm hòm thuốc tiến đến bên cạnh ta ngồi xuống, nhướng nhướng mày, thấp thỏm nhỏ giọng hỏi: "Người trong đồng đạo à?"

https://thuviensach.vn

Ta thấy dáng vẻ nịnh bợ hèn mọn của hắn, trong thoáng chốc nổi lòng trêu chọc, thế là bắt tay hắn nói: “Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Hắn cũng ngu ngốc, lập tức thể hiện vẻ mặt cay đắng khóc lóc tố khổ với ta: “Ta ở trong này không bị tổ chức phát hiện đâu, có phải không phải không? Nghe nói gần đây thủ lĩnh tự mình ra ngoài làm nhiệm vụ, quản lý trong thành lơi lỏng hơn nhiều, sẽ không đuổi bắt đến đây đâu nhỉ?”

“Ngươi phạm tội gì vậy?”

Mặt hắn nhăm nhúm lại, cắn ống tay áo luống cuống tay chân, “Ta… không hoàn thành nhiệm vụ, lang thang ở ngoài thành được nửa năm rồi, một thời gian trước nhận được tối hậu thư của giáo đầu gửi tới, nói là nếu một tháng sau không về, sẽ coi như phản thành mà xử.”

Ta chớp mắt mấy cái, “Ngươi nhận nhiệm vụ gì mà độ khó cao như thế?”

“Nhiệm vụ sinh diện liệp đầu.” Hắn thấy mặt ta lơ ngơ không hiểu, rốt cuộc nổi lòng ngờ vực, liếc nhìn mu bàn tay ta, sau đó trợn trừng mắt, vẻ mặt oán hận vì bị người ta lừa gạt, “Ngươi, ngươi, ngươi!”

Ta nghĩ, dù sao cái tên họ Chu trước mắt này thoạt nhìn cũng chẳng lợi hại lắm, đoán chừng chính là một cái trứng mềm hiếm gặp. Thế là ta hung dữ trợn mắt, lừa thì cũng lừa rồi, hắn làm được gì ta nào? “Ta chưa nói gì nhé, là chính ngươi quá vồn vã tâm sự đấy chứ.” Ta tặc tặc lưỡi, “Ngươi làm sát thủ, mà lại trốn ở chỗ này tế thế cứu người, nhiệm vụ sinh diện liệp đầu rốt cục tàn ác tới cỡ nào mới bức ngươi đến mức này?”

Thấy ta khiêm nhường học hỏi như vậy, hắn cũng hồn nhiên trả lời ta: “Sinh diện liệp đầu, chính là lính mới, tên lính mới nào cũng phải vượt qua kỳ khảo hạch cuối cùng mới chính thức được vào nghề, khảo hạch này chính là nhiệm vụ sinh diện liệp đầu. Ta căn bản không muốn giết người,

https://thuviensach.vn

giờ mà bắt ta ra khỏi thành đem mười cái đầu người về, quả thực chẳng khác nào muốn ta đi chết cho xong.”

“Ngươi không muốn giết người, bọn họ còn có thể ép ngươi hay sao?”

Hắn cũng hết sức phiền não, vò đầu bứt tai, “Lúc lựa chọn liệp đầu thì chỉ đánh giá qua gân cốt thể chất, nếu được chọn mà cự tuyệt, vậy thì tương đương với không nguyện hiến dâng cuộc đời vì Phượng Minh Cô Thành, như thế sẽ không xứng được Phượng Minh Cô Thành che chở, sẽ bị đuổi khỏi thành.”

Ta nghe mà cằm rơi xuống liền vài tấc. Phượng Minh Cô Thành thế là cái chế độ khỉ gió gì vậy? Người ta nói ở đâu có áp bức ở đó có đấu tranh, chẳng trách có nhiều người muốn ám hại Tiểu Phượng Tiên như vậy.

Có điều, trên đời này không có bữa tiệc nào miễn phí cả, đám cao thủ trong thành này giống như dựng lên một tấm lá chắn phía trên Phượng Minh Cô Thành, chặn lại tất cả những gió tanh mưa máu bên ngoài thành, nếu ngươi muốn hưởng thụ cuộc sống an nhàn này, đương nhiên cũng phải trả giá gì đó…

Nghĩ tới nghĩ lui, ta cũng không tìm được lời an ủi nào lọt tai, thế là vỗ bờ vai đang trĩu xuống của hắn, “Cứ trốn ở chỗ này đi, lão nương giúp ngươi giữ bí mật, ai mà chẳng sợ chết chứ, ngươi kém cỏi hơn nữa ta cũng sẽ không cười nhạo ngươi.” Tính ra, những bệnh nhân chen chúc ở khe núi này, còn dễ thương hơn những lật lọng tráo trở âm mưu quỷ kế ngoài kia nhiều lắm.

Hắn lập tức hớn hở ra mặt, thật không biết là hắn suy nghĩ thoáng hay là mất tim mất phổi rồi nữa, “Ta họ Chu, tên Tiếu Thiên.”

“Chu Tiếu Thiên… Tên hay lắm.” Đầu lông mày ta càng không ngừng nhíu lại, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác không nỡ lòng nhìn thẳng. Trình độ đặt tên của dân Phượng Minh Cô Thành thật khiến người ta đỡ trán. Đã

https://thuviensach.vn

không tạo được hiệu quả đe dọa như là Sát rồi Lãnh rồi Huyết thì thôi, cái loại tên mà vừa nghe đã phải phun phì ra thế này, chẳng lẽ là tính toán lúc làm nhiệm vụ báo danh ra, trước tiên khiến con mồi cười đến mất đi một nửa sức chiến đấu sao? Có lẽ là một loại chiến thuật cũng nên…

"Thẩm Như Hoa."

Ta vẫn cảm thấy "Thẩm Thế Liên" thật thẹn với một thân khí phách của ta, với cái tính tình tràn trề chính nghĩa như ta, dùng cái nghệ danh xui xẻo như thế chẳng phải là vùi dập hay sao? Như Hoa, cái tên này vừa cao sang lại vừa dung tục, quá ông nội nó đúng với khẩu vị của ta rồi.

Chu Tiếu Thiên vừa nghe tên ta xong, mặt liền bắt đầu đỏ lên, tần suất co giật khóe miệng lộ rõ tiết tấu cười nhạo, ta hung tợn túm cổ áo hắn, "Lão nương không chê tên ngươi ngốc thì thôi, ngươi chớ có cười nhạo tên của ta vô phẩm."

Mẹ Hứa đột nhiên gọi chúng ta qua, nói là lại có mấy bệnh nhân được đưa tới, nhanh đi giúp đỡ. Ta cũng rảnh rỗi cực kỳ, thế là phủi mông toan đi qua, Chu Tiếu Thiên vội đứng lên theo, chạy đến trước mặt ta.

Hắn xoa cằm, "Ngươi không sợ bị lây bệnh sốt ban đỏ à? Những nhân công nữ mới tới nếu không phải đòi chết đòi sống thì chính là ủ rũ buồn bực, tích cực giống như ngươi, hiếm thấy đó."

Ta không quan tâm cười rộ lên, "Ngươi còn không sợ, ta sợ cái gì?"

Chu Tiếu Thiên lại sấn tới cạnh ta, hành động này bị mẹ Hứa nhìn thấy liền cười khanh khách không ngừng, "Sao ngươi biết hoa văn hỏa vân yên là biểu tượng của Phượng Minh Cô Thành? Người biết bí mật này…" Hắn làm động tác cắt cổ, "Đều ở dưới kia cả rồi."

Ta kéo lỗ tai hắn đến bên miệng, hà hơi nói: "Ta nói ta quen thành chủ của các ngươi, ngươi tin không?"

https://thuviensach.vn

“Thôi đi bà cố, ta sinh ra trong thành, lớn lên trong thành, Lục thủ lĩnh còn được gặp vài lần, Thất thủ lĩnh thì cọng lông cũng chưa từng thấy, người ngoài như ngươi thì sao có cái phúc ấy được?”

“Không tin thì thôi.”

Hắn còn muốn đuổi theo hỏi, lại bị một người đàn ông vạm vỡ túm đi xem một bệnh nhân nguy cấp, nên chỉ đành từ bỏ, ta chạy về phía mẹ Hứa, bất chợt cảm thấy bốn phía nổi lên một trận gió cát. Trong khe núi tuy có gió xoáy, nhưng thường là khí lưu ứ đọng, cho nên rất khó cuốn lên cát bụi, ta cảm thấy mắt nhức nhối liền che lại, kết quả khóe mắt liếc thấy trên dốc núi dường như có một người đang đứng.

Bóng dáng màu đen kia cực kỳ quen thuộc, chỉ thoáng qua một cái, tới khi bão cát ngừng, người đã sớm không còn bóng dáng.

Là ta hoa mắt… Hay là Tiểu Phượng Tiên đã thật sự tới đây?

Vừa nghĩ tới đây, ta liền hơi có chút cảm xúc suy sụp.

Dường như đã rất lâu rất lâu… Hắn không xuất hiện trước mặt ta rồi…

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Mặc dù trời lạnh, tốc độ lây lan của bệnh sốt ban đỏ vẫn vượt quá sức tưởng tượng, mỗi ngày đều có hơn mười bệnh nhân nhiễm bệnh bị quan binh đưa tới. Số nhân công không nhiều lắm, trong đó không thiếu những người cũng bị lây bệnh, tình hình trong khe núi ngày càng thêm gay go. Ta bị mẹ Hứa sắp xếp làm trợ thủ cho Chu Tiếu Thiên, thế là mỗi ngày đều theo mông hắn chạy lăng xăng giữa mấy căn lều. Tuy hắn sợ hãi nhưng vẫn tận tâm tận lực, y thuật cũng cao siêu, tuy không tới mức Hoa Đà tái thế, cũng coi như tạm xứng với cái danh Diệu Thủ Nhân Y mà mọi người đặt cho hắn. Mỗi lần gọi tên hắn ta đều cười ngặt nghẽo, hắn với ta khuyến khích lẫn nhau, thế là ta chỉ gọi hắn là Tiếu Tiếu, hắn cũng chỉ gọi ta là Hoa Hoa.

Mẹ Hứa nghe thấy cách gọi này thì vui lắm, có lúc nhàn rỗi còn rỉ tai ta, bác ta đã nhiều năm không gặp việc mừng rồi, ngày ngày ở trong khe núi rất ngột ngạt, không chừng ta cùng Tiếu Tiếu có thể trở thành đôi vợ chồng đầu tiên trong khe núi này.

Lần nào ta cũng cười ha ha, sau đó pha trò với bác ta. Có lúc hứng lên còn vẫy tay cười gọi Tiếu Tiếu đang bận rộn sắc thuốc ở đằng xa, nói: “Lại đây lại đây, mỹ nhân, nhảy múa lắc eo cho ca xem nào, ca sẽ lấy nàng về nhà.”

Tiếu Tiếu cũng là thể loại nhăn nhở, lập tức lắc lắc cái eo cứng ngắc chẳng ra thể thống gì, sau đó cầm cái thìa chỉ ta, nói giọng eo éo: “Mọi người làm chứng cho nô gia nghen, nếu Như Hoa ca ca nuốt lời mọi người liền thiến hắn nha.”

https://thuviensach.vn

Kết quả thường là chọc cho mọi người cười ầm lên.

Chúng ta liếc mắt đưa tình mắt đi mày lại đã thành thói quen, mọi người cũng đều xem như trò cười, bất tri bất giác bầu không khí vui vẻ lên không ít, tối thiểu so với lần đầu ta chứng kiến thì tốt hơn nhiều.

Trong khe núi này, mỗi ngày đều gặp phải một vài cảnh ngộ khiến người ta thương cảm. Lần trước có một tiểu công tử nhà quan nhiễm bệnh, lúc đưa tới đây thì đã thoi thóp, cha mẹ hắn ở bên ngoài khóc lóc rất lâu nhưng cuối cùng vẫn rời đi, từ đó chưa bao giờ thấy quay lại. Còn có một anh nông dân mới vào khe núi hôm kia, vợ anh ta dù không rơi một giọt lệ, còn nói lời lạnh nhạt với anh ta, kết quả hôm qua bệnh tình anh nông dân trở nặng, không còn hơi thở, vợ anh ta nghe xong liền lao đầu vào mỏm đá chết theo chồng.

Con người đúng là kỳ quái, người không chân tình thì thích tỏ vẻ tình sâu nghĩa đậm, người thật lòng thật dạ thì ngược lại luôn làm ra vẻ lạnh nhạt bạc bẽo.

Hôm nay lại có không ít người tới, ta quá mệt mỏi nên dựa vào cạnh lò thuốc gục đầu nghỉ ngơi, quạt hương bồ phe phẩy chập chờn trước cửa lò, mới quạt được vài cái thì bị người ta đoạt mất.

Ta ngẩng đầu lên thì thấy Tiếu Tiếu đang ngồi cạnh giúp ta trông lửa.

“Tối hôm qua ngươi lại không ngủ phải không? Nửa đêm nửa hôm hát hò gào rú cái gì thế?”

Ta lườm hắn một cái, “Thằng nhóc mới tới sợ hãi không ngủ được, ta không được dỗ hay sao? Nếu mà nó cứ khóc oe oe như thế, xem các ngươi ai còn ngủ được, ta đây là cống hiến vì người bệnh, đừng có vô ơn nhé.”

Hắn cười rộ lên, “Còn có sức đấu võ mồm với ta, không tệ.” Nhưng rất nhanh liền thu lại vẻ mặt, nghiêm túc dạy bảo ta: “Đã bao nhiêu ngày

https://thuviensach.vn

ngươi không nghỉ ngơi tốt rồi hả, muốn cống hiến cho người bệnh thì phải có sức khỏe mới cống hiến được chứ, có điều ngươi cũng kỳ ghê đó, nhìn như yếu rớt, ấy vậy mà không bị nhiễm bệnh.”

Cái tên này, chính là không chịu nghĩ tốt cho ta, lẽ nào ta thật sự ngã xuống hắn mới hài lòng? Mệt ta còn mỗi ngày lén lén lút lút nhỏ tí máu vào trong đồ ăn của hắn. Muốn ta dùng máu cứu một đám bệnh nhân như vậy, sợ rằng ta sẽ chết khô mất, song chỉ cần đại phu không ngã xuống, nói cho cùng vẫn còn có hi vọng…

Ta đang muốn gục đầu xuống tiếp tục nghỉ ngơi, cửa khe núi bên kia liền truyền tới tiếng ồn ào, ta giương mắt nhìn qua, đám người đang chen chúc chật ních quanh dốc núi, giống như có chuyện náo nhiệt.

Nếu là bình thường thì thế nào ta cũng liều mạng đi hóng hớt một phen, nhưng hôm nay thể lực không đủ, ta chỉ đành ủ rũ ngồi nhìn từ xa.

Thấp thoáng trông thấy từ cửa ùa vào không ít binh lính, chùm tua rua đỏ trên mũ sắt lúc ẩn lúc hiện rất chói mắt.

Thế này là có bệnh nhân mới tới chăng? Xem chừng là một nhân vật lớn đây…

Tiếu Tiếu cũng rất hào hứng quan sát, quạt hương bồ bén lửa hắn cũng chẳng hay biết. Lòng ta đang tràn đầy hứng khởi, đột nhiên đám dân chúng đồng loạt quỳ rạp xuống, tâm trạng của ta đều bị bóng người xuất hiện bên kia giội cho trôi tuột.

Đám người bị bọn quan binh tách sang hai phía, ở giữa mở ra một con đường rộng rãi, Mạch Diên đứng ở giữa đường, vận bộ áo dệt hoa tím, dáng đứng cao ngất.

Hắn giơ tay lên, mọi người liền cung kính đứng lên.

https://thuviensach.vn

“Ông nội nó!”

Ta trừng mắt, sau đó lập tức phủi mông trốn sau lưng Tiếu Tiếu. Tiếu Tiếu không hiểu nhìn ta, “Tình nhân của ngươi đấy hả? Tới bắt gian à?”

“Tình nhân cái đầu ngươi.” Ta túm chặt góc áo hắn, “Mau chắn cho ta.”

Gã họ Mạch này, vậy mà dám bất chấp thân phận cao quý của mình, đích thân đi tới một nơi nguy hiểm thế này, quả nhiên là chán sống rồi mà. Kế sách trước mắt chỉ có trốn cho kỹ, y ném ta tới chỗ này để mặc ta tự sinh tự diệt, nếu phát hiện ta còn chưa chết, bị bắt về không thể tránh khỏi trọng hình hầu hạ đâu.

Trong đám có gã quan binh kéo mẹ Hứa lại hỏi gì đó, mẹ Hứa lúc đầu lắc lắc đầu, sau đó chỉ tay về phía Tiếu Tiếu.

Ánh mắt Mạch Diên liền nhìn về phía này, sau đó cất bước đi tới. Khá nhiều quan binh đi theo y, trận hình rầm rộ này khiến cho dân chúng bốn phía đều hoa cả mắt.

Ta đang nhủ thầm thôi xong rồi, chợt nghe thấy mấy nhân công vừa lui xuống từ hàng đầu hưng phấn hô gọi đám người ở các góc hẻo lánh tới hóng chuyện náo nhiệt:

“Này này này, mọi người mau đến mà xem, Mạch tướng quân tới tìm người trong lòng này!”

Có người không hiểu lên tiếng hỏi: “Người trong lòng gì cơ?”

“Vừa rồi Mạch tướng quân nói, ái thiếp của ngài ham chơi lén chạy ra khỏi phủ, bị kẻ xấu lừa tới đây làm nhân công. Tướng quân thật đúng là vừa tuấn tú vừa dịu dàng, còn cảm ơn mọi người đã chiếu cố ái thiếp của ngài nhiều ngày qua, hôm nay sẽ đưa nàng về phủ, không gây phiền phức

https://thuviensach.vn

cho mọi người nữa, hơn nữa ngài còn định chi một số tiền lớn tu sửa khe núi, mua thuốc tốt và đồ ăn ngon cho mọi người!”

“Tự mình đến vùng dịch bệnh, chỉ để đón ái thiếp trở về sao? Thực là tình sâu nghĩa nặng, cô gái nào có thể được đối xử như vậy, quả thực kiếp trước tích đức làm việc thiện mới được như thế.”

Ta nghe thế, một bụng nước chua đều muốn phun ra, Mạch cặn bã có dám đừng diễn trò ân ái như vậy nữa được không? Ngọc Nương vừa mới qua đời không lâu, y lại có sủng cơ được ngay, thật đúng là bạc tình. Lại còn mượn việc này để mua chuộc lòng dân, tích thêm thanh danh cho mình, không biết xấu hổ.

Nói không chừng đây chính là tiết mục tự tay y bày ra, để đám dân chúng chân chất ở đây đều một lòng nể phục y.

Điều khá thần kỳ là, phương hướng của Mạch Diên, dường như là nhằm vào Tiếu Tiếu?

Ta khiếp hãi, bất giác nhéo nhéo tay Tiếu Tiếu, hỏi: “Tình nhân của ngươi đấy hả?”

Tiếu Tiếu rõ ràng bị dọa hết hồn, đứng đơ ra tại chỗ, nghe ta hỏi thế, hắn muôn phần hoảng sợ quay mặt lại nhìn ta, sau đó ngẫm nghĩ kỹ càng, “… Lẽ nào ta mất trí nhớ?”

“Ngươi trông thế mà bắt kịp thời đại ghê, chơi đoạn tụ cơ đấy.” Ta cười vỗ vỗ mông hắn, thấy Mạch Diên đi tới, ta vội vàng từ sau lưng Tiếu Tiếu chuyển sang núp sau cái bếp lò.

Tình huống này cũng khiến đám người hóng chuyện chưa rõ tình hình bất ngờ, tiếng bàn tán xôn xao rộ lên.

https://thuviensach.vn

Ta ra sức vểnh tai tới gần một chút, còn phải cẩn thận chống người để tránh cho mình khỏi lảo đảo ngã ra, vô số loại phỏng đoán về hai người bọn hắn chạy qua trong lòng ta. Chẳng lẽ là vì Tiếu Tiếu nên Mạch Diên mới vứt bỏ Ngọc Nương? Lẽ nào đây là tình yêu đích thực?

Giọng Mạch Diên vẫn đạm mạc như sương như trước, "Nàng ở đâu?"

"Nàng… Nàng nào?"

"Thẩm…" Mạch Diên tạm dừng một chút, sau đó thở dài, "Như Hoa."

Thân thể ta xiêu vẹo, đó chẳng phải là ta sao? Ta thành ái thiếp của y từ bao giờ vậy?

Tiếu Tiếu cũng là cái loại không có não, lập tức gãi đầu cười nói: "À, thì ra là hai vợ chồng giận dỗi nhau, ta đang bảo sao Hoa Hoa lại giả bộ không quen biết ngài chứ." Nói xong xoay người túm lấy ta đang chuẩn bị chạy trốn kéo ra.

Mạch Diên diễn rất xuất sắc, nhìn thấy ta liền lộ ra nụ cười cưng chiều, giống như gió xuân lay động nhành liễu tháng ba, ấm áp mơn man.

Ta trợn mắt lườm Tiếu Tiếu, Tiếu Tiếu lại tự cho là đúng nhướng mày với ta, sau đó làm động tác trăm năm hảo hợp.

Giờ thì ta hiểu rõ cái tên Tiếu Tiếu này rồi, tình căn nông cạn còn đáng sợ hơn tuệ căn nông cạn nữa đó, tuệ căn của hắn không sâu thì đã đành, tình căn cũng ở trình độ bị giẫm bét dưới chân rồi di tới di lui luôn.

"Thẩm… Như Hoa?" Khóe miệng Mạch Diên hơi nhếch, độ cong tinh xảo khiến một đám đàn bà con gái chết mê chết mệt. Y cúi đầu xuống, "Cái tên này không khơi dậy dục vọng của người ta lắm đâu, vẫn là Thẩm Thế Liên khiến người ta yêu thương hơn."

https://thuviensach.vn

Ta lui về sau một bước, “Ngươi…”

Mạch Diên ngước mắt, nét nghiêm nghị mơ hồ toát ra, “Chơi đủ rồi, về phủ thôi, nhé?”

Tiểu Tiểu và ta đều không nhịn được hít một hơi lạnh, gã này mà thể hiện oai phong thì thật là khiến cho người ta không dám nhìn thẳng…

Ta trấn định lại, “Ta không đi, muốn chém giết hay róc thịt thì tùy ngươi.” Có gì cần nói thì nói cả rồi, chẳng lẽ y còn thật sự lấy mạng của ta trước mặt mọi người được chắc.

“Xem ra là nuông chiều nàng quá mức rồi.” Y vừa dứt lời, tay đã vươn tới chộp lấy tay ta, ta nhanh tay lẹ mắt ôm chặt eo Tiểu Tiểu, liều mạng đưa mắt ra hiệu cho hắn: Cứu ta với!

Tiểu Tiểu lại hoảng sợ, hai bàn tay giơ lên rõ cao, nói một câu khiến ta tí thì sùi bọt mép.

“Chuyện nhà hai người mà muốn ta nhúng tay vào, không tốt đâu ha?”

Ta thấy hắn làm ngơ đứng nhìn, rốt cuộc không nhịn nổi nữa gào lên: “Ông nội nó Tiểu Thiên ngươi là đồ con heo, lão nương không phải ái thiếp cái ông nội y! Y muốn giết ta đó!” Uổng công tổ đội hai người với hắn lâu như vậy, một chút ăn ý cũng không có.

Tiểu Tiểu lại ngơ ngác như chưa kịp hiểu ra chuyện gì, ngay lúc ta sắp bị Mạch Diên kéo qua, bên tai ta chợt nổi cơn gió mạnh, gió nhanh như lưỡi dao, vụt qua gò má gần như chém đứt tóc mai ta.

Sau đó kiềm cặp trên cánh tay chợt lơi lỏng, ta trượt chân ngã nhào vào lòng Tiểu Tiểu, lúc này Tiểu Tiểu rốt cuộc có mắt đỡ được ta.

https://thuviensach.vn

Ta nhìn lại, đứng trước mặt là một bóng người cao thẳng như trúc, bộ quần áo màu đen như mực tựa như làm bỏng mắt ta.

Mái tóc đen như mực của hắn hơi lộn xộn, dán sát cổ rơi trước ngực, mặt nạ trên mặt còn dính cát vàng, quỷ kiếm Hắc Mãng đã lâu không thấy khẽ rung rinh đầy ngạo nghễ trong tay hắn, lộ ra vẻ hưng phấn lạ kỳ. Dáng vẻ Hắc Mãng tinh nghịch rung rung lắc lắc, quả thực giống như đang nói với ta: Cô bé, đã lâu không gặp.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tiểu Tiểu bị chuyển biến bất thình lình này dọa cho sững ra, một mặt đỡ ta lên, một mặt ngu ngơ hỏi ta: “Ngươi có gian phu thật nữa hả!”

Tiểu Phượng Tiên nghe thấy thế, quay đầu liếc hắn một cái khó hiểu, dọa cho hắn run rẩy cả buổi.

Ta bóp trán, nếu mà hắn biết cái gã mà hắn gọi là gian phu lại chính là Thất thủ lĩnh mà hắn vô cùng sùng kính, liệu có khi nào hắn tự vẫn tại chỗ luôn không nhỉ.

Ống tay áo Mạch Diên bị chém rách, đường thêu hoa văn hình chim sơn ca bung ra đầu chỉ. Thân thủ Tiểu Phượng Tiên cực nhanh, có thể thấy Mạch Diên cũng không phải dạng vừa, bằng không một kiếm này chém xuống e là tàn đời rồi.

Binh lính phía sau y thấy thế toan rút kiếm vây quanh, y lại thản nhiên phất tay ra hiệu, đám binh lính liền thu kiếm đứng về chỗ cũ.

Mạch Diên không nhanh không chậm nhếch khóe mắt, nét cười nơi khóe miệng vẫn không biến mất, mà ngược lại càng thêm sắc bén, “Quả nhiên là nhỏ mọn, chạm vào một chút cũng không được.” Hắn phủi phủi tà áo dính đầy bụi bặm, “Nghe nàng nói, các ngươi có huyết hải thâm cừu?”

Có vẻ như Tiểu Phượng Tiên không định để ý đến y, ngược lại nói với ta một câu như thể trách móc: “Lần sau mà còn nói xằng bậy, thì tự gánh lấy hậu quả.”

https://thuviensach.vn

Dù sao hắn cũng chẳng nhìn thấy vẻ mặt của ta, ta liền không kiêng nể gì trợn mắt lườm hắn, “Ta ăn ngay nói thật đấy chứ, cũng chả phải bí mật gì…”

Tiểu Phượng Tiên đột nhiên quay đầu lườm về phía ta, ta lập tức giơ ba ngón tay, hèn mọn nịnh nọt nói: “Ta sai rồi, lần sau không dám nữa.”

Tiểu Tiểu thấy tình trạng này lại bị sét đánh không nhẹ, hắn thấy ta ngoan ngoãn ngậm miệng, bùi ngùi nói: “Quả nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, kẻ ác tự có kẻ ác trị, nữ hán tử như ngươi mà cũng có lúc ra dáng cô vợ nhỏ thế này đây.”

Bị Tiểu Phượng Tiên phớt lờ, nhưng Mạch Diên hoàn toàn không tức giận, “Vốn Mạch mỗ còn không tin nàng ta rất quan trọng với ngươi, giờ xem ra, chỉ có mỗi Thẩm cô nương không nắm rõ tình hình rồi.”

Ta nghĩ thầm, quan trọng cái đầu ngươi, nếu không phải Mạch Diên thình lình xuất hiện, gã Tiểu Phượng Tiên sẽ chịu chui ra chắc?

Tiểu Phượng Tiên thu kiếm về, “Ta biết ngươi đã xem phong thư đó.” Mạch Diên nghe xong, vẻ hờ hững trên mặt hơi thay đổi, thấy phản ứng đó của Mạch Diên, Tiểu Phượng Tiên hào hứng hơn rất nhiều, tiếp tục nói: “Thư, là ta mang tới cho Mạch quốc sư.”

Hàng mày Mạch Diên cau chặt, giọng nói cũng trở nên lạnh căm, “Cho nên?”

“Tiết Trường Hân chết dưới kiếm của ta, ông ta có thể lưu lại thư gì, đương nhiên do ta quyết định.”

Mạch Diên rũ mắt, “Ngươi tận lực tiết lộ tin tức này, khiến cho cha ta phản bội Hòa Nhan quý phi, rốt cuộc là vì sao?”

https://thuviensach.vn

Nét mặt Tiểu Phượng Tiên bớt dần vẻ lạnh lùng, càng lộ rõ vẻ chế giễu, “Dù Mạch quốc sư với Hòa Nhan quý phi có phản bội hay không, cuối cùng đều sẽ chết, ông ta biết quá nhiều, làm sao giữ lại được?”

Ta nghe mà suy nghĩ rối một nùi. Hòa Nhan quý phi… chẳng phải là mẫu phi của Thanh Giác công chúa đó sao? Bà ta với ông cụ Mạch có âm mưu gì? Lẽ nào là mưu đồ đoạt ngôi vị? Không không không, chuyện hoàng gia thì có liên quan gì đến Tiểu Phượng Tiên đâu, Tiểu Phượng Tiên đã nhúng tay, vậy ắt hẳn là có liên quan tới an nguy của Phượng Minh Cô Thành.

Tiếu Tiếu đột nhiên mở miệng: “Hòa Nhan quý phi… A, là bà ta!”

Ta ngẫm nghĩ, Tiếu Tiếu từ nhỏ lớn lên trong Phượng Minh Cô Thành, tất nhiên sẽ biết nhiều chuyện, thế là kéo hắn ra hỏi: “Bà ta làm sao?”

Tiếu Tiếu nghiêng đầu nghĩ, “Hòa Nhan quý phi… Nếu ta nhớ không lầm thì hình như bà ta chính là thánh tế tiền nhiệm của Phượng Minh Cô Thành, nhiều năm trước đã trốn ra khỏi thành, trong thành dò la tung tích của bà ta khắp nơi, hình như gần đây mới biết bà ta đã trở thành quý phi nước Thanh Hành.”

“Thánh tế là gì vậy?”

“Thánh tế là người trông coi Phượng Khấp Huyết cho Phượng Minh Cô Thành, mà phải do con gái chính tông của tộc Ngọc Lan Già đảm nhiệm, lúc chạy trốn bà ta mang cả Phượng Khấp Huyết theo, cánh rừng Hổ Nhĩ kia không có Phượng Khấp Huyết trấn áp, thường xuyên xảy ra động đất sụp lở, khoảng thời gian đó nền đất trong thành bất ổn, dân chúng hoang mang. Nếu không vì chuyện này, vụ tàn sát hàng loạt dân trong thành mười sáu năm trước cũng không đến mức thê thảm như vậy đâu.”

“Không phải chỉ là trông coi một hòn đá thôi à? Vì sao nhất định phải là con gái chính tông?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Tiểu chưa trả lời, giọng nói cứng ngắc của Tiểu Phượng Tiên đã truyền tới: “Bởi vì Phượng Khấp Huyết biết hút huyết khí, dùng thần huyết để nuôi dưỡng đương nhiên là tốt nhất.”

Ta nhất thời hiểu ra, chẳng trách trước đây đầu óc ta cứ luôn mê man váng vất… Ông nội nó, ra là cục đá kia đang hút máu ta! Thảo nào Tiểu Phượng Tiên không chạm vào cục đá đó, trong máu hắn có nọc độc Hoa Hỏa Phong Liệt, nếu chạm vào cái cục đá đỏng đảnh này, sợ là nó sẽ nứt vụn ra mất.

Mạch Diên thừa dịp Tiểu Phượng Tiên chưa chuẩn bị, nhảy vọt tới chỗ Tiểu Phượng Tiên, bóng người loáng một cái đã tới trước mặt Tiểu Phượng Tiên, Tiểu Phượng Tiên phản ứng cũng cực nhanh, lập tức bắt được cánh tay của Mạch Diên, Mạch Diên bật cười đầy gian xảo, sau đó bị Tiểu Phượng Tiên quẳng ra xa mấy trượng.

“Phân tâm rồi nhé, Phượng đại thành chủ.” Mạch Diên phất phất ống tay áo nhăn nhúm, “Nếu những gì trong thư nói là thật, vậy thì bà ta chính là khi quân phạm thượng, đánh tráo long mạch, luận ra đương nhiên là tội chém. Ngươi đã cho rằng sự tồn tại của bà ta là một uy hiếp, vậy thì đâu cần phải giết người cho bà ta, để mặc bà ta bại lộ, há chẳng phải bớt việc hay sao?”

“Bà ta là người trong thành, sống hay chết là do ta quyết định, các ngươi có tư cách gì?” Tiểu Phượng Tiên nói không nặng không nhẹ, từng chữ như châu ngọc, nghe sao mà hả lòng hả dạ quá đi mất, nghẹn chết cái gã Mạch cặn bã kia đi!

Mạch Diên híp mắt lại, “Sống chết của bà ta do ngươi quyết định, vậy sống chết của ngươi… do ai quyết định?” Y giơ tay, vô số quan binh liền xông tới đây, mặty lộ vẻ tàn ác, giọng nói lạnh căm như Tu La, “Phượng Minh Cô Thành các ngươi giết cha mẹ ta, một ngày nào đó, ta ắt sẽ san bằng tòa thành của các ngươi thành bình địa!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên lại rút kiếm ra, bóng dáng vút qua đám người, chiêu nào chiêu nấy đều trí mạng, chạm họng là phun máu. Dân chúng ở đây thấy máu văng khắp nơi mới phản ứng kịp, nhất thời những tiếng thét chói tai vang lên liên tiếp.

Tiểu Tiểu túm chặt lấy ta, thi thoảng có mấy gã quan binh đánh về phía ta, hắn còn có thể tiến lên khua khoắng mấy chiêu. Ta thấy hắn bước ra tiếng gió, mới miễn cưỡng tin rằng tên nhát cáy này thì ra cũng có chút bản lĩnh…

Mạch Diên liếc qua phía ta, sau đó nhảy vài ba cái tới trước mặt ta, Tiểu Tiểu đánh với y vài chiêu, không chống đỡ nổi bị một chưởng đập cho đo ván, ta toan chạy tới xem thương thế của Tiểu Tiểu, lại bị Mạch Diên bắt được.

“Buông ra ta!”

Y mỉm cười, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, cả người bị Hắc Mãng lấn tới đẩy lùi mấy bước.

Tiểu Phượng Tiên thuận tay ném ta vào trong lòng Tiểu Tiểu đang nằm bẹp dưới đất, hờ hững hạ lệnh: “Đưa nàng đi.”

Tiểu Tiểu che lồng ngực bị ta va phải, khụ khụ đáp một tiếng được, sau đó định bế ngang eo ta, chợt bị Tiểu Phượng Tiên dùng sống kiếm đập bốp cho một cái, đau tới nỗi Tiểu Tiểu lại bắt đầu ngửa mặt lên trời gào rú.

Tiểu Tiểu vừa nhìn ánh mắt Tiểu Phượng Tiên liền hiểu ra, sau đó nói: “Không bế nữa, thế này thì được rồi chứ gì.” Sau đó túm cổ áo ta phóng lên không trung, nhảy bật lên vài cái, dùng khinh công thừa dịp hỗn loạn mang ta đi.

Lúc hắn kéo ta bay đi, còn hậm hực lầu bầu: “Hoa Hoa à tình nhân của ngươi thật nhỏ mọn quá đi mất.”

https://thuviensach.vn

Ta không nhịn được phun đầy nước bọt vào mặt hắn, “Dám bôi nhọ Thất thủ lĩnh của ngươi, cẩn thận bị luận tội đại bất kính đấy.”

Hắn chớp chớp mắt, “Cái gì?”

“Ngươi lãng tai à? Ta nói hắn là Thất thủ lĩnh của ngươi, thành chủ cao cao tại thượng của các ngươi!”

Nói xong câu này, sau đó… không có sau đó nữa…

Thực tế dạy cho ta một bài học đau thương, không thể bay cùng một kẻ có tố chất tâm lý kém được, đặc biệt, không thể trong lúc bay mà chọc đến giới hạn chịu đựng của hắn, nếu không kết quả sẽ là, từ không trung rơi thỏm xuống một vực sâu vô danh nào đó, tiếng kêu thảm thiết vang mãi không dứt…

Cho tới khi ta giúp Tiểu Tiểu nắn bóp cánh tay đau nhức, hắn vẫn ngây người đờ đẫn, thi thoảng lại cứng ngắc quay lại nhìn ta, “Ngươi có dám thề độc không? Nếu như ngươi gạt ta hắn là Thất thủ lĩnh, cả đời sẽ phải ăn cứt gà!”

Ta đập tay hắn cái bốp, “Cứt gà thì có nhằm nhò gì, dù ngươi muốn ta ăn cứt vịt ngươi thải ra, ta cũng không oán không hối.”

Nếu không phải vì thấy hắn đang đau thương khó nén, ta nhất định phải mắng cho hắn tơi bời tan tác mới hả giận. Giờ không biết rơi xuống cái góc núi nào đây, may mà bên dưới có nước sông, nếu không ta với hắn thế nào cũng tan xương nát thịt. May mắn là, bờ sông có một căn chòi gỗ bỏ hoang, vừa khéo có thể cho chúng ta nghỉ chân một lát.

Tiểu Tiểu vẫn không chịu tin lời ta, ngoảnh mặt đi một lúc lâu, lại nói: “Nhất định là ngươi bị cái gã đeo mặt nạ kia lừa rồi, dung mạo thật sự của Thất thủ lĩnh bọn ta chưa từng có người nào gặp qua, ai mà chẳng giả mạo

https://thuviensach.vn

được, hơn nữa, trên lưng Thất thủ lĩnh có hình xăm Quỷ Thiềm, vết bớt oai vệ như thế không phải ai cũng có đâu."

"Hắn có mà, hình xăm đó ta từng thấy rồi, to bằng cả cái lưng luôn. Con cóc đó có những bảy con mắt, chỉ có con mắt ở giữa là mở thôi, hơn nữa trên lưỡi nó có một hàng hạt châu đều tăm tắp, cực kỳ hoành tráng."

Tiểu Tiểu nín thinh ngó ta, sau đó nằm bò trên đùi ta gào khóc: "Ngươi chính là đồ tai họa, ta tính ở trong khe núi sống qua ngày, lần này bị ngươi phá hỏng cả rồi."

"Nén bi thương nén bi thương." Ta đỡ hắn dậy, "Lồng ngực ngươi bị trúng một chưởng, còn chưa bôi thuốc kìa, mau lên một chút."

Hắn vừa nghe thấy thế liền tránh ta rõ xa, "Đừng đừng, Thất thủ lĩnh quản ngươi chặt như thế, nếu biết chuyện này không bóp nát ta mới lạ đấy."

Sắc mặt Tiểu Tiểu cũng không tốt, một chưởng khi nãy của Mạch cặn bã kia trông có vẻ dữ tợn, nghe tiếng còn dữ tợn hơn, tiếng trầm đục từ lồng ngực Tiểu Tiểu tới giờ ta vẫn còn nhớ kỹ. Nếu không đắp thuốc sợ là càng kéo dài càng nặng, thế nhưng tay hắn bủn rủn không làm cách nào bôi thuốc được.

Ta không cho thương lượng nhào tới, phanh áo hắn ra, hắn giãy dụa, bị mất trọng tâm ngã nhào ra giường…

Thế là tư thế của chúng ta biến thành sói đói vồ mồi hết sức quái dị. Con sói đói ta đây còn trơ mặt mo ra tiếp tục vạch áo hắn, hắn gào thét á ứ loạn cả lên, ta nghe mà phiền lòng nhức óc, sau đó thét lên: "Ngươi kêu đi, kêu rách họng cũng chẳng có ai tới cứu ngươi đâu!"

Ta đoán sai ở chỗ, anh hùng cứu mỹ quả nhiên là tiết mục cẩu huyết nhất.

https://thuviensach.vn

Cửa gỗ rầm một tiếng bị luồng khí phá vỡ, một trận gió mạnh xẹt qua mặt ta, ta nheo mắt, đến lúc mở ra lần nữa, Tiểu Phượng Tiên đã cầm kiếm đứng trước chúng ta, mũi kiếm kề ngang cổ Tiếu Tiếu. Tiểu Phượng Tiên dường như coi thường sự tồn tại của ta, chỉ nhìn chằm chằm Tiếu Tiếu, dọa cho Tiếu Tiếu sợ tới mức vã mồ hôi đầy đầu, không dám hó hé một tiếng.

Cảnh tượng này tương đối quái dị.

Ta rụt tay về, ngồi nghiêm chỉnh xem hai người bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ, ngay lúc ta tự cho là đúng định giải thích thay Tiếu Tiếu một câu, thật ra chúng ta chỉ đang bôi thuốc, ngươi đừng để ý vân vân, kiếm Tiểu Phượng Tiên khẽ lệch qua một bên, hắn bảo Tiếu Tiếu:

“Ngươi biết võ học của Phượng Minh Cô Thành, ngươi là ai?”

Tiếu Tiếu che cái mặt đau khổ, bò dậy khỏi giường, nửa ngồi nửa quỳ hành lễ, “Bái kiến Thất thủ lĩnh, thuộc hạ Chu Tiếu Thiên, thuộc quản lý của tổng giáo đầu Trương Lão Tà đệ tam kỳ môn.”

Tiểu Phượng Tiên cúi đầu, liếc nhìn hoa văn hỏa vân yên trên tay hắn, lông mày nhíu lại, “Sinh diện liệp đầu à?”

“Vâng…”

Tiểu Phượng Tiên thu kiếm, “Sinh diện liệp đầu thủ hạ của Trương tổng giáo đều đã về thành hết, sao ngươi còn nán lại ngoài thành?”

Tiếu Tiếu quỳ dưới đất ấp a ấp úng, rầm rì nửa ngày vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh. Trong lòng ta thấp thỏm, lần này thật sự là ta hại hắn. Không, cũng không thể nói như vậy được, hết thảy đều có số, nhất định là do nhân phẩm hắn không tốt.

“Kéo dài thời hạn không về, luận tội phản thành bỏ trốn, chắc ngươi biết chứ?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên vừa nói ra lời này, nắm tay của Tiếu Tiếu liền siết chặt cứng, ta nhìn ra được hắn đang căng thẳng, nếu không nói ra được một lý do hợp lý, phải chăng Tiếu Tiếu sẽ bị Tiểu Phượng Tiên xử chém?

Muốn trách thì chỉ trách những điều khoản ngang ngược trong thành bọn hắn, chẳng có nhân tính chút nào.

Ta thấy Tiếu Tiếu bị Tiểu Phượng Tiên dọa cho không dám lên tiếng, trong lòng bực lên, liền tiến lên ba bước, đỡ Tiếu Tiếu dậy, “Có gì đợi lát nữa hãy nói, ngươi chữa thương trước đã.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tiểu Tiểu nhìn ta với vẻ không thể tin nổi, đôi mắt tròn to vô tội chớp chớp, ta nhìn mà không nhịn nổi trợn mắt khinh bỉ, thế quái nào lại có cảm giác ông chú đê tiện lừa bán bé gái ngây thơ thế này. Phen này ta quyết liều chết bảo vệ hắn, ta đỡ mấy lần hắn vẫn không chịu đứng dậy, cuối cùng ta kiệt sức, ngồi xổm ở một bên tiếp tục bới tung hòm thuốc của hắn, móc ra từng loại thuốc một, hỏi hắn dùng loại nào thì tốt.

Tiểu Phượng Tiên thở dài, "Ngươi ra ngoài đi."

Ta móc một cái lọ trắng có đề nhãn "Té Ngã Bị Thương" ra, "Không muốn."

Tiểu Tiểu dùng khuỷu tay huých huých ta, thấp giọng khuyên nhủ: "Hoa Hoa tổ tông à, mau ra ngoài đi, không thì thủ lĩnh sẽ nổi giận đó."

Ta vẫn lắc đầu, "Không muốn, nhỡ hắn muốn giết ngươi thì làm thế nào?"

Giọng nói cứng ngắc của Tiểu Phượng Tiên dội xuống từ đỉnh đầu ta, "Nếu ngươi còn ở lì trong này, ta sẽ làm như ngươi mong muốn."

Ta không tình nguyện đứng lên, chuyển lọ thuốc và băng gạc trong tay qua, "Vậy ngươi bôi thuốc cho hắn nhé?" Hành động này khiến cho Tiểu Tiểu sợ tới mức ho sù sụ, liên tục đưa mắt ra hiệu cho ta.

Tiểu Phượng Tiên nhíu mày, thấy ta kiên trì, vẻ cứng rắn trên mặt trở nên nhu hòa, xem chừng hắn không muốn dây dưa lằng nhằng với ta, nhận

https://thuviensach.vn

lấy lọ thuốc và băng gạc xong, hắn chẳng nói chẳng rằng ném ta ra ngoài.

Ta dán mặt vào cửa nghe động tĩnh, bên trong truyền tới tiếng xé vải, còn xen lẫn tiếng Tiếu Tiếu hít vào liên tục, chuyện đó… Ta phải thừa nhận, ta hiểu sai rồi.

Xem tình hình này, Tiếu Tiếu có vẻ không nguy hiểm đến tính mạng. Ta khẽ thở phào một hơi, ôm chặt cái hộp đen trong ngực, dựa vào cửa ngồi xuống, mấy ngày nay mệt như cún, còn vừa phải trải qua khoảnh khắc kinh tâm động phách như thế, giờ Tiểu Phượng Tiên đã quay lại, trí óc căng thẳng của ta liền hoàn toàn thả lỏng.

Ta nghe đứt quãng thấy bên trong có tiếng nói chuyện rất nhỏ, hình như Tiểu Phượng Tiên hỏi Trương Lão Tà thế nào rồi, Tiếu Tiếu chỉ đáp không rõ lắm, sau đó không nói thêm gì nữa. Giọng điệu trầm thấp lởn vởn bên tai ta, rù rà rù rì như một điệu nhạc thôi miên, chỉ chốc lát sau ta liền thiếp đi.

Không biết trải qua bao lâu sau, ta bị cảm giác đói rét làm cho tỉnh. Ta vừa mơ thấy ta vùng lên giẫm đạp Tiểu Phượng Tiên dưới chân, chưa sảng khoái được bao lâu, thì đã bị kéo về hiện thực bi thảm.

Ngước mắt nhìn ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống, tiếng nước sông róc rách bên ngoài luẩn quẩn trong sơn cốc, càng làm nổi rõ sự yên ả tĩnh mịch nơi đây.

Ta nằm lọt thỏm trong đống rơm rạ trong chòi gỗ, trên người khoác tấm áo khoác bông mà Thang bà bà dệt cho ta, ta vân vê vải chỗ vành mũ, cẩn thận rất lâu mới xác định, đúng là chiếc áo này… Ta nhớ lúc ở trong khe núi, mặc thứ này hành động không tiện lắm, ta bèn cởi ra đắp cho bệnh nhân coi như làm chăn bông, buổi sáng xảy ra chuyện cũng không kịp lấy về, bây giờ nó xuất hiện hoàn hảo không mảy may tổn hại, ta thấy vui lắm.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều… Rõ ràng ta ngủ bên cạnh cửa, bị chuyển tới đây lúc nào vậy nhỉ?

Ánh sáng trước cửa đột nhiên bị che khuất hơn phân nửa, ta ngẩng đầu nhìn qua, Tiểu Phượng Tiên đang đứng bên cửa, trong tay còn xách một gói gì đó bọc bằng lá sen.

Hắn vừa mở miệng đã nói ra một câu ta không thích…

“Ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng bụng ngươi kêu òn ọt.”

Ta nhe răng với hắn, ngửi thấy trong không khí lởn vởn một mùi hương, mắt ta dần sáng lên, “Gà nướng hả!”

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, vừa đi vừa bóc lớp lá sen, sau khi bóc ra mùi thơm càng thêm ngào ngạt, gần như tràn đầy cả gian phòng.

Ta bốc gà nướng nhét vào trong miệng, thịt béo mà không ngấy, lớp da ngậy mỡ nhai trong miệng phát ra tiếng rồm rộp, hương vị lan tỏa trong miệng khiến ta nhất thời nhộn nhạo trong lòng, sau đó hoàn toàn quên hết thẹn thùng ngoạm lấy ngoạm để, miệng nhồm nhoàm nói: “Bao nhiêu ngày qua ta đều phải gặm vỏ cây, cảm giác ăn không biết ngon ngươi hiểu chứ hả! Triều đình thật quá đáng, vì phòng bệnh dịch lây lan mà nhốt tất cả những dân chúng nhiễm bệnh trong khe núi, lương thực và thuốc men cung ứng không đủ, mọi người ngày nào cũng đói meo cả bụng, không bị bệnh mà cứ suy sụp cơ thể như thế, trước đó cũng chết đói mất thôi…” Ta nói liên miên một tràng, cũng không để ý hắn phản ứng ra sao.

Tiểu Phượng Tiên nghe ta oán hận một hồi, phát hiện ta cũng không định ngừng, hắn bèn dứt khoát ngồi xuống bên cạnh ta, vừa nghe vừa thần người.

Ta nói một hồi, giật mình phát hiện ra hắn im lặng rất lâu, liền ngại không nói nữa, tốc độ nhai nuốt cũng chậm lại, bối rối nghĩ, phải chăng hắn

https://thuviensach.vn

cảm thấy hắn với ta không có đề tài chung nên mới không xen miệng vào?

Hắn thấy tiếng ồn ào dừng lại, liền liếc mắt nhìn ta, sau đó hỏi: “Sao thế?”

Được rồi, tìm chút đề tài chung vậy.

“Chu Tiếu Thiên đâu? Sao không thấy hắn?”

“Ta sai hắn tới khách sạn để lấy xe ngựa bị ngươi vứt bỏ về.”

Ta “à” một tiếng, sau đó e dè hỏi: “Ngươi định xử lý hắn thế nào?”

“Đưa hắn về thành.”

“Nhưng hắn không muốn làm liệp đầu, cho dù trở về, cũng không hòa nhập được đâu, các ngươi làm chuyện tốt thì làm cho trót, thả hắn đi đi.” Ta nói khẩn khoản, không dám nhúc nhích quan sát phản ứng của Tiểu Phượng Tiên.

“Trừ phi hắn chết hoặc bị đuổi khỏi thành, nếu không tên của hắn sẽ vĩnh viễn không bị xóa đi. Đây là quy củ, bất kỳ ai cũng không được phép làm trái.” Giọng hắn trở nên nặng nề mà thê lương, đột nhiên khiến ta cảm thấy, có lẽ hắn cũng có nỗi khổ tâm không muốn cho ai biết.

Ta thở dài, lầm bầm một câu như oán trách: “Cái nơi vô tình như thế, ai mà thèm ở lại chứ…”

Gió lạnh thổi vào gian phòng, táp vào cổ khiến ta nổi da gà. Tiểu Phượng Tiên vẫn ăn mặc phong phanh, dưới lớp áo choàng đen như mực chỉ có một lớp áo lót, không có quần áo chống lạnh.

Ta liếm liếm môi, sau đó chùi cái tay dính đầy dầu mỡ vào đống rơm rạ chà vài cái, xác định sạch sẽ mới lấy cái áo khoác bông nặng trịch

https://thuviensach.vn

choàng lên người chúng ta. Dịch dịch mông, ngồi sát vào hắn, hai người gần như dính vào nhau, sau đó ta tiếp tục hài lòng thoả dạ ăn gà.

Tiểu Phượng Tiên bần thần nhìn ta, cho tới khi ta hoàn thành một loạt động tác, hắn mới dời mắt.

Ta gặm gà, lại liếc nhìn ánh trăng sáng ngoài phòng, cảm thấy tình này cảnh này rất thích hợp khuấy động cảm xúc. "Ta chưa từng nghĩ ngươi sẽ tới cứu ta." Thấy hắn không đáp lời, ta càng kiên định cho rằng, nếu không phải Mạch Diên xuất hiện gây phiền toái, có lẽ hắn sẽ thực sự không bao giờ xuất hiện nữa.

Ngày đầu tiên vào khe núi, rõ ràng hắn đứng trên dốc nhìn xuống, lại không có ý xuống dưới, vậy chẳng phải là điềm báo hắn muốn vứt bỏ ta mà đi hay sao… Càng nghĩ càng thấy số mình bi thảm, cha mẹ qua đời sớm bỏ lại mình ta, là ông trời tạo nghiệp, không thể trách được. Ông nội nó, ngay cả gã kẻ thù mang ta bôn ba giang hồ mấy tháng ròng cũng định đá ta đi, không phải bi thảm thì là cái gì?

"Thật ra nếu nghĩ theo chiều hướng tốt, có lẽ… ngươi định tha mạng cho ta, không so đo chuyện cũ năm xưa với ta, nhưng ngươi cũng thật không phúc hậu, tốt xấu gì cũng cứu ta ra khỏi đó rồi lại tha mạng cho ta cũng đâu có muộn, làm nhiều chuyện tốt một chút cũng đâu mất miếng thịt nào, chậc chậc."

Giọng của hắn xuyên qua cánh tay rắn chắc truyền tới tai ta, vẫn là ngữ điệu trầm thấp như tiếng vọng trong vực thẳm, từng chữ từng chữ dội vào lòng ta, phảng phất có thể tấu thành khúc nhạc êm dịu nhất: "Ngươi có từng nghĩ rằng, có lẽ ngươi không phải là con gái của Thẩm Hòa?"

"Trước kia vẫn hi vọng thế." Ta chậm rãi lắc lắc đầu, "Bây giờ… Ta thà rằng mình là con gái ông ta."

Tiểu Phượng Tiên thoáng ngẩn người, "Vì sao?"

https://thuviensach.vn

Ta ráng nói với giọng điệu thoải mái, “Ta là cô nhi mà, đâu có cha mẹ thương yêu. Người vịnh Tấn Vân tuy chất phác, nhưng hầu như không có ai đối xử với ta như người nhà. Nói thật, trong lòng ta hiểu rõ, bọn họ chỉ coi ta là một công cụ nuôi dưỡng, thi thoảng đối xử tốt với ta, đại khái là sắp đến lúc cần dùng đến ta thôi. Ta làm người ưu điểm lớn nhất, ngoại trừ tiết kiệm nước và dễ nuôi, chính là nhớ dai lắm, có lẽ đó cũng chính là… nguyên nhân khiến ấn tượng của ta đối với dân vịnh không được sâu. Ngay cả trưởng vịnh, những lúc ông ta đối xử tốt với ta, ta dùng mười đầu ngón tay cũng có thể đếm ra.”

Ta thở dài, thấy Tiểu Phượng Tiên không tỏ vẻ sốt ruột, liền nói tiếp: “Tuy giữa chúng ta có chút thù hận, nhưng ngươi quả thật là người đối xử với ta tốt nhất từ trước tới nay, ít nhất khi ta đói ngươi sẽ tìm đồ ăn cho ta, lúc ta gặp khó khăn ngươi sẽ đến cứu, khi ta tới tháng ngươi sẽ sầm mặt đi mua vải nguyệt sự cho ta, còn bảo ta rằng ‘Ta sẽ không để ngươi chết’, nếu như ta không phải con gái của Thẩm Hòa, những chuyện xảy ra mấy tháng nay có lẽ cả đời này ta sẽ không bao giờ được trải nghiệm, chết thì chết, lúc bị bắt ở Thanh Thủy lâu ta đã nghĩ thông suốt rồi.”

Tiểu Phượng Tiên lại im lặng không lên tiếng, rất lâu sau, hắn mới thản nhiên nói: “Ngươi có thể không cần phải chết.”

“Cái gì?”

Hắn cúi đầu nhìn ta, ánh mắt lắng dịu, “Nhưng ngươi cần đánh đổi bằng tự do cả đời này, ngươi bằng lòng không?”

Ta trợn tròn mắt, tình huống chuyển biến bất ngờ này xảy ra đột ngột quá… Một kẻ mấy tháng trước tuyên án ta phải chết không thể nghi ngờ, đột nhiên bảo ta rằng ta lại có thể được đặc xá, thật sự rất khảo nghiệm tố chất tâm lý người ta mà.

“Ta không hiểu, ý ngươi là…”

https://thuviensach.vn

“Máu của ngươi có thể nuôi dưỡng đá Phượng Khấp Huyết, nếu như ngươi đồng ý trở thành thánh tế tiếp theo của Phượng Minh Cô Thành, ta sẽ dẫn ngươi về thành, nhưng từ nay về sau, ngươi không thể ra khỏi Phượng Minh Cô Thành, thậm chí rời khỏi Phượng Sào cung một bước. So với cuộc sống tại vịnh Tấn Vân trước đây của ngươi, hầu như không có gì khác biệt.” Thấy vẻ mặt ngu ngơ không hiểu của ta, hắn dừng một chút, sau đó nói với vẻ như muốn an ủi ta: “Chuyện khác biệt duy nhất là, ta sẽ luôn ở bên ngươi.”

Ta chợt cảm thấy hắn đang dọa ta chơi thì phải, giống như lúc còn ở trong khe núi, ta hù dọa đám con nít không chịu ngủ để chúng nghe lời. Nhưng Tiểu Phượng Tiên tốt xấu gì cũng là Tiểu Phượng Tiên, so với cái loại lông bông như ta vẫn có khác biệt về bản chất, hắn nói một không hai, đã nói là làm, lại càng chưa từng mở miệng nói dối bao giờ.

Vậy thì… Đó là sự thật ư?

Hòa Nhan quý phi cũng từng là thánh tế của Phượng Minh Cô Thành, sau đó vì không chịu nổi cô đơn nên mới bỏ trốn. Chắc hẳn cuộc sống thánh tế này, cũng cực kỳ cô độc buồn tẻ. Nhưng tục ngữ nói chết hay không bằng sống lay lắt, dù có cô độc buồn tẻ, nhất định cũng khá hơn nhiều so với cuộc sống ở vịnh Tấn Vân, huống hồ… Không phải còn có Tiểu Phượng Tiên bên cạnh đấy sao?

Ấy không, ông nội nó ta quên khuấy mất một việc. Tiểu Phượng Tiên là Đông Phương Bất Bại trong đám người quái gở, gã này có thể tự phong bế mình nhiều năm, khẳng định sẽ không tán dóc nói chuyện phiếm chọc cho ta vui đâu.

Ta xụ mặt, bốc rơm rạ ném hắn, “Có khác gì đâu chứ, lúc ta buồn chán ngươi có giúp ta giải sầu được không hả? Ngươi ngay cả cười cũng cười không rõ ràng, ta còn có thể trông ngóng tìm chút vui vẻ trên người ngươi được sao? Không đi, chết cũng không đi!”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Đương nhiên, ta chỉ nói cho sướng miệng mà thôi.

Lúc nghe ta nói muốn tìm vui vẻ, Tiểu Phượng Tiên khẽ nhướng mày, đáy mắt lóe lên vẻ bỡn cợt, nhưng nhanh chóng tan biến trong vẻ hờ hững dửng dưng. Hắn hiển nhiên cực hiểu rõ tính ta, thế là làm như không có việc gì phủi cọng rơm dính trên tay, "Ta cũng không phải đang thương lượng với ngươi, chỉ muốn báo cho ngươi một tiếng thôi, nghe không hiểu à?"

Ta bất chợt nảy sinh một loại cảm giác "Tiểu Phượng Tiên là người tốt", may mà hắn cho ta bậc thang để leo xuống, chứ nhỡ đâu hắn nói "Được, vẫn là chết thì thích hợp với ngươi hơn", đoán chừng ta sẽ mất ngủ cả đêm mất.

Ngày hôm sau, ta dậy đi nhà xí, vừa khéo gặp Tiểu Phượng Tiên đang định ra ngoài, ta hỏi hắn đi làm gì, hắn nói giao nhiệm vụ. Ta hiểu ra, hắn là muốn đi gặp Hòa Nhan quý phi đây mà.

Ta mắt nhắm mắt mở rút cái thoa phượng về tổ từ trong ngực ra, đưa cho Tiểu Phượng Tiên, "Thứ này quý phi nương nương cho ta, ngươi muốn đi gặp bà ấy thì giúp ta trả cái này cho bà ấy nhé."

Tiểu Phượng Tiên nhìn chiếc thoa một lúc lâu, sau đó nắm lấy.

Ta coi như hắn đã đồng ý, liền dụi mắt quay về chòi gỗ. Ngay vào lúc ta xoay người thì hắn chợt buông một câu như chém đinh chặt sắt, bảo ta trông chừng Phượng Khấp Huyết cẩn thận, ta vốn định đáp lại một câu biết

https://thuviensach.vn

rồi, thế nhưng do dự trong khoảnh khắc, mở miệng ra lại là: “Ngươi… về sớm một chút nhé.”

Ta không dám nhìn phản ứng của Tiểu Phượng Tiên, nhanh chóng trốn vào đống rơm.

Lúc chạy trối chết ta cũng chưa từng đạt được tốc độ tia chớp như thế này, đến lúc xấu hổ tự nhiên lại hành động nhanh như gió… Đối với loại da mặt dày đến mức lên trời xuống đất trước sau không ai sánh bằng như ta mà nói, thẹn thùng một phen quả nhiên có thể khiến cho tiềm lực trong ta bùng nổ.

Tiểu Phượng Tiên đi rồi, ta trằn trọc lăn qua lăn lại trên đống rơm, không ngủ được.

Da mặt ta tính ra vẫn chưa đủ dày, lẽ ra phải hỏi cho rõ ràng câu “Ta sẽ luôn ở bên ngươi” kia là có ý gì mới phải! Có điều xét theo tính tình quái gở của Tiểu Phượng Tiên, đoán chừng hắn cũng chẳng nói ra câu trả lời mà ta muốn nghe đâu.

Mùa xuân đến, quả nhiên vạn vật sinh linh đều đến mùa động dục, ngay cả nữ hán tử da dày thịt béo như ta cũng không tránh khỏi vòng đời dung tục này. Tâm sự con gái màu hồng mơ mộng cũng không che đậy được…

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân khẽ khàng, ta nhíu mày, ngẩng đầu lên xem, Tiếu Tiếu đang khom lưng, vịn khung cửa nhìn ngang nhìn dọc, sau đó huýt sáo bảo ta: “Thủ lĩnh không có đây chứ?”

Ta lắc đầu.

Hắn thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên đứng phắt dậy, kết quả va phải dầm cửa hơi thấp, sau đó ôm đầu kêu oang oác.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tiếu Tiếu đã tốt hơn nhiều, vết thương hắn không có gì đáng ngại. Ta phì cười, "Ngươi lén lút vụng trộm như vậy, là muốn rình coi ta có ngáy ngủ hay không à?"

"Ta muốn tố cáo tội ác của thủ lĩnh với ngươi." Hắn đi tới trước mặt ta, xoa xoa đỉnh đầu, vẻ mặt bất mãn, "Thủ lĩnh quá là vô tâm luôn, ngài ấy biết rõ rành rành có con đường lớn bằng phẳng uốn lượn, thông từ đỉnh núi xuống thẳng đáy cốc, vậy mà lúc sai ta đi lấy xe ngựa cũng không chịu nói cho ta gì cả, hại ta tối hôm qua phải dùng khinh công leo vách đá suốt cả đêm."

"Dùng khinh công thì không tiện à?"

Hắn đặt mông ngồi xuống cạnh ta, tấm tức nói: "Cái sơn cốc bé tẹo teo ấy đối với thủ lĩnh thì đương nhiên chỉ là việc cỏn con, ta khinh công gà mờ như thế, bay mười trượng thì rơi chín trượng, đúng là hành hạ một đêm mà! Chật vật leo lên đến nơi rồi đã đành, dắt ngựa xe xuống thế nào? Lúc ta tuyệt vọng quyết định quăng cả xe cả ngựa xuống đáy cốc tuốt, mới nhìn thấy một bác nông dân xua một bầy heo đi ngang qua, hỏi ra mới biết là có đường thông, bác ta còn nói con đường này là do một hiệp khách áo đen đeo mặt nạ chỉ cho bác ta ngày hôm qua, không phải thủ lĩnh thì còn ai vào đây!"

Ta bật cười, bản lĩnh tìm đường của Tiểu Phượng Tiên quả thật khiến người ta thán phục, chỉ có điều hắn chơi khăm Tiếu Tiếu làm gì? "Hay là hắn… quên mất?"

Tiếu Tiếu khoát tay, "Thôi đi, thủ lĩnh chính là thấy sắc quên nghĩa, cái áo khoác này của ngươi là do đêm qua ngài ấy mạo hiểm quay lại khe núi tìm về đấy, nơi đó quan binh cao thủ tầng tầng lớp lớp, nếu là ta thì khẳng định có đi mà không có về rồi, thủ lĩnh chính là dạng ngang ngược cậy mạnh, mạnh mẽ bao nhiêu thì ngang ngược bấy nhiêu."

https://thuviensach.vn

Ta vân vê cái áo khoác bông, trong lòng giống như có hàng vạn con ngựa chạy qua, guồng vó giẫm cho trái tim ta đau muốn chết. Nhưng vẫn không nhịn được cảm thán, trên đời này cuối cùng cũng có người biết yêu thương lão nương rồi, ây da, không nói nữa, nói nữa lại không cầm được nước mắt. https://i2.wp.com/imgbbs.ph.126.net/kGomDpBg-bEmuQnap6s6Iw==/6608794958655733307.jpg

"Ngươi làm sao quen được thủ lĩnh thế? Hôm qua nghe ngươi bảo giữa hai người có hận thù gì hả?"

Ta đáp lại hắn qua quít, "Định mệnh cả thôi." Thật ra ta rất sợ hắn cũng là người bị hại trong vụ tàn sát hàng loạt dân thành năm đó, ngộ nhỡ nói cho hắn biết ta chính là con gái của Thẩm Hòa, hắn cũng sẽ hận ta thấu xương.

Ta đã đồng ý với Tiểu Phượng Tiên sẽ làm thánh tế kế nhiệm, vậy thì phải cần cù chăm chỉ vì dân phục vụ. Mà muốn nghiêm túc xử lý nghiệp vụ, ta phải nắm rõ được tính chất công việc, nếu có chút tương tự với công việc ta làm lúc còn ở vịnh Tấn Vân, vậy thì ta vẫn có chút tự tin.

"Tiếu Tiếu, ngươi nói xem… vì sao Hòa Nhan quý phi phải chạy trốn khỏi thành? Phải chăng là làm thánh tế của các ngươi cực kỳ khổ sở?"

Tiếu Tiếu xưa nay mồm miệng bộc tuệch, ta cảm thấy hắn không làm liệp đầu cũng là cái phúc của Phượng Minh Cô Thành, chứ không chẳng may có một ngày hắn bị kẻ gian bắt, đoán chừng chẳng cần đến gia hình, chỉ dụ dỗ vài câu là hắn khai tuốt ra rồi.

Hắn ngẫm nghĩ tỉ mỉ một chốc, "Nghe nói là cô đơn lắm, ngày ngày phải trông coi thần thạch trong Phượng Sào cung, bên cạnh còn không có thị nữ chăm sóc, cơ bản là chỉ vào dịp lễ tế Phượng Huyết mỗi năm một lần, mọi người mới có cơ hội nhìn thấy dung mạo thánh tế."

"Thế vẫn còn tốt chán…"

https://thuviensach.vn

Hắn liếc xéo ta một cái, cực kỳ khinh bỉ, “Ngươi chẳng qua là đứng nói chuyện không đau thắt lưng thôi, ngươi phải thử thì mới biết cái mùi vị đó nó như thế nào.”

Ta cũng không giải thích, cứ thế nói chuyện của mình: “Người có vương vấn, mới không chịu được cô đơn.”

Nghe thấy lời ta nói, mắt Tiểu Tiểu sáng lên mấy phần, dường như nhớ ra chuyện gì đó, “Ta nghe nói, bà ta bỏ đi bởi vì Lục thủ lĩnh.” Hắn tạm ngừng, quay đầu ngó xung quanh, sau đó ra vẻ thần bí nói: “Về chuyện của bà ta với Lục thủ lĩnh, có vài phiên bản đồn đãi, phiên bản thứ nhất thì nói, bà ta không muốn dựa theo thông lệ gả cho Lục thủ lĩnh, cuối cùng cưỡng ép không thành mới bỏ đi, phiên bản thứ hai lại bảo… Khụ khụ, công phu trên giường của Lục thủ lĩnh không tốt, bị bà ta chê bai.”

Ta há hốc miệng, đột nhiên cảm thấy có nhiều gió thổi vào tai mình quá, thổi cho đầu óc ta đơ ra rồi. “… Ý ngươi là, Hòa Nhan quý phi lẽ ra phải gả cho Phượng Lục Tỳ Hưu? Hoặc giả nói, bà ấy đã từng là thê tử của Phượng Lục Tỳ Hưu?”

Tiểu Tiểu móc móc ráy tai, “Trên người thánh tế lưu lại thần huyết độc nhất vô nhị, không sinh con đẻ cái với người khác thì sao có thể kế thừa tiếp được?”

Ta sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu một chút, “Nếu không có thánh tế sẽ ảnh hưởng tới nền đất trong thành, sao các người không đưa Hòa Nhan quý phi về thành?” Vừa dứt lời một mẩu ký ức chợt chớp nhoáng hiện ra trong đầu ta. Tiểu Đàm từng nói, Hòa Nhan quý phi dùng tự do của đứa con gái làm giao dịch với Tiểu Phượng Tiên, nói cách khác, Tiểu Phượng Tiên giúp bà ta giết người, che giấu tai mắt người khác, bà ta sẽ giao con gái mình cho hắn. Vì thế nên Tiểu Phượng Tiên vẫn luôn một mực tìm người, ngoài kẻ tội nhân của Phượng Minh Cô Thành là ta đây, hắn còn tìm cả Thanh

https://thuviensach.vn

Giác công chúa nữa chăng? Hắn muốn đưa Thanh Giác công chúa về thành làm thánh tế? Vậy… còn ta thì sao?

Mà lời nói của Tiết Trường Hân có ý gì…

“Ả tính toán rất kỹ càng, lợi dụng chúng ta xong, lại muốn đuổi tận giết tuyệt, chẳng qua là sợ chúng ta phơi bày sự việc năm đó, nhưng may thay ông trời có mắt, chuyện ả sợ nhất cuối cùng vẫn xảy ra! Ha ha ha −”

“Ả làm nhiều chuyện trái với lương tâm như vậy, chỉ để bảo vệ cho chính mình và đứa con gái ruột của ả, cho nên, dù ngươi có giết bao nhiêu người cho ả, ả cũng sẽ không giao người mà Phượng Minh Cô Thành các ngươi muốn ra đâu, đừng ngây thơ như thế…”

“Ả ta hận Phượng Minh Cô Thành các ngươi thấu xương, sao có thể như các ngươi mong muốn?”

…

Chuyện giữa Hòa Nhan quý phi và Phượng Minh Cô Thành chắc chắn không đơn giản như lời Tiểu Tiểu nói, vậy chuyện năm đó là thế nào? Nếu Hòa Nhan quý phi sớm muộn gì cũng giao Thanh Giác công chúa cho Tiểu Phượng Tiên, vậy thì sao phải tích cực tác hợp cho Mạch Diên và Thanh Giác công chúa như thế?

Tiểu Tiểu không chú ý tới vẻ trầm ngâm của ta, tiếc tục bô bô: “Chờ thánh tế kế nhiệm đến nhậm chức, thì chuyện chung thân đại sự của Thất thủ lĩnh cũng nên lo liệu rồi, trong thành lâu lắm rồi chẳng có chuyện gì náo nhiệt cả…”

Mắt ta đảo một vòng, lặng lẽ nhẩm trong lòng: “Thành thân…” Trong lòng nở ra một đóa hoa trắng muốt. Tiểu Phượng Tiên nói sẽ luôn ở bên ta, thì ra là muốn thành thân với ta à?

https://thuviensach.vn

Ta bất giác cười hì hì ra tiếng, làm Tiếu Tiếu giật nảy mình. Ta nhướng mày, móc cái hộp đen buộc sau lưng ra, đặt vào giữa chúng ta.

“Cho ngươi xem cái này hay lắm!”

“Cái gì thế?”

Ta mở hộp đen về phía hắn, đợi một chốc vẫn thấy hắn đang ngó lom lom, sau đó ngẩng đầu hỏi ta: “Ngươi muốn ta nhìn cái gì thế?”

Đừng dọa ta nhé!

Ta vội xoay phắt cái hộp đen lại.

Ông nội nó a a a a! Phượng Khấp Huyết đâu! Phượng Khấp Huyết của ta − đó là đồ cưới của ta đó! Mất cái này ta sẽ… chết chăng?

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Thế là, Phượng Khấp Huyết, mất rồi… Ta cảm thấy, trong mắt Tiểu Phượng Tiên, nếu nhất định phải chọn bỏ một thứ giữa ta với Phượng Khấp Huyết, khỏi cần nghĩ hắn cũng vứt bỏ ta. Cho nên sau khi xảy ra bi kịch này, phản ứng đầu tiên của ta là ta sẽ bị hắn xẻ thịt róc da không thương tiếc cho mà xem.

Ta ỉu xìu ủ rũ, Tiếu Tiếu thấy thế vội hỏi ráo riết rốt cuộc là thứ gì mà quý báu như thế, ta sợ hắn mà biết thì cũng muốn đập chết ta, nên chỉ đáp qua loa rằng thứ đó không đáng giá lắm, chỉ hơi tiếc vì đánh mất mà thôi.

Hắn an ủi ta, “Chuyện đó có gì đâu? Làm rơi ở đâu thì tới đó tìm lại, chúng ta không giống như thủ lĩnh, không có vẻ ngoài nổi bật, cải trang một chút là không bị bắt đâu.”

Ta vỗ đùi cái bốp, ý kiến hay.

Thế là hắn kiếm cho ta một bộ quần áo nông dân để thay, chúng ta liền xuất phát. Được cái Tiếu Tiếu tuy khinh công gà mờ, nhưng lúc men theo con đường tắt mà Tiểu Phượng Tiên phát hiện ra, thi thoảng hắn còn có thể sử dụng chút công phu cưỡi mây đạp gió, không tốn nhiều thời gian chúng ta đã lên tới đỉnh núi.

Lúc đi trên con đường dẫn tới khe núi, để không hấp dẫn sự chú ý của người đi đường, chúng ta chỉ có thể đi theo tốc độ của dòng người, không dám bay ngang lướt dọc. Ta vừa khẩn trương lại vừa sốt ruột, chỉ sợ đến muộn một bước cục đá đó đã bị người lạ nhặt mất, thế là nôn nóng bất an than phiền:

https://thuviensach.vn

“Nếu cục đá đó mà mất thật thì hôm nay chính là lần cuối cùng ngươi gặp ta đấy, về sau mỗi lần tới thanh minh và ngày giỗ của ta, ngươi nhớ phải thắp nén hương cho ta đấy nhé.”

“Làm gì có chuyện đó? Có thủ lĩnh ở đây, ai dám lấy mạng ngươi?”

Ta trợn mắt khinh bỉ hắn, “Thủ lĩnh của ngươi dám.”

Tiểu Tiểu nhếch khóe miệng, “Không thể nào!” Câu này giọng điệu còn chắc chắn hơn câu trước, còn có chút khinh bỉ, “Thủ lĩnh đối với ngươi nhất định là không bình thường, dù ngươi phạm phải sai lầm gì thủ lĩnh cũng sẽ không trách đâu.”

“Lần này ta không nói quá lên đâu, nếu mà không tìm thấy, bao giờ về ta sẽ uống thuốc độc tự sát… À không, thắt cổ đi, nghe nói chết thế rất nhanh mà không đau đớn lắm.”

“Tự coi nhẹ mình. Ta nói cho ngươi hay, thủ lĩnh chính là lớn lên trong đống người chết, từ nhỏ đã sờ mó đủ kiểu thi thể rồi, máu dính trên kiếm còn nhiều hơn lượng nước ngươi uống nữa đó. Lúc Lục thủ lĩnh huấn luyện ngài ấy, thường thường nhốt ngài ấy vào một cái cũi sắt thật to, sau đó ném bọn ác nhân bắt được trong giang hồ vào cũi, xem ngài ấy chém giết với bọn chúng. Cho nên thủ lĩnh trước giờ không coi trọng mạng người, càng đừng nói có ai có thể khiến ngài ấy bảo sao nghe vậy, nhưng ngày hôm qua lúc ngươi bảo ngài ấy bôi thuốc cho ta, ta cảm giác thấy rõ ràng, ngài ấy không muốn làm trái ý ngươi, khiến ngươi không vui.”

Nghe đến đó, lòng ta càng ngổn ngang trăm mối. Đi hết một chặng đường, những thay đổi của Tiểu Phượng Tiên ta đều nhận thấy, tuy không dám nhận hết công lao về mình, nhưng ít nhiều gì ta vẫn có chút ảnh hưởng. Giờ ta không hoàn thành lời bàn giao của hắn, quả đúng là tội không thể tha.

https://thuviensach.vn

“Ầy, sao Lục thủ lĩnh của các ngươi đối xử với con trai mình hà khắc thế, ngộ nhỡ hắn đánh không lại đám ác nhân kia, chẳng phải sẽ chết toi trong cũi còn gì?”

Tiếu Tiếu trượt chân lảo đảo, quay sang nhìn ta, “Con trai của Lục thủ lĩnh á? Ai cơ?”

“Thì Phượng Thất Thiềm đó.”

Hắn phì cười, “Phượng thị vô danh, Phượng thị vô thân, ngươi chưa từng nghe câu này à?” Thấy ta không hiểu, hắn liền giải thích: “Phượng thị, chính là họ của các thế hệ thành chủ của Phượng Minh Cô Thành, mỗi thế hệ thành chủ đều được lựa chọn từ khi còn nhỏ, sau đó bắt đầu bồi dưỡng kĩ lưỡng, cho nên giữa bọn họ hoàn toàn không có quan hệ huyết thống, đó chính là Phượng thị vô thân. Mà Phượng thị vô danh, ý ở trên mặt chữ cả đấy, các thành chủ chỉ có danh hiệu, không có tên thật, ví dụ như ngũ thủ lĩnh Phượng Ngũ Giao, lục thủ lĩnh Phượng Lục Tỳ Hưu, thất thủ lĩnh Phượng Thất Thiềm.”

Tiếu Tiếu chính là loại người có thể tự mãn đến không biết trời đất gì, đối với bất kể lý luận nào ta chưa từng nghe nói mà hắn có thể thao thao bất tuyệt, hắn đều không nề hà gian khổ mà lải nhải cả ngày. Song Tiếu Tiếu đáng khen ở chỗ, lời hắn nói hầu như đều là sự thật.

“Danh hiệu của đám thành chủ của các ngươi thật có ý tứ, hết giao, tỳ hưu rồi đến thiềm*… Đây là đang đề cao ý thức bảo vệ động vật đó hả?”

*thuồng luồng, tỳ hưu, cóc

“Đó là thánh thú mà.” Vẻ mặt kia của Tiếu Tiếu giống như hận không thể ném ta ra khỏi tam giới, “Đó là hình xăm bẩm sinh của bọn họ, là dấu hiệu cho thấy thánh thú ngụ lại, là người được ông trời lựa chọn, còn cao quý hơn mấy lão hoàng đế thánh quân của các ngươi nhiều.”

https://thuviensach.vn

Ta càng phát hiện ra, Phượng Minh Cô Thành là một nơi vừa quỷ dị vừa thần bí, loại dân đen như ta thật sự có thể đặt chân vào đó sao? Tiểu Phượng Tiên bảo ta đi làm thánh tế, là cố ý chọc ghẹo ta chứ gì…

Ta đang mải oán thầm, không để ý nhìn đường, liền va cái uỵch vào một người ở phía trước, hai người đều ngã lăn ra, cát bụi tung lên mù mịt.

Cát bụi che khuất tầm nhìn, ta chỉ lờ mờ nhận ra là một cô gái, thế là vội vàng lồm cồm bò dậy đỡ người ta, Tiếu Tiếu cũng nhặt thứ gì đó bị rơi xuống đất giúp nàng ta.

“Xin lỗi xin lỗi! Là ta không có mắt, cô nương à…” Ta vừa chạm tới tay nàng liền khựng lại, sau đó nhìn kỹ mặt cô gái đó, chợt thốt ra: “Tần tiểu thư?”

Thế này thật đúng là khéo quá, lần nào ta đóng giả nam cũng bị nàng vô tình bắt gặp. Nếu ta không phải con gái, ta nhất định sẽ cho rằng đây là lương duyên trời định chứ đâu.

Tần Sơ Ước vẫn khoác chiếc áo choàng vải thô như lần đầu tiên ta gặp, trên tay vẫn quấn chặt nhiều vòng lụa trắng. Nàng ngước đôi mắt sáng long lanh, lúc phát hiện người trước mắt là ta, nàng cũng thoáng ngẩn ra, sau đó mỉm cười.

“Lâu lắm không gặp, sao cô lại… thành ra nhếch nhác thế này?” Bộ quần áo trên người nàng rõ ràng khác hẳn so với mấy hôm trước, từ lụa là gấm vóc trơn láng biến thành vải thô bông gòn, sắc mặt cũng nhợt nhạt hơn. Ta nhíu mày, hỏi: “Có phải sau khi cô tự ý thả ta đi, Thanh Thủy lâu trách phạt cô không?”

Tần Sơ Ước vẫn giữ nét cười đạm bạc dịu dàng, như thể dù có trải qua đau đớn cùng cực đến đâu, nàng cũng có thể mỉm cười cho qua, khiến người ta nhìn mà không nén nổi đau lòng. Nàng lắc lắc đầu, ánh mắt lướt

https://thuviensach.vn

qua Tiếu Tiếu, đột nhiên có một khoảnh khắc, trong mắt nàng như toát ra vẻ giết chóc lạnh thấu xương.

Ta sửng sốt chớp chớp mắt, đến lúc nhìn kỹ lại, nàng đã khôi phục tư thái thanh nhã như liễu yếu đón gió, còn đâu vẻ tàn ác khi nãy?

Chẳng lẽ ta hoa mắt?

Tiếu Tiếu nhíu mày nhìn mặt Tần Sơ Ước rất lâu, thấy Tần Sơ Ước vươn tay về phía hắn, hắn mới giật mình nhận ra trong ngực mình còn đang ôm đồ của nàng, thế là hấp tấp trả lại.

Ta nghĩ, nếu như nàng đúng là bị ta liên luỵ, với tính tình hết lòng vì nghĩa của ta, tất nhiên không thể khoanh tay làm ngơ được. Nếu chưa làm mất cục đá, có lẽ còn có thể cầu xin Tiểu Phượng Tiên cho Tần Sơ Ước vào thành tị nạn. Bây giờ… ây da, thật là ốc không mang nổi mình ốc còn muốn cứu người khỏi biển lửa thế nào được đây.

Vẻ mặt Tiếu Tiếu rất kỳ quái, nếu bình thường mà gặp mỹ nhân đẹp tới cỡ này, nhất định hắn đã hóa thân thành miếng vải bó chân vừa thối vừa dài kia, lảm nhảm lải nhải mãi không thôi, chỉ hận không thể khai tuốt tuồn tuột với người ta trên người mình có mấy nốt ruồi, đã từng bị táo bón bao nhiêu lần rồi. Bầu không khí im lìm kỳ quái lúc này là thế nào?

Càng kỳ quái hơn nữa là, hắn bỗng dưng kéo tay áo của ta, thúc giục: “Đi nhanh đi, nếu không chẳng mấy chốc là tới đêm rồi.”

Không phải bây giờ mới là giữa trưa à?

Ta nắm tay Tần Sơ Ước, thành khẩn hứa hẹn: “Hôm nay ta có việc gấp, không tiện tâm sự với tiểu thư, nếu tiểu thư chịu cực khổ đều là do ta gây nên, một ngày nào đó ta nhất định sẽ chuộc cô ra!”

https://thuviensach.vn

Nàng giữ vẻ mặt hờ hững, không buồn không vui, sau khi ta nghe ta nói xong sắc mặt thoáng đau thương, sau đó rút từ tay áo ra một sợi dây đỏ, trên sợi dây còn xỏ một món trang sức đẽo bằng gỗ, nhìn giống như biểu tượng vật tổ nào đó. Nàng tiến lên một bước, đeo sợi dây đỏ lên cổ ta, nâng miếng gỗ kia nhìn hồi lâu rồi mới khẽ lùi lại.

Nét mặt của nàng giống như đang nói: Dùng thứ này hẹn ước, chàng chớ quên thiếp.

Ta ngơ ngác cúi đầu nhìn miếng gỗ đẽo kia, không biết nên đáp lại thế nào. Cuối cùng ta thở dài, "Ta nhất định sẽ đeo, không tháo xuống đâu."

Nói xong liền kéo Tiếu Tiếu mặt đầy khiếp hãi vội vàng rời đi.

Tiếu Tiếu cứ quay đầu lia lịa nhìn nàng, sau đó cười đùa trêu ta: "Hoa Hoa, ngươi nam nữ đều ăn sạch đấy nhỉ!"

Hắn vừa dứt lời thì bị một bà già trang điểm lòe loẹt ven đường đá lông nheo. Ta vỗ vỗ vai hắn, trêu lại: "Ngươi cũng không tệ, già trẻ đều chơi tuốt."

Hắn kéo tay ta, trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, lại quay đầu liếc Tần Sơ Ước, nhíu mày nhắc nhở ta: "Nói nghiêm túc nè, khi nãy, nàng ta định giết ta đấy."

Ta giật mình một thoáng. Ta chỉ cho rằng là ảo giác, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng cảm giác được?

"Vẻ ngoài của nàng ta tuy không giống với người kia, nhưng khí chất chúng sinh vô hại cùng với ánh mắt trong veo đó, thật đúng là đúc ra từ một khuôn, còn nữa, tay của nàng cũng khả nghi…"

"Ai?"

https://thuviensach.vn

Mắt Tiếu Tiếu đảo một vòng, thì thầm bảo ta: “Người đã từng là đệ nhất hắc kim liệp đầu, Cầm Đoạn. Có biết khái niệm đó là thế nào không? Liệp đầu phân thành năm cấp, sinh diện, bạch phàm, tử đồng, hoa ngân, hắc kim, sinh diện đứng bét, hắc kim đứng đầu, người đệ nhất trong cấp hắc kim, biết là đáng sợ thế nào không?”

Nghe xong phản ứng đầu tiên của ta là: Khẳng định kiếm bội tiền luôn. Thứ hai, lại nghe thấy cái tên này, ta không khỏi thót tim. “Cầm Đoạn, có phải là… mối tình đầu của thủ lĩnh các ngươi không?”

“Ồ, không sai, ngươi biết không ít đấy nhỉ.”

Ta ôm một tia hi vọng cuối cùng hỏi: “Nàng… trông có xinh đẹp không? Ta so với nàng, đại khái kém nàng bao nhiêu?”

Tiếu Tiếu không biết tùy mặt gởi lời đúng là bất hạnh, hắn dùng ngón tay cậy răng, ra sức chế giễu ta: “Vẻ ngoài của nàng đương nhiên là không gì sánh được, còn đẹp hơn cả mỹ nhân vừa nãy, ngươi ấy à… so ra chắc bằng cái ngón út của nàng.”

Lòng ta rối bời, không biết nên đáp lại ra sao. Một mặt không tin tưởng với tính nết vừa bủn xỉn vừa cục cằn khó ưa của Tiểu Phượng Tiên, sẽ có cô gái nào đui mù mà thích nổi hắn, mặt khác, ta cũng quả thật không có lòng tin vào tướng mạo của mình… Nhiều nhất ta chỉ có thể xem như thanh tú, so sánh với đám tuyệt thế giai nhân kia, thật sự là chẳng đáng nhắc tới.

Được rồi, ta thừa nhận, trong lòng ta không dễ chịu, ta…

Cái lọ dấm chua ẩn kỹ trốn sâu bấy lâu của ta, thật sự đổ ra rồi.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tiếu Tiếu phát hiện cả quãng đường ta đều lặng thinh, thế là luôn miệng hỏi ta có phải vừa nãy hắn nói lỡ lời, đâm trúng chỗ đau của ta hay không.

Ta cho rằng hắn muốn tự xét lại một phen, đang cảm thán loại người mặt dày như hắn tự nhiên lại biết tự kiểm điểm, hắn bảo ta một câu: "Ta đâm trúng chỗ đau của ngươi là để giúp ngươi rèn đúc thể xác và tinh thần mạnh mẽ, làm người phải biết lắng nghe, tiếp thu dạy bảo, sao ngươi lại dùng thái độ tiêu cực như thế đáp lại sự chân thành của ta?"

Ta nhíu mày, "Tiếu Tiếu, nhất định là ngươi chưa có bạn gái bao giờ!"

Hắn ngạc nhiên, "Ngươi, sao ngươi biết!"

Ta chẳng thèm nói nữa.

Lúc đến khe núi, chúng ta bị lớp phòng vệ nghiêm ngặt dọa cho tiu nghỉu, gần hơn hai trăm thị vệ canh phòng bên ngoài, còn có các loại lính tuần tra đeo gươm đao sáng loáng, ánh mắt sắc bén. Tiếu Tiếu rõ là kém cỏi, vừa nhìn một cái liền vội vàng kéo ta đi.

Ta liều mạng trấn an hắn, lấy lí do là không thể cứ thế bỏ đi được, đây là thử thách mà vận mệnh đặt ra cho chúng ta vân vân, nói xong lời cuối cùng ta cũng chẳng rõ hắn đáp ứng ta là bởi vì thật sự bị lời lẽ của ta cảm động, hay là hắn thà chết còn hơn phải nghe ta dong dài nữa.

https://thuviensach.vn

Chúng ta quyết định mai phục đến tối mới hành động, phía sau khe núi đều là rừng rậm hoang dã, tầm nhìn u tối, có lẽ phòng vệ sẽ lơi lỏng hơn một chút.

Đợi trời dần xẩm tối, đám thị vệ đều đốt đuốc lên, từng cây đuốc nối tiếp nhau, vừa khéo lúc này có bệnh nhân mới được đưa tới, tình hình rốt cuộc hơi hỗn loạn.

Ta bảo Tiểu Tiểu trèo vào từ bờ tường đất hơi thấp ở phía đông, ta thì trèo vào từ phía tây, bấy giờ hắn mới nhớ ra hỏi ta rốt cuộc muốn tìm thứ gì. Ta đoán hắn cũng chưa từng thấy Phượng Khấp Huyết, bèn miêu tả là một khối ngọc thạch đỏ như máu, ai ngờ Tiểu Tiểu học rộng hiểu nhiều, mắt lập tức sáng lên, hỏi lại ta có phải là bảo vật trấn thành hay không, ta biết không giấu diếm được nữa, liền một năm một mười nói ra tuốt. Đương nhiên, ta vẫn chừa lại ân ân oán oán đời trước, cùng với nguyên nhân cụ thể Tiểu Phượng Tiên giao thứ bảo vật như vậy cho ta.

Tiểu Tiểu vốn cảm thấy Tiểu Phượng Tiên cư xử không bình thường với ta, bây giờ xem như hoàn toàn chắc chắn, liên tục chắp tay thi lễ với ta, hô thủ lĩnh phu nhân, sau đó thề thốt nhất định sẽ tìm được bảo vật về.

Sau khi thấy hắn lén lút luồn vào, ta cũng khom lưng chậm rãi di chuyển. Chỗ hắn gần cửa vào khe núi, hắn lợi dụng tình thế hỗn loạn rồi lẻn vào trong. Vị trí đó hẻo lánh, hắn cũng không bị phát hiện.

Ta núp dưới một tán cây đợi, bên này có một tên lính canh đang đứng gà gật, thừa dịp hắn đi nhà xí, ta mới vội vã lẻn đến bên bờ tường thấp, nhảy vào trong.

Chỉ cần vào được khe núi thì mọi chuyện đều dễ giải quyết. Ta lập tức chui vào cái lều bệnh nhân lớn, phát hiện có một con nhóc đang hí hoáy nghịch bím tóc, còn nhìn ta chằm chằm, thi thoảng khụt khịt mũi.

Ta chỉ coi như nó hiếu kỳ về ta, không để ý đến nó nữa.

https://thuviensach.vn

Tình cảnh nơi đây vẫn tất bật như thường ngày, đám nhân công xách ấm thuốc chạy qua chạy lại mấy căn lều, bốn phía đều luẩn quẩn tiếng rên rỉ tuyệt vọng của những người dân.

Tiểu Tiểu vốn định giúp ta tìm Phượng Khấp Huyết, nhưng sau khi trèo vào hắn trông thấy một nhân công lóng ngóng đang ngồi quạt bếp lò mà hoàn toàn không để ý đến độ lửa, hắn không nhịn được liền xông qua giành lấy quạt hương bồ bắt đầu làm cu li, còn càm ràm quở trách người nhân công kia.

Ta thấy vẻ nghiêm túc chăm chỉ của hắn, trong lòng thầm cảm thán, thật đúng là chó không sửa được thói ăn phân. Ta thật sự đang khen hắn đấy nhé, chẳng qua không tìm được từ thích hợp thôi.

Thôi, tự ta đi tìm vậy.

Ta vừa đảo mắt thì nhìn thấy mẹ Hứa ôm một đống dược liệu đi vào, ta vội chạy tới trước mặt bác ta, bác ta thấy ta đầu tiên là sững ra, sau đó cũng rất mừng rỡ.

“Như Hoa cô nương, không phải cô bị kẻ xấu bắt đi rồi à? Làm sao trốn về được thế? Mau quay về vương phủ đi, Mạch tướng quân tìm cô gấp lắm đấy, ngài ấy…”

Lông mày ta giật giật, thằng cha Mạch cặn bã kia lại bắt đầu bịa chuyện đây mà. Ta cũng chẳng có lòng dạ giải thích, chỉ ngắt lời bác ta: “Mẹ Hứa, bác nghe ta nói đã, ta bị rơi đồ ở chỗ này, cần nhờ bác tìm cùng ta một chút.” Dù sao bác ta cũng đã hiểu lầm, ta đành thuận luôn theo lời bác ta nói, “Kẻ xấu kia uy hiếp ta phải giao thứ đó cho hắn, nếu không hắn sẽ giết ta.”

Bác ta cũng giật nảy mình, “Vậy sao cô không đi tìm Mạch tướng quân? Ngài ấy nhất định có thể bảo vệ cô chu toàn.”

https://thuviensach.vn

“Kẻ xấu kia giỏi lắm, nếu ta không làm theo ý hắn, hắn sẽ giết Mạch lang.”

Mẹ Hứa bị ta hù dọa, bụm miệng khen ngợi ta tình nghĩa sâu nặng, trong lòng ta như bị một con nhím lăn qua. Thấy bác ta bị ta làm cho cảm động tới mức mắt long lanh, ta suýt thì không kìm nổi lòng nói cho bác ta: Tình nghĩa sâu nặng cái quả trứng, toàn là lão nương bịa đặt cả đấy, mau giúp ta tìm tảng đá đi thôi.

“Cô đánh mất thứ gì? Ta tìm người giúp cô, mọi người cùng tìm thì sẽ nhanh hơn.” Vẻ mặt mẹ Hứa đầy kiên định, khiến ta nhìn mà cảm xúc dâng trào, người xưa nói ở nhà nhờ cha mẹ, giang hồ nhờ bằng hữu, thật đúng là không lừa ta.

“Là một viên ngọc thạch to cỡ quả trứng ngỗng, màu đỏ như máu, hoa văn giống như đám mây.”

Bác ta nghe thế liền gật đầu, sau đó đưa dược liệu cho ta rồi chạy đi. Ta khẽ thở ra một hơi, sau đó giúp bác ta đem dược liệu tới chỗ Tiếu Tiếu, Tiếu Tiếu đang vừa bắt mạch cho bệnh nhân, vừa chỉ đạo nhân công lóng ngóng kia sắc thuốc, bận bịu không ngơi tay.

Ta thở dài, một mình chạy đi từng ngóc ngách tìm kiếm. Dưới ánh lửa mù mờ, cũng khó mà thấy rõ thứ gì trên mặt đất. Ta tìm cả buổi, vừa tìm vừa hồi tưởng, thậm chí bắt đầu hoài nghi phải chăng một hôm nào đó ta nằm mơ đẹp, mơ thấy mâm ngọc món ngon đề huề, nên vô thức lấy cục đá ra nuốt chửng rồi cũng nên.

Lúc ta đang ủ rũ, vừa quay đầu thì nhìn thấy Tiếu Tiếu đi tới trước mặt con nhóc đang hí hoáy nghịch bím tóc kia, dường như đang dỗ nó uống thuốc, bọn họ kì kèo một lát, con nhóc mới bưng thuốc lên uống, sau đó Tiếu Tiếu rút từ trong ngực ra một cây trâm gỗ, con nhóc cầm cái trâm cười toe toét.

https://thuviensach.vn

Những chuyện đó đều rất bình thường, nhưng rất nhanh hình ảnh không bình thường liền xuất hiện. Con nhóc cũng móc thứ gì đó từ trong ngực, chìa ra cho Tiếu Tiếu xem, vừa nhìn thấy cục đá sáng đỏ đến mức chói mắt kia ta liền ngơ ra.

Đó chẳng phải Phượng Khấp Huyết đấy sao?!

Tiếu Tiếu cầm lấy cục đá, còn gõ gõ lên bề mặt, vẻ mặt ngu ngơ, hắn hỏi con nhóc gì đó, con nhóc chỉ về phía ta. Tiếu Tiếu nhìn ta xong mới nhận ra thứ hắn đang cầm trong tay là bảo bối gì.

Cằm của hắn rớt vài tấc, ngây ra nhìn ta không chớp mắt, ngay lúc ta chuẩn bị giơ tay tỏ vẻ khen ngợi hắn, ra hiệu cho hắn cất Phượng Khấp Huyết cho kỹ, đột nhiên phát hiện vẻ mặt hắn trở nên kích động, dường như còn muốn nhắc nhở ta điều gì.

Ta nhủ thầm không hay rồi, đúng vào lúc co cẳng định chạy thì đã bị bàn tay ai đó túm lại.

Vẫn là hương hoa bạch lan quen thuộc, khiến ta ngửi mà muốn ói. Cái gã Mạch Diên này, trông thì đàn ông cường tráng, thì ra nội tâm lại là một đóa bạch lan bé nhỏ mong manh!

Ta bị ép xoay người lại, khuôn mặt nhu hòa mang nét cười độc ác của Mạch Diên bất chợt chình ình hiện ra trước mắt ta.

Ta nghiêng đầu, trông thấy mẹ Hứa đứng không xa, vẻ mặt áy náy nhìn ta. Sau đó vô số đồ ăn thức uống và thuốc thang được người ta lục tục chuyển vào. Trong nháy mắt kia, ta không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng mình, giống như là, dốc nguyên một lọ nước tương vào một bát chè thập cẩm vậy đó…

Cũng không thể trách bác ta được, nếu bác ta mà biết ta với Mạch Diên có thù oán, thì chắc sẽ không làm ra chuyện thấy lợi quên nghĩa như

https://thuviensach.vn

vậy đâu. Dẫu cho lợi này là cứu giúp chúng sinh chăng nữa.

Ta len lén liếc nhìn Tiểu Tiểu, hắn đã trốn mất tiêu rồi.

Mạch Diên siết chặt cánh tay ta, "Còn muốn trốn đi đâu nữa?"

Ta cố gắng giãy dụa, nhưng căn bản không có hiệu quả, ông nội nó tối hôm qua ăn gà nướng đúng là vô bổ, một chút sức cỏn con cũng không dùng được!

Y không cho ta cơ hội nói gì, ôm ta đi thẳng ra ngoài. Tiểu Tiểu đã nhanh chóng trèo tới đầu tường, vẻ mặt sốt ruột nhìn ta, còn cầm Phượng Khấp Huyết quơ quơ.

Ta không dám nhìn về phía hắn nhiều, sợ Mạch Diên hoài nghi.

Trong lòng bỗng dưng được an ủi, lấy được về là tốt rồi, ít nhất không khiến Tiểu Phượng Tiên thất vọng… Đi chuyến này, cũng không tính là vô nghĩa.

Mạch phủ.

Mạch Diên phi ngựa trở về, còn nhốt chặt ta ở trong ngực. Lúc trở lại Mạch phủ, mọi người đều kinh ngạc nhảy dựng lên. Y ném ta vào đại sảnh, còn gọi đông đảo gia bộc và tỳ nữ tới, thể hiện rõ ý đồ muốn hỏi cung ta trước mặt công chúng.

Ta giương mắt nhìn bốn phía, trên đài vuông ở giữa sảnh mới đặt thêm hai khối bài vị cực kỳ dễ thấy, lụa trắng, nến trắng cùng đèn lồng chữ Điện (奠) xếp chỉnh tề xung quanh, cả căn phòng như nhiễm một luồng khí âm u, vô cùng lạnh lẽo.

Đám người vây quanh ta, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh, hung ác như hổ như sói, tựa hồ chỉ hận không thể xé xác ta.

https://thuviensach.vn

Mạch Diên đứng trên công đường, vẻ mặt cao cao tại thượng thần thánh, hờ hững nói: “Thẩm Thế Liên, mưu toan trốn khỏi bổn phủ, bị quan binh bắt đi làm nhân công ở vùng bệnh dịch, ngươi đã biết tội chưa?”

Ta nhìn y, biết có trăm miệng cũng không biện bạch được, dứt khoát ngậm miệng không nói gì nữa. Nhưng thái độ này của ta hiển nhiên đã chọc giận mọi người, nhất là hầu nữ thân cận của Ngọc Nương là Tiểu Mai, nếu không phải có người ngăn lại, có lẽ nàng ta đã vung cho ta một cái bạt tai rồi.

“Ngọc phu nhân đối đãi với ngươi như tỷ muội, lão gia cũng chẳng có thù oán gì với ngươi, vì sao ngươi lại liên hợp với tên ác nhân Phượng Thất Thiềm hãm hại tính mạng của họ!”

“Lương tâm ngươi bị chó ăn rồi phải không?”

“Giết nó đi! Để an ủi hồn thiêng của lão gia và Ngọc phu nhân ở trên trời!”

…

Những tiếng chửi rủa vang lên liên tiếp, khiến cho lỗ tai ta ong ong.

Mạch Diên xua tay, để thị vệ đưa ta vào đại lao.

Lúc ta bị áp giải đi, Thanh Giác công chúa đang ngồi trên hành lang trong đình, cầm một cành hoa nhỏ dài phe phẩy, ngước mắt lên trông thấy cảnh này, nàng ta hoảng hốt, trong ánh mắt đan xen đủ loại cảm xúc hỗn loạn. Có điều ta tin rằng nàng đang cảm kích ta, dù sao ta cũng giúp nàng diệt trừ Ngọc Nương, mối họa lớn trong lòng nàng mà.

Mạch Diên đi phía trước cũng trông thấy Thanh Giác, y sai thị vệ dẫn ta đi trước, nói y sẽ tới sau, sau đó liền đi tới nói mấy câu với Thanh Giác

https://thuviensach.vn

công chúa, Thanh Giác công chúa cười vui vẻ, sau đó rúc vào trong lòng y làm nũng, vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc.

Mạch cặn bã còn tranh thủ liếc mắt lườm ta, ta không nhịn được mắng y một câu: “Đồ ghê tởm.”

Lần này đãi ngộ rõ ràng không giống lần trước, bởi vì sau khi vào đại lao, ta liền bị bọn chúng trói chặt tay, sau đó treo lên xà nhà. Tiếp đó bọn chúng kéo ra khá nhiều hình cụ, nào là kẹp, bàn ủi, roi móc câu, kim bạc, cưa sắt, dao bào cùng với một đống thứ ta không biết tên nữa.

Có tên thị vệ cầm bàn ủi nóng đỏ rực quơ quơ trước mặt ta, cười đắc ý, “Ngươi sắp được thưởng thức ngay rồi đây!”

Cảm giác của một kẻ đứng ngoài quan sát hoàn toàn không thể so sánh với nỗi sợ của người sắp bị tra tấn đâu, da khắp người ta đều run lên bần bật, trong mắt bất tri bất giác đã ứa đầy nước mắt, ta cắn môi ngoảnh mặt sang một bên.

Ra sức tự nhủ trong lòng, không nhìn thì sẽ không sợ…

Bọn thị vệ cười hô hố, đủ các loại lời lẽ thô tục phun ra, khiến người ta ghê tởm nhất là, bọn chúng còn bày đặt ra vẻ đồng tình nói: “Ôi, xem người ta bị dọa sợ, khóc rồi kìa.”

Chỉ chốc lát sau, Mạch Diên đi vào, tiếng ồn ào chung quanh phút chốc rơi vào an tĩnh, đám thị vệ tự động dạt sang hai bên, nhường đường cho y. Y đi đến trước mặt ta, liếc mắt về phía bàn ủi trong lò.

“Sợ rồi à?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ta trừng mắt lườm Mạch Diên, giọng không nén nổi run run, “Ngươi sẽ gặp báo ứng…” Y lại tới gần ta mấy bước, vươn tay bóp chặt cằm ta, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn, “Ngươi không cảm thấy kỳ quái à? Ngươi ở vùng dịch bệnh gần nửa tháng, vì sao không hề có dấu hiệu nhiễm bệnh sốt ban đỏ?”

“Mắc mớ gì tới ngươi!”

“Người trong giang hồ đều biết, người Ngọc Lan Già cùng Phượng Minh Cô Thành có mối quan hệ khó nói, theo như những gì Tiết Trường Hân viết trong thư, ngươi đã đi theo Phượng Thất Thiềm nhiều ngày, tuy thân phận không rõ nhưng có thể thấy rằng ngươi cực kỳ quan trọng đối với hắn. Ngươi nói ngươi với hắn ta có thù oán, làm sao mà tin được?” Y cười cười, “Mà ngươi… E là đã sớm biết máu của mình không bình thường, nếu không phải do máu của ngươi, Ngọc nhi nhất định sẽ chẳng chống đỡ nổi hai ngày đã bỏ mạng rồi.”

Ta giận sôi lên, lấn át hết nỗi sợ hãi trong lòng, “Ngươi còn dám mở miệng nhắc tới nàng nữa hả? Nàng mới qua đời được mấy ngày mà ngươi đã nhanh chóng liếc mắt đưa tình với người đàn bà khác. Cô Thanh Giác công chúa kia đúng là uổng phí cả cặp mắt sáng, tim cô ta bị dính cứt mới không nhận ra lương tâm ngươi được có mấy lạng đâu? Còn nữa, lúc nhìn thấy bánh hoa tuyết bạch lan, ngươi không trông thấy gương mặt đẫm máu của Ngọc Nương sao?”

https://thuviensach.vn

Đáy mắt Mạch Diên che giấu một cảm xúc khó hiểu, “Nếu không vì Phượng Minh Cô Thành, bây giờ ta vẫn có thể ăn bánh hoa tuyết bạch lan do mẫu thân tự tay làm, cũng không đến nỗi chỉ vì tay nghề của Ngọc nhi mà chiều chuộng nàng ta mọi bề, cũng không đến mức phải lợi dụng ngươi.”

Ta cảm thấy Mạch cặn bã nhất định là bị mắc chứng yêu mẹ rồi, giọng điệu y quỷ dị giống như đang nhớ người yêu da diết, khiến người ta không nhịn được nổi da gà khắp người. Ta đoán, với điệu bộ bảo thủ kia của ông cụ Mạch, hẳn là khi còn bé Mạch Diên không được hưởng nhiều tình thương của cha cho lắm, cho nên y mới ỷ lại mẹ quá mức như thế.

Sau lưng liệp đầu đều có kim chủ, coi như y san bằng cả Phượng Minh Cô Thành cũng có ý nghĩa gì đâu? Cố chấp quá.

Không biết trong mắt ta lộ ra cảm xúc thế nào mà chợt khiến y nổi cáu, bàn tay siết cằm ta mạnh hơn nhiều, cơ hồ muốn bóp nát xương ta, cuối cùng ta không nén nổi kêu lên thành tiếng.

“Ném ngươi vào vùng dịch bệnh chẳng qua là để xem có đúng là ngươi miễn nhiễm mọi loại bệnh tật và nọc độc hay không thôi. Có điều, nghe nói thể chất người Ngọc Lan Già rất đặc thù, nếu bị thương, vết thương sẽ lành lại với tốc độ gấp mười, thậm chí gấp trăm lần người thường, muốn thử một chút không?”

Ta rốt cuộc hiểu ý của y rồi… Y đang thăm dò ta!

Mạch Diên cười quay người lại, cong ngón tay dài gảy móc mành, tấm mành trắng như tuyết chậm rãi hạ xuống giữa ta và y.

Giọng y trầm tĩnh đến quỷ dị: “Gia hình.”

Ánh mắt bọn thị vệ nhất thời đỏ ngầu âm u, vẻ hưng phấn và cười nhạo nhảy nhót bên trong giống như bầy cá lúc nhúc lúc thủy triều lên,

https://thuviensach.vn

chực chờ tuôn trào.

Khi nhát roi thứ nhất quất lên người ta, từ vai cho đến eo trong nháy mắt ập tới nỗi đau như xé da xé thịt. Roi móc câu ghim chặt vào da thịt ta, thị vệ vừa rút tay, những sợi móc nhỏ vụn giống như hàm răng bén nhọn nanh ác, cắn nghiến mỗi tấc da thịt trên người ta, sau đó giương nanh múa vuốt giật tung ra.

Lúc này ta đau tới mức thét lên, trên trán túa ra một lớp mồ hôi mỏng, tròng mắt nhất thời trở nên sung huyết nóng bỏng. Ta cúi đầu nhìn vết thương trước ngực mình, chỉ cảm thấy máu thịt be bét vô cùng đáng sợ…

Ta còn chưa tỉnh lại từ đau đớn và kích thích, một thùng nước ấm ào một cái tạt tới. Ta rất muốn nén nhịn tiếng thét gần như muốn phá cổ họng thoát ra, kết quả là nén được một miệng toàn mùi máu tanh.

Là nước tiêu nóng… Miệng vết thương gặp nước tiêu nóng giống như tình nhân xa cách lâu ngày gặp lại, quấn quít triền miên, hầu như mỗi một tấc da thịt đều căng phồng lên, thậm chí còn rỉ ra máu tươi.

Sau khi bị quất mười mấy roi, cuối cùng ta không chịu nổi, ngất lịm đi.

Lúc tỉnh lại, ta phát hiện mình đang bị hai tên thị vệ xốc lên, xung quanh dường như hơi hỗn loạn. Bọn chúng thô lỗ kìm chặt cánh tay ta, ta bị đau, bật kêu một tiếng.

Có tên thị vệ thấy thế, khẽ thở phào, nói: “May mà chưa chết đấy, nếu mà chết là chúng ta cũng không xong đâu. Đã bảo các ngươi nhẹ tay một chút rồi cơ mà.”

Một tên thị vệ khác hơi sốt ruột, “Sợ cái gì, cả phủ tướng quân to như thế, cao thủ nhiều như mây, còn sợ một gã Phượng Thất Thiềm nhãi nhép ấy chắc?”

https://thuviensach.vn

“Tướng quân ra lệnh rồi, không được giết chết.”

“Được rồi được rồi, mang lên đi!”

Ta bị bọn chúng kéo vào đại viện Mạch phủ, bọn chúng tiện tay hất một cái, ta liền ngã nhoài ra bãi cỏ mềm. Ta thử nhấc cánh tay, lại phát hiện không dùng được sức. Hơn nữa, một cơn đau như kiến rỉa mồi đang chạy dọc tay ta.

Trên cánh tay có những lỗ kim li ti, những lỗ lớn thì nổi bọng máu, từng bọng từng bọng nhuộm đỏ tay áo ta, giống như những đóa mai hồng tàn lụi, nhìn vô cùng thê thảm.

Đêm đã khuya, trăng treo trên cao, trong tầm mắt ta là những hàng đuốc dài sáng rực, bên tai có thể nghe ra một loạt tiếng bước chân, có chút hỗn loạn. Ta gượng ngước mắt, thấy đám thị vệ bày trận sẵn sàng đứng vây bốn phía, kẻ nào kẻ nấy vẻ mặt bất an, mà đứng ở trước mặt ta, chính là Mạch Diên.

Khuôn mặt y khuất trong bóng tối dưới ánh trăng, không thể nhìn rõ, tình cờ một ánh lửa thoáng chớp qua mặt y, ta mới mơ hồ nhận ra y đang cau mày, vẻ như căm ghét, lại như thương hại.

Mạch Diên nhìn chằm chằm ta một lát, một cơn gió thổi qua, y quay đầu nhìn sang nóc tòa điện chữ Thiên trong Mạch phủ, giọng nói vẫn lạnh thấu xương.

“Nàng ta chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, Phượng Thất Thiềm, tâm tư của ngươi, e là uổng phí cả rồi.”

Người đứng trên nóc điện chữ Thiên, đúng là hắn.

Có người, dù khoe mẽ thế nào cũng đều là ra vẻ, có người, dù chỉ đứng không thôi đã đủ thu hút người khác rồi. Cũng không biết là hắn vẫn

https://thuviensach.vn

cuốn hút như vậy, hay là lòng ta đã thay đổi, nhìn vào mắt hắn, ta bắt đầu có cái cảm giác gọi là thẹn thùng.

Tiểu Phượng Tiên lách mình một cái, mang theo ánh trăng sau lưng nhảy xuống, tay áo đen như mực tung bay, mũi chân tiếp đất không cuốn lên một hạt bụi nhỏ.

Đám người đang cực kỳ cảnh giác, thấy hắn lại gần đều tới tấp tuốt đao giương cung, chĩa về phía hắn.

Mạch Diên nắm lấy cánh tay chẳng chịt vết thương của ta, kéo lên. Ta đau đến nhíu mày, rên rỉ vài tiếng, y thoáng liếc qua ta, buông lỏng hơn một chút, thấy ta không đứng nổi, y vòng cánh tay kia qua sau lưng dìu ta.

Tiểu Phượng Tiên thấy ta chật vật như vậy thì nheo mắt, vừa bước lên vài bước đã bị đủ loại vũ khí sắc bén chặn xa năm trượng.

Khóe mắt Mạch Diên lại nheo lại thành một độ cong xảo trá như loài hồ ly, “Đau lòng à? Nàng ta cũng chẳng phải người Ngọc Lan Già, còn có ý nghĩa gì với ngươi đâu?”

Ta cuối cùng cũng coi như hiểu ý y nói, nhìn qua cánh tay và trước ngực mình vài lần, đầu nhất thời trống rỗng. Không đúng… khẳng định không đúng… Tại sao vết thương của ta không tự khép lại? Vì sao đến giờ vẫn máu thịt be bét thế này? Lẽ nào máu của ta mất công dụng rồi sao?

Như vậy… Ta còn có thể trở thành thánh tế của Phượng Minh Cô Thành, còn có thể trở thành thê tử của hắn được chăng…

Tiểu Phượng Tiên nhìn ta từ phía xa, đôi mày cau lại nghiêm nghị. Những điều ta nghĩ, có lẽ chính hắn cũng đang do dự.

Mạch Diên thấy Tiểu Phượng Tiên im lặng không nói, lộ ra ý cười hời hợt, “Trước đây ngươi cũng hoài nghi đủ điều phải không? Nếu không thì

https://thuviensach.vn

với thân thủ của ngươi, đã sớm cứu nàng ta ra khỏi vùng bệnh dịch rồi, cần gì chờ Mạch mỗ xuất hiện.”

Ta bồn chồn trong lòng, chần chừ không biết có nên tin hay không… Thật ra ta cũng không nghĩ ra, vì sao Tiểu Phượng Tiên đã sớm phát hiện ra ta ở khe núi mà vẫn lần lữa không tới đón ta. Phải chăng hắn có chủ ý riêng, hay là hắn quá bận…

Bây giờ ngẫm lại, lời nói của Mạch Diên quả thật đáng tin… Gã thành chủ này chẳng qua chỉ muốn xác nhận ta có khác với người thường không, có giá trị lợi dụng hay không thôi…

Nếu như ta không phải người Ngọc Lan Già, nếu như ta không có thể chất kỳ lạ này, nếu như ta chết trong đợt ôn dịch khổng lồ kia, có lẽ, gã thành chủ này cũng sẽ không tới cứu ta…

Ôi, quả nhiên là không thể động lòng, động lòng rồi, người đàn bà mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ trở nên nhỏ mọn, mẫn cảm, đa nghi.

Trong lòng ta như bị một bánh xe lớn nghiền qua, trong cơn đau đớn, một mùi tanh xộc lên miệng, một khắc sau, máu ứa ra thành dòng từ khóe miệng ta.

Mạch Diên vốn còn định tiếp tục phân tích mổ xẻ, kết quả bị dáng vẻ thê thảm sống dở chết dở của ta dọa cho sững người, sau đó im bặt, cánh tay đang dìu ta run lên, mặt y đầy vẻ dữ tợn, lạnh lùng liếc nhìn tên thị vệ đưa ta tới.

“Ai cho các ngươi ra tay nặng như thế?”

Trong chớp nhoáng Mạch Diên vừa dời mắt, Tiểu Phượng Tiên đã biến mất. Ý thức ta mơ hồ, chỉ cảm thấy bên tai vang lên tiếng đao kiếm leng keng, bàn tay đang ôm ta chợt buông lỏng, ta ngã xuống đất, rồi lại rơi vào một lồng ngực quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Quần áo trên người Tiểu Phượng Tiên vẫn mang tới cảm giác mát lạnh, ta vô thức muốn nắm lấy ống tay áo hắn, nhưng tay bủn rủn vô lực, lúc trượt xuống thì được hắn ôm vững vàng trong ngực.

Sau khi ngất đi, ta chỉ một lòng suy nghĩ, nên làm thế nào mới tốt? Kể cả với tính tình hào sảng chính nghĩa cùng với da mặt khiến người ta giận sôi gan của ta, e là cũng khó mà chống đỡ được lúc Tiểu Phượng Tiên khó chịu.

Nếu không, không tỉnh lại nữa là được…

…

Đáng tiếc, tâm nguyện tươi đẹp này nhanh chóng bị bóp chết trong một ngày trời trong nắng ấm.

Ta nhìn quanh bốn phía, nơi đây dường như là một biệt viện của nhà nông, cách bài trí và mặt tường đều rất xa lạ. Đầu ta đau nhức, sau khi xoa bóp vài cái mới đỡ hơn, bấy giờ mới phát hiện, tay ta đã cảm nhận lại được rồi.

Vén tay áo lên xem, những vết thương nhỏ li ti kia đã liền miệng, chỉ để lại những vết sẹo lốm đốm, hơn nữa cánh tay ta rõ ràng trắng hơn lúc trước rất nhiều.

Ta chợt phát hiện ra, trên người ta khoác áo ngoài màu mực của Tiểu Phượng Tiên… Thân thể ta vừa nhỏ vừa gầy, mặc áo của hắn lại như khoác vỏ chăn, hắn là dáng vẻ ta lúc này rất buồn cười.

Ta vén góc áo rộng thùng thình, một vết sẹo đáng sợ đột nhiên đập vào mắt. Hình thù vết sẹo này rất kỳ quái, giống như một con rết quắn quéo chạy dọc lên. Dù ta sống thô bỉ, nhưng trên người xưa nay không có nhiều sẹo, đó có thể coi là vốn liếng duy nhất để ta kiêu ngạo sau khi về nhà

https://thuviensach.vn

chồng. Bây giờ, ngay cả cái ưu thế không được xem là ưu thế này cũng bị người ta đập tan, ông nội nó, ông trời quả nhiên bất công mà!

Sau khi đi ra khỏi phòng, bên ngoài là cảnh sắc hài hòa, ánh nắng tươi sáng, khiến người ta thư thái tinh thần. Nơi này là một hộ nhà nông độc lập, kế núi gần sông, dọc ngang là bờ ruộng đan xen. Cây cỏ ven đường đã bắt đầu chớm nhú chồi, sắc biếc lốm đốm thoáng như bao bọc tất cả trong một mùa xuân an bình.

Thật tốt, tiết lập xuân e là đã sớm qua… Như vậy, ta cũng hôn mê mấy tháng rồi.

Trong sân có mấy con gà mái đang mổ thức ăn, còn có một con bị mắc kẹt giữa khe hở hàng rào, chui vào không được mà chui ra cũng chẳng xong. Ta đi tới đẩy mông nó, nó hoảng hốt vẫy cánh phành phạch, còn cực kỳ bất mãn nhìn ta, như là đang trách tội ta chọc cái mông bảo bối của nó, ta cho rằng động tác lưu manh này sẽ ảnh hưởng tới chu kỳ đẻ trứng của nó, nên rối rít xin lỗi nó.

Thời buổi này, đến cả con gà cũng kiêu ngạo thế đấy.

Ta nhìn nó lắc lư chạy xa, đang cười hăng say thì ngước mắt lên trông thấy Tiểu Phượng Tiên đang đứng bên ngoài hàng rào, vẻ mặt lạnh tanh.

Tay trái hắn ôm một đống củi khô, tay phải xách một xâu thuốc dài, còn có mấy thứ đồ ăn vụn vặt, sau khi cởi bỏ áo ngoài, trên người chỉ còn một cái áo trong màu trắng mỏng manh, gió thổi qua vạt áo hắn, xương quai xanh chạy dọc lên vai thấp thoáng lộ ra, nhìn thoáng qua như vậy, trông rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn không lên tiếng, ta cũng không biết phải nói gì. Ta ngồi xổm tại chỗ không nhúc nhích, thi thoảng liếc trộm một cái, phát hiện hắn vẫn nhìn ta chằm chằm không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Ta khó chịu, đứng dậy đi về phòng, mới đi mấy bước thì nghe hắn nói:

“Vết thương còn đau không?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 39

"Vết thương còn đau không?" Ta dừng bước, hai loại cảm xúc phức tạp đan xen trong lòng, nên tỏ ra như thường ngày, lảm nhảm oán trách hắn một phen, hay là nên vì chút tự tôn đáng thương kia mà làm ầm ĩ lên một trận nhỉ?

Vừa nghĩ đến lời Mạch Diên nói, ta không nén nổi cay sống mũi.

Nếu thật sự không quan tâm đến ta, vậy thì đừng ra vẻ đối xử tốt với ta, ngộ nhỡ ta tưởng thật, ngươi có chịu trách nhiệm được không hả?

Tiểu Phượng Tiên đáng ghét…

Đi mà làm thành chủ cái ông nội ngươi, lão nương chẳng thèm đâu!

Ta bước vội về bên chiếc giường trong căn nhà nông, đặt mông ngồi xuống. Dù sao máu của ta đã không còn tác dụng thần kỳ, bây giờ ta chính là một phế nhân, cơ hội lập công chuộc tội duy nhất cũng mất rồi, quan trọng nhất là, ta đây không thèm ta đây không thèm!

Tiểu Phượng Tiên đặt những thứ trong tay xuống bàn, mở bọc thuốc ra bới bới, "Đã đói chưa?"

Ta còn đang không thèm để ý hắn, tự nhiên bụng lại kêu rồn rột, tiếng động rất lớn, khiến cho đám bồ câu ở ngoài phòng cũng hoảng sợ vẫy cánh phành phạch.

https://thuviensach.vn

Ta thầm phì nhổ trong lòng, tuy rất lúng túng nhưng ta vẫn giả bộ trấn định, chậm rãi đảo mắt về phía Tiểu Phượng Tiên, phát hiện hắn vẫn đang cúi đầu bới dược liệu, song khóe miệng lại nhếch lên, vẻ như bất đắc dĩ. Sau khi xác nhận dược liệu xong, hắn bước tới, định vươn tay kéo áo ta, lần này ta nhanh nhạy hơn nhiều, vội vàng che lại, cảnh giác nhìn hắn.

Đôi mắt màu hổ phách của hắn trong veo, thể hiện rõ tư thái quân tử, ngược lại thành ra ta mới là kẻ hèn mọn.

"Để ta xem vết thương nào."

Ta ngoảnh mặt đi, "Không bằng giết ta luôn đi, dù sao cuối cùng ta cũng khó thoát khỏi cái chết, chữa trị làm gì cho phí tiền." Cái gã này keo kiệt bủn xỉn nhất thiên hạ luôn rồi, bây giờ tự nhiên tốt bụng như vậy ta thật không quen.

Hắn im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn kéo áo ta, ta toan lùi về phía sau lại bị hắn giữ chặt không cục cựa được nữa.

Ta mắng hắn: "Đồ biết xấu hổ! Sau này ta còn phải lập gia đình nữa đấy!"

Y phục trượt khỏi bờ vai, thân trên ta cứ thế trần nhồng nhộng. Tiểu Phượng Tiên vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh nhìn vết sẹo vừa dài vừa sâu trên người ta, lớp da bên trên vừa liền lại, mang màu hồng nhàn nhạt. Hắn thản nhiên nói: "Quần áo ngươi là ta thay cho, còn cái gì chưa thấy nữa đâu." Dứt lời giương mắt nhìn ta, "Ngươi còn có thể gả cho ai được nữa?"

Mắt ta đỏ quạch lên, sau đó nước mắt lộp bộp đua nhau rơi xuống, nước mũi vừa chảy ra đã bị ta hít ngược trở vào, đoán chừng tướng khóc khó coi tới mức người thần căm phẫn, ta nghẹn ngào thút tha thút thít, nói cũng không lưu loát.

https://thuviensach.vn

“Gả, gả, gả cái đầu ngươi! Suồng sã ta, lại còn, còn, còn đáng ghét thế nữa!”

Tiểu Phượng Tiên rốt cuộc không nhìn nổi, kéo tay áo của ta quệt lung tung lên mặt ta. “Khóc thì khóc cho sạch sẽ vào chứ.”

Ta hất tay hắn ra, lấy lại nhịp thở hồi lâu, mới bình tĩnh nói: “Ta không thể làm thánh tế của các ngươi, ngươi còn cứu ta làm gì, chết quách đi cho xong chuyện.”

Hắn không tiếp lời mà vươn tay xoa nhẹ lên vết sẹo của ta, không biết có phải là ảo giác của ta hay không, động tác của hắn lại có chút e dè thận trọng.

Rất lâu sau, hắn thì thào: “Sắp khỏi rồi, vậy là tốt.” Tiểu Phượng Tiên đứng lên, xách đống củi lên, nói với ta: “Nước đun xong rồi đấy, đi tắm đi.”

Ta thử ngửi mùi trên người mình, sau đó không nhịn được buồn nôn. Cáu ghét trên người ta phải tích trữ bao lâu rồi mới có thể ủ ra cái mùi như thịt heo ôi thiu thế này? Ông nội nó, cho dù hồi còn ở vịnh Tấn Vân một năm tắm có một lần, ta cũng chưa từng hôi hám thế này, chắc tên khốn Tiểu Phượng Tiên này ném ta qua một bên để mặc ta mốc meo chứ gì?

Đợi tới khi ta đi tới một căn phòng khác, nước đã được pha sẵn, khói vấn vít bốc lên trên thùng tắm lớn. Một mùi dược liệu nồng nặc xộc vào khoang mũi, khiến ta bị sặc ho khù khụ một trận.

Tiểu Phượng Tiên đưa lưng về phía ta, đang lựa dược liệu trước cái bàn gỗ cũ, hắn ước lượng trong tay mấy lần rồi mới ném vào thùng tắm, vừa ngước mắt lên trông thấy ta đang đứng trước cửa, hắn thấy ta vẫn không nhúc nhích, liền nói: “Vào đây.”

Gặp tình huống này, ta chợt cảm thấy vô cùng quỷ dị, công việc đặc thù này không phải nên để Tiếu Tiếu làm à? Ta đột nhiên căng thẳng, nhíu

https://thuviensach.vn

mày hỏi hắn: “Chu Tiếu Thiên đâu?”

Động tác trên tay hắn chững lại chốc lát.

Cứ như vậy, hai chúng ta im lặng rất lâu, dự cảm chẳng lành của ta cũng càng thêm mãnh liệt.

“… Hắn đâu rồi?”

“Chết rồi.”

Ta sững sờ, trong giây lát lại không biết nên phản ứng thế nào.

Tám năm trước, khi ta rốt cuộc hiểu được nhân tình thế thái, trưởng vịnh liền dùng cả một đêm thao thao bất tuyệt nhồi nhét một đống lý luận về cuộc đời tươi đẹp vào đầu ta. Ta không hiểu vì sao một người luôn coi thời gian như vàng bạc, thà dùng một phút để đếm tiền chứ không chịu nói chuyện phiếm với ta, lại đột nhiên có lòng tốt giúp ta xây dựng tam quan, tới lúc ông ta nói ra chuyện cha mẹ ta đã sớm chết oan chết uổng, ta mới tỉnh ngộ, thì ra đoạn trước chỉ để dạo đầu, cốt để ta có thể tiêu hoá tin tức mà ông ta cho rằng chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang này thôi.

Khi đó ta liền nói thẳng với ông ta, nếu ông ta nói chuyện này cho ta ngay từ đầu, vậy thì thời gian còn lại ông ta có thể về nhà nằm kễnh trên giường đất mà đếm tiền rồi.

Bởi vì cho dù ông ta không mào đầu, ta cũng có thể đón nhận sự thật này. Lúc đó ông ta gõ đầu ta một cái, mắng ta vô tâm.

Từ đó về sau, dân vịnh nói chuyện với ta chẳng thèm kiêng dè gì nữa, hơn nữa ta càng trưởng thành mọi người lại càng trắng trợn, nào có ngờ tâm tư thiếu niên như thân cây, mỗi năm lại thêm một vòng, càng ngày càng dày dặn kiên cố, mà lòng của thiếu nữ lại như giấy rơm, dần dần hong gió, càng lúc càng yếu đuối mong manh.

https://thuviensach.vn

Thế là, nuôi dưỡng ra ta vừa thô bỉ vừa dung tục, còn bị ép thành một nữ hán tử có trái tim thiếu niên nữa chứ.

Chỉ có điều… Ngay cả cái tâm tính không thể đẽo gọt của ta, cũng không thể nào tiếp thu được hai chữ hời hợt vừa thốt ra từ miệng hắn.

Tiểu Phượng Tiên thả hết dược liệu vào rồi bước tới, giọng điệu vẫn đạm bạc như trước: "Chu Tiếu Thiên, không trông coi được thánh tế tân nhiệm, còn mưu đồ đào thoát khỏi thành, đã xử tử."

"Ngươi là thành chủ, vì sao không cứu hắn?"

Ánh mắt hắn hơi lạnh lùng, "Chính miệng ta hạ lệnh, tự mình chấp hành, sao phải cứu?"

Ta nhìn vào mắt hắn, cảm thấy hết sức xa lạ. Ta còn tưởng rằng bản tính khát máu của hắn đã vì ta mà có chút thay đổi, thì ra rốt cuộc là ta tự ảo tưởng, bản tính của hắn, có lẽ chưa bao giờ ta nhìn thấu.

"Thế gian này sao có thể có loại người máu lạnh vô tình như ngươi… Thực là cảm tạ ơn tha mạng của ngươi trong mấy tháng qua…"

Ta xoay người dợm bước, lại bị hắn kéo lại.

Tiểu Phượng Tiên nhíu chặt mày, giọng nói vẫn đều đều không xao động, "Chữa thương trước đã."

Ta muốn vùng ra nhưng không được, thế là há mồm cắn chặt tay hắn. Răng ta rất cứng, ngụm cắn này cũng nhẫn tâm, nhất thời một mùi tanh nồng xâm chiếm vị giác ta.

Hắn vẫn thờ ơ, để mặc ta quấy phá, đợi hồi lâu vẫn không thấy ta nhả ra, hắn dứt khoát ôm qua ta ném vào trong bồn tắm, ta vào nước đứng

https://thuviensach.vn

không vững, trượt chân liền nhả hắn ra. Hắn vừa thoát được ra liền nhanh chóng đóng cửa lại, dù ta đập cửa thế nào hắn cũng không thèm để ý.

"Phượng Thất Thiềm ông nội ngươi — "

Ta dùng sức đá cửa, kết quả đau tới nỗi kêu ái úi. Làm ầm ĩ cả buổi, cuối cùng ta kiệt sức, thế là ngồi xổm bên thùng tắm, dựa vào đó thở dốc lấy lại hơi.

Khó khăn lắm ta mới có một người bạn… Bây giờ người bạn đó cũng bị ta hại chết.

Cha, mẹ, thằng bé họ Mạch, Ngọc Nương, giờ lại thêm Tiếu Tiếu. Ta quả là thiên sát cô tinh, phải khắc chết bao nhiêu người mới đủ đây…

Có đôi lúc, ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu, ông trời đã quyết định đưa ta đến thế gian, vì sao không đối xử với ta tốt hơn một chút… Không cha không mẹ cũng không sao, thiếu ăn thiếu mặc cũng không ngại, cho dù để ta què chân cụt tay, chỉ cần cho ta một vài lý do để tha thiết với cuộc đời, hoặc ai đó hay chuyện gì đó để ta bận lòng, ta cũng sẽ sống một cuộc sống thật nghiêm túc.

Ta thở dài, đang muộn phiền sầu não, chợt liếc mắt thoáng thấy một thứ quái lạ gì đó đang chậm rãi trườn trên mép thùng tắm.

Người nó mềm dẻo tròn lẳn, vảy quanh thân vằn vện vàng đen, cái đầu góc cạnh rõ ràng dựng thẳng, con mắt như hạt châu lắng lặng nhìn ta chòng chọc, thi thoảng lại thè cái lưỡi dài mỏng đỏ như máu.

Là con rắn, hoặc giả nói, là con trăn… Còn là con trăn to tướng, loại trăn một bữa phải chén hết một con lợn rừng…

Lúc này ta sững sờ, vì sợ hãi mà chậm rãi co người lại, nó thấy ta cử động, cũng chuyển động về phía trước theo ta. Ta thấy thế lập tức bụm

https://thuviensach.vn

miệng lại không dám động đậy gì nữa.

Nó nhìn chòng chọc ta rất lâu, cái đuôi ở phía sau vung qua vung lại, dường như đang đoán xem ta có phải bữa trưa thích hợp hay không. Nước mắt ta thoáng chốc trào ra, ta ngậm miệng nén tiếng khóc thút thít trong cổ họng.

Ta từng nghe Tiểu Ngưu Lang nói, những thợ săn già trong vịnh thường chết trong miệng đám trăn trong rừng rậm, lớp da của chúng nó có thể cảm giác được từng cử động của ngươi, và cả nhiệt độ từng bộ phận trên cơ thể ngươi, vì thế, không phải ngươi giả chết là có thể lừa được chúng nó đâu.

Ta thấy nó lại trườn về phía ta vài tấc, đầu nó gần như đã dán lên chân ta, ta vừa chạm đến cái bụng lạnh ngắt trên người nó, rốt cuộc không nhịn được nữa đứng bật dậy đập cửa gào lên:

“Mở cửa! Có trăn — ”

Ta vừa hô xong thì nó đã lao tới ngoạm chặt bắp đùi ta, hàm răng sắc nhọn của nó đâm thủng da thịt ta, ta thậm chí có thể nghe rõ tiếng răng nanh nó xé rách mạch máu ta, chân ta chợt nhũn ra, sau đó ngã phịch xuống, nó liền nhân cơ hội quấn lấy eo ta, còn từng bước từng bước trườn về phía cổ ta.

Người nó lạnh ngắt mềm mại nhưng lại rất khỏe, lúc nó siết chặt ta, ta cảm thấy không thở nổi.

Tới tận lúc cảm giác cận kề cái chết, ta mới cảm thấy, thật ra ta không hề muốn chết. Về phần ta còn vương vấn điều gì, ta cũng không rõ ràng, chỉ biết rằng, ta vẫn vương vấn ai đó hoặc chuyện gì đó…

Tiểu Phượng Tiên nghe thấy tiếng động lạ liền lập tức đẩy cửa xông vào, lúc nhìn thấy ta với con trăn đang quấn quít quyết không chia lìa, hắn

https://thuviensach.vn

nhanh tay lẹ mắt rút quỷ kiếm Hắc Mãng, đâm xuyên qua bụng nó, ta còn có thể cảm nhận được mũi kiếm Hắc Mãng chỉ cách bụng ta trong gang tấc.

Con trăn bị kích thích, lập tức buông lỏng người ra, Tiểu Phượng Tiên xoay tay một cái, Hắc Mãng đảo một vòng trong bụng nó, lưỡi kiếm rạch một đường dọc thân nó, trên thân nó lập tức rách toác ra một lỗ hổng dữ tợn. Nó đau đớn nhả miệng ra, ta chợt cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nó muốn chạy trốn, nhưng đầu nó vừa chạm xuống đất, còn chưa kịp nhúc nhích đã bị mũi kiếm Hắc Mãng xuyên thủng, máu văng ra tung tóe. Không lâu sau, nó mềm oặt lăn ra trên đất.

Ta sợ hãi không thôi, bị Tiểu Phượng Tiên kéo ra khỏi chỗ con trăn. Trên đùi của ta có vết răng rất rõ ràng, nó cắn rất chuẩn xác, nhắm ngay vào mạch máu lớn của ta, máu phun ra ồ ạt, muốn ngăn cũng không được. Ta ngây ngốc nhìn vết thương, hi vọng nó có thể như trước đây, chưa tới nửa khắc sẽ khép lại không còn dấu vết, đáng tiếc dù cho ta thành tâm, máu vẫn cứ phun ra, không thèm để ý đến nguyện vọng của ta.

Tiểu Phượng Tiên xé một mảnh tay áo, buộc chặt vào đùi ta, hắn dùng sức khiến ta nhăn mặt nhíu mày.

Thấy dáng vẻ hờ hững tỉnh bơ này của hắn, ta liền cáu lên, sau đó giật mảnh vải hắn vừa băng bó cho ta ra. Hắn nhìn ta khó hiểu, thấy ta vẫn không định dừng lại, hắn túm chặt tay ta.

“Ngươi muốn làm gì thế hả?”

Thật ra, ta chỉ khó chịu trong lòng, lại không biết trút giận vào đâu, cho nên mới muốn xẻ bớt nỗi khó chịu cho người khác, như vậy mới có thể gạt bỏ nỗi phiền muộn gần như muốn nổ tung trong lòng ta.

Ta không thèm để ý đến hắn, dùng tay kia kéo miếng vải ra, vết thương lại bắt đầu tuôn máu. Ta nhìn đến chết lặng, không còn cảm giác gì

https://thuviensach.vn

nữa. Ta gượng đứng lên, lết ra ngoài.

“Xác của hắn ở đâu?”

Tiểu Phượng Tiên nhíu mày nhìn ta, “Ngươi quan tâm hắn đến thế à?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Ta tựa vào bên cửa, đùi đau nhức tới nỗi ta khó bước nổi một bước, "Hắn là bạn của ta, người bạn hiếm hoi của ta." Ta quay đầu lại nhìn hắn, cười khẩy, "Ngươi đã từng có bạn bao giờ chưa?"

Tiểu Phượng Tiên không thẹn quá hóa giận như ta tưởng, mà vẫn cực kỳ bình tĩnh nhìn ta, đôi mắt màu hổ phách dần tối đi, bất chợt khiến người ta cảm giác luồng khí lạnh lẽo trên người hắn đã hóa thành nỗi cô đơn.

Ta thấy hắn như vậy thì bỗng nhiên hoảng hốt. Có phải ta… hơi quá đáng rồi chăng?

Kệ đi, hắn đáng bị như vậy.

Ta không để ý đến hắn nữa, định bước ra cửa, đùi bỗng nhiên tê rần, ta mất trọng tâm ngã chúi về phía trước, mảnh vật tổ đẽo bằng gỗ mà Tần Sơ Ước tặng trên cổ ta mắc vào móc cửa, mặc dù Tiểu Phượng Tiên kịp thời đỡ được ta, sợi dây đỏ xâu mảnh vật tổ kia vẫn bị kéo đứt, lòng bàn tay ta cọ vào nền đất bị rách da, máu rịn ra li ti.

Tiểu Phương Tiên dùng một tay đỡ ta, một tay nhặt miếng vật tổ gỗ kia lên.

Tay ta đau xót như lửa đốt, đang thổi phù phù thì một chuyện kỳ diệu đã xảy ra. Máu trên vết thương liền lại nhanh chóng, ta trợn trừng mắt nhìn mảng da trầy bong ra khỏi tay ta, sau đó chậm rãi mọc lên một lớp da khác, chẳng bao lâu đã khôi phục như lúc ban đầu, giống như chưa từng bị thương.

https://thuviensach.vn

Chuyện gì thế này? Cơ thể của ta đã mất đi năng lực tự chữa lành rồi mà?

Tiểu Phượng Tiên nhìn chằm chằm vào tay ta, sau đó sắc mặt trầm xuống, cầm lấy mảnh vật tổ gỗ kia nhìn tỉ mỉ, đưa lên mũi ngửi một hồi, sắc mặt hắn chợt thay đổi, hỏi ta: “Ai đưa thứ này cho ngươi?”

Ta bị dáng vẻ nghiêm túc của hắn dọa cho ngẩn ra, “… Tần Sơ Ước.”

Hắn im lặng một lát, sau đó siết chặt nắm tay, mảnh vật tổ trong lòng bàn tay hắn tan thành bụi. Ta nhất thời chưa phản ứng kịp, tới lúc lấy lại tinh thần, bụi trong tay hắn đã tản hết đi.

“Sao ngươi lại…”

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm nghị, đáy mắt lóe lên lửa giận kỳ lạ, nhất thời tước mất toàn bộ sức lực của ta, giọng hắn còn mang vẻ trách móc nặng nề, khiến ta nghe mà chột dạ.

“Nàng ta là người phương nào, có lai lịch gì, tiếp cận ngươi có mục đích gì? Ngươi còn chưa rõ ràng đã tùy tiện nhận thứ này, quả nhiên là ngay cả một chút lòng phòng bị ngươi cũng không có phải không? Lẽ nào ngươi không nghĩ tới chuyện nàng ta sẽ hạ độc ngươi, hoặc dẫn cổ vào ngươi hay sao?”

Ta muốn cãi lại hắn, nhưng suy nghĩ cả buổi cũng không tìm được lời giải thích nào tốt. Những gì hắn nói đều có lý, ta quả thật chưa từng nghĩ tới những vấn đề này, bây giờ ngẫm lại, quả thật có rất nhiều chỗ đáng ngờ.

Lần đầu tiên gặp nàng là ở khách sạn Kinh Châu, đúng vào lúc ta gặp khó khăn, nàng tốt bụng tới giúp ta, có thể có chút vấn đề sâu xa trong chuyện này. Một danh kỹ kinh thành như nàng, sao lại xuất hiện ở Kinh Châu xa xôi chứ? Nàng với ta không quen không biết, vì sao lại muốn giúp

https://thuviensach.vn

đỡ ta? Hơn nữa vừa ra tay là một thỏi vàng ròng, không khỏi quá hào phóng rồi.

Tiếp đó, còn có mảnh lụa trắng kia, lễ thủy đăng ở sông Thiên Hà, còn lần gặp nạn ở Thanh Thủy lâu nữa… Những việc này chồng chất lên nhau, nhìn như trùng hợp, nhưng nếu cẩn thận mắc nối lại, thì lại giống như một sự sắp xếp tỉ mỉ hơn.

Nhưng ta không muốn tin rằng nàng có ý đồ xấu đối với ta, bởi vì mỗi lần gặp gỡ, ta đều không cảm thấy nàng có chỗ nào không ổn, huống hồ, nếu nàng thật sự muốn hại ta, vì sao đến tận bây giờ ta vẫn sống trơ ra đấy thôi?

“Đây chỉ là một món trang sức thôi mà…”

Ánh mắt hắn sáng rực, mang theo vẻ chỉ tiếc mài sắt không nên kim, “Chất liệu này lấy từ rễ cây U Hoa cổ thụ, loài cây này sinh trưởng trong đầm lầy ở rừng Hổ Nhĩ, gốc rễ nó có công dụng áp chế thần huyết của người Ngọc Lan Già. Cho dù nàng ta vốn không có ý hại ngươi, nhưng mưu đồ này cũng tuyệt đối không phải người lương thiện.”

Nếu đúng là như vậy, cô Tần Sơ Ước kia nhất định đã sớm biết thân phận của ta rồi… Nói cách khác, ta đúng là người Ngọc Lan Già ư?

“Ta không phải người tộc Ngọc Lan Già, nhất định là có hiểu lầm gì đó, mẹ ta cũng không phải thì sao ta có thể… Trừ khi ta không phải con gái của bà…” Ta bừng tỉnh ngộ, chợt nắm lấy tay Tiểu Phượng Tiên, “Ngươi biết thân thế của ta có phải không? Ngươi và Tần Sơ Ước đều biết cả, vì sao lại giấu diếm ta?”

Ánh mắt hắn trầm xuống ảm đạm, lặng yên chốc lát mới nói: “Ta vẫn chưa xác định, vì thế cần phải tới hoàng cung một chuyến nữa.”

https://thuviensach.vn

“Hoàng cung?” Người có liên quan tới hoàng cung, ngoại trừ Hòa Nhan quý phi thì không còn người thứ hai. Thân phận của ta đến tám phần mười là có quan hệ với người đàn bà đó… Ta bình ổn lại tâm tình nhất thời hỗn loạn, “Ngươi đang hoài nghi… Ta mới là con gái của bà ấy phải không?”

“Phải.”

Ta rốt cuộc hiểu rõ ràng, mấy ngày nay hắn đều bôn ba khắp nơi là để điều tra chuyện gì.

Nói như vậy, câu “đánh tráo Long mạch” của Mạch Diên cũng đã có lời giải, mà “chuyện năm đó” mà Tiết Trường Hân nhắc tới, chính là ám chỉ việc Hòa Nhan quý phi tráo đổi đứa con của mình.

Theo lời nói của Tiết Trường Hân khi còn sống, những gì Hòa Nhan quý phi làm đều là vì đứa con gái ruột của bà. Bà đưa con của mình ra khỏi cung, chính là lo lắng sau này sẽ bị người Phượng Minh Cô Thành tìm được, sau đó đứa bé sẽ chịu khổ giống như bà.

Nghĩ như thế, quả thật cũng rất thuyết phục… Đáng tiếc những tâm tư này của bà giờ đều uổng phí cả rồi…

Ta nhìn vào mắt Tiểu Phượng Tiên, chợt cảm thấy hơi vi diệu. Lúc đầu hắn bắt ta về, chẳng qua là cho rằng ta chính là con gái của Thẩm Hòa và Băng Nương, hắn muốn đưa ta về thành chịu phạt, không ngờ sự việc càng ngày càng phát triển theo phương hướng không thể kiểm soát.

Duyên phận này, thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Tâm trạng của ta khó mà diễn tả bằng lời. Vốn tưởng rằng ta nên cố gắng để chuộc tội thay cha mẹ, bây giờ đột nhiên được bảo rằng, thật ra những tội nghiệt treo trên đầu ta đều là vô căn cứ, giống như một hồ nước vẩn đục bị tháo cạn, ngươi cũng sẽ đột nhiên không quen với sự khô cạn

https://thuviensach.vn

như thế. Phương hướng sống đột nhiên thay đổi, đó là một chuyện khó mà tiếp nhận.

Cứ như thế, quan hệ giữa ta và Tiểu Phượng Tiên gần như không thể lung lay được nữa; hắn nhất định là người sẽ gắn bó bên ta những ngày tháng sau này.

Ta thở dài, “Ta đi với ngươi là được rồi, người đừng đi gặp Hòa Nhan quý phi nữa. Chỉ cần có người tiếp nhận vị trí thánh tế, mối liên quan giữa bà ấy và các ngươi coi như kết thúc, hà tất dây dưa thêm nữa.”

Nếu ta là con gái bà thì cũng nên gánh vác trách nhiệm trên vai bà. Dù sao những gì bà làm cũng đều vì ta, chỉ cần bà có thể bình an sống nốt quãng đời còn lại, cũng coi như ta làm trọn chữ hiếu rồi. Còn nếu ta không phải con gái của bà, thì cứ coi như là làm một việc tốt, tích đức cho kiếp sau vậy… Bất kể thế nào, Tiểu Phượng Tiên cũng sẽ dẫn ta về thành, nếu không tìm chút lý do thì ta thật khó mà an ủi chính mình sắp một lần nữa mất đi tự do.

Ánh mắt Tiểu Phượng Tiên lạnh lẽo, “Chuyện mà bà ta tính toán không đơn giản như vậy đâu.” Hắn cúi đầu liếc nhìn ta, ánh mắt khinh khỉnh, “Mẹ ruột ngươi nhanh nhạy giảo hoạt, sao chẳng thấy ngươi kế thừa được chút nào của bà ta thế?”

Cái gã này, vừa nhún nhường một chút đã đạp ngay lên mặt mũi người ta rồi.

Ta đứng bật dậy, phủi phủi bụi đất trên người, lườm hắn một cái, “Chúng ta còn đang giận dỗi đấy biết không? Ngươi chuyên nghiệp một chút coi.” Nào ngờ phủi mạnh quá, bụi đất bay vào lỗ mũi, khiến ta hắt hơi không ngừng, hắt hơi dữ quá, vết thương cũ trên ngực đau thắt lại, ta không kìm được nhe răng trợn mắt.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng đứng lên, nói: “Ngươi khí huyết ứ trệ, còn tổn thương phủ tạng, cần điều dưỡng, những ngày này đừng cáu giận nữa.”

Nhớ ngày đó bị Mạch Diên tra tấn, ta đều có thể chịu đựng được, thế mà lại bị mấy mấy câu châm ngòi ly gián của y kích cho hộc máu ngất xỉu, cũng thật mất mặt quá đi mất.

“Mấy bữa nữa là ta khỏi liền, khỏi phải nhọc lòng.”

Ta ngước mắt lên, bất chợt để ý thấy cánh tay hắn lộ ra dưới lớp vải xộc xệch có một vết kiếm rất sâu, hơn nữa vừa mới khép lại, dường như lại bị ta thô lỗ kéo rách, bây giờ vẫn đang rỉ máu.

Ta trợn trừng mắt, chỉ vào tay hắn nói: “Này này, ngươi bị thương kìa!”

Hắn thấy ta khôi phục sức sống, dường như khẽ thở ra, sau đó đột nhiên sắc mặt trắng bệch, đầu mày khẽ nhíu, dáng vẻ không hề dễ chịu. Ngay sau đó hắn dựa vào bên cửa, thở dốc nặng nề. Lớp áo lót trắng dán vào ngực hắn nhất thời bị loang một mảng lớn máu đỏ, nhìn mà thấy ghê người.

Ta lập tức xé rách áo hắn, trên bụng hắn còn quấn rất nhiều vải trắng vừa dày lại vừa dài, nhưng máu vẫn chảy ra, ta vươn tay chạm thử, ngón tay lập tức dính máu đỏ nhơm nhớp.

Trên thân hắn còn có khá nhiều vết thương nhỏ, có vết chưa khép lại, có vết đã kết vảy, xem chừng là mới bị thương không lâu, như vậy xem ra, lúc hắn đưa ta ra khỏi Mạch phủ cũng phải tốn không ít sức.

Ta chợt thấy khó chịu không tả xiết, cuống quít tìm vải mịn mới ở khắp nơi, cũng chẳng biết đã toát mồ hôi đầy đầu từ bao giờ.

https://thuviensach.vn

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi không được chết đấy nhé, sau này ngươi còn phải làm phu quân của ta nữa mà!”

Hắn cười, làn môi tái nhợt như tàn hương, “Ừ.”

Chạy qua chạy lại mấy chuyến vẫn không tìm được thứ gì có thể thay thế tạm. Ta cắn răng một cái, rút quỷ kiếm Hắc Mãng bên hông hắn, đang định cứa vào tay thì bị hắn giữ lại.

“Ngươi thân thể yếu ớt, hiệu lực máu cũng vừa khôi phục, đừng tạo thêm vết thương mới.”

“Vậy… Phải làm sao bây giờ?”

Hắn vươn tay lau nước mắt cho ta, bấy giờ ta mới biết là ta đang khóc, còn khóc đến lem nhem cả mặt.

“Nghỉ ngơi chốc lát là khỏe thôi.”

Bị thương thành ra cái dáng vẻ như thế, làm sao mà nghỉ ngơi chốc lát là khỏe được chứ… Ta biết hắn đang ra vẻ, cũng không muốn lật tẩy, chỉ đành đỡ hắn đến ngồi bên giường. Hắn dựa vào cạnh tường, tay siết thành quyền, nhíu mày, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ta nhìn hắn mà trong lòng vô cùng chua xót. Trong mắt ta, hình tượng của hắn luôn cao vời không thể lay động, bây giờ hắn chật vật như vậy khiến ta không khỏi nghĩ đến lần mạo hiểm ở quán trọ Tri Mệnh. Hắn liều lĩnh cứu ta, chính mình thì bị thương nặng, ta còn nhỏ mọn trách móc hắn, quả nhiên là không hiểu chuyện.

Ta cũng không biết bị rút sợi gân nào, bò đến cạnh hắn, cứ thế nhìn hắn chòng chọc, hắn phát hiện được ánh mắt kỳ quái của ta, liền hơi quay mặt qua, ánh sáng lấp lánh trong đáy mắt mê hoặc trêu người.

https://thuviensach.vn

Ta còn chưa mở miệng, hắn đã nói:

“Không trách ta nữa à?”

“Nghĩ hay quá nhỉ.” Trong lòng ta hiểu rõ, hắn đang nói đến Chu Tiếu Thiên, cái gã này lãnh đạm quen rồi, cảm xúc gì cũng giấu như bưng được, bây giờ lại so đo chuyện này với ta, hắn là ghen tuông rồi chứ gì? “Có điều, sống chết có số cả, ngươi cũng chỉ làm theo quy củ thôi.”

Hắn nhìn ta rất lâu, dường như muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc không mở miệng.

Rất lâu sau, ta gọi mấy tiếng Tiểu Phượng Tiên, hắn cũng không có phản ứng, chắc là mệt chết rồi. Ta đứng dậy, đi ra ngoài nông trại, khép chặt cửa lại, mới yên tâm rời đi.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Áo ngoài của Tiểu Phượng Tiên quả thật quá rộng so với vóc người ta, ta tiện tay nhổ mấy cọng cỏ đuôi chó ở ven đường, tết lại buộc ngang eo, nhìn cũng không đến nỗi quá lôi thôi.

Trước nông trại chỉ có một bờ ruộng nhỏ, khi nãy Tiểu Phượng Tiên đi từ lối đó, ta đoán phía trước không xa hẳn là có thôn trấn nhỏ nào đó, biết đâu có thể kiếm được một ít vải sạch để thay cho Tiểu Phượng Tiên, nếu không thay băng e là vết thương sẽ tụ máu mưng mủ mất.

Ta vừa đi chưa được hai bước thì thấy một cỗ xe bò bị lọt bánh xuống hố, lão nông dân đang gồng mình kéo mũi bò, con bò cũng rống o o đạp móng về phía trước, đúng lúc bánh xe sắp lăn qua hố thì lão nông dân và con bò lại thả lỏng một hơi, thế là bánh xe lại rơi tọt vào hố.

Ta chép miệng, bê một tảng đá lớn đi tới bên cạnh xe bò, bánh xe vừa trồi lên ta liền chèn tảng đá vào, thế là xe bò thuận lợi vượt qua cái hố.

Lão nông dân thấy thế quay đầu nhìn ta, sau đó cười xởi lởi nói: “Cảm ơn cô nương giúp đỡ nhé.”

Lão lại trèo lên điều khiển xe bò, tháo mũ rơm ra quạt phành phạch, “Sắp vào hạ rồi, càng ngày càng nóng, tiểu cô nương muốn đi đâu thế?”

“Bác à, quanh đây có chỗ nào bán vải mịn hoặc vải thô không ạ?”

Lão nông dân chỉ đỉnh núi phía trước, “Qua đỉnh núi này, đi qua một rừng trúc nữa là đến đô thành An Kinh, trong thành có bán vải đấy.” Lão

https://thuviensach.vn

nhìn ta nghi hoặc, sau đó trợn tròn mắt, “Không phải là cô nương muốn đi đấy chứ?”

Ta thầm thổn thức, không đi thì chẳng lẽ bò chắc?

“Cảm ơn bác nhé.”

Nói xong ta dợm bước đi, lão chợt gọi ta lại, nói: “Ta thấy trên người cô hình như cũng không có tiền, thế này đi, bà già nhà ta giúp việc trong tiệm thuốc, trong nhà có một đống vải mịn không dùng đến, nếu cô cần thì ta có thể cho cô một ít, nhưng mà ta sống ở trong thành, cô nương có thể theo ta đi lấy, coi như trả ơn cô.”

Ta mừng rơn, lập tức đồng ý, sau đó trèo lên đống cỏ sau xe bò, lão nông dân dặn ta ngồi cho vững, rồi bắt đầu ngâm nga bài ca xua bò giữa núi mà ta chưa từng nghe, ta nghe được một lúc liền thiếp đi.

Lúc bị đánh thức, ta đã ở khu náo nhiệt trong kinh thành ồn ã, xe bò được lão nông dân dừng bên dưới một cây liễu bên bờ sông An Kinh. Xem chừng là buổi chiều có họp chợ phiên, vì thế mà nơi đây toàn người là người, ta thấy không ít ăn mày chạy qua cầu, tiện mồm hỏi lão nông dân vì sao lại có nhiều ăn mày như thế, lão giải thích rằng hôm nay là ngày Mạch phủ phát lương cứu tế người nghèo mỗi tháng một lần, thật là đúng dịp. Nói đến đà hăng say, lão còn không ngớt miệng khen Mạch Diên tướng quân anh dũng xuất chúng, bao dung thiên hạ.

Ta không nhịn được xì mũi khinh bỉ, cái gã Mạch Diên này chính là trước mặt quân tử sau lưng cặn bã thì có.

Lão nông dân chạy về nhà lấy một bao vải đưa cho ta, nói bên trong đều là vải mịn sạch sẽ, không thể đưa ta về núi được, còn dặn dò ta đi đường cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Ta nói cảm ơn rồi dợm bước, lão lại nhắc ta có thể tới Mạch phủ nhận lương thực rồi hẵng đi. Ta thầm nghĩ, dù sao với dáng vẻ lôi thôi lếch thếch hiện tại của ta, có đứng trước mặt Mạch Diên y cũng chưa chắc đã nhận ra, không dưng được nhận lương thực, chắc cũng không bị sét đánh đâu nhỉ.

Thế là ta vỗ đùi, quyết định đi.

Đi theo dòng người ăn mày nửa khắc thì tìm được Mạch phủ, trước Mạch phủ là một hàng người dài ngoằn ngoèo, phần lớn là dân thường quần áo rách mướp tả tơi, có bà mẹ còn dắt cả con trai đi cùng, thằng bé chờ lâu mặt mày bí xị. Ta vừa tới gần liền nghe thấy người phát lương thực hô: “Mỗi người nửa túi gạo, nửa túi bột mì, một xâu tiền, trẻ con bớt một nửa!”

Ta nghe thế liền không hề do dự chen vào xếp hàng, được hời cỡ này thì đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Xếp hàng gần nửa canh giờ ta mới thấy có tia hy vọng, lúc còn ba người nữa thì đến lượt ta, đột nhiên có một gã sai vặt từ trong phủ chạy ra, vui sướng hô Mạch tướng quân đã đến.

Mọi người đều quỳ xuống lạy, ta phản ứng chậm, mãi đến tận khi nửa người y đã thò ra khỏi cửa ta mới quỳ xuống, cũng không biết có bị y để ý hay không.

Y đứng trên bệ cao, giọng nói trong trẻo, “Không cần đa lễ.”

Ta thấy mọi người đều đứng lên mới cúi đầu chậm rãi đứng lên, xung quanh chợt rộ lên tiếng xì xào, hình như nói rằng y bị thương. Ta vốn tưởng rằng y chỉ đến chào hỏi mọi người một câu, ra vẻ “Ồ gạo này là ta phát đấy nhé, ta có ơn với các ngươi đấy nhé” là xong, ai ngờ y sải một bước, đi tới trước mặt người đang phát lương thực, nhận lấy cái muôi, bắt đầu đơm từng túi gạo và bột mì, hơn nữa hình như còn đơm nhiều hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Mọi người vừa có thể đứng gần quan sát nhân vật cỡ thần tượng toàn dân này, lại vừa được nhận lương thực, đương nhiên là phấn khởi hân hoan. Ta lại bắt đầu thấp thỏm không ngớt.

Nếu bây giờ mà bỏ đi thì sẽ khiến người ta hoài nghi, nếu mặt dày đi lên, bị nhận ra thì kết quả cũng không được khả quan cho lắm.

Ta đang do dự, Mạch Diên đã đưa một túi gạo tới trước mặt ta. Ta nhìn tay y, quả thật có vết băng bó, xem ra ngày ấy Tiểu Phượng Tiên so chiêu với y, y cũng chẳng lợi lộc gì.

Ta vội vội vàng vàng nhận lấy, sau đó xoay người toan đi, y bỗng hô một câu, “Đứng lại”.

Ta giật thót mình buông lỏng tay, gạo đổ ra tung tóe. Ta ngồi thụp xuống vun lại, luống cuống dọn dẹp xong mới ngẩng lên, trông thấy y đang đứng trước mặt ta, đặt túi bột mì và một xâu tiền vào tay ta, “Mới có nửa túi gạo, làm sao mà đủ?”

Ta e dè đáp: “Vâng… Tạ ơn tướng quân.” Nói xong liền co cẳng chạy biến, chạy đến sau góc tường, ta mới thở phào một hơi.

Ta cảm thấy sớm muộn cũng có ngày bị cái đầu óc mãi không khôn ra được của mình hại cho phải bỏ mạng trong một xó xỉnh nào đấy… Lần này quả thật là ba hồn thì bay mất tiêu bảy phách rồi.

Ôm gạo, bột mì và một xâu tiền, ta tung tăng lên đường ra khỏi thành, lúc ngang qua phố Thiên Phương bên bờ sông An Kinh, ta giương mắt nhìn Thanh Thủy Lâu, thầm nghĩ hôm nào đó nhất định phải tìm mụ Lý ma ma đòi lại số tiền kia. Còn bây giờ, với thực lực của ta, vẫn nên im lặng đi đường vòng thôi… Đang nghĩ ngợi, trong Thanh Thủy Lâu bỗng dậy lên tiếng huyên náo, ta quay đầu lại, trước Thanh Thủy Lâu bị một vòng người vây lại xem đến mức nước chảy không lọt, giọng nói the thé của Lý ma ma vẫn nổi bật trong tiếng huyên náo của đám người xung quanh.

https://thuviensach.vn

Bà ta nói: “Tần Sơ Ước, con tiện nhân kia, cuối cùng cũng bị ta bắt được rồi nhé! Phí chuộc thân còn chưa có mà đã muốn trốn rồi hả? Ta khinh!”

Tần Sơ Ước?

Ta ngừng chân, quay lại lẩn vào trong đám người, chen lách tới đằng trước, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt khiến ta không khỏi líu lưỡi.

Tần Sơ Ước búi tóc xộc xệch, quần áo rách mướp, bị người ta ép quỳ dưới đất. Nàng híp mắt nhìn đám người, trên mặt tuy có vết bụi đất lấm lem, nhưng vẫn không làm vơi bớt vẻ lạnh lùng xinh đẹp chút nào.

Lúc mắt nàng ta lướt qua người ta thì dừng lại một chút.

Ta dám khẳng định, nàng ta có biết ta, hoặc là từ lần đầu tiên gặp mặt đã biết thân phận ta. Cho nên những hành động sau đó của nàng đều là có ý định, tất nhiên còn có một số mục đích không thể nói rõ nữa.

Lý ma ma lại the thé cất giọng: “Mi thả con tiện nhân kia chạy trốn, ta đã không tính toán với mi thì thôi, bây giờ còn làm ra chuyện vong ân bội nghĩa như thế? Thật đúng là uổng công ta bồi dưỡng mi!”

Đám dân chúng biết chuyện không nỡ nhìn mỹ nhân bị đối xử như vậy, bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Còn dám tranh công về phần mình, Tần tiểu thư được mụ bồi dưỡng chỗ nào hả? Người ta vốn dĩ là người của Họa Mãn Cư cơ mà.”

“Đúng đấy, nếu không phải Thanh Thủy Lâu các ngươi lợi dụng quan hệ sau lưng, phá đổ bao nhiêu thanh lâu trong kinh thành thì làm sao bắt được đông đảo hoa khôi đầu bảng về đây như thế?”

https://thuviensach.vn

“Số bạc Tần tiểu thư kiếm được cho các ngươi cũng đủ mua lại cả cái Thanh Thủy Lâu rồi, để nàng đi cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì.”

…

Lý ma ma tức tối, phất khăn tay quát mắng mọi người, sau khi mọi người im lặng, bà ta mới chống nạnh nói với lên với những hoa nương đang đứng hóng chuyện trên lầu hai của Thanh Thủy Lâu: “Nếu trong các ngươi còn người nào muốn trốn, kết cục sẽ giống như Tần Sơ Ước này đấy nhé! Đừng tưởng rằng được ta cưng chiều là có thể làm mưa làm gió, ta đối xử bình đẳng hết cả thôi.” Nói xong chỉ vào một gã vạm vỡ, “Cho nó một bài học đi.”

Lúc thấy gã vạm vỡ kia vung roi quất mạnh lên người nàng, sắc mặt ta thoắt trắng thoắt xanh. Cảnh tượng này không khỏi khiến ta nhớ tới lúc bị tra tấn ở Mạch phủ, có điều nàng mạnh mẽ hơn ta nhiều, bị quất vài roi vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Phía sau ta có hai gã đàn ông vừa nhìn vừa xì xào bàn tán, nội dung đại khái là, Tần Sơ Ước trốn khỏi kinh thành lâu rồi, không biết sao hôm nay lại trở về, kết quả là bị bắt, hơn nữa xem cái vẻ cấp thiết muốn rời khỏi Thanh Thủy Lâu này của nàng, đoán chừng có mua nàng về rồi cũng sẽ trốn đi thôi, chi bằng không mua thì hơn.

Những gã đàn ông này, ngày chuộc thân của Tần Sơ Ước chẳng phải bọn họ kẻ nào kẻ nấy đều vung tiền như rác hay sao? Không phải kẻ nào kẻ nấy đều nói mình yêu nàng hơn hết thảy sao? Vì sao bây giờ không ai chịu đứng ra?

Đàn ông trên đời này không phải hạng bạc tình thì cũng là trái tim chia năm xẻ bảy, tìm đâu ra chân tình chân ý nữa?

Lúc bị quất đến roi thứ hai mươi tám, rốt cuộc Tần Sơ Ước hơi nhíu mày. Ta cắn răng một cái, ông nội nó, ta liều mạng đây.

https://thuviensach.vn

Lúc trước ta đã hứa với nàng, nhất định sẽ quay lại đưa nàng đi, cho dù đến cùng nàng có mục đích nào khác với ta hay không, ta vẫn phải giữ được chút phẩm hạnh làm người cuối cùng, tốt xấu gì cũng có thêm một ưu điểm để đem ra khoe khoang.

"Ta cho bà tiền, bà thả nàng ra."

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, sau đó nhao nhao nhìn về phía ta. Lý ma ma lại dùng ánh mắt đánh giá đặc trưng của mình, nói: "Ồ, một đứa ăn mày nhỏ như ngươi thì có thể có bao nhiêu tiền chứ?"

Ta quơ quơ túi gạo và túi bột mì trong tay, giả bộ thoải mái, "Không phải ta dọa bà đâu, bà trông mặt mà bắt hình dong thì nhất định sẽ hối hận đấy."

Lý ma ma bị ta dọa cho cau có mặt mày, đưa tay ra định túm túi gạo và bột mì của ta, ta lập tức rụt tay lại, nói đường hoàng: "Mua đồ thì phải kiểm tra hàng trước chứ, ngộ nhỡ nàng ta bị các ngươi đánh cho tàn phế hỏng cả dung nhan thì sao còn đáng để ta chi nhiều tiền thế này được?"

Ánh mắt nàng sáng ngời lên, "Cô nương, xin cứ tự nhiên."

Ta tiến đến trước mặt Tần Sơ Ước, hỏi nàng, "Có chạy được không?"

Nàng vẫn cười như thế, sau đó gật đầu. Ta nhủ thầm may mắn ghê, đỡ nàng dậy, thọc tay vào túi gạo vốc một vốc, còn nhíu mày nhìn Lý ma ma, "Trong này toàn là vàng thỏi sáng chói thôi đấy, không đến xác nhận thử à?"

Lý ma ma vừa nghe có tiền mặt mày hớn hở hẳn lên, trong chớp mắt khi mụ đến gần, ta quẳng túi bột mì ra, không khí xung quanh lập tức dập dềnh một đám bụi mù trắng xóa. Đám dân chúng che mắt nhốn nháo cả lên, Lý ma ma cách ta gần nhất thì càng tơi tả, mụ gào rú: "Cứu mạng, cứu mạng, ôi đôi mắt đẹp của ta!"

https://thuviensach.vn

Ta nắm tay Tần Sơ Ước chạy bạt mạng, quên bẵng luôn cả thương thế của nàng, đến lúc ta quay lại nhìn nàng, dáng vẻ nàng vẫn như thường, còn mím môi cười với ta.

Bột mì không cản trở được lâu, Lý ma ma lệnh cho rất nhiều đầy tớ đuổi theo, trên đường chạy bọn ta chui tọt vào một con hẻm, kết quả chạy đến tận cùng mới phát hiện ra là ngõ cụt!

Ta nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần của bọn chúng, sợ đến nỗi mặt mày tái nhợt. Cái chân khốn kiếp, nhỡ bị bắt thì chẳng phải sẽ mất mạng luôn sao! Lão nương còn chưa gả chồng, còn chưa hưởng thụ cuộc sống vợ chồng, làm sao mà chết cho cam?

Sau đó, ngay lúc bọn chúng sắp quẹo vào con hẻm này, người ta bị kéo một cái, cả ta và Tần Sơ Ước đều bị kéo vào bóng tối.

Chớp mắt tiếp theo, miệng của ta đã bị bịt chặt.

“Suỵt! Đừng nói chuyện!”

Trong đầu ta như có sợi gân nào đột nhiên đứt phăng…

Giọng nói này, chẳng phải là Tiếu Tiếu đấy ư?

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Hiện giờ chúng ta đang ở trong một căn nhà hoang trong ngõ hẻm, ta không dám thở mạnh, rúc sát vào lồng ngực của người phía sau, cho tới khi đám người hung hãn kia bỏ đi, miệng ta mới được thả ra. Ta vội quay đầu lại thì trán va cái bốp vào cằm của hắn, đau đến nỗi ta lập tức ứa nước mắt.

“Ngươi có phải là con gái không thế? Sức gì mà khỏe thế, tí nữa thì rụng mất hàm răng của ta rồi!”

Ta day mạnh trán, cố gắng nhìn ra bóng dáng hắn trong bóng tối. “Tiếu Tiếu?”

Hắn đột ngột đẩy cánh cửa sổ bên cạnh ra, tầm nhìn thoáng chốc trở nên sáng sủa, vì chưa kịp thích ứng với ánh sáng nên ta phải nheo mắt lại, tới lúc mở ra, người đang đứng giữa một mảnh bụi bay trước mặt quả là có phần tương tự Tiếu Tiếu, nhưng nhìn kỹ thì ngũ quan không có chỗ nào giống cả.

Hắn bất mãn lườm ta, “Mới động tay động chân trên mặt một tí mà đã không nhận ra, đúng là uổng công yêu thương ngươi.”

Ta còn đang phân vân, nhưng cái giọng điệu ti tiện này đúng là quen thật…

“Ngươi nói thử một câu hoặc một bí mật mà chỉ có chúng ta biết xem nào.”

https://thuviensach.vn

Hắn im lặng một lát, sau đó nói giọng eo éo: “Hoa ca ca, đêm nay lật thẻ của nô gia đi mà.”

Ta vừa nghe thế liền ứa nước mắt, chẳng thèm để ý tới Tần Sơ Ước đang lạnh mặt đứng một bên, nhào tới ôm chầm lấy hắn. Ta ra sức đập lưng Tiếu Tiếu, nói năng lộn xộn: “Tên biến thái chết bầm nhà ngươi, sao vẫn chưa chết, sao vẫn chưa chết hả!”

Tiếu Tiếu bất đắc dĩ, “Xin lỗi, phụ nguyện vọng của ngươi rồi.”

“Không cần khách sáo.” Ta giãy ra khỏi lồng ngực hắn, lau mắt, bắt đầu chỉ trích: “Thất thủ lĩnh của các ngươi đạo đức bị chó ăn rồi, lại dám gạt ta, cái thói mặt liệt của hắn thì ngươi biết rồi đấy, hắn nói ngươi chết, làm sao mà ta không tin cho được? Ta đau thương khổ sở thấu cả tim gan, còn vì ngươi mà làm mình làm mẩy với hắn, ngươi lại không chết, định đền bù cho ta thế nào đây?”

Mặt Tiếu Tiếu co rút dữ dội, “Ngươi vì ta mà làm mình làm mẩy với ngài ấy á? Thế chẳng phải ngài ấy hận ta thấu xương còn gì?” Khóe miệng hắn trễ xuống, “Toi rồi toi rồi, bị Thất thủ lĩnh nhớ mặt, không bằng chết đi còn hơn…”

“Ngươi gặp chuyện gì vậy? Sao phải đổi mặt?”

Tiếu Tiếu thở dài, ngồi lên cái bàn phủ đầy bụi bên cạnh, trong tay vẫn ôm khư khư hòm thuốc, “Bởi vì ta không muốn làm liệp đầu, nhưng trừ khi ta chết hoặc bị trục xuất khỏi thành mới được xóa tên khỏi danh sách liệp đầu. Thất thủ lĩnh muốn giúp ta nên lợi dụng tội trạng thất trách và có ý định phản thành, xử tử ta trên danh nghĩa, sau khi Thất thủ lĩnh thông cáo việc này, trong thành sẽ lập tức xóa ba chữ “Chu Tiếu Thiên” khỏi danh sách liệp đầu. Hơn nữa còn là Thất thủ lĩnh tự tay chấp hành, mọi người đương nhiên sẽ không nghi ngờ gì. Vì thế ta chỉ còn cách giả chết để che dấu tai mắt người khác thôi.”

https://thuviensach.vn

Ta nghe mà trợn mắt há mồm, nói cách khác, việc này từ đầu tới cuối chỉ là mưu kế thôi à? Tiểu Phượng Tiên lại một lần nữa dùng hành động hoàn mỹ của mình đánh bại tuệ căn của ta sao?

Hắn nói tiếp: "Để đảm bảo chắc chắn, thủ lĩnh còn tìm cả quỷ thủ thần y Thang bà bà để giúp ta thay đổi dung mạo nữa. Ôi chao, Thang bà bà chính là thần tượng của ta đấy nhé, nhớ năm đó nàng cũng từng là sát thủ mỹ nhân phong thái tài hoa, mặc dù không thuộc quản lý của Phượng Minh Cô Thành, nhưng tiếng tăm gần như không hề thua kém Cầm Đoạn đâu, sau đó vì giết nhầm một quả phụ mà rửa tay chậu vàng, dốc lòng nghiên cứu y học, tự thay đổi diện mạo của mình, từ một mỹ nhân biến thành bà lão."

Đầu óc ta hơi mụ mị, Thang bà bà… Sao nghe quen quen vậy nhỉ…

À, chính là bà lão ở Cảnh Châu gọi Tiểu Phượng Tiên là Tiểu Thủ đây mà!

Tiếu Tiếu lại bắt đầu uốn éo, điệu chảy dớt nói: "Ngươi xem ta bây giờ có đẹp trai hơn lúc trước tí nào không?"

Ta vẫn không hiểu, "Hắn là thủ lĩnh của các ngươi, quyền cao chức trọng, chỉ cần ra lệnh xóa tên của ngươi là chẳng phải mọi người đều vui vẻ cả sao, việc gì phải mất công như thế?" Trước kia Tiểu Phượng Tiên bảo ta rằng đây là quy củ không được phép làm trái, khi đó ta còn cảm thấy hắn có nỗi khổ tâm trong lòng, sau đó nghĩ lại, hắn đường đường là đại thành chủ cơ mà, nói trắng ra chính là người lớn nhất trong nhà, còn khổ tâm cái gì chứ? Lời của thủ lĩnh chính là quy củ, còn gì phải thắc mắc nữa đâu?

"Thất thủ lĩnh tuy là thành chủ, nhưng không phải một tay che trời được đâu, trong thành còn mấy vị nguyên lão có quyền lực lắm, vì thế dù là quyết sách gì cũng phải tuân thủ quy củ tổ tông để lại một cách nghiêm

https://thuviensach.vn

ngặt. Nhưng thủ lĩnh dù sao cũng là thủ lĩnh, có thể được đặc cách, nhưng nếu nhiều lần thì cũng bị người ta dèm pha đấy."

Nói cách khác, thật ra hắn ở trong thành cũng không phải muốn làm gì thì làm, còn có người kiềm chế từng hành động của hắn? Làm thành chủ như vậy cũng thật uất ức quá đấy.

Tiểu Tiểu vỗ đầu ta, "Coi như là chàng có ân lớn với người ta rồi, sau này nô gia ngoan ngoãn đi theo Hoa ca ca, đi theo Hoa ca ca mới có thịt ăn."

Ta chợt nhớ ra Tiểu Tiểu biết y thuật, tốt xấu gì cũng có thể xem bệnh cho Tiểu Phượng Tiên, "Ngươi mau đi theo ta, tình hình thủ lĩnh của các ngươi không ổn đâu."

Hắn đảo mắt nhìn Tần Sơ Ước vẫn đứng im một bên, cau mày nói: "Vậy nàng ta thì sao?"

Ta thở dài, nói nghiêm túc: "Tuy ta không rõ cô có phải Cầm Đoạn hay không, cũng không biết cô đưa ta miếng đồ đẳng gỗ kia là có ý gì, nhưng ta có thể thấy cô không có ác ý, bây giờ ta phải đi tìm một người, thế nên chúng ta chia tay ở đây đi."

Lúc ta đẩy cửa ra, Tần Sơ Ước đột nhiên kéo tay ta lại, lụa trắng sượt nhẹ trên da ta, ta vẫn có thể cảm giác được độ ấm trên tay nàng.

Ý nàng là muốn đi cùng ta chăng?

Ta nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu xòe xòe tay.

"Người ta muốn tìm hơi dữ dằn một chút, tính tình cũng hơi khó ưa, cô vẫn muốn đi cùng ta hả?"

Nàng gật đầu, lại nhoẻn miệng cười, nắm chặt tay ta hơn.

https://thuviensach.vn

Ta mím môi, nghĩ ngợi một chốc, “Được rồi, cô đi theo ta, nhưng cô phải ngoan đấy nhé.”

Lúc vội vã chạy về nông trại, Tiểu Phượng Tiên vẫn chưa tỉnh, ta lay gọi hắn hai lần, hắn vẫn không có phản ứng, sau đó ta dùng sức một cái, hắn liền đổ kềnh về một bên, dọa cho ta hết hồn vội đỡ lấy hắn.

Tiểu Tiểu cũng kinh hãi toát mồ hôi, sau đó đặt Tiểu Phượng Tiên nằm lên giường, bắt mạch cho hắn, cau mày vạch áo hắn ra, sau đó tỏ ra rất ngạc nhiên, “Sao lại bị thương nặng thế này! Bị thương nặng thế đã đành, nội lực của ngài ấy cũng hao tổn không ít, sao lại thế chứ…”

Ta ngẩn ra, chẳng lẽ khi hắn bị thương nặng còn dùng nội lực giúp ta chữa thương hay sao?

“Vậy… phải làm sao bây giờ?” Ta cũng chả biết cái nội lực này là cái quái gì, chỉ cho rằng thứ đó cũng có thể chảy được như máu, bèn vội vã vén tay áo của mình, bảo Tiểu Tiểu: “Nội lực của hắn chuyển sang người ta rồi phải không? Vậy ngươi giúp ta trả lại cho hắn nhé!”

Tiểu Tiểu nhìn ta, ngập ngừng, “Ngươi đừng khóc…”

Ta lau mắt. Bây giờ nước mắt càng lúc càng vô giá trị quá, động tí là chảy ra không có tiết chế gì cả, thật ra ta cũng không biết trong lòng có chỗ nào bị đâm trúng, chỉ cảm thấy xót xa dồn nén, cần phải làm gì đó để trút ra.

Hắn an ủi ta, “Ngươi đừng sốt sắng, không phải chuyện gì lớn đâu, chỉ có điều…” Hắn liếc nhìn Tần Sơ Ước, “Dẫn nàng ta ra ngoài trước đi.”

Ta nghe lời hắn, kéo Tần Sơ Ước ra khỏi gian phòng. Tần Sơ Ước thấy ta luống cuống tay chân không biết làm gì, bèn đẩy ta vào gian bếp, sau đó kéo một thùng nước từ dưới giếng, ra hiệu cho ta đun nước.

https://thuviensach.vn

Ta vội vàng nhóm lửa, rốt cuộc nửa canh giờ sau cũng đun được một chậu nước nóng. Ta bê đến cửa phòng, vừa định mở miệng thì Tần Sơ Ước kéo ta lại, lắc lắc đầu, sau đó chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy để ta nhìn vào. Ta nheo mắt nhìn vào trong, Tiểu Tiểu đang ngồi xếp bằng vận công cho Tiểu Phượng Tiên, Tiểu Phượng Tiên dường như đã có chút ý thức, thi thoảng hắn lại nhíu mày.

Tần Sơ Ước thấy ta vẫn không yên lòng, liền bước tới ôm ta, vỗ vai ta nhè nhẹ, nghe thấy tiếng thở của nàng, ta bỗng thấy yên lòng hơn hẳn.

Dường như có thể nghe thấy nàng nói, mọi chuyện đều sẽ ổn thôi, không cần phải sợ.

Ta cùng nàng ngồi xổm bên ngoài cửa, không biết chờ đợi bao lâu, sau cửa mới vang lên tiếng bước chân, sau đó cánh cửa mở ra, ta vội vàng bưng chậu nước vừa được đun lại lần nữa, đưa lên.

Tiểu Tiểu mồ hôi đầm đìa, ánh mắt sáng rực, “Nhanh nhanh nhanh, ta chết khát rồi!”

Ta bưng nước tránh ra, “Nước này là để dùng, ai cho ngươi uống?”

Hắn xụ mặt, “Thấy sắc quên nghĩa, đừng có để vừa cứu được ngài ấy thì lại chết mất ta đấy nhé.”

Tần Sơ Ước bật cười, đưa bình hồ lô đã chuẩn bị trước ở trong tay cho hắn, Tiểu Tiểu lập tức hớn hở khen ngợi.

Ta bê chậu nước vào, Tiểu Phượng Tiên vẫn chưa tỉnh, bên cạnh còn có một xấp vải nhuốm đầy máu vừa được tháo ra, vết thương vẫn chưa được xử lý, “Bao giờ hắn mới khỏe lại?”

Tiểu Tiểu tu nước ừng ực, “Còn phải xem tạo hóa, mất máu trầm trọng lại thêm nội thương nữa, có khi phải nằm mười ngày nửa tháng. Trong thời

https://thuviensach.vn

gian này chúng ta phải chăm sóc thật tốt…”

Sau đó hắn nói gì ta đều không nghe lọt tai, ta cắn răng, rút một con dao nhỏ để bên cạnh, cứa vào tay một cái, cũng không bận tâm đến đau đớn, vội vàng dốc máu vào vết thương của hắn.

Tiểu Tiểu chạy tới kéo ta ra, mặt đầy phẫn nộ, “Ngươi làm gì thế hả!”

Ta nghiêm mặt, “Cứu hắn.”

“Ngươi đúng là hồ đồ!” Hắn còn đang định mắng ta tiếp thì bị vết thương chậm rãi khép lại trên người Tiểu Phượng Tiên dọa cho trợn trừng mắt, hắn buông ta ra, tiến đến trước mặt Tiểu Phượng Tiên, sau đó ra sức dụi mắt, mãi đến tận khi xác định vết thương đúng là đang khôi phục từng chút một, hắn mới không thể tin nổi quay lại nhìn ta, “Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ… Trên đời này ngoài Hòa Nhan quý phi, còn có người con gái thứ hai mang dòng máu chính tông của tộc Ngọc Lan Già nữa ư?”

Ta không nói gì, bởi vì khi nãy ta cứa quá mạnh, có lẽ đã bị tổn thương gân mạch, bây giờ đau đến không chịu nổi. Hơn nữa ta quả thật đã bị miếng gỗ làm từ cây U Hoa gì đó ảnh hưởng, tốc độ khôi phục trở nên rất chậm.

Tần Sơ Ước chạy tới nghiêm mặt nâng tay ta lên, dòng máu trào ra mới dần dần bớt lại. Sau đó nàng ta kéo một dải lụa trắng từ trong ngực băng tay ta lại.

Ta nhìn dải lụa trắng kia, bấy giờ đã hoàn toàn xác định, người bỏ lại dải lụa trắng chính là nàng. Có điều lúc này tình hình phức tạp, ta cũng không có lòng dạ nào mà truy hỏi.

May mắn là vào khoảng giờ hợi Tiểu Phượng Tiên liền tỉnh lại. Điều làm ta đỏ mặt tim đập loạn xạ chính là, nửa khắc đồng hồ trước khi hắn tỉnh

https://thuviensach.vn

lại, ta đã xua Tiếu Tiếu mệt như chó đi ngủ, Tần Sơ Ước thì vẫn một mực ở gian ngoài, không vào đây lần nào nữa.

Nói cách khác, đây là thế giới riêng của hai người lâu ngày gặp lại.

Khi hắn chậm rãi mở mắt ra, ta cảm thấy mắt hắn quả thật chính là chiếc đèn lồng, trong thoáng chốc chiếu sáng cả gian phòng, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất, có lẽ là tâm trạng ta đang sáng tỏ, vì thế nên nhìn cái gì cũng thấy sáng.

Tiểu Phượng Tiên ngồi dậy, nhìn vết thương của mình, vẻ mặt hơi biến đổi, sau đó nắm lấy tay ta. Thật ra vết thương của ta đã lành hẳn rồi, chỉ có điều vẫn quấn dải lụa trắng của Tần Sơ Ước, vết máu khô trên đó trông khá đáng sợ.

Ta rụt tay về, ngồi vào bên cạnh hắn, nếu không muốn bị mắng thì phải đánh đòn phủ đầu trước mới được.

“Không nói không rằng ngất xỉu cả ngày, ngươi đã thông báo cho ta chưa hả?” Ta ra vẻ nghiêm mặt, giơ tay mò trán hắn, đáng tiếc chênh lệch chiều cao giữa chúng ta thật làm cho người ta đau buồn, ta nhoài người về phía trước, cái tay còn lại đang chống cả người đột nhiên tuột khỏi mép giường.

Hắn nghiêng người tới, ôm ta vào ngực.

Mặt của ta áp sát vào lồng ngực hắn với một góc độ rất không dễ nhìn, ta điều chỉnh lại, lại dựa vào lồng ngực hắn lần nữa, mãi đến khi cơ thể của hai chúng ta áp sát vào nhau, cằm của ta mới vừa vặn đặt trên vai hắn.

“Đã bảo ngươi là cơ thể ngươi đang suy yếu, đừng làm tổn hại huyết khí nữa, sao không chịu nghe lời?”

https://thuviensach.vn

Ta giả bộ không nghe thấy, nhìn mặt trăng treo thật cao bên ngoài, “Ô kìa, Phượng Tiên Hoa, mặt trời hôm nay đẹp thật.”

Cơ thể hắn rất ấm áp, xuyên qua lớp vải mỏng manh thấm vào cảm quan ta, bất tri bất giác khiến ta buồn ngủ…

“Ngươi còn sống, thật tốt…”

Tiểu Phượng Tiên không nhúc nhích, để mặc ta sờ soạng trong lồng ngực hắn, rất lâu sau hắn mới siết chặt vòng tay hơn một chút.

Ta nhớ ra trên người hắn còn đang bị thương, chợt cảm thấy không ổn, “Ôm chặt quá là miệng vết thương sẽ vỡ ra đấy.”

Giọng nói của hắn xuyên qua cơ thể chậm rãi truyền tới, trầm thấp như bóng đêm, “Không sao.”

Bấy giờ ta mới nhận ra, Tiểu Phượng Tiên mà động dục thì thật ra cũng rất lưu manh. Ta dứt khoát tìm một vị trí thoải mái, ngoan ngoãn rúc vào lòng hắn, “Vì ngươi làm ta mất một ít máu, phạt ngươi tạm thời làm gối đầu cho ta… Bao nhiêu ngày không có gối rồi…”

“Ừ.”

Ta vốn chỉ đùa chút thôi, dù sao hắn vừa mới khỏe lên một chút, cũng không thể giày vò hắn được, nhưng ý thức đi ngược lại với hành động, ta cũng chẳng biết mơ màng thiếp đi từ lúc nào.

Nhưng có lẽ vì sâu trong trí óc vẫn không an tâm về tình hình của hắn, ta ngủ cũng không yên ổn, luôn lo sợ đó chỉ là hồi quang phản chiếu, có khi nào hôm sau tỉnh lại, ta sẽ phát hiện hắn đã không còn hơi thở?

Đêm càng về sâu, gió luồn vào ống tay áo, ta bị lạnh giật mình, Tiểu Phượng Tiên nhận ra, liền ôm ta dịch dịch vào trong.

https://thuviensach.vn

Ta không mở mắt ra nhưng đã tỉnh rồi, vừa định ngủ tiếp thì bị giọng nói của một cô gái dọa cho tỉnh ngủ đến tám phần.

Giọng nói trong trẻo, còn rất quen thuộc…

“Ngài thật sự muốn dẫn cô ấy về sao?”

Tiểu Phượng Tiên thản nhiên nói: “Ta đã nói với ngươi rồi, nếu ngươi còn xuất hiện nữa, ta sẽ giết ngươi.”

“Mặt của ta đều là do Thang bà bà tạo ra, sao có chuyện ngài không biết Cầm Đoạn chính là Tần Sơ Ước chứ. Nếu ngài thật sự muốn giết ta thì đã ra tay từ lâu rồi.”

“Trước đây có thể sẽ không, nhưng giờ ngươi làm việc cho Hòa Nhan, đương nhiên không thể giữ lại được.”

Ta sửng sốt, Tần Sơ Ước không phải người câm ư?! Hơn nữa, nàng quả thật chính là Cầm Đoạn. Nàng làm việc cho Hòa Nhan quý phi… Vậy thì trước kia nàng trăm phương ngàn kế tiếp cận ta cũng đều có hàm ý, thật ra Hòa Nhan quý phi đã sớm biết ta là con gái của bà chăng?

Giọng nói của Tần Sơ Ước trầm xuống, “Tất cả những gì ta làm không hắn đều là vì Hòa Nhan. Thế Liên cô nương có ơn với Từ Lang, ta chỉ không muốn nàng bị ngài đưa về Phượng Sào Cung tối tăm không ánh mặt trời trong Phượng Minh Cô Thành, cả đời cô độc khổ đau. Ta đưa mảnh gỗ đẽo cho nàng, chỉ mong nàng làm một người bình thường, nếu ngài muốn tốt cho nàng thì thả nàng tự do đi.”

Tiểu Phượng Tiên im lặng hồi lâu, ta cũng muốn biết hắn sẽ trả lời thế nào, chỉ có điều trong lòng ta biết rõ, hắn là thủ lĩnh một tòa thành, trách nhiệm trên vai hắn là tính mạng của ngàn vạn thành dân, muốn hắn vì tư tình nhi nữ mà từ bỏ đại nghĩa, tất nhiên là chuyện viển vông.

https://thuviensach.vn

Có điều ta đã tự ngược thành tính rồi, thừa biết dù hắn nói gì ta đều khó mà đối mặt, nhưng lại vẫn muốn nghe.

“Coi như nàng không có thần huyết, ta cũng muốn dẫn nàng về thành.”

Ta nghĩ, đây có lẽ là lời tâm tình êm tai nhất trên đời này.

Phải nhớ kỹ trong lòng mới được, nếu như ta tỉnh lại, với cái tính cao ngạo khó ưa của hắn, nhất định sẽ chẳng chịu nói gì cho ta vui vẻ đâu.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Tiểu Phượng Tiên đã đi mất.

Được rồi, xuất quỷ nhập thần là thói hư tật xấu của hắn, ta đã nhìn quen từ lâu rồi. Ta bò dậy nhìn ra ngoài, Tần Sơ Ước đang cầm cái sàng sàng vỏ thóc, một tay hất cho đám gà.

Ta sán đến ngồi xổm bên cạnh nàng, nàng cúi đầu bới thóc, nhìn ta một chút rồi mím môi cười. Ta đang tính toán, đến bao giờ nàng mới chịu nói chuyện thẳng thắn với ta, nàng đã mở miệng: “Chào buổi sáng.”

Ta trợn mắt, “Cô cô cô…”

Nàng tiếp tục nhặt thóc, nói rất bình thản, “Ta biết tối qua cô tỉnh rồi.“

“…”

Nàng thấy ta đơ mặt, cười híp mắt nói thêm một câu: “A Thủ cũng biết.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Ta đột nhiên sinh ra một thôi thúc, muốn bóp véo nhào nặn gương mặt xinh đẹp của nàng cho biến dạng…

Vậy là, ta bị người ta đem ra làm trò cười sao? Hai con người gian xảo này! Lại dám cười nhạo ta trắng trợn như thế!

Tần Sơ Ước thấy mặt ta đang kìm nén thì hơi nghiêng đầu, bàn tay quấn lụa trắng chuyên chú sàng thóc, trông càng thản nhiên tự đắc, “Cô nương có chuyện gì cứ hỏi, đừng ngại.”

Bản mặt đang tức giận phừng phừng của ta bị nàng chọc một cái, xì hơi xẹp lép. Ta nghĩ chán chê, cuối cùng vẫn tò mò hỏi: “Sao cô cứ đi theo ta mãi thế?”

Nàng nhíu mày, “Cứ tưởng là cô muốn hỏi ta lời đồn về A Thủ với ta cơ đấy.” Nàng rút một cây trâm từ trong ngực, ánh sáng lay động trong đôi mắt, “Không biết cô nương còn nhớ vật này không?”

Ta vừa nhìn đã trợn trừng mắt. Đây không phải là cây trâm vàng Phượng Ngậm Châu mà Từ Sinh giao cho ta đấy sao! Rõ ràng ta đặt nó ở trong sân nhà Từ Sinh rồi mà, sao lại lọt vào tay nàng nhỉ?

Nàng thấy ta kinh ngạc bèn cài cây trâm lên búi tóc lộn xộn của ta. Ta không cần nhìn cũng biết hình ảnh này nhất định rất kích thích, có thể tưởng tượng thành một lá cờ phiến cắm trong một ổ gà.

https://thuviensach.vn

Tần Sơ Ước ghé sát vào ta, nhìn ta chằm chằm một chốc, sau đó mím môi cười.

Dáng vẻ của nàng luôn khiến người ta ngơ ngẩn, mày như núi xa, cười tựa hoa đào, giống như một bức tranh thủy mặc dâng lên một làn khói xanh ngay trước mắt.

Giọng nói của nàng chợt nhẹ hẫng, "Từ Lang, là phu quân của ta."

Ta không đoán ra tâm trạng của nàng lúc này, nhưng nếu là ta thì chắc chắn không thể nào tỏ ra thản nhiên như nàng được. "Hắn chết rồi."

"Ta biết."

Ta không hiểu, "Thân phận khác của cô là Cầm Đoạn cơ mà? Không phải đã từng là sát thủ đệ nhất thiên hạ sao? Sao không cứu hắn?"

Trên mặt nàng rốt cuộc lan tỏa chút cô đơn nuối tiếc, "Không cứu được."

Nhớ khi đó ta bảo Tiểu Phượng Tiên đi cứu Từ Sinh, Tiểu Phượng Tiên cũng nói người này không cứu được, đến cùng là vì sao chứ?

"Chỉ trách duyên phận giữa ta và Từ Lang quá mỏng." Nàng đứng dậy, vuốt lại nếp nhăn trên áo, sau đó nâng ta dậy, "Vì chàng, ta đào thoát khỏi thành khi thanh danh lên cao nhất, chỉ mong có thể quy ẩn chốn núi rừng, cùng chàng sống những ngày thảnh thơi không có giang hồ giết chóc. Thật ra ta hiểu rõ, một khi đã như vậy, sao còn có thể mong đợi một cuộc sống áo vải bình thường nữa? Triều đình và Phượng Minh Cô Thành đều ra lệnh truy sát ta, ta và chàng trốn chui trốn lủi hơn nửa năm, sau đó chàng bị triều đình bắt đi, đương nhiên là ta muốn cứu, nhưng…"

Tần Sơ Ước cười chua xót, "Chàng không nỡ trở thành gánh nặng của ta, liên lụy đến ta, không chịu theo ta vượt ngục, thậm chí lấy cái chết đe

https://thuviensach.vn

dọa ta… Quả thật, vì tránh lệnh truy sát mà ta tự lo thân mình còn chưa xong, nếu cố chấp cứu chàng ra, rồi cũng sẽ có ngày chàng lại bị người Phượng Minh Cô Thành bắt được, nếu vậy e là chàng còn phải chịu khổ gấp trăm lần, ngàn lần so với ở trong lao ngục.”

Vậy là, Tiểu Phượng Tiên không cứu hắn, chỉ là vì không muốn Từ Sinh bị người trong thành bắt được, sau đó chịu giày vò hành hạ thôi sao…

“Hắn… không thể thay đổi một khuôn mặt khác giống như cô à?”

“Từ Lang là đứa con có hiếu, chàng rất bướng bỉnh, cơ thể tóc da đều là do cha mẹ ban cho, chàng không muốn như vậy.”

Ta nghe xong mà nổi giận đùng đùng, thật đúng là hối hận lúc trước không cạy đầu gã đó ra xem bên trong là cái thứ đầu trâu mặt ngựa gì! Người ta vẫn nói chết hay còn không bằng sống lay lắt cơ mà, thật đúng là vừa đần vừa độn! “Đồ vô dụng, còn sống thì mới báo hiếu được chứ, chết rồi thì còn hiếu cái quả trứng!”

“Chàng bệnh tật lâu ngày, cũng chẳng sống được lâu nữa.” Tần Sơ Ước nói, “Hơn nữa, không phải ai cũng có thể được Thang bà bà ưu ái, nếu không nhờ A Thủ mở lời, nàng ta nhất định sẽ không chịu giúp ta thay đổi diện mạo đâu.”

Được rồi, đề tài lại lộn về chỗ cũ.

Cái tên A Thủ này ta đã từng nghe Thang bà bà nói, tất nhiên phải là người thân cận mới được gọi, nhìn vào thái độ của Tiểu Phượng Tiên đối với nàng, mặc dù tỏ ra hung dữ nhưng thực chất chỉ là sấm to mưa nhỏ mà thôi, việc nàng ta thay đổi gương mặt cũng là nhờ Tiểu Phượng Tiên đánh tiếng với Thang bà bà từ trước, muốn ta tin tưởng giữa hai người này không có gian tình, không bằng bảo ta đi ăn phân còn hơn.

https://thuviensach.vn

Có điều, nếu nàng đã có phu quân, thì e là Tiểu Phượng Tiên đơn phương tương tư mà thôi. Hơn nữa xem biểu hiện của nàng khi nói về Tiểu Phượng Tiên cũng hoàn toàn không có một chút tình cảm dư thừa, có vẻ là không có hứng thú với Tiểu Phượng Tiên lắm.

Nghĩ như thế, ta lại rất rất muốn được xem dáng vẻ Tiểu Phượng Tiên xun xoe lấy lòng người khác mà bị ăn quả đắng…

Liệu hắn có thế không nhỉ?

Tiếu Tiếu đột nhiên từ đằng xa chạy lại, dáng vẻ ôm hòm thuốc rất tức cười, "Có lợn rừng! Lợn rừng!"

Ta nhìn ra xa, thấy hắn mặt nhăn như khỉ tóc tai tán toạn thì không nhịn được cười, sau đó hô gọi hắn: "Ngươi đi đâu thế —"

Hắn vừa chạy vừa gân cổ lên đáp: "Cắt cỏ hương bồ! Nằm đất cứng quá! Ta mất ngủ —" Nói xong lại chạy quanh gốc đại thụ một vòng, ta vốn còn định cười nhạo tư thế chật vật của hắn, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện ra phía sau hắn thình lình hiện ra một con lợn rừng khổng lồ, răng nanh sắc nhọn chìa ra ngoài, con mắt đỏ ngầu dữ tợn, cùng một bộ lông đen sì lởm chởm, nhìn vô cùng đáng sợ.

Còn đáng sợ hơn nữa là, tên Tiếu Tiếu đầu óc bị gặm kia đang chạy về phía chúng ta…

"Ông nội ngươi! Ngươi đừng có chạy qua đây — Ngươi ngươi ngươi, ngươi biết võ công cơ mà!"

"Ta không đánh được nó — " Hắn gào toáng lên cứu mạng, nhìn tình cảnh đó mà lòng ta rối một nùi.

Tần Sơ Ước móc ra một cây kim bạc dài mảnh, khẽ vung lên một cái, cây kim bay chuẩn xác vào mắt trái của con lợn rừng, con lợn rừng bị kích

https://thuviensach.vn

thích, cả người mất thăng bằng, đổ ầm xuống một bên, còn đụng đổ cả hàng rào.

Nó giãy giụa định bò dậy, đúng vào lúc Tần Sơ Ước lại định rút kim ra, một thanh kiếm bay tới cắm phập vào cổ con lợn rừng, đâm xuyên qua người nó. Nó rú lên một tiếng rồi không nhúc nhích nữa.

Tiểu Phượng Tiên không biết từ đâu nhảy xuống, đứng cạnh con lợn rừng, vung tay rút quỷ kiếm Hắc Mãng ra, vẩy sạch vết máu trên thân kiếm rồi thu vào thắt lưng.

Tần Sơ Ước cau mày, mặt lạnh tanh khinh bỉ, “Mất toi một tấm da heo đẹp!”

Nghe nói Cầm Đoạn giết người vừa gọn gàng sạch sẽ vừa tao nhã tinh tế, cho nên nàng không ưa kiểu một đao chém xuống máu tươi tung tóe của Tiểu Phượng Tiên cũng là bình thường. Nhưng mà đàn ông mà, cần đẹp với đẽ để làm gì chứ?

Tiểu Phượng Tiên đi tới bên cạnh ta, ném cho ta cái áo choàng bông mà hắn vừa mang về, “Đừng làm mất nữa, kẻo Thang bà bà giận đấy.”

Tiểu Tiểu chọt chọt con lợn rừng mấy lần, sau khi xác định nó không còn hơi thở bèn vẫy tay gọi ta, “Mau lại đây, đêm nay được ăn mặn rồi!”

Ta đang muốn chạy tới thì bị Tiểu Phượng Tiên túm lại.

“Xem vết thương đã.”

Ta bị hắn xách lên cao, giãy giụa cũng không thoát ra được, “Ta khỏe rồi, khỏe thật rồi mà, ta thề đấy!” Thể chất của ta dù bị thương nặng đến mấy cũng chỉ một đêm là khỏi.

https://thuviensach.vn

Thấy hắn không đèm đếm xỉa, Tần Sơ Ước bâng quơ nói ta là người từng trải, quản lý nghiêm quá là không tốt đâu, sau đó đi tới chỗ con lợn rừng rút cây kim ra, sau đó hai người họ bắt đầu bàn xem con lợn rừng này nên chưng rán chần hay luộc.

Nói là bàn bạc, chẳng qua là Tiểu Tiểu một mình khua tay múa chân miêu tả, Tần Sơ Ước thì mặt lạnh tanh ngồi bên cạnh nhìn, sau đó thỉnh thoảng gật gù.

Ta giở chiêu ánh mắt tội nghiệp, trăm lần dùng thì thành công cả trăm. Nhưng ta biết rõ Tiểu Phượng Tiên không phải mềm lòng vì thế, mà chẳng qua là thấy dáng vẻ ấy của ta quá đáng ghét mà thôi.

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ và đôi mắt màu hổ phách hơi híp lại của hắn, ta chỉ hận không thể vung một cú đấm vào mặt hắn.

Hắn thả ta ra, đi vào phòng, không thèm để ý đến ta nữa.

Ta ton tót chạy đến bên Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhíu mày, “Ta đã bảo ngài ấy nhỏ mọn mà lại.”

Ta đập đầu Tiểu Tiểu, “Gan ngươi to ghê nhỉ, tốt xấu gì hắn cũng là ông chủ của ngươi, thế mà dám miệt thị hắn hả.” Ôi, cái cảm giác “Ngoài ta ra không ai được nói xấu hắn” này là thế nào vậy nhỉ?

Tiểu Tiểu bất mãn trừng mắt nhìn ta, “Chậc chậc, Hoa ca ca trở thành phu nhân thủ lĩnh, cảm giác không hay ho chút nào.”

Tần Sơ Ước chợt hỏi: “Cô có thích ngài ấy không? Nếu cô không thích, ta sẽ không để ngài ấy đưa cô đi.”

Lời này vừa nói ra, cả ba người đều lặng thinh.

Ta ngẫm nghĩ, đáp: “Thích.”

https://thuviensach.vn

Hắn là như thế.

Tiếu Tiếu mặc dù cũng chẳng có ưu điểm nào để khoe khoang giống như ta, nhưng về phương diện bếp núc thì khá khẩm hơn ta và Tần Sơ Ước nhiều, ít ra hắn còn biết bỏ thêm muối, đường, nước tương và hồi hương vào nồi, biết phân biệt thế nào là sống hay chín.

Ta rất khinh bỉ Tần Sơ Ước, nàng là hoa khôi thanh lâu cơ mà, thế mà mấy việc nhà cỏn con này cũng không biết làm? Nàng nhìn ra cảm xúc trong ánh mắt ta, giải thích: "Từ Lang nấu ăn ngon lắm."

Tiếu Tiếu là loại người vừa gặp đã thân, nấu thịt lợn xong, hắn chê không có rượu không vui, sau đó đi lượn một vòng, chỉ vẻn vẹn trong một chén trà đã hớn hở chạy về, trong tay còn ôm hai vò rượu lớn.

Ta sửng sốt, "Ngươi trộm đâu ra thế?"

Hắn dương dương tự đắc nói: "Sao phải trộm? Dùng mỹ nam kế đấy."

Tần Sơ Ước đã dò la nơi này, nàng nói quanh đây chỉ có duy nhất một nơi có người ở, chính là dưới chân núi phía trước có lác đác bốn hộ gia đình, chắc là tên Tiếu Tiếu này đi đến đó rồi.

Mắt ta sáng ngời lên, "Bên kia có cô nương hả?" Nơi này cảnh sắc tươi đẹp, con gái lớn lên ở đây chắc chắn là vưu vật.

Tiếu Tiếu càng thêm đắc ý, "Đương nhiên, có điều, vẻ ngoài của nàng ta hơi cường tráng một chút, ăn mặc cũng hơi lòe loẹt một chút."

Tần Sơ Ước ném mấy que củi vào trong lò, "Đó không phải con gái ở đây, mà là ông lão làm nghề ủ rượu sống ở đây lâu rồi, chắc là thường ngày cô đơn quá nên mới đóng giả nữ." Nói xong liếc mắt nhìn Tiếu Tiếu, "Lão ta hôn ngươi rồi chứ gì?"

https://thuviensach.vn

“…” Không khí như bị đông cứng trong nháy mắt.

Mặt Tiếu Tiếu đơ ra, ta ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Ha ha ha, hiếm khi thấy ngươi có dịp khoe nhan sắc, ngờ đâu là một giấc mộng ngắn ngủi đêm xuân nha.”

Tối hôm đó, chúng ta bày tiệc bên ngoài căn nhà, Tiếu Tiếu uống rất nhiều rượu, sau đó khóc lóc bảo ta đó là nụ hôn đầu của hắn. Thi thoảng ta lại nhìn về phía trong phòng, Tiểu Phượng Tiên đi vào rồi ở lì trong đó, nghe Tần Sơ Ước nói, hình như hắn đang điều tức.

Mặc kệ đi, ai thèm quan tâm hắn có đói bụng hay không chứ?

Tần Sơ Ước cũng uống một chút, nhưng nàng ở chốn làng chơi đã lâu, tửu lượng tốt đến kinh người, uống mấy lạng mà hơi rượu vẫn không lên mặt. Ta thấy Tiếu Tiếu đau khổ quá liền uống cùng hắn vài chén, vừa uống chén đầu tiên ta đã ngà ngà say, sau đó thì đầu óc bắt đầu lú lẫn.

Ta vừa muốn nâng chén tiếp thì bị Tần Sơ Ước ngăn lại.

Ta híp mắt nhìn nàng, “Từ phu nhân, đêm đầu tiên của cô như thế nào?”

Nàng ngẩn ra, sau đó bật cười, giúp ta vén sợi tóc bên thái dương ra sau tai, “Quên rồi.”

“Nói dối.” Đêm đầu tiên của một cô gái là kỷ niệm quan trọng cỡ nào chứ, nói quên rồi chẳng qua là xấu hổ thôi, “Ta chỉ muốn biết cảm giác đó thế nào thôi, nghe nói là đau lắm, nhưng mà ta chẳng có cảm giác gì hết…”

Mắt nàng hơi lóe lên vẻ kinh ngạc, “Cô với A Thủ…”

Đầu óc ta mụ mị, sau đó lắc đầu một cái, “Không phải… Là một người khác.”

https://thuviensach.vn

Nàng trợn mắt.

Ta vội giải thích, “Ta bị ép buộc! Gã đó rất ghê tởm…” Ta còn muốn nói tiếp thì bị người nào đó xách lên từ phía sau, ta quay đầu lại thì thấy Tiểu Phượng Tiên đang sầm mặt, sau đó nói một câu: “Đi tỉnh rượu.”

Dứt lời liền lôi ta đi.

Ta bị hắn xách tới bên dòng suối nhỏ, tên đáng ghét này cứ thế múc nước giội lên mặt ta, ta muốn nói chuyện nhưng cứ mở miệng là lại bị sặc nước, thấy ta thật sự không chịu nổi nữa, hắn mới quẳng ta sang bãi cỏ bên cạnh.

Ban đêm không khí rất trong lành, làn gió mang theo hương hoa mai và cỏ ướt, thi thoảng còn nghe thấy tiếng chuông điểm canh từ ngôi chùa xa xa vọng tới, đinh đang như ở ngay bên tai. Giữa mùa hạ ban ngày ríu rít tiếng chim chóc và côn trùng, ban đêm lại phẳng lặng như tờ.

Ta dùng tay áo lau mặt, nằm lơ mơ trên mặt đất không chịu dậy, miệng vẫn lầm rầm trách móc, “Phượng Tiên Hoa, ngươi chớ bắt nạt ta… Ta thù dai lắm đấy, chẳng qua ta không biết võ thôi, ta mà biết võ thì sẽ cho ngươi biết tay.”

“Uống nhiều rượu dễ nói linh tinh.”

Ta tức tối ngồi dậy, không kiêng nể gì chỉ tay vào mặt hắn, “Ngươi dựa vào đâu mà không cho ta nói hả, ngươi không chịu dạy ta, ta cũng không hiểu, đương nhiên là phải hỏi người có kinh nghiệm.” Ta tặc lưỡi, gãi gãi đầu, “Sao lần đầu tiên của ta lại cho tên Tuyệt Mệnh Đại Quỷ đó chứ? Bị hồi ức ghê tởm như vậy đeo bám cả đời, có phải là hơi xui xẻo không hả…”

Được rồi, không phải là hơi, mà là cực kỳ luôn ấy chứ, hoặc là nói ta vẫn luôn bước trên con đường xui xẻo không quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Ở trước mặt hắn ta đã quen nghĩ gì nói nấy, có lúc trong mắt ta, hắn chính là một đóa Phượng Tiên Hoa biết nói biết đi, chẳng cần phân biệt nam nữ, sau khi say ta càng được thể.

Khung cảnh quá yên tính khiến ta buồn ngủ, vì thế cũng không nhận ra Tiểu Phượng Tiên vẫn im lặng nãy giờ.

Ta vẫn tự nói tự nghe: "Làm thế nào mới quên được đêm đó đây…" Trong đầu ta chợt nảy ra một ý nghĩ, liền kéo tay hắn, "Phượng Minh Cô Thành các ngươi nhất định có rất nhiều bảo bối, liệu có thứ huân hương thượng cổ mà giang hồ đồn đại sục sôi không hả, cái thứ có thể khiến người ta quên hết ân oán tình cừu trong quá khứ, sống một cuộc đời hoàn toàn mới ấy, gọi là gì ấy nhỉ?"

"Ngâm Nguyệt Sương hương."

"Đúng đúng đúng!" Ta ghé sát vào hắn, gần như tì cằm lên vai hắn, nhìn hắn đầy thiết tha mong chờ, "Có không hả? Ta không muốn mang theo ký ức dơ bẩn đó gả cho ngươi đâu."

Tiểu Phượng Tiên bất đắc dĩ, "Chuyện nhảm nhí đó mà ngươi cũng tin hả?"

"Chẳng qua ngươi keo kiệt chứ gì, keo kiệt chết đi!" Ta lườm hắn, một nơi tập hợp tất cả báu vật kỳ lạ trên đời như Phượng Minh Cô Thành mà không có vật thần kỳ như thế thì còn nơi nào có, chẳng qua là hắn keo kiệt hết cả phần thiên hạ thôi.

Hắn nhìn ta chằm chằm hồi lâu, tới khi ta sợ hãi định rụt người lại, hắn mới xé một mảnh vải từ ống tay áo, trong nháy mắt ta đang ngơ ngác muốn hỏi hắn định làm gì, một miếng vải đen bỗng phủ lên mắt ta, sau đó gáy ta bị siết lại, lúc đó ta mới nhận ra, hắn đang bịt mắt ta.

https://thuviensach.vn

Ta vô thức nhấc tay kéo tấm vải xuống, nhưng hắn nắm chặt tay ta, hơi thở đều đều của hắn khiến người ta rất an lòng.

“Nàng có thể quên hắn, chỉ cần nhớ ta.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 44

“Nàng có thể quên hắn, chỉ cần nhớ ta.”

“…”

Xưa nay ta vẫn phản ứng chậm, không hiểu ra ý hắn. Nhớ hắn? Nhớ thế nào mới được chứ?

Cánh tay Tiểu Phượng Tiên vòng qua hông ta, động tác kéo dài nửa khắc ta mới biết là hắn đang cởi áo ta.

Ta sửng sốt hồi lâu, sau đó đột ngột bắt lấy tay hắn, hắn thấy thế liền dừng lại, không tiếp tục nữa. Ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng hơi thở của hắn rất đều đặn, có vẻ như hoàn toàn không có cảm xúc đặc biệt nào cả.

Cũng không biết vì sao, trong lòng ta chợt nảy sinh cảm giác mất mát. Dáng vẻ lạnh lùng vô cảm của hắn thật giống như người lương thiện bị ép làm kỹ nữ, chuyện này rõ ràng con gái mới là người chịu thiệt cơ mà! Hắn lại muốn giở trò gì đây?

Thật ra ta cũng không phải người ngại ngùng, cũng không biết vì sao đến thời khắc mấu chốt này ta lại giở chứng nữa. Trước đây ta căn bản chẳng màng quan tâm thái độ của hắn đối với ta thế nào, nhưng bây giờ lại vì chuyện cỏn con này mà bức bối trong lòng, đến nỗi chỉ một ánh mắt hay một hành động của hắn cũng đều khiến ta lo sợ bất an. Con người quả nhiên đều tham lam, hắn đối xử tốt với ta một chút, ta tự nhiên sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

https://thuviensach.vn

Ta ra sức lắc đầu, muốn làm cho mình tỉnh táo một chút, đề phòng tất cả chẳng qua chỉ là sự ảo tưởng của ta, ta hỏi hắn: “Ngươi… rốt cuộc là ngươi muốn làm gì hả?”

“Im lặng.”

Ta ỷ vào hơi men đánh hắn, “Đồ đáng ghét, ngươi muốn ấy ấy ta, vì sao phải bịt mắt ta? Không phải là không muốn cho ta nhìn thấy mặt ngươi sao? Không có chút thật lòng nào hết!”

Hắn giữ chặt tay ta, kéo ta sang bên cạnh hắn, “Có thật lòng hay không, lát nữa biết liền.” Hắn nhẹ nhàng kéo vai áo ta xuống, lớp vải trượt xuống khỏi bờ vai ta.

Mặc dù đã vào hạ nhưng gió đêm vẫn rất lạnh, mất đi lớp quần áo ta liền run rẩy, sau đó rúc lại gần lồng ngực hắn. Ta do dự một lát, cuối cùng vẫn luồn tay vào trong vạt áo hắn, sau đó dán sát vào người hắn.

Ta bất giác than thở một tiếng: “Thật ấm áp.”

Cằm của hắn gác trên đỉnh đầu ta, bàn tay to lớn ôm đầu vai ta, nhẹ nhàng vuốt ve, tay kia thì ôm eo ta, chậm rãi trượt dần xuống dưới.

Ta nhấp nhổm ngồi dậy, trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị, nói: “Ở nơi hoang dã thế này có phải là hơi cởi mở quá không nhỉ?”

Hắn bật cười: “Nàng cũng biết sợ à?”

“Sợ gì chứ, có mất mặt thì cũng là cả hai cùng mất.”

Hai tay ta lướt dần lên từ ngực hắn, lúc đụng tới gò má hắn, ta sững sờ, sau đó mơn trớn khóe mắt, chóp mũi và bờ môi hắn, trong lòng mơ hồ hình dung ra dáng dấp hắn.

https://thuviensach.vn

Đường nét ngũ quan của hắn rất nhu hòa, không hề kiên nghị như trong tưởng tượng của ta. Đường cong dưới cằm của hắn thon mà không nhọn, hắn là loại đàn ông có vẻ ngoài rất tinh tế. Nhưng khi lòng bàn tay ta lướt qua mắt hắn, có thể phát hiện ra một vết sẹo rất nhỏ. Ngoài cái đó ra thì làn da của hắn hầu như không có tì vết.

(Zinny: Tôi phải chú thích chút, từ đầu đến giờ Tiểu Phượng Tiên vẫn đeo mặt nạ bằng da che nửa mặt, chỉ để lộ miệng với cằm thôi nhé.)

Ta thấp giọng nói: “Cứ tưởng là trông chàng phải giống mấy gã thô kệch mặt vuông tai lớn, không ngờ chàng lại xinh xẻo ra phết…”

Hắn khựng lại, rồi đột nhiên nghiêng người áp ta xuống đất, hôn lên mắt ta.

Men rượu lại bốc lên, ta vừa buồn ngủ lại vừa muốn cử động, bãi cỏ ẩm ướt cùng cơ thể ấm áp của hắn tạo nên hai cảm giác khác lạ đan xen, khiến cho người ta như bị giày vò. Ta ngọ nguậy bên dưới hắn, cơ thể của hắn liền cứng lại.

Thấy phản ứng đặc biệt này của hắn, ta lại dụi dụi tiếp, hắn giữ chặt tay ta trên đỉnh đầu, sau đó hôn cổ ta, cũng không hẳn là hôn… mà gần như là cắn.

Đầu óc ta lại mụ mị, ngứa ngáy khó chịu như có con kiến đang bò trên cổ, lúc hắn cắn lên vai ta, ta ưm một tiếng, “Chàng cầm tinh con chó hả… Sao cứ cắn người thế?” Nói xong ta toan nhổm người dậy.

Hắn lại giữ chặt ta, giọng nói trở nên khác hẳn thường ngày, thậm chí còn hơi khàn khàn, “Đừng nhúc nhích.”

Ta ngẩn ra, sau đó “hmm?” một tiếng, vừa thốt ra ta liền nổi hết da gà, quả thật nghe như tiếng con mèo đang làm nũng vậy.

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên Tiểu Phượng Tiên cũng kinh ngạc.

Ta giả vờ điềm tĩnh cúi đầu, đang tự thôi miên giọng nói khi nãy không phải là của mình, chốc lát sau chợt cảm giác hai chân bị tách ra. Lần trước, Tuyệt Mệnh Đại Quỷ cũng làm động tác này, ta hoàn toàn không hiểu, chẳng lẽ lúc động phòng đàn bà đều phải dạng chân ra à? Thế chẳng phải xấu chết đi được sao…

Cơ thể của ta và hắn dán sát nhau không có một khe hở, ta có thể cảm nhận được thứ kỳ quái gì đó đang chọc vào ta. Ta không ngại hỏi: “Chàng đừng chọc ta nữa, khó chịu lắm.” Vừa dứt lời hắn liền gặm miệng ta.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, chắc cái tên này cầm tinh con chó thật rồi.

Hắn hôn càng lúc càng sâu, mới đầu ta không biết nên làm gì, dần dần cũng có thể trúc trắc đáp lại, môi lưỡi triền miên dường như có thể nhen nhóm khát vọng nào đó sâu thẳm trong lòng, giống như… khát vọng được hoàn toàn nắm giữ đối phương.

Hơi thở của hắn nặng nề dần, ta cũng cảm thấy không khí không đủ dùng, mặt nóng ran. Làn da của hắn dán sát vào ta, hai cơ thể trần trụi thật khiến người ta ngại ngùng. Dù ta uống say ý thức mơ màng, cũng không nhìn thấy dáng dấp hắn, nhưng vẫn cảm thấy thẹn vô cùng…

Tiểu Phượng Tiên buông tay ta ra, ta ngơ ngác ôm lấy cơ thể hắn, hắn cũng thuận tay ôm eo ta, vuốt ve nhè nhẹ.

“Thẩm Thế Liên.”

Ta hít một hơi thật sâu, trên người đã rịn một lớp mồ hôi, “Gì thế?”

Hắn vùi đầu vào cổ ta, “Không thoải mái thì cắn vai ta nhé.”

https://thuviensach.vn

Ta còn chưa phản ứng lại, đã cảm giác một thứ gì đó chọc vào phía dưới. Ta vừa hít vào còn chưa kịp thở ra, lại không nhịn được ngửa đầu hít một hơi nữa, sau đó nín thở không dám cử động.

Ông nội hắn! Chơi gì kỳ vậy!

Hắn ngừng động tác, sau đó ngẩng đầu lên từ ngực ta, hồi lâu không nói gì.

May mà hắn không cử động, ta đang định bảo hắn ngừng lại, ai ngờ dưới thân hắn ưỡn một cái, ta thét lên một tiếng, sau đó cắn vào vai hắn.

Nỗi đau như bị xé rách ở bụng dưới bắt đầu mặc sức lan tỏa, khiến mỗi phần da thịt trên khắp người ta đều căng lên. Thứ nóng bỏng không biết là gì kia tiến sâu vào cơ thể ta, gây nên cảm giác khó diễn tả bằng lời, hắn vừa khẽ cử động, ta đã đau đến chết đi sống lại, càng nghiến răng cắn mạnh hơn, mãi đến khi vị máu tràn đầy miệng, ta mới thoáng nhả ra.

Qua một chốc, cơn đau dần vơi bớt, ta mới thích ứng được. Ta đấm lưng hắn, tức giận mắng: “Đồ khốn, chàng lấy cái gì chọc ta thế hả!”

Hắn vẫn im lặng, khi ta những tưởng hắn chột dạ vì làm ta đau, hắn liền bắt đầu chậm rãi cử động.

Hắn vừa rút ra, ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng lúc hắn tiến vào, nơi chẳng dễ gì được thả lỏng lại giống như bị xé ra lần nữa, đau đớn như một vết thương vừa lành miệng lại bị xé rách nhiều lần vậy.

Đàn ông lúc động phòng đều dã man như vậy sao!

Nhưng kỳ diệu ở chỗ, khi cơ thể đã trải qua vài lần hành hạ như vậy, nỗi đau đớn như dần vùi lấp trong khoái cảm đang dần dâng lên, hơn nữa khoái cảm này tích tụ dưới bụng ta ngày càng nhiều, cho đến khi hoàn toàn vùi lấp tất cả đau đớn.

https://thuviensach.vn

“Ư…”

Lần đầu tiên đón nhận cảm giác thần kỳ như vậy, lúc tiếng rên bật ra khỏi miệng, thậm chí ta cảm thấy suy nghĩ không còn chịu khống chế của mình nữa.

Sau khi nghe được tiếng rên của ta, thân thể hắn cũng cứng ngắc, sau đó nằm gục trên người ta, không nhúc nhích. Chớp mắt sau, trong cơ thể ta chợt có thêm một luồng kích thích còn nóng bỏng hơn khi nãy, dường như muốn thâm nhập từng ngóc ngách trên thân thể ta, sau đó chặt chẽ giao hòa.

Chốc lát sau, tiếng nói của hắn truyền tới từ ngực ta:

“Thẩm Thế Liên, nàng có lạc hồng.”

Ta ngơ ngác, “…Là sao?”

Tiểu Phượng Tiên rướn người mơn trớn trán ta, đặt xuống một nụ hôn nhẹ tựa lông hồng, trong giọng nói còn mang theo tiếng thở dài tinh tế:

“Lần đầu tiên của nàng, là ta.”

Ta bừng tỉnh ngộ. Hắn nói lạc hồng ý là lần đầu tiên động phòng con gái sẽ chảy máu chăng? “Ta nghe bà lão nghiệm thân cho ta ở Thanh Thủy Lâu nói rằng ta là xử nữ, chỉ có động phòng với xử nữ thì mới chảy máu thôi phải không? Nhưng lúc trước Tuyệt Mệnh Đại Quỷ động phòng với ta, ta cũng chảy máu mà… Rốt cuộc là chỗ nào chảy máu mới được chứ?”

Tiểu Phượng Tiên bất đắc dĩ, “Bao giờ nàng mới thông minh lên một chút hả.”

Ta nhíu mày, “Ta không hiểu mà, chàng cũng không cho ta hỏi.”

Ta thẹn thùng chỉ chỉ bên dưới, “Chàng làm ta bị thương rồi.”

https://thuviensach.vn

“May mà ta làm nàng bị thương đấy.”

“…”

Cái tên này, không phân rõ phải trái gì hết vậy?

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng ta đã tỉnh, liếc qua thì thấy trên người quần áo chỉnh tề, còn mặc một chiếc váy mới tinh không biết từ đâu ra. Nhìn quanh bốn phía, ta đang nằm trên giường trong ngôi nhà nông, trên người còn đắp chiếc áo choàng bông ngắn. Tiểu Phượng Tiên không ở bên cạnh, hắn mất tích còn là chuyện gì đáng ngạc nhiên hay sao? Rõ ràng không phải.

Ta cử động cánh tay, nào ngờ vừa động một cái là cả người ê ẩm, tay chân tê rần, xương cốt phát ra tiếng rắc rắc nghe cực kỳ đáng sợ.

Đêm qua động tác của Tiểu Phượng Tiên không mạnh bạo, có lẽ do thấy ta đau không chịu nổi nên hắn hơi kiềm chế. Thể lực của nữ không thể so với nam, rõ ràng việc này hắn là người bỏ công bỏ sức, cuối cùng lại thành ra ta liên tục khóc mếu đòi ngừng, hắn mặt mày thản nhiên, dáng vẻ thong dong.

Quả nhiên người luyện võ có tố chất thân thể tốt chăng? Ông nội nó hắn đừng có bắt ta đứng trung bình tấn đấy nhé!

Ta gượng ngồi dậy, vừa định đặt chân xuống giường, dưới hông lại đau nhức tới nỗi không nhấc chân nổi, sau đó lại ngã kềnh ra giường.

Tần Sơ Ước nghe thấy tiếng vang vội chạy vào, tay trái bưng một bát trứng gà, tay phải cầm đôi đũa tre quấy đều, đương nhiên, trên tay vẫn quấn lụa trắng dày cộm.

Thấy tư thế vặn vẹo quái dị của ta, nàng hoảng hốt, chạy tới đỡ ta dậy.

https://thuviensach.vn

Ta ngẫm nghĩ, cho dù bị nàng ghét bỏ vì thói giấu đầu lòi đuôi, ta vẫn phải lấp liếm chuyện tối qua, “Ta bị sái cổ rồi, đêm qua ngủ sai tư thế, tỉnh dậy thấy đau eo mỏi lưng quá, ấy da ấy da.” Nói xong ta nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt nàng, nói: “Ta bị sái cổ thật đấy.”

Nàng chau mày, có vẻ hơi bất đắc dĩ, “Sai tư thế? Ngài ấy thô lỗ quá hả?”

Một hơi của ta nghẹn lại trong cổ, suýt thì té xỉu.

Nàng thấy ta vẻ mặt mù mờ, không biết thầm nghĩ đến điều gì, sau đó an ủi ta: “Không sao đâu, vài hôm nữa là khỏe thôi, nếu bây giờ đau quá thì có thể ngâm nước dược.”

Ta nhìn dáo dác, xác định quanh đây không còn ai khác, vội thầm thì hỏi nàng: “Sao cô biết… bọn ta ấy ấy?”

Nàng cười đáp: “Sáng sớm nay lúc A Thủ bế cô về thì bị ta bắt gặp, ngài ấy còn dặn ta thay quần áo sạch cho cô nữa mà.”

Cảm giác đau thương như bị ngàn vạn con lạc đà giẫm đạp trong lòng chợt trào dâng, ta yên lặng đỡ trán, “Tiếu Tiếu không nhìn thấy chứ?”

“Hắn còn chưa tỉnh.” Tần Sơ Ước ngồi xuống bên cạnh ta, khom người quan sát ta, vẫn mang ý cười dịu dàng, sau đó giúp ta xoa xoa mí mắt sưng phù, “Vẻ mặt này là sao đây? Không vui ư?”

Ta nắm cổ tay nàng, mặt mày ủ rũ, lệ đảo quanh tròng mắt, “Không phải, ta những tưởng trinh tiết đã bị kẻ gian cướp đoạt, vốn cũng không để ý lắm, nhưng từ khi biết sau này sẽ làm nương tử của Tiểu Phượng Tiên, ta chợt cảm thấy mình không phải là một cô nương tốt, không còn trong sạch… Đêm qua trước khi làm chuyện đó, ta rất tiếc nuối, cũng rất buồn, nhưng vẫn cố ra vẻ không thèm để ý, cho rằng như vậy có thể giúp mình dễ chịu hơn một chút, ít nhất cũng làm Tiểu Phượng Tiên dễ chịu hơn một

https://thuviensach.vn

chút, kết quả là…” Ta hít mạnh nước mũi, “Thì ra kẻ gian kia đã làm được gì đâu, uổng công ta đau buồn rõ lâu.”

“Những việc khuê phòng này, chưa từng có ai nói cho cô biết à?”

Ta lắc đầu, tiếp tục oán thán, “Ta làm sao biết lúc làm chuyện này, con gái lại bị đâm cơ chứ, đau muốn chết luôn… Ta phải xem ta bị thương ở chỗ nào mới được…”

Dứt lời ta định cởi quần, Tần Sơ Ước thấy thế lập tức giữ tay ta lại, nàng thấy ta ngẩn ngơ không hiểu liền căng thẳng hiếm thấy, dường như không biết nên giải thích với ta thế nào, im lặng một lát, nàng mới nói:

“Nếu không như thế thì đàn bà không thể thụ thai được, lẽ nào cô nương không muốn sinh con cho ngài ấy?”

Mắt ta đảo một vòng, chẳng biết vì sao, nhắc tới việc này, mặt của ta càng thêm nóng. Trước kia ta bô bô nói mấy chuyện ngượng ngùng này cũng chẳng có phản ứng mấy, bây giờ lại thấy thẹn thùng.

Nàng không hỏi thêm, thấy ta có vẻ như không xoắn xuýt đòi xem vết thương nữa, nàng thở phào, “Ta đi làm một ít thức ăn, cô chờ chút nhé.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Ta vừa nghe lời này liền nhướng mày.

Nàng ta có biết làm cơm không vậy…

Ta lo lắng quả nhiên không thừa, nàng đổ trứng vào nồi, dầu ăn cũng không thèm cho, cả khối trứng xèo xèo ở trong nồi, còn bốc khói đen thui, nàng cầm muôi đảo đảo, mới phát hiện trứng đã dính bét vào đáy nồi, không rời không bỏ, chật vật cạy được đống trứng ra thì đã khét lẹt, mùi vị mất hồn như lúc đang nướng khoai lang, một con châu chấu bất cẩn bay vào đống lửa vậy…

https://thuviensach.vn

Mặt nàng vẫn lạnh lùng như cũ, không hề thấy vẻ thất vọng, ta đang định an ủi, nàng buột miệng nói một câu: “Thế mà chín cơ đấy, thật không tin nổi.”

“…”

Đương lúc hai chúng ta gian nan khốn khổ mày mò cách làm điểm tâm, Tiểu Tiểu không biết tỉnh từ bao giờ đột nhiên xuất hiện bên cửa, hắn chỉ ra ngoài phòng, “Ngoài kia có con vân điêu!”

Tần Sơ Ước nhíu mày, đặt bát xuống bước ra ngoài, ta thấy sắc mặt nàng rất quái lạ, nhủ thầm phải chăng xảy ra chuyện gì rồi, bèn theo mông nàng, sau khi ra ngoài Tiểu Tiểu khó hiểu hỏi ta: “Sao dáng đi của ngươi lại thành ra… bỉ ổi thế?”

Ta lườm hắn một cái, thôi thôi, không nên làm tổn thương thiếu nam ngây thơ.

Trên nóc nhà đậu một con vân điêu trắng như tuyết, còn oai phong xinh đẹp hơn con vân điêu ta gặp trên đường ở trấn Ngọc Lương một chút, trên cổ còn đeo vòng bạc, nhìn cực kỳ quý giá.

Tiểu Tiểu xoa cằm, “Loại vân điêu này trong thành nuôi để triệu tập, nhưng con này dáng vẻ khác lạ, hình như là thú cưng.”

Ta chợt nhớ ra, “Lần trước thủ lĩnh của ngươi chỉ huýt sáo rồi vươn tay một cái là con vân điêu đậu xuống, hay ngươi thử xem sao?”

Tiểu Tiểu lắc lắc tay, “Vân yên đồ trên tay ta mất rồi, vân điêu chỉ nhận thức mỗi cái đó thôi, huống hồ bọn thú cưng này nhận chủ, ngươi cho rằng chúng nó giống đám chim ngốc kia vẫy tay một cái là đậu xuống đấy à? Không tin thì…” Hắn bĩu môi hất mặt về phía Tần Sơ Ước, “Bảo nàng ta làm thử là biết ngay.”

https://thuviensach.vn

Tần Sơ Ước tỉnh bơ nhìn nó, sau đó kéo vải xô quấn trên tay, động tác này khiến ta cùng Tiểu Tiểu đều kinh ngạc.

Sau khi tháo vải xô ra, tay nàng lộ ra dưới ánh mặt trời, mu bàn tay, lòng bàn tay cùng da trên cổ tay chằng chịt vết đao, nhìn mà sợ hãi. Nàng huýt sáo một tiếng, cầm mảnh vải vung lên không trung, con vân điêu trắng liền có phản ứng, nó nghiêng đầu nhìn tay nàng, sau đó vỗ cánh bay xuống.

Tần Sơ Ước lại quấn vải lên, sau đó con vân điêu trắng đậu vào cánh tay đang dang ngang của nàng.

Tiểu Tiểu méo miệng, "Con vân điêu này là của nàng ta…"

Tần Sơ Ước rút một cuộn giấy từ chân nó, sau đó mở ra nhìn, sắc mặt càng nghiêm nghị. Chúng ta còn chưa kịp phản ứng, nàng đã đưa tay nắm cổ con vân điêu trắng, thoáng dùng sức, liền nghe một tiếng rắc.

Ta cùng Tiểu Tiểu hãi hùng, Tiểu Tiểu hoang mang chạy tới nâng xác con vân điêu lên, "Cô tốt xấu gì cũng là mẹ nó, sao lại ra tay ác độc như thế hả!"

Tần Sơ Ước bước tới kéo ta, tỉnh bơ làm lơ Tiểu Tiểu đang mặt mày ai oán, "Đi mau." Thấy ta mù mờ không hiểu, nàng giải thích: "Là thư của A Thủ, ngài ấy đã lẻn vào hoàng cung Thanh Hành, muốn xác thực một vài chuyện xưa, bảo bọn ta bảo vệ cô cho tốt. Con điêu này là vật nuôi của ta ở trong thành, không ít người nhận ra nó, sẽ nhanh chóng có người tìm đến đây, chúng ta phải mau mau đi thôi."

"Hoàng cung?" Ta ngẩn người, Tiểu Tiểu ôm hòm thuốc ghé đầu vào hỏi: "Vậy chúng ta trốn đi đâu?"

Nàng cười, "Đương nhiên là kinh thành."

https://thuviensach.vn

Có câu nói, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, lời này đôi lúc đáng tin đôi lúc không tin được, vì thế chúng ta cũng không biết chuyến đi này có thật sự an toàn hay không, nhưng Tần Sơ Ước mặc dù đã bị truy nã hơn hai năm mà vẫn nhởn nhơ sống ngay dưới mắt lão hoàng đế đấy thôi, Tiếu Tiếu giờ đã đổi mặt, xóa sạch vân yên đồ, chính là một dân đen bình thường, còn ta, ngoại trừ Mạch phủ và khe núi vùng dịch bệnh, cả kinh thành này chẳng có chỗ nào là khu vực cấm cả. Vì thế trốn ở kinh thành có vẻ là sự lựa chọn tốt nhất.

Quan trọng nhất là, nơi này có thể hỏi thăm được tất cả những chuyện xảy ra trong hoàng cung.

Ở kinh thành, chúng ta trú chân trong một ngôi miếu hoang, không có tiền nên đành phải đi kiếm. Lúc này Tiếu Tiếu phát huy được tác dụng, hắn bày một cái sạp trên phố bắt mạch xem bệnh cho người ta, nhưng trời sinh hắn có lòng thương người và lương tâm nhiều đến muốn nổ, vì thế cơ bản người đến xem bệnh đều là dân chúng cùng khổ. Có khi hắn không chỉ không kiếm được bạc, mà còn cho người ta tiền mua thuốc.

Tần Sơ Ước thấy thế, không thể không đeo mạng che mặt, lên một cái đài nhỏ bán nghệ, ta có thời gian lại ngồi dưới đài, xem nàng ngồi trong góc phía sau đào kép gẩy đàn, phảng phất như “trích tiên” bước vào nơi trần thế huyên náo, mờ ảo phiêu diêu.

Qua chừng bảy, tám ngày, Tiểu Phượng Tiên vẫn không có tin tức gì, ta lại bắt đầu lo lắng, nghe Tiếu Tiếu nói không có tin tức mới là tốt, ta mới yên lòng.

Sáng nay thời tiết đẹp, sau khi tiễn Tần Sơ Ước, ta liền tung tăng đi bày sạp với Tiếu Tiếu. Tiếu Tiếu vừa ngồi xuống, trước mặt hắn đã xếp một hàng người dài thượt, đa số là ăn mày.

https://thuviensach.vn

Kết quả không lâu sau, có một cô nhóc xinh đẹp xuất hiện ở đầu phố, miệng cắn khăn lụa, thi thoảng lại ngó đầu nhìn về phía này. Rõ ràng… là đang nhìn chúng ta…

Ta vỗ vai Tiểu Tiểu, "Này, ngươi có quen tiểu cô nương ở đằng kia không?"

Tiểu Tiểu ghét ta quấy rầy hắn xem bệnh, liền trợn mắt lườm ta, sau đó liếc mắt theo hướng ngón tay ta chỉ, cô nhóc kia đột nhiên trợn tròn mắt, trốn vào sau bức tường.

Ta bật cười, "Ô hô, mùa hạ đến rồi mà sao hoa đào vẫn nở nhỉ."

Hắn không hiểu ý ta, tiếp tục bắt mạch cho người tiếp theo, "Chỗ nào có hoa đào? Có thì ngươi hái mấy đóa nhé, tí về pha trà, còn có thể giải nhiệt đấy."

Ta ngẩng đầu, cô nhóc kia lại ló đầu ra, ngóng nhìn hồi lâu, rốt cuộc cắn cắn môi, lấy dũng khí đi tới trước mặt Tiểu Tiểu, chen ngang đám dân chúng đằng trước.

Gương mặt nàng đúng là thanh tú, lúc cười khóe miệng lộ chiếc răng nanh, mặc bộ đồ màu hồng phấn, hoạt bát nhẹ nhàng như một nàng bướm dập dờn giữa bụi hoa. "Đại ca ca, huynh đã có hôn ước với ai chưa?"

Mọi người đứng sau đều cười ồ lên, còn ta thì nhìn Tiểu Tiểu với vẻ đồng tình. Thời buổi này chỉ có người hỏi cô nương đã hứa gả cho ai chưa thôi chứ, tiểu cô nương này xem chừng chính là một đóa hoa hiếm có.

Tiểu Tiểu đơ mặt, nàng lại cười càng thêm vui vẻ, "Muội ở ngôi miếu hoang ngay bên cạnh các huynh, ngấp nghé đại ca ca đã lâu, đại ca ca đi theo muội được không?"

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Ta không nhịn được cười ha hả, mặt Tiếu Tiếu càng đen thui như bị bôi một lớp nhọ nồi. Ngồi trước mặt Tiếu Tiếu chờ xem bệnh chính là một cụ già tóc bạc phơ, mắt đã kèm nhèm, ông cụ chỉ vào ta bảo cô nhóc kia: "Phục Linh, không biết xấu hổ à, vợ của Chu đại phu đang đứng lù lù đây, con lại dám ngang nhiên tỏ tình thế hả?"

Em gái tên Phục Linh trừng mắt, mặt mày sưng sỉa nhìn ta, ta đang cười không thở nổi, bị nàng ta dọa cho phát sặc, ho sù sụ không ngừng.

Rõ ràng mới ban nãy còn là một em gái dễ thương e thẹn, sao lại trở mặt nhanh như vậy…

Tiếu Tiếu trả lời như đúng rồi: "Đúng đúng đúng đúng, nàng là vợ ta, đầu bạc răng long cũng không xa rời." Nói rồi kéo ống tay áo ta, quay sang ta nháy mắt.

Phục Linh liếm liếm răng nanh, "Muội không sợ, cướp về chẳng phải là xong chuyện sao." Nàng xoay quanh một vòng, "Mỗi thứ trên người ta đều là cướp đoạt được đấy, ngươi gầy tong teo như thế làm sao mà tranh với ta được." Nói xong còn nhướng mày khiêu khích ta.

Ta nhất thời câm nín, dù ta có gầy tong teo hơn nữa cũng khỏe hơn nhãi con này nhiều! Ta đang định phản bác, phía đông chợt truyền đến tiếng ồn ào, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn sang đó, sau đó một hàng người dài dằng dặc trong chốc lát đã không còn một mống.

https://thuviensach.vn

Mấy gã đàn ông vai u thịt bắp đang khua đao đi qua từng cửa hàng thu tiền, xem chừng chính là đám côn đồ chuyên đi trấn lột phí bảo kê mà trên phố vẫn đồn. Tiếng ồn khi nãy hình như là vì một quán bán tàu hũ bị bọn chúng đạp đổ.

Nhìn thấy ta và Tiếu Tiếu, chúng liền xăm xăm bước tới, không thèm nói năng gì mà dẫm một chân lên bàn gỗ, chà tay đòi bạc, “Trông lạ hoắc, chắc là mới tới hả, làm ăn ở đây thì phải biết quy củ, mỗi tháng nộp tiền bảo kê nghe chưa, không nộp thì một là cuốn xéo, hai là ta phá quán.”

Tiếu Tiếu tuy tính tình yếu đuối, nhưng cũng không phải là không biết nổi xung, tốt xấu gì hắn cũng là người biết võ cơ mà! Dù hắn hèn nhát đến mức con lợn rừng cũng không dám đánh, nhưng mỗi kẻ hèn nhát đều có một trái tim ngông cuồng bá đạo! Hắn tức giận đập rung bàn, “Muốn bao nhiêu tiền!”

Ta cụp mắt, những gì ta vừa nghĩ, thôi phủi sạch đi.

Phục Linh đứng bên cũng sợ hãi, nhảy ra sau lưng Tiếu Tiếu, nắm chặt vạt áo hắn, rất có quyết tâm cùng tiến cùng lui. Gã côn đồ kia đảo mắt liếc ta, ánh mắt đầy vẻ trêu tức.

Tiếu Tiếu lập tức chắn trước mặt ta, “Đòi tiền thì được, nhưng định đánh vợ ta, có phải là quá vô đạo đức không hả?”

Ta chợt cảm thấy không ổn, ai ngờ con nhóc Phục Linh kia thấy Tiếu Tiếu bảo vệ ta liền vuốt ống tay áo xông lên, có vẻ muốn tỏ ra ta đây rất có khí phách, miệng còn hô nghiệt súc ắt có ngày bị thu phục, chớ có ở nhân gian làm xằng bậy.

Thấy nắm đấm của đám côn đồ sắp rơi xuống người Phục Linh, ta hô lên hỏng bét, vội chạy tới ôm lấy con nhóc, dùng cơ thể che chắn cho con nhóc vững vàng. Đấm đá huỳnh huỵch như thế, ta thì chẳng mấy chốc là

https://thuviensach.vn

khỏe re, chứ yếu đuối mỏng manh như nhóc ta thì trúng một quyền e là nát bét người chứ chẳng đùa.

Tên Tiếu Tiếu này, vợ tương lai của mình mà không tự cứu, còn để ta phải dũng cảm đứng ra! Món nợ này ta nhớ kỹ rồi nhé!

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng, cú đấm kia mãi chẳng thấy hạ xuống, sau lưng ta, gã còn phát ra tiếng rú kinh hoàng. Ta quay đầu lại, thấy trên tay gã cắm một cái kim bạc, máu từ lòng bàn tay tuôn ra dào dạt, gã sợ tới mức tái mét mặt mày.

Tần Sơ Ước đeo mạng che mặt, đứng cách đó không xa, trong ngực ôm bọc vải lớn mà ta đã thấy từ lần đầu tiên gặp nàng. Nàng lại phi thêm mấy cái kim bạc, cắm vào đầu gối của mấy gã đang đứng chắn trước mặt, mấy gã kia rú lên rồi ôm đầu gối ngã vật xuống.

Phục Linh không nén nổi than thở: “Thân thủ thật là lợi hại!”

Tiếu Tiếu đắc ý nói: “Đó là ái thiếp của ta đấy.”

Ta liếc xéo hắn một cái, thói hư tật xấu của bọn đàn ông đúng là như chó ăn phân, đánh chết cũng không chừa.

Quay trở lại miếu hoang, Tần Sơ Ước thu xếp để mọi người đổi một nơi trú chân khác, tránh bị gây phiền phức.

Tiếu Tiếu bất mãn ra trò, oán giận: “Kinh thành trị an nghiêm như thế mà còn gặp phải tình cảnh này, những nơi khác thì chả biết sống ra sao nữa.”

Phục Linh nhiệt tình đáp lời: “Dạo gần đây đám người Man này mới ngang ngược thế thôi, bởi vì trong cung có thích khách, hình như thích khách kia bị tóm rồi, hoàng đế sợ còn tai họa về sau nên điều hơn nửa binh lính trong thành vào cung, quan binh duy trì trật tự đều muốn thể hiện bản

https://thuviensach.vn

lĩnh cứu giá để thăng quan tiến chức, làm gì còn lòng dạ nào mà lo chuyện vặt vãnh trong thành.”

Ta giật bắn người, “Có thích khách bị bắt? Biết là ai không? Định xử lý thế nào?”

Phục Linh rất quạu cọ với ta, nhưng chắc do ta đã cứu cô nàng, vẻ mặt cô nàng dễ chịu hơn nhiều, “Ta làm sao biết chứ, đây đều là nghe từ chỗ tiên sinh kể chuyện mới biết, những việc này đương nhiên chỉ có người trong cung là rõ ràng nhất.”

Tần Sơ Ước biết ta lo lắng, vỗ vỗ lưng ta, trước mặt người ngoài nàng không nói chuyện, vì thế chỉ liếc nhìn Phục Linh, không lên tiếng.

Phục Linh nằng nặc đòi đi theo Tiếu Tiếu, trên đường chúng ta từ thành bắc sang thành nam, con nhóc cười xun xoe nịnh nọt Tiếu Tiếu, dọa cho hắn sợ sệt liên tục cầu cứu bọn ta.

Nói cho cùng Phục Linh cũng bị chúng ta liên lụy, vì thế chúng ta không nỡ đuổi con nhóc đi, nhưng cô ả còn lắm điều hơn cả ta, ngay cả ta cũng không nhịn được mà khinh bỉ. Ta coi như đã hiểu lúc ta đi theo Tiểu Phượng Tiên, hắn hận không thể lóc thịt rút xương của ta thế nào rồi, hắn còn có thể chịu đựng ta nhiều ngày như vậy, ta thề sau này nhất định sẽ tương thân tương ái, nâng khay ngang mày với hắn!

Nhiều ngày sau đó, chúng ta đi lòng vòng trong thành, cũng không nghe ngóng được thêm tin tức gì.

Tiếu Tiếu thấy ta nóng ruột, đột nhiên nhớ ra trong cung có người quen, sáng sớm liền đi ra cửa, sau khi chạy về, hắn nói đã tìm được người quen kia, nhà hắn với nhà vị huynh đệ kia thân thiết nhiều đời, vị huynh đệ đó làm nội ứng của Phượng Minh Cô Thành, vẫn ẩn núp ở trong cung, nhưng không thể dò la tin tức cho chúng ta được, vì còn vướng nhiệm vụ

https://thuviensach.vn

trong tay, nếu quả thật muốn dò la tin tức thì tốt nhất là tự mình vào cung một chuyến.

Tần Sơ Ước nhíu mày, ta ngẫm nghĩ cũng thấy không thích hợp, vào cung là chuyện lớn thế kia mà, làm sao che giấu được tai mắt người ta, không khéo trộm gà không xong còn mất nắm gạo, muốn cứu người lại tự nộp mình ấy chứ.

Tiểu Tiểu chống cằm ngồi xuống, "Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngồi chờ à?" Nói xong dịch dịch mông về phía ta, khiến cho Phục Linh đang chẳng hiểu mô tê gì càng thêm bất mãn.

Tần Sơ Ước trầm tư, "Với thân thủ của A Thủ, hẳn là không dễ bị tóm đâu, đừng nôn nóng."

Tiểu Tiểu í một tiếng, vẻ mặt vênh vênh thèm đòn, "Cũng chưa chắc, nhỡ đâu lúc đang dùng khinh công mà bị chuột rút, hoặc là khi trốn trên mái hiên nhìn lén hoàng đế với phi tử đi gặp Chu công, kích động mà bị phát hiện, hoặc là lúc đang dòm ngó cung nữ với thái giám dan díu thì bị bắt quả tang thì sao. Đi đêm lắm có ngày gặp ma."

Tần Sơ Ước lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, hình ảnh này tuy mới mẻ, ta cũng không cười nổi.

Sau đó chúng ta nghiên cứu nửa ngày, cũng không tìm ra biện pháp nào thích hợp. Xoắn xuýt chán chê, ta vỗ bàn đứng dậy, vào cung! Nói vào là vào.

Được rồi, nói trắng ra là… Ta cũng muốn gặp Hòa Nhan quý phi…

Cái người mà ta gọi là mẹ này, nếu đã biết ta là ai, vì sao lúc nhìn thấy ta lại không hề tỏ ra vui mừng? Dù là xuất phát từ lý do gì, một người dễ dàng vất bỏ ta như thế, đến cùng yêu thương ta được bao nhiêu đây…

https://thuviensach.vn

Nếu thật lòng yêu thương, không chỉ sẽ suy nghĩ cho người ấy, mà còn phải hiểu rõ lòng người ấy muốn gì, bằng không hết thảy đều là ích kỷ.

Bây giờ hồi tưởng lại lời nói của Tiết Trường Hân trước khi chết, quả nhiên là nực cười.

Trước khi tiến cung, Tiếu Tiếu vẫn không thoát khỏi Phục Linh, buộc lòng phải bảo đảm với cô nàng rằng nhất định sẽ quay lại, không bỏ rơi cô nàng.

Lúc nhìn Phục Linh vui vẻ quay người đi, ta tò mò hỏi một câu: "Ngươi thật lòng hay là nói giỡn vậy?"

Hắn sợ hết hồn, "Đàn ông nói với đàn bà thì có mấy câu được coi là thật đâu."

Có vài kẻ trời sinh đã khiến người ta coi thường thế đấy.

Lúc giữa trưa, chúng ta chờ đợi ở cửa Thiên Ký phía bắc hoàng cung, vị huynh đệ nội gián của Tiếu Tiếu chạy chầm chậm tới, đưa tấm thẻ bài cho lính canh xem, lại dúi cho hắn ta chút bạc, nói là gia quyến của một vị phi tần trong cung, hôm nay mở tiệc rượu chiêu đãi, tên lính canh liền cho chúng ta vào.

Ta vừa nhìn vẻ ngoài của vị nội gián này đã cảm thấy không ổn, đây không phải tạo hình của hoạn quan đấy sao? Đúng như ta dự đoán, hắn dẫn chúng ta tới một thiên điện vắng vẻ, ném vội cho chúng ta mấy bộ quần áo, còn luôn miệng thúc giục.

Sau khi ra ngoài, ta vừa nhìn thấy Tiếu Tiếu liền cười ngặt nghẽo, tạo hình tiểu thái giám này thật quá phù hợp với cái bản mặt nhăn nhó đau khổ của hắn.

https://thuviensach.vn

Tần Sơ Ước và ta đều mặc y phục của người hầu trong cung, váy trắng thuần khảm gấm thêu hồng phấn, trông khá nền nã. Vì vẻ ngoài Tần Sơ Ước quá nổi bật nên bị vị nội gián kín đáo dẫn tới chỗ một vị cô cô trong hậu cung, bởi vì hậu cung đề phòng nghiêm ngặt, tin tức bế tắc nên chẳng có mấy ai từng gặp Tần Sơ Ước. Còn ta, vẻ ngoài tương đối an toàn nên bị ném tới phòng giặt làm việc vặt, còn Tiếu Tiếu thì nghe vị nội gián kia nói, nhất định phải đảm bảo huynh đệ mình được thảnh thơi ăn ngon mặc đẹp.

Ta sờ sờ mũi, thầm oán trách tên nội gián này hẳn cũng ế chỏng ế trơ, gặp tình huống này mà còn không thấy sắc quên nghĩa thì còn đợi đến khi nào? Có câu châm ngôn ba người đàn bà một vở kịch, tên nội gián kia lại nhét một mỹ nhân như Tần Sơ Ước vào một nơi đầy rẫy con hát tàn ác như hậu cung, thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, quả nhiên ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, chỉ có người thông minh mới thương tiếc cho nhau.

Đến phòng giặt, ta được ma ma quản giáo dẫn vào nơi ở, thu dọn xong liền bắt đầu chính thức làm việc. Ta muốn trò chuyện với bọn họ, gây dựng mối quan hệ, nhưng người nơi này oán khí rất nặng, rất ít khi giao lưu với nhau, ánh mắt đều vô hồn đến đáng sợ.

Sau đó, ta liều chết quấn lấy một cung nữ già mới moi được từ miệng bà ta mấy câu vô dụng.

Câu thứ nhất: Đã lâu chưa thấy người mới nào có sức sống như ngươi.

Câu thứ hai: Ngươi vừa vào cung đã bị đẩy thẳng vào phòng giặt, đắc tội với ai thế?

Câu thứ ba: Đến nơi này rồi thì chỉ có một chuyện để làm thôi – chính là chờ chết.

Ta hỏi tại sao, bà ta liền nói, bởi vì tới nơi này đều là những cung nữ không được ưa thích, hoặc là đắc tội một số người quyền quý nào đó, cơ bản chính là chờ bị hại chết.

https://thuviensach.vn

Ta sợ hết hồn, thầm mắng một câu ông nội nó, tên nội gián này làm ăn kiểu quái gì vậy!

Phòng giặt cách nội viện hoàng cung quá xa, ai nấy đều mang dáng vẻ chán sống thèm chết, sợ rằng bát quái cũng không kiếm nổi, ta phải tìm cách đi ra ngoài mới được.

Ở lại phòng giặt mấy ngày, ta cũng không có cơ hội gặp Tiếu Tiếu và Tần Sơ Ước, ngoài tốc độ giặt quần áo tăng vọt đáng kể thì không có thay đổi gì khác.

Hôm nay, ta nhận được lệnh của Đàm công công quản sự phòng giặt, nói là Phương cô cô ở cung Cảnh Viên bị phong hàn, vì thế không thể mang quần áo cần giặt trong cung ra, bảo ta cùng với Hương Lăng đi lấy.

Hương Lăng là cung nữ trẻ ở cùng phòng với ta, còn nhỏ tuổi hơn ta, vừa vào cung được hai tháng, vốn là người hầu trong cung Cảnh Viên, sau đó bị điều đến đây. Nàng là người bình thường nhất trong số những kẻ mà ta gặp được trong phòng giặt. Xem chừng là, nàng vẫn luôn tin rằng nàng chỉ tạm thời bị chủ nhân sắp xếp ở đây, chủ nhân sẽ sớm ngày đón nàng về cung.

Trên đường, nàng cũng không an phận lắm, nhất định phải giẫm lên gạch lát đá màu xanh mới chịu đi, còn luôn miệng kêu đau chân.

Quãng đường xa xôi, ta chẳng có việc gì làm, liền bắt đầu nhiều chuyện, “Muội vốn hầu hạ trong cung Cảnh Viên, chắc tin tức cũng nhanh nhạy chứ? Có biết chuyện trong cung có thích khách không?”

Hương Lăng lắc đầu, “Không biết, muội không hiểu mấy chuyện đó lắm, bọn họ tụ tập tán dóc cũng không chịu rủ muội. Như Hoa tỷ tỷ, tỷ hỏi thăm chuyện này làm gì?”

https://thuviensach.vn

Để che giấu tai mắt người khác, ta tự bọc mình dưới cái tên vừa bảo đảm an toàn vừa có lực sát thương mạnh mẽ. Trong khe núi vùng dịch bệnh dân chúng đều gọi ta là Thẩm cô nương, đến cả Tiếu Tiếu cũng nhăn nhở gọi ta là Hoa ca ca, bây giờ nghe nàng dùng giọng điệu nghiêm túc như thế gọi tên ta, quả thật khiến cho ta không dám nhìn thẳng.

Ta tò mò, "Bọn họ chèn ép muội à? Vì sao vậy?"

Nàng vẫn chỉ lắc đầu, "Không biết, có lẽ là vì chủ nhân yêu thích muội, nên muốn chèn ép muội thôi."

Ta càng thêm tò mò, cách nói này đâu có hợp lý… "Nếu chủ nhân của muội yêu thích muội, vậy thì muội ở cung Cảnh Viên nhất định sẽ được mọi người nịnh bợ lấy lòng, làm sao lại bị chèn ép được?" Lẽ nào những kẻ kia chán sống, không sợ Hương Lăng mách lẻo với chủ nhân hay sao? "Chủ nhân của muội là ai?"

"Vân quý phi đó!" Hương Lăng cười rất vui vẻ, "Ngài ấy chính là phi tần duy nhất có thể cạnh tranh với Hòa Nhan quý phi trong hậu cung hiện nay, vốn là ngôi vị hoàng hậu sắp quyết định rồi, không lâu trước đây ngài ấy bỗng nhiên bộc lộ tài năng, một lần từ thục viện nhảy liền mấy bậc, trở thành quý phi."

Nghe xong, cảm giác kỳ quái trong lòng ta càng thêm nghiêm trọng. Chuyện này quá mức kỳ lạ, Hòa Nhan quý phi leo đến địa vị hiện nay cũng tốn mất bao nhiêu năm, vị Vân quý phi này đến cùng phải xinh đẹp tới cỡ nào mới có thể một lần thành danh?"

"Có lẽ là bà ấy có chỗ dựa? Có người bồi dưỡng?" Nếu đúng là như vậy, có người muốn ngáng đường Hòa Nhan quý phi chăng?

Hương Lăng bình thường ít suy nghĩ, hỏi cái gì cũng không biết, có điều chắt lọc từ đôi câu vài lời của nàng có thể nhìn ra được, nàng rất có thiện cảm với Vân quý phi.

https://thuviensach.vn

“Một cung nữ mới nhận chức như muội, làm thế nào mà được bà ấy coi trọng?”

Nét cười tràn ngập gương mặt Hương Lăng chợt ngưng lại, ánh mắt lóe lên, xem dáng vẻ này thì chắc là có ẩn tình? Ta kéo ống tay áo của nàng, truy hỏi, “Hay là có chuyện gì không thể để người khác biết phải không?”

Nàng nhìn xung quanh một chút, “Cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng… Muội sợ nói ra, sẽ ảnh hưởng đến địa vị và ấn tượng của Vân quý phi trong lòng mọi người.”

Sau đó, nàng nói đại khái những gì nàng nhìn thấy vào một tháng trước, ta nghe mà ngạc nhiên vô cùng.

Một tháng trước, Vân quý phi vì nóng ruột nhớ nhà mà bệnh liệt giường, ngày ngày buồn bực không vui, hoàng đế thấy thế không đành lòng, liền cho mời gia quyến của Vân quý phi tới để giải nỗi tương tư của bà.

Hôm đó đúng lúc gặp Thanh Giác công chúa về lại mặt, hoàng đế rất đỗi vui vẻ, mở yến hội tại điện Kiêu Hoa của Hòa Nhan quý phi, Vân quý phi sum họp với người nhà, không tham dự. Hoàng đế cũng thông cảm, không truy cứu.

Khi đó Hương Lăng vẫn chỉ là cung nữ trực đêm trong cung Cảnh Viên, lúc xách đèn lồng đi tuần tra, vô tình phát hiện Vân quý phi với vị “người nhà” kia dan díu.

Hương Lăng cũng không phải cô gái không hiểu sự đời, ngày hôm sau rốt cuộc nói với Vân quý phi chuyện này, Vân quý phi không những không tức giận, mà còn giữ nàng lại bên người, chỉ trong một đêm đã trở thành tâm phúc bên cạnh Vân quý phi. Vân quý phi ban thưởng cho Hương Lăng nhiều vô số kể, mọi người ghen tị, đứng đầu là Phương cô cô hùa nhau xa

https://thuviensach.vn

lánh nàng, kết quả là thừa dịp Vân quý phi đi săn cùng hoàng đế, đám người kia còn cùng đại thái giám chưởng quản nhân sự điều nàng tới phòng giặt.

”Tỷ xem này, đây là đôi vòng tráng men Uyên Ương Sắc Dực mà chủ nhân thưởng cho muội, vì tỷ đối xử rất tốt với muội, muội tặng tỷ một cái.” Dứt lời, Hương Lăng tháo một chiếc vòng trên tay nàng đeo vào tay ta, ”Hôm nay hoàng thượng cùng chủ nhân sẽ trở về từ trường săn, muội tin rằng chủ nhân sẽ đưa muội ra khỏi phòng giặt thôi.”

Nhìn nàng tung ta tung tăng nói như thế, trong lòng ta ngổn ngang trăm mối. Hồng hạnh xuất tường từ xưa đã bị người đời khinh miệt, dù là một người đàn bà nhà nông tằng tịu với người khác còn phải bị dìm chết hoặc thiêu chết, đừng nói Vân quý phi còn đang ở hoàng gia.

Vị Vân quý phi kia, đến cùng khoan dung đến mức nào mới có thể để cho một người biết rõ bí mật của mình tồn tại? Nếu nàng để lộ ra một chữ nửa câu, chẳng phải sẽ dẫn tới họa sát thân hay sao?

Chuyện chốn cung đình, dựa vào trình độ tư duy của ta, quả nhiên khó mà lý giải được…

Đến cung Cảnh Viên, Phương cô cô ra đón, trông bà ta mặt mày hồng hào phơi phới, chẳng có vẻ ốm yếu chút nào, cũng có lẽ thân thể bà ta đã khỏe hơn rồi cũng nên.

Bà ta gọi một tiểu thái giám tới, dẫn ta tới dãy phòng dành cho thị nữ ở sân sau phía tây, nói là có một chồng quần áo đã đóng gói xong xuôi để ở đó, sau đó tự mình dẫn Hương Lăng vào cung điện Cảnh Viên, lúc sắp đi ta nhìn Hương Lăng một chút, Hương Lăng còn vô cùng phấn khởi hỏi Phương cô cô, bao giờ thì Vân quý phi về.

Ta không suy nghĩ nhiều, theo vào dãy phòng ở sân sau, tiểu thái giám kia đưa ta một bọc quần áo cực kỳ nặng, ta sờ nắn, dựa vào cảm giác thì là

https://thuviensach.vn

vải vóc, sao lại nặng như vậy được nhỉ?

”Công công, chính là những thứ này hả?”

Hắn ta cười quái gở, “Ồ, nhìn là biết mới tới đây mà, còn chê việc không đủ à.”

Ta cau mày, nguýt hắn một cái, sau đó xoay người đi, lúc đi còn bỏ lại một câu: “Có bệnh.” Mặt hắn chợt đen sì, trừng mắt lườm theo ta cả đoạn đường, ta cũng chẳng thèm để ý.

Tới cổng lớn cung Cảnh Viên, ta chờ khoảng nửa canh giờ cũng không thấy Hương Lăng đi ra. Lúc trông thấy Phương cô cô bước ra từ sân sau, ta vội chạy tới hỏi bà ta sao không thấy Hương Lăng đâu, mắt bà ta chợt lóe lên, vuốt ống tay áo nói rằng: “Về phòng giặt lâu rồi.”

Về rồi? Lẽ nào cung Cảnh Viên này có cửa hông, không thì không thể nào… Ta vừa định hỏi thêm, bà ta đã vội vã đi ra ngoài, nói sắp phải tiếp kiến Vân Quý phi, bảo ta mau quay về phòng giặt.

Trên đường về phòng giặt, ta nghĩ thế nào cũng không ra, Hương Lăng không có lý do gì để không chờ ta mà bỏ về một mình cả. Khiến ta khá khổ não chính là, trong hoàng cung này hành lang uốn khúc quanh co, làm sao ta biết được đâu là đường về cơ chứ? Chỉ nhớ được mang máng, quãng đường đó vừa xa vừa vắng vẻ, chẳng có mấy mống người, vì thế ta cũng chỉ đành tìm những nơi trông có vẻ hoang vu, một lòng chờ mong có thể dựa vào lý luận này mà tìm về.

Sau đó, ta đi qua một khu vườn bỏ hoang gọi là Thám Hương Viên, ta nhủ thầm hỏng bét rồi, lúc đi đâu có cái vườn hoang này đâu…

Ta vừa định men theo đường cũ quay trở lại, chợt nghe thấy trong lùm cây thấp bên cạnh phát ra tiếng động, một tiểu thái giám xuất hiện bên cạnh cánh cửa khép hờ, ta lập tức trốn ra sau tường, len lén nhìn sang, lại phát

https://thuviensach.vn

hiện tiểu thái giám kia cực kỳ quen mắt, đây chẳng phải tiểu thái giám vừa tiếp đón ta ở cung Cảnh Viên đấy sao?

Hắn thậm thà thậm thụt nhìn xung quanh một lượt, sau đó vươn tay ra sau lưng vẫy vẫy, một đám thái giám nhận được lệnh khiêng một bao tải hình quả trứng đi ra, dùng tốc độ cực nhanh chuyển đến bên cạnh cái giếng trong Thám Hương Viên.

Ta không khỏi oán thầm, bao tải to như vậy, cho một người vào cũng vừa chứ chẳng chơi.

Kết quả là, tiểu thái giám đi cuối cùng run tay, bao tải liền trượt xuống đất, gã phía trước không chờ hắn nhặt lên đã dùng sức kéo, bao tải va quệt vào cục đá sắc cạnh trên mặt đất rách toạc ra, một cánh tay trắng như tuyết trượt ra khỏi bao, dọa cho tiểu thái giám đi sau cùng kia nhảy cẫng lên.

Gã đi trước xì hắn một tiếng, mắng hắn nhát gan, còn lầu bầu một câu người chết rồi, còn sợ cái gì nữa.

Nghe gã nói xong, trong lòng ta chợt bất an, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này. Nhưng sau khi thoáng liếc thấy chiếc vòng men đeo trên cánh tay vừa lộ ra kia, chân của ta như bị đóng đinh trên mặt đất, không nhấc nổi nửa bước, có luồng nhiệt chợt nổ tung trong đầu ta, khiến ta ngẩn ngơ chết sững.

Đây không phải là … Hương Lăng sao? Người trong bao tải, là Hương Lăng? Bọn họ hại chết nàng rồi ư?

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Đối với xác chết, ta đã mất cảm giác dư thừa, chỉ giật mình hiểu ra, ở lâu trong phòng giặt, sợ là sẽ rước lấy tai họa. Ta mới vừa lùi lại thì đụng đến chậu hoa ở sau lưng, gây ra tiếng kéo rê trên mặt đất.

Đám thái giám kia thính tai, lập tức hướng về phía ta hô lên: "Kẻ nào!"

Ta ôm bao quần áo, thầm nghĩ không xong rồi, sau đó liền xoay người chạy, ra khỏi cổng lớn của Thám Hương viên, ta quẹo vào một lối rẽ, trong lối rẽ có hai con đường, ta nhớ một cái trong đó thông tới hành lang Đông Phong hướng về điện công chúa, con đường kia nhỏ hẹp, hẳn là dẫn tới một đình viện hoặc cung điện hẻo lánh nào đó.

Nếu trốn vào xó xỉnh hẻo lánh, không bị bọn chúng phát hiện, ta còn có thể tìm ra đường sống, nhưng nếu bị phát hiện, e là sẽ chết một cách thần không biết quỷ không hay. Còn nếu ta chạy tới chỗ đông người, bọn chúng sẽ không dám ra tay với ta, nhưng không biết chừng sau này chúng sẽ tìm được cơ hội dồn ta vào chỗ chết.

Ta suy tính trong chốc lát, vẫn quyết định chạy về phía hành lang Đông Phong, dù sao ta cũng chẳng ở lại trong cung lâu, chỉ cần cẩn thận ứng phó, có lẽ sẽ bảo vệ được mạng nhỏ.

Nghĩ tới đây, ta lập tức co cẳng chạy, bọn thái giám phía sau cũng theo tiếng bước chân mà đuổi theo ta, dù sao ta cũng chỉ là con gái, chạy nhanh đến đâu cũng không so được với đám hoạn quan này, sau khi qua vài khúc ngoặt, ta dựa vào cổng lớn ngoài điện công chúa thở hổn hển.

https://thuviensach.vn

Không xong rồi… Nếu tiếp tục chạy như vậy, chẳng mấy chốc sẽ bị tóm gọn, hai chân ta đã bủn rủn, làm sao còn sức mà chạy tiếp! Kiểu lý luận chó cùng rứt giậu rõ ràng là nói nhảm, một khi sức lực cạn kiệt thì chỉ có đường chết mà thôi.

Ta quay đầu lại, mới phát hiện tiếng hô hào của bọn chúng ngày càng gần, trong lòng ta dâng trào cảm xúc bất lực khi cận kề cái chết. Chỉ cần đi tiếp vài bước nữa là đến điện công chúa, chỗ đó chắc chắn có không ít người qua lại.

Ta nghiến răng, gắng gượng bước thêm một bước, bắp chân chợt mềm nhũn, ta ngã chúi về phía trước.

Chớp mắt tiếp theo, ta đã được người ta đỡ lấy, người trước mặt giữ chặt hai cánh tay ta. Ta ngẩng đầu nhìn lên, lập tức sửng sốt đến trợn mắt há mồm.

Mạch cặn bã? Mạch Diên đại tướng quân?!

Y không nhìn ta mà dõi mắt nhìn về phía sau lưng ta, sau đó dùng sức ôm lấy ta ép vào tường, dùng tay áo bào che kín ta lại, chỉ để lộ ra hơn nửa khuôn mặt để ta thở phì phò lấy hơi. Y vùi đầu vào hõm cổ ta, hơi thở đều đặn nhè nhẹ phả trên làn da, khiến ta run lẩy bẩy.

Ta vừa định mắng y vô liêm sỉ thì chợt thấy mấy tên tiểu thái giám lần lượt bước tới, sau khi trông thấy hình ảnh ướt át này chúng vội cúi đầu quỳ xuống, cung kính nói: “Bái kiến phò mã.”

Phò mã… Y đã thành hôn với Thanh Giác công chúa rồi ư?

Y ngẩng đầu từ cổ ta, đôi mắt đào hoa hẹp dài hơi nheo lại, vẻ mặt rất khó chịu, lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì cút ngay.”

https://thuviensach.vn

Đám thái giám sợ tới mức giọng nói cũng mất đi âm điệu bình thường, bắt đầu liều mạng xin tha, sau đó cả đám khom lưng lủi đi.

Ta hít thở cũng chỉ dám e dè, Mạch Diên không cử động, ta cũng không dám nhúc nhích, đến tận khi đám người kia đã đi rồi, y mới thả ta ra.

Tâm tư ta đang căng thẳng thì chợt được thả lỏng, cơ thể như bị rút hết gân cốt, xụi lơ xuống.

Y từ trên cao nhìn xuống ta, hàng mày cau chặt, cực kỳ khó hiểu, "Thẩm Thế Liên?"

Ta cúi đầu, quyết định giả ngu, "Tướng quân nhận nhầm người rồi."

Khóe miệng y cong lên đầy vẻ nghiền ngẫm, "Chẳng lẽ là nghe ngóng được tin tức gì đó, nên tới đây tìm người?"

Loại người như ta không chịu được phép khích tướng, lập tức lòi đuôi chuột, "Ngươi biết tin về hắn hả?"

"Vậy là Mạch mỗ không nhận nhầm đâu nhỉ?"

Ta xụ mặt, ông nội y chứ.

Mạch Diên đội một chiếc mũ cánh chuồn tinh xảo, quan bào tay rộng màu đỏ thẫm, trước ngực thêu hình bạch hổ vừa tao nhã vừa uy phong, cộng thêm khuôn mặt tuấn tú như cười như không đầy mê hoặc, tư thái cao ngạo khinh người.

Hắn nhìn chằm chằm bọc vải trong tay ta một lúc lâu, sau đó đưa tay giật lấy, "Ném đi."

"Vì sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Hắn thủng thỉnh mở bọc vải ra, rải rác lẫn trong đống quần áo toàn là vàng bạc châu báu. Ta hoảng hồn, ngồi chồm hỗm xuống lật qua lật lại, "Bọn họ… sao phải đưa ta những thứ này?"

Mạch Diên nhướng mày, "Nếu người khác nhìn thấy, ngươi quả thật giống như đang sợ tội mà bỏ trốn."

Ta chợt như được cảnh tỉnh. Bọn chúng giết Hương Lăng, lại muốn đổ tội lên đầu ta? Tất cả những việc này, nếu như không có ai ở trong chỗ tối ngầm bày kế, thì đám nô tài kia quá láo xược rồi! Vị Vân quý phi kia miệng nam mô bụng một bồ dao găm, ngoài mặt thì ra vẻ ôn hòa độ lượng, sau lưng còn chẳng phải làm ra những chuyện tàn nhẫn máu lạnh này hay sao?

Hương Lăng ngốc nghếch.

Ta đứng dậy, bất giác lùi ra sau vài bước, duy trì khoảng cách nhất định với Mạch Diên, "Tạ ơn tướng quân cứu giúp." Nói xong ta dợm bước đi, y kéo ta lại.

Y nghiêm mặt, hỏi rất nghiêm túc: "Vết thương trên người sao rồi?"

Vừa nhắc tới chuyện này ta liền giận không để đâu cho hết. Có điều, nếu không nhờ có miếng vật tổ gỗ kia, nhất định ta đã lộ tẩy khi bị y tra tấn, chứng thực toàn bộ hoài nghi của y về ta. Như vậy, e là ta khó mà thoát khỏi lòng bàn tay y. Đã như thế ta cũng coi như trong cái rủi có cái may, những đau đớn kia cũng coi như không uổng phí.

"Gần như khỏi hẳn rồi, chỉ để lại chút tật thôi." Nhớ tới tiếng gọi phò mã khi nãy, ta nói tiếp: "Chúc mừng tướng quân đã kết duyên cùng công chúa, à không, phải là phò mã mới đúng."

Y không biết xấu hổ cười ha ha, "Ở trước mặt Phượng Thất Thiềm thì nàng cực kỳ ngoan ngoãn, bây giờ trước mặt ta lại ăn nói cay nghiệt, chẳng lẽ là đối với ta có chút đặc biệt?"

https://thuviensach.vn

Ta nhổ vào, cái gã mặt dày trơ trẽn này!

“Ta chẳng có quan hệ gì với Phượng Thất Thiềm, với ngươi lại càng không, vì thế ngươi khỏi cần tị nạnh.”

“Nhóc con lừa gạt, trên người nàng có mùi đàn ông rồi.” Y ghé sát mặt vào mặt ta, giọng điệu ngả ngớn, “Nếu như có một ngày, Phượng Thất Thiềm bỏ rơi nàng, Mạch mỗ có thể cân nhắc cưu mang nàng.”

Ta vừa tức vừa thẹn đỏ cả mặt, hận không thể vả cho y hai phát, lời như thế mà y nói ra không biết thẹn. “Ngươi thả ta ra! Ngươi! Ông nội ngươi…” Ta giãy giụa mấy lần vẫn không rút tay ra được, đang định chửi ầm lên, điện công chúa đằng kia chợt truyền tới một tiếng hô, nghe chừng là đang tìm Mạch Diên.

Mạch Diên vừa nghe thế, sắc mặt chợt căng thẳng, sau đó buông ta ra. Không lâu sau, một tên thái giám đi tới từ hành lang trong điện công chúa, trông hơi đứng tuổi, khuôn mặt nghiêm nghị vô cùng đáng sợ.

Nhìn vào cách ăn mặc của ông ta, áo mãng bào màu bạc cộng thêm mũ lễ, mặt bên mũ lễ còn có ba đường vân ngang tượng trưng cho ba cấp bậc, hẳn là phó tổng quản thái giám.

Trông thấy Mạch Diên, ông ta ngẩn ra, sau đó khom người, “Bái kiến phò mã, Thanh Giác công chúa đang tìm ngài đấy ạ.”

“Biết rồi.” Hàng mày Mạch Diên không buông lỏng, cúi đầu nhìn ta một chút rồi đi tới trước mặt ông ta, khẽ liếc mắt, “Thiện công công, nghe nói bữa trước cơ thể ông mang bệnh, gần như là thoi thóp, bây giờ xem ra đã hồi phục rồi, không còn đáng ngại nữa nhỉ?”

Thiện công công cúi đầu, cất giọng bình thản, “Tạ ơn phò mã quan tâm, nô tài được Quý phi nương nương và Thanh Giác công chúa che chở,

https://thuviensach.vn

đương nhiên là phải cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, ông trời chưa quên nô tài, chính là phúc khí của nô tài."

Mạch Diên cười khẽ rồi đi, lúc đi tiếng nói còn vọng lại, "Chỉ hy vọng là thế."

Ta thấy y đi xa, rốt cuộc thở ra một hơi.

Ông ta chính là Thiện công công đấy ư? Nghe nói người này là do một tay Hòa Nhan quý phi đào tạo, ở trong cung mấy năm rất lọc lõi, thủ đoạn tàn ác, giẫm qua rất nhiều thi thể của các công công già mới leo lên được vị trí này. Sau khi Thanh Giác công chúa ra đời, ông ta được phái tới làm việc bên cạnh Thanh Giác công chúa, là tâm phúc trung thành của hai người bọn họ.

Sau khi Mạch Diên đã khuất bóng, Thiện công công mới ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt nheo lại khiến hồn phách ta bay mất một nửa.

"Ngươi không phải thị tỳ trong điện công chúa, tới chỗ này làm gì?"

Giọng điệu này của ông ta khiến ta không khỏi hoảng hốt, luôn cảm giác vô cùng quen thuộc. Bị ông ta hỏi như thế, trong giây lát ta chưa suy nghĩ được gì. Có điều ông ta bắt gặp ta với Mạch Diên dùng dằng lôi kéo, e là hoài nghi ta với Mạch Diên đang vụng trộm, ông ta yêu thương Thanh Giác công chúa hết mực, ngộ nhỡ ông ta nghĩ như vậy thật, chẳng phải là ta sẽ bị hại chết sao?

Ta cuống quít đáp: "Nô tỳ là Như Hoa ở phòng giặt, phụng mệnh Đàm công công tới cung Cảnh Viên lấy xiêm y."

Ông ta thở dài, có vẻ như khá bất đắc dĩ, "Cung Cảnh Viên cách điện công chúa xa tít tắp à."

https://thuviensach.vn

Phản ứng của ông ta hơi kỳ lạ đó nha, đây là thái độ nên có của một công công độc ác đối với thị tỳ bé nhỏ sao… Sau khi hoảng hốt vì được sủng ái, ta bắt đầu dâng lên cảm giác sợ hãi.

Ta ngượng ngùng giải thích: “Nô tỳ mới vào cung không lâu, đầu óc ngu muội nên không thể phân biệt đông tây nam bắc… Sau khi ra khỏi cung Cảnh Viên thì… bị lạc đường.”

Thiện công công im lặng chốc lát, “Thôi, để ta đưa ngươi về.”

Da đầu ta tê rần, da gà rơi lả tả. Chuyện này là thế quái nào đây? Thì ra lời đồn đều là bịa đặt, Thiện công công là người hòa ái ân cần đến thế kia mà? Đừng có phá hủy thế giới quan của ta chứ…

Đến giờ Tuất, lính gác cổng chung quanh bắt đầu đổi ca, hành lang uốn khúc trong cung vốn đã thưa người, giờ hoàng hôn buông xuống lại càng vắng vẻ hơn.

Thiện công công đi phía trước, cả buổi cũng chẳng nói với ta câu nào, thi thoảng có a hoàn thái giám đi ngang qua khom người chào ông ta, ông ta cũng chỉ gật đầu.

Bốn phía yên tĩnh, bóng lưng ông ta được ánh chiều tà dần buông phía trước in bóng trên tường đỏ, thi thoảng có con quạ đậu lại trên xà nhà, nghiêng đầu kêu khẽ, cả khung cảnh như một bức tranh nhu hòa đẹp đẽ.

Ta nhìn một chút, lúc hai tay nắm lấy nhau, chạm tới vòng tay men trên cổ tay, ta vuốt ve hoa văn trên chiếc vòng, trong lòng ngày càng suy sụp.

Ngộ nhỡ… Còn chưa tìm được Tiểu Phượng Tiên, ta đã bỏ mạng nơi thâm cung đại viện này giống như Hương Lăng, vậy phải làm thế nào đây?

Liệu hắn có đau buồn không?

https://thuviensach.vn

Ta cứ đi cứ đi, không chú ý tới Thiện công công đã ngừng bước tự bao giờ, va cái bộp vào lưng ông ta, lưng ông ta cứng như đá, ta ôm cái trán đau xoa nhè nhẹ, buột miệng mắng một câu "Bà nội cái chân".

Mắng xong ta mới cảm thấy sai sai, sau đó lập tức ngẩng đầu lên nhận lỗi.

"Nô tỳ lỡ miệng, xin công công tha mạng…"

Ánh mắt của ông ta làm ta không khỏi sững sờ, bởi vì ngược sáng, ta không thấy rõ màu mắt ông ta, nhưng cảm giác vừa thâm sâu thăm thẳm vừa hờ hững thờ ơ kia quả thật giống y như đúc.

Ý thức của ta bị quấy thành bùn nhão, vì vậy ta không biết xấu hổ mà thì thào gọi một tiếng: "Phượng Tiên Hoa…"

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Gió thổi mảnh mành phất phơ, núi xanh in bóng xuống dòng nước, vô số vân điêu giương cánh bay ra khỏi thành, hướng về nơi xa.

Cô gái nhìn xa xăm, con ngươi trong veo tuyệt trần phản chiếu bóng mây trắng lững lờ, khóe miệng khẽ mím, vẻ mặt nặng trĩu nỗi lòng.

Nàng vân vê sợi tóc của mình, dựa vào cánh cửa khắc vân rồng viền vàng, ngón tay gõ từng nhịp trên song gỗ.

Tiểu Đàm bưng một cái khay đi ra, lúc nhìn thấy cô gái thì thoáng sững sờ, sau đó khom người, hỏi: “Có cần thông báo một tiếng không ạ?”

Cô gái nheo mắt, lắc đầu, ra hiệu không cần.

Tiểu Đàm đáp một tiếng vâng rồi đi. Lúc xuống dưới lầu, còn ngẩng đầu nhìn cô gái, vẻ mặt khó hiểu.

Tổng giáo đầu Cầm Đoạn mới hoàn thành nhiệm vụ trở về mấy hôm trước, nghe nói bị thương nặng, bây giờ nhìn thử xem, chẳng phải vẫn khỏe mạnh bình thường đó sao?

Cô gái đợi ngoài cửa hồi lâu, cuối cùng mất kiên nhẫn, sau đó dùng nắm đấm đập lên cửa.

“A Thủ, chuyện ngài đã đồng ý với ta, còn nhớ chứ?”

Người trong phòng đứng trước cửa sổ, ống tay áo dài đen tuyền phất về phía sau, một cơn gió thổi qua, lay động chuỗi dây sứ trên mái ngói lưu

https://thuviensach.vn

ly, tiếng va chạm lanh lảnh vang lên liên tiếp.

Qua rất lâu sau, hắn mới đáp: “Đương nhiên là nhớ.”

“Chỉ còn một đầu người nữa, ta sẽ rửa tay chậu vàng, ngài cũng đừng đổi ý.” Vết thương của cô gái chợt nhói lên, nàng ôm ngực, điềm tĩnh nói: “Nhiệm vụ cuối cùng, mau giao cho ta.”

Bỗng nhiên, một cuộn giấy nhỏ bay ra từ khe cửa chạm rỗng, cô gái đưa tay kẹp lấy, mở ra nhìn lướt qua, dần dần đọc hết từng chữ, hàng mày thanh tú của nàng cũng từ từ nhướng lên.

Nàng vẫn cho rằng nhiệm vụ cuối cùng, nếu không phải một cao thủ giang hồ hay một ác nhân khó giải quyết, thì cũng hẳn là hoàng thân quốc thích gì đó chứ? Nhưng không ngờ lại là một dân thường nhỏ nhoi?

Khóe miệng nàng nhếch lên, “Thấy ta trọng thương nên quẳng một nhiệm vụ xoàng xĩnh cho ta, muốn sỉ nhục ta à?” Nàng nhìn qua thông tin về người kia một chút, Trần Đại Tráng, nghiện rượu mê cờ bạc, vợ con ly tán, ham ăn biếng làm, dâm ô cướp giật không chuyện ác nào không làm, ở số mười tám thôn Thương Bình huyện Cảnh Châu.

Chuyện làm ăn mà Phượng Minh Cô Thành tiếp nhận căn bản không quan tâm tới vấn đề đạo đức. Nhiệm vụ độ khó cao, bất chấp chính hay tà, có thể giết kiếm khách nhân từ đệ nhất thiên hạ, cũng có thể lấy mạng tên ác ôn khát máu mọi người nghe tên đã sợ mất mật, có điều theo tỉ lệ công việc thực tế những năm qua, vẫn là người tốt bị chết nhiều hơn, bởi vì những kẻ được xưng là chính nhân quân tử danh môn chính phái xem thường hành vi mượn tay Phượng Minh Cô Thành làm việc, một mặt lo lắng nếu bị tiết lộ ra ngoài sẽ tổn hại đến danh tiếng, một mặt cao ngạo thà dựa vào chính mình chứ không chịu dùng thủ đoạn sau lưng.

Phượng Thất Thiềm thờ ơ vuốt ve con vân điêu trắng trong tay, vân điêu thi thoảng lại nhấc chân lên hòng gỡ khỏi xích sắt trên móng vuốt.

https://thuviensach.vn

“Cầm Đoạn, nếu ngươi thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ không chỉ thả tự do cho ngươi, mà còn trả con điêu này cho ngươi.”

“Mong ngài có thể giữ lời.”

Lại một cơn gió thổi qua, bóng dáng cô gái bên cửa đã biến mất.

Lúc Cầm Đoạn đi tới thôn Thương Bình, chỉ cảm thấy nơi đây hoang vu tiêu điều. Phía bên trái là sườn dốc cao cao, từng ngôi nhà thấp lè tè nhỏ bé như ông già gần đất xa trời, căn bản không chịu nổi gió táp mưa sa. Mà phía bên phải là một khoảng hoa màu xiêu vẹo, không giống như có người chăm sóc.

Nàng ôm đàn, đi vòng quanh ngôi làng, tìm từng con số trên cánh cửa, cuối cùng cũng phát hiện ra số mười tám.

Ngôi nhà nông này còn đơn sơ hơn những nhà nông bình thường, nóc nhà lợp rơm hở lỗ chỗ, bên góc tường cũng bị con gì đó gặm cho nham nhở. Bên trong hàng rào chỉ có con gà mái gầy nhom đang ấp trứng, hai con khác cúi đầu thơ thẩn kiếm ăn trên đất.

Chỉ chốc lát sau, một bà lão từ bên trong đi ra, bà lão kia mặc chiếc áo vá chằng vá chịt, từng miếng vải nhỏ ghép lại với nhau, giống như dùng vô số vải vụn chắp vá thành một bộ quần áo vậy. Bà lão ôm rổ từ trong nhà ra, ngồi dưới nắng tách hạt ngô, nhưng bởi vì tay yếu, tách một bắp ngô mà mất gần nửa canh giờ.

Cầm Đoạn đứng bên ngoài hàng rào, nhìn một hồi lâu, lại dõi mắt nhìn sang hai bên, vẫn không thấy gã đàn ông nào xuất hiện.

Bà lão tách hạt ngô một lúc thì phát hiện ra nàng, sau đó dụi mắt, lắp bắp nói: “Là Thúy Vân đấy phải không? Về rồi hả con?”

https://thuviensach.vn

Cầm Đoạn vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh nhìn bà cụ bước về phía mình, còn thân mật nắm chặt tay nàng, hai mắt nhòe lệ nói: “Con dâu ơi, con dâu ngoan của ta, cuối cùng con cũng về rồi! Ta cứ trông mòn trông mỏi, cứ tưởng rằng tới lúc xuống mồ cũng chẳng thể gặp lại con, thật cảm tạ trời cao đất dày!” Nói rồi ôm chầm lấy Cầm Đoạn.

Tám phần mười là đầu óc lú lẫn rồi. Cầm Đoạn vốn định đẩy bà lão ra, nhưng nhìn thấy những dấu vết tang thương trên tay bà, nàng nhất thời do dự.

Nàng thấp giọng nói: “Buông ra.”

Bà lão không chịu nghe, “Nhỡ con chạy mất thì sao?”

Nàng đảo mắt, “Trần Đại Tráng là gì của bà?”

Bà lão vui vẻ ra mặt, đứa nhỏ này cuối cùng cũng chịu hỏi thăm rồi, còn nhớ tới Đại Tráng chứng tỏ vẫn còn tình cảm. “Đồ ngốc, Đại Tráng đương nhiên là con trai ta, là phu quân của con.”

”…”

Kết quả là lúc đang giằng co, phía sau bỗng vang lên tiếng đàn ông, giọng nói kia trầm thấp dịu dàng, nghe rất êm tai.

”Mẹ, có chuyện gì thế ạ?”

Cầm Đoạn híp mắt, lòng bàn tay chậm rãi nắm chặt kim bạc trong tay áo.

Bà lão vừa nghe thấy liền vội buông Cầm Đoạn ra, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt, còn nắm tay Cầm Đoạn đi tới, vui mừng nói: ”Đại Tráng con mau xem này, Thúy Vân vợ con về rồi này, Thúy Vân đây này!”

https://thuviensach.vn

Sau khi xoay người lại, tầm mắt Cầm Đoạn đặt hết lên người đàn ông trước mặt, gương mặt nàng bất giác nhăn nhó một cách kỳ quái.

Người này dáng vẻ thanh tú, lúc cười hai bên má còn có lúm đồng tiền hơi mờ, mặc một chiếc áo dài màu trắng, ống tay áo và ống quần đều xắn cao, lưng đeo sọt, tay cầm cuốc, dáng vẻ vừa từ đồng ruộng trở về.

Đây là Trần Đại Tráng ư? Đây là tên ác ôn dâm ô cướp giật không chuyện ác nào là không làm đó sao?

Bà lão đẩy Cầm Đoạn đến trước mặt hắn, mặt mày hớn hở, "Hai đứa mau ôn chuyện với nhau đi, bao nhiêu lâu không gặp, nắm tay cho ta xem nào, lâu lắm rồi ta không thấy hai đứa vợ chồng đằm thắm, ngộ nhỡ bây giờ nhắm mắt xuôi tay, ta cũng an lòng rồi."

Trần Đại Tráng thở dài, xòe hai tay, "Tay con không sạch, sợ làm dơ nàng." Hắn trông thấy bắp ngô trên mặt đất, bèn bảo bà lão: "Thân thể mẹ không khỏe, sau này đừng làm những việc này nữa nhé."

Bà lão phẩy phẩy tay, "Hôm nay có chuyện vui, ta đi làm nốt con vịt hôm qua ăn chưa hết, rồi nướng một ít bánh ngô, coi như là để ăn mừng." Nói xong liền đi vào nhà, nhóm bếp lò.

Cầm Đoạn vẫn không nhúc nhích nhìn kỹ gã đàn ông trước mặt, một thư sinh hào hoa phong nhã như thế, sao có thể là Trần Đại Tráng? Nàng nhướng mày, "Ta không phải Thúy Vân, ngươi… hắn cũng không phải là Trần Đại Tráng."

Người đàn ông kia cười, "Đúng thế, xin lỗi cô nương, bà cụ họ Trần đã lớn tuổi, mắt lòa nên mới nhận lầm người."

Nàng không quan tâm lắm, đi thẳng vào vấn đề, "Trần Đại Tráng đâu?"

https://thuviensach.vn

“Gã ta quanh năm suốt tháng lêu lổng bên ngoài, có điều nửa tháng sẽ về nhà một chuyến, nếu cô nương có chuyện quan trọng cần tìm thì có thể đợi thêm chút thời gian, còn nếu chỉ là chuyện nhỏ, tiểu sinh có thể chuyển lời giúp cô nương.”

Cầm Đoạn nghi ngờ nhìn hắn, “Ngươi chẳng có quan hệ gì với bà lão này, sao lại ở đây giả mạo làm con trai bà ta?”

“Bà cụ họ Trần có ơn với tiểu sinh lúc hoạn nạn, tiểu sinh không có gì báo đáp, bà cụ tuổi cao đầu óc cũng hơi lú lẫn, hễ có thời gian ta lại ở cùng bà cụ, chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho bà.”

Cầm Đoạn nhìn dáng vẻ trả lời nghiêm túc của hắn, cảm thấy hết nói nổi, người như thế, nói uyển chuyển là có tình có nghĩa, nói trắng ra chính là ngốc hết thuốc chữa. Chỉ vì giúp đỡ lúc hoạn nạn mà muốn trả ân sâu nặng như thế sao?

Nàng cười trêu, “Vậy nếu có ân tình sâu nặng hơn nữa, chẳng phải là ngươi sẽ lấy thân báo đáp hay sao?”

Hắn cũng cười theo, “Nếu thật sự là thế, chỉ cần ân nhân không chê, cũng không hẳn là không thể.”

Nàng không nhịn được hỏi thêm một câu: “Vậy nhỡ ân nhân của ngươi là đàn ông thì ngươi định làm thế nào?”

“…”

Nhìn hắn luống cuống, Cầm Đoạn cười rộ lên, vẻ ngoài nàng vốn đã xinh đẹp yêu kiều, như được bút pháp thần kỳ vẽ nên, bây giờ cười lên lại càng như hoa phù dung nở rộ, nghiêng nước nghiêng thành không gì tả nổi.

Cầm Đoạn ngưng cười, hỏi: “Thư sinh, ngươi họ gì?”

https://thuviensach.vn

Hắn thành thật đáp: “Tiểu sinh họ Từ.”

Khóe miệng nàng nhếch lên, Từ Sinh vừa nói Trần Đại Tráng lêu lổng bên ngoài, tám phần mười là la cà nơi sòng bạc, chỗ đó đông người, không tiện hành động, chờ ở đây một chút cũng không sao.

Đúng lúc này bà lão họ Trần cũng đi ra, vẫy tay gọi Cầm Đoạn, “Thúy Vân lại đây giúp ta một tay nào.”

Cẩm Đoạn ngẩn ra, chưa kịp phản ứng đã bị bà lão kéo vào, Từ Sinh trông thấy vẻ mặt ngơ ngác của nàng liền bật cười đi vào theo. Nàng đứng trước bếp lò, dáng vẻ lúng ta lúng túng, bà lão bảo nàng rửa sạch gừng rồi thái thành sợi, nàng cầm dao thái, tay cứng ngắc.

Bình thường nàng cũng không dùng đao kiếm nên không biết dùng lực thế nào là đủ, trượt một cái cứa vào tay, Từ Sinh thấy thế lập tức chạy tới bịt chặt tay nàng, sau đó rút dải lụa trắng trong túi áo ra quấn vài vòng.

Từ Sinh cau mày, nhìn máu hoen dần ra dải lụa, lại móc ra một dải lụa khác, quấn thêm một vòng, cứ quấn như thế, cuối cùng phồng lên thành một xâu mứt quả chỉ có mỗi một quả sơn trà…

Từ Sinh thấy nàng vẫn cực kỳ lãnh đạm nhìn hắn băng bó cho nàng, trong lòng cảm thấy rất ngờ vực, liền khẽ cười nói: “Cô nương đúng là không giống những cô gái khác.”

Cầm Đoạn rút tay về, tháo dải lụa trắng của hắn ra, ném vào ngực hắn, “Không cần.”

Từ Sinh thở dài, “Cô nương bị thương, để ta làm cho.” Nói rồi đón lấy con dao trong tay nàng, khuyên nhủ bà lão ra ngoài tách bắp ngô tiếp, rồi hắn bắt tay vào làm.

https://thuviensach.vn

Hắn nhanh nhẹn lấy một mảnh vải để bên cạnh quấn lên người mình, sau đó bắt đầu chăm chú thái gừng, một mặt nấu cơm, một mặt còn rửa rau diếp, cho vào nồi luộc chín rồi ngâm vào giấm chua, cho thêm đường và hương liệu rồi trộn đều.

Cầm Đoạn đứng nhìn, cảm thấy rất ngạc nhiên, "Ngươi là đàn ông mà lại biết làm những việc này cơ đấy."

Hắn đưa lưng về phía nàng, bóng lưng cao gầy đứng trước cửa sổ, đường viền mờ bóng trong ánh nắng, mang vẻ xuất trần kỳ lạ.

"Sống một mình, phải biết làm những việc này." Hắn dừng một chút, "Nhìn cách ăn vận của cô nương giống như tiểu thư khuê các, chắc cũng không rành mấy việc bếp núc nặng nhọc này đâu nhỉ."

Cầm Đoạn đến gần, nhìn hắn đánh trứng, sau đó thả vào trong bột mì, dùng nước quấy đều thành một thứ sền sệt, nàng trợn tròn mắt, "Đây là cái gì vậy?"

Từ Sinh đáp, "Đồ ăn, có thể nướng thành bánh."

Cầm Đoạn lấy tay quệt một chút, đang định bỏ vào miệng thì bị Từ Sinh giữ lại, "Không ăn sống được đâu." Hắn bất đắc dĩ chỉ vào chạn bát, "Nếu thật sự không có việc gì làm thì có thể rót hộ ta chút dầu hạt cải."

Nàng ngẩn ngơ lấy dầu cho hắn, nhìn Từ Sinh đổ dầu vào chảo, những giọt dầu bắn lên tí tách, nàng cảm thấy thú vị liền ghé sát mặt tới, không ngờ một giọt dầu đột nhiên bắn ra ngoài, văng tới trán nàng, nóng rẫy khiến nàng phải lùi mấy bước. Từ Sinh vừa định hỏi nàng có sao không, nào ngờ nàng vừa ngẩng đầu lên, trong mắt đã lóe lên vẻ tàn nhẫn. Từ Sinh bị ánh mắt này dọa sợ, đứng sững ra tại chỗ chẳng biết nên tiến hay lùi.

Cầm Đoạn cau chặt mày, mấy cây kim bạc dài mảnh đột ngột bay ra từ ống tay áo nàng, cắm phập vào chảo, cái chảo tách vỡ thành năm bảy

https://thuviensach.vn

mảnh, dầu chảy từ khe nứt xuống đống lửa trong lò, ngọn lửa bùng lên dữ dội, lan ra cả đống củi khô để bên cạnh, Từ Sinh thấy thế lập tức ôm chỗ củi chưa bị bén lửa chuyển ra xa, tất bật một hồi, hắn mới nghi hoặc nhìn về phía kẻ đầu sỏ.

"Cô nương biết võ ư?"

Cầm Đoạn cảnh giác ném cho hắn một ánh mắt lạnh căm, hoàn toàn không có vẻ gì là áy náy.

Từ Sinh bất đắc dĩ, "Ta sang nhà bên cạnh mượn cái chảo khác." Dứt lời hắn liền đi, bỏ lại một mình Cầm Đoạn giương mắt nhìn đống lửa vẫn còn chưa tắt.

Bởi vì Cầm Đoạn phá hoại mà bữa tối của bọn họ khoảng qua giờ Dậu mới làm xong.

Lúc ăn cơm, bà lão họ Trần liên tục gắp thức ăn cho Cầm Đoạn, còn xúi Từ Sinh cũng gắp cho nàng, Từ Sinh cũng không từ chối, ngoan ngoãn nghe lời bà lão, gắp nửa miếng chân vịt kho nước tương còn lại vào bát nàng, còn gắp một ít thịt mềm phần ức vịt cho bà lão, dặn bà nhai chậm một chút.

Cầm Đoạn xưa nay không quen ăn cơm canh đạm bạc, nhưng sau khi nếm thử vịt kho nước tương, rau diếp trộn giấm và bánh trứng nướng Từ Sinh làm, nàng không hề bài xích mà ngược lại còn cảm thấy tay nghề của hắn rất tốt.

Từ Sinh thấy nàng lặng lẽ ăn, liền khách khí nói: "Nơi thôn quê chẳng có gì ăn, cô nương châm chước ăn tạm nhé."

Cầm Đoạn ừ một tiếng, "Đang ăn tạm đấy thôi."

"…"

https://thuviensach.vn

Bà lão họ Trần đảo mắt hết bên này sang bên kia, “Ây dà, cái gì mà châm chước mới chả không châm chước, hai đứa nói chuyện khách sáo xa lạ thế, không phải là giận dỗi nhau đấy chứ?”

Sau khi ăn xong, bát đũa cũng là Từ Sinh thu dọn, Cầm Đoạn muốn giúp nhưng còn chưa chạm tay tới đã bị Từ Sinh bê đi mất, Cầm Đoạn vừa muốn cầm cái bát tiếp theo, lại nghe thấy giọng hắn thản nhiên vang lên từ trong buồng:

“Cái đó mượn của nhà bên cạnh, không phá được đâu.”

Cầm Đoạn nghe thế liền rụt tay về. Keo kiệt bủn xỉn, giống y như A Thủ.

Tới buổi tối, việc khiến người ta sầu lo nhất đến rồi. Ngôi nhà vốn nhỏ, giường cũng không lớn, bình thường Từ Sinh đều ngủ trong đống rơm sát vách, nhường lại cả cái giường cho bà lão họ Trần, bây giờ có thêm Cầm Đoạn, tất cả phải sắp xếp lại.

Cầm Đoạn tỏ ý không ngủ ở đây, bà lão họ Trần nghe thế liền cho rằng con dâu mình đang giận lẫy, tiếp tục như vậy sẽ không có lợi cho gia đình hòa thuận, lại càng muốn nhường giường cho con trai và con dâu.

“Hai đứa nhỏ các con, muốn làm gì thì cứ làm.” Bà lão vỗ mạnh vào tay Cầm Đoạn, nhỏ giọng thì thầm như đang tiết lộ một bí mật, “Thúy Vân à, con đi rồi, Đại Tráng vẫn thủ thân như ngọc, tuyệt đối không có ăn vụng đâu, mẹ vẫn trông chừng giúp con mà, không thì đêm nay lúc hai đứa ân ái, con cứ kiểm tra mà xem.”

Cầm Đoạn chết sững, quay sang nhìn Từ Sinh, hắn cúi đầu, có vẻ vô cùng lúng túng, nàng thấy hai tai hắn đỏ lựng, bèn cười cười, đáp lời bà lão, “Con biết rồi, cụ ngủ trên giường đi, con với phu quân ngủ đâu cũng được mà.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Sau khi dỗ bà lão vào nhà, Cầm Đoạn quay đầu lại nhìn thì không thấy bóng dáng Từ Sinh đâu cả, nàng liếc nhìn xung quanh, đoán rằng tên kia chắc là thẹn thùng nên trốn vào xó xỉnh nào rồi.

Nàng vận khí vào bàn chân, nhún một cái đã nhẹ nhàng bay lên xà nhà, nàng đứng trên đó quan sát một lúc, đúng như dự đoán, một lát sau, Từ Sinh đi ra từ một góc khuất trong nhà.

Hắn nhìn xung quanh một chút rồi thở dài.

Cầm Đoạn cười, "Đang tìm ta à?"

Từ Sinh quay phắt lại, sau đó bị Cầm Đoạn đang từ trên cao nhìn xuống dọa cho hết hồn, hắn tái mặt, vội vàng nói: "Cô nương mau xuống đây, trên đó nguy hiểm lắm! Nhỡ trượt chân ngã xuống thì biết làm sao?"

"Quan tâm đến ta à?"

Hắn theo bản năng dang hai tay ra, hoàn toàn quên mất sự thật là nàng biết võ, ra hiệu nàng mau nhảy về phía hắn, hắn có thể đỡ được. "Ừ ừ, cứ coi như quan tâm đến cô nương đi, hồi trước có đứa trẻ ngã từ đó xuống mà chết đấy, cô nương đừng làm liều nhé."

Cầm Đoạn mỉm cười, ngón chân búng nhẹ, xoay một vòng trước mặt Từ Sinh như đạp trên không khí, sau đó bám vào vai hắn, đáp xuống bên cạnh hắn.

https://thuviensach.vn

“Chẳng phải là bình yên vô sự rồi đấy sao?”

Từ Sinh nghiêm túc nhìn nàng, “Cô nương à, một cô gái như cô sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy được?”

Nàng thờ ơ đáp: “Trong số những lần ta bị thương, nghiêm trọng hơn thế này thì nhiều không đếm xuể, kể cả có ngã thật cũng chỉ bị thương ngoài da thôi, chẳng lẽ còn mất mạng được chắc?”

Hắn nghiêm mặt, lại rút dải lụa trắng mới tinh từ trong ngực, băng tay cho nàng. Khi nãy nhìn tư thế cầm đũa của nàng rất kỳ quặc, hắn là do tay đau, vì thế hắn mới đi tìm một số thảo dược có tác dụng tạm thời, đem nghiền nát rồi mới ra đây. Hắn đắp thảo dược đã nghiền nát lên dải lụa, sau đó băng tay cho nàng, động tác thành thạo lưu loát.

Cầm Đoạn nhìn hắn, càng phát hiện ra thư sinh này ngốc quá thể. Nhưng kỳ lạ thay, lúc này nàng không rút tay lại.

Nàng vừa nhìn hắn chăm chú băng bó cho mình, vừa hỏi: “Ngươi ở đây bao lâu rồi?”

“Chắc phải hơn một năm rồi.”

Hơn một năm làm trâu làm ngựa cho một bà lão đầu óc lẩn thẩn, chỉ vì muốn báo đáp ân tình lúc hoạn nạn ấy hả? Tên thư sinh ngốc này… Nàng nhìn ngón tay bị băng bó kín mít của mình, “Ngươi có bao nhiêu lụa trắng kiểu này vậy?”

Hắn vẫn cười như cũ, “Nhiều lắm, mẹ ta làm dệt, bà làm cái này giỏi lắm, rất nhiều thầy thuốc đều dùng nó để băng bó cho bệnh nhân.”

“Ngươi có cha mẹ hả?”

https://thuviensach.vn

“Ừ…” Ánh mắt hắn lấp lóe, sau đó hơi nghiêng đầu, “Có điều đều mất sớm rồi.”

“Vì bệnh tật à?”

Hắn lắc đầu, “Ta lớn lên ở làng bên, dân làng đều làm dệt, sau đó ta lên kinh thành để thi, đến khi quay về thì dân làng đều chết cả rồi. Nghe nói là do một ông chủ độc quyền kinh doanh vải thuê người đến, có lẽ là do ghét dân làng cản trở đường tiền tài của ông ta.”

Cầm Đoạn vẫn một mực nhìn Từ Sinh chằm chằm, đáy mắt hắn không hề có chút căm hận mảy may, hắn thong dong như đang kể chuyện về một người khác, khiến nàng có phần nghi hoặc, “Ngươi không hận sao?”

Hắn mỉm cười, “Cha mẹ ta chỉ mong ta có thể cố gắng sống tốt, ta không cầu báo thù rửa hận cho họ, chỉ mong ông trời có mắt, thiện ác đều có báo.”

Cầm Đoạn lại một lần nữa cảm thấy người trước mắt này tuyệt đối là một tên ngốc, còn là một tên ngốc nhát như thỏ đế.

Từ sau ngày đó, Cầm Đoạn liền chờ đợi ở nhà họ Trần, chờ hết ngày này qua ngày khác, nàng cũng không phải loại người chịu khó, thông thường sau khi xác định được tung tích mục tiêu, chuyện nàng thích làm nhất chính là ôm cây đợi thỏ, nghe nói con thỏ này cứ nửa tháng sẽ đâm đầu vào gốc cây một lần, nàng ngẫm nghĩ, nửa tháng cũng không phải quá lâu, nên cứ đợi như vậy.

Nàng không biết làm ruộng, cũng không biết thêu thùa, mỗi ngày chỉ có việc trông bà lão họ Trần, nếu xảy ra chuyện gì thì giúp đỡ một chút. Buổi tối rúc trong đống rơm với Từ Sinh, ở giữa treo một tấm mành, ngăn cách nàng rõ xa.

https://thuviensach.vn

Chuyện này làm Cầm Đoạn vô cùng u oán, cũng không phải nàng muốn thân cận gì với hắn, nhưng phản ứng này của hắn như thể hắn mới là người sợ bị sàm sỡ, hắn ghét bỏ nàng đến mức nào cơ chứ?

Cuộc sống thường ngày của Từ Sinh cũng đơn giản, mặt trời mọc thì ra ruộng, đến trưa về nấu cơm, ăn xong không nghỉ ngơi mà lại ra ruộng làm việc, sau đó tới lúc mặt trời lặn mới về nhà. Buổi tối chong đèn đọc sách, thời gian đi ngủ thất thường.

Mặc dù Từ Sinh ngày ngày phơi nắng, da dẻ lại trắng đến lạ kỳ, Cầm Đoạn dù không nói ra miệng nhưng thực ra trong lòng rất ghen tị.

Hôm nay Cầm Đoạn giúp bà lão họ Trần xay đậu, nàng khỏe hơn bà lão, trong nhà cũng không có lừa, vì thế nàng kéo cối xay, còn bà lão thì thả đậu và nước vào.

Bà lão nhìn đám mây phía chân trời cảm thán: “Thúy Vân à, trước kia Đại Tráng có lỗi với con, phụ tấm chân tình của con, con lo toan việc nhà cho nó, mà nó còn ra ngoài cờ bạc chơi gái, đúng là vô liêm sỉ. Bây giờ con cũng thấy đấy, nó thay đổi hoàn toàn rồi, vừa làm ruộng vừa nấu cơm, đối với ta thì khỏi phải nói có bao nhiêu hiếu thuận, thôi thì con hãy ngoan ngoãn ở bên nó, đừng giận lên là bỏ đi nữa.”

Cầm Đoạn không lên tiếng, chỉ ừ à lấy lệ.

“Nhiệm vụ tiếp theo, con cũng biết rồi đấy, sinh được đứa con là quan trọng hơn hết, nếu con sinh được cho nhà họ Trần một đứa con trai, vậy thì công lao của con là lớn nhất rồi.”

Cầm Đoạn loạng choạng, sau đó bất đắc dĩ tiếp tục xay đậu. Nàng nhìn mặt trời, buổi trưa qua lâu rồi mà, sao Từ Sinh vẫn chưa về?

Nàng ngừng tay, thoáng cảm thấy bất an, nói với bà lão một tiếng rồi chạy ra ruộng. Kết quả chạy tới nơi mới biết quả thật đã xảy ra chuyện.

https://thuviensach.vn

Mấy gã đàn ông đang xúm lại đánh Từ Sinh, Từ Sinh nằm dưới đất ôm đầu, nhìn dáng vẻ thì hắn đã bị đánh hồi lâu, không còn sức lực.

Cầm Đoạn chạy tới trước mặt mấy gã, lạnh lùng hỏi: “Các người đang làm gì thế?”

Bọn chúng nghe thấy có tiếng người, giật mình quay đầu lại nhìn nàng, vẻ mặt ngỡ ngàng không thôi.

Trong thôn có cô gái quốc sắc thiên hương như thế này từ bao giờ thế?

Từ Sinh mở hé mắt, khuôn mặt bầm tím, trên tay trên quần áo đều là bùn đất đen thùi. Hắn yếu ớt cất giọng: “Cô đi mau… Bọn chúng là ác bá nơi này…”

Mấy gã kia quay sang nhìn nhau, có gã lên tiếng hỏi: “Cô em là vợ hắn à?”

Cầm Đoạn chỉ nhìn gã, giữa hàng mày dần nhuốm vẻ tàn ác, “Nếu đúng thì sao?”

Bọn chúng chà xát hai tay đi về phía Cầm Đoạn, gã nào gã nấy đều lộ vẻ mặt dâm dê.

“Ồ, phu quân bị bắt nạt, nương tử muốn bênh vực đấy à?”

“Mau lại đây cho đại gia hôn cái nào, mặt hàng thượng hạng thế này thật là trăm năm khó gặp đó!”

“Thơm ghê, không biết sờ vào thì thế nào nhỉ…”

Những lời lẽ bẩn thỉu tới tấp vang lên, Cầm Đoạn đã quen bị chòng ghẹo như vậy, thậm chí những lời còn quá đáng hơn thế nàng cũng nghe đến chai cả tai rồi. Nàng khẽ cười, nói: “Muốn sờ thì phải trả giá chút đỉnh, các ngươi có gì nào?”

https://thuviensach.vn

Từ Sinh ngơ ngác nhìn nàng nói những lời ấy, ánh mắt mê hoặc gần như lạnh lẽo của nàng khiến lòng hắn chùng xuống. Những lời ngả ngớn như vậy mà nàng cũng có thể nói tự nhiên thế sao… Giống như đưa đẩy ve vãn với người khác, nàng cũng có thể tự nhiên thành thạo vậy…

Đám đàn ông nóng lòng muốn thử, hai mắt sáng lên, "Đương nhiên là có cái gì thì sẽ cho nàng cái đó."

"Mạng thì sao?" Cầm Đoạn lách mình nhảy tới trước mặt bọn chúng, bàn tay cầm châm, đầu ngón tay khẽ nâng lên hạ xuống, cả đám đều ngã gục, sau đó tứ chi cứng ngắc, không nói ra lời, chỉ có thể run lẩy bẩy.

Nàng tới trước mặt Từ Sinh, nâng hắn dậy, "Ngươi sao rồi?"

Từ Sinh không hề nhúc nhích, chỉ nhìn nàng hồi lâu không nói gì. Cầm Đoạn cảm thấy có lẽ hắn bị thủ đoạn của mình dọa sợ, liền giải thích: "Ta không giết bọn chúng, chỉ phong bế huyệt đạo của chúng thôi, ngươi…"

"Không nói lời tục tĩu, không làm việc dâm ô, một cô nương như cô mà không biết thế nào là rụt rè sao?"

Cầm Đoạn bị hắn ngắt lời chẳng hiểu vì sao, có điều nghe hắn nói cũng hiểu ra đại khái, không phải hắn để ý tới thân thủ của mình, mà là bất mãn vì nàng không tuân theo đức hạnh của một người đàn bà đã có chồng thì phải?

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, cố ý nói: "Quen rồi."

Hắn quả nhiên tức giận, đến khi về nhà cũng không thèm nói chuyện với nàng.

Bà lão họ Trần cũng nhận ra bầu không khí kỳ quặc, lúc ăn cơm không hề lên tiếng, đoán chừng là lần đầu tiên được thấy "con trai" mình giận dỗi,

https://thuviensach.vn

đành phải vùi đầu ăn cơm, thi thoảng lại huých cùi chỏ vào Cầm Đoạn, nháy mắt xin nàng hòa giải.

Cầm Đoạn cảm thấy vẻ mặt sầm sì này của hắn rất đáng yêu, liền dứt khoát mặc kệ hắn, cũng làm bộ như không thấy ám hiệu của bà lão.

Qua thêm hai ngày, Cầm Đoạn không thể không đầu hàng, vì nàng thật sự sâu sắc cảm nhận được, nếu thật sự mặc cho cái gã tính khí quật cường này bực bội, hắn thật sự sẽ tự làm mình tức chết…

Chuyện là buổi sáng nay, Từ Sinh dọn dẹp xong đi ra ruộng, Cầm Đoạn liền đi theo. Sau đó thảnh thơi ngồi trên một nóc nhà cách đó không xa. Ngày đầu tiên hắn chỉ nhìn nàng mà không chịu nói chuyện, ngày thứ hai thứ ba hắn bắt đầu khó chịu, nhìn nàng ngồi chênh vênh trên nóc nhà cao, hắn thật muốn xông tới lôi nàng xuống.

Ngày thứ tư, cuối cùng hắn không nhịn được nữa, cầm cuốc tới trước mặt nàng, nói: “Đi xuống.”

Cầm Đoạn cười: “Quan tâm đến ta à?”

Từ Sinh mím môi, rốt cuộc không nghẹn được, vẫn phải nhả ra: “Ta quan tâm đến cô, xuống đây đi.”

Nàng chợt cảm thấy vui một cách khó hiểu, thả người nhảy xuống, nhưng lúc này đột nhiên trong tim đau nhói, nàng không khống chế được trọng tâm cơ thể, ngã nhào vào ngực Từ Sinh, Từ Sinh ôm chặt lấy Cầm Đoạn, đang muốn mở miệng quở trách nàng, lại phát hiện sắc mặt của nàng trắng bệch như giấy.

Cầm Đoạn cắn môi, ôm ngực, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh, tay nàng bấu chặt cánh tay Từ Sinh, có thể thấy rõ khớp xương trắng nhợt và gân xanh hằn rõ.

https://thuviensach.vn

“Cô nương làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Nàng thở hổn hển, “Đưa ta về, ta phải… vận công chữa thương.”

Từ Sinh thấy tình thế nguy cấp, không nói hai lời lập tức ôm ngang eo nàng chạy về nhà, hắn đặt nàng xuống giường, sốt sắng nhìn nàng gắng gượng tĩnh tọa, bà lão họ Trần thấy thế cũng theo vào, luôn miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Từ Sinh cũng hỏi: “Cô nương có đỡ hơn chút nào không? Cần tiểu sinh hỗ trợ không? Còn không thoải mái chỗ nào? Cần, cần nước không?”

Cầm Đoạn đang vận công, bên tai đứt quãng là giọng nói ồn ào của hắn, nàng cau mày, nặng nhọc bảo hắn một câu: “Im miệng.”

Hắn ngẩn người, sau đó im lặng, dắt bà lão họ Trần vẫn một mực hỏi làm sao vậy làm sao vậy ra cửa.

Từ Sinh lẳng lặng đợi ở ngoài phòng, mãi đến khi nghe thấy một tiếng phụt, hắn mới đẩy cửa chạy vào, thấy Cầm Đoạn phun ra một búng máu, bên mép còn có vệt máu đỏ tươi chảy xuống. Hắn hoảng hốt không biết làm thế nào, toan mở miệng nhưng lại sợ ảnh hưởng đến nàng.

Cầm Đoạn chống tay hai bên người, ngước mắt lên nhìn hắn, thấy hắn siết chặt tay không ngừng run rẩy, nàng vẫn nhẹ nhàng hỏi câu kia: “Ngươi thật sự quan tâm đến ta sao?”

Từ Sinh lặng yên hồi lâu mới trầm giọng đáp: “Phải… Ta thật sự quan tâm nàng… Nàng đừng xảy ra chuyện gì nhé…”

Cầm Đoạn nhìn mặt hắn, một cảm giác ấm áp không tên chậm rãi lan tỏa khắp cơ thể.

https://thuviensach.vn

Nàng từ nhỏ đã được đào tạo như một công cụ giết người, vì thế chưa bao giờ được cảm nhận sự quan tâm từ bất kỳ ai khác. Nàng không muốn hai tay mình nhuốm máu, nên chỉ dùng kim bạc làm ám khí giết người. Nàng cho rằng như vậy là có thể lừa mình dối người, rằng mình vẫn còn là một người sạch sẽ, còn có tư cách trở lại cuộc sống của một người bình thường…

Cho dù hắn đối với bất kỳ ai cũng quan tâm săn sóc, hỏi han ân cần như thế, nàng cũng không để tâm, vì nàng không tham lam, chỉ cần có thể nắm giữ được phần nào, nàng cũng cảm thấy sự sống của mình có giá trị.

“Thư sinh à… Không lâu nữa, ta sẽ tự do…” Ánh mắt nàng lấp lánh, gương mặt không kìm được ửng đỏ, “Tới ngày ta được tự do, ngươi…”

Từ Sinh nhìn nàng, “Sao cơ?”

Nàng hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng nói thì bị tiếng gọi ở ngoài phòng làm cho nghẹn lời.

“Mẹ, con về rồi đây −−”

Từ Sinh sững sờ, thấp giọng lẩm bẩm một câu Trần Đại Tráng. Cầm Đoạn thở dốc vài hơi rồi gắng hết sức đứng lên, đi ra ngoài. Nàng đi tới cửa, lúc trông thấy một gã đàn ông đang chạy về hướng này, nàng quay đầu liếc nhìn Từ Sinh đang đứng trong phòng.

Một cảm giác bất lực khó hiểu khiến nàng rã rời. Một tên ngốc tốt bụng không nhìn nổi máu tanh như Từ Sinh, liệu có chấp nhận một cô gái mang danh thiên hạ đệ nhất sát thủ không đây?

Bà lão họ Trần đang bới thóc ở ngoài sân, sau khi nhìn thấy Trần Đại Tráng thì ngẩn ra, thóc trong tay cũng vãi ra không ít.

https://thuviensach.vn

Trần Đại Tráng là gã đàn ông hơn ba mươi tuổi, mặt chữ điền, mắt ti hí, tai to mặt lớn. Gã mặc bộ quần áo chất liệu rất tốt, tay còn đeo một chiếc nhẫn ngọc bạch chi to tướng chói mắt, dáng vẻ áo gấm về làng. Gã đi tới trước mặt bà lão họ Trần, cười hì hì nói: “Mẹ à, con trai cuối cùng cũng gặp vận may ở sòng bạc rồi! Thắng một ván vang dội, làm sập cả sòng bạc lớn nhất trên huyện Cảnh Châu luôn! Lần này có thể đưa mẹ đi sống những tháng ngày sung sướng rồi!”

Cầm Đoạn thầm oán, lại đắc tội người ta, chẳng trách người ta muốn thuê sát thủ diệt khẩu nhà ngươi!

Bà lão họ Trần sờ lần mặt Trần Đại Tráng, nhất thời lệ chảy ròng ròng, đôi mắt vốn mờ đục nay càng thêm mơ hồ. Nhưng từ cảm giác trên tay và giọng nói này, bà dám khẳng định đây là đứa con trai ruột của bà!

“Đó đâu có phải là tháng ngày sung sướng? ” Ngực Cầm Đoạn vẫn hơi đau, nàng ho khan một tiếng, “Tháng ngày sung sướng thật sự sắp đến với ngươi rồi đây…”

Bà lão lúc này mới tỉnh táo lại, “Cô không phải Thúy Vân, không phải… Cô là ai?”

Từ Sinh cảm thấy tình thế không ổn, liền đứng ra giải thích giúp nàng, “Bà ơi, nàng là…”

Cầm Đoạn xoay cổ tay, kim bạc trong ống tay áo liền trượt ra, cây kim màu bạc dưới ánh mặt trời sáng đến chói mắt.

Từ Sinh lập tức ngẩn ra, sau đó không thể tin nổi nhìn nàng, ”Cô nương…”

Cuối cùng vẫn phải thẳng thắn, đành vậy thôi.

https://thuviensach.vn

Cầm Đoạn không nhìn Từ Sinh, giọng nói dần trầm xuống, giống như đang tự lẩm bẩm, “Như ngươi thấy đấy, ta là sát thủ, là ác ma khát máu như mạng, gã là nhiệm vụ cuối cùng của ta, chỉ cần giết gã… Ta sẽ tự do…”

Từ Sinh nhất thời nghẹn lời, trái tim đập như trống nện. “Vì sao… phải giết người… Sống bình yên vui vẻ, không được hay sao?” Từ sau ngày thấy cảnh cả làng bị tàn sát thê thảm, rất lâu sau hắn vẫn không thể nguôi ngoai, dường như có bụi gai sắc nhọn mọc rễ trong lòng hắn, từng thời từng khắc đều giương nanh múa vuốt. Hắn rất vất vả mới có thể chôn sâu nó vào một góc nào đó, bây giờ nó lại như phá đất chui lên, đâm cho hắn thủng trăm ngàn lỗ.

“Không thể.”

Nàng đợi bao nhiêu năm nay mới chờ được đến ngày này, bất kể thế nào… cũng không thể từ bỏ được…

Bà lão họ Trần bị dáng vẻ lạnh như băng của nàng dọa sợ, bà cảm giác được cô gái trước mắt không hề đơn giản, liền lập tức xin tha, còn Trần Đại Tráng lại có vẻ không quan tâm lắm, còn liên tục khiêu khích để Cầm Đoạn nhanh chóng ra tay.

Ngón tay Cầm Đoạn đang dồn lực, chợt nghe thấy Từ Sinh phía sau hô: “Nàng cho gã ta một con đường sống, sau đó chúng ta cùng ẩn cư nơi núi rừng! Làm một đôi phu thê không màng thế sự, có được không?”

Nàng chỉ trù trừ một thoáng, Từ Sinh đã chắn trước mặt bà lão họ Trần và Trần Đại Tráng, hắn thành khẩn nhìn nàng, ánh mắt trong veo không hề sợ hãi khiến nàng thoáng do dự.

Nàng thầm cười khổ, một người trong sạch thuần khiết như vậy, bảo nàng mỗi ngày đối mặt với hắn, chẳng phải khiến người ta tự thẹn mình nhơ bẩn hay sao…

https://thuviensach.vn

Từ Sinh ấp úng nói: "… Chỉ cần cô nương không chê, chúng ta sẽ cùng nhau đầu bạc răng long."

Cầm Đoạn đang lưỡng lự, chợt nghe trên đầu truyền đến tiếng vẫy cánh, nàng ngẩng phắt đầu lên, quả nhiên, mấy con vân điêu vừa đậu xuống bốn phía nóc nhà, đang nhìn chằm chặp vào nàng.

Nàng bị theo dõi rồi.

Không được, không thể thả Trần Đại Tráng đi, nếu thả hắn đi, chỉ sợ cả đời này sẽ chẳng được sống yên. Nàng còn có thể ứng phó được, nhưng Từ Sinh chỉ là một thư sinh yếu ớt trói gà không chặt…

"Ta không thể hại ngươi."

Cầm Đoạn bất chợt híp mắt, cây kim trong tay toan phóng ra, tiếng kêu chói tai của vân điêu lớn vởn không ngừng, có lẽ chúng nó cũng cảm thấy không đành lòng thay nàng. Trong lòng nàng rối rắm, lúc cây kim rời tay thì tốc độ đã chậm lại, trong chớp mắt cây kim bắn ra, nàng nhủ thầm không xong rồi.

Từ Sinh chạy vụt qua, chắn trước mặt bọn họ, cây kim đâm vào ngực hắn, hắn quỳ gục xuống vì đau, cơn đau qua đi hắn còn vội vàng xua tay về phía bà lão họ Trần và Trần Đại Tráng, ra hiệu cho bọn họ mau chạy đi.

Cầm Đoạn run lên, trơ mắt nhìn bà lão họ Trần và Trần Đại Tráng biến khỏi tầm mắt mình, bọn họ vừa chạy khuất, vân điêu lại kêu lên một tràng, sau đó vỗ cánh bay đi.

Sau khi phản ứng lại nàng vội bắn ra mấy cây kim, đám vân điêu rơi rụng hết. Lần này, nàng làm phản thật rồi…

Nàng chạy tới trước mặt Từ Sinh, khẽ vỗ vào lưng hắn, cây kim liền bắn ra, cắm vào thân cây phía sau, trong chớp mắt thân cây đã vỡ thành

https://thuviensach.vn

mấy khối.

Từ Sinh thấy thế trợn mắt há mồm, nàng giận rồi phải không…

“Ta không muốn hại ngươi, vậy mà ngươi lại hại ta.” Nàng biết rõ cây kim khi nãy chỉ dùng chưa tới ba phần sức lực, nhiều lắm chỉ khiến hắn đau nhói một cái thôi. Cầm Đoạn nâng hắn dậy, giọng điệu hơi ấm ức, “Giờ ta thành kẻ tội đồ rồi.”

Từ Sinh không rõ lắm tội danh này nghiêm trọng thế nào, hắn nén đau nhoẻn miệng cười, coi như an ủi, “Ừm, bây giờ ta nợ nàng một ân tình, để ta trả nhé.”

Cầm Đoạn bất đắc dĩ, “Không cần ngươi trả ơn, mai ta sẽ về thành nhận tội.”

Hắn có chút sốt sắng, “Vậy nàng sẽ thế nào?”

“Có lẽ sẽ trở thành phế nhân thôi.” Nàng cố ý nói nhẹ đi vì sợ hắn áy náy. Làm sao có thể đơn giản là phế nhân như thế? Trở về thành chỉ còn một con đường chết. Nàng cũng không định trở về, lang thang đến đâu thì ở lại đó, tóm lại là không thể ở cùng hắn được…

Hắn nhíu chặt mày, sau đó đột ngột cầm lấy tay nàng, nói chân thành: “Ta nói ẩn cư chốn núi rừng không phải là nói chơi đâu.”

Nàng chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Thấy nàng không đáp, Từ Sinh thẹn thùng, nhưng vẫn lí nhí nói: “Ta nghèo rớt mùng tơi, cô nương đừng chê nhé…”

“…”

Tay của bọn họ, cứ thế nắm liền hai năm…

https://thuviensach.vn

Hai năm sau, Cầm Đoạn ôm xác Từ Sinh, ngồi trên mỏm núi thôn Thương Bình, nhìn ánh nắng chiều chìm dần trong đám mây xa, nỗi cô đơn càng cuộn trào trong lòng, lấp đầy trí óc và đôi mắt nàng, khiến sâu trong mắt nàng nhuốm màu đỏ thẫm, mãi đến khi bóng nước lấp loáng phủ lên, mới khiến cho tâm tư kia mềm dịu đi một chút.

Nàng cúi đầu nhìn mười ngón tay đan xen của bọn họ, ngón tay bất giác run rẩy.

Bàn tay này đã từng rất ấm áp, nay lại lạnh như tuyết ngày đông, đau đến thấu xương. Trên tay hắn còn có rất nhiều vết thương dữ tợn, như bị thời gian đóng băng lại vào giây phút chúng bị xé ra. Trên cổ tay hắn là vết hằn do bị trói bằng dây thừng, nhìn mà xót xa.

Cầm Đoạn khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của hắn, sau đó ôm chặt hơn một chút.

Đã rất lâu nàng chưa mở miệng nói chuyện, đã sớm quên mất cách cất giọng rồi…

Mà thôi, phu thê liền tâm, có những lời không nói ra miệng, hắn cũng cảm nhận được.

Thư sinh, hẹn chàng kiếp sau gặp lại

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Ý thức của ta như bị quấy thành bùn nhão, vì vậy ta không biết xấu hổ mà thì thào gọi một tiếng: “Phượng Tiên Hoa…”

Lý công công cau mày, “Cái gì?”

Ta chợt tỉnh táo lại, loại cảm giác khó hiểu này thật sự là không chấp nhận được, nếu sau này ta bảo với Tiểu Phượng Tiên rằng lúc ở trong cung ta cảm thấy một lão thái giám rất giống hắn, e là hắn sẽ chẳng để ta sống yên đâu… Nhưng chuyện khá nghiêm trọng lúc này là, ta lại dám gọi lão thái giám này bằng tên một loài hoa, ông ta nghe thấy nhất định sẽ cho rằng ta so sánh ông ta với một đóa hoa e ấp kiều diễm, ngộ nhỡ lão thái giám này còn ôm chút tâm tư đàn ông trai tráng, chẳng phải ông ta sẽ oán chết ta sao?

Ta lập tức soạn lời nói dối, “Công công, nụ hoa Phượng Tiên phơi khô trộn với cẩu kỷ ngâm thành trà, có thể tráng dương đấy ạ.”

Mặt ông ta tối sầm, quay phắt đi không thèm nhìn ta.

Không ổn, xem phản ứng thế này thì rõ ràng là vẫn tức giận, lẽ nào câu nói kia không vừa ý ông ta?

“Công công…” Ta đang định tìm một lời nói dối khác để giảm bớt bầu không khí sượng sùng này, có điều ông ta không cho ta cơ hội.

Ông ta nghiêm mặt cắt lời ta, hất cằm về phía phòng giặt, “Vào đi.”

https://thuviensach.vn

Ta ngoan ngoãn vâng dạ, nắm góc áo đi vào, quay người lại đã chẳng thấy bóng dáng ông ta đâu. Ta hoảng hồn, thậm chí còn ra ngoài nhìn quanh một lượt, làm sao mà chớp mắt đã biến mất được như vậy chứ?

Phía sau ta truyền tới tiếng hô của Đàm công công, "Nha đầu này chạy đi đâu thế hả? Đến giờ này mới mò về! Làm trễ nải bao nhiêu chuyện rồi!" Ta giật mình quay đầu lại, hắn đã nhấc vạt áo xăm xăm đi đến trước mặt ta.

Đàm công công ở trong cung đã lâu, ngày thường bị không ít những thái giám khác bắt nạt, có điều hắn quả thật rất hiền lành. Hắn thấy hai tay ta trống trơn, ngón tay cong thành lan hoa chỉ rõ cao chỉ vào ta, "Ngươi ngươi ngươi, bảo ngươi tới cung Cảnh Viên lấy xiêm y, ngươi lại tay không mà về! Có phải là lẻn đến chỗ nào chơi rồi không? Ngươi mà về trễ chút nữa là ta phải bẩm báo lên trên đấy!" Nhìn xung quanh một lúc, cuối cùng hắn phát hiện ra sự lạ, "Hương Lăng đâu?"

Ta băn khoăn không biết có nên báo chuyện này cho hắn không, dù sao lòng người khó đoán, lúc này ta cũng không biết có thể tin ai. Nhưng ta hiểu rõ, nếu chuyện này lộ ra, người biết chuyện không chừng sẽ bị xử lý theo cách nào đó, dù sao cũng là chuyện dan díu của phi tần hoàng gia với kẻ khác, không biết chừng để gìn giữ bộ mặt hoàng gia, bọn họ sẽ diệt khẩu tất cả những người biết chuyện cũng nên.

Không nói cho hắn, còn có thể giúp hắn bớt liên lụy chuyện thị phi, cũng có thể giúp ta tránh bớt một chút nguy hiểm.

"Không biết, sau khi từ cung Cảnh Viên ra ngoài, nô tỳ vẫn chưa gặp nàng, Phương cô cô nói nàng đã về rồi, công công không gặp sao?"

Đàm công công nghi ngờ nhíu nhíu mày, còn lẩm bẩm một câu "cung Cảnh Viên", sau đó ánh mắt buồn bã như hiểu ra điều gì, cuối cùng thở dài đầy bất lực, "Không sao đâu, ngươi mau vào trong đi, bữa tối vừa mới bắt đầu đấy."

https://thuviensach.vn

Ta cũng không lên tiếng, đoán chừng hắn đã đoán ra đầu đuôi sự việc rồi. Ta vừa đi một bước, hắn liền gọi ta lại, nói: “Việc ngày hôm nay ngươi hãy quên đi, nếu có ai hỏi ngươi Hương Lăng đâu, ngươi cứ nói là không rõ, hôm nay ngươi vẫn ở phòng giặt, chưa từng ra ngoài.”

“…Vâng.” Đi tới cổng đại sảnh, ta vẫn nghe thấy tiếng thở dài của hắn.

“Đáng tiếc, một cô gái tốt như thế…”

Trong phòng giặt tuy nhiều việc, nhưng được cái giờ giấc nghỉ ngơi điều độ. Tới buổi tối, mọi người ai về phòng nấy, chuyện trò ríu rít, điều duy nhất khiến ta sởn gai ốc chính là, thật sự không có ai hỏi ta Hương Lăng đã đi đâu.

Giống như nàng mất tích là chuyện đương nhiên, không có gì phải thắc mắc.

Ta ngồi trên cái đu quay bằng trúc trong sân, đung đưa qua lại, vừa ngẩng đầu thì chợt phát hiện có cái đầu ai đó đang lấp ló sau cánh cửa phòng giặt. Ta nhìn kỹ lại, mới phát hiện ra cái đầu như ẩn như hiện kia là của Tiếu Tiếu.

Hắn cũng phát hiện ra ta, sau đó cuống quít vẫy tay về phía ta, ta sửng sốt, cẩn thận nhìn xung quanh, xác định không có người nào khác mới dám chạy chầm chầm tới.

Tiếu Tiếu kéo ta lại gần, sắc mặt bị ánh trăng chiếu vào trắng bệch.

Ta thầm than không ổn rồi, “Ta không có tiền đâu nhé, ngươi cá cược thua chỉ còn cái quần lót cũng đừng có tới tìm ta.”

Hắn trợn mắt lườm ta, vẻ mặt như thể đang trách cứ ta sao có thể bôi nhọ đạo đức của hắn như thế. “Ta có chuyện đứng đắn!” Hắn lôi ta đến một

https://thuviensach.vn

góc khuất, nói nghiêm túc: “Nghe nói thích khách kia bị xử tử rồi!”

Ta hoảng hốt, trí óc bỗng nhiên trống rỗng, “Xử tử? Từ bao giờ?”

“Ngày hôm qua, ta phải bỏ tiền đút lót cho một tên thị vệ mới biết, thích khách kia bị giam trong địa cung Ứng Long, nhưng không cách nào moi được tin tức sau đó, đêm qua Tần Sơ Ước lẻn vào mới nghe lén được rằng thích khách kia đã lặng lẽ bị xử tử rồi.”

Lặng lẽ… Từ này quá vi diệu, thân phận của thích khách kia hẳn phải rất đặc biệt, nếu không sao phải xử tử lặng lẽ như vậy?

Chân ta mềm nhũn ra, thật ra ta không tin với thân thủ xuất thần nhập hóa của hắn mà lại có thể rơi vào hoàn cảnh đó. Ta những tưởng rằng ta rất trấn tĩnh, nhưng qua ánh mắt Tiểu Tiếu nhìn ta, ta mới biết ta đang hoảng hốt.

Tiếu Tiếu vỗ vai ta, “Ngươi đừng nóng vội, chúng ta cứ lẳng lặng chờ một ít thời gian nữa, nói không chừng… thích khách kia không phải là thủ lĩnh thì sao?”

Ta gật đầu, nhìn Tiếu Tiếu nhấc vạt áo thái giám chuồn ra từ một góc khác.

Sau khi trở về phòng, lòng ta nôn nao thấp thỏm, nằm thật lâu vẫn không buồn ngủ, lật người hết bên này đến bên kia, khiến cho mấy cung nữ đang buôn chuyện rôm rả bên cạnh không nhịn được hỏi ta bị làm sao vậy. Không lâu sau, ma ma quản giáo tiến vào phòng, thu dọn đồ đạc của Hương Lăng, thản nhiên nói Hương Lăng đã được gọi về cung Cảnh Viên, hưởng cuộc sống ăn no mặc đẹp, bảo mọi người không cần nhớ nhung nàng.

Ta vuốt ve cái vòng men trên tay, cảm thấy lòng bàn tay chợt mướt mồ hôi, cái vòng tay kia như đang nhắc nhở ta từng giây từng phút, không thể

https://thuviensach.vn

tiếp tục ở lại đây, nhất định phải sống sót thoát ra ngoài.

Ta âm thầm hạ quyết tâm, sau đó ngồi dậy, quyết định phải tới cái địa cung tên là Ứng Long kia nhìn một chuyến, sống phải thấy người chết phải thấy xác mới được.

Lúc ra cửa, còn có cung nữ tốt bụng gọi ta lại, nói ban đêm có lệnh giới nghiêm, bảo ta đừng chạy lung tung.

Lệnh giới nghiêm cũng chẳng có gì to tát, cái khó là ở chỗ, làm sao tìm được cái địa cung kia kìa. Còn may phòng giặt cách chính viện hậu cung không xa, đi vòng qua đó nhờ Tần Sơ Ước đưa ta đi cũng là một ý hay.

Buổi đêm trời đổ mưa nhẹ, trên đất loang lổ từng vũng nước, lấp lánh dưới ánh trăng đến chói mắt. Ta chạy gấp, những giọt nước mưa bắn lên làm bẩn ống quần. Chẳng lâu sau, hạt mưa bắt đầu lộp bộp rơi xuống.

Ta bị mưa xối cho ướp nhẹp, vừa rẽ vào một hành lang thì nghe thấy trong cung vang lên tiếng chuông đồng báo hiệu lệnh giới nghiêm. Ta quệt cái trán sũng nước, dựa vào bức tường đỏ nghỉ ngơi một chốc, đang định tiếp tục lên đường thì bị ai đó vỗ mạnh vào vai.

Ta quay đầu lại, sợ tới mức lùi liền vài bước, suýt nữa ngã vào vũng nước. Thị vệ tuần tra ban đêm sờ đao nhìn ta, khuôn mặt nghiêm nghị, còn kịp thời túm cổ áo ta.

Cứ thế, ta bị bắt đến Hình Ti tra hỏi.

Ta bị bọn họ ép quỳ dưới đất, nước mưa dính trên người nhỏ thành một vũng, vô cùng chật vật. Vốn tưởng rằng mới vừa qua giờ giới nghiêm có một chút, cho dù có tuần tra cũng không thể nào đi tuần tới chỗ này, ai ngờ còn chưa kịp trốn đã bị tóm cổ, ông nội nó thật đúng là gặp hạn.

https://thuviensach.vn

Mấy gã thị vệ kia khoanh tay nhìn ta, tỏ ra cực kỳ khó hiểu.

Lão thị vệ trưởng liếc cái thẻ bài đeo bên hông ta, thở dài bất đắc dĩ, "Như Hoa cô nương, gần đây trong cung có thích khách, buổi đêm cấm đi lại, đêm đến không được ở bên ngoài là quy củ, há có thể đã biết mà vẫn vi phạm? Vả lại, ban đêm tối đen như mực, ngộ nhỡ thị vệ tuần tra tưởng cô là thích khách, chém cho một đao thì cô chết oan rồi."

Ta cúi gằm mặt, đang đắn đo tìm từ thì nghe thấy ông ta nói: "Thôi thôi, thấy cô là người mới chưa hiểu chuyện, cũng không truy cứu nữa, cô mau quay về đi."

"… Vâng, tạ ơn đại nhân khoan dung…" Ta đang định đứng lên, phía sau chợt vang lên tiếng bước chân vững vàng.

"Sao có thể không truy cứu?"

Thiện công công?

Lão thị vệ trưởng híp mắt một lúc mới nhìn rõ người đứng ở cửa là ai, ông ta vội chạy ra nghênh đón, sau khi quay lại liền liếc mắt ra hiệu cho mấy tên thị vệ, bọn họ liền vội vàng che chắn ta ở đằng sau.

"Không đón tiếp từ xa, Thiện công công đã trễ thế này còn tới Hình Ty, không biết là có chuyện gì?"

Ta ló đầu ra ngó, bị một tên thị vệ lôi lại.

Hắn hung dữ bảo ta: "Bị Thiện công công tóm được là chỉ có đường chết! Trốn cho kỹ vào!"

"Nhưng mà…"

"Suỵt! Trốn vào!" Nói xong lại ấn cái đầu ta đang ló ra trở lại.

https://thuviensach.vn

Nói quá lên rồi, chiều nay ta đâu có thấy ông ta hung ác chỗ nào. Hơn nữa… Chẳng phải ông ta phát hiện ra ta rồi đấy à? Còn trốn cái gì nữa?

Giọng Thiện công công cực kỳ lạnh, "Đừng trốn nữa, ra đây."

Đám thị vệ liếc mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn lão thị vệ trưởng, thấy lão thị vệ trưởng cũng bó tay, cuối cùng bọn họ đành phải tránh ra. Mất đi vật che chắn, ta liền bại lộ dưới ánh mắt của Thiện công công, ánh mắt ông ta sẫm lại, hồn vía ta liền bay hết, hoảng sợ cuống quít nói: "Nô tỳ biết sai rồi!"

Hai tay Thiện công công để trong ống tay áo, bước tới cúi xuống nhìn ta, mặt lạnh tanh nói: "Thị vệ trưởng định bao che đấy à?"

Lão thị vệ trưởng ấp úng một lát mới đáp: "Chuyện đó, chuyện đó… Nàng ta cũng là phạm tội lần đầu, ta không muốn làm lớn chuyện, lại phiền lão nhân gia phải đi một chuyến."

Thiện công công không nhìn ta nữa, "Đánh mười…" Ông ta vừa lên tiếng, mọi người liền hít vào một hơi, ngay cả ta cũng không nhịn được liếc nhìn đống hình cụ để bên cạnh, dù là roi móc câu hay là gậy gỗ, đánh mười cái thì ta cũng đi tong nửa cái mạng!

Ông ta nhắm mắt lại, "Đánh mười cái vào tay." Nói xong liền ngồi xuống một bên, "Đánh đi."

Lão thị vệ trưởng rất khiếp sợ, nửa buổi sau mới hoàn hồn, sau đó vội ra lệnh cho bọn thái giám: "Đánh mau, đánh mau, mười cái đập tay." Giọng nói kia như chỉ sợ Thiện công công đổi ý.

Ta thở phào, mơ mơ màng màng bị đánh mười cái vào bàn tay, hình phạt này nói nhẹ không nhẹ, nói nặng lại càng không nặng, song thật đúng là đau, đánh cho cả bàn tay ta đỏ tía.

https://thuviensach.vn

Lúc ta đứng dậy, còn nghe thấy thái giám hành hình lẩm bẩm: “Thiện công công bỏ ác theo thiện rồi à? Sao tự nhiên nhân từ thế.”

Nhân từ á… Chẳng qua là vi phạm lệnh giới nghiêm ban đêm thôi, chẳng lẽ còn đánh chết ta chắc! Hứ.

Thiện công công lão nhân gia giám sát hình phạt xong, tâm trạng hình như vẫn chưa tốt, đứng dậy phất phất tay áo, sau đó đi ra cửa, trước lúc rời đi còn quay lại gọi ta một câu: “Lại đây.”

Ta “ồ” một tiếng, chạy chầm chậm tới. Lão thị vệ trưởng phía sau nói một câu khiến ta suýt thì ngã sấp mặt.

Ông ta nói: “Nha đầu này là con gái nuôi của Thiện công công à? Chẳng trách lại coi thường quy củ như thế.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Sau khi theo Thiện công công rời khỏi chỗ đó, ta hơi thấp thỏm bất an, nắm bàn tay đỏ tấy không dám nói lời nào. Ông ta đi chưa được mấy bước đã dừng lại nhìn ta, giọng nói lạnh căm khiến người ta cảm thấy như bị nhốt trong lòng đất vậy. “Vì sao nửa đêm còn đi lại trong cung?”

Ta ủ rũ đáp: “Nô tỳ biết sai rồi…”

“Vì sao?”

Thấy ông ta ép hỏi đến cùng, ánh mắt còn lộ vẻ hung dữ, ta tự nhiên sinh ra cảm giác dù nói dối cũng sẽ bị ông ta nhìn thấu. Vì thế ta thành thật đáp: “… Muốn đi tìm một người bạn.” Sau đó ngẫm nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Để ôn chuyện ạ.”

Ánh mắt của ông ta rõ ràng là đang khinh bỉ trí thông minh của ta, lời nói còn thể hiện rõ hơn. “Ôn chuyện? Nhất định phải ôn vào giờ giới nghiêm à?”

“Ban ngày đều bận làm việc trong phòng giặt, không tìm được cơ hội.” Ta cũng không biết vì sao chợt sinh ra ấm ức, cũng không thèm quan tâm có thỏa đáng hay không, chìa hai tay ra khoe đống mụn nước với ông ta, cúi đầu oán giận nói: “Nô tỳ không nói láo mà…”

Vốn Hương Lăng vào phòng giặt gần như cùng lúc với ta, ma cũ bắt nạt ma mới đã là truyền thống, rất nhiều quần áo của đám cung nữ già đời trong phòng giặt đều quẳng tới chỗ bọn ta, bây giờ nàng bị người ta âm thầm hãm hại, chỉ còn lại mình ta, vẫn phải giặt đống quần áo kia, chịu

https://thuviensach.vn

đựng những ức hiếp kia, chẳng mảy may bớt đi tẹo nào, vì thế ta giặt giũ cả buổi chiều nay mà chỉ hoàn thành chưa được một nửa.

Thật ông nội nó bực mình.

Ông ta thoáng liếc nhìn tay ta, nhíu nhíu mày, sau đó nhanh chóng thu lại ánh mắt, sắc mặt ôn hòa hơn lúc trước rất nhiều, thậm chí còn có chút bất đắc dĩ.

“Lần sau không được viện cớ này nữa.” Thiện công công đưa mắt ra hiệu về phía một hành lang, “Đi thẳng theo lối này, khoảng chừng trăm mét là đến phòng giặt.”

Ta liếc mắt một cái, ngơ ngác “ồ” một tiếng, dường như ông ta không yên tâm, lại dặn ta thêm lần nữa: “Đi thẳng, không rẽ, nghe rõ chưa?”

Ta giật giật khóe miệng, bỗng nhiên cảm giác giọng điệu của ông ta khá quen thuộc, liền tự nhiên đáp: “Vâng vâng vâng, đi thẳng mà còn lạc được nữa chắc, dông dài…” Ông ta cũng không để ý, vẫn là dáng vẻ rất ưu sầu, khiến ta nhìn mà nổi giận, lại không dám thể hiện ra.

Đúng là đang sỉ nhục trí thông minh của ta mà!

Ta sải mấy bước về phía trước, chợt nhớ ra đứng sững lại quay đầu nói một tiếng đa tạ công công. Ông ta vẫn cau mày giục ta mau đi, giống như căn bản không thèm để ý tới lòng biết ơn chân thành của ta.

Dù ông ta luôn nghiêm túc thận trọng, nhưng ta thấy rõ ràng, vị công công này tâm địa rất tốt. Lần trước ông ta cứu ta thoát khỏi bàn tay Mạch Diên, tuy là vô ý, ta cũng cảm kích, bây giờ ta vi phạm cung quy ông ta cũng không phạt nặng, khiến trong lòng ta thả lỏng rất nhiều, cảm giác thân thiết với ông ta thêm một chút.

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ nên biếu ông ta thứ gì đó để cảm tạ ân tình lần này, nhưng tìm mãi cũng chẳng có thứ gì, kết quả lại mò tới cái vòng tráng men lạnh lẽo trên tay, những hồi ức đáng sợ kia lại ùa vào tâm trí.

Ta nhìn Thiện công công, đắn đo một lát rồi mở miệng, "Công công, ông có biết… chuyện trong cung có thích khách không?"

Ông tay cau chặt mày, qua hồi lâu mới đáp: "Thích khách đã xử tử rồi." Ông ta dừng một chút, sau đó thở dài nhắc nhở ta: "Hỏi đến việc này chính là tội chết, chớ có nhắc lại."

Ông ta nói câu đó xong liền im như thóc, ta thật muốn hỏi tiếp thích khách kia mặt mũi thế nào… Bao nhiêu ngày không nghe ngóng được tin tức của Tiểu Phượng Tiên, thật khiến người ta mất ăn mất ngủ, ngộ nhỡ hắn là tên thích khách kia, thật sự bỏ mạng rồi, vậy ta biết phải làm sao?

Ta thật đúng là không dưng rước nợ vào thân, tự nhiên vào cung làm cái gì chứ? Bây giờ không tra được tin tức gì hữu dụng, còn ngày ngày thấp thỏm vì cái mạng nhỏ của mình, đúng là được một mất mười.

Ông ta thấy ta không nói gì, cũng không thúc giục như vừa rồi nữa, ngược lại trầm mặc theo.

Ta vẫn không cam lòng, "Nhưng mà…"

Vừa mới mở miệng, đám thị vệ bên Hình ty lại xuất hiện, đầu tiên là nhìn chúng ta bằng ánh mắt ngờ vực, sau đó châu đầu kề tai thầm thì gì đó.

Thiện công công ho khan một tiếng, vội vàng quay sang giáo huấn ta, giọng nói cất cao mấy độ, ta nghe mà trố mắt há mồm. "Nửa đêm canh ba, cho dù công công quản sự của các ngươi giao việc cho ngươi, chẳng lẽ không thể đợi đến buổi sáng hay sao? Dù ngươi muốn làm vừa lòng ông ta cũng không thể vi phạm quy củ được! Sao có thể lỗ mãng như thế? Bình thường thêu thùa cũng không chịu học cho tử tế, chẳng có dáng vẻ con gái

https://thuviensach.vn

đoan trang gì hết, ta ghét nhất là con gái không biết ăn phận thủ thường, ngươi nhìn nữ thích khách mới bị xử tử kia đi, nếu là loại con gái đoan trang thì làm gì có chuyện vượt nóc băng tường để người ta cười cho vào mặt…"

Lời nói của ông ta cũng khiến cho đám thị vệ hóng hớt kia mất đi hứng thú, lão thị vệ trưởng đi ra, thấy ta đang bị mắng cũng chỉ lắc lắc đầu rồi vội vàng đá mông đuổi mấy tên thị vệ đi tuần tra, vẻ mặt như thể đang nhắc ta bảo trọng.

Ta chẳng để ý mấy chuyện này, chỉ nghe được chữ nữ thích khách trong lời nói của Thiện công công… Nữ á? Vậy là thích khách đó không phải Tiểu Phượng Tiên? Ta nhất thời thở phào ra một hơi, tảng đá trong lòng cũng được buông xuống, cả người nhẹ nhõm, thấy Thiện công công vẫn không có ý ngậm miệng, ta vội bước tới, nắm chặt ống tay áo của ông ta, cười híp mắt nịnh nọt: "Nô tỳ biết công công nói những lời này đều là vì suy nghĩ cho nô tỳ! Nô tỳ nhất định sẽ thay đổi! Hôm nay công công cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi ạ! Mong công công phúc thể an khang, thọ bỉ thiên tề! Ta nghĩ ngợi, lại nói tiếp: "Gì nhỉ, ngũ bách tuế ngũ bách tuế ngũ bách ngũ bách tuế nữa…"

Vạn tuế cho hoàng đế, thiên tuế cho vợ hoàng đế, vậy thì chia đôi ra nói ngũ bách tuế thì chắc là được rồi.

(vạn tuế = 10000 tuổi, thiên tuế = 1000 tuổi, ngũ bách tuế = 500 tuổi)

Thiện công công liếc bàn tay ta một cái, lúc ngẩng lên đáy mắt ông ta khiến ta ngẩn ngơ một thoáng. Vì sao ta luôn cảm thấy trong mắt ông ta cứ có gì đó giống Tiểu Phượng Tiên vậy nhỉ…

Đại khái chính là cái loại ánh mắt đối với ta vừa bất đắc dĩ lại vừa khinh bỉ, nhưng nhìn sâu hơn, còn có chút tình cảm khó diễn tả bằng lời…

https://thuviensach.vn

Còn là tình cảm gì, ta cũng không rõ lắm, nói chung là không giống nhau lắm là được.

Ông ta nhìn đám thị vệ đã đi xa, "Đi mau."

Ta chạy theo hướng ông ta chỉ vài bước, suy nghĩ một chút lại quay đầu hỏi ông ta: "Công công có người phụng dưỡng cuối đời chưa ạ? Nếu ngài không chê thì nhận ta làm con gái nuôi đi! Nhất định ta sẽ hiếu thuận với ngài."

Mặt Thiện công công đen một nửa.

Sau đó… Không có sau đó nữa…

Không lâu sau, đã tới ngày lễ lớn trong cung – sinh nhật của Hòa Nhan quý phi.

Hoàng đế Hiếu Minh mở một yến tiệc linh đình để mừng ngày lễ này, tổ chức ở đài Tế Thiên vốn bị bỏ không bấy lâu nay. Về việc này ta cực kỳ khó hiểu, cái đài kia là để các đời tiên đế cúng tế cầu mưa, thờ phụng thần phật, có khi còn có thể dựa vào linh khí, cầu phúc cho một số trọng quan triều đình hoặc những người có địa vị và phẩm hạnh cao quý. Ấy thế mà sau khi hoàng đế Hiếu Minh đăng cơ, ông ta liền trắng trợn dẹp hết những chuyện quỷ thần này, cái đài này cứ thế bị bỏ hoang nhiều năm. Bây giờ lại đem ra làm tiệc mừng sinh nhật, thật đúng là rước lấy xúi quẩy.

Bởi vì buổi tiệc long trọng, bên trên điều động rất nhiều cung nữ thái giám trong cung tới trợ giúp. Điều khá khó bề tưởng tượng là, trong phòng giặt, chỉ có mỗi ta bị điều đi.

Quan lại lũ lượt tới chúc mừng, tụ tập đầy cả sảnh chính ở trung tâm, cảnh tượng náo nhiệt tưng bừng. Những lời chúc tụng trên bàn tiệc hun cho ta quay cuồng đầu óc, mà người thu hút sự chú ý nhất ở đây, đương nhiên là

https://thuviensach.vn

Thanh Giác công chúa và đương kim Phò mã kiêm hộ quốc đại tướng quân Mạch Diên.

Kim đồng ngọc nữ, một đôi bích nhân, khiến cho các tiểu thư nhà quan liên tiếp che mặt ước ao.

Ta cũng len lén nhìn một chút, xì, làm sao mà xứng đôi như lúc đứng cùng Ngọc Nương chứ? Một đám người không có mắt.

Sau khi bưng thức ăn lên, ta liền đứng đợi ở một bên, vừa đảo mắt vu vơ thì trông thấy Tần Sơ Ước đã lâu không gặp.

Mặt nàng chi chít những đốm mẩn nhỏ, che lấp không ít sắc đẹp. Ta vội chạy tới kéo nàng, trông thấy ta nàng cũng ngạc nhiên, sau đó kéo ta sang một bên.

“Cô tới đây làm gì?”

“Ta bị điều đến làm.”

“Ta xem danh sách rồi, không có người của phòng giặt mà.”

Ta ngẩn ra, không thể nào… “Là Đàm công công quản sự nói cho ta biết mà, chắc không sai được đâu…”

Nàng vẫn không yên lòng, nhìn chung quanh một chút rồi bảo ta, “Bây giờ còn chưa rõ kế hoạch của A Thủ là gì, cũng không có tin gì về hành tung của ngài ấy, nếu Hòa Nhan quý phi phát hiện ra cô thì dễ hỏng việc lắm.”

Nghe nàng nhắc ta mới nhớ ra, hình như ta còn chưa nói cho nàng tin tức nghe được từ Thiện công công. “Thích khách kia không phải hắn đâu, người ta là con gái cơ mà, vì thế nên chắc chắn không phải là hắn!”

https://thuviensach.vn

“Việc này bị cấm nhắc tới ở trong cung, ai nói cho cô biết? Có đáng tin không?”

“Đáng tin chứ, tuyệt đối đáng tin, là Thiện công công vô tình tiết lộ đấy.”

Tần Sơ Ước sững người, sau đó đưa mắt liếc sang Thiện công công đang bố trí công việc cách đó không xa, đăm chiêu thì thầm một câu: “Phòng giặt chỉ có mình cô nhận được thông báo…”

“… Sao thế?”

Ta quơ quơ tay trước mặt nàng, sau đó bị một vị cô cô túm đi làm việc.

Lúc buổi tiệc bắt đầu, ta bị sắp xếp đứng ở giữa hàng bên trái, phụ trách bưng rượu dọn món của năm cái bàn trước mặt. Nghe xong lời nói của Tần Sơ Ước, ta cũng cảm thấy có điều không thích hợp, bây giờ còn bị sắp xếp ở vị trí lộ liễu thế này, ta xin cô cô cho đổi sang một góc, còn bị bà ta mắng cho xối xả.

Thôi vậy, dù sao cũng chưa chắc Hòa Nhan quý phi đã thấy được ta.

Lúc hoàng đế Hiếu Minh và Hòa Nhan quý phi cùng xuất hiện, trang phục lộng lẫy kia như muốn chiếu mù mắt mọi người. Khi mọi người làm lễ, ta quỳ trên mặt đất bất chợt cảm thấy ngẩn ngơ.

Đây chính là cuộc sống mà bà muốn… Vinh hoa phú quý đeo vàng đội bạc, dưới một người mà trên cả vạn người.

Trong mắt ta, bà vẫn chìm trong sương khói, lại như tỏa ra ánh hào quang, yểu điệu thướt tha. Một người đàn bà yêu kiều như hoa, đẹp đến chói mắt như vậy, đánh chết ta cũng không tin trên người ta có một nửa dòng máu của bà.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là cha ta quá xấu chăng?

Ta đang nghĩ ngợi, Hòa Nhan quý phi chợt á một tiếng, Thiện công công đứng bên nhanh nhẹn tới đỡ, sau đó kỳ lạ thay, cả người bà đã xoay về hướng ta. Một màn đặc sắc mà không hay ho tẹo nào, cứ thế xảy ra…

Bà vừa ngước mắt đã nhìn ngay thấy ta.

Ta quẫn bách vội cúi gằm mặt, đảo mắt liếc sang Tần Sơ Ước, nàng đứng đối diện ta, thân thể hơi nhúc nhích, đôi mắt nhìn chằm chằm Hòa Nhan quý phi, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Hòa Nhan quý phi nhanh chóng thu hồi ánh mắt trên người ta, mỉm cười vỗ vỗ vào tay Thiện công công, nói một câu gì đó, Thiện công công liền khom người lui xuống.

Hoàng đế Hiếu Minh cũng coi như anh tuấn phong độ, nhìn qua không giống dáng vẻ ngoan cố bảo thủ chút nào. Nhưng nghe nói vì việc cấm đoán thần phật này, không biết bao nhiêu quan lại đã dâng sớ can gián, ông ta vẫn thờ ơ như không, cũng coi như là một người hiếm có.

Đợi hoàng đế, quan viên, Hòa Nhan quý phi, cùng với đám phi tần đến chúc mừng lần lượt nói mấy lời sáo rỗng xong, buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Ta vốn còn có ý định rà soát một vòng xem có dấu vết Tiểu Phượng Tiên ẩn nấp đâu đây không, kết quả thực tế chứng minh trời sinh ta không có sức quan sát nhạy bén, mắt trợn đến nhức nhối, lệ đã sắp trào mà vẫn không phát hiện được chút manh mối gì, thật khiến tâm hồn ta bị tổn thương nặng nề.

Ta lau mắt, đi tới chỗ một gã con quan say khướt, rót rượu cho gã. Gã này họ Tiêu, chỉ nghe đám người xung quanh đến kính rượu gọi gã là Tiêu đại công tử, xem chừng là con trai trưởng của công hầu nào đó, mặt nần

https://thuviensach.vn

nẫn thịt, giữa trán âm u, nhìn qua là biết chính là cái ngữ quần là áo lụa ăn chơi đàng điếm.

Đang rót rượu, đột nhiên gã chộp lấy tay ta, sau đó híp mắt nhìn ta.

“Ồ, muội muội nhà nào thế này? Lớn lên thanh tú ghê, khóc lóc ta thấy mà thương, bị ai bắt nạt thế? Mau hát một bài cho gia nghe! Gia vui vẻ sẽ báo thù cho nàng.”

Ta giật giật tay, phát hiện không rút về được, tiểu thái giám đi ngang qua cũng không biết nói đỡ cho ta một câu, vẻ mặt tỏ rõ cái điệu “Ồ dụ dỗ được kim chủ rồi cơ đấy, quạ cũng sắp biến thành phượng hoàng rồi”, khiến ta hận không thể trét cứt vào mặt hắn!

“Tiêu công tử xin tự trọng!”

Ánh mắt gã nhìn ta tỏ vẻ thâm tình hết mực, khiến ta nhìn mà chỉ muốn ói.

“Tên của ta cũng đã nghe ngóng được rồi, hóa ra là có ý đồ tiếp cận ta hả?” Nói xong gã định kéo ta lại gần.

Ta cuống quít tìm người cầu viện, đúng lúc Tần Sơ Ước lại không có ở đây, sau đó ta đảo mắt, chợt trông thấy Mạch Diên đang ở không xa nhìn chúng ta lôi lôi kéo kéo.

Y trơ mắt nhìn thẳng, cũng không hề tới giúp ta, hoàn toàn là dáng vẻ đang xem kịch vui, nhưng vẻ ảm đạm sâu trong mắt khiến ta khó hiểu.

Chỉ chớp mắt sau đó, một thanh đao chợt phóng vụt tới trước bàn của Tiêu công tử, mũi đao cắm phập vào gỗ tử đàn, chuôi đao còn đang rung bần bật, tạo ra tiếng lịch kịch, mà phần lưỡi đao lộ ra ngoài cắm vững vàng giữa kẽ tay của Tiêu công tử, chỉ lệch chút xíu thôi là chặt đứt tong ngón tay gã.

https://thuviensach.vn

Ta cùng Tiêu công tử đều sững người, ta hoàn hồn nhanh chóng, lập tức thoát khỏi sự kiềm chế của gã.

Gã sợ tái cả mặt, đám người chung quanh cũng nhao nhao đổ dồn mắt về đây.

Một lát sau, giọng nói lạnh căm của Mạch Diên thản nhiên truyền tới từ không xa, y dựa vào trên ghế dài, dáng vẻ nâng rượu rất phong lưu, nhưng vẻ tàn ác trong đáy mắt lại giống như lưỡi đao trước mặt.

“Đắc tội rồi, công chúa đã lâu không thấy Mạch mỗ luyện tập, Mạch mỗ cũng muốn trổ tài một phen, nào ngờ say rượu không khống chế tốt, Tiêu công tử vẫn ổn chứ?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Ta bóp chặt cổ tay, có phần hốt hoảng, xem tình hình này, hẳn là ta được Mạch cặn bã cứu rồi hả? Tiêu công tử vốn đầu óc đang mơ màng, bây giờ bị thanh đao sáng loáng này dọa cho tỉnh bảy phần, gã vỗ vỗ mặt, nhất thời nổi giận. Nói cho cùng cũng là Mạch Diên bêu xấu gã trước mặt mọi người, ngồi đây toàn là đám tai to mặt lớn, làm thế chẳng khác nào giẫm lên mặt gã. Gã toan nổi giận, nhưng sau khi thấy rõ kẻ gây sự với mình chính là Mạch Diên thì tái mặt, đứng dậy cung kính nói: "Ôi chao, hóa ra là Mạch đại phò mã, thảo nào thân thủ tốt như thế, có điều màn chào hỏi này long trọng quá, kẻ hèn này quả thực không dám nhận."

Thanh Giác công chúa đang nói chuyện với Hòa Nhan quý phi, bị động tĩnh bên này thu hút, nhưng cũng chỉ thờ ơ liếc qua một cái rồi quay đầu lại, có vẻ như không nhận ra ta.

So ra thì ánh mắt của Hòa Nhan quý phi sâu xa khó lường hơn một chút, bà ta thoáng nhăn mặt, không biết là vô tình hay cố ý liếc qua ta, sau đó gọi Thiện công công tới, ghé vào tai ông ta nói vài câu.

Mạch Diên đi tới, rút thanh đao trên bàn ra, lúc sượt qua cổ của Tiêu công tử thì chợt trượt tay, lưỡi đao rung lên bần bật, Tiêu công tử sợ tới mức mồ hôi vã ra ròng ròng.

Ánh mắt Mạch Diên mơ màng men say, y nhíu mày, "Xin lỗi, dọa đến Tiêu công tử rồi chăng?"

"Đâu có đâu có!" Tiêu công tử lùi liền mấy bước, dáng vẻ tránh còn không kịp khiến ta không nhịn được bật cười, sau đó liền bị Tiêu công tử

https://thuviensach.vn

trừng mắt lườm một cái, tim ta lại đánh thót, thầm nghĩ nguy rồi, mặt mũi gã vốn đã chẳng giữ nổi, bây giờ nhất định là sẽ bắt tiểu cung nữ ta đây trêu đùa một phen.

Đúng như dự đoán, gã cười hềnh hệch nói: "Mạch đại nhân tới thật đúng lúc, kẻ hèn này suýt thì tưởng rằng tiểu cung nữ này có chuyện vụng trộm với ngài, có điều Mạch đại nhân với công chúa còn đang vui tân hôn, đương nhiên là nhìn không lọt mắt những oanh oanh yến yến khác, ngài nói có phải không?"

Mạch Diên nhíu mày.

Nhiều người lắm miệng, ta cũng hiểu rõ, cho dù có thật sự muốn giúp ta giải vây, y cũng không thể tìm được lời giải thích nào tốt, dù sao Thanh Giác công chúa đang ngồi sờ sờ đây, nhưng xét thái độ của Thanh Giác công chúa đối với Mạch Diên, chỉ hận không thể lúc nào cũng bám riết y không rời, dù lúc này nàng ta đang ra vẻ không thèm để ý, nhưng chắc chắn nàng ta đã sắp xếp tai mắt theo dõi từng hành động của Mạch Diên rồi.

"Tiêu công tử nói đùa rồi."

"Nếu tiểu cung nữ này không có quan hệ gì với ngài thì Tiêu mỗ yên tâm rồi, khi nãy lúc rót rượu nó làm dơ tay áo ta, làm việc bất cẩn như thế, ta nhất định phải dạy dỗ nó một phen."

Tiêu công tử vênh mặt, quét sạch vẻ nhởn nhơ khi nãy, nghiêm nghị bảo ta: "Ngươi là người cung nào? Tên là gì!"

Ta thật muốn hung hăng giẫm mấy phát vào cái mặt to kia của gã, gương mặt vốn đã giống một cái bánh lớn bị người ta tùy tiện vẩy thêm mấy cọng hành, lúc trợn mắt nói dối, cái bánh này lại như bị ném vào cống thối vậy.

Ta lí nhí, "Nô tỳ là Như Hoa, ở…"

https://thuviensach.vn

“Ở cung Tề Nguyệt.”

Ta sững sờ, ngẩng đầu nhìn phía trước.

Thiện công công chắp tay trong ống tay áo đứng ở đằng xa, sau lưng còn có vài cung nữ thái giám đi theo, khí thế này thật khiến người ta không khỏi run rẩy.

Người ta nói trong triều chính, phẩm cấp không phải là tiêu chí đánh giá quan trọng nhất, mà ai có thể thủ thỉ bên tai thánh thượng, hoặc là thủ thỉ bên tai người tâm phúc của thánh thượng, đó mới là kẻ giỏi nhất. Mà chính bởi vì đầu lưỡi của Thiện công công có thể la liếm chân của thánh thượng cùng với chân của tất cả các sủng phi, vậy nên chớ có coi thường ông ta chỉ là một phó tổng quản thái giám, chính ông ta mới là đỉnh của ngọn kim tự tháp hoạn quan đấy. Thậm chí không ít trọng quan triều đình gặp ông ta cũng phải ôn tồn hòa nhã.

Tiểu Tiểu đứng sau lưng Thiện công công, liếc mắt ra hiệu cho ta, ta nhìn không hiểu, mày nhíu chặt lại. Lông mày của hắn rướn lên rướn xuống, thỉnh thoảng còn liếc liếc Thiện công công, ta nghĩ mãi vẫn không hiểu…

Tiêu công tử trợn mắt một cái, hỏi ta: “Ngươi ở cung Tề Nguyệt thật hả?”

Cung Tề Nguyệt là cung uyển của Hòa Nhan quý phi, làm sao mà ta bám được vào đó chứ, nhưng nhớ ra Hòa Nhan quý phi vừa rỉ tai Thiện công công gì đó, ta liền hiểu ra đại khái.

Thiện công công gọi thẳng mặt ta: “Quý phi nương nương lệnh cho ngươi tới trước bàn hậu hạ ngài đấy, bình thường ngươi lóng nga lóng ngóng người trong nhà không thèm chấp thì thôi, đừng có làm các vị vương công đại nhân khó chịu.”

https://thuviensach.vn

Tiêu công tử vừa nghe thế, ánh mắt nhìn ta lập tức đảo vài vòng. Mạch Diên liếc nhìn Hòa Nhan quý phi, khỏi cần nói cũng biết vẻ mặt càng thêm ngờ vực.

Ta cũng ngớ ra, lời này của Thiện công công, chẳng phải nói rõ ràng rằng ta là tâm phúc bên cạnh quý phi nương nương sao?

Thiện công công thấy ta vẫn chưa nhúc nhích liền cau mày, "Còn ngẩn ngơ cái gì? Đi."

Ta đáp vâng một tiếng, rồi rê bước sang bên chiếc bàn lớn nhất của Hòa Nhan quý phi. Lúc này chân của ta như đeo tảng đá ngàn cân vậy, nửa bước cũng khó dời. Hầu hạ người được gọi là mẹ ruột của ta ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa còn lấy thân phận người hầu và chủ nhân, lần củng cố tâm lý này, ta vốn tưởng là dễ dàng, thì ra đến lúc này mới biết là gian nan đến vậy.

Hòa Nhan quý phi không nhìn ta, bà đang nói chuyện với Thanh Giác công chúa, không biết nói đến chuyện gì mà cười đến là vui vẻ, ta nhìn cảnh hai mẹ con hòa thuận mà khó chịu. Ta cứ đứng một bên ngẩn ngơ nhìn, cung nữ bên cạnh thấy thế đẩy ta một cái, ra hiệu cho ta dọn món.

Lúc ta tiến lên bưng thức ăn, hình như Thanh Giác công chúa đang nói đến chuyện gì rất hứng khởi, nàng ta huơ tay một cái, đụng phải tay ta, khay thức ăn cạch một cái trượt khỏi tay, chất lỏng vẩy ra tung tóe, bắn đầy vào những người xung quanh, cái khay rơi xuống đất vỡ tan tành. Thanh Giác công chúa giận tới mức nhảy dựng lên, quát một câu "tiện tỳ", rồi bất chợt giáng cho ta một cái bạt tai.

Nàng ta ra tay rất mạnh, ta chưa kịp phản ứng lại, ngã văng ra. Móng tay của nàng sắc nhọn, cào lên mặt ta bốn vệt máu rõ rệt. Tay ta chống phải mảnh sứ vỡ, máu từ lòng bàn tay ứa ra, vảy ra mấy vệt lốm đốm trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Cung nữ đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này sợ đến tái mặt, chỉ vào ta hét lên: “Máu!”

Thanh Giác công chúa nhìn xuống móng tay mình, trên đó dính máu của ta, nàng ta khẽ nhíu mày, lẩm bẩm: “Thật bẩn.”

Hòa Nhan quý phi ngước mắt lên, quát nạt Thanh Giác công chúa: “Còn ra thể thống gì nữa! Giáo huấn cung nữ há có thể không nhìn nơi nhìn chốn như thế? Còn ra tay nặng như vậy!”

Thanh Giác công chúa nhào vào lòng hoàng đế, bất mãn nũng nịu: “Phụ hoàng…”

Hoàng đế bật cười, “Việc nhỏ việc nhỏ, có điều tính tính ương bướng này của Giác nhi phải sửa dần đi nhé, lấy chồng rồi, ở bên ngoài cũng phải có chừng có mực. Người đâu mau đỡ cung nữ kia dậy, xem bị thương chỗ nào thì bôi thuốc vào, nhớ lần sau làm việc phải chú ý một chút.”

Gay rồi! Ta cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, vết thương trên đó đã khép miệng, cảm giác da thịt trên miệng vết thương liền lại từng chút một rất rõ ràng. Nếu bị bọn họ nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng ta là yêu ma quỷ quái, chẳng biết kết cục sẽ đi về đâu!

Ta vội quỳ gối, cúi đầu nói: “Nô tỳ đáng chết, làm việc không cẩn thận, chủ nhân dạy dỗ nô tỳ là đạo lý hiển nhiên, nô tỳ không dám có lời oán hận, công chúa có lòng che chở, ra tay nhẹ… Nô tỳ không bị thương đâu ạ…”

Hoàng đế lại nói: “Ngươi không bị thương thì vết máu trên đất từ đâu ra? Cô xá tội cho ngươi, đứng dậy đi.”

Cung nữ đứng bên bước tới dìu ta, lôi ta dậy từ mặt đất, còn thì thầm bên tai ta: “Đừng ương ngạnh nữa, tức giận với công chúa làm gì chứ? Tay công chúa còn dính máu của cô kìa, còn nói không có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Ta siết chặt lòng bàn tay, cúi gục mặt, nhưng sợ cái gì thì cái đó sẽ đến, hoàng đế thấy ta như vậy, lại thúc giục ta ngẩng đầu xòe tay ra. Cung nữ bên cạnh cũng mất kiên nhẫn, kéo luôn tay ta chìa ra. Mọi người nhìn thấy xong đều im lặng, còn có người lẩm bẩm: "Ồ? Không có vết thương mà, vậy máu trên mặt đất kia rốt cuộc là của ai?"

Ta đang không biết làm thế nào, Hòa Nhan quý phi chợt đứng trước mặt ta, lên tiếng, "Bẩm hoàng thượng, lúc trước thần thiếp sai nó đi tới ngự dược phòng lấy nước hoa hồng Tây Tạng, chắc là thuốc đó bị đổ ra rồi."

Hoàng đế nghe vậy lập tức sốt sắng hỏi: "Lấy nước hoa hồng Tây Tạng làm gì? Ái phi bị thương ư?"

Hòa Nhan quý phi mỉm cười, "Không đáng ngại đâu ạ, hôm trước ở Thám Hương Viên bị trẹo chân, thần thiếp sợ vì chân đau mà bỏ lỡ bữa tiệc sinh nhật hoàng thượng dày công tổ chức cho thần thiếp, lại không dám kinh động Thái Y viện nên dùng nước hoa hồng Tây Tạng xoa bóp, bây giờ đã khỏi rồi ạ."

"Đang yên đang lành nàng đến cái vườn hoang đó làm gì?"

"Là cung nữ Hương Lăng bên cung Cảnh Viên truyền lời rằng chủ nhân mời thần thiếp tới một chuyến. Có điều…" Vẻ mặt Hòa Nhan quý phi điềm nhiên, nhưng đến đây hơi dừng một chút, khẽ nhắm mắt, trông rất khiến người ta yêu thương. "Thần thiếp thấy là Vân muội muội mời, nghĩ thầm chắc là có chuyện gấp, có điều ngày ấy đợi ở đó mãi mà không thấy Vân muội muội đến, có lẽ là… có chuyện gấp gì nên quên mất. Nhưng khu vườn này cũng thật kỳ quái, xin Hoàng thượng mau chóng niêm phong khu vườn đó vào đi, hôm đó thần thiếp… vẫn luôn nghe thấy âm thanh kỳ quái, chính vì trong lòng hoảng sợ, vội chạy trốn nên mới bị trật chân."

Ta cảm thấy ruột nóng như cào, không khỏi hoài nghi phải chăng Hòa Nhan quý phi biết chuyện gì rồi? Bà nói hôm bị trật chân là do Hương Lăng

https://thuviensach.vn

tới bẩm báo, điều này căn bản là không thể, khi đó Hương Lăng đã bị hại rồi mà. Hơn nữa bà chỉ đích danh Thám Hương Viên, nếu không phải Hương Lăng thật sự hóa thành âm hồn bám riết lấy Hòa Nhan quý phi để nhờ bà giải oan cho mình, vậy thì tất cả những chuyện này, đều là do Hòa Nhan quý phi bịa đặt…

Hoàng đế xưa nay không tin mấy chuyện ma quái, nhưng có thể thấy ông ta đối xử rất tốt với Hòa Nhan quý phi, vì thế cũng không nổi giận, chỉ gọi Thiện công công qua hỏi: “Khu vườn đó chẳng phải đã niêm phong rồi à?”

Thiện công công thành thật đáp: “Khu vườn đó liên tiếp gây ra nhiều lời đồn đãi, khiến mọi người bàng hoàng, nửa năm trước đã niêm phong rồi ạ, còn sau đó ra sao, đúng là nô tài xem xét không chu đáo, hôm nay nô tài sẽ bố trí người đi thu xếp một chút. Nhưng…” Ông ta nâng mí mắt, liếc nhìn Hòa Nhan quý phi, “Đầu tháng này Hương Lăng bị điều đến phòng giặt, nghe nói sau đó lại được gọi về cung Cảnh Viên, có điều Hương Lăng vẫn chưa tới chỗ nô tài bẩm báo, nô tài đã nhiều lần tới cung Cảnh Viên để xác nhận nhưng lần nào cũng không gặp Hương Lăng. Vì thế xem ra, Hương Lăng hiện tại xem như không rõ tung tích, bây giờ nghe quý phi nương nương nói, có lẽ đúng là nàng ta đang làm việc ở cung Cảnh Viên, nô tài yên tâm rồi.”

Hòa Nhan quý phi gật đầu, “Hương Lăng đúng là một nha đầu lanh lợi, tiếc là đã bị Vân muội muội chọn làm tâm phúc, thần thiếp quả thật vô cùng đố kị.”

Hoàng đế cười ha ha, “Tâm phúc cũng chưa chắc đã tốt, chuyện mất mặt gì tâm phúc cũng biết rõ như lòng bàn tay.”

Hòa Nhan quý phi cũng che miệng cười. Ta ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của bà, vẫn cảm thấy bà đang dẫn dắt hoàng đế suy nghĩ theo một hướng khác, chẳng lẽ bà có tính toán gì?

https://thuviensach.vn

Ta đang thất thần, Thanh Giác công chúa vẫn im lặng nãy giờ chợt chỉ vào ta hô lên, “Cung nữ này tuyệt đốt không bình thường! Rõ ràng con cào xước mặt nó, trong móng tay còn dính máu của nó, sao không thấy vết thương của nó đâu cả?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 53

"Cung nữ này tuyệt đối không bình thường! Rõ ràng con đã cào xước mặt nó, trong móng tay còn dính máu của nó, sao không thấy vết thương của nó đâu cả?"

Ta hoảng sợ, Tiếu Tiếu vẫn đứng sau lưng Thiện công công cũng sốt sắng nhìn ta, nháy mắt lia lịa.

Dáng vẻ đó của hắn thật khiến ta phát điên, hắn nháy mắt cả buổi rốt cuộc là muốn nói gì cơ chứ? Ta không nhìn nổi nữa, trưng ra một biểu cảm rất có tính uy hiếp với hắn, mũi miệng chun cả lại, đại khái là rất kinh khủng, ban đầu ta chỉ tính làm cho tên khốn kia thôi ngay cái vẻ mặt đó đi, ai ngờ ta vừa chun mũi dẩu mỏ xong, Thiện công công chợt liếc qua…

Ông ta thoáng giật mình, đuôi mắt giật giật, sau đó nhanh chóng liếc sang chỗ khác.

Mặt ta cứng ngắc, lập tức đau khổ khó lòng kìm nén. Quả nhiên là tự mình tạo nghiệp thì không thể sống, ta bắt nạt kẻ yếu đã quen, cuối cùng cũng coi như bị báo ứng ngay trong kiếp này rồi…

Hòa Nhan quý phi dường như đã quyết đứng về phe ta, bà ta khăng khăng nói Thanh Giác công chúa đang quấy phá.

Thanh Giác công chúa ầm ĩ vài lần, cuối cùng được Mạch Diên khuyên nhủ cho an phận, hơn nữa còn là vô cùng ngoan ngoãn mà an phận. Ta nhìn mà trong lòng nổi một trận gió cuốn mây vần.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế cũng không thích làm to chuyện, ngài không tính toán nhiều, khoát tay áo sai ta đi dọn khay đĩa rồi hầu hạ cho cẩn thận.

Sau đó, mãi đến khi tiệc rượu kết thúc, vẫn gió yên sóng lặng. Chuyện khá nguy hiểm chính là, lúc đi qua người ta Thanh Giác công chúa liếc mắt mấy lần, hình như còn lẩm bẩm mấy câu "Trông quen mắt thật."

Bởi vì ta gây chuyện nên rất nhiều việc dọn dẹp đều rơi vào đầu ta. Trong lúc đang thu dọn, Đàm công công còn cố ý đến nói cho ta biết, đã có người tới phòng giặt thông báo, nói là đêm nay để ta tới thẳng cung Tề Nguyệt báo danh, không cần về phòng giặt chịu khổ nữa.

Ta thắc mắc, chẳng lẽ làm người hầu ở cung Tề Nguyệt thì tốt hơn sao?

Đàm công công gõ đầu ta lia lịa, nói rằng trong chốn hậu cung, đi theo Hòa Nhan quý phi tức là được ăn ngon mặc đẹp, chỉ có điều cung nữ thái giám của Hòa Nhan quý phi đều do bà ta tự chọn, chưa có ai từng qua tay chưởng quản thái giám hết. Vì thế đám cung nữ thái giám của những cung phòng khác muốn được điều qua đó quả là chuyện mơ mộng hão huyền.

Nghe hắn nói ta mới hiểu ra, xem ra đây quả là chuyện tốt, sau đó quệt miệng nói đa tạ công công. Hắn đúng là không yên lòng về ta, còn dạy ta phải nhiệt tình giúp đỡ mọi người, không nên khoe mẽ, nói tóm lại, chính là làm một cái bánh bao cho mọi người giày xéo, như một con lừa đánh không đánh lại mắng không mắng lại, sau đó một ngày nào đó ngươi sẽ phát hiện ra, cứ nhẫn nhịn làm lừa như thế, ngươi sẽ phất lên.

Ta hỏi hắn khi nào mới phất lên, hắn thành khẩn đáp, đợi ngươi từ một ma mới biến thành ma cũ mà phát hiện rằng mình vẫn sống, vậy là ngươi phất lên rồi.

Ta nghe mà suýt thì phun máu vào mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Trong chốn cung cấm này nơi nơi đều là chốn máu tanh ăn thịt người, ta còn tưởng rằng rời khỏi phòng giặt là có thể thanh tĩnh hơn một chút, nào ngờ coi như ta lại quay về, cũng chỉ là từ một nơi ăn thịt người này đến một nơi ăn thịt người khác thôi…

Không được, ta nhất định phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Có điều còn chưa xác định được tung tích Tiểu Phượng Tiên, cũng khiến người ta lo lắng… Nói đi nói lại đều là tại hắn, tốt xấu gì cũng gửi cho ta một bức thư chứ, im hơi lặng tiếng biến mất lâu như vậy, lẽ nào hắn không nhớ ta chút nào sao…

Hừ, đồ bạc tình…

Sau cùng lau chùi đài Tế Thiên rộng lớn một lượt, công việc của ta liền kết thúc.

Muốn tới cung Tề Nguyệt báo danh thì ta cũng phải vòng về phòng giặt một chuyến để thu dọn nữ trang, có điều trời đã sẩm tối, đường tới phòng giặt lại hẻo lánh, ta một thân một mình dù sao cũng hơi rờn rợn.

Nghe Đàm công công nói, chỉ cần theo hành lang Thanh Dương cắt ngang nhắm hướng sao Bắc Đẩu là có thể về đến phòng giặt. Ta nghển cổ nhìn hồi lâu mới tìm ra phương hướng, nào ngờ chớp mắt tiếp theo chợt nghe một tiếng chim kêu thật dài, sau đó một con vân điêu bay vèo qua đỉnh đầu ta, ta tò mò đuổi theo nó, hình như nó đậu vào một chỗ cách ta không xa lắm.

Nếu ta không nhìn lầm, con vân điêu này hẳn là vân điêu báo tin của Phượng Minh Cô Thành, như vậy nơi nó đậu xuống chắc chắn là vị trí của Tiểu Phượng Tiên.

Ta nghĩ thông suốt, lại có chút luống cuống, chắc là do sắp được nhìn thấy hắn nên thành ra thế…

https://thuviensach.vn

Ta chạy theo hướng của vân điêu, quẹo trái rẽ phải bảy tám lượt tới một hồ sen, nhưng tìm một vòng cũng không thấy nó đâu. Lạ thật… Rõ ràng ở ngay đây mà…

Vốn định bắt chước tiếng vân điêu gọi nó, khốn nỗi căng họng gào rú một hồi vẫn không giống được ba phần, cuối cùng ta nản chí, chín bỏ làm mười học theo tiếng gọi gà của các bác nông dân, kêu lên: “Cúc cúc cúc.”

Ai ngờ chưa kêu được mấy tiếng, ta quay người lại, chợt bị một người bịt miệng, sau đó kéo vào trong một hòn núi giả bên hồ sen.

Bên ngoài có ánh trăng còn có thể lờ mờ nhìn ra cảnh vật, vào trong hốc núi chính là một mảnh tối ngòm. Ta hoảng sợ giãy dụa mấy lần, hơi thở của người trước mặt rất xa lạ, còn mang theo mùi rượu khó ngửi, làm ta sặc sụa nôn khan một trận.

“Bé con, bây giờ bị bắt rồi ha…”

Ta vừa nghe thế, chợt thấy lạnh toát sống lưng.

Đây là giọng nói của gã Tiêu công tử lưu manh kia! Gã muốn làm gì cơ chứ?

Ta hoảng sợ ngọ nguậy, dần dần nhận ra hơi thở của gã bắt đầu bất ổn, gã đột ngột ôm eo ta, hít một hơi thật sâu sau tai ta.

“Đúng là một yêu tinh mê người, nàng uốn éo như thế là nôn nóng quá rồi phải không?”

Gã vừa nói vừa bắt đầu sờ soạng, lần tay xuống vuốt ve giữa hai chân ta mấy lần, nhưng vẫn không luồn vào trong quần áo. Rõ ràng là đang đùa bỡn ta, hơn nữa nghe nhịp thở là đủ biết gã đã cực kỳ hưng phấn, chẳng qua là cảm thấy trêu đùa ta rất thú vị mà thôi.

https://thuviensach.vn

Không muốn… Không muốn… Thật bẩn…

Ta gắng sức đẩy gã ra, miệng ư ư không nói được thành tiếng, gã bịt quá chặt, ta hít thở còn khó khăn, khóe mắt ta đã ngấn nước, rơi xuống làm ướt tay gã, gã liền ngừng động tác trong tay, sau đó phát ra tiếng cười hềnh hệch đầy xảo quyệt.

“Chậc chậc chậc, khóc à? Sao lại khóc? Ta sẽ đối tốt với nàng, cho nàng một đêm khó quên, úi chà, hay là ta bịt miệng nàng chặt quá? Đừng có chết đấy nhé, chết rồi thì còn gì là thú vị?”

Gã bỗng nhiên buông lỏng miệng ta, ta vội chớp thời cơ hít sâu một hơi, sau đó gào lên: “Cứu mạng —“

Tiêu công tử cười khẩy một tiếng, gã lại bịt kín miệng ta, kéo tóc ta về phía sau, cơ thể ghê tởm của gã cọ xát trên người ta.

“Tên Mạch Diên kia tưởng là ta không nhìn ra hay sao? Nếu nàng với y không hề có quan hệ, sao y lại ra mặt vì nàng chứ? Ha ha, xem ra nàng đã tằng tịu với y lâu rồi phải không? Y thương tiếc nàng như thế, chắc chắn phải có lý do, nhìn dung mạo nàng nhiều lắm chỉ coi như thanh tú, chẳng lẽ là công phu trên giường tuyệt diệu? Có muốn thử cùng ta một chút không, hửm?”

Ta trợn mắt, lắc đầu nguầy nguậy, miệng ư ư nói: “Cầu xin ngươi… Đừng làm vậy…”

Gã vẫn cười, tay vuốt ve bụng dưới của ta, chậm rãi tháo đai lưng.

Ta tuyệt vọng thở hổn hển, khóc đến mệt nhoài, thấy dáng vẻ đáng thương của ta gã càng thêm hứng thú, động tác cũng dần trở nên thô lỗ, nhưng trong giây lát, một ánh sáng lóe lên sau lưng gã, ta vốn tưởng rằng ta nhìn nhầm, song tay gã chợt khựng lại, hơi thở cũng nín bặt.

https://thuviensach.vn

Gã run giọng hỏi: “Ai, ai đấy? Là ai!”

Trong không khí truyền đến một lời cảnh cáo lạnh lùng: “Buông nàng ra.”

Tiêu công tử bị dọa cho hoảng hồn, lập tức buông ta ra, ta chỉ nghe thấy gã lắp bắp một câu “Đại hiệp tha mạng”, liền bị một dải lụa trắng như tuyết quấn lấy eo, sau đó kéo xệch ra ngoài động.

Trước mặt ta không còn ai áp chế, thở hắt ra một hơi, ta trượt xuống từ vách động, thoáng chốc sau đã được ai đó ôm lấy, sau đó nằm gọn trong vòng tay quen thuộc.

Ta ngửi mùi hương tươi mát trong lồng ngực người đó, nước mắt nén nhịn bấy lâu rốt cuộc vỡ đê, ta vốn định khóc òa lên, nhưng biết là không thể dẫn người khác tới, nên chỉ thút thít rơi lệ.

“Tên khốn… tên khốn… Chàng biến mất luôn đi, đừng xuất hiện nữa, để ta lo lắng không đâu bao nhiêu ngày như vậy, đồ khốn kiếp…”

Tiểu Phượng Tiên đi chết đi đi chết đi…

Lời này chạy đến bên miệng, suy nghĩ một chút, vẫn nuốt vào.

Nếu hắn chết, với tính tình trọng tình trọng nghĩa của ta, cuối cùng vẫn không đành lòng mà…

Tiểu Phượng Tiên thở dài trên đỉnh đầu ta, cánh tay siết thật chặt, giọng điệu thấm đầy vẻ bất đắc dĩ, “Ừ, trách ta.”

“Đương nhiên là trách chàng rồi! Chẳng lẽ lại trách ta!”

Ta ngẩng đầu lên, bởi vì ánh sáng tù mù tới mức khiến người ta giận sôi, ta không thấy rõ gương mặt hắn, ta lấy tay lần mò trên mặt hắn, mãi tới khi sờ thấy vết sẹo nhỏ bên mắt hắn, ta mới yên lòng.

https://thuviensach.vn

Hắn lau nước mắt cho ta, áp trán vào trán ta, khẽ cọ cọ, “Nàng vào cung, ta phải bảo đảm an toàn cho nàng, mệt lắm có biết không?”

Ta tức giận đánh hắn, “Ai cần chàng bảo vệ? Ta có tướng phúc hậu, tự có quý nhân phù trợ!”

Hắn bật cười, hơi thở phả vào bên má ta, khiến lòng ta xốn xang một trận…

“Thiện công công ấy à?”

Mắt ta sáng lên, “Ông ta là nội gián của chàng phải không? Ta đã bảo mà, một phó tổng quản làm sao lại tốt với ta thế chứ…”

Tay hắn áp vào cổ ta, nắm nhẹ một cái, đầu của ta liền ngửa lên một chút, hắn khẽ khàng hôn lên môi ta, “Ta chính là Thiện công công.”

Ta giật thót đẩy hắn ra, lấy dũng khí, lớn tiếng mắng: “Chàng là đồ lừa gạt!” Mắng xong cảm thấy hơi ghiền, ngẫm nghĩ một lúc lại nói tiếp: “Chàng là đồ con hát xấu xa! Rõ ràng ở ngay bên cạnh ta mà không chịu nhìn ta, còn làm bộ không quen biết ta, còn, còn… còn đánh tay ta!”

Hắn xoa xoa lòng bàn tay ta, “Ừ, trách ta.”

Dũng khí của ta đã dùng hết, cuối cùng thua trận. Dáng vẻ ấy của hắn, căn bản ta không giận nổi. Ta rúc vào trong lồng ngực hắn, đè thấp giọng trong họng.

“Lúc nãy ta sợ lắm… Lỡ như ta bị làm nhục, liệu chàng có ghét bỏ ta không…”

Hắn đang muốn nói chuyện, bên ngoài động liền truyền tới tiếng Tần Sơ Ước: “Xin lỗi quấy rầy chút, gã đàn ông này xử lý thế nào đây?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên dừng một chút, luồng khí lạnh lẽo trên người lập tức tỏa ra rõ rệt.

“Giết.”

Tần Sơ Ước dường như bật cười, sau đó bất đắc dĩ đáp: “Tuân lệnh.”

Ta kéo ống tay áo hắn, “Chàng giận à?”

Hắn im lặng, mơn trớn mặt ta, nói giọng hờ hững, “Đến cung Tề Nguyệt, Hòa Nhan chắc chắn sẽ đối tốt với nàng, nhưng bà ta sẽ không nhận nàng đâu, cho nên… đừng có buồn đấy nhé.”

Ta cười gượng gạo, giả bộ không sao cả, “Ừm… Ta không buồn đâu, đừng lo…” Thật ra ta rất muốn nói gì đó để bầu không khí thoải mái hơn một chút, nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm ra lời nào tốt, xem ra đề tài này từ đầu đến cuối không thích hợp với ta cho lắm…

“Không sao, không lâu nữa, tất cả sẽ kết thúc.” Tiểu Phượng Tiên nói: “Sau khi trở về, chúng ta sẽ thành thân.”

Ta chợt nhớ lại rất lâu trước đây, khi ta thả đèn ước nguyện trên sông Thiên Hà… Chợt cảm thấy có chút mỉa mai, gần đây kiếp báo của ta đều đồng loạt đến rồi sao? Tất cả những lời nguyền rủa hắn khi đó, ngoại trừ một câu “Cầu cho sau này hắn không thể bắt cá hai tay” là có lợi với ta, còn lại ta chẳng thích câu nào hết!

Ta âm thầm ra quyết định, trước khi về Phượng Minh Cô Thành, ta nhất định phải tìm được cái đèn lúc trước… sau đó hủy xác phi tang…

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Đợi đến lúc ta quay lại phòng giặt, thu dọn đồ đạc xong xuôi, lại rề rà lết đến cung Tề Nguyệt, thì đã sắp tới giờ giới nghiêm.

Đúng với dự liệu của ta, tới cung Tề Nguyệt thì chẳng có ai tiếp đón, chắc là mọi người chờ mãi mất kiên nhẫn rồi.

Ta bĩu môi, ôm bọc quần áo đi về phòng nhỏ phía sau cung uyển, nhưng khả năng định hướng kém quả thật không phải lỗi của ta, vòng vèo mấy lượt vẫn lơ ngơ không tìm ra phương hướng. Nơi sáng đèn duy nhất trong cung uyển này là căn phòng nhỏ bên hành lang phía đông, giờ đã muộn, ta cũng không dám lên tiếng, chỉ nghĩ có cung nữ chăm chỉ nào đó làm việc trong đó, có thể tìm một người để hỏi cũng tốt hơn là đi loạn xạ như con ruồi mất đầu thế này.

Xuyên qua lớp cửa giấy mỏng manh, ta đại khái có thể nhận ra người ngồi bên trong là nữ, liền gõ gõ cửa, thấp giọng gọi: “Tỷ tỷ, ta là cung nữ mới tới… Cho ta hỏi cô cô quản sự hoặc là công công quản sự là ai được không?”

Bên trong im lặng hồi lâu, sau đó truyền tới một câu: “Ngươi tên gì?”

“Như Hoa.”

“Thẩm Như Hoa?”

Ta ngẩn người, đang muốn đáp phải, cửa liền kẽo kẹt mở ra, sau khi thấy người mở cửa, ta liền nín lặng.

https://thuviensach.vn

Hòa Nhan quý phi đứng trước cửa, sau khi rũ bỏ một thân áo gấm và trang sức lộng lẫy, trông bà cực kỳ dịu dàng thân thiết, hơn nữa hoàn toàn không thể nhìn ra đã qua tuổi tứ tuần. Bà vấn một búi tóc thấp, vận bộ đồ trắng như tuyết, bên ngoài khoác một tấm áo choàng mỏng màu vàng nhạt, trông cơ thể càng thêm gầy yếu.

Ta len lén liếc vào phòng, không ngờ nơi này lại là thư phòng, trên giá sách lớn lớn nhỏ nhỏ bày đầy thư tịch, trên chiếc bàn mộc mạc bằng gỗ tử đàn bên cạnh cắm hai ngọn nến thơm, trông rất sáng sủa, bên cạnh còn đặt một quyển sách bà vừa tiện tay bỏ xuống.

Vừa thấy ta, bà cười rất đỗi ôn hòa, đón ta vào.

Bấy giờ ta liền khẽ khuỵu gối, nói một tiếng bái kiến nương nương.

Bà đỡ ta dậy, ngón tay khẽ vuốt ve cổ tay ta, “Đến cung Tề Nguyệt rồi thì từ nay chính là người một nhà, mấy thứ lễ nghi này để người ngoài nhìn thôi, những lúc không có người thì miễn đi.”

Ta hơi có chút hoảng hốt vì được sủng ái, không khỏi bắt đầu nghĩ, bà biết ta là con gái bà nên mới đối tốt với ta như thế, hay là với bất kì ai bà cũng tốt như vậy?

“Bổn cung vẫn nhớ ngươi, ở Mạch phủ chúng ta từng gặp mặt một lần, đúng không?”

Ta vội đáp: “Vâng, nô tỳ vì kế sinh nhai mới không thể không vào cung làm người hầu… Sau này nếu làm việc có gì thiếu sót, mong rằng nương nương khoan dung cho ạ.”

Hòa Nhan quý phi im lặng một lát, “Đương nhiên rồi.” Bà kéo cổ tay ta, sờ tới chiếc vòng tay Hương Lăng tặng ta, vừa nhìn vừa khen: “Chiếc vòng men này trông thật tinh xảo, nơi nào làm ra vậy?”

https://thuviensach.vn

Dù ta không được thông minh cho lắm, nhưng nghe những lời này cũng đại để hiểu được dụng ý của bà, nhưng vì Hương Lăng đã qua đời, thứ này dù sao cũng hơi xúi quẩy, ta liền thành khẩn thưa: “Thứ này là một người bạn quá cố tặng cho nô tỳ, nếu nương nương yêu thích thì xin tặng nương nương ạ.”

Con ngươi của bà dao động, dưới ánh nến tờ mờ lại toát lên một cảm giác sâu xa, “Vân quý phi vẫn yêu thích những trang sức tráng men hoặc làm bằng san hô, có lẽ là do tuổi còn trẻ nên thích những thứ lấp lánh xinh đẹp, bổn cung già rồi, bình thường đeo ngọc là đủ. Có điều chiếc vòng tay này chế tác tinh xảo, nếu có thể cất giữ thì cũng vui mừng. Nhưng, đó là món quà bạn ngươi tặng, bổn cung sao có thể cướp đoạt thứ đồ yêu thích của người khác được?” Bà thu hồi ánh mắt, nhìn búi tóc của ta, hiếu kỳ hỏi: “Chiếc thoa bổn cung tặng, ngươi không thích à? Sao không thấy ngươi cài?”

Cái thoa đó ta bảo Tiểu Phượng Tiên trả cho bà rồi mà… Chẳng lẽ Tiểu Phượng Tiên chưa trả?

Bà thấy ta tái mặt, chợt nói: “Là bổn cung suy nghĩ không chu đáo, bây giờ ngươi đang ở trong cung, mang những thứ kim ngân châu báu đó, quả thật là rêu rao quá.”

Ta vội vàng đáp: “Tạ nương nương thương cảm, nương nương đem đồ vật yêu thích tặng cho nô tỳ, nô tỳ đương nhiên cũng phải đáp lễ, nếu nương nương thật sự thích cái vòng tay này, nô tỳ xin tặng lại nương nương đó ạ.” Nói xong ta liền tháo chiếc vòng tay ra, cung kính đặt vào tay bà.

Bà cũng không khước từ, nhìn vẻ mặt thì có vẻ đã thích mê cái vòng đó rồi.

Đêm đó, ta trằn trọc không yên giấc, trong lòng luôn có một cảm giác bất an khó nói. Cũng không biết vì sao Hòa Nhan quý phi lại muốn cái

https://thuviensach.vn

vòng tay kia, phải chăng bà có tính toán gì?

Cảm giác này từ yến tiệc sinh nhật đã vô cùng mãnh liệt, nhưng dựa vào cái đầu chậm chạp ù lì của ta, vẫn không thể nghĩ ra nguyên cớ.

Tiểu Phượng Tiên từng dặn ta, ngoan ngoãn ở lại cung Tề Nguyệt, không được gây thêm chuyện, ta cũng biết đương nhiên phải cố gắng nghe lời hắn, nhưng có lẽ trời sinh ta thể chất chuyên gây rắc rối, hơn nữa không thể nào chữa trị được…

Vì lẽ đó, ta đau khổ suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định thừa dịp Hòa Nhan quý phi nghỉ trưa, đi tìm Tần Sơ Ước giúp ta phân tích tình hình, dù sao ba cây chụm lại nên hòn núi cao, ta với Tần Sơ Ước mà không ăn thua, chẳng phải còn có Tiếu Tiếu nữa sao? Tên khốn đó từ khi theo bạn tốt của hắn bước vào trung tâm quyền lực của kim tự tháp công công, vẫn tự xưng là ca ca tri kỷ của phái nữ, là cuốn bách khoa sống về cung đấu. Ta bấm tay tính toán, Tiếu Tiếu xưa nay quen thói khoác lác, coi như lời nói của hắn có chỗ vô ích, nhưng cắt xén nghe một nửa, cũng còn hữu dụng hơn ta một chút.

Khá bất ngờ chính là, ở trên đường, lúc đi ngang qua hồ Ngự Viên, ta gặp Thanh Giác công chúa.

Nàng đang ngồi trên ghế đá trong đình, xem dáng vẻ nàng thi thoảng co vai, giơ tay lau mặt, thì hình như là đang khóc. Ta tới gần thêm một chút, trốn sau hòn núi giả, lặng lẽ nhìn. Không nhịn được oán thầm, một người ương bướng ngỗ nghịch vênh váo hung hăng nham hiểm độc ác như thế, vậy mà cũng có lúc rơi lệ sao?

Chỉ nghe nàng khóc thút thít nửa ngày, mếu máo ra mấy chữ không rõ ràng, cái gì mà sớm biết như vậy, cái gì mà kẻ phụ tình, rồi cái gì mà lạnh thấu tim. Ta cúi đầu ngẫm nghĩ một lát mới hiểu, à, việc liên quan đến Mạch cặn bã chăng?

https://thuviensach.vn

Kết quả là lúc ngẩng đầu lên đã chẳng thấy bóng nàng ta đâu, trên mặt hồ lại có thêm một vũng bong bóng to tướng.

Ta sợ tới mức đầu rỗng tuếch, nên cứu hay không đây? Dưới cái nhìn của ta, đâm đầu xuống hồ tự sát là chuyện lừng lẫy mà dứt khoát kiên quyết biết bao, phá ngang thì thực sự là tổn phước đức… Thôi được rồi, đây chỉ là cái cớ, nói trắng ra là, ta cũng chẳng phải người tốt lành gì, món nợ lúc trước nàng lừa bán ta ở Thanh Thủy lâu, trong lòng ta vẫn nhớ như in, cứu nàng hoàn toàn là tự chuốc lấy phiền nhiễu thôi.

Nhưng ông trời thật bất công với ta, ta vừa dợm quay người, trước mặt chợt bắt gặp mấy tên công công đang cười cười nói nói, trong đó còn có một người quen, người quen kia cực kỳ tinh mắt phát hiện ra ta, hô gọi: “Hoa Hoa! Đã lâu không gặp, độ này sung sướng rồi nhé, làm người hầu ở cung Tề Nguyệt hạnh phúc ghê cơ.”

Khóe miệng ta giật giật một trận, câu tiếp theo hắn liền niềm nở hỏi: “Ngươi ở đây làm gì thế? Giữa trưa rồi mà.”

Nếu lúc này ta quay đầu bỏ đi, giả vờ không biết chuyện gì, đến khi xác của Thanh Giác công chúa bị phát hiện ra, bên trên tra xuống, chắc chắn ta sẽ khó thoát tội. Vì thế ta không còn cách nào khác đành giả bộ vội vã cuống cuồng chạy tới, còn cuống quít lau mồ hôi, nói lời trái lương tâm: “Ta vừa nhìn thấy Thanh Giác công chúa nhảy hồ! Mau đi cứu người!”

Mấy tên công công lập tức phân công, tên nào cứu người, tên nào gọi thị vệ, tên nào đi thông báo, nói tóm lại là, ta coi như bất đắc dĩ làm cái chuyện mà còn phước đức hơn xây bảy tầng tháp, ôi ông trời ơi tạ ơn ông nhé.

Thanh Giác công chúa được cứu lên, liền được gấp rút đưa về điện công chúa, vì ta có công báo tin kịp thời nên bị ma ma nhũ mẫu của công chúa kéo tới điện công chúa, chờ được ban thưởng.

https://thuviensach.vn

Ta đứng ở một bên, mệt mỏi nhìn các loại thái y sốt sắng ra ra vào vào tới tấp, quệt quệt miệng, cầu khẩn vị thái y nào đó tay nghề lơ mơ, nhầm thạch tín thành thuốc dẫn, cho công chúa một bát đi đời nhà ma.

Nhưng ý nguyện của ta chẳng thành, bên trong vang lên tiếng reo hò nhảy nhót, nói là qua khỏi cơn nguy kịch rồi, cần phải cố gắng chăm nom.

Người đầu tiên bị gọi đến, đương nhiên là Mạch đại phò mã.

Ta vừa ngáp một cái dứt miệng, đã bị Mạch Diên đứng ngoài cửa điện bắt gặp, ta xấu hổ ho khan một tiếng, sau đó cúi đầu làm như không có chuyện gì xảy ra. Dựa trên tinh thần nhân văn cao cả, hình như vào thời khắc nguy cấp này ta cũng không nên làm ra bộ dáng chuyện này chẳng có quan hệ gì với ta, như thế vẫn tổn hại phước đức.

Y cũng không vội vã, dáng vẻ nhàn nhã thảnh thơi, ta trông thế chợt nảy sinh cảm giác thương hại với Thanh Giác công chúa. Chẳng trách nàng ta muốn nhảy hồ, thật ra nếu mà là ta, thì đã nhảy luôn vào cái đêm phải gả cho y rồi.

Mạch Diên bước về phía ta, trên mặt đầy vẻ khiêu khích, “Mạch mỗ còn tưởng rằng Thẩm cô nương không ưa công chúa, thì ra là không phải à?”

Ta lườm y, “Nô tỳ càng không ưa Mạch đại nhân, người vợ “dịu hiền” cỡ này, giữ lại dằn vặt loại cặn bã như ngài thì thích hợp quá ấy chứ.”

Y không tức giận, hoàn toàn đã quen với giọng điệu xỉa xói của ta, “Nhọc lòng rồi.”

Ta chính là không ưa cái đức hạnh vừa tỏ ra hòa nhã vừa bỉ ổi vô lại này của y, mỗi lần nhìn thấy đều muốn trét phân gà vào mặt y, trước kia nhìn vẻ mặt tinh tướng giả bộ thâm trầm của Tiểu Phượng Tiên cũng không

https://thuviensach.vn

thấy bực bội như vậy. Ôi chao, thật ra so tới so lui, quả nhiên vẫn là loại người hèn mọn như Tiếu Tiếu kia mới là đáng yêu hơn cả.

Ta khom người, "Nô tỳ xin cáo lui, phần ban thưởng ngài giữ lại mà mua nhân phẩm đi." Mới đi được một bước, ta liền bị kéo ngược trở lại, sau đó bị giữ chặt trong lồng ngực y. Ta cũng không dám làm ầm ĩ, chỉ sợ khiến người trong phòng chú ý. Ngược lại nhìn y mà xem, làm sao có thể trắng trợn không kiêng dè gì như thế! Đúng là đồ lưu manh!

Ta thấp giọng uy hiếp: "Ông nội ngươi Mạch cặn bã! Còn không buông tay ra, ta sẽ cho ngươi tuyệt tử tuyệt tôn!"

Y nhếch môi cười, tay cũng siết lại chặt hơn, "Thẩm cô nương muốn thế nào?"

Ta hít sâu một hơi, toan húc gối về phía dưới của y. Ai ngờ gã này nhanh tay lẹ mắt đè cứng chân tay ta, còn xấu xa ve vuốt, hơi thở như lan phả vào vành tai ta, "Nàng nỡ đành lòng sao?"

Không biết xấu hổ!

Ánh mắt y thoáng buồn bã, sau đó ghé sát mặt lại, gần như chóp mũi chạm tới chóp mũi ta, giọng điệu cũng không còn vẻ khiêu khích, ngược lại trở nên thâm tình nồng nàn.

"Một ngày nào đó, nàng sẽ là của ta."

"Ngươi có bệnh hả…"

Ta đang mắng dở, trong phòng chợt vẳng ra tiếng nức nở của Thanh Giác công chúa, y nghe xong liền nhăn mặt, do dự một lát, cuối cùng vẫn thả ta ra.

https://thuviensach.vn

Y vừa buông tay, ta lập tức cách xa y mười trượng, “Là của ngươi cái rắm! Ta là của Tiểu Phượng Tiên!” Sau khi nói xong ta liền cảm thấy sai sai, lúc nhắc tới Tiểu Phượng Tiên với người ngoài nên thể hiện cái bá đạo của hắn mới đúng, liền vội vàng sửa lời: “Ta là của Phượng Thất Thiềm!”

Y nhìn ta một chốc, nhíu mày, không nói gì mà bước vào phòng.

Ta nhấc làn váy vướng víu, đang định trốn, chợt nghe tiếng thứ gì đó vỡ choang trong điện, tiếp đó là một câu vô cùng vang dội mà tuyệt vọng của Thanh Giác công chúa: “Chàng dựa vào đâu mà đối xử với ta như vậy! Ngay cả quyền được sinh con cho chàng ta cũng không có ư? Mạch Diên, rốt cuộc chàng có coi ta là vợ của chàng không!”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Chuyện đáng buồn nhất trong cuộc đời một người đàn bà, chính là gặp sai người đi cùng với mình quãng đời còn lại. Mù quáng là một loại bệnh, Ngọc Nương và Thanh Giác công chúa đều bệnh đến giai đoạn cuối rồi. Ta thật mong chờ có thể nhìn thấy Mạch Diên vì một cô gái nào đó mà quyết một lòng đòi sống đòi chết, nếu thật sự xuất hiện một cô gái cứu vớt bá tánh như vậy, ta nhất định sẽ là người đầu tiên kéo ghế ra ngồi cắn hạt dưa, vỗ tay khen hay lia lịa.

Ôi chao…

Vì chuyện này quá ầm ĩ, hoàng đế cùng Hòa Nhan quý phi đều lần lượt tới, ta muốn chạy cũng không được, thấy chủ của mình đến thì chỉ còn cách nghênh đón hầu hạ mà thôi.

Thanh Giác công chúa dù cực kỳ buồn bực và oán giận Mạch Diên, nhưng tới khi hoàng đế và Hòa Nhan quý phi hỏi nàng ta vì sao nhảy hồ, nàng nhất quyết không chịu khai ra, chỉ một mực khăng khăng rằng tự mình không cẩn thận, trượt chân ngã vào hồ. Dù hoàng đế khuyên nhủ hết lời, nàng cũng không để lộ một lời.

Sau đó chẳng còn chuyện gì, Hòa Nhan quý phi có vẻ biết rõ trong lòng Thanh Giác công chúa có tâm sự, nhưng thấy miệng nàng kín như bưng thì cũng không gặng ép, dẫn theo ta ra khỏi điện công chúa.

Trên đường theo Hòa Nhan quý phi về cung Tề Nguyệt, bà vẫn luôn nghiêm mặt, cau mày, ta nhìn mà hoảng hốt trong lòng.

https://thuviensach.vn

Cha mẹ bận lòng vì con gái, hóa ra là vẻ mặt này đây… Thật khiến người ta ước ao.

Ta đang phân tâm, bà chợt dừng lại, quay sang bảo ta:

“Ngươi cứu công chúa phải không?”

“… Vâng.”

Bà mỉm cười, nói tiếp: “Ngươi lập công, đương nhiên là phải thưởng, sắp tới… Ngươi còn có thể lập công lớn hơn nữa kìa, đến lúc đó rồi thưởng cả thể nhé.”

Ta không rõ, cũng không dám hỏi, chỉ khom người nói tạ ơn nương nương.

Cung Tề Nguyệt trang hoàng rất lộng lẫy xa hoa, cung Cảnh Viên mặc dù cũng là nơi ở của quý phi, xét cho cùng vẫn có khác biệt. Ngẫm lại cũng đúng, Hòa Nhan quý phi là người lăn lộn trong cung bao lâu nay, ở cái địa vị phi tử này, những thứ như sủng ái đã không còn quan trọng, sự từng trải và giao thiệp mới là đáng giá nhất. Cung nữ thái giám trong cung Tề Nguyệt đều hiền lành, so với những cung uyển khác không phải chỉ tốt hơn có một chút thôi đâu, ít ra ta chưa bao giờ bị bắt nạt vì là ma mới cả.

Lúc ăn cơm, mọi người phần lớn đều không câu thúc, tán chuyện hoàn toàn không cần kiêng kỵ. Lúc đang dùng bữa ta liền nghe Lê Tịch cô cô nói, trong cung này chắc chắn sắp xảy ra biến cố lớn.

Có người hỏi tại sao, bà ta liền vô cùng thần bí mà nói, bà từng học được ngón nghề quan sát tinh tượng từ một vị ẩn sĩ, chỉ có điều mới chỉ ở trình độ sơ đẳng, nhưng vẫn có thể nhận ra gần đây trong cung nhất định đang gió nổi mây vần, càn khôn đảo ngược.

https://thuviensach.vn

Lão công công dừng một chút, nói: “Cô cô nên thận trọng lời ăn tiếng nói, càn khôn đảo ngược há có thể nói bậy.”

Càn chính là thiên, khôn là chỉ địa, càn khôn đảo ngược chính là thiên địa đổi vị trí, đại đa số là để chỉ vị trí thiên tử trong triều thay đổi, lời này quả thật vừa đại bất kính lại vừa phản động.

Lê Tịch cô cô lập tức giải thích: “Sao Tử Vi vẫn ổn định, vì thế tất nhiên là không phải là ý mà mọi người hiểu đâu.” Bà nhìn xung quanh, sau đó nói nhỏ: “Ý ta là hậu cung cơ.”

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh ngộ, có tiểu cung nữ còn phụ họa nói: “Tôi nghe Thái y viện truyền tin rằng Vân quý phi hình như mang thai rồi đấy! Ngàn vàng khó mua con trai, nếu Vân quý phi sinh quý tử, với thanh thế hiện giờ, tất nhiên sẽ ngang hàng với nương nương của chúng ta, hậu vị của nương nương sẽ phải chịu bao nhiêu uy hiếp đây.”

Ta ngơ ngác nghe, bởi vì không hiểu được nhiều, thế nên cũng không dám chen miệng, nhưng nhìn dáng vẻ sốt sắng của bọn họ, hoàng đế hình như rất nhiều năm qua đều không có long tự, càng khỏi nói tới nhi tử, nếu Vân quý phi có thể thuận lợi sinh ra một đứa con trai, hẳn là sẽ được vinh hiển nhờ con.

Mà đề tài tiếp theo, ta lại quen thuộc hơn nhiều.

“Tôi còn nghe nói, cung Cảnh Viên gần đây xảy ra chuyện ma quái! Hôm trước chẳng phải hoàng thượng ra lệnh cho Thiện công công niêm phong lại Thám Hương Viên đó sao? Nghe đâu hình như vớt được thi thể ở dưới giếng đấy!”

Mọi người đều sửng sốt, hỏi dồn dập: “Thám Hương Viên cách cung Cảnh Viên những mười vạn tám ngàn dặm, có liên quan gì được chứ?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là có, nghe nói thi thể kia mặt mũi không phân biệt được, nhưng dựa vào trang sức đeo trên tay thi thể kia, hình như… chính là Hương Lăng ở cung Cảnh Viên đó.”

“À, tôi cũng có nghe chuyện này! Tôi có một người chị em dò hỏi được từ chỗ Phương cô cô, gần đây Vân quý phi luôn hoảng hốt ngẩn ngơ…”

Ta vùi đầu và cơm, vẫn cảm thấy chuyện này kỳ lạ, nếu trên đời này thật sự có quỷ đến đòi mạng, vậy đám quỷ bò lên người Tiểu Phượng Tiên khẳng định phải chất cao tận trời rồi… Lẽ nào là Vân quý phi làm chuyện xấu nên trong lòng bất an? Thế nhưng, có thể leo một mạch đến địa vị này, chắc chắn cũng đã giẫm qua xác không ít người vô tội, suy luận này cũng có vẻ không hợp lý…

Ầy, nói cho cùng, chính là trong chốn cung cấm này tích tụ nhiều ân oán và tranh đấu quá, loại dân đen như ta thật không dám hy vọng xa vời có thể nhìn được ra đầu mối từ cục diện hỗn loạn này.

Ta vừa bùi ngùi cảm khái xong, liền bị câu nói tiếp theo của Phương cô cô làm cho sửng sốt suýt thì nghẹn cơm.

“Gần đây trong cung không yên ổn, đặc biệt là ở ven hồ, đám người các ngươi cách xa chỗ đó một chút. Ngươi xem trưởng công tử của Tiêu khu hầu đấy, chả hiểu sao lại uống say khướt, ngã xuống hồ sen chết toi rồi, đúng là xui quá mà. Còn cả Thanh Giác công chúa của chúng ta nữa, nếu không phải Như Hoa phát hiện đúng lúc, sống hay chết thực sự là khó liệu.”

“…”

Hôm nay đến phiên ta trực đêm, việc này đối với ta mà nói thì đúng là đày đọa, công việc chính hầu như chỉ là xách đèn lượn lờ quanh hành lang trước cung Tề Nguyệt. Bình thường gan ta đã nhỏ, mặc dù ngoài ta ra còn

https://thuviensach.vn

có đám thị vệ lắc lư đi tuần chung quanh, nhưng vừa mới nghe truyện ma xong, ta vẫn không tránh khỏi sinh ra sợ hãi.

Đêm càng về khuya, tiếng người cũng dần tắt, chỉ thi thoảng truyền đến vài tiếng chim kêu chói tai, tiếng ve râm ran ngày hè, cùng với tiếng gió đêm lay tán cây xào xạc.

Ta xách ngọn đèn tù mù, đi mấy bước lại liều mạng quay đầu lại, chỉ lo có thứ gì đó đột ngột chui ra, thỉnh thoảng còn phải vuốt vuốt lưng để lên tinh thần.

Không có Tiểu Phượng Tiên bên cạnh, những lúc xảy ra chuyện cần thử thách lòng can đảm như thế này, ta lại càng nhớ hắn. Thật ra ta cũng không làm việc gì trái lương tâm, trong lòng cực kỳ quang minh lỗi lạc, đều là tại hắn, nếu tay hắn không nhuốm vô số máu tươi thì sao ta lại bị liên lụy thế này chứ!

Ta vừa đi vừa nghĩ, không nhịn được lầu bầu: “Ai bảo ngươi chém đầu người lung tung, ai bảo ngươi chém đầu người lung tung hả, lại còn giết người vô tội nữa chứ, ta, ta, ta nguyền rủa ngươi sinh con không có lỗ đít!”

Nhoáng một cái, một cánh tay vươn ra nẫng mất cái đèn trong tay ta, ta sợ tới mức suýt thì hét toáng lên, kẻ đầu sỏ kia nhìn ta chằm chằm, không hề tỏ vẻ áy náy chút nào, ta nhìn mà tức nghẹn!

Ta dáo dác liếc quanh một chút, sau đó sẵng giọng: “Chàng! Đang yên đang lành chàng dọa ma ta làm gì!”

Tiểu Phượng Tiên không hề ngụy trang, mà cực kỳ phô trương mặc chiếc áo dài màu đen của hắn, mang chiếc mặt nạ da màu nâu, nghênh ngang xuất hiện. Song ngẫm lại hắn nghênh ngang cũng chẳng phải ngày một ngày hai, trên đời này dám nghênh ngang đi lại trong hoàng cung nước Thanh Hành chắc chỉ còn mỗi hắn, chỉ sợ cái tên này thích ra vẻ ta đây quá

https://thuviensach.vn

mức, chẳng biết chừng ngày nào đó sẽ bị sét đánh, ây da sao mà ta lại thấy vui tai vui mắt quá, như vậy không được, không được.

Hắn cúi đầu nhìn ta, khóe miệng ẩn chứa ý cười không rõ, nói: “Sinh con hử?”

Cảm giác nói xấu người khác bị bắt tận mặt rất vi diệu, ta bẹt miệng, “Chàng nghe nhầm rồi.”

Khóe mắt hắn khẽ nhướn, “Chính nàng là mẹ của đứa bé đấy.”

Mặt của ta ngay tức khắc đỏ tưng bừng… Ý hắn là, bảo ta chớ có nguyền rủa con của chính mình đây mà… Tên này, càng ngày càng biết đâm vào tim người ta rồi đó… Ta nghe mà trong lòng nhộn nhạo một phen.

Có hắn ở bên cạnh, ca trực đêm của ta cũng coi như đáng an tâm một chút. Hắn cầm đèn đi trước, ta bám ống tay áo của hắn đi đằng sau, theo sát từng bước, bởi vì ban đêm quá yên tĩnh, hơn nữa bước chân của hắn quanh năm đều không phát ra tiếng động, làm hại ta cũng bất giác cẩn thận e dè theo.

Ta lay ống tay áo của hắn, nói: “Gần đây trong cung có chuyện ma quỷ, quỷ cũng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, tay chàng nhuốm máu bao nhiêu người, nhưng chàng lại hung dữ như thế, bọn chúng không dám tìm chàng, chắc chắn là sẽ báo ứng lên người ta thôi.”

“Nói bậy.”

Ta cắn răng, đứng lại, “Sau này chàng đừng giết người vô tội nữa… Nhỡ thật sự có báo ứng thì làm thế nào…”

Hắn cũng dừng lại, quay đầu nhìn ta, nhưng im lặng không hề đáp lời.

https://thuviensach.vn

Ta dựa dẫm vào hắn, trong lòng ỷ lại hắn, sau khi tiến cung càng là như thế, hơn nữa càng ngày càng khó có thể khống chế. Ở ngoài cung, biết hắn gặp nguy hiểm, ta đã lo ngay ngáy không thể ngồi yên. Hắn giết càng nhiều người, kết thù chuốc oán dĩ nhiên sẽ càng nhiều, tạm thời bất luận là có người tìm đến đòi mạng hắn hay không, nhưng thiên đạo tuần hoàn, chuyện báo ứng như vậy không hề hiếm thấy. Bình thường ta vẫn nhăn nhở trù ẻo hắn bị sét đánh, nhưng ngộ nhỡ hắn chết thật, đoán chừng ta sẽ hận không thể tự vả miệng mình mấy cái…

"Ta lo lắng cho chàng thật mà." Ta nắm chặt tay hắn, lần đầu tiên tỏ ra nghiêm túc thật lòng như vậy, "Chàng…" Vừa định thao thao bất tuyệt một phen, tim ta chợt thắt lại, sau đó cảm giác buồn nôn xộc tới, thật là khó chịu. Ta vuốt vuốt ngực, nuốt một ngụm nước miếng hòng nén cái vị chua trào dâng này xuống.

Tiểu Phượng Tiên vội nắm chặt bàn tay đang vuốt ngực của ta, "Làm sao vậy?"

Ta phồng miệng, cau mày, một lát sau mới thư thái hơn một chút, liền khoát khoát tay, "Nhất định là do không quen khí hậu, dạo này cứ buồn nôn suốt, kinh nguyệt cũng không thấy tới… Không được không được, ta phải mau chóng rời khỏi nơi này thôi."

Hắn rõ ràng sững sờ, dường như ngẩn ra rất lâu mới hiểu ta vừa nói gì, sau đó ngón tay ấn lên cổ tay ta, nhẹ nhàng thăm dò, đầu mày khẽ nhíu, ta nhìn mà không hiểu ra sao.

Một cảm giác chẳng lành chợt ập đến trong lòng, ta sốt sắng hỏi: "Có phải là ta… mắc bệnh nan y gì rồi không?"

Sắc mặt hắn giấu sau lớp mặt nạ, cũng không thể nhìn ra nguyên cớ, nhưng ánh mắt hắn đột nhiên sáng rực khiến ta ngày càng sợ hãi, ánh mắt này là thế nào cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Rất lâu sau, hắn mới chần chừ nói: “Đi tìm Chu Tiếu Thiên.”

“Chàng đừng dọa ta sợ, đến nông nỗi đó cơ à…” Dáng vẻ hắn như vậy là lần đầu tiên ta thấy, vì sao cảm giác lại luống cuống như thế chứ, ta tự bấm mạch mình, đi theo Tiếu Tiếu lâu như vậy, mặc dù không tinh thông, tốt xấu gì cũng có thể nhận biết một chút, không có gì bất thường mà.

Hắn kéo ta lại gần, giọng điệu có vẻ vừa cứng ngắc vừa hoảng loạn, “Bây giờ đi…” Sau đó hắn ngẫm lại, cảm thấy không thích hợp, lại ấn ấn vai ta, nghiêm túc dặn dò: “Ở yên đây đừng nhúc nhích, ta dẫn hắn đến.”

Nói xong liền nhảy vun vút mấy cái, biến mất trong màn đêm mờ mịt.

“Ông nội nó… Sao phải tỏ ra dọa người như thế chứ.”

Ta thấp thỏm bất an đi loanh quanh tại chỗ, mấy lần vuốt bụng mình, trong lòng nghĩ lung tung, phản ứng này của hắn quá kỳ quái, mới vừa qua mùa hạ, ta vừa tròn xuân xanh mười bảy, đây là độ tuổi trẻ trung khỏe khoắn cỡ nào chứ, không thể nào bị bệnh nan y được… không đâu không đâu.

Chờ khoảng chừng một khắc vẫn chưa thấy hắn quay lại, nến trong đèn cũng dần cháy hết, phải đi châm một ngọn nến khác. Ta vừa mới bước qua cửa cung, chợt nghe thấy trong thâm cung truyền tới tiếng rít gào thê thảm, ta sợ đến nỗi buông lỏng cây đèn, đèn rơi đánh bộp trên mặt đất, tàn lửa nhỏ rơi vào giấy dán đèn, trong chớp mắt đã bén lên một đốm lửa chói mắt.

Sau khi giẫm tắt ngọn lửa, ta ngẩng đầu mới phát hiện rất nhiều đèn đuốc trong cung uyển đều đã được thắp lên, đám người trong cung Tề Nguyệt cũng lục tục thức giấc, cả thâm cung nội viện như bị xáo trộn, khiến cho người ta không khỏi dựng tóc gáy.

Nghe tiếng rít gào kia, hắn là từ hướng cung Cảnh Viên…

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Vì tiếng gào thét chói tai khiến mọi người kinh hãi này, cả hoàng cung đều hoảng hốt.

Hòa Nhan quý phi khoác áo choàng, dẫn theo Lê Tịch cô cô vội vã tới cung Cảnh Viên. Dựa theo tính tình không náo nhiệt không vui của ta, quả thật là muốn mặt dày mày dạn theo đuôi bọn họ, nhưng bàn về tư cách và tố chất, ta còn chưa đạt tới trình độ có thể nắm tay Hòa Nhan quý phi cùng chiến đấu nơi tiền tuyến hậu cung, thu thập bát quái hạng nhất, thế là ta đành chẹp chẹp miệng, ngoan ngoãn ở lại chờ tin tức.

Ta lại thắp một chiếc đèn lồng khác, ngơ ngác ngồi ở cửa cung chờ Tiểu Phượng Tiên. Lúc nhàm chán, ta nghiêng đầu nhìn xung quanh sân viện, trong cung Tề Nguyệt chỉ còn lại mấy cung nữ thái giám rõ ràng đã tỉnh cả ngủ, túm tụm thành vòng tròn đứng ở đằng xa thì thầm to nhỏ, có một người tốt bụng ngoắc ngoắc tay gọi ta, ra hiệu ta qua đó buôn chuyện cùng, nhưng ta quá mệt, cũng lười động đậy, lắc đầu cự tuyệt.

Thật ra không phải là ta không hiếu kỳ, nhưng bọn họ nói oang oang như thế, cho dù ta ngồi đây cũng có thể nghe thấy, vậy cần gì nhúc nhích cho mệt người.

Vả lại, ngộ nhỡ Tiểu Phượng Tiên quay lại mà không thấy ta ở đây thì cũng phiền.

Nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ thật ra cũng không có ý gì mới, vẫn là đoán già đoán non chuyện ma quỷ ở cung Cảnh Viên. Nghe được tiếng của Vân quý phi, còn chắc chắn rằng tiếng rít gào khi nãy là của Vân

https://thuviensach.vn

quý phi vọng lại, nói không chừng thật sự là oan hồn của Hương Lăng tới đòi mạng.

Sau đó bọn họ không tìm thêm được đề tài gì mới, háo hức chờ đợi một hồi lâu, không thấy Hòa Nhan quý phi trở về, liền tới tấp kéo nhau về ngủ tiếp.

Ta trực đêm nên đương nhiên không thể ngủ, vốn trận ầm ĩ vừa rồi náo động cả hoàng cung, nửa canh giờ sau cũng dần dần lắng xuống, giống như chưa từng có việc gì xảy ra, nhưng trên đỉnh đầu mơ hồ như bị bao phủ một tầng khói mù mờ mịt, khiến người ta hít thở không thông, đáng sợ nhất là, trong hoàng cung đô thành An Kinh quanh năm khô ráo, đột nhiên có mây mù dày đặc.

Lại qua một canh giờ nữa, lúc ta đang mơ mơ màng màng, một chuỗi tiếng bước chân dồn dập xa xa mơ hồ truyền tới, ta nhấc đèn lồng chậm chạp đứng lên, liếc mắt một cái, chỉ thấy hai bóng người mông lung dần trở nên rõ ràng, ta có phần sợ hãi, dựa vào cây cột không dám nhúc nhích, mãi đến khi bóng người đó đến gần ta mới nhìn ra là hai tiểu thái giám, bọn họ chạy dọc theo hành lang trong cung, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Tâm trạng vừa thả lỏng của ta lại vì mấy câu nói của bọn họ mà trở nên căng thẳng.

“Làm sao Vân quý phi nương nương xác định con quỷ kia chính là Hương Lăng?”

“Nghe nói trên tay con quỷ đó có cái vòng tay bằng men mà bà ta ban cho, chính xác tuyệt đối, không nhầm được đâu.”

“Chà chà, ta còn tưởng rằng Vân quý phi yêu thương Hương Lăng lắm chứ, cũng chẳng biết Hương Lăng làm gì mà đắc tội bà ta nữa.”

…

https://thuviensach.vn

Nếu đúng là oan hồn đòi mạng, vậy thì chẳng còn lời nào để nói… Nhưng nếu là người làm, vậy thì cái vòng tay tráng men kia rất có khả năng là cái mà ta tặng cho Hòa Nhan quý phi. Vậy người khởi xướng chuyện này, chính là Hòa Nhan quý phi chăng?

Ta là… đồng lõa?

Lòng ta ngày càng bất an, ở ngoài cung đi tới đi lui vài vòng, mãi cho đến khi bầu trời mù mịt mây đen lộ ra tia sáng le lói, ta mới trông thấy Hòa Nhan quý phi được Lê Tịch cô cô dìu về.

Hòa Nhan quý phi mặt mày bơ phờ, bà nhìn ta một chút, cười khe khẽ, nói: “Vất vả cho ngươi rồi.” Sau đó đi vào cung uyển.

Đầu óc của ta đã bị dọa cho rối loạn, đuổi theo bà vào trong cung, muốn hỏi nhưng lại không biết có thể hỏi hay không, Lê Tịch cô cô thấy ta đi theo liền nhíu mày, đưa Hòa Nhan quý phi vào tẩm điện rồi đuổi ta ra, còn giáo huấn:

“Nương nương đêm qua vừa mệt nhọc vừa bị kinh sợ, ngươi đừng làm phiền nương nương, đi ra ngoài đi ra ngoài.”

“Ta…”

“Ra ngoài ra ngoài! Thân phận của ngươi còn chưa được vào tẩm điện của nương nương, đến cung Tề Nguyệt mấy ngày rồi mà chút quy củ ấy cũng không biết hả? Nếu không phải do nương nương chúng ta có chút quan tâm đến ngươi, ta đã sớm dạy cho ngươi một bài học rồi.”

Bấy giờ ta mới hiểu ra, Hòa Nhan quý phi quả thật là đối xử với ta khác biệt. Trong cung, chuyện cậy già lên mặt, bắt nạt những kẻ thấp cổ bé họng đã là quy luật bất biến vạn năm, trong cung Tề Nguyệt đầy quyền thế này càng nên như vậy, sao ta lại khờ dại cho rằng cung Tề Nguyệt này là nơi duy nhất tồn tại chân thiện mỹ trong hoàng cung cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Sau đó mấy cung nữ thái giám thấy Lê Tịch cô cô trở về, liền nhao nhao lôi kéo Lê Tịch cô cô truy hỏi đêm qua xảy ra chuyện gì, Lê Tịch cô cô giải thích rằng, ban đầu là đêm qua trong cung Cảnh Viên có ma, Vân quý phi sợ đến phát điên, một mực ôm đầu nói nhìn thấy Hương Lăng bóp cổ bà ta đòi báo thù, miệng cứ lẩm nhẩm không ngớt. Sau đó hoàng thượng thức trắng đêm đích thân điều tra, hỏi bà ta vì sao lại hại Hương Lăng, kết quả bà ta đờ đẫn khai ra toàn bộ chuyện mình dan díu với gã đàn ông khác, hoàng thượng mặt rồng giận dữ, lập tức phế bỏ tước vị quý phi của bà ta, giáng thành thứ dân, kéo tới Hình ty chờ xử lý, xét theo tình hình hiện tại, chắc chắn không thoát khỏi tội chết.

Đám thái giám cung nữ vỗ tay rào rào khen hay, nói là Vân quý phi ác giả ác báo, chết là đáng lắm, bây giờ cuối cùng cũng coi như không có ai cản trở được con đường hậu vị của Hòa Nhan quý phi nữa rồi.

Tâm tình ta phức tạp, nghe xong lời nói của Lê Tịch cô cô, ta càng thêm khẳng định, việc này là do Hòa Nhan quý phi một tay thao túng phía sau. Ngày sinh nhật, bà cố ý nhắc tới Thám Hương Viên cùng với Hương Lăng trước mặt hoàng đế, hiển nhiên là trong lòng đã có tính toán đâu vào đấy cả rồi.

…

“Hương Lăng đúng là một nha đầu lanh lợi, tiếc là đã bị Vân muội muội chọn làm tâm phúc, thần thiếp quả thật đố kị vô cùng.”

“Tâm phúc cũng chưa chắc đã tốt, chuyện mất mặt gì tâm phúc cũng nắm rõ như lòng bàn tay.”

…

Lời này chẳng khác nào hạ cổ cho hoàng đế, làm cho ông ta từng bước một suy nghĩ theo hướng của bà. Thế nhưng, nếu ngày đó Thiện công công không tiếp lời cho Hòa Nhan quý phi, màn diễn này của bà cũng không thể

https://thuviensach.vn

đặc sắc được đến thế. Nhưng Thiện công công rõ ràng là Tiểu Phượng Tiên giả dạng cơ mà, hắn với Hòa Nhan quý phi tuyệt đối không phải là quan hệ chiến hữu hợp tác hữu nghị, sao tự dưng lại đứng cùng hội cùng thuyền với bà chứ? Không không không, vẫn không đúng, nếu Hòa Nhan quý phi không biết Tiểu Phượng Tiên đúng là Thiện công công, bà lôi kéo Thiện công công cũng không có gì kỳ quái, nhưng sao Tiểu Phượng Tiên lại muốn giúp bà?

Ta cầm cây đèn lồng đã tắt, đi vào phòng kho, đang nghĩ mãi không ra, chợt nghe tiếng Lê Tịch cô cô gọi bên ngoài: “Như Hoa! Nương nương có việc gọi ngươi vào!”

Tuy cảm thấy bất an, ta vẫn vội vã buông đèn, nhanh chóng chạy vào tẩm điện của Hòa Nhan quý phi, Hòa Nhan quý phi đang ngồi trước tấm gương trang điểm, nhìn gương đăm chiêu, thấy ta vào, bà nâng cây lược gỗ trong tay, bảo ta: “Lại đây, giúp bổn cung chải đầu, Lê Tịch lớn tuổi rồi, chải toàn kiểu tóc già dặn, ngươi trẻ tuổi đầy sức sống, hẳn là sẽ khác nhiều.”

“Nô tỳ không biết chải đầu.” Ta chỉ cái búi tròn tròn nho nhỏ trên đầu mình, khá là ngượng ngùng đáp: “Cũng vì không biết chải đầu, nô tỳ mới để tóc ngắn cũn, thường ngày buộc qua loa là xong chuyện.”

Ánh mắt của bà trong suốt như nước, tới mức hoàn toàn không giống với một người đàn bà mưu mô đấu đá chốn hậu cung, bà nhìn ta một lúc lâu rồi thở dài, “Tóc da thân thể đều do cha mẹ ban cho, sao ngươi có thể tùy tiện cắt bỏ như vậy?”

Ta ấp úng, “Cha mẹ nô tỳ mất sớm, không được dạy bảo những lời này, vì thế những chuyện liên quan tới đạo hiếu, nô tỳ cũng không hiểu.”

Bà ngẩn người, sau đó rũ mắt, “Vậy à…” Nói xong lại ngẩng đầu cười, “Con gái sau tuổi cập kê sẽ thích làm điệu, để tóc dài mới có thể vấn

https://thuviensach.vn

một búi tóc đẹp, mang nhiều loại trâm thoa thay đổi, các cô nương nhà khác đều làm dáng xinh đẹp tựa hoa như thế, những thứ này… ngươi không thích ư?"

Viền mắt ta chợt nóng lên, ta cắn môi, kiên định lắc đầu, "Không thích lắm ạ."

"Bổn cung còn nhớ, ngươi nói là ngươi đã có phu quân, con gái làm đẹp vì người mình yêu, vẫn nên chịu khó làm điệu một chút mới tốt." Bà vẫn đưa cây lược gỗ cho ta, "Cứ chải theo ý ngươi, nào."

Bà đã nói tới nước này, ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, liền ngơ ngác bước tới, đón lấy cây lược gỗ trong tay bà, nâng bộ tóc nặng trịch quết đất của bà, chải từng chút một.

Ta vốn tưởng rằng, trong lòng ta vẫn chưa hề có tình cảm gì với bà, mãi đến khi phát hiện trong mái tóc đen của bà đã lưa thưa vài sợi bạc, cảm giác khổ sở mới dần dần trào ra. Tóc xanh bạc màu, tuổi xuân chớp mắt vụt qua, nhìn người thân già đi, lòng đau khôn xiết.

Cho dù… Bà và ta vẫn chưa nhận nhau…

"Bổn cung đã nói, ngươi sẽ lập được công lao còn lớn hơn nữa, tới lúc đó sẽ thưởng luôn một thể, bây giờ đến lúc rồi, những thứ phần thưởng vàng bạc châu báu dung tục tất nhiên bổn cung sẽ an bài cho ngươi, bổn cung thấy ngươi vừa ngoan ngoãn vừa thân thiết, sau này ngươi ở bên cạnh bổn cung, làm a hoàn thân cận của bổn cung, ngươi thấy có được không?"

Bàn tay cầm lược của ta run lên, giả bộ mừng rỡ tạ ơn.

Ta coi như một khi đắc thế, từ cội cây khô biến thành chạc cây dưới chân phượng hoàng. Lê Tịch cô cô vẫn luôn hầu hạ bên người Hòa Nhan quý phi, nhưng căn bản không được coi là tâm phúc của bà, Lê Tịch cô cô có thể hô mưa gọi gió trong cung Tề Nguyệt, thuần túy là bởi vì có thâm

https://thuviensach.vn

niên dày dặn, bây giờ ta thình lình xuất hiện, chính là mạnh mẽ giẫm nát bà dưới chân, bởi vì bây giờ ở cung Tề Nguyệt này, không còn ai có thể tới gần lỗ tai Hòa Nhan quý phi được hơn ta.

Hơn nữa Vân quý phi bị xử tử, hậu cung đã hoàn toàn trở thành thiên hạ của Hòa Nhan quý phi, hậu vị cơ bản đã được quyết định. Chính là một người đắc đạo, gà chó lên trời, thân phận đám tiểu cung nữ bọn ta được nâng cao vài độ, cung nữ thái giám trong cung Tề Nguyệt có thể nghênh ngang mà đi, bây giờ quả thật hận không thể nằm ườn ra mà đi, mà ta, từ Như Hoa, lập tức trở thành Như Hoa cô cô.

Một ngày nọ ta dẫn một đám cung nữ mới đi báo danh, trên đường gặp Tiểu Phượng Tiên, hắn vẫn mang vẻ ngoài của Thiện công công, các tiểu thái giám phía sau hắn hô gọi ta “Xin chào Như Hoa cô cô”, đám tiểu cung nữ phía sau ta gọi hắn “Xin chào Thiện công công”, ta với hắn khom người gật đầu với nhau, sau đó sượt qua vai nhau mà đi, nhìn mà bi thương quá đỗi.

Bi thương đến một mức độ nhất định, ta liền quyết định hóa bi thương thành khẩu vị, thế là gần đây, ta béo lên rất nhiều… Ăn sung mặc sướng khẩu vị cũng tốt lên, trên bụng lập tức nổi lên một lớp mỡ, mỗi lần nắn bóp, ta đều thống khổ vạn phần, cô nương chưa từng được an nhàn, tự nhiên được sống sung sướng thực sự là không chịu nổi.

Quan trọng là, ngộ nhỡ Tiểu Phượng Tiên phát hiện ra, ghét bỏ ta thì biết làm thế nào? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, loại người mắt toét như hắn chắc sẽ chẳng để ý mấy cái đó đâu, không thì sao hắn lại thích ta được chứ?

Suy nghĩ hồi lâu, ta vẫn quyết định tìm cơ hội nói cho hắn sự thật phũ phàng này, đúng lúc gặp hôm đó hoàng đế dùng bữa trưa xong, tâm tình rất tốt, dẫn theo Thiện công công đến cung Tề Nguyệt, dẫn theo Hòa Nhan quý phi và cả ta đi Ngự Hoa viên một chuyến.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Hòa Nhan quý phi sắp được phong hậu tới nơi, bọn họ cũng bắt đầu thảo luận về vấn đề thái tử, Hòa Nhan quý phi không có con trai, nhưng có nhận một đứa con nuôi từ chỗ phi tử khác, tuổi cũng tầm tầm, coi như phù hợp yêu cầu.

Ta cùng Tiểu Phượng Tiên đi phía sau bọn họ, ta đương nhiên là rất hài lòng, không khỏi cảm thán thật là một tình cảnh đôi bên cùng vui vẻ.

Ta giương mắt, e dè liếc liếc Tiểu Phượng Tiên, thấp giọng nói: "Dạo này ta ăn khỏe lắm."

Hàng mày hắn đột nhiên nhíu lại, gương mặt xa lạ quay sang nhìn ta, trong đôi mắt màu hổ phách kia vẫn là cảm xúc ta nhìn không thấu.

Ta cười ha ha, gãi đầu, mặt nhăn mày nhó nói tiếp: "Vì thế cân nặng không khống chế được, vòng eo thon nhỏ vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng đi tong rồi."

Hắn biến sắc, ta liền hốt hoảng, "Đừng hỏi ta nặng bao nhiêu, ta không dám nói đâu, đừng hỏi bụng ta lớn hơn bao nhiêu vòng, ta không dám nhìn đâu…"

"Ta bảo nàng đi tìm Chu Tiếu Thiên, tìm chưa?"

Ta đảo mắt, "Vẫn chưa…"

Hắn không thèm quan tâm có thu hút ánh nhìn của người khác không, lập tức kéo cổ tay ta, lại nhấn nhấn mạch ta, "Ta không xác định, nàng…"

"Gì cơ?"

"Có phải là nàng…"

Hắn mới nói được nửa câu, liền nghe chỗ Hòa Nhan quý phi và hoàng đế truyền đến tiếng đao kiếm va chạm leng keng. Còn có một đám thị vệ

https://thuviensach.vn

cao giọng hô: “Có thích khách!”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 57

"Có thích khách!"

Tiểu Phượng Tiên nghe vậy liền quay đầu bảo ta: "Ở yên đây, đừng có chạy lung tung."

Ta ngơ ngác "ờ" một tiếng, liền thấy hắn chạy về chỗ huyên náo, âm thanh bên kia ngày càng hỗn loạn, đám thị vệ bao vây cũng ngày càng nhiều. Ta ngẫm đi ngẫm lại, thích khách náo loạn, ta là hầu gái thân cận của Hòa Nhan quý phi mà không ở bên cạnh bà thì khiến người ta chê trách quá. Nghĩ thế ta liền xách váy chạy qua, đợi tới khi ta đến nơi, những tiếng ồn ào la hét đã lặng lại, nhưng dưới đất hoang tàn lộn xộn, chung quanh đều là vũng máu và đốm máu đỏ tươi, cùng với thi thể của các thị vệ rải rác.

Hoàng đế được mọi người dìu đỡ dựa vào bên hòn núi giả, hoàng bào màu vàng sáng nhuốm không ít vệt máu loang lổ, đặc biệt là chỗ tay áo đã đỏ một mảng lớn, ống tay áo cũng bị cắt ra một mảnh, hẳn là bị đao chém.

Trên mặt đất còn có một gã đàn ông mặc đồ đen đang nằm sõng soài, trên tay và mặt toàn là vết thương, ngoại trừ con mắt thì không nhìn rõ được gì khác. Gã bị một đám thị vệ đè xuống, không nhúc nhích mảy may.

Khá kỳ quái là, trên người Hòa Nhan quý phi lại không dính chút máu nào, thậm chí một chút xộc xệch cũng không có. Nhìn vẻ mặt bà, có chút hoang mang không hiểu, còn có chút hoảng loạn khó tả.

Đám thái giám phía sau ta bắt đầu thì thầm:

https://thuviensach.vn

“Ngươi thấy không? Vừa rồi lúc nương nương chặn đao cho hoàng đế, gã thích khách kia tự nhiên dừng tay! Rõ ràng là kiêng dè nương nương.”

“Thấy chứ, rõ quá mà! Nương nương bây giờ đang được sủng ái, mong là đừng xảy ra sự cố gì.”

…

Hoàng đế nâng cánh tay, nghiêm mặt, dọa cho một đám người rầm rập quỳ sụp xuống. Giọng nói của ông ta không có vẻ giận dữ mà vẫn uy nghiêm, “Ngươi là người phương nào? Vì sao ám sát?”

Thích khách cười khẩy, đôi mắt chậm rãi chuyển về phía Hòa Nhan quý phi, hồi lâu không nói chuyện, đột nhiên, khóe miệng gã rỉ ra một vệt máu đen thật dài, hai mắt trợn trừng rồi bất động.

Lão thị vệ trưởng tiến lên thăm dò hơi thở của gã, bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, thích khách đã uống thuốc độc tự sát.” Ông ta suy nghĩ một chút, “Người này có vẻ là liệp đầu, xem thân thủ này thì cấp bậc tuyệt đối là hắc kim không thể nghi ngờ.”

Hoàng đế cau mày, nghiêm nghị hạ lệnh: “Lục soát người, nhất định phải tra ra kẻ thao túng sau lưng gã là ai. Dám ban ngày ban mặt ám sát cô, quả là gan to bằng trời!”

Lão thị vệ trưởng lần mò trên người gã, rất lâu sau mới rút được một chiếc khăn từ cái túi được khâu khá kín đáo trong áo gã, ông ta vội cúi đầu trình khăn lên trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế nhìn chiếc khăn, chân mày càng nhíu chặt hơn. Ta nghển cổ ngó sang, trên khăn kia có hoen máu của gã thích khách, nhưng cũng không thấy bất kỳ chữ viết nào. Ông ta cũng thấy khó hiểu, lại sờ sờ chiếc khăn, nói: “Trên khăn có hình mây khói, biểu tượng này có ai trong số các ngươi từng thấy chưa?”

https://thuviensach.vn

Lời này vừa nói ra, tất cả thị vệ đều trợn tròn mắt, dồn dập thảo luận. Bấy giờ ta len lén liếc nhìn Tiểu Phượng Tiên một cái, hắn vốn đang chắp tay áo mặt mày vô cảm đứng ở một bên, nghe lời này xong rõ ràng khóe mắt hắn khẽ động, sau đó liếc nhìn xác gã thích khách nằm dưới đất.

Xem phản ứng này thì dường như hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lão thị vệ trưởng ôm quyền đáp: "Biểu tượng này hình như là của Phượng Minh Cô Thành, gần đây liên tiếp có liệp đầu của Phượng Minh Cô Thành lảng vảng ở ngoài thành, bọn chúng giết từ quan lại cho tới những thường dân vô tội, hơn nữa sau đó đều để lại biểu tượng này."

Ta chợt nhớ ra… Tiếu Tiếu đã bảo ta, biểu tượng này chỉ có người Phượng Minh Cô Thành mới có thể nhận ra, bởi vì những người từng thấy nó đều nằm dưới lòng đất cả rồi. Hơn nữa ngẫm lại cũng dễ nhận ra, người Phượng Minh Cô Thành ngốc cỡ nào mới có thể bỏ lại một thứ để người ta nắm thóp như thế chứ? Căn bản là không có khả năng.

Hòa Nhan quý phi nhìn cái khăn kia, vẻ mặt trở nên khó hiểu, bà cúi đầu bước tới bên cạnh hoàng đế, nâng cánh tay bị thương của ông ta, ân cần nói: "Hoàng thượng, mau mời ngự y thôi."

Vẻ mặt hoàng đế nhìn bà càng thêm kỳ lạ, còn có thêm vẻ nghi ngờ, nhưng chớp mắt sau liền nở nụ cười, "Không sao."

Sau đó, hoàng đế sai người xử lý hiện trường, chỉ để lại thi thể của thích khách, nói là còn chờ tra xét kỹ càng. Hòa Nhan quý phi bị hoảng sợ, không ở lại bên hoàng đế bao lâu liền trở về cung Tề Nguyệt. Tiểu Phượng Tiên đội lốt Thiện công công, phải làm công việc của Thiện công công, vì thế ta với hắn mới gặp nhau chẳng được bao lâu đã lại tách ra.

Trong cung thật sự là chưa hề thái bình, mọi chuyện cứ liên tiếp kéo tới.

https://thuviensach.vn

Ôi chao, nói cho cùng thì ta vẫn cực kỳ hoài niệm quãng thời gian ngao du giang hồ cùng Tiểu Phượng Tiên, khi đó mặc dù hắn đáng ghét vô cùng, nhưng cũng còn tốt hơn bây giờ, muốn chán ghét hắn cũng chẳng có cơ hội.

Hiện giờ hắn mới chỉ làm một công công mà đã lơ là ta, nếu ta thật sự theo hắn về thành, hắn khôi phục vị trí thành chủ, công việc bận rộn, chỉ sợ ta ăn rau hẹ một tháng hắn cũng chẳng ngửi ra mùi, càng đừng nói đến liếc mắt đưa tình gì gì đó.

Sốt ruột, thật con mẹ nó sốt ruột.

Hòa Nhan quý phi mấy ngày nay lại không ra khỏi cửa, cũng không biết là nhốt mình trong phòng làm gì, ta liếc về hướng tẩm điện, thấy cửa vẫn đóng im ỉm. Ta đang thở dài, liền nhìn thấy hai tiểu cung nữ ôm một sọt tiền giấy đi ra từ hậu viện.

Ta gọi bọn họ lại, nhảy khỏi xích đu đi tới, “Các cô đi đâu thế?”

Bọn họ thấy ta thì lập tức hành lễ, ấp úng giải thích: “Như Hoa cô cô, chúng tôi muốn đi dâng hương cho cha mẹ đã mất, hôm nay là ngày giỗ của họ…”

Ta ngẩn người, “Dâng hương? Nhưng hôm nay cũng không phải là ngày thăm viếng, các cô cũng không được xuất cung mà.”

“Chúng tôi cũng không muốn xuất cung, chỉ muốn tìm một nơi nhiều âm khí, hướng đông nam, thắp một bát hương đốt chút tiền giấy, xin cô cô thương xót, nếu không dâng hương đúng lúc, hương khói không lên, cha mẹ sẽ đói bụng, còn tức giận nữa.”

Mấy lời này của họ làm ta nghe mà sởn tóc gáy, “Trong cung nghiêm cấm những việc cúng bái, hơn nữa gần đây mới có thích khách, canh phòng

https://thuviensach.vn

nghiêm ngặt hơn nhiều, ban đêm không nên đi lại trong cung, ngộ nhỡ các cô bị phát hiện, chắc chắn là tội chết đấy."

"Xin Như Hoa cô cô vì lòng hiếu thuận mà thông cảm cho chúng tôi, nếu giờ mà không đi sẽ lỡ giờ dâng hương tốt nhất mất."

"Chuyện này…"

Người trong cung Tề Nguyệt hiện giờ mặc dù cơ bản đều do ta quản lý, nhưng bàn về tuổi tác, muốn bọn họ thần phục vẫn có chút khó khăn. Lê Tịch cô cô thì bọn họ còn có thể nghe lời một chút, chỉ có điều những ngày qua vì bị mất sủng ái của Hòa Nhan quý phi, Lê Tịch cô cô cả ngày rầu rĩ không vui, bỏ bê công việc, ta lại không có lực uy hiếp gì, vì thế thi thoảng cũng có lúc ta lực bất tòng tâm, ví dụ như hiện tại, trong lòng ta hiểu rõ, dù ta có nói gì đi nữa bọn họ cũng chẳng nghe vào tai.

Ta ngẫm nghĩ, nhận lấy cái sọt đựng hương và tiền giấy từ tay bọn họ.

"Ta đi thay các cô vậy, là góc đông nam phải không?" Nếu bị phát hiện thật, ta còn có cơ hội xoay chuyển, nếu là bọn họ, không chừng chưa kịp ngo ngoe đã bị một đao toi mạng rồi.

Bởi vì mù tịt về phương hướng, lúc ta theo lời bọn họ tìm đến góc đông nam, mới phát hiện cái nơi bỏ hoang xúi quẩy kia lại chính là Thám Hương viên.

Đứng trước cửa Thám Hương viên, ta thầm tự phỉ nhổ chính mình, ai bảo ngươi không dưng đi ôm việc vào người, ai bảo ngươi đột nhiên nổi lòng tốt, ai bảo ngươi ăn no rửng mỡ hả, người ta vẫn nói giẫm phải cứt chó sẽ thối đến mấy ngày, ta chỉ giẫm lên mảnh đất này một lần, duyên phận lại cứ liên tiếp kéo đến.

Thám Hương viên là khu vườn kiểu mở, vì thế cho dù bị niêm phong, cũng chỉ là chăng vải xung quanh một vòng, viết lơ thơ vài chữ cảnh cáo.

https://thuviensach.vn

Ta cẩn thận nhảy vào, nơi này chỉ khác trước đây ở chỗ, cái giếng kia đã bị chèn một tảng đá nặng trịch, còn những chỗ khác cỏ mọc thì vẫn mọc, hoa nở thì vẫn nở.

Ta suy tính tìm một chỗ trông có vẻ an toàn, trước mặt sau lưng đều có phạm vi phản kích, để phòng ngừa lúc có thứ gì kỳ quái xuất hiện, chỉ chăm chăm phòng thủ thì có vẻ bị động quá. Lúc đang lấm lét nhìn trái nhìn phải, chợt nghe thấy một tiếng cười quỷ quyệt, ta sợ tới mức đầu rung uỳnh uỳnh, xém thì quẳng cái sọt chạy trối chết.

Chỉ có điều ta phản ứng chậm, chưa kịp biến thành hành động đã nghe thấy người vừa cười tiếp tục mở miệng:

“Tìm một cái cớ, nhất định phải giết nàng ta, nàng ta còn sống trên đời này, cuối cùng cũng trở thành mối họa.” Sau khi nói xong, còn ho khan một tiếng.

Ta lặng lẽ dịch người đến sau mặt tường, chung quanh tối om, ta cũng không nghe rõ giọng nói bên kia là của ai, nhưng cảm thấy rất quen thuộc, khốn nỗi không thể nhớ ra.

“Rõ, đêm nay hành động luôn ạ?”

Giọng nói vừa nãy không đáng kể, nhưng còn cái giọng này thì ta quen thuộc hơn nhiều, giọng điệu ngả ngớn này, chẳng phải Mạch Diên đó sao?

“Trong lòng Hòa Nhan vẫn hận cô, cô đều biết rõ, mục đích nàng vào cung và lai lịch của nàng, cô cũng biết, chỉ có điều… Cô vẫn không đành lòng trị tội nàng, nếu không có những ân ân oán oán kia, có lẽ cô cùng nàng sẽ không đồng sàng dị mộng nhiều năm như vậy. Bây giờ cô chẳng sống được bao lâu nữa, cô chết rồi, nàng ắt sẽ lợi dụng thiên tử để sai khiến chư hầu, gián tiếp khống chế giang sơn, vốn tưởng rằng nâng đỡ Vân quý phi có thể chia cắt thế lực của nàng tại hậu cung, nhưng không ngờ lại đi đến

https://thuviensach.vn

kết cục này. Nói tóm lại, cô không thể trơ mắt mà nhìn Hòa Nhan chiếm đoạt giang sơn, vì thế không thể để nàng sống được.”

“Hoàng thượng tự nhiên có suy tính của hoàng thượng, thần không dám nhiều lời, nhưng… Thanh Giác công chúa nên xử trí thế nào ạ?”

“Nó là con của Hòa Nhan với gã đàn ông kia, cũng không phải là huyết thống hoàng tộc, giết luôn cả thảy đi.”

Ta nghe thế, chân bắt đầu mềm nhũn ra.

Giọng nói xa lạ kia là hoàng đế ư? Càng khó tin chính là, ông ta lại đang bàn bạc với Mạch Diên làm thế nào để giết Hòa Nhan quý phi?!

Suy nghĩ của ta đã hoàn toàn rối loạn. Hòa Nhan quý phi vào cung có mục đích gì? Vì sao bà lại hận hoàng đế? Không phải có lời đồn bà hận Phượng Minh Cô Thành hay sao? Hơn nữa… Ông ta nói Thanh Giác công chúa là con của Hòa Nhan quý phi và một người đàn ông khác? Là ai cơ chứ? Cha của ta… không phải hoàng đế sao? Còn có một người khác nữa ư?

Không được, không thể được, ta phải đi báo cho Hòa Nhan quý phi… Ta không thể nhìn bà bị người gọi là phu quân này giết chết, ta còn phải đi báo cho Tiểu Phượng Tiên nữa, chắc chắc hắn còn chưa điều tra ra ngọn nguồn của trận thảm sát trong thành kia, Hòa Nhan quý phi là manh mối quan trọng, không thể chết được…

Quan trọng là, bà là mẹ ruột của ta.

Ta vừa mới bước một bước thì suýt ngã chổng vó, tay bủn rủn đánh rơi cái sọt, vô số tiền giấy bị gió thổi tung, bay phấp phới khắp nơi, hình ảnh này rất quen thuộc, trước đây ở vịnh Tấn Vân, những khi ta đưa tang những người dân qua đời trong vịnh, chính là cảnh tượng tiền giấy, áo giấy bay khắp trời như thế này.

https://thuviensach.vn

“Ai?”

Lúc nghe thấy âm thanh, Mạch Diên đã đến trước mặt ta. Y khoác áo choàng đen, ống tay áo tung bay đáp xuống người ta, lúc thấy ta y chợt ngẩn ra, ánh mắt sửng sốt.

Ta nép sát vào tường, trong lòng không rõ là sợ hãi hay bất lực, nghe được bí mật như vậy, chắc chắn là ta chỉ còn đường chết. Nước mắt ta đột nhiên trào ra, không khống chế được mà chảy xuống.

“Đừng giết mẹ ta… Cầu xin ngươi…”

Y có vẻ đăm chiêu, nhưng dường như lập tức nghĩ thông suốt lời nói của ta, sau đó nhìn ta nhíu mày, ta thấy rằng y đang thoáng do dự, có điều ngay sau đó giọng truy hỏi của hoàng đế đã truyền tới:

“Là ai?”

Ánh mắt Mạch Diên trầm xuống, tiến lên đập cán đao vào cổ ta, ta chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, rồi ngất đi không còn biết gì nữa.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Trước khi ngất đi, ta mơ hồ cảm thấy, trong không khí thoang thoảng một mùi hương quen thuộc khó tả, từ từ vấn vít, như sương mù lan tỏa, bao trùm dày đặc bốn phía. Giống như mùi tử tước anh túc vậy…

Ta vốn cho rằng mình không có cơ hội sống qua đêm nay, cho nên khi mở mắt ra lần nữa, nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc của Tần Sơ Ước, ta cảm động khóc òa lên.

Ta chợt ngồi dậy, ôm chặt lấy nàng, dùng sức xoa lưng nàng, chỉ sợ tất cả chỉ là ảo giác, một khắc sau sẽ biến thành tro bụi. Mãi đến khi lòng bàn tay bị ma sát nóng rần lên, ta mới xác định, ta thật sự còn sống.

Tần Sơ Ước để mặc ta ôm, nhẹ nhàng vỗ về, “Cô nương đừng sợ, không sao rồi.”

Ta khụt khịt mũi, nước mắt nước mũi thòng lòng, ta chùi vào áo nàng, sau đó gật mạnh đầu.

“Cô nương hôn mê đã nhiều ngày, bây giờ tỉnh lại là tốt rồi, A Thủ lo lắm đấy. Có điều rốt cuộc là cô đã gặp phải chuyện gì vậy?”

Ta buông nàng ra, “Cô tìm thấy ta ở đâu thế?”

“Ta định mang quần áo đến phòng giặt, mới ra cửa đã thấy cô ngã trước cửa cung.” Nàng nhìn ta từ trên xuống dưới một lượt, xác định không bị thương chỗ nào mới truy hỏi: “Cô nương còn nhớ trước lúc ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

“Là Mạch Diên, ta nghe thấy…” Không đúng, chuyện này không quan trọng. Ta níu lấy tay nàng, “Hòa Nhan quý phi, Hòa Nhan quý phi bây giờ thế nào rồi? Không không không, ta phải đi tìm bà, bà sẽ gặp chuyện mất!” Dứt lời ta liền nhảy xuống giường, chạy thẳng ra ngoài, mới vừa chạm đến ván cửa thì bị Tần Sơ Ước kéo lại.

Tần Sơ Ước nắm tay ta, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ và thương tiếc. Nhìn nàng muốn nói lại thôi, lòng ta thầm than không ổn, liền ra sức giãy giụa chạy ra ngoài.

“Bà ấy bị giam vào đại lao Khâm Thiên rồi, mới hai ngày trước thôi.” Nàng thở dài, “Sau khi hoàng đế Hiếu Minh bị hành thích, ông ta vẫn luôn điều tra lai lịch tấm khăn kia, cái khăn đó được dệt từ tơ Thiên Tằm Tuyết, chính là cống phẩm của Tây Vực, vô cùng quý giá, nghe nói chỉ thưởng cho một mình Hòa Nhan quý phi, hơn nữa Mạch Diên tướng quân tìm ra phong thư Hòa Nhan quý phi gửi cho Mạch quốc sư ở trong phủ của y, trong đó có chứng cứ bà ấy tìm đủ mọi cách xui khiến Mạch quốc sư mưu nghịch phản quốc, còn vạch trần chuyện bà từng là thánh tế tiền nhiệm của Phượng Minh Cô Thành, hoàng đế Hiếu Minh nổi giận, nhốt bà ấy vào ngục với tội danh mưu nghịch, để đề phòng người Phượng Minh Cô Thành cứu bà ra, còn tăng cường binh lính canh gác, bây giờ tình hình rất gay go, chúng ta vẫn nên yên lặng quan sát tình hình đã.”

Không thể nào, nếu ta nhớ không nhầm thì những thư từ kia đã bị Tiểu Phượng Tiên tiêu hủy hết từ khi giết Mạch Hữu Phong rồi mà, chỉ chừa lại một phong thư tin tức mơ hồ, vậy nên toàn bộ chuyện này chắc chắn đều là vu oan giá họa.

“Tình hình gay go… Nói cách khác là không có cách nào cứu được ư?” Thấy Tần Sơ Ước lắc đầu, ta nổi giận, “Yên lặng quan sát tình hình là thế nào? Không phải là khoanh tay đứng nhìn sao, vụ thảm sát cả thành mười bảy năm trước còn chưa điều tra rõ, sao có thể để bà ấy chết được?”

https://thuviensach.vn

Nàng thấy ta đã hoàn toàn mất đi lý trí, liền vội vàng khuyên nhủ: “Cô đừng nổi giận, cô đã có hơn một tháng…”

Ta không nghe, ngắt lời nàng: “Ta đi tìm Tiểu Phượng Tiên.”

Nói xong ta liền xoay người mở cửa, còn chưa kịp bước ra, đã bị một người ôm lại vào phòng.

Tiểu Phượng Tiên ôm lấy ta, liếc mắt nhìn Tần Sơ Ước, Tần Sơ Ước bất đắc dĩ đi ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa.

Ta đấm ngực hắn, “Mẹ ta vô tội, bà không phản quốc, chính tai ta nghe thấy lão cẩu hoàng đế kia nói muốn giết bà, hơn nữa, vụ thảm sát Phượng Minh Cô Thành mười bảy năm trước chắc chắn có ẩn tình khác, bà không hề phản thành, bà vào cung là có mục đích! Bà không phải là con cháu chính tông của tộc Ngọc Lan Già hay sao? Không phải là người đàn bà quý báu nhất trong thiên hạ hay sao? Các người không thể thấy chết mà không cứu!”

Tay hắn ôm càng chặt hơn, khiến tay ta không còn chỗ mà quơ quào nữa. Gương mặt ta áp sát vào bả vai hắn, muốn khóc lại đột nhiên quên mất phải rơi lệ thế nào.

“Nếu hoàng đế Hiếu Minh muốn giết bà ấy, giải thích thế nào cũng vô dụng.”

“Chàng là đồ bại hoại, chàng chính là không muốn cứu bà! Không muốn cứu thì nói sớm đi, ta đi cứu…” Ta giãy dụa muốn đẩy hắn ra, nhưng sức hắn luôn khỏe hơn ta, ta bị kiềm chế căn bản chẳng thể cục cựa được nữa.

Hắn ôm siết lấy ta, sau đó dùng sức nhấc eo ta lên, hôn lên môi ta.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là vì tâm tình ta quá kích động khiến hắn luống cuống, mới phải tìm cách để trấn an ta. Hắn hôn rất mạnh, mặt nạ thô ráp cọ xát trên mặt ta, gần như làm da ta đau rát.

Tên khốn này đè ép, khiến ta không thở nổi. Có lẽ là do thiếu không khí, ta dần dần kiệt sức, cả người lả xuống.

Sau khi phát hiện ra, hắn mới chậm rãi thả ta ra, sau đó mơn trớn mặt ta, lạnh nhạt nói: “Ta dẫn nàng đi gặp bà ấy.”

Tiểu Phượng Tiên võ công xuất thần nhập hóa, đương nhiên không có nơi nào ngăn được hắn. Nhưng chuyến này hắn ngạo mạn hơn ta tưởng nhiều, không hề có ý tứ che giấu, cứ thế nghênh ngang đứng trước cửa đá của đại lao Khâm Thiên, bảo thị vệ mở cửa.

Bọn thị vệ hiển nhiên bị hành động và khí thế của hắn dọa sợ, có lẽ là chưa từng gặp kẻ nào lớn lối mà hằm hằm sát khí như thế, giọng tên thị vệ dẫn đầu trở nên run rẩy, cầm đao hỏi: “Ngươi, ngươi tới cướp ngục đấy à?”

Tiểu Phượng Tiên cau mày, hờ hững nói: “Mở cửa.”

Thị vệ trợn trừng mắt, “Tặc, tặc nhân to gan, nơi này là đại lao Khâm Thiên, ngươi nói mở là mở, chẳng phải là quá làm tổn hại uy danh của nước Thanh Hành ta hay sao!”

Ta đứng sau lưng Tiểu Phượng Tiên, mặc dù sốt ruột, nhưng bị hành động rề rà, rõ là đang chờ cứu binh của tên thị vệ này chọc cho bật cười. Tên thị vệ này ta nhận ra, hôm đó ở hình ty sợ ta bị Thiện công công xử phạt, chính hắn đã nghe lệnh lão thị vệ trưởng, tốt bụng đứng che chắn cho ta. Ta tháo mũ áo choàng màu đen xuống, để lộ khuôn mặt.

Tiểu thị vệ trông thấy ta thì giật bắn, “Cô là… Như Hoa cô cô? Cô cũng là phản tặc à?”

https://thuviensach.vn

“Ta muốn gặp Hòa Nhan quý phi.”

Hắn còn chưa đáp lại, một tốp quan binh khác đã đi tới, vừa thấy chúng ta, liền hung ác rút đao xông tới đây.

Tiểu Phượng Tiên rút Hắc Mãng, thoắt ẩn thoắt hiện trong đội ngũ quan binh khổng lồ, những nơi mũi kiếm của hắn xẹt qua đều máu me tung tóe, chưa tới nửa phút, toàn bộ số quan binh vừa tới đã nằm la liệt.

Đám thị vệ đứng canh bị khuấy động tinh thần quần chúng, mùi máu dấy lên ý chí chiến đấu của bọn họ, dồn dập rút đao xông tới trước mặt Tiểu Phượng Tiên, gần như là kẻ này ngã xuống kẻ khác lại xông lên, khiến người ta không nỡ lòng nhìn.

Lúc tiểu thị vệ xông tới, ta ngẩn người, nhìn thấy mũi kiếm Hắc Mãng sắp đâm vào ngực hắn, ta khẽ hô: “Đừng giết hắn!”

Mũi kiếm chợt khựng lại, sau đó chuyển hướng, đâm vào bắp đùi của tiểu thị vệ, sau đó tức khắc rút ra, vết thương tuôn máu ồ ạt.

Tiểu Phượng Tiên đi tới trước cửa đá, nhìn chằm chằm vòng xoay bằng ngọc thạch bên cạnh cửa đá. Tiểu thị vệ rịt chặt vết thương, tức giận hừ một tiếng, nói: “Đừng phí công vô ích, cửa đá này cấu tạo ba tầng huyền thiết xen lẫn ba tầng rãnh hoàng thạch, mở ra cơ quan lại càng phức tạp, nếu không biết trình tự của vòng xoay ngọc thạch, đừng mơ mở ra được.”

Tiểu Phượng Tiên liếc hắn một cái, lẳng lặng giơ Hắc Mãng lên, đâm một nhát chính giữa vòng xoay ngọc thạch, chớp mắt sau lớp ngọc thạch bọc ngoài vòng xoay đã vỡ tan tành, rơi lả tả xuống đất, lộ ra cơ quan bên trong một cách rõ ràng. Hắn lại xoay tay, Hắc Mãng chuyển động trong cơ quan, tiếp đó, cánh cửa liền ầm ầm mở ra.

Khung cảnh này dọa cho tiểu thị vệ đang sõng soài trên đất sợ tái mặt, vẻ dương dương tự đắc khi nãy đã bay biến, chỉ còn vẻ khó hiểu và nỗi

https://thuviensach.vn

khiếp sợ ngập tràn.

“Ngươi, ngươi, rốt cuộc ngươi là ai…”

Tiểu Phượng Tiên chẳng màng đến hắn, quay đầu liếc mắt nhìn ta, ra hiệu cho ta lại gần.

Ta vừa thấy cửa mở, liền cuống quít chạy vào, không nhìn thấy cục đá dưới chân, lúc giẫm phải cả người lảo đảo, ngã chúi về phía trước.

Chỉ chớp mắt tiếp theo, Tiểu Phượng Tiên đã nhảy vọt tới đỡ được ta.

Ta trông thấy rõ ràng, vẻ mặt tiểu thị vệ cũng hốt hoảng và khiếp đảm, thật ra, nếu đổi lại là ta, trông thấy một vị hiệp khách thần công cái thế mà lại có cái cục nợ đi đường cũng té nhằng nhẵng theo mông như thế, hắn là vẻ mặt ta cũng chẳng hơn gì hắn.

Tiểu Phượng Tiên nâng ta dậy, nhìn vào bụng dưới của ta, “Cẩn thận một chút, nàng…”

Ta vội đáp không sao đâu, rồi giãy khỏi vòng tay hắn, chưa bước được một bước đã bị hắn kéo lại.

“Sao đấy?”

Hắn ngẫm nghĩ một lát, vẫn nói: “Cẩn thận một chút.”

Ta à ừ qua loa một câu, rồi xoay người chạy vào cửa lớn.

Đại lao Khâm Thiên nằm dưới lòng đất, vào cửa là gặp ngay một hành lang dẫn xuống lòng đất, trên mặt tường trát bùn vàng còn cắm rất nhiều đuốc, ánh sáng tù mù không nhìn rõ cảnh vật cách xa năm trượng. Sau khi xuống dưới lòng đất, vẫn là những hành lang nhỏ hẹp uốn lượn ngoắt ngoéo, hai bên lại có rất nhiều nhà lao được rào bằng những song gỗ thô.

https://thuviensach.vn

Ta cẩn thận tìm từng chỗ trong ánh sáng tù mù, bởi vì ánh sáng quá yếu, người trong ngục thật sự khó mà nhận ra được, ta bèn tiến đến gần, mãi đến khi phát hiện trong một góc khác truyền đến một giọng cười của phụ nữ, tiếng cười kia vang vọng trong nhà lao, mông lung văng vẳng, nghe càng thêm thê thảm.

Giọng cười kia, giống như Hòa Nhan quý phi, nhưng cũng không giống lắm.

Ta lần theo nơi phát ra âm thanh mà tìm, khi tới nơi, ta lờ mờ có thể nhìn thấy người đàn bà trong nhà lao đưa lưng về phía ta, áp mặt vào tường. Có lẽ là phát hiện có tiếng bước chân tới gần, bà ta không phát ra âm thanh khiến người ta sởn tóc gáy kia nữa, mà trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Ta nắm song gỗ, ghé mặt lại gần, thử gọi một tiếng: “Nương nương…?” Thấy bà ta không đáp, ta trực tiếp gọi: “Hòa Nhan quý phi?”

Nào ngờ người đàn bà này thoắt cái quay mặt về phía ta, còn vươn tay ra bóp cổ ta, hung ác nói: “Bổn cung giết ngươi! Hòa Nhan con mụ ti tiện nhà ngươi! Đồ ti tiện!”

Ta bị bà ta bóp cổ không thở nổi, mắt hoa lên, không thể nào nhìn rõ bà ta là ai.

Hắc Mãng xuất hiện kịp thời, đâm vào cái tay đang bóp chặt cổ ta, người đàn bà kia bị đau, lập tức buông ta ra. Mặt ta đỏ bừng, ngã vào trong vòng tay Tiểu Phượng Tiên, ho khan không dứt. Hắn rút Hắc Mãng ra, vẩy sạch, lại thu vào bên hông.

Bấy giờ ta mới nhìn rõ, người đàn bà kia là Vân quý phi, ta vẫn cho rằng bà ta đã bị xử tử, hóa ra là vẫn sống ư?

Tiểu Phượng Tiên rất bất mãn trước hành vi của ta, “Dí mặt vào gần thế làm gì?”

https://thuviensach.vn

Ta rất ủ rũ, "… Ta không tìm được."

Hắn thở dài, "Nàng chạy qua chạy lại lối này tám lần rồi."

"…" Được rồi, ta thừa nhận, ở chỗ sáng ta còn không nhận ra đường, huống chi là cái nơi gần như không có ánh sáng như thế này.

Hắn ôm lấy ta, sau đó dẫn ta quẹo chỗ này rẽ chỗ kia, cuối cùng dừng lại trước một nhà lao nào đó, chỉ vào bên trong.

"Bà ta ở trong này."

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Ta híp mắt, tiến lên phía trước, nhìn rất lâu vẫn không tài nào thấy rõ. Tiểu Phượng Tiên lấy cây đuốc gần đó tới, sau đó vung kiếm chém đứt khóa, đẩy cửa dẫn ta vào.

Sau khi tiến vào, ta mới hoàn toàn thấy rõ, người kia quả thật là bà.

Hòa Nhan quý phi ngồi trong lao, nhắm mắt dưỡng thần. Không còn xiêm y lộng lẫy và son phấn nức hương, thay vào đó là bộ áo tù trắng bệch cùng xiềng tay xiềng chân nặng nề, vẻ mặt bà tái nhợt như khi ta thấy bà trong thư phòng hôm ấy, càng khiến ta đau lòng.

Ta có phần sốt sắng, căng thẳng khó tả, bàn tay đang vịn cánh tay của Tiểu Phượng Tiên bắt đầu run rẩy. Hắn cúi đầu nhìn ta, sau đó mở miệng nói:

“Ta đưa con gái của bà đến rồi.”

Cơ thể bà nhúc nhích, sau đó chậm rãi mở mắt ra, ánh đuốc chiếu vào đáy mắt bà, sáng trong như ánh trăng. Bà nở nụ cười nhợt nhạt, “Thế Liên.”

Xưa nay ta vẫn căm ghét tên của mình, cái tên này quá nhu nhược, không hề phù hợp với khí chất cỏ dại gặp gió xuân lại bừng bừng sức sống của ta. Nhưng nói trắng ra là, thật ra là vì cha mẹ ta mất sớm, lại không có ai thương yêu, nên ta không thích nghe có người gọi ta như vậy lắm, giống như từng giờ từng khắc đều nhắc ta nhớ tới sự thật này.

https://thuviensach.vn

*Chữ “Liên” (怜) trong tên của Thẩm Thế Liên có nghĩa là thương xót, thương yêu.

Bây giờ, ta đoán ta đã viên mãn rồi.

“Con đã đến đây rồi, người có thể nói cho con biết, người rốt cuộc che giấu bí mật gì? Và còn…” Ta cắn môi, “Vì sao lại vứt bỏ con?”

Hòa Nhan quý phi đứng dậy, bước tới gần ta, sau đó nắm tay ta, trong mắt dần ngân ngấn nước.

“Không biết đã bao lần mẹ muốn nắm tay con, đáng tiếc không thể được thỏa nguyện… Giờ khắc này, mẹ có chết cũng không còn tiếc nuối gì nữa.”

Nhìn dáng vẻ của bà, ta không khỏi uất ức, sau đó gạt tay bà ra, “Khi đó người bỏ rơi con, không nghĩ tới việc con có thể không còn sống mà cho người nắm tay à?”

Nói không hờn giận, thật sự là không có khả năng lắm… Một đứa con bị cha mẹ vứt bỏ, mười bảy năm sau đứng trước mặt mẹ mình, nghe mẹ nói dịu dàng như thế, nếu như cảm động tới mức không nén nổi, thì đó quả là phản ứng buồn cười nhất.

“Nếu không nhẫn tâm vứt bỏ con, thì giờ con cũng chẳng khác gì mẹ, chịu cảnh ngục tù, chỉ còn kết cục chờ chết mà thôi.” Bà khẽ nhắm mắt, quay sang Tiểu Phượng Tiên, “Cảm ơn cậu đã chăm sóc con bé suốt quãng đường, nếu lúc trước phu quân Phượng Lục Tỳ Hưu của ta có được nửa phần thông minh cẩn trọng của cậu, thì đêm thảm sát mười bảy năm trước đã không xảy ra.”

Bà quay người, rủ rỉ kể lại: “Ta từng là thánh tế của Phượng Minh Cô Thành, mà thành chủ thứ sáu của các cậu Phượng Lục Tỳ Hưu đương nhiên là phu quân của ta. Đã là thành chủ, ắt phải tài giỏi hơn người, thiên phú dị

https://thuviensach.vn

bẩm, ông ấy võ nghệ siêu quần, chính trực vô tư, thống trị tòa thành đâu vào đấy. Mọi người đều biết Phượng Minh Cô Thành đã từng mạnh mẽ nhất vào hai thời kỳ, một trong số đó là dưới thời thành chủ đầu tiên Phượng Đại Kỳ, thứ hai, chính là ông ấy, uy nghiêm và năng lực của ông ấy ai ai cũng đều công nhận. Ông ấy cái gì cũng tốt, chỉ có một điều khiến ta đau đầu, cũng là điều trí mạng nhất — bảo thủ."

Phượng Lục Tỳ Hưu, tên của tất cả thành chủ của Phượng Minh Cô Thành ta đều đã nghe qua, nhưng chỉ có ông ta là ta nhớ rõ nhất, bởi vì trong tất cả các thánh thú, ông ta là oai nhất. Lúc đó ta đã nghĩ, người này chắc phải mạnh hơn Tiểu Phượng Tiên nhiều lắm, nhưng kỳ quái là, tại sao cuộc thảm sát thành tai họa đó lại xảy ra dưới thời ông ta chứ.

Hòa Nhan tiếp tục nói: "Quanh năm ông ấy đều ra ngoài, kết giao không ít bằng hữu giang hồ, tiếp đón các lộ anh hùng vào thành, vì thế bên cạnh ông ấy không thiếu nhân tài. Phiền toái là, thần càng tài giỏi, quân càng bất an, những thần dân này lại như đao kiếm trong tay, càng sắc bén sẽ càng làm mình bị thương. Người nắm giữ tài trí mưu lược kiệt xuất, ắt sẽ không chịu cam lòng làm kẻ dưới. Ta đã khuyên nhủ ông ấy, không nên quá mức tín nhiệm những bằng hữu và thần tử đó, nhưng ông ấy không nghe. Sau đó, tết Đoan Ngọ mười bảy năm trước, vân điêu đưa thư báo cho ông ấy rằng có quan binh xâm lấn, bọn họ không chống đỡ được, ông ấy không nói hai lời lập tức xông vào chỗ dây leo giết người trong rừng Hổ Nhĩ, sau đó bặt tin…"

Ta không nhịn được xen vào: "Con nghe tiên sinh kể chuyện kể đoạn này rồi, tả hữu sứ của Phượng Lục Tỳ Hưu là Thẩm Hòa và Băng Nương cấu kết với quan binh xâm lược thành, Phượng Lục Tỳ Hưu vì bảo vệ dân chúng trong thành mà dẫn đám quan binh vào chỗ dây leo giết người, đồng quy vu tận…"

Hòa Nhan quý phi nhếch môi cười, "Tin đồn bên ngoài không thể coi là thật. Lúc quan binh xâm lược thành thì Phượng Lục Tỳ Hưu đã tới chỗ

https://thuviensach.vn

dây leo giết người, bức thư ngày đó ta xem xong liền đốt ngay, thấy ông ấy mãi không về, ta biết e là ông ấy không về được nữa. Ta biết rõ trong thành tất có kẻ phản bội, thế nhưng thật sự không thể biết rốt cuộc là ai gây nên, khi đó ta rất đau lòng, vốn định chết theo ông ấy, vướng nỗi khi đó đã mang thai nhiều tháng. Tên phản thành kia đã giết Phượng Lục Tỳ Hưu, chắc chắn sẽ muốn nhổ cỏ tận gốc, mà tòa thành này có vững chắc hay không lại phụ thuộc vào hơi thở của ta, vì thế ta sẽ giữ được mạng, nhưng nếu ta ở lại trong thành, đứa con của ta tất sẽ không được sống. Thẩm Hòa cùng Băng Nương vẫn là tâm phúc của ta, ta bảo họ đưa ta đi, mấy ngày sau chúng ta chạy khỏi thành, mới nghe nói đêm Đoan Ngọ đó Phượng Minh Cô Thành bị quan binh tàn sát, đúng lúc Thẩm Hòa và Băng Nương đưa ta đi trốn, trở thành một cái cớ vừa đẹp, cuối cùng phải gánh cái tội đó trên lưng."

Tiểu Phượng Tiên nghe xong, nhíu mày khó hiểu, "Ý bà là, kẻ phản bội kia cấu kết với quan binh vào thành, sau đó đổ tội cho Thẩm Hòa và Băng Nương?"

"Đúng, ta đoán hắn muốn thừa dịp hỗn loạn giết tất cả thần dân trung thành với Phượng Lục Tỳ Hưu, thuận tiện khiến ta sảy thai. Đáng tiếc hắn không ngờ rằng ta đã trốn đi từ trước, nên dứt khoát đổ tội cho ta và Thẩm Hòa Băng Nương." Hòa Nhan quý phi quay đầu lại, nhìn về phía ta, "Sớm muộn gì cũng có ngày hắn tìm được con, sau đó một lưới tóm gọn, mẹ không thể để con rơi vào nguy hiểm, mới buộc lòng phải sinh con ra rồi gửi gắm cho Thẩm Hòa và Băng Nương."

Tiểu Phượng Tiên khẽ nhếch khóe môi, "Vì thế nên, ngày đó người gửi thư cho ta, dẫn ta vào vịnh Tấn Vân, chính là bà."

Hòa Nhan quý phi cũng bật cười, "Ta còn nhớ, lúc ta rời khỏi thành, cậu còn quá nhỏ, vốn tưởng rằng cậu không sống sót qua đêm đó, chẳng ngờ cậu có thể trưởng thành như thế này. Cậu cũng thông minh lắm, bế quan nhiều năm, kẻ kia muốn cướp ngôi vị thành chủ cũng không được, ta

https://thuviensach.vn

nên thay mặt những dân chúng bỏ mạng trong đêm thảm sát đó cảm tạ cậu.”

“Bà muốn ta giết những người kia, đến cùng là vì sao?”

“Kẻ phản thành kia cấu kết với triều đình, ắt hẳn trong triều có nội ứng, ta muốn điều tra rõ chân tướng nên chỉ có thể vào cung, lúc Thế Liên được sinh ra trong cung, ta sai người đánh tráo con bé, việc này ta phải mua chuộc không ít thái giám và thị vệ mới thành, sau khi ta được sủng ái, bọn họ liền bắt đầu dùng việc này uy hiếp ta đủ đường, sau đó dưới sự giúp đỡ cả trong tối lẫn ngoài sáng của ta, bọn họ từng bước thăng tiến, mới trở thành những trọng thần trong triều như bây giờ. Ta vốn không muốn giết bọn họ, nhưng hoàng đế đã bắt đầu nghi ngờ ta, ta không còn cách nào khác. Hơn nữa… Việc này liên quan đến tính mạng của Thế Liên, mà nay cậu là người ta có thể tin tưởng nhất trên đời này, vì thế ta chỉ còn cách đánh cược một lần, cũng còn may, cậu không phụ sự mong đợi của ta, không uổng công ta tìm mọi cách dẫn cậu tới Mạch phủ.”

Tiểu Phượng Tiên hơi nhíu mày, “Mạch Hữu Phong cũng không biết bà từng tráo hoàng duệ (con cháu đời sau của vua chúa), chỉ vì muốn dẫn dụ ta kiểm tra thư từ giữa bà và ông ta mà bà để lộ chuyện này, cũng không sợ bị ông ta trả đũa ư?”

“Không đâu, trước khi ông ta trả đũa, cậu sẽ làm theo lời căn dặn của ta, giết ông ta.”

Vẻ mặt của hắn trở nên rất vi diệu, sau đó nhẹ nhàng hạ tầm mắt, liếc ta một chút, ánh mắt rõ ràng đang nói: Có bà mẹ khôn ngoan tài trí thế này, sao lại sinh ra đứa con gái như thế nhỉ?

Ta vừa nhìn liền nổi giận, “Đừng khinh bỉ người ta nhé, ta ngốc nghếch thẳng ruột ngựa giống cha ta, chàng không hài lòng thì đừng có cưới ta nữa!”

https://thuviensach.vn

“Đáng tiếc là, ta ở trong cung nhiều năm, cũng không tìm được dấu vết nào, kẻ đáng nghi, ta đoán trong lòng cậu cũng nắm chắc rồi.” Hòa Nhan quý phi đi tới, đặt tay ta vào tay Tiểu Phượng Tiên, “Hãy chăm sóc cho con bé thật tốt, trên đời này chỉ có cậu mới bảo vệ được con bé, những năm qua, ta nợ con bé quá nhiều, chỉ mong cậu có thể cố gắng bảo vệ con bé, một đời một kiếp…”

Trong lòng ta cảm thấy khó chịu, nắm chặt tay Hòa Nhan quý phi, nghiêm túc nói: “Chúng ta cùng trốn thôi!”

Bà xoa đầu ta, “Không thể, mẹ nhất định phải chết.”

“Tại sao?”

“Hoàng đế xử mẹ tội chết, nếu bây giờ mẹ chạy trốn, sẽ làm liên lụy tới toàn bộ Phượng Minh Cô Thành, kẻ phản bội vẫn còn ở trong thành, mười bảy năm trước bọn chúng đã cấu kết với nhau, sẽ còn cấu kết lần thứ hai, bây giờ trong thành không có thánh tế trông giữ, nền đất không ổn, thành chủ cũng không ở trong thành, nếu xảy ra thảm sát lần thứ hai, nói không chừng cả tòa thành sẽ thật sự phải chôn cùng mẹ. Hơn nữa… Chỉ khi mẹ chết, con mới có thể an toàn. Chỉ khi mẹ chết, con mới có thể trở thành người con gái duy nhất của tộc Ngọc Lan Già, kẻ phản thành kia mới có thể kiêng kị tác dụng thần huyết của con mà tha mạng cho con.”

Hòa Nhan quý phi ôm lấy ta, “Cố gắng sống sót, cố gắng sống thay mẹ, cây thoa bách vân Phượng Về Tổ mẹ đưa con, nhất định phải giữ cẩn thận, đó là vật lưu truyền đời đời kiếp kiếp của chúng ta, sau này… Nhớ truyền lại cho con gái con, đừng sơ ý làm mất nhé.”

Ta đang định nói, đã bị tiếng huyên náo bên ngoài dọa cho hoàn toàn tắc tịt.

“Mau mau! Có kẻ cướp ngục!”

https://thuviensach.vn

“Hoàng đế đã hạ lệnh, không thể để Hòa Nhan đào tẩu! Nếu không đội thị vệ đều mất đầu hết đấy —“

…

Tiểu Phượng Tiên liếc ra phía ngoài, giọng điệu vẫn lãnh đạm, “Đi mau.”

Ta liều mạng kéo Hòa Nhan quý phi, “Không, chúng ta cùng đi! Cùng đi…”

“Không được quấy phá, ngoan ngoãn nghe lời mẹ. Chỗ này quá chật hẹp căn bản không thể phá vòng vây được, nếu quan binh đánh vào đây, Phượng Thất Thiềm sẽ không thể bảo vệ cho con.” Bà tránh tay của ta, trịnh trọng nói với Tiểu Phượng Tiên: “Dẫn con bé đi, chuyện sau này xin nhờ cậu.”

Lúc bị Tiểu Phượng Tiên lôi đi, ta khóc đến khàn cả giọng.

Đừng mà… Ta vừa mới nhận mẹ, đừng mà…

“Thả ta ra!” Ta trơ mắt nhìn khuôn mặt bà biến mất khỏi tầm mắt, nghĩ lần từ biệt này chính là mãi mãi, nhưng cả đời ta cũng chưa từng gọi bà một tiếng mẹ, bà vì ta mà hy sinh nhiều như thế, ta còn chưa từng gọi bà một tiếng mẹ…

Ta hít một hơi thật sâu, dùng sức gào lên:

“Mẹ —“

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Có không ít kẻ chặn đường, nhưng Tiểu Phượng Tiên gặp thần giết thần gặp phật giết phật, mạnh mẽ mở ra một đường máu. Ta vẫn héo rũ như củ cải, mềm oặt mặc hắn ôm, thỉnh thoảng hắn lại cúi đầu nhìn ta, sau đó tiếp tục vung kiếm.

Hắn nhảy mấy cái đã ra tới ngoài tường thành, một cỗ xe ngựa lụp xụp đỗ bên ngoài, người đánh xe là Tiếu Tiếu, còn Tần Sơ Ước đang đứng đợi bên cạnh. Tiểu Phượng Tiên đặt ta xuống bên cạnh Tần Sơ Ước, bỏ lại câu: "Đưa nàng đi." Rồi lại nhảy vút vào trong tường thành.

Tần Sơ Ước đưa ta vào trong xe ngựa, sau đó vỗ vỗ vai Tiếu Tiếu, ra hiệu cho Tiếu Tiếu xuất phát.

Tiếu Tiếu ngơ ngác hất cương ngựa, gào lên hỏi: "Thất thủ lĩnh vẫn chưa dặn là chờ ở đâu hả?"

Tần Sơ Ước nghiêng người nhìn qua cửa sổ, sau đó hạ mành xuống, "Khoảng năm dặm ngoài cửa Đông đô thành An Kinh có một ngôi đình rất kín đáo, tới đó chờ đi."

Ta có phần bồn chồn, suy nghĩ một chút rồi bảo Tần Sơ Ước: "Cô đi giúp hắn đi, một mình hắn có quá sức không?"

Tiếu Tiếu khịt mũi khinh bỉ, "Hoa Hoa, ngươi cũng quá thiếu lòng tin vào Thất thủ lĩnh đó, tám tuổi rưỡi ngài ấy đã có thể giết một con gấu đầu đàn, mười tuổi đã nghiên cứu hết các loại kỳ môn dị thuật, cơ quan bát quái lưỡng nghi tứ tượng*, mười hai tuổi đã tay không chế phục con sư tử kim

https://thuviensach.vn

cương hỏa diễm rống một tiếng đủ khiến người trong giang hồ sợ mất mật rồi đó.”

(Trong thuyết âm dương, Lưỡng Nghi là Âm và Dương, Tượng là dùng hai Nghi chồng lên nhau và đảo chỗ, vì thế được Tứ Tượng: Thái dương, Thái âm, Thiếu âm, Thiếu dương, từ Tứ tượng lại sinh ra Bát Quái (tám quẻ đơn)…)

Tần Sơ Ước nắm tay ta, “Đừng lo lắng, A Thủ sẽ không sao đâu, quan trọng là cô nương nhất định phải an toàn.”

Ta ủ rũ cúi đầu, tinh thần muôn phần suy sụp, dựa vào vách xe ngựa thở dài, “Hắn có lợi hại bằng Phượng Lục Tỳ Hưu không? Ngay cả Phượng Lục Tỳ Hưu cũng chết, hắn làm sao có thể…” Vẻ mặt bọn họ đều sững ra, sau đó quay sang nhìn nhau, không nói gì.

Ta nói tiếp: “Đi giúp hắn đi… Nếu ngay cả hắn cũng gặp chuyện, ta sẽ không sống nổi…”

Tần Sơ Ước thoáng suy nghĩ, sau đó bảo Tiếu Tiếu dừng xe ở một bên, lúc xuống xe nàng căn dặn Tiếu Tiếu nhất định phải chăm nom ta kỹ lưỡng, Tiếu Tiếu gật đầu, tỏ vẻ quyết không làm nhục sứ mệnh. Tiếp đó nàng liền lách mình biến khỏi tầm mắt ta.

Ta không muốn ngồi một mình trong buồng xe, liền ra ngồi cạnh Tiếu Tiếu, cưỡi ngựa với hắn. Hắn nhìn ta mấy lần, do dự một lát mới hỏi: “Ngươi biết chuyện gì rồi đúng không?”

Ta lắc đầu, không trả lời.

Lúc đến căn nhà nông, ta liền nằm vật xuống đống rơm, Tiếu Tiếu hoảng hốt vội chạy tới dò hơi thở của ta. Ta đá văng hắn ra, hắn phủi mông rồi lại bò tới, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh bảo ta:

https://thuviensach.vn

“Hoa Hoa, ngươi chẳng có đạo nghĩa gì hết nhé, thủ lĩnh với cô ả Tần Sơ Ước ác độc kia bắt nạt ta thì đã đành, chúng ta là chiến hữu từ trong khe núi dịch bệnh mà ra, sao ngươi có thể thông đồng làm bậy với bọn họ hả?

Ta mặc kệ hắn, nằm lọt thỏm trong đống rơm lẩm bẩm, “Không có tâm tình đùa giỡn với ngươi đâu.”

Hắn ghé lại gần, mặt mày gian xảo, quả thật là ta không chế giễu hắn, từ mặt mày gian xảo này là từ lương thiện nhất mà ta có thể nghĩ đến rồi đấy.

“Này, sao ngươi trông có vẻ rất không muốn rời khỏi hoàng cung vậy? Nghiện làm Như Hoa cô cô rồi phải không? Tháng ngày ăn ngon mặc đẹp hạnh phúc quá phải không? Thật ra ta cũng không nỡ mà.”

Ta lườm hắn, “Ta đâu có hèn mọn như ngươi.”

“Vậy sao ngươi cứ ỉu xìu xìu mãi thế?” Mắt hắn chợt sáng lên, “À! Ngươi đau lòng vì chủ nhân có phải không? Hòa Nhan quý phi đối xử quá tốt với ngươi, ngươi không nỡ cũng là lẽ tự nhiên, ngươi nói xem, đang yên đang lành, sao bà ta lại nghĩ quẩn mà đi ám sát hoàng thượng nhỉ?”

Thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, ta đột nhiên buồn cười, hắn quả là một kẻ vừa làm người ta giận sôi lại vừa làm người ta vui vẻ, “Bởi vì, yêu đến tột độ mới có thể làm tổn thương nhau, đây là quy luật tự nhiên, đừng có kém hiểu biết như thế chứ? Ngươi xem, con nhện và con bọ ngựa cũng là như vậy đấy.”

Hắn chưa biết yêu là gì, nên rất hồ đồ, nghe xong ví dụ sinh động của ta, đột nhiên tỉnh ngộ, “Thì ra là thế!”

Ta thật chẳng còn sức mà cười.

https://thuviensach.vn

Hắn mắc bệnh nói nhiều, đã lảm nhảm là không chịu ngừng, hắn kể cho ta nghe về cuộc sống trong thành mất nửa ngày, bảo là muốn củng cố tâm lý cho ta. Thật ra theo như hắn nói thì Phượng Minh Cô Thành hắn là một nơi rất đẹp, dựa núi kề sông, xung quanh đều là rừng nguyên thủy, bọn họ đã độc lập nhiều đời, tự cấp tự túc, gần giống như chốn đào nguyên. Dân thành sống cuộc sống không khác với bên ngoài, chỉ là an nhàn hơn một chút, cũng an lành hơn một chút.

Tương đối đặc biệt chính là, thành của bọn họ là một vòng tròn lấy Phượng Sào cung làm trung tâm, dân thành được tự do hoạt động bên ngoài Phượng Sào cung. Mà Phượng Sào cung là nơi đóng quân của tất cả liệp đầu, cấu tạo cực kỳ tinh vi tráng lệ, tầng ngoài có cơ quan tầng tầng lớp lớp, còn thêm các loại cao thủ trấn giữ. Nơi ta sắp ở lâu dài là trọng các Ngọc Lan Già dưới nền đất Phượng Sào cung, ngoại trừ thành chủ thì không ai được vào, bởi vì khá thần bí nên không ai biết bên trong đó như thế nào.

Ta không có hứng nghe, thuận miệng à ừ mấy câu, điều này khiến hắn cảm thấy khá là thất bại, liền trợn mắt, nói: “Ngươi chú tâm một chút được không, cũng làm mẹ rồi, sao không biết tính toán cho tương lai của bản thân chút nào vậy?”

Ta trợn tròn mắt, ngồi phắt dậy, chộp lấy tay hắn, “Ngươi nói gì? Mẹ gì chứ?”

Hắn bị phản ứng của ta dọa cho nhảy bắn lên, “Ta tưởng Thất thủ lĩnh và Tần Sơ Ước nói cho ngươi rồi chứ, hóa ra họ chưa nói à?”

“Nói cho ta biết cái gì cơ?”

Tiếu Tiếu đảo mắt, chỉ vào bụng dưới của ta, ngón tay còn xoay tròn rất điệu đà, “Chỗ này của ngươi, có con rồi, hiểu chưa?” Hắn thấy ta dại ra, làm động tác ẵm đứa bé, “Thế này mà còn không hiểu nữa hả?”

https://thuviensach.vn

Này, này, này! Thế là có ý gì! … Ta mang thai rồi ư?! Ta, ta, ta mang thai đứa con của Tiểu Phượng Tiên ư?!

“Ngươi, làm sao ngươi nhìn ra được?” Ta đã ngắm nghía bụng mình nhiều lần, trên đó cũng đâu có viết hai chữ có con đâu. Đúng rồi, cái hôm lăn lộn trên bãi cỏ với Tiểu Phượng Tiên, hắn chọc vào bên dưới ta những mấy lần, phải chăng là đẩy đứa bé vào người ta? Ta đột ngột lật cạp quần, tháo lưng quần định nhìn bên dưới xem sao.

Tiểu Tiểu thấy thế hốt hoảng giữ tay ta lại, mặt mày nhăn như bị, “Tổ tông à, ngươi tha cho ta đi, cầu xin ngươi đấy… Nhỡ mà Thất thủ lĩnh biết ngươi tụt quần trước mặt ta, ngài ấy sẽ giết ta đó!” Hắn thấy ta ngừng động tác, rốt cục thở phào một hơi, sau đó kéo tay của ta qua, đặt hai ngón tay lên cổ tay ta, “Sờ thấy được mà, nói đơn giản thì chỗ này có hai nhịp đập, tự ngươi sờ thử mà xem.” Hắn kéo bàn tay kia của ta đặt lên.

Lúc đầu ta căng thẳng, không cảm nhận được, bị hắn mắng như tát nước vào mặt, sau đó bình tĩnh lại, mới lờ mờ cảm thấy, đúng là có hai nhịp đập, một cái mạnh mẽ, một cái không quá rõ ràng, nhưng đúng là có tồn tại.

Ta nắm chặt cổ tay mình, hoang mang nói, “Chỗ này có con hả? Sau này nó sẽ chui từ đây ra hả?”

Hắn ngao ngán đỡ trán, “Không phải!” Trong cơn tức giận kéo tay ta ấn vào bụng của ta, “Đứa trẻ ở chỗ này, còn thì… sau đó đi ra từ phía dưới.”

Trước đây ở vịnh Tấn Vân ta nghe Lâm đại thẩm nói rằng sinh con rất đau, ta cũng chính tai nghe được tiếng kêu gào của đàn bà trong vịnh lúc sinh con, khá là đáng sợ. Tâm tình của ta trở nên hơi phức tạp, không biết cụ thể là vui mừng nhiều hơn hay là khổ sở nhiều hơn, thật ra mẹ ta sắp chết, ta quả thật làm thế nào cũng không vui lên nổi, nhưng vào đúng lúc

https://thuviensach.vn

này lại biết được tin này, quét trôi không ít cảm xúc tiêu cực của ta. Hai cảm xúc trái ngược chồng lên nhau, cũng khiến ta chợt muốn rơi lệ.

Ta xoa bụng mình, nghe thấy bên trong òn ọt một tiếng, sau đó nước mắt giàn giụa hốt hoảng nói: “Ta nghe thấy nó cựa này!”

Tiểu Tiểu bất lực, “Đó là bụng ngươi đói quá đang réo đấy chứ.”

Ta dụi dụi mắt, nhưng nước mắt chảy càng nhiều, “Hừm, ừ… Ta chỉ khẩn trương quá thôi, bụng ta kêu như thế đứa bé có nghe thấy không? Liệu nó có chê ta mất mặt không?”

“Bây giờ còn nhỏ mà…” Hắn thấy ta khóc lóc lem nhem như thế, cũng không tiện hắt hủi ta, vì vậy nói: “Ngươi có thể nói chuyện với nó đấy.”

Ta vừa định nói chuyện với cái bụng, chợt thấy ánh sáng trước mặt bị chắn lại không ít, viền bóng vạch ra dáng dấp của một người. Ta ngước mắt lên, mới phát hiện là Tiểu Phượng Tiên đã về, phía sau hắn còn có Tần Sơ Ước, hai người đầm đìa máu, trông vô cùng đáng sợ. Ta cuống quít chạy tới, ôm chặt lấy hắn.

“Ta sắp được làm mẹ… Chàng cũng sắp làm cha rồi đó… Ta, ta chưa làm mẹ bao giờ, sợ không đảm đương nổi, trước đây chàng đã làm cha bao giờ chưa?”

Tần Sơ Ước và Tiểu Tiểu rất không nể mặt cười phá lên, lòng ta đang rối như tơ vò, nói năng lộn xộn cũng không biết bọn họ cười chuyện gì, liền ngây ngô nhìn bọn họ.

Tiểu Phượng Tiên kéo ta khỏi lồng ngực hắn, giúp ta lau vết máu dính trên mặt, cười nói, “Đừng tới gần ta, cả người ta toàn là máu, bẩn lắm.”

Ta chun chun mũi, tiếp tục nhào vào ngực hắn, “Ta không sợ bẩn…”

https://thuviensach.vn

Hắn bất đắc dĩ ôm ta, sau đó dụi dụi cằm trên đỉnh đầu ta, hôn một cái, “Đừng khóc, sẽ ảnh hưởng đến thân thể.”

Tần Sơ Ước thấy thế, vội kéo Tiểu Tiểu ra ngoài, để lại hai chúng ta trong phòng. Ta thấy không còn ai, càng không e dè gì mà ôm hắn, mùi máu tanh trên người hắn thật ra khiến ta hơi buồn nôn, nhưng ta vẫn không nỡ rời khỏi lồng ngực hắn.

Nhìn thấy hắn còn sống, thật sự còn đáng để vui mừng hơn bất kỳ chuyện gì khác.

“Ta sẽ cố gắng làm một người mẹ thật tốt, nhất định sẽ sinh đứa bé ra bình an khỏe mạnh…” Nói tới đây ta ngập ngừng, “Sẽ không giống như mẹ ta, để con ta chịu bóng ma không có tình thương của mẹ…”

Thân thể hắn hơi động, sau đó dùng sức mà cẩn thận nắm chặt hai tay ta, giọng nói trở nên rất trầm thấp. “Ngày mai, Hòa Nhan quý phi sẽ bị xử trảm.”

Đề tài thoắt cái chuyển sang hướng nặng nề như thế, thật sự khiến ta rất khó kìm nén nỗi lòng. Nước mắt ta lại trào ra giàn giụa, khóc đến mức mắt đã sưng húp phát đau mà vẫn không ngừng lại được.

“Hành hình ở đâu?”

“Hình đài ở cửa thành Đông.”

Ta cắn răng, ngẩng đầu nhìn hắn, “Ta muốn tới xem…”

Hắn không trả lời ngay mà suy nghĩ chốc lát mới nói: “Nàng sẽ không muốn thấy cảnh đó đâu.”

“Ta muốn gặp bà… Gặp mặt một lần cuối cùng thôi, ta muốn nói cho bà biết tin này, không được ư?” Ta có phần bối rối, “Ta sẽ rất cẩn thận,

https://thuviensach.vn

tuyệt đối không gây chuyện, tuyệt đối ngoan ngoãn nghe lời chàng, chàng bảo ta đi ta sẽ đi ngay… Không được ư?”

Ta cũng biết, Tiểu Phượng Tiên mất rất nhiều công sức mới xử lý được đám quan binh chặn đường, bây giờ là thời cơ xuất phát trở về thành tốt nhất, nhưng ta thật sự muốn tùy hứng một lần này, nói cho mẹ ta biết, ta có con rồi, chẳng mấy chốc ta sẽ làm mẹ, ta sẽ không còn cô đơn bơ vơ không có nơi nương tựa nữa.

Như vậy… Bà sẽ ra đi thanh thản hơn một chút, phải không?

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Đối với việc Tiểu Phượng Tiên đồng ý đưa ta đi xem pháp trường, ta vừa kinh ngạc lại vừa cao hứng. Sau khi buông bỏ nỗi lo lắng trong lòng, nhiều ngày bôn ba như mãnh thú hồng thủy rút cạn sức lực của ta, ta nằm trên đống rơm chưa đến nửa chén trà nhỏ đã ngủ thiếp đi.

Ta là loại người lười biếng không muốn suy nghĩ nhiều, vì thế một khi có chuyện lo lắng, thì y như rằng ban ngày nghĩ gì ban đêm sẽ mơ thấy điều đó. Vì thế không có gì ngạc nhiên, trong giấc mơ của ta xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

Bầu trời dường như rất u ám, động tác của mọi người cũng trở nên chậm chạp.

Ta đứng trên một mũi thuyền lớn, cơ thể lung lay. Gió rít gào cứa qua má ta đau buốt. Trước mặt ta dường như có rất nhiều người vây quanh, nhưng không có gương mặt nào rõ ràng.

Hình như có một người rất quen thuộc hô lên một câu: “Thẩm Thế Liên! Nếu nàng dám nhảy xuống, ta sẽ khiến cả Phượng Minh Cô Thành chôn cùng nàng —“

Ta thầm nghĩ, ta đang có thai mà, sao lại nhảy chứ? Tại sao lại nghĩ quẩn như vậy? Ta còn muốn cùng Tiểu Phượng Tiên nuôi nấng đứa trẻ trong bụng, sao nỡ lòng bỏ mạng tại đây?

Nhưng không hiểu sao, ta không kiểm soát được chân mình, chúng cứ lùi về sau, mãi đến sát mạn thuyền, dù trong lòng ta gào thét vạn lần đừng

https://thuviensach.vn

nhảy, nhưng căn bản không có tác dụng. Trọng tâm cơ thể dần rơi ra sau, cho đến khi ta hoàn toàn ngã khỏi thuyền.

Chớp mắt tiếp theo, ta liền cảm thấy chính mình chìm chìm nổi nổi, hoàn toàn mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại từ cơn ác mộng, người ta đầm đìa mồ hôi lạnh. Ta ôm bụng, sau đó vội vàng bắt mạch mình, sau khi xác định vẫn còn hai mạch đập, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật may, chỉ là mơ mà thôi.

Vừa định chợp mắt thêm một lúc, ta liền nghe ngoài phòng có tiếng chất vấn của Tần Sơ Ước.

“Ngày mai mới lên đường, có phải cập rập quá không? Thác Phong Lâm trong rừng Hổ Nhĩ ba tháng mới mở một lần, nếu để lỡ thời gian e là sẽ không vào được Phượng Minh Cô Thành nữa. Huống hồ ngày mai đô thành An Kinh chắc chắn sẽ canh phòng nghiêm ngặt, nói không chừng còn xếp đặt cạm bẫy chờ ngài sa lưới, Thẩm cô nương đang có thai, ngộ nhỡ bảo vệ không chu đáo thì biết làm sao? Tóm lại tới pháp trường tuyệt đối không phải là ý hay.”

“Không sao, ngươi ở bên cạnh nàng ấy, dù xảy ra bất kỳ tình huống gì, hãy dẫn nàng đi trước.”

Ta nằm trong đống rơm, nhìn sắc trời, gần như đã tối sầm.

“Tỉnh rồi à?”

Ta ngơ ngác, đảo mắt nhìn về phía cửa, Tiểu Phượng Tiên đang đứng trước cửa, dường như cũng vô cùng mệt mỏi. Ta hơi đau lòng, đứng lên kéo tay hắn. “Chàng ngủ một lát đi, ta sẽ ngồi ngoan ngoãn, không quấy rầy chàng.”

https://thuviensach.vn

Hắn cười khẽ, có vẻ rất không thích ứng được sự dịu dàng săn sóc hiếm có của ta, “Không cần.”

“Vẫn nên ngủ một lát đi, có Tần Sơ Ước bên cạnh, ta sẽ không gặp chuyện gì đâu.” Ta nắm bàn tay thô ráp của hắn, “Chàng phải nghỉ ngơi thật tốt, ăn uống no nê, ngủ cho đẫy giấc, đảm bảo thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi… Còn nữa, cho phép ta ích kỷ một lần, chàng nhất định, nhất định phải chết sau ta, dù có xảy ra chuyện gì chăng nữa, đều phải chết sau ta.”

Ta nhìn ra được, hắn không thích ta tỏ vẻ bi quan mất mát như vậy, mỗi khi ta lộ vẻ mặt này, hắn sẽ cau mày, thi thoảng còn thở dài. Ta gượng gạo cười, “Ta đói rồi.”

Tiểu Phượng Tiên đang định lên tiếng, chúng ta đã nghe từ xa truyền đến giọng Tiếu Tiếu, hơn nữa, dường như không chỉ có một mình hắn.

Ta đi ra ngoài, híp mắt nhìn về phía rừng sâu, rất lâu sau, giọng nói kia càng lúc càng rõ ràng, bóng người cũng dần hiện ra đường nét.

Bên người Tiếu Tiếu còn có một bóng dáng nhỏ nhắn đi theo, hai người đang kéo kéo đẩy đẩy, hình như còn đang cãi vã.

“Cô cách xa ta ra một chút! Đừng có kéo ống tay áo ta! Cũng không được thừa dịp ta không để ý khoác tay ta!”

“Không được!”

“Cái cô gái này, có lễ nghi phép tắc một chút được không hả? Cô nương trong nhà mà không biết nam nữ thụ thụ bất thân à?”

“Vậy thì huynh cưới muội là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Mãi đến tận khi hai người bọn họ đi tới chỗ có ánh sáng, ta mới nhận ra người đang mè nheo bên cạnh Tiếu Tiếu là ai, không ngờ lại là cô nhóc Phục Linh. Nàng ta mặc chiếc váy dài màu vàng nhẹ nhàng, trông càng thêm đáng yêu, nhất là lúc mở to đôi mắt phản chiếu ánh trăng, cực kỳ lấp lánh linh động, rất có tư thế muốn bắt Tiếu Tiếu về làm áp trại tướng công.

Tiếu Tiếu vội chạy đến trước mặt ta, vừa chạy vừa hất tay Phục Linh ra, “Hoa Hoa cứu ta với!”

Tiểu Phượng Tiên lia mắt nhìn Phục Linh, sau đó rút Hắc Mãng ra chỉa thẳng vào cổ Phục Linh, đôi mắt màu hổ phách híp lại, như con cọp cảnh giác nơi rừng sâu núi thẳm vậy. Phục Linh lần đầu tiên trông thấy Tiểu Phượng Tiên, bị kiếm của hắn dọa cho quên cả thở.

Tần Sơ Ước cầm lấy thứ Tiếu Tiếu vừa mua về trong tay hắn, mỉm cười vỗ vỗ vai Tiếu Tiếu, không nói gì mà đi vào phòng bếp.

Mắt Phục Linh đã ầng ậc nước, cô nhóc lau nước mắt như thể ấm ức lắm, sẵng giọng quát: “Chu Tiếu Thiên, huynh thật đáng ghét! Huynh định chạy trốn một mình, bỏ lại muội chứ gì!”

Tiếu Tiếu nghiêm mặt, “Ta với cô có quan hệ gì đâu, nói như thể ta phải chịu trách nhiệm với cô ấy nhỉ!”

“Huynh phải chịu trách nhiệm với muội!” Phục Linh nói đến đây thì ngừng lại, sau đó đột nhiên xòe bàn tay ra, “Huynh xem, huynh nắm tay muội rồi, còn muốn quỵt nợ hả?”

“Là tự cô dính vào người ta đấy chứ!”

Cô nhóc cắn môi, càng lộ rõ cái răng nanh nhỏ, rất có dáng vẻ bình nứt không sợ vỡ, “Muội mặc kệ, huynh ăn xong rồi muốn chuồn hả? Nếu huynh không cưới muội, đêm nay muội sẽ trèo lên giường huynh, xem huynh có muốn chịu trách nhiệm không nhé!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Tiếu đã tức đến tái cả mặt, bặm môi suy nghĩ một lát, mắng một câu: “Cô còn trơ trẽn hơn cả Hoa Hoa nữa đó!”

Ta sầm mặt, xách cổ áo Tiểu Tiếu ném ra ngoài, “Phục Linh cô nương, trả hắn cho cô đấy.”

Phục Linh đang muốn tiến lên, Tiểu Phượng Tiên liền khua khua Hắc Mãng, nghiêm nghị nói: “Ngươi là ai?”

Nàng ta liếc xéo, càng thêm tức giận, hai gò má đỏ như máu, “Huynh lại còn thuê cả bảo tiêu để đề phòng muội! Muội khiến huynh chán ghét đến vậy hả?”

Ta bất đắc dĩ phì cười, thời nay loại em gái ngốc nghếch cỡ này rất hiếm thấy, chỉ cần có đầu óc một chút, nhìn thấy kiểu ăn mặc của Tiểu Phượng Tiên là sợ đến vãi ra quần rồi, nàng ta còn dám đứng trước mũi kiếm mà tiếp tục cãi nhau với Tiếu Tiếu. Hơn nữa lẽ nào nàng ta không thấy dáng vẻ Tiếu Tiếu cụp đuôi răm rắp nghe lời Tiểu Phượng Tiên hay sao… Tìm một bảo tiêu như thế, thì phải nơm nớp lo sợ cỡ nào chứ…

Ta hung hăng vỗ lưng Tiếu Tiếu, “Sao ngươi có thể như vậy, sờ mó cô nương này còn muốn chối bỏ trách nhiệm hả?” Ta trợn mắt lườm Tiếu Tiếu, rồi quay sang hỏi Phục Linh, “Bây giờ cô không có nhà để về đúng không?”

Phục Linh thấy ta đứng về phe nàng ta, liền hấp tấp gật đầu.

Tiểu Phượng Tiên vừa nghe thế đã cảm thấy tình thế không ổn, bất đắc dĩ kéo ta lại, “Nàng muốn nhét hết tất cả mọi người vào Phượng Minh Cô Thành đấy à?”

“Nàng ta không còn chốn dung thân, không phải rất phù hợp với tiêu chuẩn nhận người của các chàng sao?” Chủ yếu là, khó mà tìm được một tiểu cô nương quyết một lòng đi theo Tiếu Tiếu thế này, không dễ dàng đâu.

https://thuviensach.vn

Tiếu Tiếu còn từng làm công công nữa chứ, nghề nghiệp này bị các cô nương trong thiên hạ phỉ nhổ, trong điều kiện tiểu sử đen tối như vậy mà còn có cô nương yêu thích hắn, hắn nên thắp hương bái Phật mới phải, ngộ nhỡ trở về thành, không tìm được cô nương nhà ai miễn cưỡng chấp nhận sống cùng Tiếu Tiếu đến hết đời, vậy thì hỏng mất, Tiếu Tiếu sẽ bị tổn thương tâm lý nặng nề, hắn còn tự cảm thấy gương mặt mới của mình đẹp hơn ngày trước nữa mà.

Sau đó Tiểu Phượng Tiên cũng không nói có đồng ý hay không, thấy ta vui vẻ vì mấy trò cãi vã của Phục Linh và Tiếu Tiếu, hắn liền để mặc cho Phục Linh đi theo.

Khả năng nấu nướng của Tần Sơ Ước thật đúng là cần đàm luận, nhưng xét thấy nàng đã từng là một hắc kim liệp đầu rúng chuyển đất trời mà không biết nấu ăn, nói ra thật sự là phá hỏng hình tượng hoàn mỹ của nàng, vì thế chuyện này tỉnh lược đi, nói tóm lại là, chúng ta đã có một bữa tối suốt đời khó quên, ít nhất là món rau dại xào kia thật sự khiến người ta đã nhìn rồi thì khó mà quên được.

Buổi tối Tiếu Tiếu cùng Tần Sơ Ước thảo luận chuyện ngày mai từ hình đài rút khỏi đô thành An Kinh, rồi đến con đường trở về thành, ta nhìn bọn họ vẽ rất nhiều những đường ngoằn ngoèo, thảo luận tới mức mặt đỏ tận mang tai, là đủ hiểu việc lựa chọn tuyến đường này rất gian nan.

Phục Linh ở bên cạnh nhìn, thỉnh thoảng chen vào hỏi mấy vấn đề linh tinh, cảm giác của ta về nàng ta nhất thời tốt lên một bậc, bởi vì những lúc thế này ta đều không sao chen miệng, thậm chí ngay cả những câu vớ vẩn ta cũng không hỏi được, bình thường đường to lồ lộ ta nhìn còn không hiểu, huống chi là những nhánh đường chằng chịt xen kẽ trên một tấm bản đồ.

Sau đó Tiếu Tiếu đẩy bản vẽ tới trước mặt ta, bảo ta đi tìm Tiểu Phượng Tiên chọn một con đường. Ta nổi giận, hỏi hắn sao không tự mà đi,

https://thuviensach.vn

hắn cũng giận, bảo ta biết thừa rồi còn hỏi. Ta vẫn không hiểu, lúc này Tiểu Tiểu mới thấp giọng nói: “Ta vừa mới mang đến cho thủ lĩnh chọn, ngài ấy bảo không rảnh… Đau lòng quá.”

Ta đột nhiên rất đồng cảm với Tiểu Tiểu, nếu là trước đây, chắc ta cũng rơi vào kết cục này… Vừa nghĩ tới vẻ mặt và kiểu ăn nói khiến người ta điên tiết của Tiểu Phượng Tiên lúc mới đầu, ta lại hận không thể nhét hắn vào hố xí, quả nhiên là vật đổi sao dời, cảnh còn người mất.

Lúc ta cầm bản vẽ tới tìm, Tiểu Phượng Tiên đang rửa kiếm, bởi vì Hắc Mãng màu đen, nên thường ngày không nhìn ra trên đó rốt cuộc dính bao nhiêu máu người, hắn vừa ngâm vào nước, nó liền hiện nguyên hình, cả chậu nước đỏ sậm trông mà khiếp hãi.

Hắn ngước mắt nhìn ta, sau đó nhanh chóng nhìn thấy bản vẽ trong tay ta, ta còn chưa mở miệng, hắn đã nói: “Đi đường thủy, nhánh thứ ba của sông An Kinh sau khi chảy ra khỏi thành là sông Ngọc Án, mấy ngày nữa sẽ có dòng chảy xiết từ hướng đông về hướng tây, nước sẽ chảy nhanh hơn.

Ta ngơ ngác ồ một tiếng, sau đó quay lưng đi, lại nghe thấy Tiểu Phượng Tiên nói: “Bảo Chu Tiếu Thiên lo liệu, ngay tối nay, nếu sáng mai không có thuyền đợi sẵn, thì mang đầu tới đây.” Một lát sau hắn nói tiếp: “Mau đi nghỉ ngơi đi.”

Quay lại trình bày với Tiểu Tiểu xong, mặt hắn nhất thời nửa đỏ nửa trắng, qua rất lâu chuyển thành màu đen sì. Sau đó nhìn ta đầy u oán, “Đừng bắt ta đi có được không? Hoa Hoa đi cầu xin giúp ta đi.”

Tần Sơ Ước lườm hắn, “Nếu để cho nàng đi, xem chừng trên đường về ngươi sẽ ngày ngày chịu khổ.”

Tiểu Tiểu mặt như đưa đám, rất không tình nguyện lê bước ra ngoài. Phục Linh cười hỏi Tiểu Tiểu bao giờ về, ta nghiêm túc suy nghĩ một chốc, nói đại khái là không lâu lắm, mượn con thuyền thôi mà, có thể mất bao lâu

https://thuviensach.vn

cơ chứ. Tần Sơ Ước lắc đầu nói hắn còn phải chuẩn bị lương thực và nước, cùng với ngân lượng, để phòng khi cần đến. Ta hỏi lên đường mất bao nhiêu thời gian, nàng nói không lâu, ước chừng bảy ngày.

Ta chợt hiểu ra tại sao Tiếu Tiếu lại tỏ ra đau khổ như thế rồi…

Ngày thứ hai, vừa qua canh năm Tần Sơ Ước đã tới dựng ta dậy, ra ngoài nhìn thì thấy Tiểu Phượng Tiên đang vỗ về cổ con ngựa, tựa hồ đã đợi một lúc lâu. Lúc nghe nói chúng ta muốn đi xem Hòa Nhan quý phi bị hành hình, Phục Linh sợ hết hồn, sau đó nói mình không chịu nổi cảnh máu tanh gì đó, có thể đi theo Tiếu Tiếu lên thuyền chờ trước hay không. Lúc chạy đi nàng ta còn quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt có phần lạnh lùng. Tiểu Phượng Tiên nhìn chằm chằm bóng lưng nàng ta một lúc, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Lúc đến hình đài, xung quanh đã bị chặn kín tới mức nước chảy không lọt, không ít dân chúng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên trước việc này, Hòa Nhan quý phi đang được sủng ái sao có thể sắp xếp vụ ám sát vào lúc này? Vì sao hoàng đế phải giết cả Thanh Giác công chúa con gái mình nữa chứ?

Tiểu Phượng Tiên dẫn ta tới vòng ngoài, không lại gần, khi mẹ ta cùng Thanh Giác công chúa bị áp giải lên, đám dân chúng càng thêm hào hứng, cơ hồ trong chớp mắt cả đoàn người nhốn nháo hẳn lên.

Bởi vì dòng máu đặc biệt, dù cách lớp lớp tường người, ta vẫn có thể phân biệt được bóng dáng mơ hồ đang quỳ trên hình đài, xung quanh thân thể mẹ ta vẫn có lớp sương mù bao phủ.

Dường như bà cũng cảm nhận được sự hiện diện của ta, bà đảo mắt một vòng, rồi đột ngột bắt được bóng người ta. Bà yên lặng nhìn ta, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

Ta xoa xoa bụng mình, mặc dù không biết bà có thể nghe thấy hay không, vẫn khẽ thì thầm một câu: “Con có thai rồi.”

https://thuviensach.vn

Bà nhìn chăm chú vào bụng ta một lát, cau mày suy nghĩ, sau đó bừng nở nụ cười.

Quan giám hình quan sát mặt trời một chút, sau đó lớn tiếng hỏi: “Hình phạm, trước khi hành hình còn di ngôn gì muốn nói.”

Thanh Giác công chúa gào thét vô cùng thảm thiết, tiếng gào của nàng còn luẩn quẩn trên bầu trời Thanh Hành một lúc lâu mới tan đi.

“Mạch Diên, vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy — Ta nguyền rủa ngươi đời đời kiếp kiếp không có được tình yêu —“

Mẹ ta thì chỉ suy tư chốc lát, rồi hững hờ nói: “Là con gái.”

Ta sững sờ rất lâu mới hiểu, thì ra bà đang nói đến đứa bé của ta… Là con gái? Ta cúi đầu nhìn bụng mình, trên đó chậm rãi tỏa ra một lớp sương mù kỳ lạ, giống y như ta thấy trên người mẹ ta… Có lẽ đứa bé này được thừa kế dòng máu chính tông của tộc Ngọc Lan Già, vì thế nên dựa vào đó cũng có thể biết được nó là con gái.

Lúc này, quan giám hình cao giọng hô canh giờ đã đến, lập tức hành hình. Ta ngẩng phắt lên, nhưng đập vào mắt ta, là cảnh tượng bọn họ đã bị đao phủ chặt đứt đầu…

Ta trợn mắt, ngơ ngác nhìn, con mắt mở trừng trừng đến cay xè.

Đợi ta lấy lại tinh thần, thì bọn ta đã ở trên thuyền, Tiếu Tiếu ngồi bên cạnh ta, mệt mỏi cúi đầu gà gật. Tần Sơ Ước ngồi không xa trước mặt ta, thấy ta có phản ứng, mới đi tới ngồi chồm hổm trước mặt ta, hỏi: “Vẫn khỏe chứ?”

Ta cảm thấy họng mình như bị thứ gì đó chặn ngang, nói không ra lời, mím môi lắc đầu. Nàng vén lại mớ tóc rối bù bên thái dương ta, sau đó rút

https://thuviensach.vn

từ trong ngực một nhúm tóc rất đẹp, đưa cho ta, “Ta lén lấy từ thi thể Hòa Nhan quý phi được thứ này.”

Ta òa một tiếng, sau đó rúc vào lòng nàng khóc toáng lên, có lẽ do tiếng khóc quá thảm thiết, làm Tiểu Tiểu giật mình tỉnh giấc, hắn dụi đôi mắt ngái ngủ, nhìn chung quanh rồi nói: “Sao thủ lĩnh vẫn chưa quay lại?”

Câu nói của hắn khiến ta rùng mình, bấy giờ ta mới nhận ra Tiểu Phượng Tiên quả thật không có ở đây.

“Hắn đi đâu vậy?”

“Đi tìm Phục Linh, Phục Linh mất tích rất lâu rồi, tám phần mười là mắc chứng mù đường giống cô.”

Tần Sơ Ước đột nhiên nhíu mày, sau đó đứng lên nhìn về một phía, gương mặt cảnh giác.

“Cẩn thận.”

Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, trong cánh rừng cách đó không xa chợt hiện ra bóng người đen thùi, khi bọn họ dần dần tới gần, ta mới nhìn rõ người đi đầu là ai…

Mạch Diên?!

Bên cạnh y là Phục Linh trong chiếc váy dài màu vàng nhạt, miệng Phục Linh ngoạm một thanh đao, trên người còn lấm máu tươi.

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Phục Linh trở nên hoàn toàn khác trước, cả người nàng đều toát ra luồng khí lạnh lẽo sắc bén, đặc biệt là một thân vấy máu kia, những vệt máu loang lổ trên bộ váy của nàng ta, trông vô cùng đáng sợ. Nàng chậm rãi nắm lấy thanh đao trong miệng, trên khóe môi còn dính chút máu, vẻ lạnh lùng hiện rõ trong mắt, trong một tay khác của nàng là một mảnh vải màu đen cùng với chiếc mặt nạ màu nâu nhạt, sau đó nàng vung tay, tấm vải cùng chiếc mặt nạ rách bươm thành nhiều mảnh giữa không trung.

Ta hoảng hốt mà nhìn, cảm giác sợ hãi phút chốc dâng trào từ đáy lòng, ngấm vào cơ thể bằng tốc độ chóng mặt, khiến ta đột nhiên quên cả hít thở…

Đó là vải áo và mặt nạ của Tiểu Phượng Tiên, hắn ra sao rồi…

Tần Sơ Ước và Tiếu Tiếu đều lộ vẻ sững sờ, Tiếu Tiếu còn khá có tinh lực chỉ vào Phục Linh mà nói: “Ta biết ả ta không phải người tốt mà! Các người còn nhất định muốn ghép ta với ả thành đôi!”

Ta nắm tay Tần Sơ Ước, vẫn run lẩy bẩy. Ta đột nhiên hy vọng tai ta lập tức điếc đặc, mắt ta lập tức mù lòa, để không phải nghe thấy, không phải nhìn thấy, không phải biết gì nữa…

Mạch Diên chắp tay sau lưng, cẩm bào tím bay phần phật trong gió, gương mặt tàn nhẫn khiến người ta không rét mà run. Đôi mắt hẹp dài của y híp lại trong cơn gió, sau đó tiến lên vài bước, nói: “Muốn trốn đi đâu?”

https://thuviensach.vn

Tiếu Tiếu thấy ta im lặng, chắc hẳn không muốn chúng ta tỏ ra yếu thế, liền hứ Mạch Diên một cái, “Ngươi lo bao đồng quá nhỉ, chúng ta là thành dân ba tốt, đi đâu ngươi quản được à?”

Tần Sơ Ước vẫn nhìn Phục Linh chòng chọc, “A Thủ đâu?”

Phục Linh mỉm cười, liếm máu trên thanh đoản đao, “Đoán xem.”

Ta cảm thấy mắt chợt tối sầm, hai chân mềm nhũn cơ hồ không đứng nổi, nếu không phải Tần Sơ Ước đứng bên cạnh dìu đỡ, e là ta đã ngã xuống dòng sông chảy xiết này rồi.

Mạch Diên nhìn ta, sắc mặt vẫn âm trầm, “Nếu nàng ngoan ngoãn đi theo ta, ta sẽ tha chết cho hai kẻ đứng sau nàng, tốt nhất là nàng tranh thủ lúc ta còn có nhẫn nại mà quyết định nhanh đi, bằng không ta không bảo đảm sẽ bất chợt đổi ý đâu.”

Tần Sơ Ước vẫn là người luôn kiêu ngạo từ trong xương tủy, đương nhiên không chịu được uy hiếp như vậy, nàng che chở ta sau lưng, dặn dò Tiếu Tiếu: “Đưa Thẩm cô nương đi, tới đâu cũng được, nhưng không thể trở về thành.”

Tiếu Tiếu hỏi: “Vì sao? Trở về thành chẳng phải là an toàn ư…”

Nàng khẽ liếc qua ta, “A Thủ sống chết chưa rõ, tình huống xem chừng không lạc quan… Các người trở về thành, nếu con đường bị lộ thì sẽ khiến Phượng Minh Cô Thành rơi vào nguy hiểm.” Nàng nắm tay ta, “Cô nương, bất kể có chuyện gì, xin cô hãy sống cho thật tốt, trong bụng cô còn có đứa con của A Thủ, dù có xảy ra chuyện gì… Đừng dễ dàng tìm đến cái chết.”

Dứt lời, nàng quay người nhảy lên bờ, phất ống tay áo phóng ra mấy sợi tơ mảnh, đầu sợi tơ còn móc kim bạc, nhắm thẳng về hướng Mạch Diên và Phục Linh.

https://thuviensach.vn

Tiếu Tiếu kéo theo ta, nhanh chóng khua mái chèo, ta ngồi ở mũi thuyền, nhìn Tần Sơ Ước đánh ngã tất cả đám người chặn đường giúp chúng ta, trong lòng ngày càng sốt sắng.

Mạch Diên thản nhiên nhìn ta đi xa, vẻ mặt mơ hồ tới mức ta không thấy rõ, Phục Linh vốn không hề nhúc nhích, Mạch Diên ngoảnh lại bảo nàng ta một câu, nàng liền gật đầu, bay vút tới trước mặt Tần Sơ Ước, đoản đao trong tay linh hoạt như một con sóc tinh ranh, chẳng lâu sau đã để lại không ít vết máu trên người Tần Sơ Ước, Phục Linh đương nhiên cũng không chiếm ưu thế, trên người cũng trúng mấy cây kim.

Ta quay lưng lại, không dám nhìn nữa, sợ mình mềm lòng, sẽ bắt Tiếu Tiếu chèo thuyền trở lại.

Tiếu Tiếu ra sức khua mái chèo, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, sau khi tiến vào dòng nước xiết, thuyền trôi càng lúc càng nhanh, hắn rốt cuộc được thảnh thơi hơn nhiều, chỉ không quá nửa khắc sau, người trên bờ đã khuất khỏi tầm mắt ta.

Ta ôm cánh tay, đờ đẫn ngồi ở mũi thuyền, không muốn nói chuyện, Tiếu Tiếu thấy ta như thế cũng không nhiều lời.

Sông Ngọc Án chảy thông ra một khu rừng rậm rạp, trong rừng rộn tiếng côn trùng và chim chóc kêu hót, có cả khỉ, vượn, chuột, thỏ, lòng sông cũng trở nên rất hẹp. Tiếu Tiếu cầm bản đồ, muốn tránh khỏi con đường về thành, liền lựa chọn một đường sông khá thần bí, kết quả là càng đi càng hẹp.

Nhìn bốn phía một màu xanh biếc âm u, hầu như không thấy ánh mặt trời, ta quan sát vài lần, mới bất an hỏi: “Ngươi đi tới chỗ nào đây?”

Tiếu Tiếu đã vã mồ hôi đầy đầu, “Theo chỉ dẫn trên bản đồ thì là tới huyện Lâm An… Giờ chỗ này là chỗ quái nào nhỉ?” Hắn đứng lên, nheo mắt nhìn phía trước một chốc, sau đó cười nói: “A ha, thấy rồi, đường sông

https://thuviensach.vn

phía trước rất rộng, rìa ngoài khu rừng cũng rất sáng, hẳn là phía ngoài huyện Lâm An rồi.”

Ta ngoái cổ nhìn, quả thật thấy một chút ánh sáng, chỉ có điều ánh sáng kia dường như tụ lại thành một điểm, vì thế không thể nhìn rõ. Ta vừa định hỏi Tiếu Tiếu đến huyện Lâm An rồi thì làm thế nào, chợt phát hiện ra thân thể hắn đột nhiên bị treo lên giữa không trung, ta sợ đến cứng ngắc cả người.

Trên cổ hắn tròng một vòng dây thừng rơm thô ráp, treo cả người hắn lơ lửng giữa không trung, hắn giãy giụa, sau đó bị kéo tuột vào bụi cây rậm rạp trong rừng.

Ta vừa định kéo ống quần hắn lại, thân thuyền đột nhiên tròng trành, sau đó bị dòng nước xiết đẩy về phía trước. Thuyền trôi rất nhanh, hơn nữa dường như còn bị nghiêng một bên, ta vịn chặt mép thuyền, tầm mắt dần trở nên trống trải. Ta nhọc nhằn nhìn về phía trước, mới phát hiện dòng nước phía trước đột ngột bị đứt đoạn, nói cách khác, phía dưới hắn là một thác nước dốc đứng.

Ta sợ sệt bám chặt vào mép thuyền, nước mắt đã chực trào. Ta liên tiếp ngoái đầu, muốn xem Tiếu Tiếu đã thoát khỏi nguy hiểm hay chưa, có thời gian tới cứu ta không, nhưng phía rừng rậm bên kia tối thui, căn bản không thấy một bóng người.

Ngay lúc thân thuyền sắp rơi xuống, một cánh tay dài chợt ôm lấy eo ta, sau đó dùng sức nhấc lên, ta liền được ôm lên không trung. Ta mở mắt trơ trơ nhìn con thuyền gỗ rơi vào thác nước sâu thăm thẳm, sau đó vỡ tan tành, mấy mảnh gỗ vụn nổi lềnh phềnh lên mặt nước, trôi dạt bập bềnh.

Ta cúi đầu nhìn cánh tay đang ôm ngang eo mình, sau đó bị ống tay áo màu tím kia dọa cho sững ra, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là Mạch Diên,

https://thuviensach.vn

vẻ mặt y âm u liếc xéo ta, sau đó đạp nhẹ trên mặt nước hai cái, dùng khinh công đưa ta vào bờ.

Ta vội vàng muốn tránh ra, nhưng y ôm ta chặt cứng, không cho ta lộn xộn, ta tức tối giẫm mạnh lên chân y, y sầm mặt, vác ta lên vai, nhắm thẳng tới một con thuyền lớn.

Con thuyền kia sơn màu đỏ sang quý, lớn tới mức khiến người ta cảm thán, cấu tạo khá kỳ lạ, một tầng tiếp nối một tầng, khi còn ở vịnh Tấn Vân ta đã từng nhìn thấy loại thuyền này, đó là thuyền viễn hành của những thương nhân đi làm ăn xa.

Ta linh cảm chẳng lành, ra sức đấm lưng y, "Ngươi muốn mang ta đi đâu!"

Mạch Diên không để ý tới ta, sau khi lên thuyền, có thuyền viên tới hỏi bây giờ đã lái thuyền được chưa, đi theo đường nào. Mạch Diên rút lấy bản đồ từ chỗ người hầu bên cạnh, đưa cho hắn, "Đi theo con đường vạch ra trên đây đi, đích đến là lối vào rừng cây hổ nhĩ ở biên giới nước Thanh Hành – thác Phong Lâm."

Gã thuyền viên ngẩn người, sau đó đột nhiên nói: "Rừng Hổ Nhĩ ấy à! Chỗ đó nguy hiểm lắm!"

"Không cần vào, dừng ở bên ngoài thôi, bao nhiêu ngày thì đến?"

Gã thuyền viên ngẫm nghĩ, "Đi theo con đường này, nếu thuận lợi, đại khái mất chừng bảy ngày."

Mạch Diên gật đầu, phất tay ra hiệu cho gã thuyền viên lui xuống, sau đó gã hô to một tiếng: "Nhổ neo!"

Ta túm cổ áo y, sốt sắng nói: "Mạch cặn bã, tấm bản đồ kia là của Tiểu Tiểu, ngươi làm gì Tiểu Tiểu rồi hả!" Thấy y vẫn chẳng màng quan tâm, ta

https://thuviensach.vn

càng ra sức đấm đá, “Ngươi tới rừng Hổ Nhĩ làm gì? Ngươi muốn tìm Phượng Minh Cô Thành ư? Mau trả lời ta!”

Y vòng tới vòng lui, cuối cùng ném ta vào một khoang thuyền, ta ngã lên mặt giường mềm mại, chớp mắt tiếp theo y đã vươn tay tới, nắm chặt cổ tay ta.

Mắt Mạch Diên tóe ra lửa giận, sức mạnh trên tay cũng ngày càng tăng, “Nàng cái đồ vong ân bội nghĩa này!”

Ta bị y lôi kéo, cổ tay nhất thời đỏ tấy lên, “Lẽ nào ta đã vong ân của ngươi? Bội nghĩa của ngươi? Ngươi có bệnh thì chữa mau đi! Tìm ta nổi điên làm gì?”

“Chẳng phải là đã vong ân ta, bội nghĩa ta hay sao?” Y kéo ta lại gần, áp sát vào lồng ngực y, cánh tay kia vòng qua ôm chặt lấy ta, “Ở trong cung, nếu không phải ta tận lực giữ mạng cho nàng, nàng cho rằng nàng còn có thể sống đến bây giờ ư? Nếu không phải vì bảo vệ bí mật cho nàng, nàng cho rằng người bị xử trảm cùng Hòa Nhan quý phi hôm nay, còn có thể là cô Thanh Giác công chúa kia ư? Nàng đúng là nói đi là đi, không biết cảm kích lấy nửa phần!”

Trong đầu ta đặc quánh, được y chỉ điểm xong mới nhớ ra thật sự có những việc này. Ta nghiến răng, “Là chính ngươi lòng dạ mềm yếu, ta cũng đâu có cầu xin ngươi giữ bí mật cho ta, dựa vào đâu mà muốn ta cảm ơn ngươi?”

Y hừ lạnh, bàn tay nắm một con dao nhỏ, sau đó cứa lên cổ tay ta, chưa đến một chốc, vết thương đã khép miệng. “Nàng quả nhiên là người Ngọc Lan Già.”

“Thả ta ra!”

https://thuviensach.vn

“Không có nàng, không có Phượng Thất Thiềm, Phượng Minh Cô Thành chính là một tòa thành trống chỉ có lớp tường ngoài, chắc chắn không cầm cự được, nàng đừng hoài công trốn khỏi tay ta, ta thà hủy diệt nàng, cũng không cho nàng cơ hội trở lại tòa thành kia, trở lại bên Phượng Thất Thiềm đâu!”

Ta cả kinh, “Hắn chưa chết có phải không?”

“Rất nhanh thôi, nàng sẽ không còn nhớ đến hắn, cho dù hắn không chết, đối với nàng mà nói cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.” Đôi mắt Mạch Diên dần trở nên u ám, bàn tay to đặt trên bụng dưới của ta, “Đáng tiếc đứa bé này… Cũng không sao, sau này, ta có thể coi nó là con của mình.”

“… Ngươi muốn làm gì?” Thế nào là không nhớ nữa? Sao có thể không nhớ nữa? Vẻ mặt y khiến ta sợ hãi, ta ra sức đẩy y, nhưng y vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Mạch Diên sai người hầu đem ra một khối gỗ nhỏ màu đỏ sậm cùng một lư hương tinh xảo, lại sai người trói ta lại, sau đó cầm lấy khối gỗ đỏ kia, bước về phía ta.

“Đây là mảnh gỗ từ rễ cây U Hoa, hắn là nàng biết nó có tác dụng gì rồi chứ.” Y dùng dao cứa một vết rất sâu trên cổ tay ta, khiến ta đau tới mức túa mồ hôi lạnh, còn chưa kịp phản ứng, y đã nhanh chóng ấn mảnh gỗ vào trong cổ tay ta, da thịt ta lập tức khép lại, chỉ trong chốc lát đã phủ lên mảnh gỗ không chừa một khe hở.

Ý thức ta trở nên hỗn độn, mí mắt dần khép, cảm giác buồn ngủ càng lúc càng rõ ràng, cả người lả đi, ngã xuống giường.

“Thần huyết của nàng, rất nhanh sẽ bị áp chế, từ nay, nàng không khác gì người thường.” Mạch Diên bưng lư hương đến bên cạnh ta, “Đây là Ngâm Nguyệt Sương hương, ngủ một giấc, nàng sẽ hoàn toàn quên hắn.”

https://thuviensach.vn

Ta nhớ ra rồi… Đây là loại huân hương thượng cổ mà giang hồ đồn đại sục sôi, có thể khiến người ta quên hết những ân oán tình cừu trước kia, bắt đầu một cuộc đời mới… Ta còn nhớ, đêm đó lăn lộn trên bãi cỏ với Tiểu Phượng Tiên, ta hỏi hắn có thứ này hay không, hắn còn nói là thuật sĩ giang hồ bịa chuyện, thì ra là thật sự có thứ này, Tiểu Phượng Tiên cũng có lúc không đáng tin như vậy…

Không, ta không thể quên… Tất cả hồi ức cùng Tiểu Phượng Tiên cũng không thể quên…

Y châm lửa trong lư hương, sau đó khói bồng bềnh bay lên, lởn vởn bên chóp mũi ta, mãi không tản ra.

Trước khi ra cửa, Mạch Diên ngoảnh lại nhìn ta một chút, giọng nói mờ ảo như từ rất xa vọng lại.

“Một canh giờ sau, nàng sẽ là một người khác, ngủ ngon nhé.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Trong lúc ngủ mê, ý thức của ta chìm chìm nổi nổi, cảm giác mình đang trôi bồng bềnh trong một thế giới trống không, không có chỗ dựa, không nơi nương tựa… Ta trông thấy Tiểu Phượng Tiên ôm ta, đi lòng vòng trong đại lao Khâm Thiên tối tăm rộng lớn, một sợi tóc đen vương trên mặt ta, mềm mại tinh tế.

Ta trông thấy Tiểu Phượng Tiên đột lốt Thiện công công, lệnh cho thị vệ ở hình ty đánh tay ta mười cái, nghiêm giọng quở trách ta, hỏi ta vì sao đã vào giờ giới nghiêm còn dám đi lại trong cung.

Ta trông thấy Tần Sơ Ước cau mày nhìn vân điêu bay lượn trên bầu trời, gió thổi tay áo nàng bay phần phật, vải xô trắng như tuyết phất phơ trên bàn tay chằng chịt sẹo của nàng.

Ta trông thấy ta cùng Tiểu Phượng Tiên nằm trên cỏ, sương đêm thấm ướt lưng ta, tay ta ôm lấy tấm lưng rộng của hắn, khẽ siết năm ngón, để lại mấy vệt đỏ dài.

Ta trông thấy Tiểu Tiểu từ đằng xa hốt hoảng chạy tới, hét toáng lên cứu mạng, theo sau là một con lợn rừng khổng lồ.

Ta trông thấy Tiểu Phượng Tiên đứng bên ngoài hàng rào căn nhà nông, tay trái ôm một bó củi, tay phải xách một xâu thuốc dài, còn có mấy thứ đồ ăn vụn vặt, gió thổi qua vạt áo hắn, vén lên lớp áo trong, xương quai xanh chạy dọc lên vai như ẩn như hiện.

https://thuviensach.vn

Ta trông thấy Tiểu Tiểu đang tất bật sắc thuốc đằng xa lắc cái eo cứng ngắc, sau đó cầm thìa chỉ vào ta, nói giọng eo éo: “Mọi người làm chứng cho nô gia nghen, nếu Như Hoa ca ca nuốt lời mọi người liền thiến hắn nha.”

Ta trông thấy Mạch Diên từng bước lại gần ta, lúc còn cách chừng nửa bước, y mới dừng lại, cúi người ghé sát vào mặt ta, sau đó cười như gió xuân ấm áp, nói: “Trên người nàng làm gì có mùi đàn ông lưu lại? Rõ ràng là còn trong sạch.”

Ta trông thấy Tiểu Phượng Tiên mặt mày lạnh tanh giũ cát bụi phủ kín tấm áo choàng, thản nhiên bảo ta: “Đêm nay tới phòng ta.”

Ta trông thấy ta cắn tay của mình, khi máu vừa tràn vào miệng liền vội vã bước về phía trước, ôm lấy Tiểu Phượng Tiên mà hôn, cố đẩy máu vào trong miệng hắn.

Ta trông thấy ở khách sạn Kinh Châu, Tần Sơ Ước vận bộ váy dài thướt tha màu tím nhạt, cổ áo lông cáo dệt gấm, bên ngoài lại khoác một chiếc áo choàng bằng vải thô thường dùng ở vùng đại mạc xa xôi, trên tay ôm đàn tranh, nhìn ta với vẻ bất đắc dĩ, sau đó yên lặng xoay người.

Ta trông thấy ánh lửa bập bùng trong hang núi, soi rõ sự lạnh lùng và sắc bén trong mắt Tiểu Phượng Tiên, những lọn tóc đẫm nước mưa, hắn cúi đầu, bảo ta: “Món nợ của cha mẹ ngươi, chỉ có ngươi mới trả được.”

Ta trông thấy…

Một gã đàn ông hung ác, mang một tấm mặt nạ màu nâu nhạt, trên người là áo gấm đen, tay cầm một thanh hắc kiếm mềm dẻo lấm máu, đứng trên đầu dốc vịnh Tấn Vân, đôi mắt màu hổ phách dò xét ta tỉ mỉ…

Hắn…

https://thuviensach.vn

Là ai…

…

Lúc bị đánh thức, đầu ta đau như búa bổ, ta ấn huyệt thái dương, chậm rãi mở hai mí mắt nặng như chì.

Trước mắt vẫn là cảnh trí mông lung mơ hồ, sương khói lượn lờ, trong một màn trắng xám, dường như có bóng người đung đưa trước mặt ta. Ta híp mắt, mãi đến khi tầm nhìn dần trở nên rõ ràng, mới thấy rõ đó là một người đàn ông cực kỳ tuấn tú dịu dàng.

Xem gấm vóc trên người y, hẳn là một người có địa vị rất cao.

Y nhìn ta hồi lâu, giữa hàng mày chất chứa vẻ bất an, rất lâu sau y mới chậm rãi mở miệng: “Thẩm Thế Liên, nói cho ta biết, ta là ai?”

Thẩm Thế Liên… Y đang gọi ta ư?

Trên người ta rất nóng, hơi nóng khiến thần trí ta mơ hồ, trực giác mách bảo rằng ta chưa từng gặp người này, ta lắc đầu, “Không biết… Ngươi là ai?”

Y nắm tay ta, chợt cười rộ lên, y vốn đã tuấn tú, nở nụ cười như vậy lại càng thêm mê hoặc, “Ta là phu quân của nàng, Mạch Diên.” Y đưa tay xoa nhẹ bụng dưới của ta, ta vốn muốn né tránh, nhưng tay y mát lạnh, khiến ta nhất thời lưu luyến, đành co ro để mặc y vuốt ve. Y thấy ta ngoan ngoãn thì rất hài lòng, tiếp tục nói: “Nàng mới bị bệnh nặng, xem chừng không nhớ được việc gì, có điều, nàng đã mang thai con của chúng ta. Từ nay trở đi, nàng chỉ cần nhớ nàng là thê tử của ta, là chính thê cưới hỏi đàng hoàng quang minh chính đại đón vào cửa, vậy là đủ rồi.”

Ta u mê, nghe y nói mà nửa tin nửa ngờ, gắng hít thở mấy hơi mới nói: “Ta là… nương tử của ngươi? Ta… có thai rồi ư?”

https://thuviensach.vn

Thân thể ta rất khó chịu, mỗi ngày ta chỉ tỉnh táo chừng một hai canh giờ, thời gian còn lại, cơ bản đều là ngủ mê mệt. Mỗi lần mở mắt ra, ta đều có thể thấy Mạch Diên đang ngồi bên giường. Có lúc y không biết ta đã tỉnh, sẽ cau mày vuốt ve cổ tay trái của ta, sau đó trầm tư hồi lâu.

Khi đã lấy lại được chút sức, Mạch Diên liền bế ta ra khỏi khoang thuyền, ngắm mặt trời lên xuống, mây tụ mây tan.

Ta hỏi y về thân thế của ta, vẻ mặt y rất mực đau lòng, sau đó xoa đầu của ta nói: “Nàng là cô nhi, cha mẹ đều qua đời trong đợt bệnh dịch rồi.”

Sau đó y còn nói gì, ta cũng không nhớ rõ, tóm lại ấn tượng đại khái là, y nhặt được ta lúc đang thoi thóp, cha mẹ y phản đối hai người chúng ta thành thân, còn xếp đặt cho y một hôn sự khác, ta khổ sở trong lòng, trầm mình xuống sông để tác thành cho hạnh phúc của y, sau khi được y cứu lên vẫn hôn mê bất tỉnh, trong cơn nóng giận y đưa ta bỏ nhà đi, lang thang kiếm sống trên biển.

Y chăm sóc ta phải nói là tỉ mỉ từng li từng tí, chuyện lớn nhỏ gì cũng an bài cực kỳ thỏa đáng, bởi vì thân thể ta không khỏe, y cũng chưa bao giờ gần gũi ta, mỗi ngày nhiều nhất chỉ ôm một cái, sau đó hôn nhẹ trán ta, kể cho ta một vài chuyện xưa.

Thật ra, đối với y, ta không có cảm giác gì nhiều, mỗi ngày gặp y cũng chỉ có thể cố gắng ứng phó. Có lẽ là vì ta mất trí nhớ, nên những tình cảm kia cũng biến mất theo. Như vậy xem ra, thật giống như ta phụ lòng y vậy.

Nhưng bất ngờ chính là, đối với đứa con trong bụng ta lại vô cùng yêu thương. Thường ngày dù không đói bụng, ăn một chút là nôn đến xám xịt mặt mày, cả người mệt lả, ta cũng sẽ vì đứa trẻ mà cố ép mình nuốt xuống.

Mặc dù không biết Mạch Diên có phải là cha của con ta hay không, nhưng ta dám khẳng định… Ta yêu con ta, yêu cha của con ta, hơn nữa còn là rất yêu rất yêu…

https://thuviensach.vn

Nếu y đúng là phu quân của ta, sau này những tình cảm này sẽ dần dần khôi phục từng chút một thôi.

Ngày thứ sáu sau khi tỉnh lại, ta đã có thể tự mình đứng dậy đi lại, Mạch Diên mừng lắm, nói đêm nay muốn bù lại lễ thành thân ở trên thuyền, sau khi ta đồng ý, y liền bị thuyền viên hô gọi, trước lúc đi còn bảo ta một khắc sau sẽ quay lại bàn bạc với ta.

Ta ngồi ở trên giường, đang vuốt ve tấm vải may áo cưới hôm qua bọn họ đi mua ở thị trấn gần đây, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, người vừa đến nói với thuyền viên gác cửa: “Ta là đại phu, phụng mệnh Mạch tướng quân đến bắt mạch cho phu nhân.”

Tướng quân? Mạch Diên là tướng quân ư… Y gạt ta ư?

Ta đang nghĩ ngợi, một người đã bước từ ngoài phòng vào, ta cúi đầu nhìn, là một bà lão lưng còng lọm khọm, còn gã thuyền viên thì ngất xỉu bên chân bà ta. Ta hoảng hốt định hét toáng lên, bà ta đã nhanh chóng bước tới bịt miệng ta.

“Xuỵt!” Bà ta kéo tay ta bắt mạch, sau đó thoáng nhíu mày, hỏi: “Tiểu nương tử còn nhớ già này là ai không?”

Ta lắc đầu.

“Già này họ Thang, mọi người đều gọi già là Thang bà bà, là một thầy thuốc coi như có chút tiếng tăm trong giang hồ. Tiểu nương tử nghe già bảo này, tất cả những gì Mạch Diên từng nói với cô, cô đừng có tin.” Bà ta liếc thấy áo cưới trong tay ta, cười khẩy nói: “Thật đúng là trơ trẽn, còn dám gạt cô để cô gả cho y. Thật ra gã này là đương kim Hộ quốc tướng quân của nước Thanh Hành, tính cách nham hiểm độc ác, quỷ kế đa đoan, cô tuyệt đối đừng để y mê hoặc.”

https://thuviensach.vn

Ta ngỡ ngàng nhìn bà ta, thậm chí lúc bà ta buông tay ra ta cũng quên hét lên, lúc này ta căn bản không biết nên tin ai, ý thức vốn tưởng rằng đã tỉnh táo giờ lại ngu ngơ hồ đồ.

Những gì Thang bà bà nói… có phải sự thật không? Lúc đối mặt với Mạch Diên, ta vẫn luôn có cảm giác bức bối không thể xua tan, ta tưởng là do thân thể ta không khỏe nên mới khó chịu như vậy… Lẽ nào y vốn không phải là phu quân của ta?

Ta để mặc bà ta lôi kéo, lén lút từ kho ngầm lên trên mạn thuyền, sau đó trốn trong bức màn phủ hàng hóa dự trữ. Con thuyền đã đậu ở đây từ sáng nay, bốn phía đều là rừng cây xanh thẫm âm u, lá cây che rợp trên đầu tạo thành hình dạng quái dị, trông rất đáng sợ. Ta liếc Thang bà bà mấy lần, e dè nói: “Có phải là bà đến để hại ta không… Nếu là như thế, ta sẽ la lên đấy…”

Bà ta nhìn ta chốc lát, đột nhiên thấp giọng cười ra tiếng, “Tiểu nương tử ngày càng đáng yêu ghê, nếu Tiểu Thủ trông thấy, nhất định sẽ chết mê chết mệt dáng vẻ bây giờ của cô mất.”

“Tiểu Thủ?” Trong lòng ta chợt hoảng hốt, lẩm nhẩm lại cái tên này, chợt thấy lòng dâng lên một nỗi u sầu, như sương khói bao phủ quanh thân ta. “Tiểu Thủ là ai…”

Bà ta nghiêm túc nắm chặt tay ta, “Cậu ấy là chồng của cô, là người chồng đích thực của cô, đứa bé trong bụng cô, chính là của cậu ấy.”

“Bà đang gạt ta phải không… Nếu là thế, ta vẫn la lên đấy…”

Thang bà bà không để ý tới ta, mà chăm chú quan sát bên ngoài, sau đó chỉ vào thác nước trong khu rừng phong cách đó không xa bảo ta: “Cánh rừng này ba tháng mới mở ra một lần, nhưng vì bên trong vô cùng nguy hiểm, bọn chúng sẽ không dễ dàng đi vào, nếu tiểu nương tử muốn thoát khỏi khống chế của bọn chúng, nhất định phải đi vào trong cánh rừng kia.”

https://thuviensach.vn

“Bên trong vô cùng nguy hiểm… Ta đi vào chẳng phải cũng là đường chết sao?”

Ta vừa dứt lời, một tia sáng chói mắt chợt chiếu qua chỗ chúng ta, rọi sáng khuôn mặt Thang bà bà, dường như kích thích sợi gân nào đó trong đầu ta, khiến ta chợt thoáng thấy một vườn rau nho nhỏ, Thang bà bà ngồi trước mặt ta nhổ rau, vừa nhổ vừa nói: “Ta sống bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy Tiểu Thủ đưa cô nương nào theo cùng, giờ rốt cuộc không còn gì tiếc nuối nữa rồi.”

Ta còn chưa hồi thần từ hình ảnh này, đã bị Thang bà bà kéo xệch tới bên cột buồm, bà ta cảnh giác bảo vệ ta ở phía sau, còn Mạch Diên thì chắp tay sau lưng, đứng không xa trước mặt chúng ta.

Vẻ mặt y âm u tàn nhẫn, đây là lần đầu tiên ta thấy vẻ mặt này của y, quả thật khiến ta cảm thấy phiền chán rất lâu…

Cũng không biết ta lấy dũng khí từ đâu, chợt hỏi một câu: “Mạch Diên, ngươi gạt ta ư?”

Ánh mắt y đượm buồn, chuyển hướng sang Thang bà bà, chợt nhếch khóe miệng, “Thật không hổ là quỷ thủ thần y, nàng hít liền hai nén Ngâm Nguyệt Sương hương, vậy mà bà giải được.”

“Xùy, tình cảm tiểu nương tử dành cho Tiểu Thủ là sâu nặng nhất, không phải ngươi dùng những thủ đoạn thấp hèn này là xóa đi được đâu.”

Mạch Diên nhíu mày nhìn ta, giọng điệu đầy vẻ mệnh lệnh cứng rắn, “Nếu nàng ngoan ngoãn bước tới đây, ta sẽ tha chết cho quỷ thủ thần y, nàng đã lựa chọn sai một lần, đừng để sai lần thứ hai.”

Ta không hiểu y đang nói gì, nhưng dáng vẻ y khiến ta vừa sợ hãi vừa muốn tránh xa. Ta lắc đầu, lùi lại mấy bước sau lưng Thang bà bà, không ngờ chớp mắt tiếp theo, một cánh tay siết lấy cổ ta từ phía sau, ta theo bản

https://thuviensach.vn

năng cắn cánh tay kia, người phía sau á một tiếng, rồi đẩy mạnh ta ra, ta ngã xuống mạn thuyền, lăn một vòng, cổ tay trái cứa phải móc câu trên mạn thuyền, sau gáy cũng va phải góc hòm, nhất thời đau tới mức váng đầu hoa mắt.

Thang bà bà muốn tới đỡ ta, nhưng bị kẻ khác giữ lại.

Trước mắt ta là những cái bóng trắng đang lay động, tầm mắt lúc thì rõ ràng lúc thì mơ hồ, ta nhìn cổ tay mình, máu đỏ tươi đã nhuộm cả bàn tay, lúc bịt cổ tay lại, ta chạm vào một vật cứng, vừa khẽ sờ vào đã đau tới mức run rẩy cả người.

Trong đầu ta lóe lên những hình ảnh vụn vặt, giống như một gã đàn ông… Một gã đàn ông mặc đồ đen.

Mạch Diên bước về phía ta, ôm ta lên, điểm vào huyệt đạo trên cánh tay ta, máu lập tức ngừng chảy.

“Có đau không? Còn bị thương chỗ nào nữa?” Y xoay người về phía gã thuyền viên vừa đẩy ta, bảo đám người chung quanh: “Ném hắn khỏi thuyền!”

Thừa dịp y phân tâm, ta đẩy y ra, cả người lảo đảo ngã vào mạn thuyền, loạng chòa loạng choạng. Dù ta không thể nhớ ra quá khứ, nhưng dáng vẻ trở mặt của y khiến ta không muốn tới gần y chút nào.

Ta men theo mạn thuyền, lết tới mũi thuyền, tầm mắt ngày càng trở nên mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra Mạch Diên đang đứng phía trước, ta vội ôm đầu, hô to: “Ngươi đừng tới đây… Bây giờ ta không tin gì hết… Ngươi để ta nghĩ, để ta nghĩ đã…”

Giọng nói của y chứa vẻ phẫn nộ, gào lên với ta: “Thẩm Thế Liên, nàng lập tức rời khỏi mũi thuyền cho ta! Không được nhoài người ra nữa!”

https://thuviensach.vn

“Đừng ép ta…”

“Phượng Thất Thiềm chết rồi! Nàng không về được bên cạnh hắn đâu, vĩnh viễn không thể, chớ vọng tưởng!”

Phượng Thất Thiềm… là ai… Tiểu Thủ là ai… Tất cả bọn họ đều không đáng tin, tất cả đều không đáng tin… Ai chết rồi cơ? Ai? Tại sao nghe y nói thế, ta lại đau lòng như vậy?

Ta ôm ngực, giống như bị ai đánh hết lần này tới lần khác, không biết là vì đôi mắt cay xè, hay là trong lòng thống khổ, nước mắt đong đầy vành mắt ta. Dường như có một giọng nói thủ thỉ bên tai: Hắn chết rồi, ngươi không cần sống nữa.

Mạch Diên lại thét lên: “Thẩm Thế Liên! Nếu nàng dám nhảy xuống, ta sẽ khiến cả Phượng Minh Cô Thành chôn cùng nàng —“

Đầu óc ta bỗng nhiên trống rỗng, trong nháy mắt đó, cả thế giới trong mắt ta biến thành một màu trắng xóa, một khắc sau, cơ thể mất tự chủ rơi vào trong gió, sau đó cả người ta chìm vào trong nước, nước táp vào người đau đớn khiến ta bất tỉnh, bụng dưới quặn thắt từng cơn, ta không nhịn được cuộn tròn người, dường như có thứ gì đó trong người ta đang trôi ra ngoài.

Lúc này, dòng nước đột nhiên tạo thành dòng xoáy, cơ thể ta bị cuốn theo dòng nước, lao nhanh về một hướng khác.

Ta nghe thấy đám người phía trên gào thét:

“Thác Phong Lâm mở ra rồi!”

“Nàng bị cuốn vào rồi… Không được, trong đó quá nguy hiểm! Nàng vào đó khẳng định không thể sống sót!”

https://thuviensach.vn

“Tiểu nương tử, chúc may mắn…”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Ta ngồi trên thảm cỏ bên bờ sông Phượng Tê, gió lơ thơ thổi qua, mang theo hương lúa mạch mùa gặt thơm nồng, nghe xào xạc bên tai, có lẽ do mùa thu đến, cơ thể đâm lười biếng, ta vừa ngồi xuống là ngồi cả một ngày, tâm tình cũng thoải mái hơn một chút.

Ta sờ cổ tay trái, vết thương trên đó đã lành hẳn, chỉ để lại một vết sẹo gồ ghề, hẳn là xấu xí lắm…

Phía sau vang lên vài tiếng bước chân lộn xộn, còn xen lẫn tiếng cười đùa của mấy người đàn bà.

“A Lãng mới nhặt được một cô nương trên sông Phượng Tê, trông thanh tú ra phết, chỉ tiếc là vừa bị mất trí nhớ vừa mù, hôm trước lúc ta mang bánh bao sang cho A Lãng có liếc thử rồi, xem chừng là yếu ớt chẳng làm được việc gì đâu, khổ cho thằng bé tốt bụng cưu mang cô ta, nếu mà là ta thì đã nộp lên cho sứ giả lâu rồi.”

“Không phải là nó muốn giữ lại làm vợ đấy chứ? Ây da, Điền tẩu à, con gái nhà chị chẳng phải vẫn thích A Lãng à?”

“A Lãng tính tình tốt lắm, chỉ tội không có tiền đồ, cậu ta lấy vợ sớm một chút cũng tốt, cho con bé nhà ta dứt lòng đi, để nó khỏi phải ngày ngày mong nhớ cái đồ đầu óc chậm lụt đó nữa.”

“Đừng nói nữa đừng nói nữa! Người ngồi bên bờ sông kia chẳng phải là cô nương đó hay sao?”

https://thuviensach.vn

…

Ta không quay đầu lại, sợ bọn họ lúng túng, chỉ làm như không nghe thấy gì hết.

Dù sao Điền tẩu thường ngày rất săn sóc A Lãng, thỉnh thoảng còn mang một ít đồ ăn và quần áo sang, có lẽ là thấy A Lãng mồ côi cha mẹ, một thân một mình sống quá khổ cực nên sinh lòng thương xót. Bây giờ nếu khiến Điền tẩu mất mặt, sau này sợ là sẽ chẳng còn ai quan tâm đến A Lãng nữa.

Ta nhếch miệng, cảm giác mặt trời đã chếch về bên tai trái, ngẫm nghĩ hẳn là đến lúc mặt trời lặn rồi, ta nắm cây gậy trong tay, đứng dậy quay về.

Mới đi được vài bước, liền nghe thấy A Lãng ở đằng xa gọi ta: “Như Hoa! Như Hoa —“

Giọng nói của hắn sang sảng mà dứt khoát, xuyên qua làn gió phiêu diêu, sinh ra mấy phần mờ ảo.

Tiếng Như Hoa này, ta cũng càng nghe càng thấy quen thuộc.

Khi mới bắt đầu lơ mơ tỉnh lại, đầu ta đau như búa bổ, tinh thần hoảng loạn, trước mắt là một màu trắng xóa khiến ta nhất thời hoảng hốt, ta bất an quờ quạng bốn phía, kết quả ngã lăn xuống giường, trầy cả cánh tay.

Một chuỗi tiếng bước chân cùng tiếng thở dồn dập truyền đến, chớp mắt sau ta được một người nửa bế nửa ôm nâng dậy, đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc với thiếu niên này, trên người hắn còn thoang thoảng mùi bùn đất và mùi mô hôi sau khi vừa làm việc đồng áng.

“Cô nương, đừng cử động, cô vừa bị sảy thai, thân thể còn phải điều dưỡng một thời gian.”

https://thuviensach.vn

Ta không nhìn rõ bất cứ thứ gì, trong đầu và trước mắt đều là một khoảng không, chỉ còn chút ấn tượng với việc bị ngã từ mạn thuyền, nhưng đối với chính mình, đối với thế giới bên ngoài đều cảm thấy xa lạ và bất an, hơn nữa nơi gửi gắm hy vọng duy nhất là trong bụng cũng đã mất, khiến ta hoàn toàn không còn lưu luyến gì với cõi đời này nữa.

Hắn vẫn luôn trấn an ta, ta chỉ sợ sệt muốn chạy trốn, giày vò một hồi, ta mới kiệt sức, để mặc hắn bế lên giường.

“Nơi này là Phượng Minh Cô Thành, đa số những người tới đây đều bị thế giới bên ngoài vứt bỏ, nhưng tất cả mọi người đều tìm lại được hy vọng sống nơi đây, cô nương cũng có thể.”

Phượng Minh Cô Thành… Cũng không biết vì sao, nghe thấy cái tên này ta lại thấy an lòng dị thường, có lẽ trong ký ức đã mất đi của ta có tồn tại nơi này chăng?

Hắn thấy ta đã bình tĩnh hơn nhiều, liền cười hỏi: “Xin hỏi cô nương tên gì?”

Ta đáp rất tự nhiên: “Như Hoa.” Ta chợt nhớ ra gã tướng quân họ Mạch kia đã từng nói ta tên là Thẩm Thế Liên, nhưng ta quả thật không thích cái tên đó, thế là trịnh trọng lặp lại cả họ cả tên một lần nữa: “Thẩm Như Hoa.”

Hai tháng nay, nếu không phải hắn tốt bụng cưu mang ta, còn quan tâm chăm sóc ta, chỉ e ta đã chết mục trên dòng sông Phượng Tê dài dằng dặc này mà chẳng có người phát hiện. Nếu không phải hắn kiên trì khuyên nhủ ta, giúp ta nguôi bớt nỗi lòng, có lẽ ta sẽ còn u uất rất lâu. Cho nên đối với hắn, ta rất cảm kích.

A Lãng chạy đến trước mặt ta, cười sang sảng, “Xòe tay ra, nhanh.”

https://thuviensach.vn

Ta nhoẻn miệng cười, ngoan ngoãn xòe tay ra, “Ngươi lại muốn làm gì thế?” Người này hoạt bát hiếu động, luôn kiếm mấy thứ dễ thương đến trêu ta.

Một lát sau, trong tay có một thứ gì đó trơn tuột, ta khẽ nắm tay, kết quả thứ đó bị ta sờ, bắt đầu ngọ nguậy trườn lung tung trên tay ta, ta sợ hãi vội buông tay ra.

“Đừng sợ đừng sợ, nó là con cá chạch, ta bắt mãi mới được đấy, ta còn tưởng mùa này không có cá chạch cơ.” Hắn lau tay cho ta, “Nghe Điền tẩu sát vách nói cá chạch nấu canh có thể bồi bổ thân thể, cũng không biết là có dễ làm không.”

Ta ước lượng cái sọt cá chạch đầy cơi của hắn, đột nhiên có chút bất đắc dĩ, “Ngươi bắt nhiều quá, nhóc Tiểu Điền bắt giúp ngươi nữa phải không?”

Hắn trả lời rất thoải mái: “Ừ! Không thì làm sao mà nhiều thế này được?”

Ta thở dài. Nhóc Tiểu Điền chính là con gái của Điền tẩu, vừa tròn mười lăm, chính là độ tuổi sắp cập kê, tâm hồn mộng mơ phơi phới, tình ý khó giấu, ngày nào cũng tìm A Lãng chơi đùa, quyết tâm chơi với hắn đến già, tiếc là mỗi lần ta hỏi hắn có tình cảm gì với nàng ta, hắn đều chỉ nói là muội muội.

“Nếu nàng ta biết chỗ cá chạch này bắt về là để bồi bổ cho ta, nàng sẽ giận đấy.” Ta ngẫm nghĩ, “Thế này đi, tối nay nấu xong đem sang cho nhà Điền tẩu nửa nồi nhé.”

Hắn đồng ý ngay, lau sạch tay ta xong liền vác cái sọt lên vai, “Về nhà thôi.”

https://thuviensach.vn

Dù A Lãng không được khéo tay lắm, nhưng có lẽ trước đây ta cũng chẳng được ăn ngon bao giờ, cho nên đối với đồ ăn hắn làm, ta đều rất yêu thích. Hắn thấy ta thích, lại càng ngày càng chăm chỉ mày mò ra nhiều món ăn.

Sau bữa tối, bởi vì ta đi lại không tiện, vì thế trước giờ vẫn luôn là A Lãng thu dọn bát đũa. Ta nghĩ, nếu cứ thế này mãi cũng không được, những gì nên học thì đều phải học, liền chậm rãi đứng dậy, muốn giúp hắn dọn dẹp một chút, nhưng lại trượt tay đánh rơi chén trà, nước trà nóng hắt vào tay ta. A Lãng lập tức chạy tới hỏi: “Không bị thương chứ?”

Ta trề môi, “Không có chuyện gì.”

Hắn thổi phù một cái vào ngón tay ta, “Mắt của nàng tạm thời chưa nhìn được, đợi bao giờ khỏi thì giúp ta cũng được mà.”

“Nếu cả đời cũng không khỏi, lẽ nào cả đời ta sẽ ăn không ngồi rồi?”

“Không sao, ta có thể chăm sóc nàng mà…”

Ta ngây ngẩn, chợt cảm thấy bàn tay hắn đang nắm tay ta chợt siết chặt hơn một chút, ta nhất thời nghẹn lời, không biết nên đáp lại ra sao, đúng lúc này một cơn gió thổi qua khung cửa, ngay sau đó là một giọng nói lanh lảnh vang lên, chất chứa sự bất mãn và giọng mũi nghèn nghẹn: “A Lãng ca ca, mẹ muội nói ả ta là nàng dâu huynh nhặt về, muội vốn không tin, thì ra đúng là như vậy! Thẩm Như Hoa! Ngươi là đồ vô liêm sỉ, cướp phu quân người khác thật đúng là quá trơ tráo rồi đó!”

A Lãng tức giận, che chở ta ở sau lưng, “Muội nói nhăng nói cuội gì thế? Nàng cướp phu quân của ai?”

“Huynh là của muội! Ả ta cướp huynh đi, còn không cho phép muội mắng ả nữa hả? Huynh càng không cho mắng, muội càng muốn mắng,

https://thuviensach.vn

muội nghe người ta bảo ả đã mang thai con của gã đàn ông khác, có con với người khác rồi mà còn dụ dỗ huynh, mắng ả trơ tráo còn là nhẹ đấy!”

“Nếu muội còn sỉ nhục nàng thì đừng tới nhà ta nữa!”

Ta nghe thấy nhóc Tiểu Điền tức tối hừ một tiếng, rồi khóc thút thít chạy ra ngoài. Nghe nàng ta dùng lời lẽ cay nghiệt như thế, nếu nói không cảm thấy khó chịu chút nào thì đúng là gạt người. Có điều, dù sao nàng ta cùng A Lãng cũng là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã cùng lăn lộn trong đống bùn mà lớn lên, tình cảm rất sâu đậm, nếu thật sự chỉ vì loại người bèo nước gặp nhau như ta mà sinh ra hiềm khích, thì quả thật khiến người ta áy náy.

Ta kéo tay áo A Lãng, ôn hòa khuyên nhủ: “Đi dỗ dành đi, đừng vì ta mà giận dỗi với nàng, ngươi cưu mang ta đã là tốt lắm rồi, đừng khiến người vợ tương lai của mình tức giận mà bỏ đi mất.”

Hắn im lặng hồi lâu, khiến ta nhất thời bối rối, không nhịn được nhớ lại mấy câu vừa rồi xem câu nào kích thích hắn? Kết quả một lúc lâu sau, hắn mới rầu rĩ đáp một câu: “Vợ tương lai gì chứ, ta không coi muội ấy là vợ tương lai…”

Ta đột nhiên cảm thấy tính tình hắn cực kỳ trẻ con, liền bật cười, vươn tay ra định vỗ đầu hắn, kết quả bị hắn bắt lấy tay.

“Nàng nghĩ sao?”

“Gì cơ?”

“Điền tẩu cũng còn phát hiện ra, vậy mà nàng không cảm nhận được chút gì hả?” Thấy ta không nói, hắn có vẻ hơi sốt ruột, sau đó cầm tay ta áp mạnh lên mặt hắn, sợ ta rụt tay về, hắn cầm rất chặt. Lúc này ta mới nhận ra, con người trước mắt này vẫn luôn bị ta tưởng lầm là một cậu bé con, rốt cuộc mặt nóng rần lên.

https://thuviensach.vn

Mặt hắn rất nóng, da dẻ vì mùa thu khô hanh mà hơi nứt nẻ, thậm chí còn hơi bì lên, sờ vào rất thô ráp, nhưng cực kỳ thoải mái.

“Ta thật lòng muốn cưới nàng làm vợ, dù nàng đã từng có quá khứ không hạnh phúc, nàng cũng đã quên sạch rồi mà, nàng cứ coi như trời cao cho nàng một cơ hội để bắt đầu lại từ đâu đi.”

Ta cúi gục đầu, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác trống trải, như là có thứ gì đó không nên lãng quên bị xếp trong một xó xỉnh, nó bất an phun trào, nhưng lại không thoát ra được.

“Có thể ta đã từng gả cho người khác nhưng bị người ta vứt bỏ, có thể ta đã phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ nào đó, cũng có thể ta đã mang bầu trộm với một người đã có vợ…”

“Tất cả đều là quá khứ rồi.” Giọng hắn rất nghiêm túc, “Gã đàn ông đã vứt bỏ nàng, nàng cũng không cần nhớ lại làm gì.”

Ta rụt ngón tay, trong lúc vô tình lại chạm đến một vết sẹo nhỏ dưới khóe mắt hắn, cả người ta chợt như bị thiêu đốt. Vết sẹo kia… Dường như trước kia cũng có một người có vết sẹo dưới mắt như thế.

Dù ta không nhớ được rõ ràng, nhưng ngờ ngợ có thể nhớ ra một ít những ký ức vụn vặt trong khoảnh khắc nào đó, nhưng những ký ức đó lại như sương mù và cầu vồng trên khung trời buổi sớm tinh mơ, chỉ cần bị nắng rọi sáng thêm một chút sẽ tan tành vụn vỡ, không còn dấu vết. Mà vết sẹo này, lại như một tia sét đánh thẳng vào ta.

Giọng của A Lãng dường như hòa vào một giọng nói khác trong đầu ta, khiến tâm tư ta xao động.

“Mấy bữa nữa ta sẽ theo vài chú bác ra khơi đánh cá, đợi ta kiếm được bạc về thành, chúng ta sẽ thành thân nhé.”

https://thuviensach.vn

Trước mắt ta vẫn là một mảnh mịt mù, ánh lửa đêm tù mù trong căn phòng tăm tối lay động trong mắt ta, ta chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hình bóng mơ hồ của A Lãng. Ta chớp mắt mấy cái, cảm thấy chỉ cần một cái chớp mắt, bóng hình này sẽ biến thành người đó…

Nhưng người đó là ai… Ta thật sự không biết.

Ngón tay ta lại mơn trớn vết sẹo dưới mắt hắn, khi hắn hỏi lần thứ hai, ta cuối cùng đáp một tiếng "Được".

Sau đó, nhóc Tiểu Điền căm thù ta hết mực.

Nếu đã nhận lời hắn, ta sẽ không nghĩ nhiều nữa, chỉ cảm thấy tiếc nuối, nếu không phải vì A Lãng, có lẽ ta với nàng sẽ trở thành bạn bè. Ngày ra khơi, A Lãng dặn dò ta đủ điều, làm như rất không an tâm, nắm tay ta mãi không chịu buông, cho đến khi chủ thuyền cười hà hà thúc giục lần thứ hai mươi mấy, hắn mới bịn rịn lên thuyền, câu cuối cùng hắn nói với ta là: "Chờ ta về nhé."

Ta cười đáp được, nhìn hắn dần đi xa, trong lòng cũng có phần quyến luyến, xốc lại tâm tình xong, ta chống gậy mò đường về nhà.

Nhưng ngày đó đường phố Phượng Minh Cô Thành rất đông đúc, người đến người đi tấp nập ồn ào. Ta cẩn thận lò dò trong đám người, bị xô ngã đến mấy lần.

Đang lơ mơ thì nghe thấy một bác gái đi ngang qua nói, ba ngày trước, Thất thành chủ mới trở về, hình như bị thương rất nặng, nghe đâu vừa về thành là được khiêng ngay vào Phượng Sào cung, tình hình không khả quan cho lắm. Vậy mà bây giờ đã khỏi đến bảy tám phần, không ít dân chúng phản ánh lên trên, thành dân lo lắng cho thương thế của thành chủ, hy vọng được gặp thành chủ một lần, để xác định rằng thân thể thành chủ còn khỏe mạnh.

https://thuviensach.vn

Một bác gái khác phản bác: “Không thể nào, Thất thành chủ hơn hai mươi năm nay chưa từng ra khỏi Phượng Sào cung một bước, sao có thể vì chuyện cỏn con này mà lộ diện?”

Ta nheo nheo mắt, cảm thấy quá khó hiểu, liền tìm phương hướng phát ra âm thanh hỏi một câu: “Vì sao vậy?”

Kết quả là chớp mắt sau đó, bức tường người phía xa liền truyền tới một tiếng hét cao vút đầy kích động: “Kìa, kìa! Thành chủ ra rồi!”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Ta không nhìn thấy, muốn lùi về phía sau, nhưng đoàn người vừa nghe thấy "Thành chủ ra rồi!" liền nhốn nháo cả lên, mọi người đều ra sức chen lấn vượt lên, ta cũng bị cuốn theo dòng người về một hướng khác. Cảnh tượng này, xem chừng chẳng khác gì đàn heo đang tranh ăn trong máng.

Sau đó trên đài Phượng Sào cung truyền đến một câu: "Im lặng."

Trong nháy mắt, bốn phía đều lặng phắc, nhưng ta nghe ra được, nhịp thở của mọi người lộ ra vẻ căng thẳng và hưng phấn.

Chuyện về Phượng Minh Cô Thành ta đã nghe A Lãng nói, vị Thất thành chủ đương nhiệm này chưa có ai được thấy mặt, sau đó xuất thành để tìm tung tích kẻ phản bội Thẩm Hòa và Băng Nương bị toàn thành phỉ nhổ, cùng với thánh tế kế nhiệm của thành.

Bây giờ hắn trọng thương trở về, nghe đồn là đã giết được kẻ phản bội, nhưng thánh tế kế nhiệm gặp bất trắc trên đường về thành, bị tách khỏi Thất thành chủ, đến nay hình như vẫn chưa rõ tung tích.

Ta thở dài, thánh tế đối với Phượng Minh Cô Thành có ý nghĩa phi phàm, nếu không còn thánh tế, e là Phượng Minh Cô Thành sẽ phải rời khỏi nơi rừng Hổ Nhĩ trù phú này.

Đột nhiên, bên tai ta vang lên tiếng mọi người reo hò mừng rỡ, nghe không rõ ràng, theo sau tiếng reo hò là các loại xì xào bàn tán, mấy phụ nhân và cô nương bên cạnh ta cũng sôi nổi thảo luận phong thái và vẻ ngoài

https://thuviensach.vn

của thành chủ, nghe giọng điệu vui sướng của bọn họ thì chắc vị thành chủ này phải đẹp trai oai hùng lắm.

Thật ra điều này cũng không có gì kỳ lạ, dù sao Phượng Minh Cô Thành cũng là một tòa thành khép kín độc lập, dân chúng chất phác, hầu hết thành dân đều ngưỡng mộ phong thái của các liệp đầu, gần như coi đó là một tín ngưỡng để tôn thờ, huống chi là lão đại của Phượng Sào cung, thủ lĩnh của các liệp đầu, thành chủ Phượng Thất Thiềm mà mọi thành dân đều cúi đầu xưng thần, nói tóm lại, Phượng Thất Thiềm được sùng bái điên cuồng tới mức khiến người ta giận sôi.

Ví dụ như, ở chợ có rất nhiều tiệm bán tranh khiêu dâm về Phượng Thất Thiềm, mỗi tiệm tranh lại vẽ một kiểu, có tà mị hớp hồn, có ôn hòa khiêm tốn, có xinh đẹp tao nhã, có lạnh lùng kiêu ngạo, các cô nương còn có thể yêu cầu họa sĩ vẽ một bức tranh có mình cùng Phượng Thất Thiềm để đem về chiêm ngưỡng. Bây giờ vị thành chủ này lộ mặt ra rồi, e là sẽ chỉ còn một tiệm tranh có thể độc quyền kinh doanh thôi.

Còn có các loại kịch bản phán đoán về chuyện cũ của Phượng Thất Thiềm, nào là chuyện tình không thể nói của Phượng Thất Thiềm cùng Tiểu Đàm thủ thị*, tình yêu đẫm máu cho đến tháng ngày quên lãng ngao du giang hồ giữa Phượng Thất Thiềm cùng Cầm Đoạn, khoa trương hơn một chút, còn có năm tháng sầu triền miên của Phượng Thất Thiềm và nam sủng, chỉ có ngươi không nghĩ tới, chứ không có gì bọn họ không bịa ra được.

*thủ thị: hầu gái đứng đầu.

Lại ví dụ như, đừng thấy nhóc Tiểu Điền ngày ngày quấn quít si mê A Lãng như thế, thế nhưng mỗi khi dùng bữa, nàng đều sẽ ném A Lãng ca ca âu yếm của nàng ra sau đầu, muôn phần thành kính mà khấu đầu ba cái trước chân dung Phượng Thất Thiềm.

https://thuviensach.vn

Không biết vị thành chủ kia làm động tác gì, những tiếng nhốn nháo lại ngưng bặt, sau đó giọng nói của hắn vang vọng khắp thiên đài, lạnh lẽo mà rõ ràng, cứng ngắc nhưng lại có chút suy yếu, còn xen lẫn vài tiếng ho khan.

“Ta về thành mấy ngày nay, thân thể có bệnh, khiến cho chúng dân lo lắng, bây giờ đã gần như khỏi hẳn, Phượng Thất Thiềm xin cảm tạ.”

Hắn dứt lời, tiếng hò reo lại rộ lên bốn phía, mọi người đều kích động.

“Thời gian gần đây có khá nhiều lời đồn liên quan tới thánh tế kế nhiệm, do đó xin được làm rõ, thánh tế đã về thành trước ta, chứ không phải bị mất tích, chỉ có điều nhiều ngày bôn ba mệt nhọc nên thân thể khó chịu, chờ tới đại lễ chuyển giao thánh tế, mọi người sẽ được gặp nàng.”

Ta ngẩn người, thánh tế này thật ra còn thần bí hơn thành chủ nhiều, nghe nói trước đây mỗi năm chỉ lộ diện có một lần vào lễ mừng năm mới, so với thành chủ, ta càng tò mò cô gái tộc Ngọc Lan Già này mặt mũi ra sao, không biết là có đẹp hơn vị mẫu thân phong hoa tuyệt đại của nàng không?

Thất thành chủ chỉ nói vài câu rồi vào điện, sau đó Tiểu Đàm thủ thị tuyên bố vài thông báo và thông cáo mới, đều là mấy vấn đề về giá cả linh tinh, điều khá khiến ta lưu ý, là tin tức liên quan tới Lễ Ngư Thực kia.

Lễ Ngư Thực là ngày lễ theo phong tục tập quán của thành, sau trận mưa đầu tiên của mùa thu một ngày, để chúc mừng vụ thu hoạch lương thực hàng năm và cầu cho mưa tưới tắm cho đất đai phì nhiêu màu mỡ. Mà bởi vì thời điểm này hàng năm thượng du sông Phượng Tê thủy triều sẽ dâng cao, mang theo nguồn cá dồi dào, vì thế dân chúng đều dùng cá làm món chính, dùng rượu cất từ lúa mạch làm món phụ, cả thành ăn uống vui vẻ một đêm.

https://thuviensach.vn

Trong thành thông báo thuyền đánh cá đã xuôi theo dòng Phượng Tê tới thượng du đánh cá, không tới mấy ngày sẽ có chợ cá phong phú, nhắc các vị thành dân nên chuẩn bị sẵn sàng để trữ hàng, tuyệt đối đừng bỏ lỡ dịp này.

Tiểu Đàm vừa dứt lời, nhiệt tình của mọi người cũng đều tản đi, túm năm tụm ba kéo nhau đi, chỉ có lời đàm luận về khuôn mặt thành chủ vẫn không dứt bên tai. Ta đi lại không tiện, chỉ còn cách đợi cho mọi người đi gần hết mới lần mò rời khỏi. Mới quay đầu đi được mấy bước, chợt nghe thấy sau lưng rộ lên tiếng huyên náo. Ta dỏng tai lên nghe, hình như là cuộc thi sinh diện liệp đầu mấy ngày trước vừa mới có kết quả, trong cung sai người ra dán bố cáo. Nhất thời, dòng người vừa tản bớt nay lại sôi trào, mọi người chen lấn xô đẩy, vô cùng náo nhiệt.

“Nhanh như vậy đã có kết quả rồi à? Không thể nào, thời đại này có khi là dán bố cáo bịp bợm cũng không chừng.”

“Bà mù à? Là A Anh bên cạnh Tiểu Đàm thủ thị dán bố cáo, làm sao mà giả được?”

“Oa, chồng bác được chọn rồi kìa! Sau này ăn sung mặc sướng khỏi phải lo cơm áo gạo tiền nữa nhé!”

…

Ta chẹp chẹp miệng, không nhịn được oán thầm, trúng tuyển thì sung sướng cái gì chứ? Sau này ru rú trong nhà chờ chồng về, không biết hắn ở bên ngoài phải chịu cảnh gió tanh mưa máu ra sao, chưa biết chừng một ngày nào đó đầu chồng ngươi cũng sẽ được đưa đến trước mặt ngươi, đó là cảnh tượng kinh khủng cỡ nào chứ, chỉ nghĩ thôi đã thấy kinh hoàng. Nếu A Lãng bất hạnh bị chọn, ta sẽ hủy hôn ngay vào ngày thành thân, nếu không hủy hôn được, ta sẽ tự treo cành đông nam*, nếu không treo được

https://thuviensach.vn

cành đông nam… Ta sẽ kéo hắn đâm đầu vào đậu phụ đông bên nhà Đông Thi làm đậu phụ cùng tự tử.

*Tự treo cành đông nam: ý nói tự tử vì tình. Đây là một câu thơ trong một bài dân ca đời Hán.

Ta thở dài, bỗng nhiên bị người bên cạnh xô phải, cây gậy dò đường của ta liền rơi xuống đất. Ta ngồi xổm xuống mò mẫm mãi vẫn không tìm được, lúc đang buồn rầu thì chợt có người nhét cây gậy vào tay ta, còn nhẹ nhàng nói một câu: “Cầm lấy này, tỷ tỷ cẩn thận một chút nhé.”

Nghe giọng nói kia, hình như là một thiếu niên còn nhỏ tuổi… Chưa đợi ta nói lời tạ ơn, thiếu niên kia đã bị một người đàn bà từ đâu xông tới kéo ra.

Người đàn bà kia khóc thất thanh, vừa khóc vừa nói: “A Anh quý nhân, xin cậu thương cho nhà chúng tôi mấy đời độc đinh, bỏ qua cho nhà chúng tôi đi! Nó thật sự không thích hợp làm liệp đầu đâu, công phu mèo quào của nó mà đi làm liệp đầu thì chỉ có đường thành quỷ dưới đao của người ta thôi!”

Thiếu niên tên A Anh kia bất đắc dĩ nói: “Bác gái à bác đừng quỳ nữa, đứng dậy đi đã, sinh diện liệp đầu đều là do các vị tổng giáo đầu lựa chọn, ta cũng không làm gì được.”

“A Anh quý nhân, cậu mà không chịu giúp tôi thì tôi chẳng biết cầu xin ai nữa! Tôi cũng biết dốc sức vì thành là chuyện đương nhiên, nhưng bản lĩnh thằng bé nhà tôi đến đâu thì tôi quá rõ ràng, nó thực sự không làm liệp đầu được đâu, xin ngài nói hộ vài câu trước mặt thành chủ, giúp tôi một chút đi mà!”

Ta dừng bước, nhíu mày. Thật ra quy định này của Phượng Minh Cô Thành đúng là vô tình quá, chẳng thèm quan tâm người được chọn có phải

https://thuviensach.vn

là độc đinh hay không, nhất định phải bắt người ta đi làm công việc nguy hiểm như thế, sẽ khiến cho dân chúng phẫn nộ tới cỡ nào đây?

Đầu óc ta chợt lóe lên một suy nghĩ khác thường, …dường như rất lâu trước đây ta cũng đã từng có ý nghĩ như vậy, cảm thấy rất đỗi quen thuộc.

Rõ ràng A Anh bị khó xử, “Chuyện này… Ta thật sự…”

“To gan!”

Tiếng quát này vừa vang lên, mọi người đều im bặt.

A Anh ấp úng gọi một tiếng: “Tiểu Đàm tỷ tỷ…”

Cô gái Tiểu Đàm kia bước chân nhẹ nhàng, nhưng từng bước đều vững chãi, giọng nói thể hiện rõ sự nghiêm nghị và tức giận, “Dân phụ to gan, ngươi biết rõ quy củ trong thành mà còn cố ý vi phạm, chẳng lẽ là muốn tổng giáo đầu phải nghiêm trị lệnh lang để răn đe chúng dân, ngươi mới thỏa mãn?”

Người đàn bà kia nghe vậy liền cuống quít nói không dám không dám, rồi vội vàng chạy mất, có lẽ đã bị dọa cho sợ hết hồn.

Chờ người đàn bà kia đi khỏi, Tiểu Đàm thở dài, nhẹ giọng quở A Anh: “Ta đã sớm bảo đệ rồi, đối với những chuyện đệ không thể can thiệp này, nhất định phải nhẫn tâm một chút, đệ đều cho vào tai trái cho ra tai phải có phải không?”

“Tiểu Đàm tỷ tỷ, đệ sai rồi…”

Bọn họ nói chuyện rất khẽ, người bên ngoài hẳn là không nghe được, nhưng ta đã mù hai mắt, tai và mũi lại trở nên vô cùng nhạy bén, vì thế tiếng nói chuyện của bọn họ vẫn truyền đến tai ta rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Đàm nói: “Lần sau đừng thế nữa, gần đây vì Thất thành chủ mà ta đã đủ phiền rồi, đệ đừng gây thêm phiền toái, nhất định phải cố gắng tuân theo quy củ.”

“Phiền gì ạ? Vì vết thương của Thất thành chủ ư? Không phải Thang bà bà đã nói vết thương của ngài ấy đã khỏi bảy tám phần rồi ư?”

“Vết thương trên người còn dễ lành, chỉ e tổn thương trong lòng mới khó… Cũng không biết thánh tế cô nương đi đâu rồi, Thang bà bà nói tận mắt nhìn thấy nàng ấy tiến vào thác Phong Lâm rồi mà, đã như thế, vì sao nàng không tới tìm Thất thành chủ cơ chứ?”

A Anh ngập ngừng: “…Hay là xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó?”

“Phi phi phi! Nói nhăng nói cuội gì đó! Đi đi đi, trở về thành thôi!”

Sau đó bên kia truyền tới tiếng cửa cung khép lại kẽo kẹt, có lẽ bọn họ đã vào cung rồi.

Ta bừng tỉnh, thì ra thánh tế… thật sự bị mất tích ư? Những gì vị Thất thành chủ kia nói trên thiên đài đều là gạt người… Chẳng lẽ hắn chỉ muốn trấn an lòng dân thôi sao… Đêm hôm trước phía đông nam rừng Hổ Nhĩ còn xảy ra động đất, tiếng gào rú của hơn một nghìn sinh linh vô cùng chói tai. Phong thủy luân chuyển, chẳng biết chừng ngày nào đó trong thành sẽ xảy ra động đất. Nghĩ như vậy, ta liền lo lắng, căn nhà lụp xụp kia của A Lãng làm sao chịu được thiên tai như vậy, ngay cả con chó cách vách thường ngày sủa vài tiếng, căn nhà đã chấn động tới mức xà nhà lung lay, ngói rơi lả tả.

Nghĩ tới con chó nhà cách vách, ta chợt nhớ ra sáng nay quên chưa đóng cửa, con chó kia nhăm nhe cá khô phơi trong nhà đã lâu, nhỡ nó thừa dịp không ai trông nhà xông vào gây án thì hỏng bét. Ta lo ngay ngáy, bước chân trở nên gấp rút, kết quả lại va phải một người.

https://thuviensach.vn

Thứ gì đó trên người kia bị ta hất rơi, tức tối mở miệng mắng ta, ta vừa nói xin lỗi, vừa nhoài người trên mặt đất lần mò nhặt đồ lên, người kia im lặng chốc lát rồi nói: “Ngươi là người mù, việc này bỏ qua đi, lần sau cẩn thận một chút.”

Ta vội đứng dậy nói cảm ơn, sau đó nghe thấy một tiếng gọi từ xa vọng tới: “Thẩm cô nương — Thẩm cô nương dừng chân —“

Giọng nói này, hình như là cô nàng tên Tiểu Đàm kia…

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Ta vừa quay đầu lại thì đã bị một người đàn ông xa lạ nhiệt tình đỡ đến đầu hẻm, người qua đường kia còn không ngừng trách móc ta: "Cô nương mù mà còn lơ ngơ đi giữa đường, nếu không phải tôi kéo cô lại thì vừa nãy cô bị xe ngựa tông vào rồi đấy."

Ta ngẩn ra, vội vàng nói cám ơn, nhưng người đó đã đi mất, chỉ để lại tiếng bước chân vội vã. Ta cũng không rõ hắn dẫn ta tới nơi nào, nhưng cẩn thận lắng nghe thì không còn nghe thấy tiếng của Tiểu Đàm nữa.

Sau khi chống gậy mò về nhà, ta bắt đầu chậm rãi học cách tự mình sinh hoạt dựa vào cái gậy. A Lãng mười ngày nửa tháng chưa thể về được, nếu không tự ép mình làm quen với thế giới mù mịt này, chỉ e ta sẽ phải ăn gió Tây Bắc nhiều ngày.

Mấy ngày nay nghe nói Phượng Sào cung treo giải thưởng lớn tìm một người, ta vốn ít giao tiếp với người khác, A Lãng đi rồi, ta lại càng thu nhỏ vòng giao tiếp của mình, vì thế không nắm bắt được bất cứ tin tức gì, chỉ tình cờ nghe từ miệng người qua đường mới biết người kia hình như là nữ, chân dung người đó được dán trên tường cung, cũng không biết là phạm tội gì, trong cung ngày ngày cử một đám sứ giả cầm bức chân dung này đi tuần tra trong thành, rất có tư thế không tìm ra quyết không bỏ cuộc. Theo đó là các loại tin tức ngầm truyền ra, làm cho người ta ôm bụng cười nhất chính là, mọi người đoán cô gái kia là hầu gái từ trong cung trốn ra, thừa dịp Thất thành chủ bị thương nặng cơ thể yếu ớt dễ đẩy ngã, ban đêm cướp đoạt sự trong trắng của Thất thành chủ.

https://thuviensach.vn

Dù ta rất muốn vào thành tham gia trò vui, nghe ngóng mấy câu chuyện mà các tiên sinh kể về cô gái kia, nhưng ta hành động bất tiện, không thể chạy lung tung, hơn nữa cảm giác phương hướng của ta kém kỳ lạ, kém tới mức quả thật trời đất không tha, chỉ ra khỏi nhà hơn mười mét đã không tìm được đường, vì thế cất nhắc các loại nhân tố nội ngoại này, ta vẫn đành kìm nén lòng hiếu kỳ mãnh liệt, chờ A Lãng về hẵng nói, chỉ mong vụ bát quái này kéo dài được tới mười ngày nửa tháng.

Tháng ngày trôi qua buồn tẻ, ta lại vui vẻ thanh nhàn, không phải ở nhà đãi trấu cho gà ăn, thì chính là chăm sóc cây bông và lúa trong ruộng, chỉ chạy tới chạy lui hai nơi này, buổi tối giúp A Lãng vá lại quần áo cũ, khâu lại những đường chỉ đã bung.

Khoảng nửa tháng sau, ta mới nhận được thư hắn gửi về, đáng tiếc ông bác đưa thư không biết chữ, không đọc được cho ta nghe. Ta quýnh lên, cầm theo bức thư đi tìm Điền tẩu, phu quân bà ta là tiên sinh đọc sách, nhất định sẽ biết chữ. Lúc ta hứng thú bừng bừng chạy tới, mới phát hiện chỉ có mỗi nhóc Tiểu Điền ở nhà.

Nhóc Tiểu Điền gắt giọng bảo ta: “Ngươi tới đây làm gì?”

Ta cũng không quan tâm nàng có căm ghét ta hay không, chỉ nghĩ, cha nàng là một người trong bụng có mực*, chắc nàng cũng lăn lê trong nghiên mực mà lớn lên, ta bèn chìa bức thư ra, nói: “Đọc cho ta nội dung bức thư này được không?”

*Ý nói có kiến thức, học vấn

Nàng im lặng một lát, cầm lấy thư trong tay ta, “A Lãng ca ca viết thư cho ngươi à?”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

Nàng lại im lặng, sau tiếng sột soạt, liền nghe thấy nàng nói: “A Lãng ca ca đối xử với ngươi tốt thật đấy.”

Ta thấy hình như nàng đã hơi mềm lòng, liền sốt ruột nói: “Đọc hộ ta một chút, được không?”

“Đọc cho ngươi thì ta được lợi gì?”

Ta ngẫm nghĩ, “Sau này ngươi đi tìm A Lãng chơi, ta nhất định sẽ không tức giận.”

Nhóc Tiểu Điền rất khinh thường, hừ một tiếng, “Kể cả ngươi tức giận, ta cũng sẽ đi tìm A Lãng chơi.”

Ta không nhịn được bật cười, “Ngươi xem, sau khi ta thành thân với hắn, ta sẽ là vợ hắn, nếu ta tức giận, A Lãng sẽ không chơi với ngươi nữa, vì thế ngươi phải lấy lòng ta thì mới có cơ hội tiếp cận hắn chứ.”

Chắc nàng cảm thấy ta nói có lý, đáp một câu được, sau đó ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Thế này đi, nếu ta đọc thư cho ngươi nghe, ngươi phải tới khu chợ trong trung tâm thành mua sợi đay để dùng vào lễ Ngư Thực cùng ta, đây là nhiệm vụ mẹ giao cho ta, ta không thích đi một mình.”

Ta vừa đồng ý, liền nghe thấy nàng đọc mấy câu nhanh như gió, ta còn chưa nghe rõ, bảo nàng đọc lại thêm lần nữa, nhưng nàng tỏ vẻ mất kiên nhẫn, nói là ta cố ý, chính là muốn kích thích nàng, khiến nàng đố kỵ. Ta biết nàng đang giở thói ngang ngược, trong lòng bất đắc dĩ, nhưng chỉ đành cất thư vào trong túi, cùng nàng đi tới chợ.

Thật ra gian nhà của A Lãng ở bên bờ một nhánh nhỏ của sông Phượng Tê, thuộc về một ngôi làng ngoại thành tương đối hẻo lánh, cách khu chợ trong thành rất xa, lần trước A Lãng rời bến thuyền ở cảng ra khơi, lúc ta đi tiễn, phải đi qua trung tâm thành, quãng đường từ đó trở về quả thật khiến người ta phải ghi lòng tạc dạ… Từ đó về sau ta liền thề không

https://thuviensach.vn

bao giờ đi trung tâm thành nữa, vì thế bây giờ đáp ứng nhóc Tiểu Điền cũng phải hạ quyết tâm rất lớn, nhưng mối làm ăn này quả thật chẳng lời lãi gì, nhóc Tiểu Điền đọc thư qua quýt quá.

Trong khoảnh khắc bị nàng kéo đến chợ ta chợt có dự cảm chẳng lành, bởi vì nàng đi lòng vòng qua những nơi tập trung rất đông người, không dừng lại chỗ nào, căn bản không giống như đến mua sợi đay, mà càng giống như muốn tới một chỗ khác. Ta hỏi hàng muốn đi đâu, nàng liền giả ngu nói đi mua sợi đay, không thì còn làm gì nữa?

Sau đó nàng chợt buông tay ta, kêu ca bị đau bụng, muốn đi tìm nhà xí. Ta không ngăn được, chỉ đành để nàng đi, hỏi nàng bao giờ thì về, nàng cũng không trả lời ta, nhưng tiếng bước chân chạy xa nghe cũng rất hấp tấp, không giống như đang gạt ta.

Ta đứng tại chỗ chờ nàng mất nửa chén trà, vẫn không thấy nàng quay lại, lúc này liền hoảng hốt. Lẽ nào nàng xảy ra chuyện gì rồi?

Kết quả chỉ chớp mắt sau khi nảy ra cái ý nghĩ mà sau này nhớ lại mới thấy thật nực cười này, cánh tay của ta đã bị ai đó túm chặt.

“Trông rất giống với người trong tranh, nói không chừng lần này là đúng đấy.”

Ta run lên, con ngươi bất an đảo qua lại, theo bản năng bắt đầu xô đẩy người đang túm tay ta, “Các người làm gì thế…”

Người đang giữ tay ta là một gã vạm vỡ, vải áo trên người rất đặc biệt, sờ vào trơn láng mềm mại, sờ kỹ hơn có thể nhận ra bên trong còn có một lớp tơ vàng, từng mảnh nối tiếp nhau, vô cùng dẻo dai, thật giống như thánh giáp vàng của người trong Phượng Sào cung.

Nghĩ như vậy, ta liền hoảng sợ, bọn họ đang muốn bắt ta ư? Nhưng ta là một thành dân lương thiện, giữa ban ngày không ăn trộm ăn cướp, không

https://thuviensach.vn

dụ dỗ người có vợ, dựa vào đâu mà muốn bắt ta. Ta giãy giụa, gã vạm vỡ kia liền bẻ quặt tay ta ra sau lưng, đau tới mức ta túa mồ hôi lạnh.

“Đây không phải một người mù sao? Không bắt nhầm người đấy chứ?”

“Bên trên tuy không chỉ thị vì sao phải bắt cô gái kia, nhưng lại phát lệnh truy nã hạng giáp, vậy nên cô gái kia chí ít cũng phải là trọng phạm giết người trong thành, thân thủ ắt phải cao siêu. Mấy người bắt lúc trước còn đáng tin một chút, huynh xem cô gái này mù lòa như thế, trông cũng yếu rớt làm gì có sức chiến đấu, tuyệt đối không phải đâu.”

Phía sau gã vạm vỡ kia vang lên những tiếng bàn cãi đầy nghi vấn.

Gã vạm vỡ lại nói: “Chúng ta chỉ tuân lệnh làm việc, nếu bắt nhầm thì lại thả ra là được, có điều cô nhóc vừa nãy dẫn nàng ta tới đây không phải đã nói rồi ư, cô gái này lai lịch không rõ, nhiều ngày trước trôi từ thượng du sông Phượng Tê xuống, rất có khả năng không phải người trong thành, cho dù nàng ta không phải là cô gái trong bức tranh, ắt cũng có chút vấn đề, dù thế nào cũng phải điều tra rõ ràng mới được.”

Ta bất đắc dĩ, “Đại ca à, ta trói gà không chặt, bây giờ mắt còn mù lòa, tạm thời cho dù có lai lịch thế nào chăng nữa, Phượng Minh Cô Thành của các người rộng lớn như thế còn sợ một cô gái bé nhỏ như ta hay sao? Tuy ta không phải người trong thành, nhưng ta sắp trở thành vợ của người trong thành các người ngay đây, như vậy còn không được à?”

Gã vạm vỡ kia chần chừ, “Cô đã nói thế, vậy thì hãy gọi phu quân tương lai của cô đến đây làm chứng, phu quân tương lai của cô là vị nào?”

“Hắn tên A Lãng, ở số tám thôn Điền Hoa, mấy ngày trước mới ra khơi đánh cá, nhưng sắp về rồi.”

https://thuviensach.vn

Ta vừa nói dứt lời, liền nghe thấy đám bọn họ cười rộ lên, một người trong số đó dùng giọng điệu châm chọc nói: “Cô nương à, cô chọn người làm chứng đến là hay thật, tối qua mới có tin truyền về, thuyền đánh cá ra khơi đụng phải đá ngầm, chẳng có ai sống sót cả, vị “phu quân tương lai” này của cô sợ là chôn thây dưới lòng sông Phượng Tê rồi, cô vẫn nên ngoan ngoãn đợi thẩm vấn đi, đừng có bịa đặt mấy lời dối trá này nữa.”

Ta lập tức sững sờ, “Không thể nào… Sáng nay thư của hắn mới chuyển về mà… Sao hắn có thể chết được? Các người…” Ta còn chưa dứt lời, đã bị bọn họ nhét vải vào miệng.

Sau khi bị bọn họ đưa đến lao ngục trong Phượng Sào cung, ta vẫn chưa hồi hồn, chờ tới khi tỉnh táo lại, mới phát hiện chân tay ta đều đã bị đeo xích, xích sắt kia cực kỳ dày nặng, theo lý luận của bọn họ thì chó không sủa mới càng thích cắn người, bọn họ sợ ta giấu tài, vì thế nhất định phải dùng tới đãi ngộ hạng nặng này.

Kết quả ngây ngốc rất lâu mới phát hiện, thì ra những người “giấu tài” ở cùng phòng giam không chỉ có một mình ta…

Nghe tiếng hít thở trong phòng giam thì có ít nhất mười mấy người, lúc bọn họ cử động đều gây ra tiếng xích sắt kéo lê hệt như ta, nên hẳn là đều dùng loại xích sắt giống nhau. Nghe bọn họ thi thoảng tán gẫu, ta đoán bọn họ cũng đều là những người mẹ hiền vợ đảm, lương dân trong thành an phận thủ thường, người có sức chiến đấu nhất chính là một cô nương làm nghề giết lợn. Bọn họ điên tới cỡ nào mới đi bắt bớ bừa bãi như vậy chứ?

Trong lòng ta thầm nghĩ, ha ha, cô gái trong bức chân dung kia, nhất định không chỉ đẩy ngã Thất thành chủ, mà còn xâm phạm cúc hoa của hắn!

Chưa được hai ngày, lại có thêm mấy người “giấu tài” nữa bước vào, ta tần ngần ngồi trong góc, tâm trạng lo sợ hoang mang bởi vì những người

https://thuviensach.vn

“giấu tài” càng ngày càng nhiều mà dần thả lỏng. Mà sau khi thả lỏng, chuyện A Lãng lại càng lúc càng khiến ta khó mà tiếp nhận.

Ta rút bức thư của A Lãng từ trong túi áo, siết trong tay hết lần này đến lần khác, nội dung bức thư vốn ta rất chờ mong, bây giờ lại không muốn biết chút nào… Ngộ ngỡ… là giấy báo tử do người phụ trách xử lý sự cố ở địa phương gửi về thì sao… Ta đang đau khổ, chợt nghe chung quanh rộ lên tiếng huyên náo, ta cẩn thận lắng nghe, mới phát hiện bên ngoài lao ngục truyền tới tiếng bước chân đang ngày càng tới gần.

Giống như, có phần nôn nóng…

Sau khi tiếng bước chân dừng lại trước phòng giam của chúng ta, có một giọng nữ vang lên: “Tất cả cô gái có dung mạo giống trong tranh đều ở đây cả phải không? Không bỏ sót ai đấy chứ?”

“Vâng, thưa Tiểu Đàm thủ thị.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tiểu Đàm thủ thị là thị nữ bên cạnh Thất thành chủ, chưởng quản đám nữ hầu nam hầu của Phượng Minh Cô Thành, là vai nữ chính nổi tiếng nhất trong lời đồn cùng Thất thành chủ, ngoại trừ Cầm Đoạn đã từng vang danh một thời.

Nàng tới đây làm gì?

Ta đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy nàng nói với gã canh gác: "Trong số những người này, rất có khả năng có phạm nhân chúng ta đang tìm, kẻ này tội ác ngập trời không thể tha thứ, nhất định phải để Thất thành chủ đích thân xét hỏi, nơi này quá tù mù, ta cũng không nhìn ra được người nào mới là ả. Các ngươi cứ gỡ bỏ xích sắt trên chân tay họ ra đã, ngàn vạn lần không được gây thương tổn đâu đấy! Chú ý ngàn vạn lần không thể làm họ bị thương!"

Tiếp đó tay chân chúng ta đều được thả tự do, ta dựa vào song gỗ đứng dậy, nghe thấy có người nói với Tiểu Đàm thủ thị: "Trong số những người mà chúng ta bắt có thể có cả thành dân vô tội, xin cả gan hỏi Tiểu Đàm thủ thị một câu, trên thân thể phạm nhân kia có điểm đặc biệt gì không? Ví dụ như chân thọt, mắt mù, hoặc là… người câm?"

Tiểu Đàm thủ thị ngập ngừng, "Cũng không có khả năng… Nàng không thể bị thương, bị thương cũng sẽ rất mau lành." Giọng của nàng trở nên rất thấp, thậm chí rất u ám, "Không phải là… các ngươi dùng hình đấy chứ?"

"… Không dám không dám, vẫn luôn chờ chỉ thị!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Đàm thủ thị dường như thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt, đã như vậy thì thả những cô nương thân thể có khuyết tật ra cả đi.”

Ta vừa nghe thế, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng coi như được buông xuống. Chỉ chớp mắt tiếp theo ta liền nhận ra có người tới đỡ ta, đi trong hành lang hẹp một lúc thì ra khỏi lao ngục, vốn là ta cùng với một cô nương câm và một cô nương thọt chân đã được đưa tới cửa cung, đang muốn bước ra ngoài thì chợt bị một người phía sau gọi lại: “Này — Không được đi! Không được đi!”

Gã hầu nam dẫn đường cho chúng ta sốt ruột hỏi: “Lại làm sao thế?”

Người kia thở hồng hộc, “Tiểu Đàm thủ thị nói, có thể người kia sẽ ngụy trang, lệnh cho chúng ta dẫn những cô nương này quay lại.”

“Vừa rồi còn nói là thả được, giờ lại thay đổi được ngay, chậc chậc chậc.”

“Hình như là ý của Thất thành chủ, Tiểu Đàm thủ thị tự ý thả người không báo lên Thất thành chủ, kết quả bị Thất thành chủ mắng cho một trận rồi.”

Ta hoảng sợ. Ông nội nó, đánh chết ta cũng không quay lại đâu, quay lại rồi cũng chẳng biết sẽ bị nhốt bao nhiêu ngày trong khi không có tội tình gì.

Lúc cánh tay bị tóm, ta ra sức giằng co, chỉ còn một bước nữa là ta có thể ra khỏi thành, vì sao lại gặp phải chuyện như vậy chứ! A Lãng hiện tại chưa rõ sống hay chết, có thể đã có tin tức gì đó truyền về, nghĩ tới việc ta còn không dưng bị nhốt trong cái nơi chết tiệt trong cung này ta liền tức giận, càng tức giận lại càng giãy tợn.

“Ta không quay lại! Các người thả ta ra! Khốn kiếp!”

https://thuviensach.vn

Gã kia bị móng tay ta cào trúng mặt, giận dữ giáng cho ta một cái tát, cái tát này của hắn dùng sức khá mạnh, rất có ý tứ muốn đập cho ta hôn mê bất tỉnh rồi khiêng đi.

Miệng hắn còn hùng hùng hổ hổ, "Xem ra ngươi chính là chột dạ! Thất thành chủ anh minh thần võ, tính toán như thần, may mà không bị ả trà trộn lẩn mất, mau mau lôi đi!"

Ta bị tát đến váng cả đầu, sau đó bị bọn chúng dẫn tới một nơi không biết tên, bọn chúng đẩy mạnh một cái, ta ngã vật ra đất, nếu nói là tàn nhẫn thì hơi quá, bởi vì trên đất có trải thảm mềm, vì thế một chút trầy da ta cũng không có.

Ta lần mò tấm thảm len trên đất, mềm mại nhẵn nhụi, dày nặng chắc chắn, hơn nữa ta sờ lần nửa ngày mà vẫn chưa thấy điểm dừng, hiển nhiên là cái loại thảm lớn đến mức khiến người ta tặc lưỡi. Mà tấm thảm lớn như vậy, ít nhất phải dùng hai bộ lông thú dày mới dệt thành, ước chừng cũng quý báu tới mức khiến người ta tặc lưỡi. Một nơi toàn thứ đồ khiến người ta tặc lưỡi như vậy, sao có thể dùng để thẩm vấn phạm nhân? Hơn nữa không khí nơi này thoang thoảng có mùi đàn hương nhàn nhạt, ai thẩm vấn phạm nhân mà còn đốt gỗ đàn hương cho thơm nữa chứ?

Bên cạnh có một cô nương tốt bụng đỡ ta ngồi dậy, còn hỏi ta có bị thương chỗ nào không, ta lắc đầu, hỏi nàng nơi này trông thế nào, nàng đáp: "Nơi này rất lớn, rất tráng lệ, có thể là… tẩm điện."

Tẩm điện? Khi nãy Tiểu Đàm nói Thất thành chủ muốn đích thân thẩm vấn, chẳng lẽ là đưa chúng ta tới tẩm điện để thẩm vấn? Ồ, trong nháy mắt ta chợt hiểu ra, ta thầm rủa trong lòng, ông nội cái gã Thất thành chủ này, nhất định là tên biến thái, treo đầu dê bán thịt chó, muốn giở trò dâm ô trụy lạc với các thiếu nữ đây mà!

https://thuviensach.vn

“Cô nương, ta không nhìn thấy, những cô nương ở đây trông thế nào? Đều xinh đẹp phải không?”

Cô nương kia dường như nghiêm túc đánh giá một lượt, sau đó nói một câu khiến ta tí thì ói máu.

“Đều rất xinh đẹp, so ra thì cô hơi thua kém một chút.”

“…”

Một lát sau, đám người chợt nhốn nháo, ta hỏi cô nương kia là xảy ra chuyện gì, cô nàng ghé tai ta nhỏ giọng bảo Thất thành chủ đến rồi. Nghe giọng điệu và nhịp thở của nàng hưng phấn tới mức quả thật sắp ngất xỉu đến nơi rồi.

Đúng như dự đoán, chỉ một chốc sau nàng lại kề tai ta nói: “Cô không nhìn thấy đúng là đáng tiếc! Thất thành chủ đúng là người trời! Mấy hôm trước ở dưới tường cung chưa được nhìn rõ, bây giờ nhìn gần mới thấy đúng là báu vật, còn đẹp hơn trong tranh nhiều!”

Ta nghiêng tai lắng nghe, mới nghe thấy Tiểu Đàm thủ thị nói với Thất thành chủ: “Chủ nhân, có cần nô tỳ tìm từng người một không ạ?”

“Không cần.”

Giọng nói của vị Thất thành chủ kia thật giống như có thể đoạt mất hồn phách người ta, càng khiến ta giật mình cảm thấy như đã từng quen biết. Loại ngữ điệu nghiêm nghị, từng chữ quý như vàng này… thật sự rất quen thuộc…

Lẽ nào trước đây ta có quen biết loại người thích ra vẻ thâm trầm này? Loại người này quả nhiên đáng ghét, ta đã mất ký ức mà ấn tượng còn bám chặt trong đầu ta như da trâu vậy.

https://thuviensach.vn

Nghe giọng Tiểu Đàm thủ thị có vẻ hơi khó xử, nàng khuyên lơn: “Chủ nhân, ngài đừng nóng giận, có lẽ là… cô nương còn ham chơi, muốn chơi trốn tìm với ngài hoặc là…”

Giọng nàng càng lúc càng nhỏ, dần dần không còn nghe thấy nữa.

Muốn bắt phạm nhân mà thế à… Hoàn toàn chẳng giống chút nào.

Thất thành chủ im ắng một chốc, mọi người thấy hắn không có động tĩnh gì cũng không ai dám lên tiếng, ta cũng cúi đầu, im lặng chờ xem tình thế. Ai ngờ một cơn gió thổi qua cửa sổ, bức thư của A Lãng bay ra từ túi ta, ta vừa nhận ra liền vội vươn tay ra bắt, nó lại bị gió thổi lên, tuột khỏi lòng bàn tay ta.

Ta nhủ thầm tiêu rồi, sau đó lần mò theo tiếng động, ngẩng đầu lên quờ quạng mấy lần mà vẫn không bắt trúng. Trước mặt ta chợt vang lên tiếng bước chân, lúc tiếng bước chân kia ngừng lại, nơi mũi chân phát ra tiếng sột soạt của giấy bị vò, tiếng vang rất rõ.

Bức thư kia hẳn là bị người ta giẫm lên rồi.

Kèm theo tiếng bước chân kia, còn có một mùi hương kỳ lạ trên thân người vừa tới.

Ta có chút luống cuống, chỉ biết ngơ ngác ngồi tại chỗ, vươn tay sờ soạng về phía giày của người đó, cũng không dám rút bức thư ra.

Đột nhiên có người đỡ ta lên, khi người đó thì thầm bên tai ta, ta mới biết người đỡ ta chính là Tiểu Đàm thủ thị, giọng điệu của nàng rất nôn nóng, dường như còn đang oán giận ta. Nàng nói: “Cô nương! Cô có biết chủ nhân lo cho cô lắm không! Cô ở trong thành mà sao không đến tìm chủ nhân? Chủ nhân giận lắm đấy, cô mau đi dỗ dành đi, mau, mau!”

https://thuviensach.vn

Ta nghe nàng ta nói mà chẳng hiểu mô tê gì, những người chung quanh nghe thế lại có phản ứng rất lớn, nhao nhao thảo luận, đại khái là thì ra phạm nhân đó là nàng ta, nàng ta giả bộ không nhìn thấy để được đồng tình các kiểu. Ta lập tức ngây người, không dưng phải chịu nỗi oan uổng như thế khiến toàn bộ lửa giận và nỗi bực dọc tích tụ trong lòng ta bấy lâu bộc phát.

Ta đẩy Tiểu Đàm thủ thị ra, "Ta không quen biết các người, càng không biết ngươi đang nói gì! Thả ta ra đi."

Tiểu Đàm thủ thị im lặng, rồi lại cố khuyên nhủ, "Cô nương đừng quậy phá nữa! Đã đến lúc này rồi, chủ nhân ngày ngày đều bồn chồn không yên, chờ tin của cô, ngày ngày lo lắng cho đứa trẻ trong bụng cô, sao cô lại nỡ nói ra những lời như thế?"

Ta ngây ngốc thật rồi, còn chưa chờ ta phản ứng lại, liền nghe thấy vị Thất thành chủ ngang ngược kia hờ hững nói một câu "Những người khác ra ngoài hết đi", Tiểu Đàm ném lại cho ta một câu "Cô nương bảo trọng", sau đó liền buông tay ta ra, chung quanh vang lên những tiếng bước chân lộn xộn, cuối cùng là một tiếng đóng cửa vang vọng rất lâu.

Sau khi mọi người đi hết, bốn phía trở nên yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, mỗi khi gặp phải hoàn cảnh này, sâu trong đáy lòng ta liền cảm thấy sợ hãi, còn bất giác nín thở, chờ tới lúc sắp chết ngộp mới nhớ mà hít thở. Ta vốn đang nổi giận đùng đùng, bây giờ bị bầu không khí như đóng băng ba thước này đè nén, tâm trạng gì cũng bị ép cho xẹp lép, chỉ còn lại cảm giác trống rỗng và nỗi nghi hoặc.

Chẳng lẽ ta… thật sự đã từng vào cung, sau đó cưỡng bức cái người được gọi là thành chủ trước mặt này? Sau đó lại phủi mông xuất cung rồi bị mất trí nhớ? Ta không đến nỗi khốn nạn như vậy chứ…

https://thuviensach.vn

Ta nghe thấy tiếng ngón tay hắn vuốt nhẹ trang giấy, đoán rằng hắn đang nhặt bức thư lên.

Không lâu sau, giọng nói đều đều của hắn chậm rãi cất lên, vang vọng trong căn phòng rộng lớn.

“Ai gửi thư cho nàng đây?”

Ta chợt có cảm giác ngột ngạt khó hiểu, có lẽ là bởi vì vị này là lãnh đạo, cho nên lúc nói chuyện có một luồng khí khiến cho người ta khó mà chống cự được, cứ thế tự nhiên chui vào trong tai người nghe.

Mặc dù ta muốn nói mắc mớ gì tới ngươi, nhưng ngẫm lại, biết đâu ta thật sự cưỡng bức hắn, còn không thèm xin lỗi, liền thuận theo đáp một câu “Ừm”.

Ai ngờ hắn đột nhiên nắm cổ tay ta, đau tới mức ta nhíu mày xuýt xoa. Ta giãy mấy lần, thấy hắn không định buông tay, ta mới mở miệng nói: “Nếu ta thật sự ngủ với ngươi rồi, ta bồi thường cho ngươi một chút không được ư? Cần gì phải làm thế này chứ!”

Hắn ngẩn ra, bàn tay đang nắm cổ tay ta buông lỏng, ta nhân cơ hội vùng giãy ra, nhưng ước lượng sai sức lực, ngã cái rầm vào ghế, cánh tay bị đụng phải tê rần lên.

Ta vịn vào thành ghế, cẩn thận đứng lên, lúc này ta đã hoàn toàn mất phương hướng, hắn lại là người tập võ, có thể khống chế hơi thở rất tốt, ta căn bản không nghe được tiếng hít thở nào, cẩn thận lắng nghe một chút, thật sự không xác định được phương hướng, ta chỉ có thể chìa tay bừa về một hướng, sẵng giọng nói: “Trả thư lại cho ta! Đó là thư phu quân gửi cho ta!”

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, ta rốt cuộc đối mặt với vị trị của hắn, ta còn chưa cất bước qua, hắn đã đi tới, không nói gì mà ôm chầm lấy

https://thuviensach.vn

ta, siết chặt vào trong ngực. Cơ thể hắn hơi run rẩy, giọng điệu rõ ràng đã không còn giống vừa rồi.

“Mắt nàng bị làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Ta không ngờ hắn lại sỗ sàng như vậy, vì thế phải mất một lúc ta mới biết mình đang bị người ta sàm sỡ, sau đó bắt đầu ra sức đẩy ngực hắn, trong miệng còn la toáng lên: “Đồ lưu manh! Ngươi biết ta là người mù mà còn bắt nạt ta, thẹn thay ngươi còn mang cái danh thành chủ!”

Hắn sững sờ không nhúc nhích, trước mắt ta là một khoảng hư vô mờ mịt, đại khái có thể cảm giác được có thứ gì đó đang lắc qua lắc lại trước mặt ta, có lẽ là tên này huơ tay trước mặt ta mấy lần, muốn xác nhận xem ta có nói láo hay không.

Sau đó hắn lập tức nắm cổ tay ta, ấn vào mạch của ta, một chốc sau, hắn mới thấp giọng hỏi ta: “Đứa bé đâu?”

Hắn biết ta từng mang thai… Cô nàng Tiểu Đàm khi nãy cũng biết ta từng mang thai… Vì sao bọn họ lại biết việc này?

“Mất rồi, sau khi ta rơi xuống nước, thì đứa bé không còn…” Vừa nghĩ tới đây, ta liền không còn sức mà giãy giụa nữa, ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực hắn, mấp máy môi, nói: “Ta đã không còn cốt nhục, phu quân tương lai của ta lúc này không rõ sống chết thế nào, ta nhất định phải về nhà chờ hắn, xin thành chủ thương xót, thả ta xuất cung đi, nếu như trước đây ta đã từng làm gì có lỗi với ngài… Cũng xin thành chủ đại nhân đại lượng, châm trước cho ta vì đã mất hết trí nhớ, tha cho ta một mạng…”

Hắn vốn đang ủ rũ, nghe ta nói xong lại nổi giận đùng đùng, ôm ta càng thêm chặt hơn, gần như là dính chặt vào hắn, không còn một kẽ hở.

https://thuviensach.vn

“Nàng đã quên quá khứ, ta sẽ nhắc lại cho nàng một lần, phu quân tương lai của nàng là ta, cha của đứa bé trong bụng nàng cũng là ta, Thẩm Thế Liên, chính miệng nàng đã hứa với ta, sau khi trở về thành chúng ta sẽ thành thân, bây giờ chỉ một câu mất trí nhớ là nàng định nuốt lời có phải không!”

Ta nghe mà đầu óc mơ hồ, ta cảm giác được hắn nghiêm túc, cũng quả thật cảm nhận được trên người hắn có mùi hương quen thuộc, nhưng ta vẫn có phần nửa tin nửa ngờ, bởi vì hắn cũng giống như gã Mạch Diên lừa gạt kia, đều gọi ta là Thẩm Thế Liên, như thế làm sao khiến ta tin tưởng được? Ta lắc đầu, “Ngươi là đồ lưu manh, nếu ngươi bịa chuyện, bịa một lời nói dối gạt ta ta cũng không biết được…”

Hắn thở dài có phần bất đắc dĩ, “Vai trái của nàng, có một dấu ấn của cây thoa Phượng về tổ.”

Ta lập tức ngượng chín mặt, sau đó bắt đầu bất an ngọ nguậy trong lòng hắn, hơi thở của hắn vì động tác của ta mà càng lúc càng trở nên nặng nề, ta hoàn toàn không phát hiện ra mình làm sai chuyện gì, vì thế vẫn chỉ một lòng muốn thoát khỏi cảm giác bị người ta nhìn thấu này…

Trên vai trái của ta có một vết bớt, nhưng nó quá mức phức tạp, ta không tìm được đầu mối gì, chỉ có thể nhận biết sơ sơ là dấu hoa văn rõ ràng, nhất định là bị in lên với mục đích nào đó.

Hắn giữ chặt ta lại, giọng nói trở nên ồm ồm mà ẩn nhẫn, “Đừng ngọ nguậy nữa.”

Ta không hiểu, mãi cho đến khi có thứ gì đó dưới người hắn chọc vào ta, ta mới lập tức phản ứng lại. “Đồ lưu manh, cách xa ta ra!”

“Cả người nàng từ trên xuống dưới ta đều nhìn hết rồi, còn cần kiêng kỵ gì nữa?”

https://thuviensach.vn

“Phì, đồ hạ lưu! Ngươi cũng giống hệt gã Mạch Diên kia, là đồ lừa gạt, y cũng nói ta là thê tử của y, ngươi cũng nói ta là thê tử của ngươi, trò này của ngươi y chơi chán rồi, ngươi không tự nghĩ ra được trò nào khác hay sao?”

Hắn áp sát ta thêm một chút, hơi thở phả vào mặt ta, khiến ta rất khó chịu. “Trên người nàng có bao nhiêu nốt ruồi có cần ta đếm giúp không? Trên lưng ta còn năm dấu cào của nàng đây, nàng có muốn xem không?”

Ông nội hắn không chỉ là tên lưu manh! Mà còn là một tên lưu manh trời đánh! Ta không thể nào là vợ của một người như thế được, mắt ta mù lòa đến cỡ nào mới có thể thích hắn được cơ chứ?

Tên Thất thành chủ này bị hành động ngọ nguậy của ta khiến cho mất kiên nhẫn, lập tức tháo đai lưng ta, ta hoảng sợ lập tức chảy nước mắt. Hắn thấy thế liền không tiếp tục nữa, mà ôm ta đến bên giường.

Ta cảm thấy rất hoang mang, giật lấy bức thư trong tay hắn, sau đó rúc vào góc xa tít của giường. Hắn thi thoảng kéo góc chăn của ta, ta liều chết không thả ra.

Ta vừa mới tiếp nhận sự thật ta là một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ, còn không có con, tìm được một phu lang vừa ý, dự định sống cuộc đời dân dã làm ruộng không tranh với đời, bây giờ tên Thất thành chủ này không biết từ đâu nhảy ra, ném một cục đá vào tâm hồ thật không dễ dàng gì mới bình tĩnh lại của ta, đến bọt nước cũng không ép xuống, mặc cho ta thống khổ, thật quá vô đạo đức.

Nếu hắn mới là phu quân của ta, vậy thì gã Mạch Diên kia là thế nào? Giữa chúng ta đến cùng đã xảy ra chuyện gì… Tại sao ta lại biến thành bộ dạng này?

Qua hơn nửa ngày, ta vẫn không nói gì, hắn đi ra cửa, sau đó một người khác tiến vào phòng, người kia vừa vào liền xông thẳng đến trước

https://thuviensach.vn

mặt ta, lay lay cánh tay của ta, nói: “Tiểu nương tử, còn nhớ già không? Già là Thang bà bà đây, già phụng mệnh đến xem bệnh cho cô.”

Ta giật mình, chuyển động con ngươi, mặc dù không tìm được bóng dáng của bà ta, nhưng mơ hồ có thể xác định ra phương hướng. Ta vẫn nhớ bà ta, chính bà ta đã cứu ta thoát khỏi thuyền của Mạch Diên…

Gặp được người quen, ta liền kích động, trong mắt lại là một khoảng mịt mù, vội bắt lấy tay bà ta ấm ức kể lể: “Bà bà, bà có thể giúp ta chạy trốn khỏi tay Mạch Diên, lần này bà lại giúp ta chạy trốn khỏi tay vị Thất thành chủ này được không? Ta không quen biết hắn, ta chỉ muốn về nhà thôi.”

Bà ta tỏ vẻ khó xử, “Tiểu nương tử, cô thật sự không nhớ Tiểu Thủ ư? Cậu ấy không lừa cô đâu, cậu ấy mới là trượng phu tương lai của cô.” Bà ta bắt mạch cho ta, thương tiếc nói: “Cô mới sảy thai, gần đây thân thể rất yếu, nếu không chịu khó bồi bổ e là sẽ để lại tật.”

Nghe bà ta nói như vậy, ta liền hết hy vọng, lạnh nhạt nói: “Các người muốn nhốt ta bao lâu?”

“Tiểu nương tử đừng nói như vậy, đứa bé bị mất đi Tiểu Thủ cũng đang khổ sở, chuyện cô quên cậu ấy đã làm cậu ấy đau khổ lắm rồi, bây giờ cô còn nói những lời này há chẳng phải khoét dao vào tim Tiểu Thủ hay sao? Cô cứ nghỉ ngơi đi đã, già đi chuẩn bị thuốc cho cô.” Nói xong bà ta liền ra ngoài, trước khi đi còn bảo với Thất thành chủ bên ngoài cửa: “Tình hình tiểu nương tử rất tệ, rễ cây u hoa bị đặt sâu trong cổ tay nàng trong thời gian quá dài, ngộ nhỡ nó hoàn toàn khảm hợp trong cơ thể, giao hòa với máu, lúc đó máu của nàng sẽ không còn thần lực nữa.”

Hắn im lặng hồi lâu, “Phải làm sao mới lấy ra được?”

“E là phải chặt cổ tay.”

https://thuviensach.vn

Ta hoảng hồn, dù ta không hiểu bọn họ nói những gì, nhưng kẻ tàn ác này lại muốn chặt tay ta, quá vô sỉ rồi!

Khi hắn đi vào, ta cực kỳ đề phòng, mấy lần hắn muốn đến gần ta, ta đều trốn rất xa.

“Nàng đang sợ ta.”

Ta khẽ hừ một tiếng, “Ngươi muốn chặt tay ta, chẳng lẽ ta còn phải trơ mặt ra cho ngươi chém hay sao?”

Giọng nói của hắn trở nên dịu dàng hơn nhiều, tựa hồ đang dỗ dành ta, “Ta sẽ không làm nàng bị thương, nàng để ta nhìn cẩn thận xem trên người còn chỗ nào bị thương không nào.”

Ta ôm vai không nhúc nhích, “Tránh ra, ta tạm thời tin rằng ngươi là người ta đã từng thề non hẹn biển hứa hẹn trọn đời, nhưng nếu đã như thế, vì sao ngươi còn vứt bỏ ta? Lúc đó ta đang có thai, ngươi nói bỏ là bỏ, bây giờ còn đến dỗ dành để làm gì?”

Hắn cẩn thận kéo kéo chăn, “Ta tuyệt đối không bao giờ vứt bỏ nàng, đợi tới lúc nàng nhớ lại, nàng sẽ hiểu.”

“Không cần, ngươi cứ coi như ta thay lòng đổi dạ đi, mà đứa bé cũng mất rồi, vừa khéo để chúng ta đều làm lại từ đầu.” Lúc còn đứa bé, ta còn nghĩ ta nhất định rất yêu chồng ta, bây giờ nghĩ lại đều là chó má, một kẻ vất bỏ cả ta và đứa bé, vì sao ta còn ngu đần mà yêu hắn chứ?

Hắn rốt cuộc bị ta chọc giận, lập tức nhào tới túm lấy ta, ta còn chưa kịp gào lên đã bị hắn đè dưới thân, nghe tiếng hắn thở dốc, dường như bị ta chọc giận không nhẹ…

“Thẩm Thế Liên, nàng!”

https://thuviensach.vn

Mặc dù ta hơi sợ hãi, nhưng vẫn cố nén nhịn bày ra vẻ mặt vô cảm, giằng co một lúc lâu, cuối cùng hắn thua trận, sau đó gục đầu vào cổ ta, thở một hơi dài.

“Nếu sau khi khôi phục ký ức, nàng vẫn kiên quyết muốn bỏ đi, ta sẽ để nàng đi, nhất định không ngăn cản…”

Ta vừa muốn mở miệng, hỏi hắn xem ta có thể về nhà một chuyến hay không, ta chỉ đơn thuần muốn xác định xem A Lãng còn sống hay đã chết, nếu hắn thật sự chết rồi, ta cũng muốn lập cái bài vị cho hắn, thắp cho hắn nén hương, không để hắn làm cô hồn dã quỷ không biết đi về đâu. Còn nếu hắn chưa chết… Ta cũng có thể báo cho hắn một tiếng, để hắn khỏi phải lo lắng cho ta.

Kết quả hắn như thể biết tỏng ta muốn bàn điều kiện, lập tức lớn tiếng quát: “Không được.”

“Ta không có yêu cầu gì quá đáng, chỉ muốn…”

“Nàng mà còn chọc giận ta lần nữa, ta sẽ giết hắn.”

Ta rùng mình, cuối cùng thỏa hiệp dưới sự uy hiếp của hắn, đây đại khái là ưu điểm lớn nhất của việc học võ, gặp phải quả hồng nhũn không biết võ công thì muốn bóp thế nào cũng được.

Hắn thấy ta biết điều, toan đứng dậy, ta vội níu lấy ống tay áo hắn, đáng thương nói: “Ta cũng không còn đòi hỏi gì khác, chỉ hy vọng ngươi… đọc giúp ta bức thư này…” Hắn im lặng, ta liền gia tăng cường độ, “Cầu xin ngươi đó, bức thư này ở trong tay ta đã nhiều ngày, không ai giúp ta đọc cả, ta rất muốn biết hắn viết gì trong thư.”

Sau đó hắn bị ta cầu xin liền mềm lòng, ngồi xuống bên cạnh, mở bức thư, phát ra tiếng sột soạt. Nhưng hắn tuyên bố sẽ không đọc hết, mà chỉ

https://thuviensach.vn

chắt lọc thông tin quan trọng trong thư. Ta biết đây đã là nhượng bộ lớn, vì thế cũng không dám được voi đòi tiên, dứt khoát tùy theo hắn.

Giọng nói của hắn có một cảm giác sắc bén kỳ lạ, giống như đỉnh băng nhọn ngày đông, nhưng không hề khiến người ta khó chịu, mà như một phần băng nhọn đang tan chảy, ngược lại có cảm giác nhu hòa hiếm thấy.

“Hắn nói, bọn họ thường gặp phải nước xoáy và sóng lớn, rất nguy hiểm, bây giờ nhiệm vụ của bọn họ đã gần hoàn thành rồi, hai ngày nữa là có thể về nhà. Hắn nói, bọn họ bắt được một ít loài cá quý, hắn len lén giấu đi mấy con, mang về cho nàng bồi bổ thân thể. Hắn dặn nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ hắn, hắn đã kiếm đủ tiền mua áo cưới và vải choàng vai, đợi sau khi trở về sẽ cùng nàng lên phố…” Hắn dừng lại một chút, “Hắn nói, hắn rất nhớ nàng.”

Ta nghe một lúc, nước mắt cứ thế trào ra, cơ hồ khóc không thành tiếng.

Qua hồi lâu, Thất thành chủ bỗng nhiên vươn tay, vuốt ve mặt ta, giúp ta lau nước mắt, giọng nói của hắn ẩn chứa nỗi cô đơn khó giấu, ta nghe mà bỗng nhiên thấy hổ thẹn.

Hắn nói: “Nàng thật sự thích hắn ư?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Có thích hay không… Ta cũng không nói rõ được, nếu thật sự muốn làm rõ tình cảm của ta đối với A Lãng, chẳng bằng nói cảm kích và ỷ lại còn nhiều hơn một chút. Dù sao đúng vào lúc ta đứng bên bờ vực sụp đổ, là hắn giúp ta thoát khỏi đầm lầy, nếu không có hắn, e là ta đã đi gặp Diêm Vương lâu rồi, làm gì có cơ hội gặp lại cái vị gọi là phu quân chính quy trước mặt này nữa…

Hơn nữa, nhân tố lớn nhất ảnh hưởng tới tâm tư ta, hắn là vết sẹo dưới khóe mắt kia.

Ta ngẫm nghĩ, vẫn lựa chọn gật đầu.

Hắn vẫn im lặng, ta cũng không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn phải có người mở lời trước. Rõ ràng là hắn không muốn làm người tốt bụng phá vỡ bầu không khí sượng sùng này. Ta nhích tới gần hơn một chút, “Ngươi tên gì vậy?”

Dường như hắn không ngờ ta sẽ mở miệng hỏi điều này, lúc trả lời ta có hơi hoảng hốt, “…A Thủ.”

“… A Thủ?” Ta cau mày, “Sao ngươi lại không thành thật như thế hả? Thế thì làm sao bảo ta tin ngươi cho được? Ta nghe người bên ngoài nói ngươi tên Phượng Thất… cóc nhái gì cơ mà.”

Nghe các phu nhân buôn chuyện lúc rảnh rỗi nhắc đến hắn, thi thoảng sẽ đề cập tới cái tên hiếm có này, lúc đó ta liền buồn bực, một đại thành chủ anh minh thần võ, bá đạo hiên ngang mà lại dùng cái tên hèn nhát như thế

https://thuviensach.vn

là sao… Ngươi xem mấy vị thành chủ tiền nhiệm đấy, không phải tỳ hưu thì chính là giao, không phải loan phượng thì chính là kỳ lân, thế quái nào mà hắn lại là con cóc…

Lúc nói tới việc này, ta cùng A Lãng bất đồng quan điểm, hắn cảm thấy con cóc rất oai, bàn về khí chất, nó còn bỏ xa con tỳ hưu chỉ biết ăn vào mà không nhả ra kia mấy quãng đường. Hắn mưu đồ tẩy não ta nhiều lần, nhưng ta vẫn không thể nào đồng ý được.

Phượng Thất Cóc dừng một chút, chợt cười ra tiếng, "Phượng Thất Thiềm, là danh hiệu thành chủ, không phải là tên ta." Hắn kéo tay ta qua, "A Thủ, đó mới là tên ta."

Tay hắn ấm áp, trong thời tiết gió lạnh hiu hiu này, thật khiến người ta không nỡ buông ra.

Phượng Thất Cóc rất bận, nói cho cùng hắn chính là thủ lĩnh của một đám sát nhân, vì thế mỗi ngày đều phải bận bịu tiếp nhận các đơn đặt hàng… Ngày nào hắn cũng đến thăm ta, nhưng đại khái chỉ có nửa canh giờ, mà thậm chí trong nửa canh giờ này, Tiểu Đàm thủ thị cũng có thể gõ cửa hơn mười lần nhắc hắn có việc phải xử lý, phần lớn thời gian hắn sẽ thản nhiên đáp lại một tiếng biết rồi. Nhưng có một lần, hắn đưa ta một cây gậy mới, ta dùng không quen nên vấp ngã, hắn vừa mới đỡ ta lên, hai người đang có chút xốn xang khó nói thì Tiểu Đàm lại gõ cửa, đó là lần đầu tiên ta nghe thấy giọng nói của hắn xen lẫn chút bất đắc dĩ và hậm hực.

Còn về tính tình của hắn, thật sự là không thể không nhắc tới. Ta cũng đã từng xem qua những kịch bản và chân dung về hắn, chỉ có thể nói những câu chuyện kia quá bịp bợm rồi, trong kịch bản toàn là hắn dịu dàng cỡ nào bá đạo bao nhiêu, còn thêu dệt hắn đối xử với Tiểu Đàm thủ thị thân thiết hòa hợp nhường nào, nhưng trải qua mấy ngày quan sát, ta thấy hắn đối xử với ai cũng cùng một dáng vẻ, đều là giọng nói đều đều không rung động mảy may, đối với ta còn coi như thân thiết săn sóc hơn một chút. Đương

https://thuviensach.vn

nhiên, ngoại trừ vài bận thi thoảng ta chọc giận hắn, thời gian còn lại, sự lãnh đạm của hắn khiến ta cảm thấy tên này dường như không phải người.

Điều này khiến ta không khỏi hoài nghi, đứa con trong bụng ta rốt cuộc có phải của hắn hay không? Tính cách hắn như vậy, ta không thể nào tưởng tượng nổi tình cảnh hắn sẽ mây mưa điên đảo với bất kỳ cô gái nào.

Hắn có biết đỏ mặt không? Hắn có biết thủ thỉ tâm tình không? Hắn có biết nói những lời tình tứ để hâm nóng bầu không khí không? Những việc này thật là làm khó hắn lắm lắm…

Qua mấy ngày nữa, hắn nói muốn sắp xếp cho ta một thị tỳ và một thị sinh (hầu gái và hầu nam), lúc đầu ta cự tuyệt, hắn lại nói hai người đó là bạn cũ của ta, còn tiện thể khiển trách ta không thể vì mất trí nhớ mà vất bỏ bạn bè, hành vi như vậy là bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa.

Lúc thị tỳ và thị sinh tới báo danh, quả thật là khiến ta sững sờ.

Tên thị sinh tên Tiếu Tiếu kia đột nhiên lao vọt tới trước mặt ta, quẹt nước mắt nước mũi lia lịa vào người ta, còn vừa khóc vừa gào khản giọng: “Hoa Hoa à! Thế mà lại chưa chết, sao lại chưa chết cơ chứ!”

“…”

“Ngươi có biết ngày đó ta quả thật cửu tử nhất sinh không hả! Nếu không phải Tần Sơ Ước đến cứu ta kịp thời, ta cũng chẳng còn mạng mà gặp lại ngươi đâu. Gã Mạch Diên kia thật đúng là động kinh mọi lúc mọi nơi, gã ném ta vào một hang gấu để mặc ta tự sinh tự diệt, còn may là Tần Sơ Ước thân thủ cao siêu, không thì ta đã chôn thây trong miệng gấu rồi… Hu hu, Sơ Ước ta yêu nàng, ôm cái nào!” Dứt lời hắn liền bứt khỏi ngực ta, nhưng chớp mắt tiếp theo liền nghe được tiếng kêu rên của hắn, xem chừng là bị cự tuyệt rồi.

https://thuviensach.vn

Ta ngây ngẩn, những gì hắn nói có lẽ là chuyện xảy ra lúc ta còn ký ức, ta bật cười, “Bọn họ đều gọi ta là Thẩm Thế Liên, ngươi lại gọi ta là Hoa Hoa, chẳng lẽ tên thật của ta thật sự là Thẩm Như Hoa hả?”

Lời này vừa nói ra, khung cảnh chợt im ắng đến kỳ dị.

Thị tỳ kia bước tới nắm chặt tay ta, “Cô thật sự không nhớ gì hết ư?” Giọng của nàng hơi lạnh lẽo, nhưng giọng điệu lại nhu hòa như ánh nắng mùa đông, khiến người ta không khỏi cảm thấy ấm áp.

“Cô chính là Tần Sơ Ước phải không… Ta quả thật không nhớ rõ, nhưng bây giờ có thể nhớ lại từ đầu mà.” Ta nhìn sang hướng có tiếng khóc sụt sùi của Tiểu Tiểu, “Ngươi là Tiểu Tiểu, nàng ấy là Tần Sơ Ước, ta nhớ không nhầm chứ.”

Lúc này, một đứa bé trai chạy vào, níu ống tay áo ta, nói với vẻ mong chờ: “Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ đệ không? Còn có đệ, còn có đệ nữa mà.”

Ta chỉ nhớ giọng nói này hình như là đứa bé trai đã đỡ ta dậy lúc ở cửa cung, ta cố hồi tưởng, “Đệ… tên là A Anh, đúng không?”

Nó vui lắm, níu ống tay áo ta lắc qua lắc lại.

Tần Sơ Ước nắm cổ tay ta, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên đó, giọng nói trầm hẳn xuống. “Thang bà bà nói, nếu còn không lấy rễ cây u hoa ra khỏi cổ tay cô, chỉ e thần huyết trên người cô sẽ vĩnh viễn biến mất, vậy Phượng Minh Cô Thành, chẳng phải sẽ uổng công phen này ư? Những kế hoạch và tâm tư của Hòa Nhan quý phi, chẳng phải cũng đều đổ sông đổ bể hết sao…”

Tiểu Tiểu ló đầu qua, trở nên nghiêm túc hơn nhiều, “Nhưng cũng không có cách nào, nếu cứng rắn lấy ra thì chỉ có thể chặt đứt cổ tay, thủ lĩnh không đời nào để Hoa Hoa chịu khổ vậy đâu.”

https://thuviensach.vn

Tần Sơ Ước nói: “Bây giờ mượn danh tội phạm mà giấu nàng ở đây, cũng vì sợ kẻ có ý đồ bất chính trong thành tới hại nàng, nhưng căn bản là không chống đỡ được lâu, thân phận của nàng che giấu càng lâu càng nguy hiểm, nếu thần huyết kia không thể khôi phục nữa, nàng không nắm giữ vị trí thánh tế, có lẽ sẽ bị kẻ phản bội kia phát hiện ra.”

Ta nghe không hiểu, nhưng cảm giác được bọn họ rất tiếc nuối, ta không biết trên người ta rốt cuộc có thứ gì mà có thể khiến bọn họ bức thiết muốn chặt tay ta như thế.

Ta do dự, cuối cùng vẫn quyết định hỏi: “Nhất định phải chặt tay ta mới được ư?”

Bọn họ cùng ngập ngừng, giống như không biết nên trả lời câu hỏi này của ta ra sao. Cuối cùng Tiểu Tiểu cười hì hì bước tới, khoác lấy cánh tay ta, nói muốn đưa ta ra ngoài, mỗi ngày đều ru rú ở cái nơi tối tăm không có ánh mặt trời này sẽ không tốt cho thân thể.

A Anh rất chính trực, lập tức ngăn cản, “Không được không được, chủ nhân đã nói, không có sự cho phép của chủ nhân thì không thể đưa tỷ tỷ ra ngoài, còn cả hai người nữa, Tiểu Đàm tỷ tỷ trăm cay ngàn đắng mới đưa được hai người vào đây, phải gọi Thất thành chủ là chủ nhân giống như chúng ta, không được gọi chủ nhân là thủ lĩnh, nếu không sẽ bại lộ thân phận liệp đầu của hai người đấy.”

Ta vốn không nghĩ tới chuyện được ra ngoài, nhưng nghe Tiểu Tiểu nhắc đến, ta liền không nhịn được, ta ở chỗ này đã mười ngày nửa tháng, nếu còn không được phơi nắng, thật sẽ mốc meo cả người mất. Nghĩ tới đây, ta mở miệng cầu xin A Anh, “A Anh tốt bụng, giúp tỷ đi mà, tỷ mà không đi ra ngoài một chút, thật sự sẽ quên mất không khí bên ngoài có mùi vị thế nào luôn đó.”

https://thuviensach.vn

Nó không chịu được ta mè nheo liên tục, cuối cùng phải đồng ý, thế nhưng nó mãnh liệt yêu cầu chúng ta chỉ có thể ở bên ngoài trong thời gian một chén trà, bởi vì qua một chén trà, Phượng Thất Cóc sẽ xử lý xong công chuyện ở Tịch Thập Điện quay về, nhất định sẽ lập tức tới thăm ta, nếu bị phát hiện, mấy người bọn họ sẽ không gánh nổi hậu quả.

Ta vội gật đầu, sau đó Tần Sơ Ước và Tiểu Tiểu đỡ ta ra khỏi tẩm điện của Phượng Thất Cóc.

Vừa đứng dưới ánh mặt trời, ta liền ngửi được hương hoa thơm mát cùng mùi bùn đất được ánh nắng chiếu rọi, mùa thu tới thật ra rất nhiều loài hoa đều đã tàn úa, có điều hương hoa lúc này không giống với mùi hương ngào ngạt thơm ngát như trong mùa hè, sau khi cánh hoa rơi rụng, lại có một mùi hương thoang thoảng khó diễn tả bằng lời. Nếu như hương mùa hè là đại gia khuê tú rực rỡ đất trời, thì hương mùa thu chỉ có thể coi như cô gái nhà nghèo dịu dàng thướt tha.

Ta ngồi trên ghế đá, cầm chén trà Tiểu Tiểu bưng tới, nghe hắn cùng Tần Sơ Ước chí chóe, ngược lại cũng có cái thú riêng.

Ta tò mò hỏi: “Hai người các ngươi… là vợ chồng hả?”

Tiểu Tiểu đang uống trà, lập tức bị lời của ta làm cho ho sặc sụa, Tần Sơ Ước bật cười, ngồi xuống bên cạnh ta, nghiêm túc nói: “Cô không nhớ ư?”

“Không nhớ cái gì cơ?”

“Ta đã thành thân rồi.” Nàng lại rót một chén trà nóng cho ta, “Phu quân của ta là Từ Sinh, cô đã từng dùng máu của mình giải thoát cho chàng khỏi nỗi đau xác thịt, thậm chí liều lĩnh cầu xin chủ nhân cứu chàng khỏi lao ngục, tuy rằng rất đáng tiếc, cuối cùng Từ lang vẫn qua đời, nhưng chàng rất biết ơn cô, ta cũng rất cảm tạ cô.”

https://thuviensach.vn

Ta đặt chén trà xuống, “Máu của ta ư? Có thể tránh khỏi đau đớn được á?”

Nghe xong lời giải thích của nàng, ta mới hiểu ra, chẳng trách bọn họ muốn chặt tay ta… Thì ra là vì thế… Ta đột nhiên thấy hơi khổ sở, nói như vậy, thật ra tên Phượng Thất Cóc kia cũng không phải thật lòng muốn ta khôi phục ký ức, hắn chỉ hy vọng ta có thể sớm ngày để cho hắn lợi dụng, cứu vớt cả thành trì mà thôi.

Có một số việc, quả nhiên là không thể suy xét rõ ràng, chỉ vừa suy xét là sẽ tổn thương đầy mình.

Ta cười khổ, tỏ ra thản nhiên nói: “Thành thân rồi thì sợ gì chứ? Ai nói cô nương đã từng thành thân thì không thể tái giá? Chỉ cần Tiếu Tiếu không chê là được, lại nói, cô cũng chẳng có con, đâu có giống như ta? Ta thậm chí còn từng mang thai rồi, chẳng phải vẫn muốn tái giá đấy sao.”

“Cô nương…” “Hoa Hoa…” “Tỷ tỷ…”

Ba người họ trăm miệng một lời, ta cũng biết bọn họ muốn nói gì, liền lên tiếng bảo họ trước: “Các ngươi yên tâm, ta đã đồng ý với chủ nhân các ngươi rồi, trước khi khôi phục ký ức sẽ không rời khỏi nơi này, hơn nữa… cũng sẽ không tùy tiện nói những lời như vậy trước mặt hắn.”

Ta vừa dứt lời, liền nghe thấy từ đằng xa truyền đến một giọng nam hùng hậu: “Ký ức? Vị cô nương này là?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Tiếu Tiếu, Tần Sơ Ước và A Anh đều sững ra, sau đó cung kính hô một tiếng chủ nhân.

Ta hơi chột dạ, dù sao sau lưng người ta mà nói những lời này cũng không được quang minh cho lắm. Phượng Thất Cóc bước đi không phát ra tiếng, ta căn bản không biết khi nào hắn sẽ đứng trước mặt chúng ta, nếu mà biết, lúc nói những lời kia có lẽ ta sẽ kiêng dè một chút… Ta đang xoắn xuýt, liền nghe thấy tiếng hắn chầm chậm bước tới.

“Ai dẫn nàng ra đây?”

Tiếng nói của hắn vô cùng hờ hững, từng chữ vang lên rõ ràng mà lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi thót tim. Ông nội hắn, chỉ dựa vào bầu không khí khiến người ta không rét mà run này, cũng có thể đoán ra người nhận tội ắt sẽ chịu quả đắng đây…

Ta ho khan một tiếng, cố làm ra vẻ trấn định tự nhiên, “Ta cố ý muốn ra thôi, ngươi đừng trách người khác.”

Ta vừa dứt lời thì bị ai đó kéo kéo ống tay áo, xét theo phương hướng thì chắc là A Anh. Ta mím môi, nắm chặt bàn tay hơi run kia, xoa nhẹ vài cái, ra hiệu cho nó yên tâm.

“Tất cả đi chịu phạt, quỳ xích sắt một đêm.” Hắn ngừng một lát, “… Ngoại trừ Thẩm Thế Liên.”

https://thuviensach.vn

Hắn nói dửng dưng, như thể những người này hoàn toàn không có quan hệ gì với hắn.

Quỳ xích sắt một đêm thì còn gì là đầu gối nữa? Hóa ra không phải hắn quỳ, hắn sẽ không coi đầu gối của người khác là đầu gối? Thái độ này quả thực khiến người ta không nhịn được nổi trận lôi đình!

“Không cần! Muốn phạt thì phạt cả thể, ngươi cũng không cần nương tay với ta làm gì, vả lại bây giờ đối với ta thì ngươi chính là người xa lạ, ai cần ngươi nương tay chứ.”

Tiếu Tiếu cuống lên, ghé sát vào tai ta nói: “Cô nãi nãi à! Nói bớt một câu đi, còn muốn để chúng ta sống nữa không hả!”

Ta cảm thấy hết nói nổi, ta thật không nghĩ ra, một chủ nhân tính tình bạo ngược như hắn, bọn họ theo hắn đến cùng là có ý đồ gì chứ?

“Theo ta vào đây.” Hắn dứt lời, liền đi tới kéo tay ta, ta dùng sức giãy giụa, khiến cho sự nhẫn nại của hắn bay sạch, hắn đột ngột nhấc bổng ta lên, khiêng ở trên vai, đi phăm phăm về một hướng khác.

Đầu óc ta sung huyết, hận hắn đến nghiến răng, liền ra sức đấm lưng hắn, nhưng dù cho ta có đánh đấm thế nào, hắn vẫn vững như Thái Sơn, dáng đi hoàn toàn không bị ta ảnh hưởng chút nào, thật giống như sức lực của ta đều đánh vào cục bông vậy.

Hắn rõ ràng hơi nổi giận, tay hắn run rẩy rất khẽ, đầu ngón tay đặt trên hông ta siết chặt tới mức khiến ta đau không chịu được. Hơn nữa ta càng giãy giụa, hắn càng ra sức, tới mức ta phải thét lên vì đau.

Sau đó ta bị hắn ném xuống giường, sau gáy ta không biết bị đập vào đâu, tiếp theo chính là một trận váng đầu hoa mắt. Ta ôm đầu ngồi co ro trong góc, chỉ chốc lát sau hắn liền lại gần ôm ta, dùng tay xoa nhẹ gáy ta, dường như khá là khẩn trương.

https://thuviensach.vn

“Bị va vào đâu rồi à? Đau chỗ nào?” Hắn thấy ta im lặng, càng lúc càng sốt ruột, “Nói!”

Ta bị hắn quát một tiếng, tất cả nỗi ấm ức xưa nay lập tức từ một nơi nào đó trong lòng phun trào ra, như một bàn tay vô hình bóp chặt tim ta. Ta cắn răng, dùng hết sức lực đẩy hắn ra, giọng nói bất giác nghẹn ngào, “Cút đi!” Nghe thấy tiếng hắn cử động, ta lập tức hét lên: “Đừng tới đây! Đồ khốn kiếp…”

Ta men theo đệm giường lùi về phía sau, mãi đến khi chạm tới cột giường mới an tâm, sau đó ôm thật chặt không buông tay. Ta cảnh giác nghe ngóng động tĩnh của hắn, chỉ sợ hắn nhào tới. Ta cũng biết, hành vi của ta chọc giận hắn, vì thế ta cũng sợ hắn không kìm nén được sự phẫn nộ đối với ta, không màng đến đạo đức luân lý mà táng cho ta mấy quyền… Ta đang do dự có nên nhắc hắn một câu đánh đàn bà là vô đạo đức hay không, thì nghe thấy hắn dùng chất giọng vô cùng trầm thấp nói một câu: “Lần sau, đừng nói như thế nữa.”

Phản ứng của hắn có phần ngoài dự liệu của ta. Giọng điệu của hắn khiến ta không đành lòng, nghe như một đứa trẻ bị thương mà vẫn muốn lấy lòng người khác vậy. Hắn nhẹ nhàng như thế, ta lại càng chột dạ. Ta vẫn ôm cột giường, im lặng không lên tiếng.

Hắn nhích tới trước, giọng nói cách ta gần hơn một chút, “Rốt cuộc bị đau ở đâu?”

Phải chăng là vẻ mặt ta quá rõ ràng… Nhưng sau gáy đúng thật là đau quá.

Ta lắc đầu, “… Không có chuyện gì.”

Ta vừa dứt lời, hắn liền thở dài, sau đó lại nhích tới gần hơn một chút, thừa dịp ta không để ý liền kéo ta khỏi cái cột giường, sau đó ôm lấy ta.

https://thuviensach.vn

Mặc dù ta không tình nguyện, nhưng nghĩ tới dáng vẻ nhẫn nhịn chiều chuộng ta khi nãy của hắn, cuối cùng ta thả lỏng người mặc hắn ôm.

Hắn vuốt ve mặt ta, hết lần này đến lần khác. Tay hắn mát lạnh, áp lên khuôn mặt nóng hừng hực của ta rất thoải mái. Sợi tóc hắn rơi vào cổ ta, hắn hơi cử động, sợi tóc cũng nghịch ngợm sượt qua sượt lại, hơn nữa trong lồng ngực hắn còn tỏa ra mùi đàn ông đặc biệt, khiến cho ta hơi thẹn thùng.

“Hơi sưng lên rồi, nàng chờ một chút.”

Hắn buông ta ra, đứng dậy rời đi một lúc lâu, sau khi quay về lại ngồi xuống bên cạnh ta, tiếp đó một cảm giác mềm mại ướt át, lạnh buốt thấu xương áp vào mặt ta.

Là túi chườm đá, tên thành chủ này lại đang giúp ta chườm nước đá…

Ta ngẫm nghĩ, nắm lấy bàn tay đang cầm túi chườm đá của hắn, cố dịu giọng nói: “Đừng phạt bọn họ nữa, được không?”

Hắn sững ra một chốc, sau đó nói như chém đinh chặt sắt: “Không được.”

“Vậy ngươi phạt luôn cả ta đi,” Ta hất tay hắn, mò mẫm xuống giường, “Lĩnh phạt ở đâu?”

“Muốn lĩnh phạt thật à?”

Ta thấy hắn có vẻ xuôi xuôi, lập tức xoay người gật đầu thật mạnh, “Ngươi muốn phạt ta thế nào cũng được, nhưng phạt ta rồi thì không được phạt bọn họ nữa, bọn họ đưa ta ra ngoài là vì suy nghĩ cho thân thể ta, lòng tốt như vậy mà cũng phải rơi vào kết cục quỳ xích sắt, vậy thì kẻ cầm đầu ta đây nên bị sấm sét đánh thẳng vào đầu mới phải.”

https://thuviensach.vn

Phượng Thất Cóc cười khẽ, sau đó đi về phía ta, “Thật sự… Là phạt thế nào cũng được hả?”

Giọng nói của hắn sao bỗng nhiên khác quá vậy… Vừa giống như chòng ghẹo lại vừa giống như có ý đồ sâu xa nào khác.

“Đương nhiên!”

Ta cảm giác được hơi thở của hắn ngày càng gần, cuối cùng gần như áp chóp mũi vào ta, vừa nghĩ tới một gã đàn ông xa lạ, hoặc là nói… một gã đàn ông có thể từng gần gũi da thịt, làm việc vợ chồng với ta trong quá khứ, nay đang đứng ngay trước mặt ta, cách chưa tới một ly, mang theo ý cười khó tả nhìn ta, vành tai ta liền nóng lên.

Hắn im lặng rất lâu, khiến ta thật không dễ chịu, mắt ta chợt lóe lên, dịch người lùi về sau một bước nhỏ, kết quả gót chân còn chưa chạm đất đã bị hắn ôm về chỗ cũ, thậm chí còn cách hắn gần hơn ban nãy.

Hắn kề sát bên tai ta, hai tay vòng qua hông ta, chậm rãi siết vào, “Lễ Chu công thì sao?”

Ta sửng sốt, trong đầu trống rỗng, tâm tư quay mòng mòng mấy vòng bên ngoài mới quay lại quỹ đạo lý trí. Ta không khỏi run giọng, “Ngươi, ngươi, lưu, lưu manh!” Trong giọng nói mang vẻ hờn dỗi, lúc nói ra khỏi miệng, mặt ta liền đỏ rần lên, xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm một cửa động để chui vào, thật là mất mặt quá! Mất mặt quá đi mất!

Hắn dường như cũng sững ra, nhưng rất nhanh đã bật cười, “Trước đây nàng không biết thẹn đâu.”

Không khí vốn đang căng thẳng, bị câu này của hắn đánh cho tan tành. Ta xụ mặt, lời này của hắn nghe thế nào cũng chẳng giống là khen ngợi…

https://thuviensach.vn

Có điều, nói đến trước đây… Lòng hiếu kỳ của ta lập tức bị hắn khơi lên. Ta kéo kéo vải áo sau lưng hắn, rất mặt dày trơ trẽn hỏi: “Trước đây, ngươi đeo bám ta dữ lắm phải không?” Nói thật ra, ta cảm thấy với tính tình vừa thối tha đáng ghét vừa tàn bạo vô tình của hắn, cái khiếu* nào của ta không mở mới có thể cam tâm tình nguyện làm vợ hắn chứ? Chẳng lẽ… là ta quá đẹp chăng?

* Thất khiếu là bảy lỗ trên mặt, bao gồm: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

“Không phải.”

Ta nhíu mày, chui ra khỏi lồng ngực hắn, “Vậy… Chẳng lẽ là mặt mũi của ngươi rất đẹp?” Vì thế nên ta không chống cự được trước sắc đẹp, đeo bám hắn dữ quá, sau đó hắn sống chết không đồng ý, ta dùng vũ lực cưỡng ép mang thai con của hắn, rồi dùng nó để uy hiếp hắn?

Hắn im lặng, lòng ta nguội lạnh.

Hắn nắm tay ta, áp vào bên má, giọng nói truyền qua nơi bàn tay tiếp xúc, ôn hòa mà trầm ổn, “Nàng từng nói, chưa từng được thấy mặt ta là một nỗi tiếc nuối, bây giờ ta bỏ mặt nạ, nàng lại không muốn nhìn.”

Ta sững người để mặc hắn nắm tay ta, hoàn toàn không nghĩ tới việc rút tay về. Hình ảnh trước mắt dần trở nên mơ hồ, như bóng trăng trong nước, dường như ta có thể nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Một gã đàn ông mang mặt nạ đứng trước mặt ta, tay của ta vuốt ve một bên gò má hắn, khóe miệng hắn còn vương một vệt máu đỏ, còn sau lưng ta tràn ngập tiếng cười quỷ quyệt.

Trong mơ hồ, dường như ta quả thật nói một câu: “Trước khi chết cũng không được nhìn mặt chàng một lần, thật đáng tiếc.”

https://thuviensach.vn

Người mang mặt nạ đó, là ai… Tại sao trong chớp mắt nhớ lại ấy, viền mắt lại bất giác nóng thế này?

Tay ta giật nhẹ, chậm rãi dịch lên mắt hắn, hắn cũng rất phối hợp nhắm mắt lại. Lông mi của hắn rất dày, cảm giác rất tốt, ta tham lam chạm tới khóe mắt hắn, lại có thể nhận ra một vết sẹo rất nông. Vết sẹo này khiến tim ta run lên, nước mắt chảy giàn giụa trên gương mặt.

Vết sẹo này… là mảnh vỡ duy nhất còn đọng lại sâu trong đầu ta trong những ký ức bị lãng quên. Nếu không vì vết sẹo này, có lẽ… ta sẽ không dễ dàng nhận lời cầu hôn của A Lãng… Nhưng vết sẹo gần như đã khắc sâu trong đáy lòng ta này, rốt cuộc là của ai?

Hắn thoáng chốc đã nắm lấy cổ tay ta, “Nàng nhớ ra rồi, có phải không?”

“Vết sẹo này… là của ngươi, là của ngươi phải không?”

Hắn ôm vùi ta trong ngực, cánh tay từ từ siết chặt, gần như khiến ta nghẹt thở. Một lát sau, hắn mới mở miệng, nhưng vẻ trêu chọc và bất đắc dĩ trong giọng nói khiến ta nghe mà mềm nhũn cả chân, “Nàng cái gì cũng quên, lại chỉ nhớ mỗi cái này, ta nên nói nàng thế nào đây?”

Ta ngẩn người, “… Ta không nhớ rõ, chỉ nhớ vết sẹo này thôi… Đã xảy ra chuyện gì ư?”

Hắn hà hơi bên tai ta, “Chuyện vợ chồng.”

“…”

“Muốn thử nhớ lại chút không?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Sau khi Phượng Thất Cóc nói ra lời nói rất có tính ám chỉ này, kỳ thật chẳng có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì đúng vào lúc này, Tiểu Đàm lại tới gõ cửa. Đây là lần đầu tiên ta có chút cảm giác trước sự trêu ghẹo của hắn, cũng là lần đầu tiên cảm thấy Tiểu Đàm quả thật hơi phiền phức…

Tâm trạng của hắn rõ ràng tốt hơn lúc nãy nhiều, trước khi đi lại dặn dò ta cẩn thận, đại ý là muốn ta ngoan ngoãn ở lại đây, nếu không có hắn tự mình dắt đi, tuyệt đối không được ra khỏi tẩm điện một bước.

Ta ủ rũ, bắt ta ru rú ở chỗ này không biết đêm ngày, sớm muộn gì cũng thành ra lầm lì mất thôi.

Buổi tối, ta không yên lòng về đám Tần Sơ Ước, đang mặt ủ mày chau thì bọn họ trở về. Ta bước tới nắm chặt tay Tần Sơ Ước, vội hỏi: “Có bị phạt thật không? Đã bôi thuốc chưa?”

Tần Sơ Ước cười nói: “Không sao, cô nương đừng lo lắng…”

Nàng còn chưa dứt lời, Tiếu Tiếu đã kêu lên the thé: “Cái gì mà không sao! Đầu gối ta quỳ đến mức rụng ra rồi đây này, biết trước thế này thì ta đã chẳng quay lại tìm ngươi, đỡ phải chịu khổ như vậy.”

Tần Sơ Ước rất khinh thường, “Sinh diện liệp đầu dưới tay Trương lão tà huấn luyện đều có thể lên trời xuống đất, sao lại lòi ra một kẻ bất tài vô dụng như ngươi nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Hắn đau đến nỗi rên hừ hừ, nhưng miệng vẫn không ngơi nghỉ, nhất định phải vặc lại Tần Sơ Ước mấy câu, “Trương tổng giáo chỉ thân thiết như cha ruột với nhóm bí sĩ của đệ nhất kỳ môn thôi, đối với loại cặn bã như ta thì ông ta khinh bỉ chẳng thèm ngó ngàng đến đâu.”

Trước đó Tiểu Đàm đã lén đưa tới đây mấy bình thuốc mỡ, nói là chuẩn bị cho bọn họ, quảng cáo là thứ thuốc vô cùng kỳ diệu, là thần dược mà các thành chủ thường dùng lúc luyện công, rất hiếm có. Ta vội móc bình thuốc trong ngực ra, “Tiếu Tiếu ngươi mau lại đây, ta bôi thuốc cho ngươi.”

Tiếu Tiếu xí một tiếng, “Thôi thôi, nếu chủ nhân mà biết chắc phải phạt ta quỳ xích sắt bảy ngày mất.”

Tần Sơ Ước không nói hai lời liền cầm bình thuốc trong tay ta, “Ngươi, lại đây.”

Sau đó chính là một trận quỷ khóc sói tru không dứt bên tai, ta nghe mà da gà rơi lả tả, ta vừa định lên tiếng bảo Tần Sơ Ước nhẹ tay một chút, kết quả đột nhiên phát hiện ra trong lời gào rú của Tiếu Tiếu có tâm tình kích động vừa đau vừa sướng.

“Đừng mà… Chỗ đó… Á… Ghét ghê! Còn nhổ lông chân của người ta, Sơ Sơ nàng có tinh thần nhân văn chút nào không thế?”

Ta vốn định mắng hắn một câu đê tiện, nhưng vì quan hệ giữa ta và hắn còn chưa rõ ràng, ta vẫn quyết định kìm nén thói lưu manh của mình.

Nhưng sau khi nghe thấy bên ngoài phòng truyền đến rất nhiều những lời xì xào khe khẽ, mặt của ta đen sì. Không ít thị tỳ bên ngoài cửa thì thầm suy đoán: Cô cơ thiếp mới của thành chủ lại dám cùng tay thị sinh kia dan díu, càng khiến người ta kinh ngạc chính là, tay thị sinh kia kêu gào cũng phách lối quá.

https://thuviensach.vn

Ta thầm nghĩ, không được, tiếp tục như vậy thì không tốt. Ta nên nói gì đó, chuyển dời sự chú ý của Tiếu Tiếu mới được.

Ta ho khan một tiếng rồi nói: “Ông Trương lão tà kia, có phải là người đàn ông sáng nay ở Phức Đình Viên không?”

Quả nhiên, Tiếu Tiếu lập tức ngừng phát ra tiếng kêu gào khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ, chung quanh cũng vì câu nói này của ta mà yên tĩnh lại, bầu không khí như bị phủ một bức màn quỷ dị, tựa hồ có bí mật gì không nên hé lộ vừa bị ta bất cẩn bóc trần.

Qua rất lâu, Tần Sơ Ước mới đáp: “Đúng là ông ta đấy, cô nương à… Sau này mà gặp phải ông ta, cô phải tránh ngay đi nhé.”

Ta cảm thấy kỳ lạ, “Tại sao?” Tuy ta cảm giác được cả người ông ta chìm trong một luồng khí u ám tàn ác, nhưng ta cũng chẳng phải loại người có thể uy hiếp đến ông ta. Có điều, xét theo phong trào sùng bái điên cuồng của người trong thành đối với Phượng Thất Cóc, nói không chừng Trương lão tà này thầm mến mộ Phượng Thất Cóc, bọn họ sợ ông ta vì ghen tức mà diệt khẩu ta chăng?

Trước đây ta thảm thương đến cỡ nào đây chứ, phải đề phòng cả nam lẫn nữ như vậy.

Tiếu Tiếu hít một hơi, nói: “Ông ấy… Ầy, con người ông ấy bảo thủ lắm, ta nhớ vào năm chủ nhân bế quan, theo tập tục thì phải tổ chức lễ thành nhân. Nhưng Trương tổng giáo nhất quyết không đồng ý, nói là đại thù còn chưa báo, há có thể tơ tưởng đến chuyện dâm dục? Còn nói đàn bà là độc dược đối với đàn ông, nếu có ham muốn nam nữ, sao còn có thể làm nên nghiệp lớn, nói chung là ba la bô lô một tràng giang đại hải, cảnh tượng khẩu chiến quần hùng khi đó ta còn nhớ như in tới tận giờ, quả thật là nỗi ám ảnh một đời, ngươi nói xem một người đàn ông bình thường thì có vẻ

https://thuviensach.vn

cực kỳ cương nghị, lúc cãi lộn thì sao mà ghê thế, còn lắm mồm hơn cả đàn bà nữa, vì thế chắc chắn ông ấy chẳng ưa ngươi đâu.”

“Lễ thành nhân là gì vậy?”

Tần Sơ Ước dường như cảm thấy hơi lúng túng, ấp úng một lát, bị Tiếu Tiếu nhanh lẹ cắt lời: “Chính là cá nước thân mật đấy.”

Mặt của ta đỏ bừng lên, tên Tiếu Tiếu kia chắc cũng là loại thần kinh thô, hoàn toàn không nhận ra ta lúng túng, nói tiếp: “Công việc này trước đây đều do thánh tế đại nhân xử lý, dù sao thánh tế đại nhân cũng là chính thê của thành chủ, vì thế ngươi hiểu chứ. Nhưng vì lúc đó ngươi không có ở đây, thế nên các cô nương báo danh muốn hiến thân cho chủ nhân quả thật sắp phá vỡ cung thành của Phượng Sào cung luôn rồi, tình cảnh rầm rộ khi đó ấy à, chậc chậc chậc.” Hắn đột nhiên cười phá lên, quay sang trêu Tần Sơ Ước: “Ta nhớ đến cuối cùng còn tổ chức bỏ phiếu, lúc đó số phiếu của nàng cao chót vót đó.”

Không hiểu sao ta thấy trong lòng hơi ủ dột, “Sau đó thì sao… Lễ thành nhân của hắn, có tiến hành không?”

“Chuyện đó thì không rõ lắm, cuối cùng giải quyết thế nào nhỉ? Sơ Sơ là người trong cuộc, nắm rõ nội tình, ngươi hỏi nàng thử xem.”

Giọng Tần Sơ Ước có vẻ bất đắc dĩ, “Không biết.”

“Làm gì có chuyện nàng không biết chứ, lúc đó chẳng phải nàng là giáo đầu à?”

“Không biết thật mà.”

Sau đó cho dù Tiếu Tiếu ép hỏi thế nào, Tần Sơ Ước cũng không hé răng nửa lời, ta lập tức cảm thấy suy sụp, không phải là nàng… giúp hắn ta nếm thử một phen phong hoa tuyết nguyệt đấy chứ…

https://thuviensach.vn

Việc này bám rễ trong đầu ta chừng mấy ngày, lại như xương cá mắc trong lòng, kẹt trong cổ làm ta phiền não một hồi, vừa đau vừa ngứa.

Nhưng việc khá làm người ta vui mừng chính là, Phượng Thất Cóc chọn một ngày trời trong nắng ấm, chuẩn bị xuất cung đi thị sát, sau đó, hắn định tiện thể đưa ta đi cùng. Nhưng ta hành động bất tiện, nghe tin này xong, liền nói với tiểu thị sinh tới báo tin là ta không đi, lẵng nhẵng đi theo nhất định sẽ chỉ làm vướng chân hắn.

Không ngờ ngay hôm đó hắn dứt khoát ôm ta ra ngoài, không cho ta lấy một cơ hội để thương lượng.

Gần đây bọn họ muốn chọn một nhóm sinh diện liệp đầu mới, quá trình này đã tiến hành đến giai đoạn thứ hai, người được chọn vào vòng trong đều đang tự mình luyện công bên ngoài cung, chuyến này hắn đi chính là để đích thân tuyển chọn.

Phượng Thất Cóc chuẩn bị xe ngựa, hắn phụ trách cưỡi ngựa, còn ta thì phụ trách ngồi trong buồng xe.

Mặc dù chúng ta chẳng nói chuyện được mấy câu, nhưng ta có thể cảm giác được, tinh thần hắn cực kỳ thoải mái, hơn nữa tâm tình đang vui vẻ lắm. Ta thấy hiếu kỳ, liền nhích lại gần hắn một chút, vừa chuẩn bị mở miệng thì hắn nhanh chóng nói một câu: “Ngồi về chỗ đi.”

Ta ngơ ngác ồ một tiếng, sau đó đành dịch mông lại.

Hắn thấy ta ngoan ngoãn thì bật cười, còn nói: “Chiếc xe ngựa này, chắc nàng cũng chẳng nhớ đâu nhỉ…”

Ta sờ lần chất gỗ trong buồng xe, thành thật trả lời hắn: “Thật ra ta cảm thấy rất quen thuộc, mùi trong chiếc xe này quen lắm.” Ta chợt nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trên người hắn có mùi dược thảo rất đặc biệt,

https://thuviensach.vn

bèn hỏi hắn: “Lần đầu tiên ta gặp ngươi, trên người ngươi hình như có đeo túi thơm, sao sau này lại không đeo nữa?”

“Đó là tử tước anh túc, mọi người trong cung đều không biết độc trên người ta đã được giải, mang cái đó theo chỉ cốt để che giấu tai mắt người khác thôi, có điều độc tính của nó khá lớn, vì thế không phải ngày nào ta cũng đeo.”

Ta bĩu môi, nghe không hiểu lắm, nhưng dường như hắn rất muốn trò chuyện cùng ta, ta cũng không muốn làm cụt hứng, liền tiện mồm nói: “Thứ mùi đó rất đặc biệt, ta nhớ trên người cái ông Trương lão tà kia cũng có.”

Con ngựa bỗng hí lên một tiếng, xe dừng lại đột ngột. Ta mất thăng bằng, ngã chúi về phía trước, may mà hắn đỡ được.

Hắn hỏi hơi ngập ngừng, dường như không quá tin tưởng lời ta nói, “Sao nàng biết, trên người ông ta cũng có?”

Ta sợ hắn nghi ngờ ta lừa hắn, liền lập tức giải thích: “Mắt ta mù nhưng lỗ tai và lỗ mũi đều thính lắm, trên người ông ta cũng có mùi đó, chỉ có điều dường như đã bị thứ gì khác át đi, vì thế mùi hương tỏa ra hỗn tạp hơn so với trên người ngươi, cũng nhạt đi rất nhiều, nhưng khẳng định là có.”

Hắn im lặng không đáp, giống như đang suy nghĩ gì đó, không lâu sau hắn liền kéo cương ngựa lần nữa, không nói thêm gì.

Phản ứng này của hắn khiến ta chột dạ, ta im lặng một lúc lâu, mới e dè hỏi: “Ngươi không tin ta à?”

“Không phải.” Lúc này hắn trả lời rất nhanh, nghe giọng điệu hình như còn hơi vui vẻ, “Lời nàng nói, đương nhiên là ta tin.”

https://thuviensach.vn

Hình tượng dịu dàng dễ khiến đầu óc sung huyết, sau đó tinh thần ngẩn ngơ, đại khái giống như bị người ta gõ cho một gậy. Sau khi ta sung huyết xong, liền bĩu môi thầm thì một câu quái gở: "Lễ thành nhân của ngươi… là cùng với cô nương nào?"

Ta vẫn kiên định cho rằng người như hắn không biết sướng vui đau buồn, hoặc là nói tâm tình sướng vui đau buồn của hắn khá khó bị người khác phát hiện, vì thế ta chưa từng nghĩ sẽ có một ngày được nghe hắn cười đến rung động tâm can như thế. Hôm nay, ta hoảng hốt rồi.

Nghe xong câu nói của ta, hắn liền phát ra một tràng cười khó mà diễn tả. Ta đang nghi hoặc câu hỏi của mình có gì không phải thì nghe trong gió vù vù truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn.

"Không có."

Ta nổi giận, không có mà hắn còn cười sung sướng thế làm gì? Bất tri bất giác, giọng điệu của ta chất chứa không ít ai oán, "Ngươi là đồ lừa gạt, rõ ràng là có mà."

"Trên mặt ta có sẹo, những cô gái khác không thích ta."

"Ta nghe Tiểu Tiểu nói rồi nhé, ngươi còn bày đặt tự ti." Tuy rằng ta mù, nhưng vẫn cảm giác được các cô gái trong cung đều đối với hắn như hổ rình mồi, gần như là chỉ cần hắn gật đầu, bọn họ đều hận không thể san bằng giường hắn. Lại nói, hắn lớn lên tuấn tú như thế, chỉ riêng với sắc đẹp này của hắn, còn lo không có cô nương thích hắn hay sao?

Giọng cười của hắn nhạt đi một chút, "Nếu có nàng ở đây thì lễ này đã được cử hành rồi, đáng tiếc là không có nàng. Có điều…" Hắn lại ngừng xe ngựa, vươn tay vòng qua hông ta, ôm ta xuống xe ngựa, "Chuyện nên làm, chúng ta đều làm cả rồi, chẳng qua là chậm mấy năm thôi."

https://thuviensach.vn

Mặt ta nóng rần lên, đang muốn nói câu gì đó để bớt sượng sùng, liền tiếp tục nghe thấy hắn nói: “Đến nhà A Lãng rồi.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 72

“Chẳng phải nàng vẫn muốn về xem một chút hay sao? Bây giờ thì vừa lòng rồi chứ.”

Giọng nói của Phượng Thất Cóc rất trầm ổn, cho dù bị gió thổi tản đi, vẫn vang bên tai ta rất rõ ràng.

Tâm tình ta hơi phức tạp, có lẽ là xa cách nhiều ngày, ta với người đàn ông nghe nói đã từng là phu quân của ta cùng trở lại căn nhà trống vắng, đột nhiên lại sinh ra cảm giác như bị bắt gian.

Ta vùng vằng giãy khỏi lồng ngực hắn, thấp giọng nói một câu cảm tạ, đang không biết làm thế nào thì bị hắn nắm tay, chớp mắt sau đó, trong lòng bàn tay ta có thêm một cây gậy.

“Mới vót một cái khác, nàng dùng thử xem sao.”

“Ừm…” Ta ngơ ngác đáp lời, sau đó dò dẫm bước về phía trước, nghe thấy tiếng bước chân như rập khuôn của hắn ở đằng sau, ta lại cảm thấy an lòng khó tả, hơn nữa một góc lòng nào đó như đang trôi lơ lửng, mờ ảo phù phiếm.

Ta lắng nghe tiếng gió, dựa vào đó mà phân biệt phương hướng, tìm được căn nhà nông của A Lãng. Giá trúc bên trong bờ rào mang theo mùi cá khô, bị gió thổi đi, sau đó tận sức ngấm vào mũi ta, vừa quen thuộc vừa thoải mái. Ta đi tới, kéo một xiên cá khô xuống, sờ sờ, cảm giác thỏa mãn nháy mắt lấp đầy tâm tư hỗn loạn của ta.

https://thuviensach.vn

Xa cách lâu ngày, người đi nhà trống, ánh nắng chiều cũng chất chứa nỗi u sầu bi thương. Một thứ gì đó chợt khơi dậy nỗi âm u trong đáy lòng ta, đối với hồi ức về những tháng ngày khi đó, có lẽ cũng chỉ còn lại những thứ vụn vặt này có thể an ủi kỷ niệm một chút.

Cũng không biết hứng thú từ đâu, ta quay về hướng hắn hỏi một câu: "Loại cá này, ngươi đã từng ăn chưa?"

"Chưa từng."

"Hình như đây là cá chép, phơi khô rồi ướp với muối, chao, hạt tiêu, cùng với các loại gia vị đường, giấm, rượu,… không chỉ ăn ngon, mà còn có thể để được rất lâu, ta nghe A Lãng nói, những khi sắp vào đông, trong thành đều chuẩn bị rất nhiều bình gốm cùng vại đất để đựng cá khô đã ướp." Ta vuốt thân con cá, sau đó đưa lên mũi hít hít, chẹp chẹp miệng, "Đáng tiếc, con cá này còn hơi ẩm, chắc là mấy hôm trước có mưa, lại không có người trông nom nên mới vậy…"

Hắn ngập ngừng, "Không sao, lại phơi nắng là được."

Ta thở dài, đặt con cá khô lên giá, "Không được, sắp đến lễ Ngư Thực, bầy cá chạy trốn cả rồi, chẳng bao lâu nữa mặt nước cũng sẽ kết băng, hơn nữa… Thuyền đánh cá của bọn họ còn gặp điều bất trắc, dạo này ở chợ chắc cũng chẳng có cá đâu."

"Trong Phượng Sào cung có lương thực dự trữ, nếu nàng muốn làm, sau khi về cung ta sẽ sai người chuẩn bị."

Hắn chiều theo ta như vậy khiến ta hơi hoảng hốt. Ta chợt thấy rất mừng vì mình là một người mù, nếu không giờ khắc này chắc ta quẫn bách tới mức chẳng biết đảo con ngươi về phía nào mất… Lúc trước A Lãng cũng luôn chiều chuộng ta, ta lại chưa từng thấy xốn xang như vậy, bây giờ như vậy là sao?

https://thuviensach.vn

Ta chợt nhớ ra trong phòng hắn là còn cá khô vừa ướp muối. Ta vội vàng dùng gậy dò đường, đi vào trong nhà, giả bộ bình tĩnh nói: “Lúc trước ta học ướp muối với A Lãng có làm nhiều lắm, hình như là để trong nhà.”

Nhưng tố chất tâm lý của ta quả nhiên không thể trải qua thử thách, vừa đi được mấy bước đã lộ chân tướng. Ta quá nôn nóng, quên béng mất trong nhà có ngưỡng cửa, một chân vấp phải ngưỡng cửa, ngã chúi chụi về phía trước.

Phượng Thất Cóc thân thủ rất lợi hại, đỡ được ta, trong lồng ngực còn vang lên tiếng nói chuyện rầu rĩ, trong vẻ lãnh đạm đặc trưng của hắn còn mang theo chút bất đắc dĩ, “Cẩn thận một chút.”

Trong giây phút hắn mở miệng, đầu của ta liền nổ cái ầm. Tình cảnh này tựa hồ đã từng xảy ra, cánh tay hắn vòng qua hông ta, giọng nói trầm thấp của hắn vang bên tai ta, dường như vẫn được lưu lại ở một nơi sâu thẳm trong trí óc, giống như sương trắng trong ống khói, từng đợt từng đợt bốc lên, cảm giác quen thuộc ngày càng bành trướng khó nén nổi.

Ta run rẩy hồi lâu, không nhúc nhích, hắn cũng chậm chạp không buông ta ra. Ta nắm ống tay áo của hắn, chất vải kia cảm giác cũng quen thuộc vô cùng.

Tâm tư ta đang trôi ở phương nào, liền hỏi dò hắn một câu: “Ngươi mặc… áo đen phải không?”

Cánh tay hắn siết lại rất chặt, “Nàng nhớ lại rồi ư?”

“Không có…” Phản ứng mất mát của hắn nằm trong dự liệu của ta, ta im lặng chốc lát mới nói: “Ngươi cấp bách hy vọng ta khôi phục ký ức, đến cùng là vì việc ta quên đi kỷ niệm giữa chúng ta khiến cho ngươi khổ sở, hay chỉ vì muốn ta sớm ngày trở thành người nuôi dưỡng khối ngọc Phượng Khấp Huyết?”

https://thuviensach.vn

Hắn im lặng khiến ta lập tức nguội lòng, giống như con rối bị rút dây, không còn gì chống đỡ. Ta thất vọng như vậy, hắn là vì ta tin tất cả những gì họ nói, tin vào chuyện xưa giữa ta và hắn theo lời bọn họ, tin vào ân oán tình cừu khó nói giữa chúng ta, tin rằng ta đối với hắn quyết không thay lòng, hắn đối với ta quyết không đổi dạ…

Thế nhưng, nếu từ đầu đến cuối, hắn chỉ là vì trách nhiệm, vì quy củ thánh tế và thành chủ nhất định phải thệ ước thành hôn, vì tâm nguyện gìn giữ muôn dân thái bình an khang, vậy thì bỏ qua những điều lớn lao này, tâm tư hắn dành cho ta còn có mấy phần đây…

Tay của ta bủn rủn, vừa trượt khỏi người hắn thì bị hắn bắt được, hắn dùng sức nhưng không làm đau ta, tựa như đang cho biểu lộ một nỗi lòng nào đó, một loại kiên trì nào đó.

“Lúc biết nàng bị mất trí nhớ, dù ta lo lắng cho sức khỏe của nàng, nhưng cũng cảm thấy mừng thầm, những chuyện nàng đã phải trải qua trong quá khứ, quên đi còn tốt hơn, quên đi rồi có lẽ sẽ bớt đau khổ hơn một chút.” Hắn vuốt ve cổ tay ta, “Chỉ có điều… Tình cảm nàng dành cho ta không sâu đậm, còn nảy sinh cảm tình với gã đàn ông khác, ta không chắc có thể tìm nàng về thêm một lần nữa, đại khái là, ta hơi lo sợ.”

Nghe hắn nói vậy, ta liền ngây ngẩn. Hắn thấy ta không có phản ứng, dường như sợ ta nghe không hiểu, liền tiếp tục nhấn mạnh một lần nữa: “Nếu không đưa nàng đến đây, có lẽ nàng sẽ căm ghét ta.”

Ta vẫn thẫn thờ, bởi vì ta không thể nào tin nổi, cái người luôn âm trầm kiệm lời này lại có thể thẳng thắn trải lòng như vậy… Có thể là do vẻ mặt của ta quá ngây dại, bầu không khí im ắng quá lâu cũng quá mức kỳ quái, khiến hắn lập tức lúng túng. Hắn buông ta ra, nghe hơi thở thì hình như hắn lùi ra xa ta một chút.

https://thuviensach.vn

Một người đàn ông trưởng thành, còn là một người đàn ông kiêu ngạo đứng trên mọi người, thật không dễ dàng gì bày tỏ nỗi lòng, cô gái trước mặt lại phản ứng như vậy, đoán chừng là ai cũng sẽ ngượng ngùng.

Ta bật cười, vươn tay tới rụt rè kéo áo hắn, ai ngờ hắn chẳng thèm phản ứng chút nào. Ta không buông tha, giật giật mấy lần, hắn vẫn không chịu phản ứng. Ta ngẫm nghĩ một chút, quyết định dùng một đề tài mà hắn không thể nào giận ta để cạy miệng hắn.

“Lần đầu tiên ta tỉnh lại trên thuyền của Mạch Diên,” ta trầm giọng, “Y nói với ta rằng, ta là vợ của y, trong bụng ta còn mang thai đứa con của y.”

Quả nhiên, người hắn khẽ động đậy.

“Đầu óc ta mơ hồ, lời y nói thật ra ta chẳng nghe lọt tai bao nhiêu, nhưng điều duy nhất ta rõ ràng là… Chắc chắn ta rất yêu cha của con ta, yêu phu quân của ta. Sau đó bị ngã khỏi thuyền, ta liền trôi dạt vào bờ sông Phượng Tê, A Lãng đi ngang qua khi đó đã cứu ta. Khi đó đứa bé đã mất, ta mất hết niềm tin, chỉ còn một suy nghĩ, phải chăng ta đã làm sai điều gì, vì thế nên mới bị chồng ruồng bỏ…” Ta cười, nhích lại gần hắn một chút, “Nếu ngươi đúng là phu quân của ta, nghe xong lời này, chắc cũng nhẹ lòng hơn rồi chứ?”

Sau đó hắn đưa ta ra ngoại ô một chuyến, nghe đâu nơi đó có không ít những kỳ nhân dị sĩ đang luyện công, có lẽ có thể tìm được một vài người dùng được. Hắn để ta lại trong xe, không cho ta đi lại lung tung, ta liền đợi ở đó, không ngờ lại ngủ thiếp đi mất, tới khi bị xe ngựa xóc nảy làm cho tỉnh lại, hắn đã ngồi trước mặt ta đánh xe rồi.

Ta hỏi hắn, mới biết đã sắp vào đêm, liền bảo hắn muốn lên phố tham quan, bởi vì vẫn nghe nói chợ đêm ở trung tâm thành cực kỳ náo nhiệt. Dù hắn không tình nguyện lắm, nhưng cũng miễn cưỡng đồng ý, vì muốn hắn

https://thuviensach.vn

thoải mái hơn một chút, ta liền giải thích với hắn, dù sao sau khi trở về thành cũng lại phải trải qua cuộc sống tối tăm không có ánh mặt trời, nếu không thừa dịp này mà đi cho thỏa thích, vậy thì lần tiếp theo được hít thở không khí trong lành chẳng biết sẽ phải đợi đến bao giờ.

Hắn nói với ta rằng sẽ không có chuyện đó, chờ tuyển xong sinh diện liệp đầu, dù ta đã khôi phục hay chưa, hắn sẽ đều công khai thân phận của ta, nhưng nếu ta khôi phục, sẽ công khai thân phận ta là thánh tế kế nhiệm, còn nếu chưa khôi phục, sẽ công khai thân phận là sủng cơ của hắn.

Trên phố cực kỳ náo nhiệt, tiếng người huyên náo, nói thật ra, âm thanh ồn ã này khiến ta nghe mà hơi đau tai một chút, nhưng ta rất hưởng thụ cảm giác đứng trong dòng người nghe những lời trò chuyện vụt qua tai ta, sau đó dần trôi xa.

Lúc đi dạo chợ đêm, còn gặp một người bán hàng rong, là một cậu chàng rất không có mắt, cậu chàng kia thấy ta với Phượng Thất Cóc đi ngang qua, liền cực kỳ đắc ý gọi ta lại.

Miệng nói: “Vừa nhìn là biết vị cô nương này có dáng sang quý, sao lại không đeo đồ trang sức gì cho ra dáng một chút? Chỗ này của tôi có một chiếc hoa tai rất quý, trông thì cũ cũ thế thôi, nhưng chính là xuất xứ từ tay nghề của Lưu sư phó ở Tập Vũ Hiên đấy! Cô nương đeo vào bảo đảm là hợp lắm! Cô nhìn hạt châu trên này với tay nghề chạm trổ kim điệp trên này mà xem…”

Hắn nói xong liền muốn nhét vào tay ta, lần đầu tiên bị mời mọc chào hàng như vậy, ta hơi luống cuống, liền bất đắc dĩ mà trả chiếc hoa tai lại, áy náy nói: “Thật xin lỗi, ta không nhìn thấy mấy thứ này…”

“Ý cô nương là do tối quá hả?” Dứt lời hình như hắn chuyển đèn lồng tới gần một chút, bởi vì ánh sáng tù mù trước mắt ta bỗng sáng hẳn lên. “Thế này thì nhìn rõ rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

Ta không nỡ phụ lòng tốt của hắn, liền sờ sờ tượng trưng mấy cái, sau đó nói: “Đẹp lắm… Nhưng ta không đeo mấy thứ này…”

“Cô nương xem vị hiệp sĩ bên cạnh cô đây, nhất định là người yêu của cô phải không? Con gái làm đẹp vì người mình yêu, cô nương à, sao lại không chăm chút vẻ ngoài một chút nhỉ?”

Ta kéo kéo ống tay áo của Phượng Thất Cóc, hắn liền hiểu ý, sau đó kéo ta toan đi. Nhưng cậu bán hàng rong kia lúc này lại gọi với theo một câu: “Chiếc hoa tai này gọi là Song Phi Hoàn, nghe nói chàng trai nào tặng cho cô gái, hai người sẽ có thể sát cánh bên nhau dài lâu!”

Phượng Thất Cóc đứng sững lại, sau đó quay trở lại, không nói hai lời mua luôn chiếc hoa tai kia. Điều khiến người ta đau lòng chính là, cái thứ nhẹ hều sứt sẹo đó mà những hai lượng bạc! Đây không phải là thấy người dễ lừa liền ra sức chặt chém hay sao?

Hắn còn rất đắc ý đeo lên cho ta, ta thì cực kỳ bực bội, bởi vì cho dù ta khuyên nhủ thế nào, hắn cũng không chịu trả lại hàng. Cuối cùng hắn nói một câu: “Dù thế nào chăng nữa, có ngụ ý này là đáng giá rồi.” Nghe xong, ta liền hết nói nổi.

Lúc về cung, bởi vì đã muộn nên cửa bên đã đóng từ lâu, chỉ còn mỗi cách đi vào từ cửa chính, có điều vào cung bằng cửa chính thì hơi rêu rao quá…

Lúc xe ngựa của chúng ta vào cửa, mấy liệp đầu canh gác khá mới không nhận ra thân phận của Phượng Thất Cóc, nhất định đòi bắt giữ chúng ta trước cửa cung, miệng còn hùng hùng hổ hổ mắng thời buổi này còn có kẻ dám giả dạng thủ lĩnh, còn kéo tới một đám người xúm đông xúm đỏ vào xem, kết quả là đánh động đến Tiểu Đàm.

Lúc trông thấy Tiểu Đàm khúm núm nghênh đón Phượng Thất Cóc, tức thì cả đám liệp đầu canh gác quỳ sụp xuống, sợ tới mức run lẩy bẩy,

https://thuviensach.vn

liều mạng xin tha. Dân chúng thấy tình cảnh này liền biết người kia đúng thật là thành chủ, cũng dồn dập quỳ xuống theo, hô to thành chủ vạn tuế.

Phượng Thất Cóc bình tĩnh đỡ ta xuống xe ngựa, sau đó giao ta cho Tiểu Đàm, bảo nàng đưa ta về tẩm điện trước, hắn ở lại dẹp yên đám thành dân đang náo loạn. Kết quả ta chưa đi được mấy bước đã nghe thấy trong tiếng hành lễ đồng đều như một phía sau lòi ra một âm thanh không hài hòa… Mà âm thanh không hài hòa kia, hình như là A Lãng…

“Các người dẫn Như Hoa đi đâu — Trả nàng lại cho ta!”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 73

A Lãng? Đúng là hắn ư? Hắn… vẫn chưa chết ư?!

Ta sững sờ, cứng ngắc nhìn về phía phát ra tiếng hắn, bóng người lít nhít lay động trong tầm mắt mơ hồ của ta, mặc dù không nhìn ra gì, những vẫn có thể cảm giác được trận náo loạn hắn gây ra cũng không hề nhỏ.

Ta muốn tiến lên, Tiểu Đàm lại kéo ngược ta lại, rất có ý tứ lôi xệch ta về tẩm điện. Ta ra sức gỡ ngón tay nàng ra, chưa đợi ta lên tiếng, Phượng Thất Cóc đã bước tới bịt miệng ta.

“Đi.”

Tiểu Đàm nhận được lệnh, lôi ta về tẩm điện, lúc ra ngoài nàng ta còn khóa chặt cửa, cũng dặn dò đám người bên ngoài dù thế nào cũng không được mở cửa, hầu gái trông cửa hỏi nếu nàng dùng cái chết uy hiếp thì sao, cũng không thể trơ mắt nhìn nàng chết được. Kết quả Tiểu Đàm rất vô nhân tính đáp lại một câu, vậy thì cứ để nàng chết luôn đi, chết rồi chúng ta cũng chôn cùng cả thảy, ta phải đi nghĩ di thư cái đã.

Lời nói kia chất chứa ý chí thấy chết không sờn cùng tiếng nghiến răng nghiến lợi, phát ra tiếng xoèn xoẹt như lúc mài dao, theo sau đó còn có tiếng chuông chùa cổ làm nền, tóm lại là tràn đầy tuyệt vọng cùng bi thương.

Nhưng dù như vậy cũng không thể khiến ta đồng tình với nàng thêm chút nào, bởi vì trong mắt ta, vào lúc này nàng chính là một đống phân, còn

https://thuviensach.vn

là một đống phân khiến người ta bất chấp bị thối chân cũng phải giẫm cho nát bét!

Sau đó dù ta có đập cửa gào thét thế nào, bọn họ vẫn đều thờ ơ không động lòng. Ta ngẫm nghĩ, nếu ta thật sự lấy cái chết ra uy hiếp, chắc bọn họ sẽ không thật sự để mặc ta tự sinh tự diệt đâu nhỉ… Ta nảy ra một ý hay, sau đó liền bắt đầu kêu rên, sau đó nữa lại giả bộ bị ngất xỉu, kết quả ngủ thiếp đi lúc nào không hay, hôm sau tỉnh lại, mới phát hiện đám người táng tận lương tâm kia thật sự không thèm vào…

Ba ngày sau, cuối cùng bọn họ gỡ bỏ lệnh cấm với ta, ta vừa muốn lao ra thì bị Tiếu Tiếu kéo ngược trở lại.

“Tổ tông à, ngươi khôn ra một chút đi! Vào thời điểm mấu chốt này, nếu ngươi thật sự muốn gã tình nhân của ngươi được sống thì đừng chọc giận chủ nhân nữa, ngươi mà lao ra ngoài như thế, chủ nhân biết được sẽ đau lòng, gã tình nhân kia của ngươi chẳng biết sẽ bị xử lý thế nào đâu.”

Ta ngẫm nghĩ, hắn nói cũng có lý, ta phải bình tĩnh, bình tĩnh…

“Vậy A Lãng thế nào rồi?”

“Bị nhốt vào ngục rồi, vừa nãy Sơ Sơ đã lẻn vào xem hắn, lát nữa nàng sẽ về thôi. Gã tình nhân kia của ngươi hắn là không nguy hiểm đến tính mạng đâu, tuy chủ nhân không vui, nhưng xem sắc mặt chủ nhân thì hình như không định phạt nặng thì phải.”

Ta thấp thỏm không yên lòng, hỏi Phượng Thất Cóc đang ở đâu, Tiếu Tiếu tính canh giờ, nói chắc là đang ở Trầm Hương Các, ta lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, Trầm Hương Các chẳng phải nơi chế hương liệu hay sao? Một gã đàn ông lớn đùng như hắn còn thích cái này?

Kệ đi, vẫn phải đi một chuyến.

https://thuviensach.vn

Ta cầm cây gậy, lò dò ra cửa, Tiếu Tiếu hoảng hồn vội hô to dừng chân dừng chân. Cái tên Tiếu Tiếu này ấy à, đều là thích cứng không thích mềm, còn dài dòng như bà cụ già, thật đúng là một kẻ đê tiện. Mấy ngày nay lỗ tai của ta bị hắn tra tấn chai một lớp dày, cực kỳ đáng ghét.

Nghĩ tới đây, mặt ta sầm xuống, làm ra vẻ nghiêm túc, quay lại thâm trầm nói một câu ta tự có chừng mực.

Thật đúng là dọa được hắn, hắn ấp úng một lát, cuối cùng ấm ức nói: "Chẳng qua là muốn dẫn đường cho ngươi thôi mà, làm chi mà dữ vậy…"

Ta nén cười, chỉ có thể giữ nguyên bộ mặt nghiêm nghị theo hắn đến Trầm Hương Các.

Quãng đường của chúng ta không được thuận lợi cho lắm, ta thì như tình nhân bị giấu giấu diếm diếm không thể đưa ra ánh sáng, Tiếu Tiếu cũng mới vào Phượng Sào cung, thị tỳ thị sinh ở đây đều không biết mặt chúng ta, cho nên mới tới cửa lớn của Trầm Hương Các chúng ta đã bị chặn ở ngoài, mặc cho Tiếu Tiếu khua môi múa mép, bán rẻ nhan sắc bán rẻ tiếng cười bán rẻ trinh tiết cỡ nào, bọn họ đều không động lòng mảy may, nghe lời nói của một thị tỳ ta cũng hiểu, rõ ràng là nàng ta không tin ta là cơ thiếp của Phượng Thất Cóc.

Trong mắt những cô nương này, e là chỉ ước sao Phượng Thất Cóc cả đời cô độc không lấy vợ, đại khái đây chính là cảm giác "Ta không chiếm được nhà ngươi cũng đừng hòng."

Mặc dù mồm miệng Tiếu Tiếu dẻo quẹo, nhưng lằng nhằng mất nửa nén hương vẫn chẳng giải quyết được gì, hắn vô cùng ủ rũ.

Hắn nghiến răng, "Đám đàn bà này, chắc là gần đây nguyệt sự thất thường đó mà, nhờ bọn họ thông báo một tiếng e chừng còn khó hơn bảo bọn họ cởi quần ra nữa."

https://thuviensach.vn

Ta nhíu mày, “Ta có cách này, tuyệt đối thành công.”

Hắn khinh bỉ nói: “Tin ngươi thì ta thà đi ăn cứt còn hơn.” Hắn ngẫm nghĩ một chốc, dường như cảm thấy câu nói đó chưa đủ biểu đạt thái độ khinh bỉ của hắn đối với ta, “Không không không, ta thà đi ăn cứt chó còn hơn.” Lại ngẫm nghĩ một chốc, cường độ vẫn chưa đủ, đế thêm một câu: “Không không không, ta thà ăn cứt chó ta ị ra còn hơn.”

“Thật không? Đừng đổi ý đấy nhé.”

“Lời hứa đáng giá nghìn vàng, ta đây đường đường ba tấc lưỡi dài uốn éo…”

Ta không chờ hắn nói xong, liền dùng gậy gõ gõ cửa, quay sang vô lại bảo đám thị tỳ kia: “Ta mang thai đứa con của Thất thành chủ, các ngươi muốn báo thì báo, không báo thì cứ chờ mà xem một xác hai mạng nhé.”

Lời vừa nói ra, cả đám người đều khiếp hãi, nửa câu sau của Tiểu Tiểu cũng bị cứng rắn nuốt xuống bụng. Điều khá lý tưởng chính là, một lát sau, ta nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp tiến vào sâu trong Trầm Hương Các, còn kéo theo tiếng vọng.

Sau khi thị tỳ kia quay lại, cả đám quỳ sụp trước mặt ta, luôn mồm nói: “Nô tỳ thất lễ, tiểu phu nhân thứ tội, chủ nhân mời ngài vào ạ.”

Tiểu Tiểu vẫn im thin thít nãy giờ, phỏng chừng đang hối hận vì lời cam kết tùy tiện vừa rồi của hắn, nghĩ tới nỗi đau của hắn ta liền khoan khoái, vỗ vỗ vai hắn, tỏ vẻ hãy nén bi thương, chờ ta ra rồi sẽ xem màn biểu diễn của hắn.

Hắn liên tục rên rỉ sau lưng ta, kết quả bị các thị tỳ cản lại bên ngoài.

Ta được một thị tỳ đỡ vào Trầm Hương Các, nơi này uốn lượn kéo dài, không khí tĩnh mịch, luôn cảm thấy như trên đầu có một tầng mây khói dày

https://thuviensach.vn

đặc, lượn lờ mờ ảo. Mùi thơm ngào ngạt nồng nặc dị thường, khiến cho ý thức người ta mơ màng, ngay cả hai mặt tường cũng như nhiễm làn hương.

Thị tỳ dẫn đường dừng bước, "Tiểu phu nhân, chủ nhân đang ở nội các, đi vào mới có thể thấy, nô tỳ xin cáo lui."

Ta giả vờ nghiêm nghị ừ một tiếng, sau đó đẩy cửa tiến vào nội các. Nội các này rất lớn, chỉ một tiếng gỗ kẽo kẹt cũng có thể lan ra khắp không gian. Ta hơi thấp thỏm lần theo giá gỗ bước về phía trước, cẩn thận từng bước chân, thậm chí không dám phát ra tiếng động. Ta muốn tìm tiếng thở của hắn, khốn nỗi công phu của hắn quá cao, hơi thở có thể che giấu trong tiếng không khí lưu chuyển một cách tài tình, vì thế ta không tài nào đoán ra vị trí của hắn.

"Này… Phượng Thất Cóc…" Ta ủ rũ gọi một tiếng, cũng không thấy hắn đáp lại, "Ta biết ngươi không thèm để ý đến ta, vì thế ngươi không đáp lại ta cũng được, nhưng tốt xấu gì cũng tạo động tĩnh một chút, để ta biết ngươi đang ở đâu chứ…"

Hắn vẫn im ắng, ta hơi luống cuống, đang không biết làm thế nào thì nghe thấy hướng tây nam truyền tới một tiếng lật sách.

Ta phì cười, tên Phượng Thất Cóc này tuy ngoài mặt luôn tỏ vẻ hung dữ, nhưng lòng thì lại mềm như bông vậy. Ta vội dựa vào âm thanh mà tìm, vòng qua mấy cái giá gỗ mới đại khái tìm được chỗ của hắn.

Hắn lại lật sách lần nữa, sau đó không biết đang nghịch đống chai lọ gì, không ngừng phát ra những tiếng leng keng lanh lảnh.

Ta toan tiến lên một bước, hắn liền lạnh lùng nói: "Phía trước nàng là nụ hoa đang phơi khô, đừng bước lung tung."

"Ồ…" Chân của ta dừng giữa không trung, sau đó chậm rãi rụt lại, u oán đứng tại chỗ, qua một khắc, hai khắc, ba khắc, nửa canh giờ, một canh

https://thuviensach.vn

giờ… Hắn đều không nói gì nữa, cũng không có ý định đi ra ngoài.

Lần này lòng ta đã quyết, liền dựa vào giá gỗ chậm rãi ngồi xuống, dự định chờ hắn rảnh rỗi rồi nói chuyện, ai ngờ lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay, tới khi tỉnh lại, ta đã nằm trên giường.

Hắn là ta vẫn đang ở Trầm Hương Các, bởi vì hương thơm vẫn ngập tràn quanh đây. Nhưng ta cảm nhận được chung quanh không có ai, ta liền cuống lên, vội vã trèo xuống giường, bên giường không có gậy, người mù mà không có gậy thì chính là kẻ tàn phế, lòng ta như lửa đốt, liền sải một bước lớn về phía trước, kết quả chưa đi được hai bước đã vấp phải cái ghế dựa, ngã sấp mặt vào một đống nụ hoa khô, mùi tử tước anh túc kia khiến ta ho sặc sụa, ta ngọ nguậy muốn đứng lên, kết quả không cẩn thận bị một cành hoa đâm vào cổ.

Cửa đột ngột mở tung, Phượng Thất Cóc bước tới ôm ta lên giường, tay hắn ấn xuống một bên vai ta, nhìn một lúc rồi nói: “Hoa này có độc.”

Ta còn chưa phản ứng lại, hắn đã cúi đầu, hôn lên vết thương trên cổ ta, sau đó mút mạnh. Môi hắn dán lên làn da ta, mềm mại mà nóng ướt, còn có chút run rẩy khe khẽ khó nhận ra, chỗ đau dần dịu bớt, nơi tiếp xúc với hắn như được đốt lên ngọn lửa, trong chớp mắt thiêu cháy toàn bộ cảm quan trên người ta.

Hơn nữa… Còn rất quen thuộc.

Hắn nhổ máu ra, sau đó không hề lúng túng đi lấy thuốc đắp lên, trong lúc đó vẫn không hề nói một lời.

Dù hắn đã hút máu độc ra, nhưng không thể trừ bỏ toàn bộ, thân thể ta cũng yếu, chỉ chốc lát sau đã bắt đầu thấy khó chịu. Hơi thở của ta trở nên sâu mà chậm, sau gáy rịn mồ hôi lạnh, lòng bàn tay cũng dần lạnh buốt. Ta biết mình là phế nhân, thường ngày ta vẫn luôn dùng thái độ nhởn nhơ

https://thuviensach.vn

không để ý để che giấu nỗi căm ghét bản thân, bây giờ chỉ trúng độc một chút mà đã chật vật như vậy, thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Ta chán ghét chính mình như vậy, nhưng cũng may là đã khơi được lên ham muốn nói chuyện của hắn rồi.

Giọng hắn có phần nôn nóng, “Khó chịu lắm à?”

Ta lắc đầu, “… Không sao, chỉ hơi choáng đầu một chút thôi.” Hắn lại cuống lên, định đứng dậy, ta vội kéo hắn lại, sau đó bải hoải dựa vào cánh tay hắn, “Không có chuyện gì thật mà, ngươi đừng sốt sắng, nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi.”

“Đừng ngủ, ta dẫn nàng đi tìm Thang bà bà.”

“Ngươi lại không tin ta.” Ta gian nan bẹt bẹt miệng, “Ta cũng đâu có chết, ngươi sợ hãi như vậy làm gì chứ…”

Phượng Thất Cóc bị ta chọc giận, quát ta một câu: “Càn quấy!” Tuy giọng rất lớn, nhưng hắn vẫn không động đậy, mà ngoan ngoãn để ta dựa vào.

Ta bĩu môi, “Chết thì chết chứ sao, chết rồi ta cũng khỏi phải uống thuốc của Thang bà bà nữa, đắng ghê luôn.”

Hắn đáp kiên quyết, “Ta sẽ không để nàng chết.”

Ta dừng một chút, lời nói nghẹn trong cổ họng, do dự nửa ngày mới nói ra: “Vậy nếu… nếu như ta sắp chết thật, ngươi có thể cho ta chết một cách yên lòng yên dạ một chút được không?”

Hắn không lên tiếng.

“Ngươi cứ coi như ta sắp chết rồi đi!” Ta vội nhổm dậy, nắm chặt tay hắn, nghiêm túc nói: “Xin ngươi hãy thả A Lãng ra đi.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Dường như Phượng Thất Cóc đã đoán trước ta sẽ nói như vậy, hắn không trả lời, hoàn toàn làm lơ ta.

Ta chầm chậm nhích lại gần, đắn đo nửa buổi, quyết định cho hắn một cái ôm nóng bỏng, "Cầu xin ngươi đấy…" Hắn vẫn không nhúc nhích, ta không cam lòng, lại ôm chặt hơn một chút, nhưng vì hắn không ngồi thẳng, nên tư thế của ta rất không thoải mái, như một con mèo nghịch ngợm nhích tới nhích lui.

Hắn thở dài, xoay người lại, vòng một tay sau lưng ta giúp ta điều chỉnh lại vị trí. "Nếu ta thả hắn ra, chẳng phải là nàng sẽ ngày ngày nghĩ kế chạy trốn hay sao?"

Ta lắc đầu, "Không có nếu như, ta thề! Nếu ta nuốt lời… sẽ sinh con không có lỗ đít!"

Lời nói dí dỏm này cuối cùng cũng khiến hắn thoải mái, tiếng cười khe khẽ của hắn theo lồng ngực truyền vào lòng ta, thật khiến người ta say mê. Lúc trước ta vẫn không hiểu, vì sao hiện tượng sùng bái hắn lại nghiêm trọng như vậy, mấy vị thành chủ tiền nhiệm cũng không được tâng bốc nhiều như hắn, giờ xem ra, tên này quả thật có sức hấp dẫn khó diễn tả bằng lời…

Cũng may hắn dễ bực bội cũng dễ nguôi, những chuyện đã đồng ý với ta cũng không ậm ờ qua loa. Sau khi ta về tẩm điện không lâu, Tần Sơ Ước liền mang tin tức về, A Lãng đã được thả tự do, bây giờ được bố trí trong thiên viện phía sau Phức Đình Viên, mấy ngày nữa sẽ cho xuất cung.

https://thuviensach.vn

Hắn không thả A Lãng xuất cung ngay, vậy chắc chắn là đã dùng hình với hắn, ta phán đoán Phượng Thất Cóc lúc này tâm trạng đang khoan khoái, vì thế mới tốt bụng để hắn ở trong cung chữa khỏi vết thương rồi mới đi, vừa khéo có thể giữ được hình tượng ân cần hết mực cho Phượng Sào cung. Đối với việc này ta rất dè bỉu, làm chuyện ác còn muốn tẩy trắng cho mình, đúng là hành vi vô đạo đức, ta phỉ nhổ.

Ta không dám hỏi thăm tình trạng gần đây của A Lãng, sợ sẽ truyền tới tai Phượng Thất Cóc, với tính tình sáng nắng chiều mưa của hắn, phật ý một cái là lật lọng được ngay. Thật đúng là ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không thắt chặt chun quần vào mà sống.

Phượng Thất Cóc tới thăm ta mấy lần, có ở lại một đêm. Nghĩ tới đêm đó, ta liền cảm thấy trong cốt tủy của Phượng Thất Cóc có một thói ham mê vô lại. Nửa đêm nửa hôm lẳng lặng mò vào phòng con gái, người ta gọi là hái hoa tặc. Mà cái con cóc này, hiển nhiên là biết hái hoa.

Ta vẫn nhớ khi đó chừng giờ tý một khắc, ta nằm trên giường đếm đến hai ngàn cái bánh sủi cảo vẫn tỉnh như sáo, đang trằn trọc lăn qua lộn lại thì nghe thấy có người lặng lẽ tiến vào, tiếng bước chân vừa khẽ vừa vững vàng, rất nhanh đã đến bên giường ta, ta quay lưng về phía người đó, sợ tới mức không dám động đậy, chỉ một khắc sau người đó liền nằm xuống sát cạnh ta, ôm lấy ta.

Dựa vào mùi hương ta mới biết đây là Phượng Thất Cóc. Nơi này mặc dù là tẩm điện của hắn, nhưng hắn thường xuyên không về, nghe Tiểu Đàm nói, hắn mới vừa về thành, rất nhiều sổ sách và thư từ đang chờ hắn đọc, còn phải đưa ra quyết sách, nghe các trưởng lão lải nhải đề xuất ý kiến, còn phải hòa giải mâu thuẫn giữa các tổng giáo và các kỳ môn, thậm chí còn phải làm bà mối se tơ hồng, tóm lại một câu, thành chủ rất bận. Vì thế bình thường hắn căn bản rất ít nghỉ ngơi, mệt mỏi thì nằm nghỉ luôn trong nội uyển ở điện chủ sự của Phượng Sào cung.

https://thuviensach.vn

Bây giờ hắn đột nhiên tới đây, khiến ta trở tay không kịp. Ta cũng không dám giãy dụa, chỉ còn cách giả bộ ngủ say, trong bụng nhủ thầm, nếu hắn thấy ta đã ngủ, hắn sẽ không có suy nghĩ nào khác, ta phải bình tĩnh lại, chẳng qua chỉ là một gã đàn ông ba chân thôi mà.

Hắn chỉ vùi đầu vào gáy ta, thở dài một hơi, sau đó thầm thì bên tai ta một câu: "Ta nên làm thế nào với nàng đây…" Trong giọng nói của hắn chất chứa sự phiền muộn và hoang mang, như một cái gai nhọn, lập tức đâm vào lòng ta, không thể rút ra được nữa.

Hai ngày nữa trôi qua, Tiếu Tiếu vừa lăn vừa bò tới báo tin cho ta, nói rằng A Lãng được thả ra khỏi Phượng Sào cung rồi. Lòng ta bồn chồn, cuối cùng không nhịn được cầm lấy cây gậy đi ra ngoài, Tiếu Tiếu giả đò kéo ta lại, nói một hai canh giờ nữa Phượng Thất Cóc có thể sẽ tới đây, bảo ta đừng có chạy lung tung. Ta khinh bỉ bảo Tiếu Tiếu: "Ngươi biết rõ ta nhất định sẽ tới tiễn hắn, nếu không muốn ta đi, ngươi còn cố tình đến báo cho ta biết làm gì? Ngươi có phải là chiến hữu mặc chung quần với ta không? Nếu phải thì mau dẫn ta đi. Dù gì cũng là ngày cuối cùng rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì được chắc?"

Tiếu Tiếu là loại mềm nắn rắn buông, miệng thì lải nhải oán than lòng tốt không được báo đáp, nhưng vẫn đi cùng ta một chuyến, có điều bệnh điên của hắn đúng là không phải nói ngoa, dọc đường đi hắn không ngừng lải nhải bên tai ta, nói đi nói lại chỉ có hai câu, một là: "Ngàn vạn lần phải về đúng lúc nhé, không thì ta lại phải quỳ xích sắt đấy", hai là: "Lưng quần của ngươi cỡ bao nhiêu? Ta mặc không bị tụt đấy chứ?"

"…"

Lúc ta chạy tới thiên viện của Phức Đình Viên, vừa vặn nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc từ trong viện đi ra, hơn nữa còn dừng lại không xa trước mặt ta, sau đó rất lâu vẫn không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

“A Lãng.”

Tiếng gọi của ta dường như khiến A Lãng xúc động mãnh liệt, hắn chạy tới, nhưng tiếng bước chân còn cách ta hơn ba thước thì dừng lại.

Giọng Tiếu Tiếu rất thèm đòn, thủng thỉnh truyền tới: “Người này là để cho ngươi ôm đấy à? Thu tay lại mau.”

Rất lâu sau, A Lãng mới hoang mang hỏi: “Như Hoa, nàng… đã xảy ra chuyện gì thế?”

Ta đẩy Tiếu Tiếu ra, Tiếu Tiếu rất bất mãn, lại muốn giảng đạo lý cho ta, nhưng thấy thái độ ta quá cứng rắn, hắn đành hậm hực đứng bên ngoài trông chừng cho chúng ta.

“Như ngươi thấy đấy.” Ta xoay một vòng trước mặt A Lãng, để hắn thấy rõ quần áo trên người ta, “Nghe bọn họ nói, Thất thành chủ với ta từng có một đoạn tình ái nồng nàn. Bây giờ, hình như con quạ bị rơi xuống đất là ta đây lại được hắn tìm về làm phượng hoàng rồi.”

Hắn im lặng, ta đoán có lẽ là bị dọa cho ngây ngốc rồi, ta cũng hiểu mà.

“Thất thành chủ hắn… có tốt với nàng không?”

Giọng của A Lãng vẫn như vì sao lấp lánh, sạch sẽ mà thuần túy, còn có chút ồm ồm đậm chất trai trẻ, dù không đến cỡ êm tai, nhưng lại thấm ruột thấm gan như làn gió mát. Ta cười, “Ừm, tốt lắm.”

“Vậy thì tốt rồi…”

Lúc này ta sợ nhất là nghe được nỗi cô đơn ẩn sâu trong giọng nói của hắn. Dù sao về mặt tình cảm, ta nợ hắn một kết cục viên mãn.

https://thuviensach.vn

Dường như hắn nhìn ra nỗi khó xử của ta, liền vội vàng nói: “À, nàng đừng để ý, nàng có thân phận như vậy, ta há còn có thể trèo cao… Ta nói thật đấy! Nếu nàng gả cho ta thì quả thật thiệt thòi lắm, không đáng đâu… Lúc trước ta còn nghĩ, đánh cá trở về có thể kiếm chút bạc lo liệu việc thành thân, ai ngờ thuyền đánh cá bị chìm, làm không công một phen còn suýt thì mất toi cái mạng nhỏ. Bây giờ thì khéo quá, biết hắn tốt với nàng là đủ rồi, có điều… Bây giờ tuy chưa rõ tung tích thánh tế, nhưng thế nào thành chủ cũng sẽ thành hôn cùng thánh tế, vì thế sau này thánh tế đại nhân mới là chính thê, nàng tuyệt đối đừng làm mất lòng thánh tế đại nhân nhé…”

Hắn nói rất thành khẩn, còn lo sau này ta bị “chính thê” của Phượng Thất Cóc ức hiếp. Ta bùi ngùi, nghe giọng nói ngày càng nhỏ lại của hắn, càng lúc càng thấy không dễ chịu.

“Lúc trước ta những tưởng ngươi chết rồi, có về nhà một chuyến, cá khô mà chúng ta phơi ấy… đều mốc cả rồi, còn chỗ cá đã ướp muối để dự trữ, cũng bị ta mang về Phượng Sào cung rồi, chỉ muốn hoài niệm mùi vị kia một chút.” Ta ngẫm nghĩ, “Trong nhà cũng không còn lương thực, trên người ngươi không có bạc, hay là ngươi chờ ta chút nhé, ta đi chuẩn bị cho ngươi một ít! Có được không? Sẽ không lâu lắm đâu.”

Hắn im lặng một chốc, không biết là đang kìm nén cái gì, cũng không trả lời. Ta chỉ cho rằng hắn đã đồng ý, dò cây gậy dợm bước đi, mới được một bước đã bị hắn kéo tay.

“Ta ở lại đây có được không?”

Ta trợn tròn mắt, “Cái, cái gì?”

Hắn đột nhiên nắm chặt tay ta, ta hoảng hốt, cây gậy liền rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang không nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ muốn… muốn ở lại bên nàng, ta cũng không cầu xin nàng có thể bố thí cho ta chút tình cảm, chỉ cần để ta được ở lại bên cạnh nàng, nhìn nàng hạnh phúc là đủ rồi. Không ở lại bên cạnh nàng để nhìn tận mắt, ta sợ sau này nàng sẽ bị ức hiếp…”

Kết quả, còn chưa đợi ta đáp lại, phía sau đã vang lên giọng nói lạnh lùng của Phượng Thất Cóc: “Không cần nhọc lòng.”

Lời này của hắn lộ ra tín hiệu cực kỳ nguy hiểm, giống như một con sư tử đang gầm ghè phẫn nộ, rạp mình dưới đất chuẩn bị nhảy xổ lên bất cứ lúc nào. Ta thầm than không ổn, cuống quít buông tay A Lãng ra, A Lãng rõ ràng cũng bị Phượng Thất Cóc từ trên trời giáng xuống dọa cho run lên, lúc ta chạm phải tay hắn, phát hiện hắn đang run rẩy.

Phượng Thất Cóc sải bước tiến vào, đứng lại bên cạnh ta, nhất thời bầu không khí như bị phủ một tầng băng vụn, lạnh tới mức sởn tóc gáy. Ta không nhìn thấy dáng vẻ họ đối chọi nhau, có điều chỉ cần đoán cũng biết, cái dáng vẻ ngang ngược vênh váo thối um kia của Phượng Thất Cóc sẽ bày ra ánh mắt ngạo nghễ thế nào. Trước mặt Phượng Thất Cóc, dường như tất cả sự vật đều bị thu nhỏ vô hạn, cho đến khi thành một hạt bụi mà mắt thường không nhìn thấy mới thôi. Thường ngày hắn không ra vẻ đã đủ đáng sợ rồi, huống chi là tình hình quỷ dị như bây giờ…

Ta hơi lo lắng, đang muốn mở miệng hòa giải, trên đầu chợt vang lên giọng nói lạnh như băng của Phượng Thất Cóc, khiến ta giật thót mình.

“Buổi tiệc rượu ngày mai, nàng đã chuẩn bị xong rồi à?”

Ta nhất thời ngớ ra, ý nghĩ đầu tiên là: Ông nội hắn, tư duy của con cóc này nhảy đến chỗ nào rồi? Ta không theo kịp!

Hắn có vẻ mất kiên nhẫn, “Không có thời gian chuẩn bị, vậy mà lại có thời gian đến đây tâm sự với người quen cũ.”

https://thuviensach.vn

Lông mày ta giật giật, đang không biết nên tiếp lời thế nào, Tiếu Tiếu liền ghé vào tai ta nhắc nhở: “Tiệc rượu! Tiệc rượu! Tiệc rượu chính thức phong ngươi là cơ đấy!”

Thật ra giọng Tiếu Tiếu vốn cũng không nhỏ, lại thêm kích động chỉ tiếc mài sắt không nên kim, chẳng khác nào bị vách núi phóng đại lên nhiều lần, hiệu quả kinh người.

Ta sững ra, tuy có chút hoang mang, nhưng nghĩ tới tâm tình Phượng Thất Cóc lúc này không được tốt, ta vẫn ngoan ngoãn đáp lại hắn: “À, ta nhớ ra rồi, tiệc rượu, con dâu xấu ra mắt cha mẹ chồng, ta hiểu mà.”

Lời này dường như rất vừa ý Phượng Thất Cóc, giọng hắn lập tức cất cao hơn, “Ta mang xiêm y mới tới cho nàng đấy, về xem đi.”

Tiếu Tiếu thích hóng hớt, lập tức nhặt cây gậy lên nhét vào tay ta, còn len lén giật góc áo sau lưng ta, nói nhỏ bên tai ta: “Đi thôi đi thôi đi thôi!”

Mà chuyện ta sợ nhất cuối cùng đã xảy ra.

A Lãng vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên chộp đúng lúc Phượng Thất Cóc chuẩn bị đi thì mở miệng, giọng điệu còn cực kỳ kiên định. “Xin hãy cho ta ở lại.”

Ta đứng giữa Phượng Thất Cóc và A Lãng, chỉ sợ Phượng Thất Cóc cáu tiết cho A Lãng một chém cho rảnh nợ. Có điều Phượng Thất Cóc lúc này bình tĩnh hơn ta tưởng, hắn lẳng lặng kéo ta tới gần, hỏi: “Dựa vào đâu?”

“Nàng là người vô cùng quan trọng trong cuộc đời ta, ta muốn được tận mắt nhìn nàng hạnh phúc một đời. Ta chỉ là thành dân lỗ mãng, ngài lại là thành chủ đại nhân cao quý, ta quả thật không có chút sức uy hiếp nào đối với ngài cả. Nếu ngài xác định sẽ đối xử tốt với nàng cả đời, hà tất phải

https://thuviensach.vn

chú ý tới sự tồn tại của ta? Có điều… Nếu chính miệng nàng nói muốn ta đi, ta sẽ không ở lại.”

Phượng Thất Cóc chần chừ chốc lát, “Nàng muốn hắn ở lại ư?”

Ta biết hắn đang hỏi ta, bất chợt hốt hoảng. Ta hiểu rõ nếu ta nói phải, Phượng Thất Cóc nhất định sẽ tức giận, nhưng… ta vốn nợ A Lãng, một khi bước ra khỏi Phượng Sào cung, A Lãng sẽ là một kẻ cô đơn không có nơi nương tựa, đã quen với tháng ngày có người bầu bạn, lại quay về với cô độc, sẽ gian nan tới cỡ nào đây?

“Ta không có người thân đằng ngoại, hãy để hắn làm người thân đằng ngoại của ta ở đây… được không?”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 75

"Ta không có người thân đằng ngoại, hãy để hắn làm người thân đằng ngoại của ta ở đây… được không?"

Sau khi nói câu này, rất nhiều ngày Phượng Thất Cóc không thèm đến thăm ta. Tiệc rượu mà hắn nhắc tới cũng không biết bị hắn vung tay hoãn lại tới khi nào nữa.

Được rồi, dường như ta cũng bắt đầu từ từ quen với cái tính lúc lạnh lúc nóng của hắn rồi. Tiếu Tiếu lải nhải bên tai ta nhiều lần, rằng thì là ta không nên như vậy, như vậy là quá vong ân bội nghĩa, dầu gì Phượng Thất Cóc cũng từng cứu ta nhiều lần, hết lần này đến lần khác làm hắn đau lòng như vậy là rất vô đạo đức vô nhân phẩm. Còn bảo ta tìm một cơ hội nhận tội với hắn, nói mấy lời bùi tai dỗ dành hắn.

Ta phản bác, coi như ta là vợ hắn, ta cũng không thể vì thế mà vất bỏ tất cả bạn bè của ta được, phu quân là trời, nhưng trong mắt ta, hắn nhiều lắm chỉ là một góc trời thôi.

Tiếu Tiếu bị thái độ của ta chọc giận tới mức huơ chân múa tay loạn xạ, ném lại một câu "Loại bạn như Sơ Sơ với ta thì ngươi có thể chơi, nhưng cái loại như tình nhân của ngươi thì không được" rồi xăm xăm đi mất.

A Lãng thấy ta bứt rứt, khuyên ta đừng vì hắn là làm căng với bạn bè, ta giả bộ thản nhiên an ủi hắn không sao đâu, Tiếu Tiếu giận một đêm là nguôi, coi như không nguôi, thì cũng còn có Tần Sơ Ước nữa mà.

https://thuviensach.vn

Có điều nói đến Tần Sơ Ước, từ lần trước nàng tới báo tin về A Lãng cho ta thì chưa từng gặp lại nàng. Ta tìm cơ hội hỏi A Anh tung tích của Tần Sơ Ước, A Anh cũng nói không rõ lắm. Tiểu Đàm vì bất mãn vụ ta tuyệt tình tuyệt nghĩa với chủ nhân của nàng, thái độ cũng dần lạnh nhạt với ta, nghe ta hỏi xong, tức tối đáp một câu Tần Sơ Ước vốn không phải người trong thành, vô tổ chức vô kỷ luật, muốn đi đâu thì đi, bọn họ chẳng quản được.

Ta thầm nghĩ, Tần Sơ Ước rất giỏi võ, thông qua mấy ngày tiếp xúc, ta cũng biết tính nàng chín chắn mà linh hoạt, đáng tin hơn Tiếu Tiếu nhiều, hẳn là nàng biến mất có lý do riêng, liền hơi nhẹ lòng đi một chút.

Sau đó, Tiểu Đàm phụng mệnh thu xếp cho ta đến một trúc uyển tên là "Kinh Hồng Tiểu Uyển", là một nơi cách tẩm điện của Phượng Thất Cóc xa tít tắp, hơn nữa ta sờ thử thì thấy bụi bặm ở đó tích thành một lớp dày, dường như là một căn nhà đã bị bỏ hoang từ lâu.

Lần này, Phượng Thất Cóc quyết định biếm ta vào lãnh cung rồi ư? Thật ra, hắn đày ta vào lãnh cung cũng tốt, đỡ phải ngày ngày thấy ta lại phiền lòng.

Nghe A Lãng nói, gần đây trời rất âm u, ta vốn còn nghĩ tới chuyện lén thó một con cá chép tươi trong phòng bếp, cùng A Lãng ngồi phơi cá, hóng gió thu tán gẫu, là chuyện vui vẻ thích ý cỡ nào chứ.

Ta ngồi bên thềm đá trước cửa, gió rít gào thổi qua tai, mang theo mùi băng tuyết và cái giá lạnh của mùa đông sắp tới, đuổi theo cái đuôi của mùa thu. Ta ngồi cả buổi vẫn chẳng thấy lạnh, A Lãng lại không nỡ nhìn, lấy một cái áo bông mềm khoác lên người ta, nặng tới nỗi ta ho sù sụ. Ta nhớ từ khi chúng ta bị đuổi tới nơi này, thị tỳ thị sinh chưa từng mang đồ gì tới cho chúng ta, ngay cả nhựa thông cùng chăn bông, đệm giường để chuẩn bị cho mùa đông cũng không có, càng khỏi nói tới áo bông và quần áo có thể chống rét, cái áo khoác bông này là từ đâu ra?

https://thuviensach.vn

Ta sờ sờ cái áo bông, chất vải rất quen thuộc. “A Lãng, cái áo khoác này là ai đưa tới thế?”

“Không biết, ta thấy trên cái bàn ở đầu giường nàng đấy, chẳng lẽ không phải của nàng à?”

“Đương nhiên là không phải, bọc quần áo chúng ta mang tới đây chỉ có mấy cái áo mặc mùa thu thôi, cái áo này chất vải rất tốt, nhìn là biết không phải là của ta rồi.” Ta ngẫm nghĩ, “Phát hiện ra từ bao giờ thế?”

“Mới hôm nay thôi, sắp vào đông rồi, ta sợ nàng bị lạnh, muốn vào nhà tìm xem có quần áo nào mặc thêm được không thì thấy cái áo này.” A Lãng buộc sợi dây trên cổ áo giúp ta, than thở: “Vừa vặn chưa này, đúng là đo ni đóng giày cho nàng mà.”

Ta bật cười ha ha, vừa định nói làm gì có ai biết số đo của ta, nhưng đột nhiên khựng lại, không mở miệng nữa.

Là Phượng Thất Cóc ư?

Ta cảm thấy dây áo bị buộc quá chặt, muốn nới lỏng ra, không ngờ vừa đưa tay lên thì đụng phải mu bàn tay A Lãng, ta và hắn đều sững ra, phản ứng đầu tiên chính là lập tức rụt tay lại. Nhưng sau khi lấy lại tinh thần, ta vươn tay ra, sờ sờ làn da hắn, bị cảm giác lạnh thấu xương dọa cho nhảy dựng lên.

“Sao tay ngươi lại lạnh như vậy! Ngươi lạnh lắm phải không? Không có quần áo mặc độn vào à?”

Dường như hắn cảm thấy một người đàn ông sợ lạnh là chuyện rất đáng chê cười, vì thế ấp úng nói: “Không sao đâu, ta thân thể cường tráng, chịu lạnh một chút cũng không sao.”

https://thuviensach.vn

Ta nhíu mày, kiên quyết cởi áo khoác bông ra, sau đó phủ một nửa lên người hắn. Cũng may vạt áo rất rộng, trải ra hết cỡ quả thật có thể làm một chiếc chăn bông đắp cho hai người, vóc người ta vốn cũng nhỏ, hai người cùng đắp chung cũng không chen chúc lắm.

A Lãng rất căng thẳng, chỉ cần ta không cẩn thận ngọ ngoạy, chạm vào người hắn một cái, hắn cũng run rẩy một lúc lâu.

Không biết vì sao, tình cảnh này bỗng khiến ta rất muốn ngửa đầu lên nhìn trời, cảm thán một câu thời gian chóng vánh, cảnh còn người mất, tình cảm thiếu niên thiếu nữ ngây ngô đã bị thời gian vùi lấp. Trước kia chúng ta từng ôm ấp mà chẳng kiêng kị gì, bây giờ, giữa chúng ta lại như bị chia cắt bởi mấy lớp tường vô hình, khoảng cách chợt bị đẩy trở về thước đo nam nữ thụ thụ bất thân.

Có lẽ, đoạn duyên phận giữa ta và A Lãng chỉ là ảo ảnh như hoa trong gương, trăng trong nước, ngay từ đầu đã định trước, chỉ cần mấy cục đá ném xuống là sẽ vỡ thành muôn ngàn mảnh vụn không thể vãn hồi.

“Hắn không tới thăm nàng.”

Ta im lặng một chốc, uể oải ừ một tiếng.

“Nếu biết hắn sẽ như vậy, ban đầu ta nên kiên quyết đưa nàng rời khỏi nơi này mới phải.”

Ta lắc đầu, “Là ta quá coi nhẹ cảm thụ của hắn, không trách hắn được, hắn giận ta cũng đúng thôi.”

A Lãng cuống lên, “Nàng có từng nghĩ, có khi là hắn lừa nàng không? Có lẽ hắn hùa với đám người này lừa gạt nàng, có khi hắn đã từng vất bỏ nàng, nhưng sau khi thấy nàng lưu lạc ở bên ngoài lại không đành lòng, liền đưa nàng về đây, nàng lại vừa khéo mất trí nhớ, dù hắn có bịa đặt lời

https://thuviensach.vn

nói dối thế nào nàng cũng chẳng biết được. Có lẽ hắn… sẽ chẳng bao giờ tới thăm nàng nữa thì sao?”

Ta đương nhiên đã từng nghĩ đến chuyện này, thậm chí từng giờ từng khắc đều nghĩ như vậy, ngộ nhỡ… Từ đầu tới cuối đây chỉ là một âm mưu tinh vi kín kẽ, từ đầu tới cuối hắn cũng chỉ hy vọng ta có thể trở về thành tận tâm tận sức làm thánh tế, từ đầu tới cuối hắn đều đang đùa bỡn ta… Ta nên làm thế nào đây?

Nhưng… Nếu sự thật đúng là như vậy, màn ngụy trang của hắn phải chăng là che giấu quá kín kẽ rồi? Ta hầu như không cảm giác được một sơ hở nào…

Ta đang suy nghĩ nên trả lời ra sao, ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân, ta chưa kịp dựa vào nhịp bước kia mà phán đoán người đến là ai, đã nghe A Lãng lầu bầu một câu Tiểu Đàm thủ thị.

Tiểu Đàm dẫn theo không ít người, bọn họ kéo ta ra ngoài, còn giật lấy cái áo khoác bông kia trùm kín lên người ta. Ta vội ôm lấy cây cột, khí thế hung hăng này xem chừng chẳng tốt lành gì, rất có tư thế muốn lôi ta tới pháp trường. Ta thầm nhủ không ổn, lẽ nào Phượng Thất Cóc đã bắt đầu không chịu được việc ta xuất hiện trên địa bàn của hắn, muốn giết người diệt khẩu rồi sao?

“Các người muốn bắt ta đi đâu!”

Tiểu Đàm cùng mấy người hầu gái tới gỡ cánh tay và ngón tay ta, Tiểu Đàm còn nghiến răng nghiến lợi nói: “Buông tay ra! Cô nương phối hợp một chút đi, sẽ xong ngay thôi! Không đau lắm đâu!”

Ông nội nó, nói ra lời này mà còn muốn ta phối hợp? Ta liều chết vặn vẹo, gào lên gọi A Lãng tới giúp.

https://thuviensach.vn

Tiểu Đàm nói: “Đừng phí sức, hắn còn đang bị bốn tên thị sinh đè chết cứng kìa!”

Ta tuyệt vọng, tất cả tâm tình tiêu cực đều biến thành sức mạnh, bỗng dưng khỏe như vâm, khiến cho bọn họ trầy trật một hồi. Tiểu Đàm bị ta chọc giận, nói một câu “Có một số việc quả nhiên chỉ có thể giải quyết bằng bạo lực!” Tiếp đó ta liền nghe được tiếng vén tay áo, chớp mắt sau đó, ta liền cảm thấy cần cổ bị người ta bổ cho một phát.

Ta đau tới mức á ớ loạn lên, Tiểu Đàm còn rất hoang mang tự nhủ: “Hở? Trong tình huống bình thường, không phải là nên ngất xỉu à? Cô nương quả nhiên không thể coi thường.” Ta nghe xong mà tức tới mức thầm rủa nàng ngu xuẩn, nàng ta đánh vào cổ của ta! Cổ của ta đó!

“Để tiểu nhân…” Một tên thị sinh bên cạnh không nhìn nổi nữa, vung tay chặt một phát gọn ghẽ, ta liền thật sự hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, ta bị một mùi hương nồng nặc hun cho tỉnh… Ta vẫn nhớ một vị đại sư văn học nổi danh đã từng viết, đàn bà không dùng túi thơm là không có tương lai, nhưng loại người thô tục như chúng ta làm sao mà chịu được màn lễ rửa tội cao cấp này chứ.

Sau khi tỉnh lại, ta phát hiện ta đang ngâm mình trong nước, mấy cô hầu gái cầm cánh tay ta xoa lên xoa xuống, mùi hương là từ trong ao bốc lên, nghe mấy cô hầu gái thảo luận, ta mới biết trong ao này ngâm những mười rổ nụ hoa mẫu đơn phơi khô.

Giọng Tiểu Đàm đột nhiên vang lên bên cạnh: “Mau mau, tắm mau lên, còn nửa canh giờ nữa là bắt đầu rồi.”

Lòng ta ngổn ngang trăm mối, hành vi tịnh thân trước khi hành hình này, nhìn thì có vẻ bao hàm thiện ý, thật ra lại gần như là tàn nhẫn. Tắm rửa sạch sẽ để đi chết, quả thật có khác nào ghét bỏ thân thể ngươi sẽ làm ô uế hình đài của người ta…

https://thuviensach.vn

Sau đó tình huống càng lúc càng trở nên bất thường, tịnh thân thì ta còn hiểu, mặc xiêm y đeo trang sức cho ta là vì sao?

Ta cảm thấy cổ áo hơi chật, liền đưa tay nới ra, "… Rốt cuộc các ngươi định làm gì thế?"

Tiểu Đàm mất kiên nhẫn hất bay tay ta, "Sắp xong rồi, đừng có lộn xộn!" Nói xong trầm ngâm chốc lát, dường như không hài lòng lắm, sau đó quay sang hô gọi mấy cô hầu gái: "Thay áo lót bên trong đi, cái áo lót này bó chặt quá, không đủ… không đủ gì nhỉ, không đủ quyến rũ!"

Ta choáng váng, mặc cho bọn họ đào bới xới lật trên người một hồi, lại thêm một hồi dằn vặt, một khắc sau, cuối cùng họ cũng trang điểm cho ta xong.

Tiểu Đàm nôn nóng, lệnh cho những người khác ra ngoài hết, sau đó dìu ta đi thoăn thoắn trên hành lang của cung điện rộng lớn. Được rồi, nói là dìu, không bằng nói là xách…

Nàng vừa chạy vừa cặn dặn bên tai ta: "Cô nương! Nhớ là phải cười, phải cười đấy nhé! Lát nữa cô nương đừng để chủ nhân mất mặt trước các trọng thần trưởng lão đấy."

"Ta không hiểu… Không phải ngươi đang đưa ta tới hình đài à?"

"Phỉ phui phỉ phui, hình đài cái gì mà hình đài! Ngày cát tường như ý thế này mà đi nói mấy lời xui xẻo đó."

Ta ngớ ra, hỏi: "Hôm này là ngày gì?"

Nàng thở dài, "Cô nương mất trí nhớ, không nhớ rõ cũng không sao. Có điều từ nay về sau, cô nương phải nhớ hôm nay là ngày gì đấy nhé! Ngày hôm nay, là sinh nhật của chủ nhân, ngày này năm ngoái nô tỳ với cô

https://thuviensach.vn

nương còn chúc mừng sinh nhật chủ nhân nữa, cô nương còn nhớ mình đã chuẩn bị quà gì tặng chủ nhân không?”

Ta linh cảm chẳng lành, do dự nói: “… À, quà gì vậy?”

“Cái yếm, một cái yếm cực kỳ quyến rũ.”

“Không thể nào!” Ta lập tức ngừng chân, rất bất an muốn ôm cột, kết quả tay mới quờ quạng trên không trung mấy lần đã bị Tiểu Đàm túm lại. Ta nhíu mày, “Vậy là… Ta dụ dỗ hắn hả?”

“Đương nhiên, vì thế cô nương, ấy nhầm, tiểu phu nhân, cô phải chịu trách nhiệm vì hành vi của mình.”

“…”

Ông trời ơi, cầu xin ông mau giáng một tia sét xuống đánh chết con đi… Té ra ta lại là loại đàn bà phóng đãng như vậy… Ta lại… mặc cái yếm lẳng lơ, đi dụ dỗ đàn ông…

Ta ôm nỗi lòng như tro tàn, bị Tiểu Đàm kéo tới một lễ điện rộng lớn, ta vừa đến, những tiếng xì xầm trong điện lập tức im phăng phắc, giống như một trận huyên náo chợt rơi vào tĩnh lặng, yên ắng tới mức làm người ta dựng tóc gáy.

Ta lập tức căng thẳng, nếu không có Tiểu Đàm dìu đỡ, chỉ e ta đã nhũn chân ngã oặt ra ở nơi xa lạ này rồi.

Không lâu sau, có tiếng vải phất qua ghế dựa rõ ràng lan ra khắp điện, sau đó là tiếng gót chân chạm đất vững vàng, từ phía xa xa trước mặt, dần dần tiến tới gần ta.

Trong lúc ta chưa hề chuẩn bị, Tiểu Đàm đang đỡ ta chợt buông tay, đặt tay ta vào bàn tay của một người khác, sau khi nắm tay ta, người đó xoa

https://thuviensach.vn

nhẹ chốc lát, nói: “Tiểu phu nhân hữu lễ, đã lâu không gặp.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Là giọng của Phượng Thất Cóc, nhưng giọng điệu nồng nàn này của hắn thật là đáng sợ.

Hắn dắt ta đi về phía trước, tiếng bước chân của hai người giẫm trên thảm mềm nghe cực kỳ hài hòa, ta bất giác đi theo hắn, những khi mũi chân hắn chạm đất, phảng phất như đang bước vào lòng ta, từng bước từng bước. Hắn chợt ngừng lại, quay sang bảo ta: “Phía trước có bậc thang, cẩn thận một chút.”

Ta ngơ ngác ồ một tiếng, còn chưa kịp cất bước, một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị đã vang lên bên cạnh: “Vị trí của tiểu phu nhân là ở bên kia mới phải.”

Người kia rõ ràng không có ý tốt, ta sợ hãi vội rụt chân về, lùi về sau một bước nhỏ, Phượng Thất Cóc lại kéo ta lại. “Trương tổng giáo nhắc nhở đúng lắm, có điều hôm nay là ngày tốt, lại có mỹ nhân trong ngực, tính toán những lễ nghi này chẳng phải là vô vị hay sao?”

Nói xong hắn liền ôm lấy ta, đi tới chỗ ngồi.

Mặt ta nhất thời đỏ như gấc, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của những người khác, nhưng ta vẫn nghe được trong cổ họng bọn họ phát ra những tiếng chậc chậc chê trách. Phượng Thất Cóc cũng chẳng thèm để ý tới phản ứng của mọi người, rót rượu xong, lại nói: “Theo quy củ, tiểu phu nhân nên kính rượu các vị trưởng lão trọng thần, nhưng nàng sợ người lạ, hai mắt lại mù, hành động vô cùng bất tiện. Vậy nên chén rượu này, ta xin được uống thay.”

https://thuviensach.vn

Bọn họ uống rượu xong, buổi tiệc rượu hôm nay coi như chính thức bắt đầu, tiếng đàn múa hát ca, tiếng múa võ, biểu diễn tạp kỹ nhất thời tràn ngập lễ điện, mỗi khi một tiết mục kết thúc, sẽ vang lên một tràng tiếng vỗ tay, bầu không khí càng lúc càng náo nhiệt.

Ta không nhìn thấy, lúc múa hát còn có thể nghe nhạc giải sầu, tới các tiết mục kích thích một chút như xiếc ảo thuật và xiếc sư tử, ta chỉ có thể nghe từng đợt tiếng reo hò khen hay càng lúc càng vang dội, sau đó vỗ vỗ tay theo, ít nhất cũng không để chính mình quá bị lạc loài.

Trong buổi tiệc liên tục có người đứng dậy kính rượu Phượng Thất Cóc, ai đến hắn cũng không cự tuyệt, hơn nữa không lộ ra chút men say nào, tửu lượng cực kỳ kinh khủng.

Hương rượu thơm nồng lượn lờ trong mũi ta, vô cùng hấp dẫn, nhưng tên Phượng Thất Cóc này chẳng biết là keo kiệt hay là sao, nhất định không chịu rót cho ta một chén! Ta thừa dịp hắn vừa uống xong một chén, nhỏ giọng lầu bầu: “Ta cũng muốn uống rượu…”

Hắn ngừng một chút, sau đó lạnh lùng đáp: “Không được.”

“Tại sao?”

“Tửu lượng của nàng rất tệ, uống vào là giở chứng kinh lắm.”

Mặt ta lập tức xị ra, ra sức lườm nguýt hắn, “Ngươi chính là keo kiệt chứ gì, keo kiệt thì cứ nói thẳng ra, sao phải lấy cớ, thật đáng hổ thẹn.” Dựa vào tính tình hào sảng này của ta, làm sao có chuyện uống say giở chứng được chứ?

Hắn khẽ cười, “Tới lúc động phòng tất có rượu giao bôi, nàng vội gì chứ?”

“…”

https://thuviensach.vn

Ta những tưởng ta đã đủ vô liêm sỉ, không ngờ còn gặp phải một gã còn vô liêm sỉ hơn ta, so về trình độ mặt dày ta quả thật không cùng đẳng cấp với hắn được, ha ha.

Nhập tiệc chưa được nửa canh giờ, ta bắt đầu đói bụng, cái bụng vẫn réo ùng ục liên tục, quả thật còn vang dội hơn tiếng pháo, cũng may bây giờ đang có đủ loại âm thanh hỗn tạp, mọi người không chú ý đến, ta cũng không đến nỗi mất mặt như vậy. Bằng không ta cam đoan, nếu chung quanh yên tĩnh lại, bọn họ tuyệt đối sẽ cho rằng bên ngoài trời đang có sấm.

Lúc ta còn đang hí hửng, một màn biểu diễn lại kết thúc, tiết mục tấu đàn còn đang chuẩn bị, thời gian chuẩn bị dài tới mức khiến người ta giận sôi, bốn phía chợt chìm trong một bầu không khí yên tĩnh khiến ta kinh hoàng. Ta có thể cảm giác rõ ràng, ruột của ta xoắn một vòng trong bụng, sau đó xoắn ra một âm thanh khiến người ta không thể bỏ qua…

Nếu âm thanh kia nhỏ, mọi người giả bộ không nghe thấy là xong, nhưng nó lại có cảm giác tồn tại mãnh liệt như vậy…

Ta cảm giác mặt mình đã rạn nứt thành bốn chữ: Ông nội nhà ngươi.

Cô nàng đánh đàn kia rất khôn khéo, lập tức bắt đầu gảy dây đàn, nỗ lực che giấu tình cảnh lúng túng này, nhưng có vị trưởng lão rất không nể mặt bắt đầu cười ha hả, còn đề nghị: “Hay là bây giờ bê thức ăn lên luôn? Hình như có người đói lắm rồi kìa.”

Ông ta vừa nói xong, ta liền nghe thấy tiếng ho khan vang lên lia lịa, còn có người tốt bụng nhắc nhở ông ta: “Nhỏ giọng thôi, tiểu phu nhân thẹn rồi kìa.”

Ta nhớ đã từng nghe Tiếu Tiếu nói, nếu không tiện đánh rắm trước mặt mọi người, có thể biến rắm thành hơi mà ợ ra. Hắn là loại người không đáng tin, vì thế lúc hắn thao thao bất tuyệt nên làm thế nào ta căn bản

https://thuviensach.vn

không nghe, bây giờ thì hối hận rồi. Ta chỉ nghĩ, dù sao cũng là hơi chuyển động trong bụng, chắc là cũng giống nhau thôi.

Thế là ta phồng má, dùng sức hóp bụng, vẻ mặt xem chừng hơi dữ tợn.

Phượng Thất Cóc phát hiện ra, rất hứng thú hỏi ta: “Nàng đang làm gì vậy?”

Ta không để ý đến hắn, vặn vẹo một hồi lâu, bụng vẫn kêu òn ọt không ngừng, cuối cùng ta đành thỏa hiệp. “Bao giờ mới ăn cơm vậy…”

“Đợi trăng tròn hắn thì sẽ khai tiệc.”

“Đây là tập tục quái quỷ gì vậy?”

“Quy củ.”

Ta ủ rũ, “Còn bao lâu nữa…”

Hắn thở dài, “Gắng nhịn một lúc nữa.”

Ta đột nhiên nhớ ra, lúc tới đây ta đã tiện tay gói một cái bánh bơ vào khăn tay, sau đó nhét vội vào ống tay áo. Lúc đó ta còn tưởng bọn họ muốn giết ta, thầm nghĩ có chết cũng không thể làm con quỷ đói, nếu không kiếp sau đầu thai sẽ không được may mắn. Bây giờ đúng là gãi đúng chỗ ngứa rồi.

Ta vội lấy cái bánh bơ ra, vẻ mặt dào dạt đắc ý khiến Phượng Thất Cóc bật cười.

“Nàng đúng là biết lo nghĩ sâu xa, lúc nào nàng cũng mang đồ ăn theo người hả?” Hắn dừng lại một chốc, nói như lẩm bẩm: “Như vậy cũng tốt, dạo này nàng gầy đi nhiều quá.”

https://thuviensach.vn

Ta vừa ngoạm một miếng bánh, nghe hắn nói vậy không khỏi cảm thấy hơi ấm ức, miếng bánh trong miệng chợt trở nên nhạt thếch. Rõ ràng chính hắn là kẻ đã tống ta tới cái nơi tồi tàn đến chim cũng chẳng thèm ị, mặt trời rọi xuống còn chê lãng phí tài nguyên kia, hắn châm chọc như vậy… Quên đi quên đi, ta đại nhân không chấp tiểu nhân… Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải hắn giận ta thì cũng không đến nỗi đó…

“Ngươi…” Ta ngồi thẳng dậy, “Vẫn giận ta à?”

Hắn nghĩ một chốc mới đáp: “Chỉ là thất vọng thôi.” Giọng hắn đượm vẻ cô đơn nồng đậm, khiến ta nghe mà xót xa, “Có điều, để hắn ở bên cạnh nàng cũng tốt, ít nhất nàng có thể vui vẻ một chút.”

Ta không biết nên đáp lại thế nào, ngây ngẩn một lát rồi chìa cái bánh ra cho hắn, “Ăn không?” Đợi lâu như vậy, ta cũng không tin chỉ có ta đói bụng, nhất định là bọn họ sợ mất mặt không dám nói ra thôi!

Hắn lặng yên một lúc lâu, không đáp lời. Tay ta giơ lên giữa không trung, được một lát thì thấy mỏi, đang muốn bỏ xuống thì bị hắn nắm lấy cổ tay, sau đó khẽ chuyển hướng, nâng lên một chút.

Ta có thể nghe thấy, lúc hắn cắn, miếng bánh vỡ ra vang lên tiếng rắc, khoảnh khắc đó ta chợt cảm thấy, âm thanh kia là âm thanh hay nhất mà ta từng nghe trong đời, như một bóng ảnh vụt qua trong ánh sáng, từ từ chiếu sáng một góc nào đó trong lòng ta.

Sau đó, chung quanh yên tĩnh lại, cô gái đang gảy đàn dường như cũng không chú tâm, đàn sai mất một âm, dây đàn kêu phựt một tiếng, vang vọng trong lễ điện rộng lớn.

Từ đó về sau, mãi đến khi tiệc rượu kết thúc, bầu không khí vẫn rất kỳ quái, mặc dù vẫn là cảnh ca múa thái bình, nhưng ta biết rõ, có thứ gì đó đã trở nên khác trước. Ít nhất ta có cảm giác, những ánh mắt thăm dò kia như

https://thuviensach.vn

có thể luồn sâu vào từng sợi gân ta, lít nha lít nhít. Còn cả những tiếng xì xào nho nhỏ, khiến ta như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Mãi đến tận hôm sau, Tiểu Tiểu tới tìm ta, ta mới biết, thì ra còn có chuyện này!

“Rất lâu trước đây chủ nhân từng trúng một loại độc kỳ lạ, ngay cả Quỷ thủ thần y Thang bà bà cũng không giải được, chỉ còn cách dùng tử tước anh túc để áp chế độc tính. Từ đó về sau, tất cả đồ ăn của chủ nhân đều phải được thử độc và giám định nghiêm ngặt, hơn nữa lúc chuyển lên, nhất định không được qua tay bất cứ người nào ngoại trừ Tiểu Đàm thủ thị. Tối qua ta không có mặt, nghe nói ngươi cho chủ nhân ăn bánh hả? Ngài ấy mà lại ăn bánh ngươi đút hả?”

Ta ngây ngốc gật đầu.

Tiểu Tiểu tự nhiên cười ha hả, “Ây da, ngươi đúng là không lên tiếng thì thôi, gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc, bình thường nhìn ngươi ra vẻ hờ hững với chủ nhân là thế, giờ lại biết diễn trò ân ái trước mặt mọi người cơ đấy.” Nói xong hắn còn rất thèm đòn hừ một tiếng, chọc chọc vào trán ta, “Còn may cái loại vô lương tâm nhà ngươi cuối cùng cũng khai khiếu, biết thương chủ nhân rồi, không thì ta định cả đời này không thèm để ý tới ngươi luôn.”

“Tối qua… Tình huống đặc thù…”

“Thẹn rồi chứ gì? Oa ha ha.” Hắn đứng dậy, nghe giọng điệu rất hăng hái, chẳng hiểu sao lại khiến ta có ảo giác như kiểu khuê nữ nhà mình rốt cuộc thành tài, vi nương rất vui mừng. “Chủ nhân lần này đắp nặn nên hình tượng hôn quân không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân rồi, ngươi xem, Phượng Huyền Điện đặc biệt vì ngươi mà tu sửa lại cũng sắp xong rồi đó, ngươi sắp được chuyển ra khỏi nơi này rồi.”

https://thuviensach.vn

Ta sững sờ, “Chuyển đi? Hắn… không phải đày ta vào lãnh cung sao?”

“Đời nào có chuyện đó?”

“…”

“Đúng rồi!” Tiếu Tiếu đặt một cái khay vào tay ta, nói: “Đây là canh gà hầm ngó sen cẩu kỷ Kỳ Liên nhà bếp vừa ninh cho chủ nhân xong, ngươi mau tự mình bưng tới đi! Tận dụng mọi thời cơ, cố gắng bồi dưỡng tình cảm vợ chồng!”

Ta cầm cái khay, cảm thấy hơi bải hoải, nhưng không chịu nổi các loại đạo lý của Tiếu Tiếu oanh tạc, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp. Chỉ có điều, lúc sáng nay A Lãng thấy trong chum không còn nước, nên đã xách hai cái thùng lớn đi lấy nước, qua nửa khắc rồi mà vẫn chưa thấy về, ta không yên tâm lắm, liền nói với Tiếu Tiếu muốn đợi A Lãng, Tiếu Tiếu liền nổi giận.

“A Lãng A Lãng, lúc nào cũng A Lãng. Ta đi tìm hắn giúp ngươi, người lớn đùng như vậy mà còn đi lạc được chắc?”

“Làm gì mà dữ vậy, ta đi chẳng phải là được sao…” Hắn biết ta mù đường, còn rất săn sóc gọi một hầu gái tới dẫn ta đi, trước lúc đi ta ngoái lại hỏi hắn một câu: “Sao ta cảm giác lâu rồi chưa thấy Tần Sơ Ước nhỉ, nàng đi đâu rồi?”

Tiếu Tiếu nói vòng vo một lúc: “Nàng, nàng không có chuyện gì đâu, nàng vốn xuất quỷ nhập thần, không cần lo lắng, ngươi mau đi đi.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Đi một mạch tới điện chủ sự của Phượng Sào cung, hầu gái định dẫn ta vào thẳng, ta kéo nàng lại, hỏi có cần báo trước một tiếng không, kết quả nàng rất phóng khoáng nói: “Tiểu phu nhân yên tâm, chủ nhân đã dặn, nếu tiểu phu nhân tới thì cứ đi thẳng vào là được.”

Kết quả vừa khéo là, Phượng Thất Cóc hình như đang nghị sự với mấy trưởng lão, chúng ta vừa bước vào tiếng nói chuyện của bọn họ liền ngưng bặt. Hầu gái thấy vậy hoảng sợ, đứng trước mặt ta ấp úng không biết nói gì. Một lát sau, Phượng Thất Cóc nói ra hai chữ cộc lốc: “Ra ngoài.”

Ta ngẩn ra, ngơ ngác ồ một tiếng, vừa dợm xoay người đi thì bị hắn gọi lại.

Hắn thở dài, “Đâu có nói nàng.”

Bấy giờ ta mới phản ứng kịp, à, hắn đang nói với cô hầu gái kia. Ta lại quay người, dò dẫm bước tới trước mặt hắn, tay còn đang quờ quạng giữa không trung thì chạm phải bàn tay hắn vươn ra.

Ông Trương lão tà kia cũng có mặt ở đây, cất giọng quái gở, “Ân ái như vậy, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.”

Ta xoay về hướng ông ta trợn mắt, lão già này, đúng là thích lo chuyện bao đồng quá!

Hắn đón lấy cái khay trong tay ta, sâu trong giọng nói còn mang theo vẻ bới móc khó nắm bắt, “Ai bảo nàng mang đến, hả?”

https://thuviensach.vn

“Tiếu Tiếu giựt dây ta đấy… Hắn nói ta tự mình mang tới ngươi sẽ vui lắm.” Ta bẹt bẹt miệng, “Canh gà đấy, uống đi kẻo nguội, ngày nào ngươi cũng bận rộn như vậy, đừng để bản thân sinh bệnh.”

Hắn im lặng một chốc, sau đó khẽ bật cười, “Tự nàng nấu à?”

“Không phải…” Ta hít hà mùi bát canh, “Nhưng ta có thể học mà.”

“Được.”

Hắn vừa dứt lời, ta liền nghe tiếng cái bát bị nhấc khỏi khay, đúng lúc này, bỗng có một người chạy xộc vào. Người đó hét to một tiếng: “Đừng uống!”

Ta sững sờ, là A Lãng ư? Hắn tới đây làm gì chứ?

“A Lãng… Ngươi làm sao vậy?”

Tiếp đó lại có mấy cô hầu gái xông vào theo, bọn họ rối rít quỳ rầm rập xuống, Tiểu Đàm cũng có mặt trong đó, cuống quít nói xin chủ nhân tha thứ, thật sự không ngăn được hắn. Tâm trạng của Phượng Thất Cóc có vẻ bị ảnh hưởng, hắn đặt bát xuống, lạnh giọng hỏi A Lãng: “Vì sao lại không thể uống?”

“Trong đó có độc! Lúc tới nhà bếp múc nước, ta tận mắt nhìn thấy một hầu gái bỏ thứ gì đó vào nồi.” Hắn dừng một lát rồi nói tiếp: “Tuy ta rất không thích ngài, nhưng nếu ngài đã là phu quân của Như Hoa, ta sẽ không thấy chết làm ngơ, hơn nữa nếu như ngài thật sự xảy ra chuyện, những người ở đây chắc chắn sẽ xử tử Như Hoa, vì thế ngài nhất định phải tin ta.”

Ta hoảng hốt, có độc ư? Có người muốn mượn tay ta giết Phượng Thất Cóc ư? Ta chợt nhớ ra Tiếu Tiếu từng bảo ta, bọn họ phát hiện ra những thứ qua tay ta sẽ không bị Phượng Thất Cóc hoài nghi, cho nên mới tính kế hại hắn, nhân tiện đổ tội cho ta? Nhưng… tại sao chứ? Hắn đã là thành chủ

https://thuviensach.vn

Phượng Minh Cô Thành này, gánh trách nhiệm lãnh đạo các liệp đầu bảo vệ thành dân, hơn nữa còn bế quan hơn mười năm, vì sao còn có người trăm phương ngàn kế đẩy hắn vào chỗ chết như vậy? Quá đáng quá…

Một trưởng lão khác mở miệng nói: “Ngươi là thị sinh của tiểu phu nhân phải không? Đây không phải là chuyện nhỏ, ngươi tuyệt đối không được nói xằng bậy.”

Phượng Thất Cóc nhận ra ta đang sợ, nắm tay ta, ra hiệu cho ta yên tâm. “Tiểu Đàm, nghiệm độc.”

Tiểu Đàm đáp vâng một tiếng, sau đó bước tới, rút một thứ gì đó từ trong tay áo, loay hoay một chốc rồi nói: “Kim bạc không có phản ứng.”

A Lãng cuống lên, “Ta nói ta tận mắt thấy có người bỏ thêm thứ gì vào trong đó mà, ta còn nhớ dáng dấp của hầu gái kia, ngài phải tin ta, bắt hầu gái đó đến hỏi là biết ngay.”

Phượng Thất Cóc im lặng một lát, ta đứng bên cạnh hắn cũng chỉ biết lo lắng suông, vừa định bảo hắn đừng uống nữa, liền nghe thấy A Lãng lại hét lên: “Ngài điên rồi, đã nói bên trong bị bỏ thứ vớ vẩn gì đó, ngài còn uống làm gì!”

Phượng Thất Cóc nói hờ hững: “Nếu ta không uống, sao có thể chứng minh sự trong sạch của nàng trước mặt mọi người? Bây giờ nghiệm không ra độc, nếu ta thật sự đổ bát canh này đi, sau này mọi người sẽ nghĩ gì về nàng?”

Ta cau mày suy nghĩ một chốc, bàn tay lần mò theo cánh tay Phượng Thất Cóc, đoạt lấy cái bát trong tay hắn, chỉ hận không thể đập cho đầu hắn lõm một hố to, “Phải ngừa vạn nhất chứ, mạng ngươi quan trọng như thế, người khác nghĩ thế nào về ta không quan trọng, ngươi tỉnh táo chút coi!”

https://thuviensach.vn

“Thất thủ lĩnh nói có lý.” Giọng nói âm u của Trương lão tà truyền tới, “Bây giờ có người xác định là bát canh tiểu phu nhân mang tới có độc, nếu không cho mọi người một lời giải đáp rõ ràng, làm sao khiến mọi người tin rằng tiểu phu nhân trong sạch được?”

Giọng A Lãng trầm hẳn xuống, “Ngài vẫn không tin ta, phải không?” Hắn lập tức giật lấy cái bát trong tay ta, ta còn chưa kịp ngăn cản, đã nghe tiếng ùng ục ùng ục, sau đó là tiếng cái bát bị đập mạnh xuống đất.

“Các người nhất định muốn có người dùng thân thử độc, chi bằng để ta làm. Ta chỉ muốn nói cho các người, nếu ta thật sự trúng độc, thật sự xảy ra chuyện gì, vậy cũng không liên quan gì đến Như Hoa, bởi vì người hạ độc, là nàng ta.”

Ta không biết hắn chỉ ai, nhưng hắn vừa chỉ tay xong thì có một cô hầu gái hét lên: “Không có, nô tỳ không có, nô tỳ chỉ là, chỉ là…”

Kết quả thị nữ kia còn chưa dứt lời, A Lãng đã xảy ra chuyện, hắn ngã gục vào người ta, ta hoảng hốt vội đỡ lấy hắn, “Ngươi làm sao vậy? A Lãng…” Ta vươn tay sờ mặt hắn, kết quả lại sờ được một vũng dính nhơm nhớp nóng hừng hực, nước mắt ta lập tức trào ra, “A Lãng! Ngươi đừng làm ta sợ! Ngươi mau tỉnh lại đi…”

Chung quanh đều náo loạn, rất nhiều người lập tức xông tới đây, Phượng Thất Cóc đỡ A Lãng từ tay ta, ta hoảng hốt hoang mang, giọng nói nghiêm nghị lạnh lùng của Tiểu Đàm vang lên bên tai.

“Hầu gái to gan! Ngươi dám tự ý hạ độc mưu hại chủ nhân!”

Cô hầu gái kia khóc rưng rức, giọng nói trở nên run run không ngớt, “Không thể nào, nô tỳ không hề hạ độc! Nô tỳ có bỏ thêm đồ vào trong canh, nhưng đó là phương thuốc an thần bổ não, nô tỳ lén lút mang từ nhà đến, nhất định là không có độc, xin chủ nhân và trưởng lão minh xét!”

https://thuviensach.vn

Trương lão tà bước lên phía trước, lạnh lùng nói: “Bây giờ mọi chuyện còn chờ điều tra, có điều, để tỏ lòng công chính, kính xin chủ nhân tạm thời nhốt tiểu phu nhân lại.”

A Lãng rất suy yếu, nhưng vẫn không quên giải vây cho ta: “Không liên quan đến nàng…”

“Tiểu Đàm, trước tiên đưa tiểu phu nhân tới Kinh Hồng Tiểu Uyển đi… Tạm thời cấm túc mấy ngày.”

Ta muốn dựa vào âm thanh để tìm A Lãng, vừa vươn tay ra đã bị Tiểu Đàm bắt được, nước mắt ta nhỏ lách tách trên mặt đất, cả người bải hoải, “Ta không muốn, ta phải ở bên cạnh chăm sóc hắn, đừng đuổi ta đi!”

Giọng Phượng Thất Cóc không có mảy may do dự, “Đưa đi.”

Sau đó mặc cho ta giãy giụa thế nào, vẫn không thể làm nên chuyện gì. Ta cùng Tiếu Tiếu đều bị ném vào Kinh Hồng Tiểu Uyển, ta không ăn không uống, không phải vì ta tùy hứng nổi nóng, mà là thật sự không có khẩu vị. Tiếu Tiếu rất lo lắng, để ta không quá đau buồn, còn nói có Thang bà bà ở đây, Quỷ thủ thần y nổi danh như thế, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Kết quả hai ngày sau, Tiểu Đàm tới báo cho ta một tin dữ: A Lãng không cầm cự nổi nữa. Nàng còn nói A Lãng muốn gặp ta lần cuối, Phượng Thất Cóc đã cho phép, nhưng không được để các trưởng lão biết, nhất định phải giấu diếm chuyện này.

Lúc ta tới trước giường, A Lãng đang ngủ, ta nắm chặt tay hắn, vừa chạm tới cảm giác lạnh lẽo kia, nước mắt liền không ngừng được nữa, ta dụi mắt khẽ gọi tên hắn, Tiểu Đàm đứng bên cạnh, nói hai ngày nay hắn rất khổ sở, Thang bà bà và Phượng Thất Cóc tốn rất nhiều công sức, châm cứu, dùng nội công ép độc ra, thay máu các loại đều dùng cả, nhưng độc tính gần như đã ngấm vào xương cốt hắn, căn bản không thể cứu được.

https://thuviensach.vn

Ta hỏi: “Thật sự không còn cách nào ư?”

Tiểu Đàm ngẫm nghĩ, “Có, trên đời này bây giờ chỉ có cô nương có thể cứu hắn, nhưng… trừ khi cô nương lấy mảnh gỗ ở cổ tay ra, bằng không A Lãng chỉ còn đường chết.”

Sau đó A Lãng tỉnh lại, ta ngồi xuống bên hắn, ôm cánh tay của hắn không buông, hắn cười ha ha sờ mặt ta, thều thào nói: “Có thể nhìn mặt nàng lần cuối thật tốt…”

Ta rất tức giận, thật sự rất tức giận, đầu óc tên này đại khái chỉ dùng để che mưa thôi. Hắn biết rõ bên trong có độc, không uống là xong, cần gì phải đánh cược hơi tàn, chẳng lẽ chỉ là để bảo vệ sự trong sạch của ta thôi sao? Vậy ta thà làm cả thân vấy bẩn cũng không cần hắn dùng mạng sống để đổi lấy sự trong sạch phù phiếm này.

Thế nhưng… Bây giờ hắn nằm trước mặt ta với dáng vẻ này, ta làm sao có thể mở miệng trách cứ hắn lời nào?

“Lần cuối là thế nào? Nói xúi quẩy gì thế?”

Hắn thở dài, “Thật muốn về nhà, nếu ta thật sự không sống được bao lâu nữa, vậy thì chết ở nhà vẫn tốt hơn một chút…”

Sau khi hắn lại thiếp đi, ta cầu xin Tiểu Đàm giúp đỡ, Tiểu Đàm nói không được, chủ nhân cứu hắn hai ngày hai đêm vẫn chưa ngủ, vừa đi nghỉ ngơi xong, tất cả phải chờ chủ nhân tỉnh lại rồi hẵng nói.

Nhưng nếu chờ đợi thêm nữa, chỉ e hắn không chống đỡ được đến lúc đó.

Sau khi nghe ta nói, Tiểu Đàm nghĩ ngợi rất lâu, có lẽ là lòng thông cảm chiếm thế thượng phong, nàng chuẩn bị cho ta một cỗ xe ngựa, sau đó nhân lúc ban đêm đưa ta cùng A Lãng lên xe, nàng không giục ta bao giờ

https://thuviensach.vn

về, chỉ dặn một câu: “Ngàn vạn lần phải quay về, bất cứ lúc nào cũng được.”

Ta biết, nếu ta không về, hắn là nàng sẽ không có kết cục tốt. Ta gật đầu tỏ vẻ biết rồi, nàng thở dài, sau đó lệnh cho gã đánh xe mau chóng lên đường.

Trong màn đêm đen kịt yên tĩnh, ta ôm thân thể hơi lạnh của A Lãng, ngồi trên xe ngựa xóc nảy, lặng lẽ rời khỏi Phượng Minh Cô Thành. Vào thời khắc ấy ta bỗng có một hy vọng kỳ lạ, từ nay về sau sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa.

Về đến nhà thì trời đã tang tảng sáng, gã đánh xe thu xếp cho chúng ta cẩn thận rồi rời đi, ta ôm A Lãng ngồi ở đầu giường, cởi áo trên người đắp cho hắn, mắt thấy tia nắng đã dần xuyên qua tầng mây ngoài cửa sổ, ta cũng từ từ tỉnh táo lại.

“Đến nhà rồi à…” Hắn đột nhiên lên tiếng khiến ta giật mình, ta giúp hắn dém lại góc chăn, trong lòng không nén nổi chua xót, “Ừ, chúng ta đến nhà rồi.”

Hắn cười, “Cảm giác ở trong nhà vẫn là thoải mái nhất.”

“Ngươi vui là tốt rồi…”

A Lãng im lặng một chốc, niềm vui sướng trong giọng nói dần chìm xuống, “Khó khăn lắm mới thoát ra được, đừng quay về Phượng Sào cung nữa… Vụ hạ độc thành chủ này đủ thấy được lòng người độc ác, chỉ là một hầu gái nhỏ nhoi mà còn ẩn giấu tâm tư hại chủ, không biết còn có bao nhiêu kẻ âm thầm ôm tâm tư này nữa? Nàng ở bên cạnh hắn, thật sự quá nguy hiểm…”

Đúng, ta biết, nếu không có A Lãng ngăn cản kịp thời, Phượng Thất Cóc sẽ rơi vào kết cục bi thảm này, còn ta, nhất định sẽ bị phán tội dùng

https://thuviensach.vn

độc hại thành chủ mà ban cho cái chết.

“Ta không đi được, sẽ làm liên lụy tới Tiểu Đàm, nàng ta vô tội.”

“À, thật ra thành chủ biết nàng muốn rời đi đấy, nếu hắn muốn ngăn cản, chúng ta căn bản không thể ra khỏi Phượng Sào cung được đâu.” Hắn cầm tay ta, ho khan một tiếng, “Hãy hứa với ta, sẽ không quay về đó nữa… nếu không… ta chết không nhắm mắt.”

“… Tại sao ngươi lại đối tốt với ta như thế?” Ta thút thít hỏi hắn: “Nói trắng ra là, chúng ta bèo nước gặp nhau, ta có tư cách gì để ngươi đánh cược cả tính mạng mà chờ đợi như thế?”

“Dù gì ta cũng sắp chết rồi, nói ra cũng không sao. Bởi vì…” Hắn dừng một chút, ho ngày càng dữ dội, “Bởi vì trông nàng rất giống ân nhân của ta, đặt biệt là khuôn mặt này, giống lắm…”

Ta ngẩn ra, “Ân nhân của ngươi là ai?”

“Phu nhân của Lục thành chủ, cũng chính là, Hòa Nhan quý phi.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 78

"Khi ta còn nhỏ, cha mẹ đã qua đời trong loạn lạc, thành trấn nơi ta sống gần như thành đống hoang tàn, ta lang thang khắp nơi, trộm đồ ăn trong đống thi thể, có lúc đói quá không chịu nổi, còn ăn cả thịt người. Có một lần đồ ăn ta tích góp bị đám trẻ con khác ăn trộm, bọn chúng ném ta tới ngoài cổng thành, mặc ta tự sinh tự diệt. Ta vốn tưởng rằng mình sẽ bị thú hoang tha đi, nhưng không ngờ lại gặp được Lục thành chủ cùng Lục phu nhân…"

A Lãng nằm trong ngực ta, giọng nói vẫn thều thào. Thi thoảng ta lại ừ một tiếng, để hắn biết rằng ta đang nghe.

"Nếu không nhờ Lục phu nhân phát hiện ra ta, còn đưa ta về thành, e là hài cốt ta cũng chẳng còn." A Lãng nắm tay ta, "Tuy khi đó ta còn nhỏ tuổi, nhưng dáng vẻ Lục thành chủ cùng Lục phu nhân đứng chung một chỗ vẫn khắc sâu trong ký ức ta, bọn họ đẹp như thiên thần giáng trần, nụ cười của Lục phu nhân rất đỗi dịu dàng thân thiết, Lục thành chủ thì lúc nào cũng bảo vệ bà trong ngực, ta cảm giác được, tình cảm bọn họ dành cho nhau rất sâu đậm, vì thế Lục phu nhân tuyệt đối không thể phản thành…"

Hắn có chút kích động, vừa kích động là ho liên tục, ta vuốt vuốt lưng hắn, nói cho hắn biết ta tin, ta thật sự tin.

A Lãng thở dài, "Ngày đó nhìn thấy nàng ở sông Phượng Tê, ta vui lắm… thật đấy… đáng tiếc… nàng đã có phu quân. Kiếp sau nhé, kiếp sau, nàng đồng ý cho ta một cơ hội không…"

https://thuviensach.vn

“A Lãng…” Nước mắt ta trào ra, hình như nhỏ lên mặt hắn, ta muốn lau đi giúp hắn, lại chạm phải một mảng sền sệt, hơn nữa thứ sền sệt đó đang không ngừng trào ra từ miệng hắn.

Ta hoảng hốt, vội gọi hắn mấy tiếng, thấy hắn không trả lời, ta ra sức lay người hắn, thân thể hắn xụi lơ như bị rút mất xương cốt, tay hắn cũng ngày càng lạnh. Ta run rẩy thăm dò hơi thở của hắn, luồng khí yếu ớt kia phút chốc khiến ta hoảng loạn, luống cuống tay chân.

“Ông nội ngươi! Ngươi tỉnh lại đi! Khốn kiếp, ngươi mau tỉnh lại đi! Ta còn chưa trả lời ngươi, còn chưa hứa hẹn kiếp sau với ngươi đâu! Sao ngươi có thể chết được!”

Ta cắn răng, vuốt cổ tay trái của mình, trong óc chợt nảy ra một ý nghĩ điên cuồng.

Chỉ cần lấy thứ đó ra, thần huyết bọn họ nói tới sẽ thức tỉnh thật ư? Như vậy… Ngọn nguồn mọi việc sẽ rõ mây nhìn thấy mặt trời, cho dù bọn họ bịa đặt gì chăng nữa ta cũng sẽ không bị dắt mũi nữa, quan trọng nhất là… Ta có thể cứu A Lãng từ quỷ môn quan, đúng không?

Ta đứng dậy lục lọi tìm một con dao, nghiến răng, cứa mạnh một vết trên cổ tay mình. Trong nháy mắt đó, ta cảm giác bàn tay chết lặng, ngón tay run rẩy không còn chịu khống chế của ta.

Cơn đau từ vết thương mặc sức tàn phá, mồ hôi lạnh rịn đầy trán ta, cánh môi cũng gần như bị ta cắn chảy máu.

Không được, phải gắng chịu…

Ta ấn vào miệng vết thương mấy lần, lúc này mới sờ thấy một vật cứng, ta hít một hơi, cầm dao găm dùng sức khoét sâu vào vết thương. Ta rốt cuộc không chịu nổi hét lên, cảm giác đau đớn như bị xé rách kia thâm

https://thuviensach.vn

nhập nội tâm, như phun trào nọc độc vào thân thể, theo máu huyết lan tràn đến từng tấc thịt, rồi làm tê liệt mọi tri giác của ta.

Ta ngồi co quắp dưới đất, nước mắt hòa cùng mồ hôi, chảy vào trong miệng ta, trào ra vị cay đắng tanh nồng.

Nếu trải qua kiếp nạn này, cái thứ gọi là "thần huyết" kia còn không khôi phục được… Ta sẽ cầm dao đi rạch tay Phượng Thất Cóc, ông nội hắn ai bảo hắn lừa ta! Đau chết lão nương rồi!

Chỉ chốc lát sau, mắt ta bắt đầu biến đổi. Vốn đôi mắt chỉ có thể phân biệt một ít ánh sáng mông lung, không nhìn ra viền bóng người, chỉ có thể thấy một bóng mờ mơ hồ, vì thế ngoại trừ phân biệt sắc trời và nguồn sáng, ta chẳng thể nhìn ra gì khác. Bây giờ… Ta híp híp mắt, có thể đại khái nhìn ra đường nét nhất định rồi…

Chí ít, bàn ghế và cửa sổ trong nhà, ta đã có thể lờ mờ nhìn ra hình dạng…

Dần dần, vết thương của ta từ tê dại chuyển thành đau đớn dữ dội, không lâu sau, ngay cả đau đớn cũng chầm chậm biến mất, thay vào đó, là cảm giác thần kỳ khi da thịt đang lành lại từng chút một.

Trong chốc lát, dòng máu chết lặng hồi lâu dường như vào đúng lúc này bắt đầu tuôn chảy, giống như đầu rắn bị dằn mạnh xuống, rồi lại dùng tất cả sức mạnh mà ngóc dậy. Ta có thể cảm nhận được, một sức mạnh thần kỳ trong thân thể ta chậm rãi thức tỉnh, giống như đôi mắt choàng mở trong bóng tối, phá vỡ xiềng xích mà phóng ra ánh sáng xinh đẹp mà quỷ dị.

Ta cúi đầu nhìn tay mình, màu đỏ trên đó càng lúc càng rõ ràng, mãi đến khi phủ kín toàn bộ vết thương, cả cổ tay đều hoàn chỉnh không thiếu sót xuất hiện trong tầm mắt của ta.

https://thuviensach.vn

Sắc đỏ kia, như một dải băng lay động, buộc chặt tâm tư ta, phá tan toàn bộ lãng quên và hồ đồ…

Ta nhớ ra rồi…

Ta là… Thẩm Thế Liên…

Nếu không phải bị ánh nắng rọi qua cửa sổ chiếu vào mắt, lúc giơ tay lên chắn thì bị máu trên cổ tay nhỏ vào mặt, e là ta đã quên khuấy mất A Lãng còn đang cần ta cứu.

Ta vỗ trán, lập tức nhảy bắn lên, lao tới trước mặt A Lãng, sau đó khẽ run rẩy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy dáng dấp hắn.

Da hắn ngăm đen, khuôn mặt hơi vuông cùng sống mũi anh tuấn, dưới khóe mắt có một vết sẹo mờ, nhưng trông hắn vẫn rất thật thà chất phác. Người hắn gầy như trong tưởng tượng của ta, hắn mặc quần áo dùng cho thị sinh trong Phượng Sào cung, nếu như đổi sang áo vải thô thường ngày hắn mặc khi ra ruộng, vậy có lẽ dáng dấp hắn sẽ chẳng khác với tưởng tượng của ta chút nào.

Ta không hề do dự lấy dao găm, lần thứ hai rạch lên vết thương còn chưa hoàn toàn khép miệng, dòng máu đỏ tươi lập tức trào ra. Ta dốc máu vào miệng hắn, sau đó nâng hàm dưới của hắn, nhìn thấy hắn nuốt xuống ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc lâu sau, sắc mặt của hắn chậm rãi hồng hào, tay cũng ấm dần lên.

Ta ra bờ hồ múc nước, không ngờ lại gặp nhóc Tiểu Điền, nàng ta ôm một vại nước đi ngang qua ta, đang răn dạy đứa em gái ham chơi của nàng rất có bài có bản, giọng nói sắc bén đinh tai rất dễ nhận ra. Lúc thấy ta thì nàng kinh ngạc, ta thấy nàng cũng ngỡ ngàng một phen, sau đó nhíu mày, yên lặng cảm thán một câu: Ngực lớn thật.

https://thuviensach.vn

Ta cúi đầu nhìn lại chính mình, xem chừng phải úp một con sò lớn tướng vào mới bằng được độ cao vào độ rộng của nàng. Buồn lòng ghê, bây giờ trẻ con đều phát dục tốt đến thế sao?

Nàng chỉ vào ta a a a một lát, phun ra một câu: “Ngươi ngươi ngươi ngươi nhìn thấy rồi à?!”

Ta không có lòng dạ tranh cãi với nàng, bước qua kéo nàng, nàng sợ tới mức vội gào toáng lên cứu mạng, ta thở dài một tiếng, “Dẫn ngươi đi gặp người yêu thôi mà, gào cái rắm.”

Nhóc Tiểu Điền bị ta lôi xệch đến nhà A Lãng, nàng vốn đang giãy giụa không muốn không muốn, kết quả vừa thấy A Lãng hai mắt đã sáng lên, sải một bước nhào tới trước mặt A Lãng, khóc nức nở nói thì ra huynh còn sống.

Đúng lúc này A Lãng tỉnh lại, hắn gượng mở mắt, nhìn nhóc Tiểu Điền một chút, nhoẻn miệng cười, tới lúc nhìn về phía ta, hắn tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu, hỏi: “…Nàng ta là ai?”

Nhóc Tiểu Điền trợn tròn mắt, ngoái đầu lại nhìn ta một cái, “Huynh không nhớ à?” A Lãng gắng gượng lắc lắc đầu.

Ta không hề bất ngờ. Bởi vì máu của ta vừa khôi phục, trong máu còn sót lại Ngâm Nguyệt Sương Hương, thứ đó độc tính lớn, bây giờ lại chuyển vào người hắn, hắn không nhớ được ta cũng là dễ hiểu. Ôi chao, như vậy xem ra, ta với hắn đã định trước là không có duyên phận rồi.

Ta bẹt bẹt miệng, quay người đi. Chưa được mấy bước, nhóc Tiểu Điền đã đuổi theo hỏi ta muốn đi đâu. Ta khoát tay áo, nói: “Sau này hắn là của ngươi, bao giờ làm tiệc mừng ta sẽ tới, nếu ngươi đối xử không tốt với hắn, ta sẽ làm gậy đánh uyên ương.” Nói xong thấy chưa đã nghiền, ta vội đế thêm một câu: “Đừng có mà giở trò bạo lực gia đình đấy.”

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn khăng khăng hỏi ta muốn đi đâu, ta bất đắc dĩ, đành phải nói cho nàng biết, ta phải về nhà.

Sau đó không biết có phải ta ảo thính hay không, lúc sắp không nhìn thấy nàng nữa, ta láng máng nghe thấy một câu "Xin lỗi".

Lỗ tai thính quá, đúng là cũng có cái lợi.

Khi ta đi tới trước cổng Phượng Sào cung thì đã sắp vào đêm, được rồi xin thông cảm cho khả năng định hướng tệ hại của ta, cái nơi vốn chỉ đi một canh giờ là đến bị ta kéo dài gấp bốn lần, quả là bệnh nan y khó trị mà.

Ta nhìn ánh sáng đang dần tắt phía chân trời, trong lòng dâng trào một nỗi hưng phấn không tên. Hưng phấn như vậy là vì sao chứ? Bây giờ lý do đáng tin nhất mà ta có thể nghĩ đến đại khái là, à, mặt thật của Tiểu Phượng Tiên rốt cuộc lộ ra rồi, không uổng công lão nương nhọc nhằn khổ sở mù lòa bấy lâu nay!

Về phần tại sao không sợ đám cặn bã trốn trong bóng tối nhăm nhe… Ta suy nghĩ, có lẽ là loại tâm lý xấu xa "Ta bách độc bất xâm mi làm thế nào được ta" quấy phá chăng?

Độc đi, độc nữa đi, độc nữa cũng chẳng hại chết được ta! Tiểu Phượng Tiên, lão nương đến bảo vệ ngươi đây, để bão táp quay cuồng hơn nữa đi!

Có điều nghĩ tới Tiểu Phượng Tiên… Ta lại hơi chột dạ… Thôi, không nói nữa, nói nữa là ta với hắn chỉ biết khóc ròng thôi.

Vừa thông báo cho liệp đầu gác cổng một lát thì Tiểu Đàm hớt hải chạy tới, lúc chạy tới trước mặt ta, nàng thở hổn hển mấy hơi, nói: "Cô nương về rồi! Nô tỳ còn tưởng ít lâu nữa cô nương mới về… Thậm chí… sẽ không về nữa."

Ta ngẫm nghĩ, sau đó làm mắt đờ đẫn, giả vờ mù.

https://thuviensach.vn

“Sao lại thế được? Ta yêu nơi này như sinh mệnh.”

Nàng sửng sốt một lúc, sau đó quyết định quên đi câu trả lời quỷ dị của ta, hỏi: “… Chôn cất A Lãng rồi à?”

Ta mím môi, “Ừm, dẫn ta đi gặp chủ nhân các người đi, hắn hết lòng hết dạ cứu A Lãng, ta muốn cảm tạ hắn.”

Mắt nàng trợn tròn xoe, “Ngay bây giờ á? Chủ nhân hao phí không ít nội lực, còn đang dưỡng thần…”

“Không sao đâu, ta sẽ không làm ồn, chờ hắn có thời gian để ý đến ta là được, đi thôi đi thôi.”

Nàng bất đắc dĩ, chỉ đành cẩn thận dắt ta đi, ta bất lực, giục nàng đi nhanh một chút, nàng còn hùng hổ giáo huấn ta: “Cô nương bây giờ không có gậy, phải cẩn thận một chút, đi nhanh như vậy ngộ nhỡ vấp ngã chủ nhân lại tính nợ lên đầu chúng ta.”

Được rồi, ta tự mình làm bậy thì không thể sống đây mà… Thế nhưng, từ sau vụ canh gà kia, ta đã hoàn toàn mất hết niềm tin đối với bất kỳ người nào trong cung. Bởi vì chén canh gà kia, chỉ cần là người từng tiếp xúc thì đều có khả năng hạ độc. Thật ra giờ hồi tưởng lại, có lẽ cô hầu gái kia thật sự vô tội, nếu nàng ta muốn hạ độc, ắt sẽ phải cẩn trọng đề phòng, làm sao lại bị A Lãng hoàn toàn không có nội lực và chút bản lĩnh nào phát hiện ra? Canh là do nhà bếp nấu, Tiếu Tiếu bưng tới, lúc nghiệm độc Tiểu Đàm cũng có cơ hội tiếp xúc, vì thế bất cứ ai cũng đều có hiềm nghi…

Quan trọng nhất là, Tần Sơ Ước rốt cuộc đi đâu rồi?

Để bảo đảm an toàn, ta không tin ai hết.

Nhân tiện nói về Phượng Sào cung này một chút, nó lớn tới mức quá đáng quá thể quá xá! Tráng lệ tới mức khiến người ta giận sôi! Cung điện

https://thuviensach.vn

nước Thanh Hành mà so với nơi này, chắc chỉ tương đương với nửa cái nhà xí của Phượng Sào cung. Hơn nữa nơi này còn uốn lượn gấp khúc rắc rối hơn cung điện nước Thanh Hành, chung quanh dường như đều có một luồng khói lượn lờ, cả cung điện như chìm trong sương mù trắng xóa, như tiên cảnh dưới trần.

Sau khi đi vòng vòng vèo vèo tới điện chủ sự, Tiểu Đàm thông báo một tiếng, giọng nói của hắn từ từ truyền ra: “Vào đi.”

Trong chớp mắt nghe thấy giọng hắn, tâm tình không dễ gì bình tĩnh của ta lại bắt đầu nhộn nhạo, ta có thể nghe ra hắn thật sự rất mệt mỏi… Vậy thì đêm nay, chẳng biết hắn có chịu nổi không đây?

Ta được Tiểu Đàm dìu vào, vòng qua gian ngăn, bóng dáng hắn bị khuất sau bức rèm đỏ dày nặng. Ta cố dằn lòng không ló đầu vào, chỉ đành bước từng bước tới gần hắn, mãi tới khi bóng dáng hắn hoàn toàn lọt vào trong mắt ta.

Khoảnh khắc đó, ta rõ ràng nghe thấy một giọng nói đang kêu gào trong lòng mình: Ngươi viên mãn rồi!

Tiểu Phượng Tiên không giống như trong tưởng tượng của ta cho lắm… Ta vẫn cho rằng gương mặt hắn hẳn phải góc cạnh, cương nghị mà lạnh lùng, ít nhất dựa vào thân thủ và tư thái của hắn, hắn là tướng mạo phải lỗ mãng một chút mới có thể làm nổi bật được thân phận và địa vị bá đạo của hắn chứ.

Nhưng quẫn ở chỗ là, vẻ ngoài của hắn lại thật tinh xảo… hoặc là nói, hắn thật sự là một mỹ nhân không chê vào đâu được.

Da hắn rất trắng, đôi lông mày hơi chếch ép đôi mắt màu hổ phách thành một độ cong mê người, sống mũi cao tinh xảo nhìn như ảo mộng, đường nét môi rất đẹp, chỉ có điều sắc môi tái nhợt kia khiến người ta không khỏi xót xa đau lòng.

https://thuviensach.vn

Quan trọng nhất là, vết sẹo ở dưới khóe mắt hắn…

Hắn đang xem danh sách liệp đầu mới lên cấp, ngẩng đầu nhìn ta một cái, “Có việc gì à?”

Ta vội đảo mắt sang hướng khác, ấp úng ừ một tiếng.

Hắn phất phất tay về phía Tiểu Đàm, Tiểu Đàm hiểu ý lui xuống. Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa rõ ràng, ta mới chậm rãi chuyển mắt về phía hắn thêm lần nữa.

Hắn cầm bút vạch vài nét trên bản danh sách, giọng nói vẫn lành lạnh, “Ta biết nàng oán hận ta, nếu nàng khổ sở không muốn gặp ta, không cần cố ý tới đây một chuyến, ta sẽ cho nàng mấy ngày thanh tĩnh.”

Ta nhìn hắn rất lâu, nhưng tên khốn này vẫn không ngẩng đầu lên nhìn ta, ta hết cách, đành phải gọi hắn một câu: “Phượng Tiên Hoa.”

Bàn tay cầm bút của hắn khựng lại, ngập ngừng một lát rồi hỏi: “… Nàng gọi ta là gì cơ?”

Ta bật cười ha ha, đi tới trước mặt hắn, rót một chén trà đưa tới trước mặt hắn, nhìn thẳng vào hắn, “Ta về rồi đây.”

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Vẻ mặt Tiểu Phượng Tiên chợt biến đổi, hồi lâu sau, hắn ngây ngốc giơ tay quơ quơ trước mặt ta.

Ta không khách khí bật cười, ngồi luôn lên đùi hắn, vòng tay ôm cổ hắn, bày ra vẻ mặt tự cho là mê hoặc, "Ta nhìn thấy rồi!" Ta giơ cổ tay trái lên, "Xem nè, đau chết mất."

Được rồi, thật ra trên đó chẳng có vết sẹo nào cả.

Hắn còn đang sững sờ, cầm tay ta xem xét một hồi lâu, sau đó bóp bóp, "Thẩm Thế Liên…"

"Hả?"

"Tốt nhất là không phải nàng đang nói đùa, không thì…"

Ta thở dài, sờ chuẩn xác lên vết sẹo dưới mắt hắn, vuốt nhẹ mấy lần, sau đó dụi dụi vào lồng ngực hắn. "Thật xin lỗi, thật đấy… Lúc trước chắc chàng bị ta chọc giận lắm nhỉ? Thế này đi, chàng đánh ta mắng ta phạt ta quỳ xích sắt nhỏ sáp nến thế nào cũng được, ta tuyệt đối sẽ không thù dai, tuyệt đối sẽ không trả thù! Chỉ cần chàng hả giận là được."

Nhớ lại những chuyện mình đã làm khi mất trí nhớ, ta cảm thấy mình thật cặn bã. Khiến cho một thanh niên tốt đẹp sự nghiệp thành công đau lòng thành một tổ ong vò vẽ, ta quả là tội không thể tha.

https://thuviensach.vn

Dường như hắn bị tin tức này làm cho bối rối, rất lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, nghe xong lời ta nói cũng không động đậy mảy may. Ta bất mãn, lại ngẩng đầu lên, sau đó híp híp mắt, nhào tới cắn vào cổ hắn một cái, còn xấu xa thè lưỡi ra liếm, dần dần, ta càng ngày càng buông thả bản năng, từ cổ hắn lần mò xuống, vạch áo hắn ra.

Ta xin nhấn mạnh, quả thật không phải là ta thèm khát quá lâu mà hóa thân thành sói đói vồ mồi, chỉ là, rất nhớ mùi hương của hắn… rất nhớ rất nhớ…

Tiểu Phượng Tiên tóm ngay được cái tay nghịch ngợm của ta, hắn cúi đầu, dáng vẻ dịu dàng thắm thiết khiến máu nóng trong ta sôi trào, không thể không nói, dáng vẻ hắn quần áo xộc xệch, trong mắt ẩn tình thật sự rất giống một miếng bánh ngọt ngon miệng, cực kỳ mê người.

Nào ngờ ta nén nhịn nửa ngày, hắn nói ra một câu cực kỳ mất hứng: “Không được.”

Ta thẹn quá hóa giận, vùng vằng chui ra khỏi ngực hắn, cảm thấy uất ức, cái tên này đang ghét bỏ ta đây mà! Ta đang muốn nhảy xuống khỏi đùi hắn thì bị hắn ôm chặt, hắn gục đầu sau tai ta nhẹ giọng than thở: “Đi đâu thế?”

Ta ngoẹo cổ, tức giận nói: “Ta tưởng là chàng sẽ vui lắm, ta tưởng rằng, chàng sẽ rất mong chờ… Chàng là đồ khốn…” Ta ra sức giãy giụa, nhưng chuyến đi về thành đã rút mất rất nhiều sức lực của ta, vì thế ta thực sự hơi mệt mỏi, nhưng cho dù mệt mỏi như thế, chẳng phải ta còn muốn bù đắp cho hắn đấy sao! Ta kiên quyết không thừa nhận là ta muốn vồ vào hắn!

Hắn vẫn không nhúc nhích, cánh tay vòng bên eo ta lại siết chặt hơn, “Đừng có đoán mò, thân thể nàng mới hồi phục, không chịu nổi đâu.”

“Viện cớ.”

https://thuviensach.vn

“Ta có phản ứng hay không, nàng không cảm giác được à?” Hắn vùi đầu trong cổ ta, hàng mi dài khẽ rung động, cọ cho ta ngứa ngáy. Ta run lên, chớp mắt sau đó chợt cảm giác được có thứ gì đó đang rục rịch dưới thân ta… Ta xoay người nhìn hắn nghiêm túc, cực kỳ trịnh trọng bày tỏ: “Ta chịu được.”

Hắn bất đắc dĩ bế ta lên, “Đừng hối hận đấy nhé.”

Một đêm cảnh xuân kiều diễm, mồ hôi nhễ nhại. Lúc hắn ôm lấy ta, tuy ta hơi đau nhức khó nhịn, nhưng vì cảm giác kỳ diệu đã lâu không gặp mà cam nguyện chịu đựng, được tận mắt nhìn hắn nhấp nhô trên người ta, tình ý trong mắt còn nóng bỏng hơn cả đèn cầy, ta hài lòng rồi.

Chỉ có điều… Ta thực sự đã đánh giá cao thể chất của chính mình, cũng đánh giá thấp thể lực của hắn… Sau mấy lần ta gào khóc xin ngừng mà không có kết quả, ta liền triệt để nhận thức rằng mình đã phạm phải một sai lầm mang tính cách mạng. Không nên trêu chọc một gã đàn ông bị cấm dục đã lâu, nếu không ngày hôm sau ngươi sẽ mềm oặt không dính nổi lên tường!

Hôm sau, Tiểu Đàm hiếm khi không tới đập cửa, ta nằm lì trên giường như con rùa đen không nhúc nhích, thật sự mệt bã cả người, nhưng toàn thân lại đau nhức như vừa bị bóp nát rồi nặn lại, khiến ta hoàn toàn không buồn ngủ, đặc biệt là phần eo… Thật ông nội nó không chịu nổi…

Đúng vào lúc ta đang đau buồn không ngớt vì chuyện làm thế nào để ra khỏi điện chủ sự thì tên nào đó chưa được thỏa mãn lại mò tới… Ta túm chặt góc chăn, chật vật lật người, vừa khéo bọc kín mình lại, không cho hắn xuống miệng.

“Sao chàng phải làm đến thế hả? Bình thường còn có tay đấy thôi.”

Tiểu Phượng Tiên cười, bế ta lên, sau đó ép ta lên tường, đáy mắt lấp loáng ánh sáng mê hoặc mà sâu lắng, “Có nàng ở đây rồi, cần gì đến tay?”

https://thuviensach.vn

Ta xụ mặt, gần như phát khóc, “Ta không muốn, chàng chọc vào người ta nhiều lần như thế, nhỡ lần tới ta mang thai liền bảy, tám đứa thì biết làm sao? Không muốn không muốn.”

Hắn cười càng thêm sảng khoái, cười mãi không dứt được, ta hỏi hắn cười cái gì, có phải ta nói sai gì không, hắn lại lập tức gỡ đống chăn trên người ta ra, “Vậy thì làm tròn, mang thai liền mười đứa đi.”

Ta xụi lơ trên người hắn mặc hắn hùng hục, chỉ cần hắn buông tay là ta lập tức trượt thẳng xuống, thực sự là không dính nổi lên tường…

Đến buổi chiều hắn có việc phải xử lý, ra khỏi điện chủ sự, ta mới được ngủ yên, tới khi tỉnh lại thì trời đã tối. Ta giả bộ mù, bảo Tiểu Đàm đưa ta về Kinh Hồng Tiểu Trúc, nhưng Tiểu Đàm nói Phượng Huyền Điện đã xây sửa xong, liền dẫn ta tới thẳng Phượng Huyền Điện. Ta xua nàng đi rồi tắm rửa sạch sẽ, lúc tắm xong đi ra thì Tiểu Phượng Tiên đã đứng bên ngoài một lúc lâu.

Hắn đang phối một lư hương, cho vào trong đó mấy mảnh gỗ, trong chớp mắt gian phòng liền dấy lên một hương thơm kỳ lạ.

“Du Liệu hương, có công dụng dưỡng sinh, mỗi ngày đốt một lư, ba ngày là đủ.”

Ngửi thấy mùi hương kia, ta mới nhớ ra chính sự.

“Chàng tra ra kẻ phản bội là ai chưa? Còn cả… người hạ độc, rốt cuộc là ai?”

“Nàng vừa về đã vội vàng truy hỏi chuyện sống còn của Phượng Minh Cô Thành như thế, đúng là có giác ngộ của phu nhân thành chủ.” Hắn chọc ghẹo, sao đó liếc mắt nhìn ta, “Nàng có đầu mối gì à?”

https://thuviensach.vn

“Ừm, lúc trước ta mất trí nhớ, không nhớ được trong hoàng cung nước Thanh Hành đã xảy ra một chuyện… Giờ nghĩ lại mới thấy, có lẽ chính là kẻ đó không còn nghi ngờ gì nữa.”

Trong cung nước Thanh Hành, lúc nghe lén cuộc nói chuyện của hoàng đế và Mạch Diên ở Thám Hương Viên, ta có ngửi thấy mùi tử tước anh túc. Khi đó ta không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Tiểu Phượng Tiên cũng ẩn nấp ở gần đó. Nhưng sau này ngẫm lại, độc trên người Tiểu Phượng Tiên đã được giải, túi dược tử tước anh túc cũng đã sớm bỏ đi, không thể còn thứ mùi kia được. Mà trong khoảng thời gian bị mất trí nhớ, ta vẫn nhớ rõ ràng, trên thân thể người đó ta cũng ngửi thấy mùi tử tước anh túc… Mặc dù ông ta đã dùng những mùi khác át đi, nhưng ta vẫn có thể phân biệt ra, đó chính là mùi tử tước anh túc.

Sắc mặt hắn sa sầm, “Ta vẫn luôn hoài nghi, nhưng người này che giấu rất kín kẽ, ta sai người điều tra đã lâu, ông ta tai mắt đông đảo, khó mà ra tay được.”

“Ta nghe nói, vào lễ thành nhân của chàng, ông ta đã nói đàn bà là họa quốc hại dân. Vì thế…” Ta mím mím môi, “Ta nghĩ ra một cách, hơi mạo hiểm một chút, nhưng có lẽ sẽ dùng được.”

“Cách gì?”

“Để Thang bà bà đổi mặt cho ta.”

…

Thật ra cái cách đổi mặt này, chỉ nghĩ trong đầu thôi thì được, chứ đời nào Tiểu Phượng Tiên chịu đồng ý? Vì thế, cũng chỉ là làm một tấm mặt nạ da người thôi…

Khi ngồi trong tẩm điện của Trương lão tà, ta cố bình tĩnh lại nhiều lần, nhưng vừa nghĩ đến vẻ mặt nghiêm túc mà dữ tợn của ông ta, ta liền sợ

https://thuviensach.vn

hãi từ tận đáy lòng.

Dù sao cái việc diễn kịch như thế này, ta đâu có nhiều kinh nghiệm như Tiểu Phượng Tiên chứ? Đương nhiên, ta đã xin hắn chỉ bảo kinh nghiệm nhập diễn, hắn thản nhiên tự đắc trả lời ta một câu: "Nàng chỉ cần nghĩ, nếu như nàng lộ tẩy, ta tuyệt đối sẽ không vào cứu nàng, thế là diễn được ngay."

Cái gã vô lương tâm chết tiệt này, ta bất chấp tất cả chẳng phải là vì hắn hay sao! Lúc đó ta nghiến răng nghiến lợi, căm hận nhào tới, thề phải đại chiến ba trăm hiệp với hắn, khụ khụ, kết quả sau đó đúng như ta mong muốn, chỉ có điều chiến trường là một địa điểm tế nhị nào đó không thể nói ra, hơn nữa ta liên tục xin tha "A a a ta không muốn không muốn", hắn vẫn giả bộ không nghe thấy, tiếp tục tiến công, cực kỳ vô liêm sỉ.

Trương lão tà vừa tiến vào, cửa chợt bị gió thổi bật ra, toàn bộ nến đều tắt phụt.

Ông ta chần chừ một lát, mới hỏi: "Ngươi là ai?"

Ta chậm rãi xoay người, nhướng hàng mày dài nhìn ông ta, dọa cho ông ta sợ điếng người.

"Lục phu nhân?"

Ta chậm rãi đứng lên, giả vờ trấn định nhếch môi cười. May mà lúc này không có ánh sáng, chứ nếu ánh sáng chiếu vào mặt ta, đảm bảo ta sẽ lộ tẩy ngay… Bởi vì ta có thể cảm giác rõ ràng mặt ta đã rút gân rồi…

Ta đứng thẳng tắp, được rồi được rồi, đừng hoảng đừng hoảng, mặt giống như đúc, quần áo cũng mặc theo phong cách của mẹ, mọi chuyện đều chuẩn bị chu toàn. Ta ổn định hơi thở, bước mấy bước về phía ông ta, cẩn thận ngẫm lại ngữ khí nói chuyện của mẹ ta, sau đó mở miệng nói: "Ngươi

https://thuviensach.vn

hại phu quân của ta, vu cho ta tội bất nghĩa, bây giờ… Còn muốn hủy hoại cả tòa thành trăm năm cơ nghiệp này nữa ư?”

Ông ta híp mắt nhìn ta, giống như không nghĩ ra vì sao ta lại xuất hiện ở đây, “Ngươi là người phương nào, tưởng là giả thần giả quỷ lừa bịp, chơi trò vặt vãnh này thì lão phu sẽ sợ hãi hay sao?” Tay ông ta khẽ nhúc nhích, một thanh kiếm trượt ra từ ống tay áo, “Nói, ngươi là ai.”

Ta liếc kiếm của ông ta một cái, “Ngươi đã giết ta một lần, sao nào? Còn muốn giết thêm một lần nữa sao?” Ta bước tới trước mặt ông ta, nhìn ông ta chằm chằm không chớp mắt, thật ra nỗi oán hận đối với ông ta không cần giả bộ cũng rất chân thật. Kẻ này giết cha mẹ ta, còn vu hại cho ta, ý đồ muốn nhổ cỏ tận gốc, làm sao có thể không hận.

Ông ta nhíu mày, vẫn chưa hiểu, nhưng thấy ta đến gần liền lập tức vung kiếm lên. Ta bước về phía mũi kiếm của ông ta, thầm hạ quyết tâm, mũi kiếm đã chạm tới vai ta, từng tấc từng tấc thâm nhập. Ông ta rõ ràng đã bị dọa, sững sờ nhìn bả vai chỉ chớp mắt đã loang lổ máu của ta, khóe miệng mấp máy mấy lần, giống như muốn nói điều gì đó.

Ta nhịn đau, sau đó dùng lòng bàn tay cứa lên lưỡi kiếm của ông ta một vết, giơ lòng tay lên trước mặt ông ta, chỉ chốc lát sau, vết thương liền khép miệng. Ông ta trợn tròn mắt, hết nhìn bàn tay rồi lại nhìn mặt ta, mặt chợt trở nên trắng bệch, sau đó bất giác buông lỏng tay. Kiếm chưa đâm quá sâu vào vai ta, vì thế khi ông ta buông lỏng tay, kiếm liền rơi xuống đất, không lâu sau, vết thương trên vai cũng khôi phục như lúc ban đầu.

Bởi vì bị mất máu, sắc mặt của ta phỏng chừng cũng chẳng khá hơn ông ta là bao, vì thế hiệu quả trở nên vô cùng kinh sợ, ông ta lùi về sau một bước, mắt run rẩy nhìn ta, nói năng lộn xộn: “Ngươi… Ngươi… Ngươi đúng là…”

https://thuviensach.vn

“Không phải ngươi yêu ta sao? Nếu yêu ta… Vì sao phải đuổi tận giết tuyệt như vậy…”

Đối với chuyện này, ta cũng không chắc chắn hoàn toàn, nhưng theo như Thang bà bà nói, vào ngày thành thân của Phượng Lục Tỳ Hưu và Lục phu nhân, vợ của Trương lão tà đột ngột bị bệnh nặng qua đời, đứa con chưa đầy tháng của ông ta cũng mất tích một cách bí ẩn. Có người đồn rằng Phượng Lục Tỳ Hưu kiêng kỵ địa vị của Trương lão tà ở trong thành nên mới ra tay ngoan độc, còn có một giả thuyết khác, là ông ta đã từng ái mộ Lục phu nhân, chấp niệm đối với Lục phu nhân quá sâu, sau đó không thể nào chịu nổi việc Lục phu nhân gả cho người khác, phát điên giết vợ bỏ con.

Ta suy nghĩ một hồi, mạo hiểm lựa chọn giả thuyết thứ hai. Nếu Phượng Lục Tỳ Hưu muốn diệt trừ Trương lão tà, vì sao lại phải chọn ra tay vào ngày đại hôn?

Trương lão tà nhìn ta chằm chằm, khí chất gừng càng già càng cay toát lên từ con người vốn lạnh lùng trầm tĩnh chớp mắt hoàn toàn tiêu tan. Ông ta cười gượng gạo, chỉ vào ta hét lên: “Ngọc Hòa Nhan! Khi đó muội vì Phượng Lục Tỳ Hưu mà vứt bỏ ta, ta đã nói với muội, chắc chắn muội sẽ hối hận.” Ông ta đi tới, túm chặt lấy cánh tay ta, “Chúng ta từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, muội hứa sẽ vĩnh viễn ở bên ta, kết quả thì sao!?”

Ông ta quá kích động… Giọng nói oang oang khiến lỗ tai ta đau ong lên, ta không nén nổi thầm trợn mắt khinh bỉ. Kết quả kết quả, kết quả ông nội nhà mi chẳng phải cũng hạnh phúc mỹ mãn cưới vợ thành gia lập thất rồi đấy sao? Còn sinh con nữa kìa… Lý luận của lão già này thật khiến người ta không nỡ lòng nhìn thẳng.

Ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh, “Ta không còn lựa chọn nào khác, hơn nữa… đàn ông trên đời này đều quen thói trăng hoa, có mấy người sẽ thật lòng

https://thuviensach.vn

chờ đợi? Ngươi nhẫn tâm với vợ ngươi như vậy, nếu người gả cho ngươi chính là ta, e là kết cục của ta cũng chẳng khác nàng là mấy đâu nhỉ?"

"Ha ha ha ha!" Ông ta buông ta ra, phá lên cười điên cuồng, ánh mắt còn ẩn chứa đầy châm chọc, "Ngươi không gả cho ta, kết cục chẳng phải đều là chết đó sao? Nói trắng ra là, Phượng Lục Tỳ Hưu chính vì ngươi mà phải chết!"

"Ngươi sinh lòng phản thành, nhưng lại muốn đổ hết tội lỗi lên đầu ta, ngươi nói ra được, nhưng ta thì nghe không nổi."

"Ta muốn bá thành làm chủ đấy, ai quy định chỉ những kẻ có thần ấn trên lưng mới có thể làm thành chủ Phượng Minh Cô Thành? Ta cứ muốn nghịch thiên đấy. Cho dù ngươi biết dã tâm của ta, ngươi đã chết rồi, có thể làm gì được ta nào?"

Đèn chung quanh đột nhiên được thắp lên, một đám người xuất hiện phía sau Trương lão tà, Tiểu Phượng Tiên đứng đầu đoàn người, đầu ngón tay tụ khí, liếc mắt nhìn Trương lão tà, "Nàng không thể, nhưng ta có thể."

https://thuviensach.vn

NGƯƠI LÀ CÁI TAY NẢI

Nhĩ Nghiên

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Sau đó, Trương lão tà bị vạch mặt, nỗi oan mẹ ta phải gánh chịu nhiều năm rốt cuộc được giải bỏ. Còn ta thì xuất hiện trước con mắt mọi người với thân phận Thất phu nhân cùng thánh tế tân nhiệm của Phượng Minh Cô Thành.

Ngày ta cùng Tiểu Phượng Tiên đưa Trương lão tà lên pháp trường, lúc được ngàn vạn thành dân vây quanh, ta trông thấy một bóng dáng quen thuộc trong biển người.

Là Tiếu Tiếu.

Hắn đi theo xe tù chở Trương lão tà, cho đến khi tận mắt nhìn thấy Trương lão tà bị chặt đầu, hắn mới bỏ đi, trước khi đi, hắn còn ngoái lại nhìn ta, sau đó cúi mình vái chào, rồi biến mất trong biển người đang vui mừng hò reo.

Trong lòng ta không vui, đứng trên đài cao cho thành dân chiêm ngưỡng một lúc rồi quay về kiệu.

Tiểu Phượng Tiên biết lý do ta buồn, chỉ ôm ta không nói một lời.

Ta vùi mặt vào ngực hắn, khóc nức nở, nước mắt nước mũi chùi cả vào bộ áo mới oai vệ của hắn, rất lâu sau, mới thút thít nói: “Cảm ơn chàng… đã không trị tội Tiếu Tiếu.”

“Nàng vui là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Hơn một năm nay, những gì Tiểu Phượng Tiên thay đổi vì ta, ta đều nhìn ra. Ta rất cảm kích hắn, thật sự rất cảm kích…

Theo nội dung bức thư Tiếu Tiếu để lại, ta tìm được Tần Sơ Ước trong một thủy lao bí mật dưới lòng đất, nàng đã thoi thóp, trên người chằng chịt vết chém và tra tấn, vết thương trên mặt đã bắt đầu thối rữa, ta đau lòng đến tột đỉnh, vội đưa nàng về Phượng Huyền Điện chữa trị.

Sau năm ngày, Tần Sơ Ước cuối cùng cũng tỉnh, ta ôm nàng không buông tay, nước mắt rơi lách tách không ngừng. Tiểu Phượng Tiên thấy thế, liền rất thức thời đi ra ngoài, để hai chúng ta tâm sự.

Sắc mặt nàng trắng bệch, sau khi ngồi dậy, nàng ngạc nhiên nhìn ta, "… Cô nương… Cô nhìn thấy rồi à?"

Ta vội gật đầu, "Ừ! Ta nhìn thấy rồi, cũng khôi phục ký ức rồi." Nói xong ta còn không quên tâng công, "Nếu không nhờ có máu của ta thì làm sao cô tỉnh được nhanh thế."

Nàng bất đắc dĩ giúp ta lau nước mắt đang tuôn như suối, "Cô nương đừng vội khóc tang… Ta còn sống mà."

Thấy nàng vốn luôn nghiêm túc lạnh lùng mà cũng biết đùa, ta thật lòng không quen cho lắm, hơn nữa càng lúc càng lo lắng, không phải là nàng bị tổn thương tâm hồn nghiêm trọng, tính tình đảo ngược đấy chứ? "Cô đừng làm ta sợ…"

Tần Sơ Ước vuốt ve những vết sẹo lồi lõm trên mặt mình, vẻ mặt hoàn toàn không sợ hãi, ngược lại ta vội vàng nắm tay ngăn cản nàng. Nàng vốn xinh đẹp, bây giờ bị hủy dung mạo, sẽ phải khổ sở thế nào đây…

Khi ta tìm được nàng, vết sẹo trên mặt nàng đã đóng vảy, cho dù ta nhỏ thêm bao nhiêu máu nữa cũng chẳng thể làm gì.

https://thuviensach.vn

“Chu Tiếu Thiên đâu…”

“Hắn đi rồi…”

Nàng cúi đầu cười, “A Thủ không giết hắn, đúng là ngoài dự liệu của ta.”

Ta sững sờ, “Cô biết cả rồi ư?”

“Từ lần đầu tiên gặp hắn, ta đã biết hắn là con trai của Trương tổng giáo.” Nàng ngẫm nghĩ một chốc, tiếp tục nói: “Ta không biết rốt cuộc hắn có ý đồ xấu hay tốt, cũng từng nghĩ tới chuyện âm thầm giết hắn trừ hậu hoạn, nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác đồng sinh cộng tử với cô, cô hết lòng tin tưởng hắn, ta nghĩ, khi chưa tra rõ nội tình, giữ lại mạng cho hắn cũng không sao. Bây giờ ngẫm lại, A Thủ không tìm ra manh mối gì trong cung, có lẽ là do hắn ở trong đó mật báo…”

Ta nghe xong cảm giác rất khó chịu, vừa muốn nói chuyện, Tần Sơ Ước đã lại mở miệng: “Lúc ở ngoài cửa đông đô thành An Kinh, ta bị bọn họ cầm chân, thấy hắn dẫn cô đi vào đường thủy đó, ta đã xác định hắn chính là mật thám. Nếu không nhờ Thang bà bà cứu giúp, ta căn bản không thể trốn thoát, vậy mà hắn lại không bị diệt khẩu, làm sao không nghi ngờ cho được?”

Nàng biết ta vẫn nhớ nhung Tiếu Tiếu, giọng điệu nàng càng lúc càng giống như muốn cảnh tỉnh ta.

“Lúc ta bị Trương tổng giáo bắt, hắn đứng ở ngay bên cạnh. Kế hoạch của bọn họ…”

Ta hít một hơi, tiếp lời nàng: “Ta biết, ta đều biết. Tiếu Tiếu hạ độc trong bát canh là vì muốn mượn tay ta hại Tiểu Phượng Tiên, đến lúc đó bọn họ sẽ công khai thân phận của ta, vì ta là người con gái duy nhất của tộc Ngọc Lan Già, cho dù ta giết thành chủ của bọn họ, bọn họ cũng sẽ giữ

https://thuviensach.vn

lại mạng cho ta, sau đó đoạt thành chiếm ngôi, đổi Phượng thành Trương. Những điều này, Tiểu Tiểu đều nói cho chúng ta biết trong thư cả rồi…" Ta nắm bàn tay lạnh buốt của nàng, "Cho dù lúc bắt đầu, tâm hắn không đứng về phía chúng ta, nhưng vào thời khắc sống còn, hắn đồng ý chuyện hạ độc, cũng chỉ để cứu cô mà thôi… Trương tổng giáo dùng tính mạng của cô để uy hiếp, hắn cũng không còn cách nào khác, trong mắt hắn, thành chủ không phải duy nhất, mà cô mới là duy nhất."

Tần Sơ Ước không nói lời nào, lạnh nhạt ngoảnh mặt đi, ta biết nàng hiểu rõ tình cảm của Tiểu Tiểu đối với nàng, nhưng nàng vẫn luôn trốn tránh. Ta nhích tới ôm nàng, vỗ lưng nàng nhè nhẹ, nói: "Lúc hai mắt ta bị mù, ta còn cảm giác được hắn yêu cô, vì sao cô không cảm nhận được?"

Khi nhìn thấy Tiểu Tiểu trên pháp trường, ta dường như đang nhìn thấy một "ta" khác. Trước hình đài cửa đông của đô thành An Kinh, ta cũng giống như hắn, nhìn người thân duy nhất của mình bị đao phủ vung đao đoạt mệnh, nhưng chẳng thể làm gì. Ta may mắn hơn hắn nhiều, mẹ ta vì tình yêu nên mới không thể không từ bỏ cơ hội bảo vệ ta bên cạnh, còn cha của hắn, nguyên nhân vứt bỏ hắn chỉ là nhẫn tâm mà thôi.

Một người đáng thương như vậy, ta không đành lòng nhìn hắn tiếp tục cô đơn bơ vơ như vậy nữa.

Một tháng sau, ngày tiễn Tần Sơ Ước ra khỏi thành, ta nhìn nàng ngồi trên bè nhỏ trôi ra ngoài, liên tục vẫy tay, trong miệng còn không ngừng hô tạm biệt sau này gặp lại bảo trọng bảo trọng, lặp đi lặp lại. Tiểu Phượng Tiên đứng bên cạnh ta, thi thoảng liếc sang ta một cái, sau đó tốt bụng đưa cho ta một cái khăn tay, ra hiệu cho ta lau nước mắt nước mũi, không thì rất mất mặt.

Ta quay đầu lại nhìn Tiểu Đàm và A Anh đang nhịn cười tới mức sắp ngất, tức tối khịt mũi coi thường, sau đó ra sức xì mũi, miệng làu bàu oán giận: "Làm sao? Chưa thấy hoa lê hứng mưa bao giờ à?"

https://thuviensach.vn

Nàng tốt xấu gì cũng là chị em tốt giúp đỡ lẫn nhau một thời của ta, còn không cho phép ta đau buồn biệt ly một hồi hay sao? Ta càng nghĩ càng uất ức, từ nay về sau ta sẽ bị nhốt tại cái nơi gọi là Ngọc Lan Già trọng các kia cả đời để cầu nguyện, chỉ có mỗi mình Tiểu Phượng Tiên thi thoảng cho ta đùa giỡn để điều hòa cuộc sống đơn điệu khô khan, nghĩ thôi đã thấy nản lòng.

Ta ra sức đấm ngực Tiểu Phượng Tiên, "Sau này ta nhớ bọn họ, muốn đi tìm bọn họ, chàng không được nói không được đấy nhé."

Tiểu Phượng Tiên ôm ta vào ngực, "Không được."

"…"

Mọi người cười nắc nẻ.

Ta chui ra khỏi lồng ngực hắn, "Chàng vừa nói gì? Ta không nghe rõ, chàng lặp lại lần nữa xem?"

Hắn rất nghiêm túc nâng cằm ta lên, "Không được."

Đại khái trong vòng ba tháng, ta đều không cho hắn bước chân vào cửa Ngọc Lan Già trọng các, ta cũng không tới tẩm điện của hắn lấy một lần, Tiểu Đàm cuống tới nỗi đứng ngoài các cầm cái ống trò chuyện thật dài khuyên giải, cái gì mà không nên giận dỗi nữa, mau đi làm hòa đi, còn không làm hòa thì mọi người không sống nổi nữa, Thất phu nhân cô sưng sỉa mặt mày cho chủ nhân xem, chủ nhân lại sưng sỉa mặt mày cho chúng ta xem.

Ta vẫn thờ ơ không động lòng.

Mãi tới ngày lễ thánh tế cầu trời một năm tổ chức một lần, ta mới buộc phải ra cửa, hành xong buổi lễ phức tạp rườm rà, ta mệt như chó, vừa tắm rửa sạch sẽ rồi định về Ngọc Lan Già trọng các thì bị một đám người trói

https://thuviensach.vn

gô lên giường của Tiểu Phượng Tiên, ta giãy giụa không có kết quả, quyết định tích góp sức lực chờ Tiểu Phượng Tiên trở lại rồi nổi nóng với hắn, nhưng chưa đợi được nửa khắc ta đã ngủ thiếp đi mất, tới lúc bị giày vò tỉnh lại, Tiểu Phượng Tiên đang xuân tình phơi phới nhìn ta, mồ hôi đầm đìa còn chưa nói, trên người còn sặc sụa mùi rượu, ta không khỏe bằng hắn, phản kháng vô hiệu lực, bị ăn sạch sành sanh.

Hôm sau ta cực kỳ tức giận chỉ trích hắn, ghét bỏ hắn không tắm rửa, kết quả hắn ra vẻ oan ức, oán trách ta rằng ai bảo nàng đóng cửa không chịu gặp ta, đây không phải là cấp bách quá sao…

Nhìn dáng vẻ này của hắn, ta chợt bật cười, tức giận gì cũng bay biến.

Nửa năm sau, chúng ta nhận được thư do chim ưng của Tần Sơ Ước và Tiếu Tiếu truyền tới, ta vừa liếc qua nội dung liền nước mắt lưng tròng.

Tần Sơ Ước có thai rồi.

Ta ầm ĩ đòi ra khỏi thành, hắn nhất quyết không cho phép, kết quả chúng ta lại chiến tranh lạnh. Cuối cùng chúng ta thương lượng mất nửa ngày, quyết định mỗi người lùi một bước, hắn có thể lén lút mang ta ra ngoài cung giải sầu, nhưng chỉ giới hạn ở trong thành mà thôi.

Ta thỏa hiệp, dù sao cũng còn hơn bị nhốt ở cái nơi chán chết kia không biết đêm ngày, trợn mắt nhìn một khối huyết ngọc như ý hơn mười năm.

Thực tế chứng minh, xuất cung một chuyến vẫn có thu hoạch. Sinh diện liệp đầu mới phải trải qua một kỳ khảo hạch cuối cùng, chính là dựng đài luận võ ở ngoài cung, người tới khiêu chiến nếu có thể đánh bại bất kỳ ai trong số sinh diện liệp đầu mới, sẽ có thể thay thế kẻ đó. Coi như là cho những dân chúng không được tuyển chọn một cơ hội cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Mà lần này thế mà lại xuất hiện một con ngựa ô, còn là một con ngựa ô cực kỳ oai hùng nữa chứ.

Lúc ta và Tiểu Phượng Tiên bắt đầu xúm vào xem, thằng nhóc kia vừa đánh cho một sinh diện liệp đầu rớt khỏi đài, động tác gọn ghẽ nhanh lẹ, từng bước cuốn theo tiếng gió, mạnh mẽ vô cùng.

Nó mới tám tuổi, không tên không họ, tự xưng là Ba Loa, trên mặt luôn giữ nụ cười phóng túng ngỗ ngược, khoác một bộ da thú có phần dày nặng, mái tóc ngắn rối bù, nhưng lại tết một cái đuôi sam rất nhỏ ở đuôi tóc.

Nó cười ha ha ngông cuồng, ở trên đài hô lớn: “Còn có ai không?” Có người nói, đây đã là liệp đầu thứ năm bị nó đánh rớt đài. Ta không khỏi hơi khiếp sợ, Tiểu Phượng Tiên thì lại xem chừng rất hứng thú.

Đám liệp đầu mất hết thể diện, Phân giáo đầu không nhìn nổi, giả mạo liệp đầu định đi lên dạy dỗ nó, ta thấy thế liền vội kéo tay Tiểu Phượng Tiên, Tiểu Phượng Tiên lại tự tin nói sẽ không sao đâu.

Ba Loa rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, không có căn cơ võ học, so qua mấy chiêu với Phân giáo đầu đã đuối sức, nhưng Phân giáo đầu cũng chẳng chiếm được lợi thế. Cuối cùng Phân giáo đầu phát cáu, túm được cổ áo Ba Loa, xé mạnh một cái, xiêm y liền chia năm xẻ bảy.

Nhất thời, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Trên lưng thằng bé kia, lại có một hình xăm màu đen chiếm trọn cái lưng, ta săm soi mãi vẫn không nhìn ra rốt cuộc là hình gì, Tiểu Phượng Tiên lại lẩm bẩm một câu “Địa Ngục Thương Loa”* rồi nhảy lên đài.

*Loa: con ốc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Phượng Tiên lên sàn hoành tráng như thế đương nhiên là kéo theo một trận quỳ lạy của mọi người, ta đứng ở một bên nhìn một lớn một nhỏ trên đài, đột nhiên hiểu ra.

À, đó là thành chủ thứ tám tương lai, là con rể tương lai của Tiểu Phượng Tiên, còn là…

Ta cười xoa xoa bụng mình. Còn là phu quân tương lai của con gái ta.

Hết

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80

https://thuviensach.vn